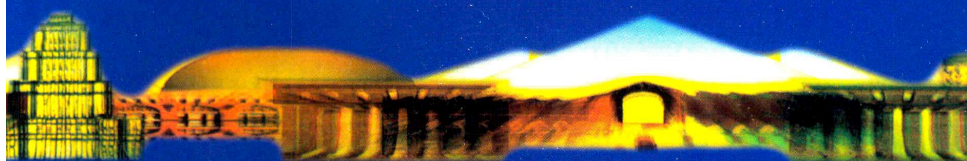

DIRK PITT OBJEVUJE ATLANTIDU

CLIVE
CUSSLER

NALEZENÁ
ATLANTIDA

BUDOUCNOST SVĚTA JE OHROŽENA

Září 1858: Velrybářská loď narazí v Antarktidě na letitý vrak, jehož hrůzu nahánějící zmrzlá posádka stráží bedny záhadných starožitností a záhadnou lebku vytesanou z černého obsidiánu.

Březen 2001: Tým antropologů zírá v posvátné úctě na stěnu popsanou podivnými nápisy, a to jen několik okamžiků předtím, než jej výbuch uvězní hluboko uvnitř skály v Coloradu.

Duben 2001: Výzkumná loď mající na palubě Dirka Pitta a členy Národní mořské a podmořské agentury Spojených států je napadena a málem potopena ponorkou, jež měla zaniknout před padesáti šesti lety.

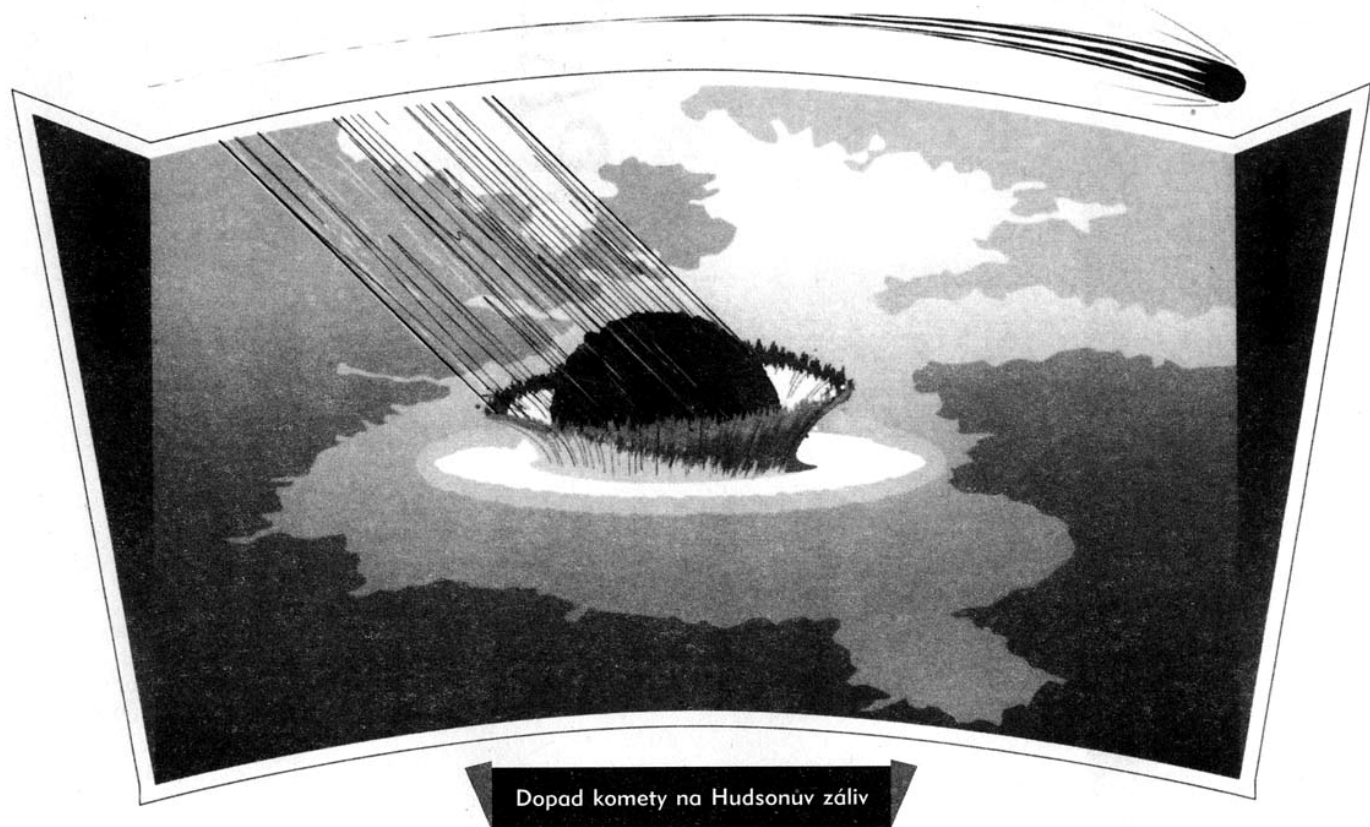
Pitt ví, že tyto události jsou nějakým způsobem propojeny, a jeho vyšetřování jej brzy zavede do hloubi pradávného tajemství s velmi moderními důsledky, kdy čelí d'ábelskému nepříteli, nepodobajícímu se žádnému z těch, které kdy poznal, a žene se jak o závod, aby zachránil nejen svůj vlastní život, ale i budoucnost celého světa.

Past je nastražena. Hodiny odtikávají. A pouze jeden člověk stojí mezi zemí a Armageddonem ...

Atlantis Found 1999

BB Art 2002

DOPAD

Dopad komety na Hudsonuv záliv

7120 LET PŘ. N. L.
TAM, CO JE NYNÍ HUDSONŮV ZÁLIV V KANADĚ

TEN VETŘELEC PŘIŠEL ZDALEKA. Bylo jím nebeské těleso vytvořené mlhovinami, staré jako sám vesmír. Zrodilo se v obrovském mračnu tvořeném ledem, horninami, prachem a plyny, když se před 4,6 miliardami let vytvářely vnější planety naší sluneční soustavy. Brzo poté, co jeho roztroušené částice ztuhly do pevné masy mající v průměru jeden kilometr, počalo tiše a bleskově rychle prolétat prázdnotou vesmíru po oběžné dráze, jež ho vedla kolem vzdáleného Slunce a znovu na poloviční vzdálenost k nejbližším hvězdám, což byla cesta trvající od začátku do konce mnoho tisíc roků.

Střed komety neboli její jádro byl seskupením zmrzlé vody, kyslíčnicku uhelnatého, metanu a rozeklaných metalických balvanů. Přesně by se dala popsat jako špinavá koule sněhu vržená vesmírem rukou boží. Ale jak obkroužila Slunce a otočila se kolem své osy, aby se vydala po zpáteční dráze za vnější hranice naší sluneční soustavy, sluneční záření reagovalo s jejím jádrem a nastala mutace. Ošklivé káčátko se proměnilo do krásy.

Jak do sebe začala vstřebávat sluneční žár a ultrafialové světlo, vytvořil se kolem ní mlžný obal, jenž pomalu přerostl do obrovitého světléjícího modrého ocasu, který se zakřivil a táhl za jejím jádrem do vzdálenosti 145 milionů kilometrů. Zhmotnil se za ní rovněž kratší bílý ocas z prachu o délce 1,6 milionu kilometrů, který se na vnějších stranách delšího ocasu stáčil jako ploutve ryby.

Pokaždé, když kometa minula Slunce, ztratila více svého ledu a její jádro se zmenšilo. Za dalších 200 milionů let přijde nakonec o veškerý svůj led a rozpadne se na oblak prachu, z něhož se stane řada malých meteoritů. Tato kometa však nikdy nebude obíhat vně slunečního systému, ani znovu nemine Slunce. Nebylo jí dovoleno zahynout pomalou chladnou smrtí někde daleko v temnotě vesmíru. Její život měl pohasnout během několika krátkých minut. Avšak při tomto svém posledním oběhu se kometa dostala do vzdálenosti 1,45 milionu kilometrů od Jupiteru, jehož gravitační síla ji vychýlila na

kurz nevyhnutelně vedoucí ke srážce s třetí planetou směrem od Slunce, s planetou, již její obyvatelé nazvali Zemí.

Ponořila se do zemské atmosféry rychlostí 210 tisíc kilometrů za hodinu v úhlu pětáctýřiceti stupňů, a její rychlost se vlivem gravitace neustále zvyšovala. Kometa přitom vytvořila třpytivě světélkující roztržený oblouk, když se její šestnáct kilometrů široká a čtyři miliardy tun vážící masa rozpadla na úlomky v důsledku tření vyvolaného její velkou rychlostí. O sedm vteřin později ona nešťastná kometa, poté, co se proměnila v oslepující ohnivou kouli, udeřila do zemského povrchu s děsivým následkem. Výbušným uvolněním kinetické energie při nárazu, při němž se kometa proměnila v páru a zároveň přemístila obrovské množství vody a půdy, v okamžiku vznikla masivní prohlubeň o dvojnásobné velikosti ostrova Havaj.

Celá zeměkoule se zakymácela seizmickým otřesem o síle dvanácti stupňů RichtEROVY stupnice. Miliony tun vody, usazenin a úlomků vylétly prudce vzhůru, vržené otvorem v atmosféře nad místem dopadu a dál do stratosféry spolu s obrovskou sprškou rozdrcené žhavé horniny, jež byla vymrštěna na suborbitální dráhy, dříve než se snesla zpátky na Zemi jako déšť planoucích meteoritů. Ohnivé bouře požárů zničily lesy po celém světě. Sopky spící po tisíce let náhle vybuchly a vyslaly na povrch moře žhoucí lávy, jež se rozprostřela na milionech čtverečních kilometrů a vytvořila vrstvu vysokou několik set metrů. Do ovzduší bylo vyvrženo a později do všech koutů Země děsivými větry zaváto tolik dýmu a suti, že to téměř na rok zastínilo Slunce a způsobilo, že teploty prudce poklesly pod bod mrazu a Země se zahalila do temnoty. Změna klimatu se dostavila neuvěřitelně rychle a zasáhla celý svět. Teploty na rozsáhlých ledových polích a severních ledovcích stoupaly, dokud nedosáhly 32° až 38° Celsia, čímž způsobily rychlé tání. Zvířata navyklá na tropické a mírné pásmo přes noc vyhynula. Mnohá z nich, jako třeba huňatí mamuti, se proměnila v kus ledu na místě, kde stála uprostřed teplého léta, s trávou a květinami dosud nestrávenými ve svém žaludku. Stromy byly rychle zmrazeny se svým listím a plody. Ze zčernalých nebes po celé dny padaly ryby, jež byly osudným nárazem vymrštěny vzhůru.

Ohromné vlny vržené proti pevninám, se přehnaly přes linii pobřeží s ničivou silou, jež svou mohutností vzbuzovala děs. Voda se přelila přes pobřežní nížiny a hnala se stovky kilometrů do vnitrozemí. Ničila přitom vše, co jí stálo v cestě. Nekonečné množství úlomků a usazenin z mořského dna se rozprostřelo po nízko položené zemské mase. Teprve když se obrovité vzduté vlny roztrhly o úpatí hor, stočily se dolů a začaly pomalu ustupovat. Ještě předtím však pozměnily toky řek a naplnily kotliny moří tam, kde nikdy předtím neexistovala, zatímco obrovská jezera se přeměnila v pouště.

Zdálo se, že tato řetězová reakce nikdy neskončí.

S temným rachotem, jenž přerůstal v řev nepřetržitého hromobití, se hory počaly kývat jako palmy v lehkém vánku, když se po jejich úbočích valily dolů laviny. Pouště a travnaté nížiny se rozvlnily, když se oceány pozvedly a prudkým nápirem znovu zasáhly vnitrozemí. Otřes způsobený dopadem komety vyvolal náhlé a masivní přesuny v tenké zemské kůře. Její necelých šedesát kilometrů silná vnější vrstva a plášť, jenž ležel nad žhavým tekutým jádrem, se zkrabatily a zkroutily, čímž posunuly vrstvy zemské kůry jako slupku grapefruitu, jež byla chirurgicky odstraněna a pak úhledně dána nazpět tak, aby se mohla pohybovat kolem jeho dužiny. Celá zemská kůra se pak pohybovala jako jeden celek, jako by ji řídila neviditelná ruka.

Celé kontinenty byly posunovány sem a tam a zaujaly nové pozice. Kopce byly vystrčeny vzhůru, aby se staly horami. Ostrovy po celém Tichém oceánu zmizely, zatímco se zde poprvé vynořily další. Antarktida, která byla předtím západně od Chile, sklouzla více než tři tisíce kilometrů směrem na jih, kde byla rychle pohřbena pod narůstající ledovou pokrývkou. Obrovská ledová kra, jež kdysi plula Indickým oceánem západně od Austrálie, se nyní nacházela v mírném pásmu a počala rychle tát. Totéž se přihodilo v oblasti bývalého severního pólu, který se rozprostíral v severní Kanadě. Nový pól začal brzy vytvářet silnou masu ledu uprostřed toho, co bývalo otevřeným oceánem.

Ta zkáza nepolevovala. Prudké pohyby půdy a naprosté ničení všeho pokračovaly, jako by se nikdy neměly zastavit. Pohyb tenkého

vnějšího obalu Země vršil zkázu na zkázu. Prudké tání bývalých ledových návrší spolu s ledovci pokrývajícími světadíly, jež se náhle posunuly do tropických pásem či jejich blízkosti, způsobilo, že moře se pozdvihlo o 130 metrů a zatopilo už zničenou zemi, přes kterou se již předtím přehnaly přílivové vlny vyvolané dopadem komety. Během jediného dne se z Británie, spojené se zbytkem evropského kontinentu vyprahlou planinou, stal ostrov, zatímco poušť, později známá jako Perský záliv, byla nečekaně zaplavena. Řeka Nil, která vtékala do rozlehlého úrodného údolí a poté pokračovala směrem k velikému oceánu na západě, nyní končila v náhle vzniklém Středozemním moři.

Poslední velká doba ledová skončila v geologickém mrknutí oka.

Dramatická změna v oceánech a jejich cirkulaci kolem světa rovněž způsobila posun pólů a drasticky narušila vyváženost otáčení Země. Zemská osa byla dočasně vychýlena o dva stupně, poněvadž severní a jižní pól byly přemístěny do nových zeměpisných míst, čímž se změnilo odstředivé zrychlení kolem vnějšího povrchu planety. Jelikož moře byla tekutá, přizpůsobila se dříve, než se zeměkoule třikrát otočila, ale zemská masa nedokázala tak rychle reagovat. Zemětřesení pokračovala celé měsíce.

Následujících osmnáct let se pak prudké bouře doprovázené krutými větry proháněly kolem Země a trhaly na kousky a rozmělněly vše, co stálo na zemi, předtím než póly přestaly kolísat a usadily se na své nové rotační ose. Časem se hladiny moří stabilizovaly, což umožnilo vznik nových pobřežních linií, když se bouřlivé klimatické podmínky postupně utišovaly. Změny byly trvalé. Časový rozdíl mezi trváním dne a noci se změnil, když se počet dní v roce snížil o dva. Bylo rovněž ovlivněno zemské magnetické pole, které se posunulo o více než sto šedesát kilometrů na severozápad.

Okamžitě vyhynuly stovky či možná tisíce různých druhů zvířat a ryb. V Americe vymizeli všichni jednohrbí velbloudi, mamuti, koně z doby ledové a obří lenochodi. Také zmizeli šavlozubí tygři, obrovití ptáci s rozpětím křídel osm metrů a mnoho jiných zvířat, jež vážila padesát či více kilogramů. Většina z nich se udusila kouřem a sopečnými plyny.

Hrůzné apokalypse neunikla ani vegetace na souši. Rostlinstvo, jež nespálily na popel ničivé požáry, zahynulo nedostatkem slunečního svitu, a s ním i řasy v mořích. Celkem zaniklo přes 85 procent veškerého života na Zemi následkem povodní, požárů, bouří, lavin, jedů z atmosféry a posléze vyhladověním.

Lidská společnost, mnohá z nich poměrně rozvinutá, a nesčetné kultury rodící se na prahu postupujícího zlatého věku, byly zničeny v jediném děsivém dni a noci. Miliony pozemských mužů, žen a dětí zemřely strašlivou smrtí. Všechny stopy po vznikajících civilizacích zmizely, a těm několika žalostným jedincům, co přežili, nezůstalo nic než matné vzpomínky na minulost. Pohřben byl nejskvělejší vývoj lidstva, deset tisíc let trvající cesta od prostého cromagnonského člověka ke králům, architektům, kameníkům, umělcům a válečníkům. Jejich díla a tělesné pozůstatky byly pohřbeny hluboko pod novými moři, a zůstalo tak málo hmotných exemplářů a zbytků starodávné vyspělé kultury. Celé národy a města, jež stála jen pár hodin předtím, zmizely beze stopy. Kataklyzma takovéto síly nezanechalo téměř žádnou známku jakýchkoli předchozích vynikajících civilizací.

Ze strašlivě nízkého počtu lidí, co přežili, téměř všichni pobývali ve vyšších polohách horských pásem a mohli se před rozběsněnou turbulencí ukrýt v jeskyních. Na rozdíl od vyspělejších lidí bronzové doby, kteří měli ve zvyku osídlovat nízko položené planiny poblíž řek a pobřeží oceánů, obyvatelé hor byli nomády doby kamenné. Bylo to, jako by se výkvět společnosti, ti Leonardo da Vinciové, Picassové a Einsteinové oné doby vypařili do neznáma a nečekaně tak nechali svět převzít primitivními kočovnými lovci. Byl to jev připomínající ústup Řecka a Říma ze slávy ve prospěch staletí nevzdělanosti a tvůrčí letargie. Hrob vysoce kultivovaných civilizací, jež kdysi na světě existovaly, zahalil neolitický věk temna. Věk temna, jenž bude trvat po dva tisíce let. Pomalu, jen velmi pomalu vyjde lidstvo konečně z temnoty a začne znovu budovat města a civilizace v Mezopotámii a Egyptě,

Žalostně málo z těch nadaných stavitelů a tvůrčích myslitelů ztracených kultur přežilo, aby vyniklo nad ostatní. Když si uvědomili, že jejich civilizace byly ztracené a neměly již znovu

povstat, započali staletí trvající hledání vztyčováním záhadných megalitů a dolmenů, obrovských vzpřímených balvanů, jež nalézáme po celé Evropě a Asii, na tichomořských ostrovech a v jižní části amerického kontinentu. Dávno poté, co vzpomínka na jejich zářivý odkaz vybledla a stal se z ní jen o málo více než mýtus, jejich památníky připomínající děsivou zkázu a ztráty na životech doposud působily jako varování budoucím generacím před příštím kataklyzmatem. Ale v průběhu tisíciletí jejich potomci pomalu zapomínali na staré zvyklosti a přizpůsobili se kočovným kmenům, čímž přestali existovat jako rasa vyspělých lidí.

Po kataklyzmatu se lidé po celá staletí obávali sestoupit z hor a znovu obydlet nížiny a mořská pobřeží. Technicky nadřazené národy mořeplavců představovaly jen matné představy vzdálené minulosti. Stavba lodí a plavební zručnost byly ztraceny a musely být znovu vynalezeny pozdějšími generacemi, jejichž dokonalejší předkové byli jednoduše uctíváni jako bozi.

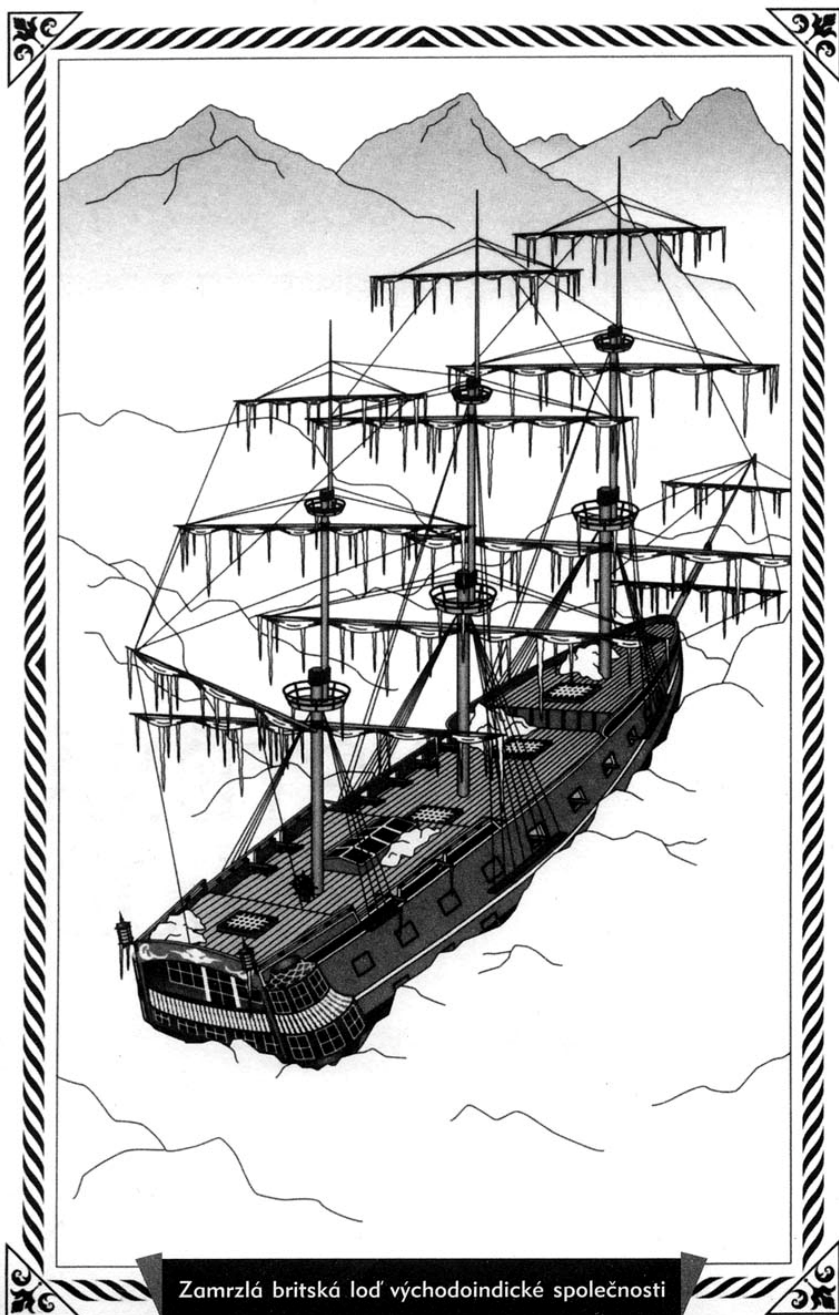
Všechna ta smrt a zkáza byly způsobeny velkým kusem znečištěného ledu, jenž nebyl větší než malé farmářské městečko v Iowě. Kometa způsobila nelidskou pohromu, a to bez milosti a děsivým způsobem. Země nebyla zničena s takovou silou od doby, co ji před 65 miliony let zasáhl meteor a způsobil katastrofu, která vyhubila dinosaury.

Po tisíce let po jejím dopadu byly komety spojovány s pověrami o katastrofických událostech a považovány za předzvěsti budoucích tragédií. Byla jim kladena vina za vše, od válek a morových ran až po smrt a zkázu. Až do nedávné historie nebyly komety považovány za zázraky přírody, jakými jsou nádherná duhy či oblaka do zlata zbarvená zapadajícím sluncem.

Biblická potopa a celá řada dalších legend o kalamitách měly spojitost s onou jedinou tragédií. Starodávné civilizace Olmeků, Mayů a Aztéků ze Střední Ameriky měly mnoho tradic vztahujících se k nějaké kataklyzmatické události. Indiánské kmeny po celých Spojených státech si předávaly příběhy o vodstvu zaplavujícím jejich území. Číňané, Polynésané a Afričané, ti všichni mluvili o kataklyzmatu, jež zničilo jejich předky.

Avšak legendou, která se zrodila a dařilo se jí po staletí, tou, která vyvolala nejvíce záhad a vzbudila nejvíce zvědavosti, byla legenda o ztracené pevnině a civilizaci Atlantidy.

OPUŠTĚNÁ LOĎ

ROXANNA MENDEROVÁ VĚDĚLA, že kdyby ustala v chůzi, zemřela by. Byla na pokraji naprostého vyčerpání a pohybovala se pouze silou vůle. Teplota byla hodně pod nulou, ale prochlazení, jež se jí prokousávalo pod kůži, bylo způsobeno mrazivými zuby ledové vichřice. Smrtelná otupělost, jež se jí poklidně zmocňovala, z ní pomalu odváděla vůli k žití. Pohybovala se kupředu, jedna noha tápala před druhou, a klopýtla, když ztratila rovnováhu při nečekaném zlomu v ledovém poli. Její dech byl rychlým, chraplavým a těžkým oddechováním horolezce, proboujávajícího se k vrcholku v Himálajích bez kyslíkového přístroje.

Naprosto nic neviděla, poněvadž větrem hnané ledové částice jí vířily před obličejem chráněným tlustou vlněnou šálou, kterou měla zastrčenou dovnitř svého kožešinového kabátce. Ačkoli se jen občas přimhouřeně podívala mezi vrstvami šály, oči měla bolavé a zarudlé od náporu těch drobných zrněk. Roxanny se zmocnil pocit marnosti, když zvedla hlavu a spatřila nad bouří oslnivě modré nebe a zářící slunce. Oslepující ledové bouře pod čistým modrým nebem nebyly v Antarktidě neobvyklým jevem.

Je překvapivé, že sníh v oblasti jižního pólu padá zřídka. Antarktida je tak neuvěřitelně chladná, že atmosféra nemůže obsahovat vodní páry, takže spad sněhu je minimální. Během roku ho na pevninu nenapadá více než dvanáct centimetrů. Některé vločky, které již leží na zemi, jsou ve skutečnosti staré několik tisíc roků. Ostrý sluneční svit dopadá na bílý led pod kosým úhlem a jeho žár se odráží zpátky do prostoru, což velkou měrou přispívá k mimořádně nízkým teplotám.

Roxanna měla štěstí. Chlad jí nepronikl oblečením. Spíš než aby na sobě měla evropský oděv do chladného počasí, byla oděná do oblečení, jež její manžel získal při obchodování s Eskymáky během svých dřívějších velrybářských výprav do Arktidy. Její spodní oblečení se skládalo z tuniky a po kolena krátkých kalhot, nohy měla chráněny dečkami z měkké kožešiny sešitými do tvaru ponožky.

Samostatné svrchní oblečení ji chránilo před krutou zimou. Kožešinový kabátec byl volný, aby tělesnému teplu umožnil cirkulovat a unikat, takže tu nebyl problém s vytvářením potu. Byl zhotoven z vlčí kůže, zatímco kalhoty pocházely ze soba karibu. Boty sahaly vysoko a byly natažené přes ponožky, kožešinou dovnitř.

Fyzicky byla nejvíc ohrožena tím, že si na nerovném povrchu zlomí kotník nebo nohu, a pokud by nějakým způsobem přežila, hrozilo jí omrznutí. I když bylo její tělo chráněno, starosti jí dělal obličej. Při sebemenší palčivé bolesti na tváři či nose si usilovně třela kůži, aby v ní obnovila krevní oběh. Už dříve byla svědkem toho, jak šest členů posádky jejího manžela omrzlo natolik, že dva z nich přišli o prsty na noze a jeden o uši.

Naštěstí počala ledová vichřice slábnout a ztrácet na zuřivosti a Roxanna mohla postupovat kupředu snadněji než během poslední hodiny, kterou strávila blouděním. K uším jí přestal doléhat skučící vítr a uslyšela skřípot ledových krystalků pod nohama.

Dorazila k vyvýšenině vysoké asi pět metrů od základny po vrchol, která byla vytvořená klid neznajícím mořem, jež dřelo ledy o sebe a vytlačilo ledovou tříšť vzhůru, takže došlo k nahromadění ledových ker. U většiny z nich vznikl nerovný povrch, ale tentokrát povětrnost působila tak dlouho, až se ledové stěny staly hladkými. Padla na ruce a nohy a drápala se po nich vzhůru, přičemž při každém metru, který získala, sklouzla nazpět o jeho polovinu.

Námaha si vzala to málo síly, co Roxanně zbývalo. Aniž věděla jak, nebo si pamatovala svůj zápas, vytáhla se na okraj nahromaděných ker polomrtvá vyčerpáním, s bušícím srdcem a prudkým a namáhavým oddechováním. Nevěděla, jak dlouho tam ležela, ale byla vděčná za to, že si její zrak mohl odpočinout od větru plného ledu. Po několika minutách, když se její tep zpomalil a dýchání se stalo pravidelným, se Roxanna proklínala za nesnáze, které si pošetile způsobila. Čas s tím neměl nic společného. Bez hodinek neměla žádnou představu, kolik hodin uplynulo od doby, co odešla od *Paloverde*, velrybářské lodi svého manžela.

Před necelými šesti měsíci loď uvízla v ledové návrši, a Roxanna, aby snesla tu nudu, se denně vydávala na vycházky, přičemž se

držela na dohled lodi a její posádky, která na ni dávala pozor. Onoho rána, když opouštěla loď, byla obloha jasná jako křišťál, ale brzy potemněla a vytratila se, když se nad ledem přehnala ledová bouře. V několika minutách loď zmizela a Roxanna zjistila, že bloudí, ztracená na návrši z ledu.

Bylo tradicí, že většina velrybářských lodí nikdy neplula se ženami na palubě. Ale mnoho manželek odmítalo sedět doma po ty tři až čtyři roky, co jejich manželé byli pryč. Roxanna Menderová neměla v úmyslu strávit v osamění tisíce hodin. Byla to odvážná žena, i když drobné postavy, která stěží dosahovala výšky sto padesáti centimetrů, a vážila necelých padesát kilogramů. Se svýma světle hnědýma očima a lehkým úsměvem to byla hezká žena, která si zřídkakdy stěžovala na útrapy a nudu a jen výjimečně trpěla mořskou nemocí. Ve své stěsnané kabině již porodila chlapečka, kterého pojmenovala Samuel. A i když to manželovi ještě neřekla, byla už asi dva měsíce znovu těhotná. Na palubě lodi byla příznivě přijata posádkou, z níž několik mužů naučila číst, psala dopisy jejich ženám a rodinám, a kdykoli se na palubě někdo zranil nebo onemocněl, ošetřovala ho.

PALOVERDE PATŘILA k velrybářské flotile, která vyplouvala ze San Franciska na západním pobřeží státu. Byla to pevně stavěná loď, konstruovaná pro polární provoz během velrybářské sezony. S délkou čtyřiceti metrů, šířkou deseti metrů a plavebním ponorem pěti metrů se její tonáž blížila 330. Rozměry jí umožňovaly převážet velký náklad velrybího tuku a ubytovat četnou posádku důstojníků a mužstva pro plavby, jež mohly trvat až tři roky. Kýl, prkna a trámy byly vyřezané z borového dřeva z lesů pohoří Sierra Nevada. Jakmile byly na svém místě, položilo se deseticentimetrové oplaňkování a připevnilo se dřevěnými hřeby, obvykle vyřezanými z dubového dřeva.

Výstroj měla jako třístěžňová plachetnice a její konstrukce byla dokonalá, smělá a odvážná. Kajuty byly úhledně zařízené a obložené smrkovým dřevem. Zvlášť dobře byla vybavena kapitánova kajuta

kvůli pohodlí manželky, která trvala na tom, že jej na dlouhé plavbě doprovodí. Galionová figura byla krásně vyřezané zobrazení stromu paloverde, jenž je domovem na jihozápadě země. Jméno lodi se rozprostíralo přes její zád' v pozlacených vyřezávaných písmenech. Zád' zdobil ještě vyřezávaný kalifornský kondor s rozepjatými křídly.

Místo aby loď plula za lovem velryb na sever Beringovým mořem směrem k Arktidě a do zavedenějších vod, obrátil Roxannin manžel, kapitán Bradford Mender, *Paloverde* na jih k Antarktidě. Jelikož tato oblast byla přehlížená a málokdy navštěvovaná odvážnými velrybáři z Nové Anglie, byl přesvědčen, že poskytuje skvělou příležitost k nalezení panenského velrybářského terénu.

Brzy poté, co loď doplula do blízkosti jižního polárního kruhu, ulovila její posádka šest velryb, když se plavili v otevřených vodách na linii přílivu a odlivu a často si razili cestu mořem ledovců. Během posledního březnového týdne, v době antarktického podzimu, se potom neuvěřitelnou rychlostí tvořil na moři led, dokud nedosáhl tloušťky téměř jednoho a čtvrt metru. *Paloverde* by byla ještě mohla uniknout do volné vody, ale vítr se náhle změnil ve skučící vichřici, jež zahнала loď zpátky ke břehu. Bez jakékoli únikové cesty, která by zůstala otevřená, když na ně zaútočil led v kusech větších než loď sama, posádka *Paloverde* mohla jen bezmocně stát a pozorovat, jak se studená past uzavírá.

Led obemknul loď a obrovskou silou, jako by byla chycena do obří pěsti, ji neúprosně tlačil k pevnině. Volná voda blízko země se rychle vyplňovala pokrývkou z ledu. Mender a jeho posádka se zoufale namáhali, až se jim nakonec podařilo přimět kotvy *Paloverde*, aby se zachytily v hloubce jedenácti metrů necelé tři kilometry od břehu. Ale za několik hodin byla loď pevně sevřená v ledu, jenž dál sílil, a brzy byly veškeré známky vody nahrazeny bílým příkrovem. Zastihla je antarktická zima a dny se počaly krátit. Nebyla žádná naděje na únik a mírné počasí s vyššími teplotami bylo dobrých sedm měsíců vzdálené.

Plachtoví bylo usušené, svinuté a uklizené, aby se na jaře znovu vytáhlo, kdyby božská prozřetelnost poskytla teplejší počasí a umožnila lodi volně vyplout. V očekávání dlouhého uvěznění byl nyní pečlivě pořízen seznam veškerých potravin a stanoveny jejich

dávky na dlouhé zimní měsíce. Nikdo s jistotou nevěděl, zda zásoby potravin na palubě lodi budou moci vystačit do doby, kdy led počne tát. Avšak spouštění udic a háčků dírami v ledu přineslo lepší výsledky, než doufali, a lodní spižírnu brzy zaplnila pestrá směsice mražených antarktických ryb. A pak tu byli ti komičtí tučňáci na břehu. Zdálo se, že jich tu byly miliony. Rozpaky působil pouze fakt, že ať lodní kuchař jejich maso připravoval jakkoli, chutnalo nanejvýš odporně.

Největší ohrožení, kterému posádka velrybářské lodi čelila, představovala strašlivá zima a každý náhlý pohyb ledových ker. Nebezpečí umrznutí bylo značně sníženo spalováním tuku z velryb, které harpunovali předtím, než byli uvězněni v ledu. Nákladový prostor ho obsahoval více než sto sudů, nesporně dost na to, aby jim kamna vydržela hořet po to nejhorší období antarktické zimy.

Doposud zůstávaly ledové kry relativně v klidu. Mender však věděl, že je pouze otázkou času, než se led zborťí a pohne. Poté by trup *Paloverde* mohl být stěhujícím se masivním ledovcem snadno rozdrcen na třísky a její silné trámy by se zploštily, jako by byly z papíru. Neměl radost z myšlenky na to, jak se jeho žena a dítě snaží přežít na souši, dokud v létě nespátí jinou loď. A pravděpodobnost, že se tak stane, byla v nejlepším případě tisíc ku jedné.

Ohrožovaly je rovněž smrtelné choroby. U sedmi mužů se projevíly příznaky kurdějí. Jedinou radostí bylo, že obtížný hmyz a krysy již dávno předtím podlehly příšernému chladu. Dlouhé antarktické noci, odloučení a mrazivý vítr byly živnou půdou pro beznaděj z otupělosti. Mender bojoval s tou vleklou nudou tím, že ukládal svým mužům drobné práce a snažil se udržovat jejich mysl a tělo v neustálé aktivitě.

Mender seděl ve své kajutě a postě odhadoval jejich vyhlídky na přežití. Avšak bez ohledu na to, jak přemítal různé volby a možnosti, konečný výsledek zůstával vždy stejný. Jejich vyhlídky na to, že odplují nepoškozeni a beze ztrát, až přijde příští jaro, byly opravdu bezútěšné.

LEDOVÁ BOUŘE USTALA stejně náhle, jako se dostavila, a slunce se vrátilo. Přimhouřenýma očima zkoumala oslnivý třpyt ledové návršě. Když znovu uviděla svůj stín, porušující její nekonečnou prázdnotu, zaradovala se. Začala bedlivě zkoumat obzor, a když ve vzdálenosti dobrých dva a půl kilometru zahlédla loď *Paloverde*, srdce se jí rozbušilo. Její černý trup byl téměř skryt v ledu, ale uviděla ohromnou americkou vlajku třepetající se ve slábnoucím větru a uvědomila si, že její ustaraný manžel ji pověsil vysoko v ráhnoví hlavního stožáru jako návěst. Bylo pro ni těžké uvěřit, že se zatoulala tak daleko. Ve své otupělé mysli se domnívala, že zůstala dostatečně blízko u lodi, zatímco se pohybovala v kruzích.

Ledová návrš nebyla úplně osamělá. Roxanna viděla, jak se po jejím povrchu pohybují drobné skvrnky, a uvědomila si, že to po ní pátrá manžel se svou posádkou. Chystala se povstat a zamávat jim, když náhle zahlédla něco nanejdvůh neočekávaného – stožáry další lodi rýsující se mezi dvěma obrovskými ledovými krami, vytvořenými nahromaděnou zmrzlou ledovou tříští uvízlou na břehu.

Její tři stožáry a čelen spolu s lodní výstrojí vypadaly zachovale, plachty měla svinuté. Když se nyní vítr ztišil na lehký vánek, sundala si šátek z obličeje a očí a uviděla, že trup lodi vězel v ledu. Roxannin otec býval námořním kapitánem, jenž velel kliprům při obchodování čajem s Čínou, a jako děvče viděla tisíce lodí všech typů lanoví a plachtoví, jak připlouvají do Bostonu a zase odplouvají. Loď, jako byla tato plachetnice pokrytá ledem, však spatřila pouze jednou, a to namalovanou na obraze, jenž visel v domě jejího dědečka.

Ona přízračná loď byla stará, velmi stará, s obrovskou zakulacenou zádí, v níž byla okna a ubytovací ochozy, které vyčnívaly nad vodu. Konstrukce lodi byla dlouhá, úzká a hluboká. Roxanna odhadovala její délku na dobrých čtyřicet a šířku na deset metrů. Stejně jako ta loď na obraze. Tohle musela být britská loď o výtlačku 800 tun z konce osmnáctého století, patřící Východoindické společnosti.

Odvrátila se od lodi a zamávala šátkem, aby k sobě přilákala pozornost manžela a posádky. Jeden z nich zpozoroval koutkem oka pohyb na ledu a upozornil ostatní. Rychle se k ní rozeběhli po rozpuhaném ledě v čele s kapitánem Menderem. O dvacet minut

později k ní dorazila posádka *Paloverde* a vykřikovala radostí, že ji našla naživu.

Mender, obvykle tichý a mlčenlivý muž, projevil mimořádné city, když Roxannu popadl do náručí a se slzami zmrzlými na tváři ji dlouze a láskyplně políbil. „Ach bože,“ zamumlal, „myslel jsem, že jsi mrtvá. Je opravdový zázrak, že jsi přežila.“

Bradford Mender se stal kapitánem velrybářské lodi ve věku dvaceti osmi let. Nyní, při jeho desáté plavbě, při níž jeho loď uvízla v antarktickém ledu, mu bylo třicet šest. Byl to energický a pohotový rodák z Nové Anglie, vysoký něco přes metr osmdesát a celkově rozložitě postavy, váhou se blížící sto kilogramům. Jeho oči byly pronikavě modré a vlasy černé; od uší po bradu se mu táhly vousy. Byl přísný, ale férový, a nikdy neměl problém se svými důstojníky a posádkou, který by nedokázal účinně a čestně zvládnout. Jako skvělý velrybář a navigátor byl Mender rovněž bystrý obchodník, jenž nebyl jen kapitánem své lodi, ale také jejím majitelem.

„Kdybys nenaléhal, abych si oblékla eskymácké oblečení, co jsi mi dal, byla bych již hodiny zmrzlá.“

Propustil ji ze svého objetí a obrátil se k šesti členům své posádky, kteří je obklopovali a jásal, že kapitánova manželka byla nalezena živá. „Dostaňme paní Menderovou rychle zpátky na loď, kde do ní vpravíme něco horké polévky.“

„Ne, ještě ne,“ pravila, přičemž mu tiskla paži a ukazovala rukou. „Objevila jsem další loď.“

Všichni se otočili a zrakem sledovali její nataženou paži.

„Východoindická loď. Poznala jsem její tvar podle obrazu v přijímacím pokoji svého dědečka v Bostonu. Vypadá jako opuštěná.“

Mender zíral na zjevení, přízračně bílé ve svém ledovém hrobu. „Myslím, že máš pravdu. Skutečně má tvar velmi staré obchodní lodi ze sedmdesátých let osmnáctého století.“

„Navrhuji, abychom to vyšetřili, kapitáne,“ promluvil Nathan Bigelow, první důstojník na *Paloverde*. „Mohla by dosud obsahovat zásoby, které nám pomohou přežít do jara.“

„Mohou být dobře osmdesát roků staré,“ řekl ustaraně Mender.

„Ale zachovalé díky zimě,“ připomněla mu Roxanna.

Pohlédl na ni něžně. „Užila sis své, drahá ženo. Nechám tě doprovodit jedním z mužů zpátky na *Paloverde*.“

„Nikoli, manželi,“ pravila Roxanna rozhodně, a její únava se vytratila. „Zamýšlím uvidět to, co je tam k vidění.“

Dříve, než kapitán mohl protestovat, vyrazila dolů po svažujících se nahromaděných krách k ledové návrši a zamířila k opuštěnému plavidlu.

Mender se podíval na svoji posádku a pokrčil rameny. „Jsem dalek toho, abych se přel se zvědavou ženou.“

„Opuštěná loď,“ mumlal si Bigelow. „Velká škoda, že je navždy uvězněná v ledu, neboť bychom s ní mohli doplout domů a požádat o odměnu za její záchranu.“

„Na to, aby měla velkou hodnotu, je příliš stará,“ pravil Mender.

„Proč tam, chlapi, stojíte na mrazu a žvaníte?“ ozvala se Roxanna, když se otočila, pobízejíc netrpělivě muže. „Pospěšme si, než se sem přizene další bouře.“

Postupovali po ledu, jak nejrychleji mohli, dokud nedorazili k opuštěné lodi. Na místě zjistili, že led se navršil proti jejímu trupu, čímž jim usnadnil, aby dosáhli horního lodního roubení a přelezli přes obrubníky. Roxanna, její manžel a členové posádky se ocitli na obytné palubě, pokryté slabou vrstvou ledu.

Mender zíral kolem na tu spoušť a potřásal hlavou jakoby v úžasu. „Je s podivem, že led nerozdrtil její trup.“

„Nikdy jsem si nepomyslel, že stanu na palubě anglické lodi Východoindické společnosti,“ mružel si jeden muž z posádky s ustaraným pohledem. „Určitě ne takové, co byla postavena předtím, než se narodil můj dědeček.“

„Je to velká loď,“ pravil Mender rozvážně. „Hádal bych, že má kolem devíti set tun, padesát metrů na délku a dvanáct na šířku.“

Plachetnice patřící Východoindické společnosti, navržená a vystrojená v loděnici na řece Temži coby pravý dřív britské obchodní flotily z konce osmnáctého století, byla lodním křížencem. Byla postavená hlavně jako nákladní plavidlo, ale tehdy ještě vládla doba pirátů a loupeživých válečných lodí nepřátel Anglie, takže byla vyzbrojená dvaceti osmi osmnáctilibrovými děly. Kromě toho, že byla postavena pro přepravu zboží, byla vybavena kajutami pro

cestující. Vše na palubě bylo, jak má být, obalené ledem, jako by byla očekávána nějaká přízračná posádka. Děla tiše spočívala ve střílnách, záchranné čluny byly dosud přivázané a všechny poklopy byly pečlivě položeny na svých místech.

Tuto starobyitou loď obklopovalo něco tajuplného a děsivě zvláštního, něco podivně pochmurného, co nepatřilo na tuto zemi, ale k jinému světu. Posádku, stojící na palubě, zachvátil panický strach z toho, že tu na ně čeká nějaký starodávný hrůzný tvor, aby se jich zmocnil. Námořníci jsou pověřčivá cháska, a nebyl tady nikdo – až na Roxannu, jež byla nevinně zmítána téměř dívčím nadšením – kdo by v hloubi duše nepociťoval obavy.

„Je to zvláštní,“ pravil Bigelow. „Jako by posádka opustila tu loď dřív, než uvízla v té pasti z ledu.“

„O tom pochybuji,“ řekl Mender neradostně. „Záchranné čluny zůstaly uložené na svém místě.“

„Jen Bůh ví, co nalezneme v podpalubí.“

„Tak se tam pojd'me podívat,“ pravila Roxanna vzrušeně.

„Ty ne, má drahá. Myslím, že nejlepší bude, když zůstaneš zde.“

Pohlédla zpřímá na manžela a pomalu zavrtěla hlavou. „Nebudu tu čekat sama, zatímco se tu kolem procházejí duchové.“

„Jsou-li tady nějací duchové,“ promluvil Bigelow, „jsou už teď asi úplně ztuhlí mrazem.“

Mender udělil rozkazy svým mužům. „Rozdělíme se na dvě pátrací skupiny. Pane Bigelow, vezměte tři muže a podívejte se po ubikacích posádky a do nákladového prostoru. My ostatní půjdeme na zád' a prohledáme ubikace cestujících a důstojníků.“

Bigelow přikývl. „Provedu, kapitáne.“

Sníh a led se nahromadily do malého kopce kolem dveří vedoucích do kajut na zádi, takže Mender vedl Roxannu a své muže vzhůru na palubu zád'ové nástavby, kde napnuli své síly a zvedli kryt zadního poklopu nad kajutními schůdky, jež pevně přimrzl. Když ho odsunuli stranou, opatrně sestupovali po schodech uvnitř. Roxanna šla hned za Menderem a pevně svírala pásek kolem jeho tlustého kabátu. Normálně bílá plet' jejího obličeje byla zrudlá směsicí vzrušení a napětí.

Netušila, že právě vstupuje do zamrzlého zlého snu.

U dveří kapitánovy kajuty našli obrovského německého ovčáka, stočeného na malé rohožce. Roxanně se zdálo, že pes spí, ale Mender do něj rýpl špičkou boty a nepatrně temný úder jim prozradil, že pes byl dočista zmrzlý.

„Doslova ztvrdlý na kámen,“ pravil Mender.

„Chudák,“ zašeptala Roxanna smutně.

Mender kývl hlavou směrem k zavřeným dveřím na zádovém konci spojovací chodby. „Kapitánova kajuta. Hrůza mě jímá, když pomyslím, co možná najdeme tam uvnitř.“

„Možná že nic,“ řekl jeden člen posádky nervózně. „Všichni pravděpodobně opustili loď a vydali se na namáhavou cestu podél pobřeží severním směrem.“

Roxanna zavrtěla hlavou. „Nedovedu si představit nikoho, kdo by nechal takové krásné zvíře zemřít samotné na palubě.“

Muži otevřeli násilím dveře kapitánovy kajuty a vstoupili dovnitř, kde spatřili děsivou podívanou. Žena oblečená v šatech z druhé poloviny osmnáctého století seděla na židli, její tmavé oči byly otevřené a zíraly s velkým smutkem na obrys malého dítěte ležícího v kolébce. Umrzla, zatímco hluboce želela ztráty toho, co se zdálo být její malou dceruškou. Na klíně měla otevřenou bibli, ve které nalistovala žalmy.

Ta tragická podívaná Roxannu stejně jako posádku *Paloverde* ochromila. Její nadšení při prozkoumávání neznámého se náhle proměnilo v pocit mučivé úzkosti. Stála tam mlčky s ostatními a jejich tlumený dech se v oné kajutě, jež se proměnila v hrobku, měnil v páru.

Mender se otočil a vešel do sousední kajuty, kde našel kapitána lodi, který, jak správně předpokládal, byl manželem oné mrtvé ženy. Muž seděl zhroucený na židli za psacím stolem. Rudé vlasy měl pokryté ledem a jeho tvář byla smrtelně bledá. Jednou rukou dosud svíral brko. Na stole před ním ležel arch papíru. Mender z něj opatrně setřel jinovatku a přečetl, co na něm bylo napsáno.

26. srpna 1779

Již jsou tomu dva měsíce, co jsme uvězněni v tomto prokletém místě, potom co nás bouře zahнала daleko na jih stranou od našeho kurzu. Potrava došla. Nikdo nejedl po deset dnů. Většina posádky a cestujících je mrtva. Má malá dceruška zemřela včera, má ubohá žena teprve před hodinou. Kdokoli by naše těla našel, uvědomte, prosím, ředitele obchodní společnosti Skylard Croft z Liverpoolu o našem osudu. Se vším je konec. Brzy se připojím ke své milované manželce a dceři.

Leigh Hunt
kapitán *Madrasu*

Lodní deník *Madrasu* vázaný v kůži ležel na psacím stole vedle kapitána Hunta. Mender jej opatrně uvolnil z ledu, jímž jeho zadní deska přimrzla k dřevěnému povrchu stolu, a zastrčil knihu do svého tlustého kabátu. Poté vykročil z kajuty a zavřel za sebou dveře.

„Cos našel?“ zeptala se Roxanna.

„Tělo kapitána.“

„Je to vše tak strašné.“

„Obávám se, že uvidíme ještě horší věci.“

Ta slova byla prorocká. Rozdělili se a šli od kajuty ke kajutě. Movitější pasažéři byli ubytováni v zád'ovém přístřešku, což byl rozsáhlý prostor s ubytovacími ochozy a okny, rozdělený pod zád'ovou nástavbou do kajut různých velikostí. Cestující si koupili prázdný prostor. Museli si svoji kajutu zařídit sami, zajistit si pohovky, postele a židle, jež byly všechny přivázané k podložce pro případ bouřlivého počasí. Zámožní cestující si často přinášeli takový osobní majetek jako sekretáře, police na knihy a hudební nástroje, včetně klavírů a harf. Tady pátrači našli skoro třicet těl v různých pozicích smrti. Někteří zemřeli vsedě, jiní ležíce v posteli, zatímco ostatní leželi nataženi na palubě. Všichni vypadali, jako by si pokojně zdřímali.

Roxanna byla znepokojená především těmi, jejichž oči byly dokořán. Barva jejich duhovky se zdála být umocněná čistě bílými tvářemi, jež ji obklopovaly. Sklonila hlavu, když jeden člen posádky

Paloverde natáhl ruku a dotkl se vlasů jedné z dam. Zmrzlé vlasy vydaly podivný praskavý zvuk a zlomily se mu v ruce.

Velká kabina na palubě pod elegantnějším záďovým přístřeškem vypadala jako přeplněná márnice po katastrofě. Mender uviděl spoustu mrtvých, většinou mužů, z nichž mnozí byli britští vojenští důstojníci v uniformě. Vpředu byl nákladový prostor, jenž byl rovněž plný zmrzlých mrtvol ve visutých ložích, uvázaných nad lodními zásobami a zavazadly.

Každý na palubě *Madrasu* zesnul pokojně. Nebyla zde žádná známka chaosu. Nic nebylo v nepořádku. Všechny předměty i veškeré zboží byly pečlivě uskladněny. Až na závěrečné vyprávění kapitána Hunta se zdálo, že se čas zastavil a všichni poklidně zemřeli v průběhu svého života. To, co Roxanna a Mender uviděli, nebylo groteskní či děsivé, ale prostě zdrcující rána osudu. Tito lidé byli mrtví a zapomenuti pomíjivým světem již sedmdesát devět let. Dokonce ani ti, co si lámali hlavu s jejich zmizením a truchlili nad nimi, tu už dávno nebyli.

„Nechápu to,“ pravila Roxanna. „Jak všichni zemřeli?“

„Ti, co nevyhladověli, zmrzli,“ odpověděl jí manžel.

„Ale byli by mohli lovit dírou v ledu a střilet tučňáky stejně, jako jsme to udělali my, a spálit části lodi, aby se zahřáli.“

„Kapitánova poslední slova říkají, že jeho loď byla zahnána na jih stranou jejich kurzu. Hádám, že uvízli v ledu mnohem dál od břehu než my, a kapitán, přesvědčený, že nakonec vypluje na volné moře, se řídil pravidly poctivého námořnického umění a zakázal na palubě své lodi pálit ohně z obavy před náhodným požárem, a pak už bylo příliš pozdě.“

„Takže jeden po druhém zemřeli.“

„Potom, když přišlo jaro a led roztál, namísto toho, aby loď byla proudem zanesena ven do jižního Pacifiku jako plovoucí vrak, protisměrné větry ji zahnalý na břeh, kde stojí od minulého století.“

„Myslím, že máte pravdu, kapitáne,“ promluvil první důstojník Bigelow, který se blížil od přední části lodi. „Soudě podle oblečení na tělech neočekávali ti ubožáci plavbu, která by je zavedla do ledových vod. Většina jich se zdá být oblečena spíše do tropického podnebí. Museli se plavit z Indie do Anglie.“

„Je velikou tragédií,“ povzdychla si Roxanna, „že tyto nešťastné lidi nemohlo nic zachránit.“

„Jedině Bůh,“ zašeptal Mender, „jedině Bůh.“ Obrátil se k Bigelowovi. „Jaký náklad nesla?“

„Žádné zlato či stříbro, které bych mohl najít, ale obvyklý náklad čaje, čínského porcelánu v dřevěných bednách a žoky hedvábí, různé druhy ratanu, koření a kafr. A přímo pod kapitánovou kajutou jsem našel malé skladiště uzamčené těžkými řetězy.“

„Prohledal jste ho?“ otázal se Mender.

Bigelow zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Považoval jsem za správné, abyste byl při tom. Nechal jsem tam své muže, aby pracovali na rozlomení těch řetězů.“

„Ta místnost možná obsahuje poklad,“ řekla Roxanna, a do lící se jí vrátilo červené zabarvení.

„Brzo to zjistíme.“ Mender pokynul Bigelowovi. „Pane Bigelowo, půjdete napřed?“

První důstojník je vedl dolů po žebříku do hlavního řídicího prostoru na zádi. Skladiště se nacházelo naproti osmnáctilibrovému dělu, jehož střílna byla zcela zamrzlá. Dva muži posádky *Paloverde* se lopotili s těžkým zámekem, spojujícím řetězy, kterými byly zajištěny dveře. Za použití perličky a dláta, nalezených v tesařské dílně, bušili zuřivě do poutka zámku, dokud se nerozlomilo. Poté kroutili těžkou dvevní petlicí, dokud neodskočila a dveře nebylo možné vtlačit dovnitř.

Vnitřek byl matně osvětlen malým světlíkem v lodním roubení. Dřevěné bedny byly narovnány na sobě od přepážky k přepážce, ale jejich obsah se zdál být zabalen nahodile. Mender přistoupil k jedné velké bedně a lehce pozdvihl jeden konec jejího víka.

„Tyto bedny nebyly pečlivě zabaleny a naloženy na palubu obchodujícími kupci,“ řekl potichu. „Připadá mi to, jako by byly posádkou nedbale uloženy do beden někdy během plavby a kapitánem dány pod zámek.“

„Nestůj tam jen tak, manželí,“ přikazovala Roxanna, zcela ovládaná zvědavostí. „Otevři je.“

Zatímco posádka stála venku před skladištěm, Mender a Bigelow začali páčením otevírat ony dřevěné truhly. Zdálo se, že nikdo

nevnímá krutou zimu. Byli fascinováni v očekávání nálezů nějakého skvělého pokladu ve zlatě a drahých kamenech. Když ale Mender vyzdvihl jednu část obsahu z bedny, jejich naděje se rychle rozplynuly.

„Měděná urna,“ pravil a podal ji Roxanně, která ji pozvedla do jasnějšího světla nákladového prostoru. „Krásně vymodelovaná. Řecká či římská, mohu-li vůbec posoudit starožitnost.“

Bigelow vytáhl několik dalších artefaktů, které jim podal otevřenými dveřmi. Většinou to byly malé měděné sošky podivně vyhlížejících zvířat s černýma opálovýma očima.

„Jsou krásné,“ zašeptala Roxanna, jež obdivovala vzory, vyryté a vyleptané do mědi. „Nejsou podobné ničemu, co jsem spatřila v knihách.“

„Vypadají opravdu neobvykle,“ souhlasil Mender.

„Mají nějakou hodnotu?“ tázal se Bigelow.

„Snad pro sběratele starožitností nebo pro muzeum,“ odpověděl Mender. „Ale já vážně pochybuji, že by kdokoli z nás na nich mohl zbohatnout...“ Odmlčel se, když pozvedl lidskou lebku v životní velikosti, která se černě blyštěla v zastřeném světle. „Proboha, podívejte se na tohle.“

„Je to děsivé,“ zašeptal Bigelow.

„Vypadá to, jako by to vyřezal sám ďábel,“ zamumlal někdo z posádky.

Naprosto nezastrašená Roxanna pozvedla lebku vzhůru a civěla jí do prázdných očních důlků. „Vypadá, že je z ebenově černého skla. A podívejte se na toho draka, co jí vylézá ven mezi zuby.“

„Hádám, že je to obsidián,“ poznamenal Mender, „ale nenapadá mě, jakým způsobem mohla být opracovaná...“ Mendera přerušil hlasitý praskavý zvuk, když se led kolem zádi lodi pohnul a zarachotil.

Jeden člen posádky se přirůtil dolů po schodišti z horní paluby a jeho hlas zněl pronikavě a ostře. „Kapitáne, musíme rychle odejít! Ledem se šíří velká trhлина a vytvářejí se jezírka vody. Obávám se, že když si nepospíšíme, budeme tady uvězněni.“

Mender neplýtvat časem vyptáváním. „Vraťme se na naši loď!“ rozkázal. „Rychle!“

Roxanna zabalila lebku do svého šátku a zastrčila si ji pod paži.

„Není čas brát si upomínky,“ osopil se na ni Mender. Ale nevšímal si ho a odmítla se lebky vzdát.

Muži, postrkující Roxannu před sebou, spěchali vzhůru po schodišti na hlavní palubu, z níž se co nejrychleji spustili dolů na led. Byli zděšení, když uviděli, že to, co předtím bylo pevným ledovým polem, se nyní bortilo, lámalo a vytvářelo jezírka. Trhliny se měnily na klikatící se potoky a řeky, jak se mořská voda vylévala ledem ven na kru. Nikdo z nich si nedokázal představit, že by kra mohla tak rychle tát.

Vyhýbajíce se navršeným masám, z nichž některé byly dvanáct metrů vysoké, a skákající přes trhliny dříve, než se rozšířily a znemožnily jim přechod, posádka a Roxanna běžely, jako by jim v patách bylo samo peklo. Ty děsivé nepopsatelné zvuky ledu drhnoucího o sebe jim naháněly hrůzu. Postup vpřed byl vyčerpávající, a každým krokem jim nohy zapadaly do patnácticentimetrové sněhové pokrývky, jež se nahromadila na rovných úsecích ledové kry.

Začal se opět zdvíhat vítr a bylo neuvěřitelné, jak teplým se zdál. Byl to ten nejteplejší vítr od doby, co se loď zaklínila v ledu. Poté, co uběhli dva a půl kilometru, byl každý z nich na pokraji zhroucení vyčerpáním. Výkřiky jejich druhů na *Paloverde* je naléhavě žádaly, aby si pospíšili, a pobízely je k většímu úsilí. Potom se náhle zdálo, že jejich boj o dosažení lodi bude marný. Téměř na dosah bezpečí lodi *Paloverde* je od ní málem odřízla trhlina v ledu, která se rozšířila na šest metrů. Už ji nemohli přeskočit, a navíc se šířila rychlostí třiceti centimetrů za třicet vteřin.

Když uviděl jejich kritickou situaci, Asa Knight, druhý důstojník *Paloverde*, přikázal mužům na palubě, aby spustili z boku lodi velrybářský člun a dopravili ho po ledě k puklině, jež se nyní rozšířila na bezmála třicet metrů. Posádka, střídavě zdvihající a táhnoucí těžký člun, sváděla boj s časem o záchranu kapitána a jeho manželky. Po herkulovském úsilí dosáhli protějšího okraje trhliny. V té chvíli již Mender, Roxanna a ostatní stáli po kolena ve vodě, jež vytékala nahoru ledem.

Muži člun spěšně odstrčili do ledové vody a k velké úlevě těch, které na druhé straně dělilo od smrti jen pár minut, s ním veslovali napříč rychle se rozpínající trhlinou v ledu. Nejprve vyzvedli přes okraj člunu Roxannu, následovanou zbytkem posádky a Menderem.

„Jsme vám velmi zavázáni, pane Knighte,“ řekl Mender a potřásl svému druhému důstojníkovi rukou. „Vaše odvážná iniciativa nám zachránila život. Obzvláště vám děkuji jménem své manželky.“

„A dítěte,“ dodala Roxanna, když ji dva muži z posádky balili do pokrývek.

Pohlédl na ni. „Naše dítě je v bezpečí na lodi.“

„Nemluvila jsem o Samuelovi,“ řekla skrze drkotající zuby.

Mender se na ni upřeně zahleděl. „Chceš mi říct, že jsi zase v jiném stavu, ženo?“

„Myslím, že asi dva měsíce.“

Mender byl zděšen. „Vyšla sis ven na led v bouřce a věděla jsi, že jsi těhotná?“

„Nebyla žádná bouřka, když jsem vyrazila,“ pravila a trochu se ušklíbla.

„Proboha,“ povzdechl si, „co mám s tebou dělat?“

„Jestli ji nechcete, kapitáne,“ řekl Bigelow vesele, „s radostí se jí ujmu.“

Navzdory skutečnosti, že byl promrzlý až na kost, Mender se zasmál, když svoji ženu objal, přičemž ji málem zadusil svým stiskem. „Nepokoušejte mě, pane Bigelow, nepokoušejte mě.“

PO PŮLHODINĚ BYLA Roxanna zpátky na palubě *Paloverde*. Převlékla se do suchého oblečení a zahřívala si tělo u velkých kamen z cihel a litiny, používaných k tavení velrybího tuku. Její manžel s posádkou neztráceli čas péčí o sebe. Plachty byly spěšně vyjmuty z nákladového prostoru, v němž byly uloženy, a přemístěny do ráhnoví. Brzy byly rozvinuty, kotvy byly vytaženy ze dna, a loď *Paloverde* s kapitánem Menderem u kormidla si tající vodou mezi obrovskými ledovci znovu počala razit cestu k volnému moři.

Potom, co po šest měsíců trpělivě snášeli zimu a byli blízko vyhladovění, se kapitán a posádka zbavili ledového zajetí a směřovali domů, ne však dříve, než sudy na lodi naplnili dvě stě osmdesáti tisíci litry vorvaního tuku.

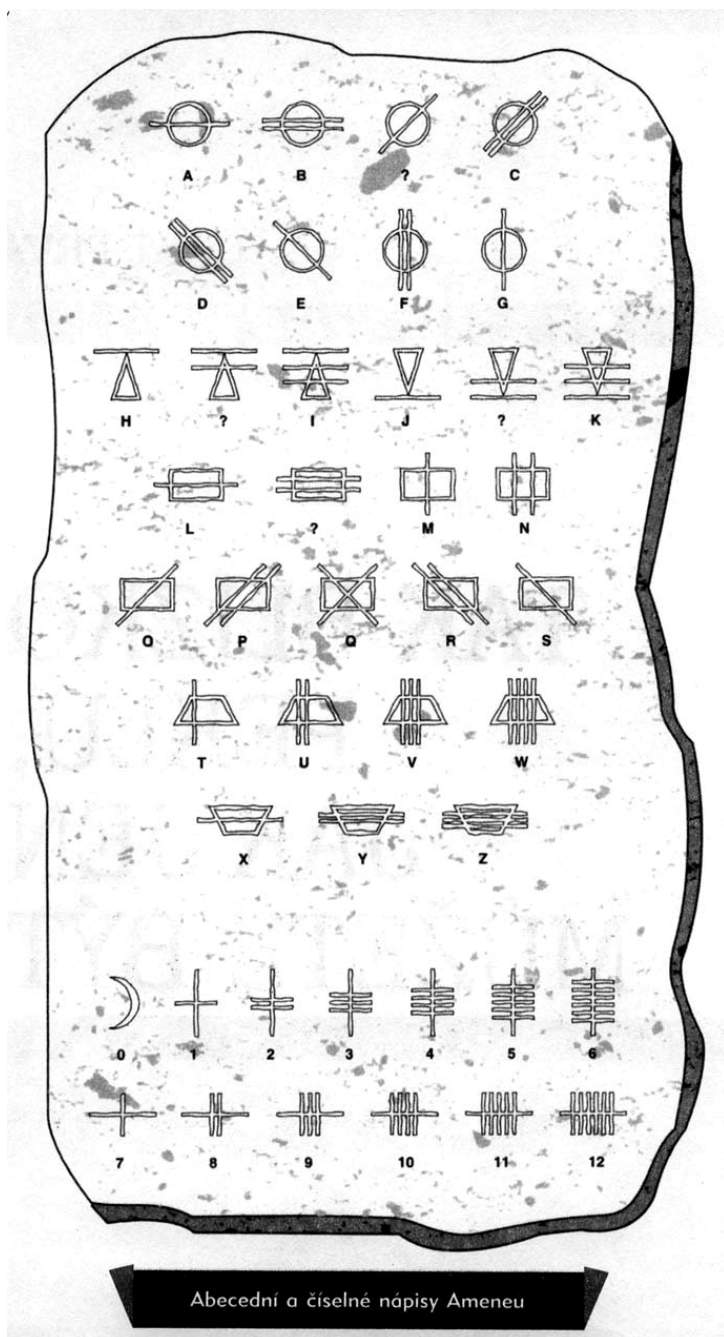
Podivná lebka z obsidiánu, kterou si Roxanna vzala ze zamrzlé lodi *Madras*, skončila na římse rodinného krbu jejich domova v San Francisku. Mender zaslal současným majitelům obchodní společnosti Skylard Croft z Liverpoolu, kteří podnikali pod novým jménem, úřední zprávu s udáním polohy opuštěné lodi, kterou objevili na březích Bellingshausenova moře. Spolu s ní adresáti obdrželi i nalezený lodní deník.

Onen zlověstný a mrtvý pozůstatek minulosti zůstal v ledovém osamění. V roce 1862 byla z Liverpoolu vypravena expedice, skládající se ze dvou lodí, aby získala nazpět náklad *Madrasu*, ale žádnou z nich již nikdo nikdy nespátl. Předpokládalo se, že se ztratily někde v oblasti velkých ledových ker kolem Antarktidy.

Dalších 144 roků uplyne, než lidé znovu objeví loď *Madras* a opět vstoupí na její paluby.

ČÁST PRVÁ

TAK BLÍZKO
PEKLU, JAK JEN
MŮŽETE BÝT

Abecední a číselné nápisy Ameneu

22. BŘEZEN 2001
PANDORA, COLORADO

KDYŽ LUIS MARQUEZ vykročil ze svého malého dřevěného domku, hvězdy blednoucí na ranní obloze vypadaly z pohledu ve výši tří tisíc metrů nad mořem jako cirkusové šapitó. Měsíc však působil přízračně. Měl kolem sebe takový zvláštní oranžový kruh, jaký ještě nikdy předtím neviděl. Několik okamžiků na ten podivný jev civěl, než zamířil přes dvůr ke své malé otevřené dodávce Chevrolet Cheyenne z roku 1973.

Oblékl se do pracovních šatů a tiše vyklouzl z domu, aby nezbudil manželku a dvě dcery. Jeho žena Lisa by byla ráda vstala a přichystala mu snídani a sendvič na svačinu, ale trval na tom, že čtyři hodiny ráno je pro každého kromě mentálně postiženého příliš brzy na to, aby bloumal v temnotě.

Marquez žil se svou rodinou prostě. Svými vlastníma rukama si předělal dům, který byl postaven již v roce 1882. Jeho děti chodily do školy v blízkém Telluride, a co on a Lisa nemohli koupit v onom prosperujícím lyžařském letovisku, dovezli si domů během měsíčních nákupních cest do větší farmářské obce Montrose, vzdálené sto deset kilometrů na sever.

Jeho rutina by nebyla nikdy úplná, kdyby nerozjímal nad svou kávou a nezíral kolem na to, co nyní bylo městem duchů. Pod strašidelným měsíčním svitem vypadalo těch pár budov, co dosud stálo, jako náhrobní kameny na hřbitově.

Po objevení zlatonosné rudy v roce 1874 se horníci hrnuli do údolí San Miguel a vybudovali zde město, jež nazvali Pandora podle řecké báje o krásné dívce a její skříňce plné záhadných duchů. Kdosi z bankovních kruhů v Bostonu skoupil důlní pozemky, investoval do provozu dolu a postavil velký závod na zpracování rudy pouhé tři kilometry od níže položeného známějšího hornického města Telluride.

Důl pojmenovali Ráj a Pandora se brzy stala důlním městečkem se dvěma sty obyvatel a vlastním poštovním úřadem. Domy tu byly čistě natřené, s posečenými trávničky a bílými ploty, a i když Pandora ležela v uzavřeném kaňonu, k němuž vedla pouze jediná cesta, nebyla odloučená. Silnice do Telluride byla dobře udržovaná a jižní železniční společnost Rio Grande zřídila pro městečko vedlejší trať, která dopravovala cestující a zásoby do dolu a zpracovanou rudu přes vnitrozemský předěl do Denveru.

Byli tací, co přísahali, že ten důl byl prokletý. Lidé zaplatili za vytěžení zlata v hodnotě padesáti milionů dolarů během čtyřiceti let vysokou cenu. Uvnitř vlhkých a odpudivých šachet zahynulo celkem osmadvacet statných horníků – čtrnáct z nich při pouhém jednom neštěstí –, zatímco bezmála sto jich bylo doživotně zmrzačeno následkem nevysvětlitelných nehod a závalů.

Ještě než vymřeli staříci, co se posléze usídlili v Telluride, tvrdívali, že ducha jednoho z těch mrtvých horníků bylo slyšet sténat po celých šestnácti kilometrech prázdných chodeb, jimiž byly provrtané strmé a zlověstné šedé srázy, jež se tyčily do výšky téměř čtyř tisíc metrů k lenivě modré obloze nad Coloradem.

Do roku 1931 bylo všechno zlato, jež mohlo být výnosně získáno z rudy pomocí chemikálií, vyčerpáno. Vytěžený důl Ráj zavřeli. Za dalších šedesát let se stal pouhou vzpomínkou a pomalu se hojící jizvou na panoramatické krajině. Jeho šachty a chodby, v nichž strašilo, znovu uslyšely kroky bot a zvonění krumpáče teprve v roce 1996.

Marquez pohlédl k vrcholům hor. Před týdnem se tudy přehnala čtyřdenní bouře a přidala na zledovatělé svahy přes metr sněhu. Stoupající teplota vzduchu, jež doprovázela jaro, změnila jeho strukturu, takže připomínal rozbředlou bramborovou kaši. Začala

lavinová sezona. Ve vysokých polohách byly podmínky neobyčejně nebezpečné a lyžaři byli varováni, aby nesjížděli ze svahů mimo zavedené lyžařské dráhy. Pokud Marquez věděl, městečko Pandoru nikdy nezasáhla žádná větší sněhová lavina. Byl si jist, že jeho rodina byla v bezpečí, a riziko, které podstupoval pokaždé, když v zimě vyjížděl nahoru po příkré zledovatělé cestě a pracoval sám hluboko v nitru té hory, prostě nebral na vědomí. S příchodem teplých dnů byla sněhová lavina událostí, jež se mohla přihodit každou chvíli.

Za ty roky strávené ve společnosti hory Marquez uviděl lavinu pouze jednou. Velikost její krásy a síly, když za rachotivého dunění smetala ve velkých oblacích kameny, stromy a sníh do údolí, byla něčím, na co nikdy nezapomněl.

Konečně si na hlavu nasadil ochrannou přilbu, vklouzl za volant svého malého nákladáku a nastartoval motor, který nechal pár minut běžet naprázdno, aby se zahřál. Poté začal opatrně vyjíždět vzhůru po úzké nedlážděné cestě, jež vedla k dolu, který kdysi býval předním zásobištěm zlata ve státě Colorado. Jeho pneumatiky tvořily hluboké koleje ve sněhu z poslední bouřky. Řídil opatrně, když se cesta vinula vzhůru po úbočí hory. Podél jejího okraje se několik set metrů dolů k úpatí táhl velmi ostrý sráz. Jeden nezvládnutý smyk, a záchranáři by vyprošťovali Marquezovo rozlámané tělo hluboko dole na skalách z jeho rozdrceného malého nákladáku.

Když skoupil práva na starý důl Ráj, místní lidé ho považovali za pošetilce. Všechno zlato stojící za vytěžení již bylo dávno pryč. Až na jednoho bankéře z Telluride by bývalo nikoho ani ve snu nenapadlo, že Marquezova investice z něj učinila boháče. Jeho zisky z dolu byly chytře investovány do místních nemovitostí, a on díky prosperitě lyžařského letoviska utržil téměř dva miliony dolarů.

Marquez se o zlato nezajímal. Deset let pátral v celém světě po drahokamech. V Montaně, Nevadě a Coloradu zkoumal staré opuštěné stříbrné a zlaté doly a hledal nerostné krystaly, které by se daly vybrousit na drahé kameny. Uvnitř jedné chodby v dole Ráj objevil žílu růžových krystalů v něčem, co staří horníci považovali za bezcennou horninu. Ten drahokam ve svém přírodním stavu, jak Marquez zjistil, byl rodochrozit, atraktivní krystal nacházený v různých částech světa v odstínech růžové a sytě červené barvy.

Rodochrozit je zřídka kdy ke spatření v broušené či fasetované podobě. Velké krystaly jsou velmi žádané sběrateli, kteří vůbec netouží po tom, aby je viděli rozřezané na kusy. Čisté průzračné drahokamy z dolu Ráj, jež byly vybroušeny do bezvadných osmnáctikarátových kamenů, byly velmi drahé. Marquez věděl, že by mohl odejít do důchodu a strávit zbytek života ve velkém stylu, ale pokud žíla pokračovala, byl rozhodnut pokračovat v těžbě drahokamů ze žuly, dokud nedojdou.

Zastavil svůj otlučený starý nákladák s odřenými a promáčklými blatníky před obrovskými vraty ze zrezivělého železa, majícími čtyři různé řetězy připevněné ke čtyřem různým zámkům. Vsunutím klíčů o velikosti lidské dlaně otevřel s cvaknutím zámky a odtáhl stranou řetězy. Poté za použití obou rukou tahem rozevřel velká vrata. Měsíční paprsky pronikly na krátkou vzdálenost dolů po svažující se důlní šachtě a odhalily dvojici kolejnic, jež se táhly pryč do temnoty.

Nastartoval motor umístěný na velkém přenosném generátoru, načež zatahl za páku na spojovací skříni. Důlní šachta byla náhle seshora osvětlená řadou holých žárovek, jež se asi sto metrů vinuly dolů šachtou, dříve než se postupně stávaly menšími, dokud se v dálce nestaly nepatrnými záblesky. Na kolejích byl posazený vozík na rudu, jenž byl připevněn ke kabelu, který vedl k navijáku. Vozík byl postaven bytelně, aby vydržel, a jedinou známkou jeho intenzivního používání byla rez po stranách jeho naběráku.

Marquez vylezl do naběráku a stiskl tlačítko dálkového ovládání. Naviják začal hučet a uvolňovat kabel, čímž umožňoval vozíku na rudu, aby se rozjel dolů po kolejích, nepoháněn ničím jiným než zemskou přitažlivostí. Spouštět se pod zem nebylo pro bázlivce nebo ty, co trpěli klaustrofobií. Stísněná šachta stěží umožňovala průchod naběráku rudy. Trámy pospojované dohromady jako dveřní rámy, známé jako překlady a vzpěry, byly rozmístěné každých pár metrů, aby podpíraly strop proti závalům. Mnohé z těch trámů byly již silně uhnílé, ale ostatní byly tak pevné a zdravé jako v den, kdy je dali na místo horníci, kteří již od té doby dávno zesnuli. Vozík na rudu rychle klesal svažující se šachtou a zastavil se až v hloubce 360 metrů. Na této úrovni prosakovala ustavičně voda, která stékala ze stropu chodby.

Marquez si vzal batoh a nádobku s obědem, vylezl z vozíku a přešel k vertikální šachtě, jež spadala do dolní části starého dolu Ráj, dokud nedosáhla hloubky 660 metrů. Tam dole se hlavní chodba a příčně ražené štolý šířily do žuly jako paprsky kola. Podle starých záznamů a map podzemí zde bylo téměř sto šedesát kilometrů štol, jež vedly pod Pandorou a kolem ní.

Marquez upustil kámen do zející tmy. Během dvou vteřin se ozvalo šplouchnutí.

Brzy poté, co byl důl uzavřen, a čerpadla na čerpací stanici pod základnou hory byla zastavena, dolní úrovně se zaplavily. Po čase voda vystoupila až na patnáct metrů k úrovni v hloubce 360 metrů, kde Marquez zpracovával onu rodochrozitovou žílu. Poslední obzvláště silné deštivé období v horách San Juan toto dosud poměrně pomalé stoupání vody urychlilo. Bylo zřejmé, že bude záležitostí pouhých několika týdnů, než voda zcela zaplaví starou šachtu a přelije se do hlavní chodby, čímž ho přinutí ukončit těžbu drahokamů.

Marquez si usmyslil, že v tom krátkém čase, co mu zbýval, vytěží tolik drahých kamenů, kolik jen bude moci. Jeho dny se prodlužovaly, jak se usilovně snažil vydobýt ony červené krystaly jen důlním krumpáčem a kolečkem, kterým rudu převážel k naběráku před cestou nahoru ke vchodu do dolu.

Jak kráčel chodbou, obcházel přitom staré rezavějící vozíky na rudu a vrtačky, které zde zanechali horníci, když opouštěli důl. Pro toto vybavení neexistoval odbyt, jelikož doly v sousedství se současně jeden po druhém zavíraly. Bylo prostě odhozené stranou a ponechané tam, kde se naposledy používalo.

Po sedmdesáti metrech, které urazil štolou, došel k úzké rozsedlině ve skále, široké jen natolik, že se skrz ni sotva protáhl. Šest metrů za ní byla rodochrozitová žíla, již doloval. Od stropu rozsedliny visela na šňůře přepálená žárovka, kterou nahradil jednou z těch několika, které uchovával v batohu. Potom se chopil krumpáče a začal útočit na skálu, v níž byly zasazeny drahokamy. V přírodním stavu byly jejich krystaly mdle červené a vypadaly jako suché třešně v piškotovém koláčku.

Těsně nad rozsedlinou vyčníval nebezpečný převis. Měl-li bezpečně pokračovat v práci, aniž by byl rozdrcen padající skálou, nezbývalo Marquezovi, než ji odstřelit. Za použití přenosné pneumatické vrtačky vyvrtal do skály otvor. Potom do něj vložil malou nálož dynamitu a spojil ji drátem s ruční rozbuškou. Když se uchýlil za roh rozsedliny do hlavní chodby, stlačil plunžr. Temná rána zazněla ozvěnou dolem, následovaná zvukem padajícího kamení a pokrývkou prachu, jenž se vevalil do hlavní chodby.

Dříve než opatrně vstoupil do přírodní rozsedliny, Marquez několik minut počkal, až se prach usadí. Převis zmizel. Stala se z něj hromada kamení na jejím úzkém dně. Našel si znovu své kolečko a začal odstraňovat sutiny, které převážel kousek dál nahoru štolou. Když byla rozsedlina konečně vyklizená, pozvedl hlavu, aby se ujistil, že z převisu nezůstalo nic, co by jej mohlo ohrozit.

V úžasu zíral na díru, jež se náhle objevila ve stropu nad žílou krystalů. Zamířil světlo na vrcholku své přilby vzhůru. Jeho paprsky pronikaly otvorem dál do něčeho, co vypadalo jako komora. Nečekaně byl zachvácen zvědavostí a utíkal padesát metrů nazpět chodbou, kde mezi opuštěným důlním vybavením našel zrezivělé zbytky dvanáctimetrového železného žebříku. Potom se vrátil dovnitř rozsedliny, opřel si žebřík, vylezl po jeho příčkách a odtrhl několik kusů horniny od okraje díry, čímž ji rozšiřoval, dokud se skrz ni nedokázal protáhnout. Poté prostrčil horní část svého trupu do nitra komory a otáčel hlavou od ramene k rameni, přičemž paprsek světla na jeho helmě přejížděl kolem temnotou.

Marquez zjistil, že civí do místnosti vytesané do skály. Vypadala jako dokonalá krychle o rozměrech přibližně čtyři a půl krát čtyři a půl metru, kdy stejná vzdálenost dělila od sebe podlahu a strop. Do kolmých hladkých stěn byly vytesané podivné značky. Zaručeně to nebylo dílo horníků z devatenáctého století. Poté paprsek světla jeho helmy osvětlil kamenný podstavec a zaleskl se na předmětu, který na něm spočíval.

Marquez ztuhl leknutím při hrůzném pohledu na černou lebku, jejíž prázdné oční důlky se *na něj* upřeně dívaly.

2

PILOT SKLOPIL DVOUMOTOROVÉ letadlo Beechcraft společnosti United Airlines do zatáčky kolem mračen podobných načechrané bavlně a začal sestupovat směrem ke krátké ranveji na útesu nad řekou San Miguel. Ačkoli přilétal a odlétal z malého letiště v Telluride stokrát, bylo pro něj stále nepříjemnou povinností věnovat pozornost přistávání a odřící si neuvěřitelnou leteckou podívanou na pohoří San Juan s jeho atraktivními vrcholky pokrytými sněhem. Poklidná krása rozeklaných štítů a úbočí, zahalená jeho bělobou pod živě modrou oblohou, byla úchvatná.

Jak letadlo klesalo níž do údolí, po obou stranách se majestátně zdvihly svahy hor. Zdály se být tak blízko, že cestujícím připadalo, jako by se křídla letounu měla otřít o osiky na skalnatých výběžcích. Poté se spustil podvozek, a o minutu později jeho kola s temným úderem dosedla a zaskřípěla, když se dotkla úzké asfaltové přistávací dráhy.

Beechcraft nesl jen devatenáct pasažérů a vyložení jeho nákladu proběhlo rychle. Patricia O'Connellová byla poslední, kdo sestoupil na zem. Řídíc se radou přátel, kteří již předtím přiletěli do tohoto malého letoviska za lyžováním, požádala o zadní sedadlo, aby se mohla potěšit fantastickým výhledem, v kterém by jí nebránila křídla letounu.

Ve výšce tři tisíc metrů byl vzduch řídký, ale neuvěřitelně čistý a osvěžující.

Pat, krácející od letadla do vnitřku letištní haly, se zhluboka nadechovala. Když prošla dveřmi, přistoupil k ní malý podsaditý muž s vyholenou lebkou a tmavě hnědými vousy.

„Doktorka O'Connellová?“

„Říkejte mi, prosím, Pat,“ odvětila. „Musíte být doktor Ambrose.“

„Říkejte mi, prosím, Tome,“ řekl jí se srdečným úsměvem. „Měla jste dobrý let z Denveru?“

„Byl skvělý. Trochu neklidný nad horami, ale ta krásná scenerie snadno vyvážila jakékoli nepohodlí.“

„Telluride je roztomilé místo,“ pravil roztouženě. „Jsou chvíle, kdy si přeji, abych tu mohl žít.“

„Domnívám se, že pro muže vašich zkušeností tu není mnoho archeologických nalezišť ke studování.“

„Ne v takové výšce,“ řekl. „Starodávné indiánské ruiny jsou v mnohem nižších nadmořských výškách.“

Doktor Thomas Ambrose by možná nevyhovoval stereotypu význačného antropologa, ale byl to jeden z nejváženějších lidí v oboru. Coby emeritní profesor na arizonské státní univerzitě byl vynikajícím badatelem, jenž psal zprávy, úzkostlivě pečlivé zprávy o svých výzkumech v terénu. Teď, když mu bylo málem padesát let – Pat hádala, že je o deset roků mladší – mohl se pochlubit třiceti lety strávenými na stopě prvotního člověka a jeho kultury po celém jihozápadě.

„Doktor Kidd zněl po telefonu velmi tajemně. Neposkytl téměř vůbec žádné informace o tom objevu.“

„A já je také neposkytnu,“ pravil Ambrose. „Nejlepší bude, když počkáte, a uvidíte to sama.“

„Jak jste se k tomu nálezu připltl?“ zeptala se.

„Byl jsem na správném místě ve správnou dobu. Trávil jsem lyžařskou dovolenou se starou přítelkyní, když jsem obdržel telefonát z koleje na coloradské univerzitě. Byl jsem požádán, zda bych se nepodíval na artefakty, jejichž nález ohlásil nějaký horník. Po zběžném prozkoumání naleziště jsem si uvědomil, že jsem tomu úplně propadl.“

„Připadá mi těžké uvěřit to člověku s vaší pověstí.“

„Bohužel moje kvalifikace nezahrnuje epigrafii. A tady jste na řadě vy. Jediný, koho znám osobně a kdo se specializuje na rozluštění starobylých nápisů, je doktor Jerry Kidd na Stanfordské univerzitě. Nebyl k dispozici, ale vřele doporučil, abyste ho zastoupila.“

Ambrose se otočil, když se venkovní dvířka zavazadlové sklužavky otevřela a prodavačky letenek, které navíc vykonávaly funkci manipulantek se zavazadly, začaly házet bagáž na svažující se kovový podnos. „Ta velká zelená taška je moje,“ řekla Pat, vděčná, že tu byl nějaký muž, aby jí odnesl pětadvacetikilovou kabelu, jež byla napěchovaná příručkami.

Ambrose zabručel, ale když vlácel tašku ven k džípu Cherokee, který byl zaparkovaný hodný kus před letištní budovou, nic neříkal. Než nastoupila do auta, Pat zaváhala, aby do sebe vstřebala tu skvělou vyhlídku na borové a osikové lesy šplhající se po svazích Mount Wilson a Sunshine Peak na druhé straně údolí. Jak zde stála okouzlená tou panoramatickou krajinou, Ambrose ji chvíli studoval. Patiny vlasy byly zářivě rudé a spadaly jí ve vlnách k pasu. Oči měla zelené jako šálvěj. Stála jakoby vymodelovaná umělcem a svou vahou spočívala na pravé noze, přičemž její levé koleno bylo nepatrně stočené dovnitř. Její ramena a paže dávaly tušit svalnatější postavu než u většiny žen, bezpochyby vytvořenou dlouhými hodinami cvičení v tělocvičně. Ambrose odhadoval její výšku na sto sedmdesát centimetrů a váhu na dobrých šedesát kilogramů. Byla to hezká žena, nikoli sladce či nápadně krásná, ale představoval si, že by vyhlížela velmi přitažlivě, kdyby byla oblečena do něčeho svůdnějšího, než byly džínsy a pánský kožený kabátek.

Doktor Kidd tvrdil, že na rozluštění starodávných nápisů není nikdo lepší než Patricia O'Connellová. Nafaxoval mu její životopis, a ten na Ambrose udělal velký dojem. Ve věku pětaticeti let měla doktorát ze starých jazyků ze St. Andrews College ve Skotsku a vyučovala ranou lingvistiku na Pennsylvánské univerzitě. Pat již napsala tři knihy o nápisech, které rozluštila na kamenech nalezených v různých částech světa, a ty se setkaly s dobrým ohlasem. Vzala si advokáta, se kterým se rozvedla, a živila mladou čtrnáctiletou dceru. Jako zatvrzelá zastánkyně teorie šíření, tvrdící, že formy kultury se šířily od jedné ke druhé, aniž by byly nezávisle vytvořené, byla pevně přesvědčena, že staří mořeplavci navštívili břehy Ameriky mnoho set let před Kolumbem.

„Ubytoval jsem vás v hezkém pokoji se snídaní ve městě,“ řekl Ambrose. „Jestli si přejete, mohu vás tam na hodinku vysadit, abyste se mohla dát trochu do pořádku.“

„Ne, děkuji vám,“ pravila Pat s úsměvem. „Nemáte-li nic proti tomu, ráda bych jela rovnou k tomu nalezišti.“

Ambrose přikývl, vyňal mobilní telefon z kapsy kabátu a vytulal nějaké číslo. „Dám vědět Luisi Marquezovi, majiteli dolu, který učinil ten objev, že přijíždíme.“

Projeli mlčky středem Telluride. Pat upírala svůj zrak na jih k lyžařským svahům Mountain Village. Spatřila na nich lyžaře zdolávající příkré hrboly na sjezdovce, která klesala k okraji města. Minuli staré budovy, jež se zachovaly z minulého století. Byly renovovány a nyní se v nich namísto původní spousty hostinců nalézaly drobné obchůdky. Ambrose ukázal na budovu po své levici. „To je to místo, kde Butch Cassidy vyloupil svou první banku.“

„Telluride musí mít bohatou historii.“

„To má,“ odpověděl Ambrose. „Přímo tamhle před hotelem Sheridan přednesl svou slavnou řeč William Jennings Bryan. A dále pak nahoře v údolí South Fork vznikla první elektrárna na světě, která produkovala střídavý proud pro doly. Zařízení toho závodu navrhl Nikola Tesla.“

Ambrose projížděl dál městem Telluride, plným ruchu pod nápořem lyžařů, až vjel do uzavřeného kaňonu k místu, kde dlážděná silnice končila v Pandoře. Pat udiveně zírala na strmé srázy obklopující staré hornické městečko a vnímala krásu vodopádů Bridal Veil, které se začínaly vzdouvat vodou ze sněhu, tajícího na počátku teplého jara.

Dojeli k vedlejší cestě, jež vedla ke zříceninám několika starých budov. Venku před nimi byla zaparkovaná dodávka a džíp světle tyrkysové barvy. Dvojice mužů oblečená do gumových potápěčských kombinéz vykládala něco, co Pat připadalo jako potápěčské vybavení. „Co by tak asi mohli potápěči dělat uprostřed hor v Coloradu?“ tázala se obecně.

„Včera jsem se tu zastavil a mluvil s nimi,“ odpověděl jí Ambrose. „Patří k týmu agentury NUMA – Národní mořské a podmořské agentury.“

„Jsou daleko od moře, nemám pravdu?“

„Řekli mi, že prozkoumávají složitý systém starých vodních cest, jež kdysi odvodňovaly západní úbočí pohorí San Juan. Existuje bludiště jeskyní, jež se napojují na staré důlní chodby.“

Necelý kilometr dál po cestě minul Ambrose obrovský opuštěný závod na zpracování rudy, kde byl pod ústím dalšího starého opuštěného dolu vedle řeky San Miguel zaparkovaný veliký nákladák a obytné přívěsy. Kolem vozidel byly postavené stany a bylo možné vidět několik mužů, potulujících se po tábořišti. Boky těch velkých přívěsů byly pomalované slovy propagujícími vědecké sdružení Geo Subterranean se sídlem ve Phoenixu v Arizoně.

„Další parta vědců,“ pronesl Ambrose, aniž byl tázán. „Skupina geofyziků prozkoumávajících staré důlní šachty s technicky dokonalým zařízením, jež proniká zemí a o kterém se předpokládá, že odhalí veškeré zlaté žíly přehlédnuté starými horníky.“

„Myslíte si, že něco najdou?“ zeptala se Pat.

Ambrose pokrčil rameny. „Pochybuji. Tyhle hory byly prokopané pořádně hluboko.“

Nedaleko odsud pak Ambrose – zastavil před malebným domkem a zaparkoval vedle staré dodávky značky Chevrolet. Marquez se svou ženou Lisou, zpravení o jejich příchodu, vyšli ven, aby se s nimi přivítali, a Ambrose je představil Pat.

„Závidím vám,“ řekla Pat, „že žijete uprostřed takové nádherné přírody.“

„Bohužel,“ pravila Lisa, „po roce ji už nevnímáte.“

„Myslím, že bych jí nemohla nikdy odolat.“

„Mohu vám něco nabídnout? Šálek kávy? Pivo?“

„Cítím se skvěle,“ odvětila Pat. „Ráda bych ten váš objev uviděla, jakmile to půjde.“

„Žádný problém,“ řekl Marquez. „Ještě nám zbývá pět hodin denního světla. Pro vás je to víc než dost času, abyste uviděli tu komoru a vrátili se zpátky před setměním.“

„Budu čekat s večerí,“ pravila Lisa. „Myslela jsem si, že by vám snad chutnal jelen vapiti opékaný na rožni.“

„To zní báječně,“ řekla Pat, která již pocítovala, jak se jí hlady svírá žaludek.

Marquez kývl hlavou směrem ke starému nákladáku. „Pojede se nám pohodlněji nahoru k tomu dolu, když si vezmeme váš džíp, doktore.“

Za patnáct minut již seděli ve vozíku na rudu a spouštěli se od vchodu dolů do starého dolu Ráj. Pro Pat to byl nový zážitek. Nikdy předtím nesestoupila do důlní šachty.

„Čím hlouběji jedeme,“ povšimla si, „tím je tepleji.“

„Pouze ze zkušenosti vím,“ vysvětloval Marquez, „že teplota se zvyšuje o dva stupně každých třicet metrů, které sestoupíte směrem do nitra země. V nižších úrovních dolu, které jsou nyní zaplavené, býval žár přes čtyřicet stupňů.“

Vozík na rudu se zastavil. Marquez z něj vylezl a zalovil ve velkém dřevěném truhlíku s náradím. Pak podal Pat a Ambrosovi ochranné přilby.

„Kvůli padajícímu kamení?“ ptala se Pat.

Marquez se zasmál. „Hlavně proto, abyste temenem hlavy nenarazili o nízké trámy.“

Jak v čele s Marquezem postupovali vlhkou štolou, probleskovala nad nimi tlumená žlutá světla připevněná ke stropním trámům. Když někdo promluvil, jeho hlas zněl dutě proti okolním skalním stěnám štol. Pat nejednou klopýtla na pražcích držících pohromadě staré rezavějící kolejnice vozíků na rudu, ale udržela rovnováhu dříve, než upadla. Když se časně onoho rána oblékala před odletem do Telluride, neuvědomila si, jak moudré bylo její rozhodnutí obout si pár pohodlných turistických bot. Po době, která se zdála být hodinou, ale ve skutečnosti byla deseti minutami, dorazili k rozsedlině, jež vedla k oné komoře, a následovali Marqueze úzkým průchodem.

Ten se zastavil u žebříku a pokynul jim vzhůru tam, kde se jasné světlo lilo ven otvorem ve skalním stropě. „Po vaší včerejší návštěvě, doktore Ambrosi, jsem rozvěsil uvnitř světla. Ty dokonalé stěny se chovají jako odrazné plochy, takže byste neměli mít problém se studiem toho písma.“ Poté ustoupil stranou a pomohl Pat nahoru po žebříku.

Jelikož jí nebylo řečeno, co má očekávat, byla ohromená. Měla pocity Howarda Cartera, když prvně navštívil hrobku krále Tutanchamóna. Její oči se okamžitě upřely na onu černou lebku.

Uctivě se přiblížila k jejímu podstavci a zírala na její hladký povrch lesknoucí se ve světle.

„Je to nádherné,“ zašeptala s obdivem, když se Ambrose protáhl otvorem a postavil se vedle ní.

„Mistrovské dílo,“ souhlasil. „Vyřezané z obsidiánu.“

„Viděla jsem mayskou křišťálovou lebku, která byla nalezena v Belize. Tahle člověka mnohem více nadchne. Ta druhá je ve srovnání s ní primitivní.“

„Říká se, že ta křišťálová lebka vydává světelnou auru a je slyšet, jak z ní vycházejí podivná slova.“

„V té době, kdy jsem ji studovala, byla netečná,“ pravila Pat. „Jen si tam tak hověla a upřeně se dívala.“

„Nedovedu si představit, kolik let – patrně celé generace, a bez moderních nástrojů – trvalo vyleštit takový krásný předmět z tak křehkého nerostu. Jedno klepnutí kladívkem, a roztříštil by se na tisíc kusů.“

„Její povrch je tak hladký a nemá nejmenší kaz,“ pronesla Pat tiše.

Ambrose ukázal jednou rukou kolem dokola komory. „Celá ta komora je hotový zázrak. Náписy na zdech a na stropě musely snadno zabrat pěti mužům celý život, aby je vyryli do skály, ale ne dříve, než se vynaložilo nesmírné úsilí na vyleštění jejího vnitřního povrchu. Samo vytesání komory z pevné žuly muselo v této hloubce trvat celé roky. Změřil jsem její rozměry. Ty čtyři stěny, podlaha a strop vymezují dokonalou krychli. Jestliže je její vnitřní povrch vybočen nebo vychýlen, je to méně než o jeden milimetr. Jako v klasické staré detektivce tu máme drama, které se odehrálo v místnosti bez oken a dveří.“

„A ten otvor v podlaze?“ zeptala se Pat.

„Vyrvaný Luisem Marquezem trhavinou, když doloval drahokamy,“ odvětil Ambrose.

„Jak tedy byla bez vchodu a východu vytvořena tahle komora?“

Ambrose ukázal na strop. „Jediná stopa po nesmírně malé prasklině kolem okrajů, kterou jsem dokázal najít, byla na stropě. Mohu pouze předpokládat, že kdokoli vybudoval ten pokojík, provrtal se seshora a umístil na jeho vrcholek přesně vyřezanou desku.“

„K jakému účelu?“

Ambrose se zašklebil. „To je důvod, proč vy *jste* tady. Abyste našla odpovědi.“

Pat vyňala poznámkový blok, malý štěteček a zvětšovací sklo z balíčku, který měla připevněný na opasku. Přistoupila těsně k jedné stěně, jemně setřela staletý prach ze skály a zahleděla se upřeně na písmo pod lupou. Několik okamžiků soustředěně studovala znaky, dříve než pozvedla hlavu a zahleděla se na strop. Poté se podívala na Ambrose a v její tváři byl rozpačitý výraz. „Zdá se, že strop je mapou hvězdného nebe. Ty symboly jsou...“ Zaváhala a zaraženě upírala svůj zrak na Ambrose. „Tohle musí být nějaký kanadský žertík, jehož se dopustili horníci, co kopali tu chodbu.“

„Co vás přivedlo k tomu závěru?“ dotazoval se Ambrose.

„Ty symboly se ani v nejmenším nepodobají žádným starobylým nápisům, které jsem kdy studovala.“

„Můžete kterýkoli z nich rozluštit?“

„Vše, co vám mohu říct, je, že znaky nejsou piktografické jako hieroglyfy, a nejsou to ani logografické znaky, vyjadřující jednotlivá slova. Ty symboly nenaznačují ani slova nebo ústní slabiky. Zdá se, že jsou abecední.“

„Potom jsou kombinací jednotlivých zvuků,“ navrhl Ambrose.

Pat souhlasně přikývla. „Tohle je buď nějaký druh písemného kódu nebo jakýsi důmyslný systém psaní.“

Ambrose se na ni pátravě zahleděl. „Proč si myslíte, že tohle všechno je nějaký žert?“

„Ty nápisy se nehodí k žádnému známému vzoru zapsanému člověkem v průběhu zaznamenaných dějin,“ pravila Pat tichým, ale rozhodným hlasem.

„Řekla jsi přece slovo ‚důmyslný‘.“

Pat podala Ambrosovi svou lupu. „Podívejte se sám. Ty symboly jsou pozoruhodně prosté. Užití geometrických obrazců ve spojení s jednoduchými čarami je velmi účinný systém písemné komunikace. Proto nemohu uvěřit, že cokoli z toho pochází z pradávné kultury.“

„Dají se ty symboly rozluštit?“

„To budu vědět, až si pořídím jejich kopie a nechám je projít počítačovou laboratoří na univerzitě. Většina starodávných nápisů

není zdaleka tak výrazná a zřetelná jako tyhle. Zdá se, že symboly mají jasně narýsovanou stavbu. Hlavním problémem je, že nikde na světě nemáme žádné jiné nápisy, které by pro nás byly vodítkem. Pohybují se na neznámé půdě, dokud počítač neučiní ve věci průlom.“

„Jak si tam nahoře vedete?“ zvolal Marquez z rozsedliny dole.

„Prozatím je vše hotovo,“ odpověděla Pat. „Máte ve městě papírnický?“

„Dokonce dvě.“

„Dobrá. Budu potřebovat koupit haldu pauzovacího papíru a nějakou průhlednou pásku, abych si vytvořila dlouhé archy, které bych mohla stočit...“ Zmlkla, když se z chodby ozvalo slabé zarachocení a podlaha komory se jim pod nohama zachvěla.

„Zemětřesení?“ volala Pat dolů na Marqueze.

„Ne,“ odpověděl jí dírou. „Hádám, že je to lavina někde na té hoře. Vy a doktor Ambrose si hleďte své práce. Já vyběhnu na povrch a zkontroluji to.“

Komorou otřásl další záchvěv, a to o silnější intenzitě, než jakou měl ten předchozí.

„Snad bychom měli jít s vámi,“ pravila Pat s obavami.

„Trámy podpírající štolu jsou staré a mnohé z nich shnilé,“ varoval je Marquez. „Nadměrný pohyb skály by mohl způsobit jejich zhroucení a vytvořit zával. Bezpečnější bude, když tu vy dva počkáte.“

„Nebudte pryč dlouho,“ řekla Pat. „Cítím, že se mě trochu zmocňuje klaustrofobie.“

„Jsem zpátky za deset minut,“ ujistil ji Marquez.

Jakmile Marquezovy kroky dozněly dole v rozsedině, Pat se otočila k Ambrosovi. „Neřekl jste mi váš odhad té lebky. Myslíte si, že je starodávná, nebo z dnešní doby?“

Ambrose hleděl upřeně na lebku a v jeho očích byl neurčitý pohled. „Bylo by zapotřebí mít laboratoř, aby se určilo, jestli byla vyřezaná a vyleštěná ručně či moderními nástroji. Jediným faktem, který známe s určitostí, je, že tato místnost nebyla vyhloubena a vytvořena horníky. O takovém rozsáhlém projektu by někde musel existovat záznam. Marquez mě ujišťuje, že spisy starého dolu Ráj a

mapy chodby neprozrazují nic, co by na tomto konkrétním pozemku naznačovalo vertikální šachtu vedoucí k podzemní komoře. Takže musela být vyhloubená před rokem 1850.“

„Nebo mnohem později.“

Ambrose pokrčil rameny. „Veškerá důlní činnost byla ukončena v roce 1931. Práce většího rozsahu jako tato by od té doby nemohla proběhnout nepozorována. Zdráhám se riskovat svoji pověst, ale pevně věřím, že tato komora a lebka jsou více než tisíc let staré, pravděpodobně mnohem starší.“

„Možná je dílem prvotních indiánů,“ naléhala Pat.

Ambrose zavrtěl hlavou. „To není možné. První Američané vybudovali celou řadu složitých kamenných staveb, ale čin takové precizní velikosti byl nad jejich síly. A pak zde máte ty nápisy. Sotva dílo lidí bez psaného jazyka.“

„Zdá se, že tohle má charakteristické znaky vysoké inteligence,“ pravila tiše a prsty se lehce dotýkala symbolů v žule.

S Ambrosem po boku začala Pat kopírovat ty neobvyklé znaky do malého notýsku, dokud jich neměla celkem dvaadváct. Poté změřila hloubku rytin a vzdálenost mezi řádky a symboly. Čím více zkoumala ten jasný text, tím byla zmatenější. Nápisy měly záhadnou logiku, již mohl vyřešit pouze přepečlivý překlad. Pilně fotografovala bleskem nápisy a hvězdné symboly na stropě, když k nim otvorem v podlaze vyšplhal Marquez,

„Vypadá to, že tady chvíli pobudeme, lidičky,“ oznámil jim. „Vchod do dolu zavalila lavina.“

„Ach, panebože,“ zašeptala Pat.

„Nedělejte si starosti,“ řekl Marquez s křečovitým úsměvem. „Moje žena už tohle zažila. Uvědomí si naši kritickou situaci a zavolá pomoc. Záchránná jednotka z města bude brzy na cestě sem s těžkou technikou, aby nás vykopala ven.“

„Jak dlouho tu budeme uvězněni?“ zeptal se Ambrose.

„Těžko říct, když nevíme, kolik sněhu blokuje otvor do šachty. Možná jen pár hodin, nebo by to snad mohlo trvat celý den. Ale budou pracovat ve dne v noci, dokud neodklidí ten sníh. O to se můžete vsadit.“

Pat se ulevilo. „Tak tedy pokud ještě budou fungovat vaše světla, předpokládám, že doktor Ambrose a já můžeme trávit čas zaznamenáváním těch nápisů.“

Sotva ta slova vyřkla, odněkud hluboko pod komorou se ozval strašlivý rachot. Poté se ze štoly odrazil skřípavý zvuk praskajících trámů, následovaný temným zahřměním padající skály. Prudký náraz vzduchu se burácivě prohnal rozsedinou do komory a mrštil jimi všemi na skalní podlahu.

Nato pohasla světla.

3

TEMNÝ RACHOT HLUBOKO uvnitř hory se zlověstně odrážel od skrytých zákoutí štoly a pomalu se vytrácel do dusivého ticha, zatímco prach zvířený otřesem se v naprosté temnotě jako neviditelná ruka valil chodbou do rozsedliny a vzhůru otvorem komory. Poté se dostavil zvuk kašle, jak jim ucpal nos a ústa, zatímco hrubý písek jim rychle lnul k zubům a jazyku.

Ambrose byl první, kdo ze sebe namáhavě dostal souvislá slova. „Co se to probůh stalo?“

„Zával,“ pronesl chraplavě Marquez. „Musel se zřítit strop štoly.“

„Pat!“ zvolal Ambrose a šmátral kolem sebe ve tmě. „Nejste zraněná?“

„Nejsem,“ podařilo se jí říci mezi záchvaty kašle. „Vyrazilo mi to dech, ale jsem v pořádku.“

Nalezl její ruku a pomohl jí vstát. „No tak, vezměte si můj kapesník a držte si ho na obličeji.“

Pat stála zcela bez hnutí, jak se usilovně snažila nadechnout čistého vzduchu. „Byl to pocit, jako by mi země vybuchla pod nohama.“

„Proč ta skála náhle povolila?“ zeptal se Ambrose Marqueze, kterého nebylo vidět.

„To nevím, ale mně to připadalo jako odstřel dynamitem.“

„Nemohl zřícení štoly způsobit otřes následující po lavině?“ tázal se Ambrose.

„Přísahám bohu, že to byl dynamit,“ řekl Marquez. „Měl bych to znát. Za ta léta jsem ho už použil dostatečné množství, abych ten zvuk poznal. Vždycky používám dynamit o nízké rychlosti částic, abych snížil na nejmenší míru otřes pudy. Někdo odpálil nálož s

koncentrovaným prachem v nějaké štole pod námi. Velkou nálož, soudě podle toho otřesu.“

„Myslel jsem, že důl je opuštěný.“

„To byl. Kromě mě a mé manželky sem po celá léta nikdo nevstoupil.“

„Ale jak...“

„Ne jak, ale proč?“ Jak lezl po čtyřech a hledal svou ochrannou přilbu, otřel se Marquez antropologovi o nohy.

„Chcete tím říct, že někdo schválně odpálil výbušniny, aby uzavřel důl?“ zeptala se Pat ohromeně.

„To taky zatraceně dobře zjistím, jestliže se odsud dostaneme.“ Marquez našel svou přilbu, nasadil si ji na vlasy pokryté prachem a rozsvítil na ní malé světélko. „No, tak je to lepší.“

To malé světélko poskytovalo uvnitř komory pouze náznak osvětlení. Sedající prach měl tajuplný a hrozivý vzhled mlhy zahalující nábreží. Všichni pod tím prachem vypadali jako sochy, zatímco jejich tváře a oblečení měly barvu šedé žuly, jež je obklopovala.

„A co znamená to ‚jestliže‘?“

„Záleží na tom, na které straně rozsedliny se chodba zřítíla. Jestliže dál směrem do dolu, budeme mít volný průchod. Ale jestli spadl strop někde mezi námi a výchozí šachtou, máme problém. Půjdu se podívat.“

Dříve než Pat mohla pronést další slovo, horník proklouzl dírou a komora byla znovu uvržena do naprosté tmy. Ambrose a Pat tiše stáli v moři dusivé temnoty, zatímco se jim do mysli vkrádaly počáteční stopy úzkosti a paniky. Neuplynulo ani pět minut, když se Marquez vrátil. Kvůli paprsku světla z jeho ochranné přilby, který je oslepoval, mu neviděli do obličeje, ale vytušili, že byl člověkem, jenž spatřil záhubu a dotkl se jí.

„Je mi to líto, ale má zpráva je zcela špatná,“ říkal pomalu. „Ten zával je pouze kousek dolů chodbou směrem k šachtě. Odhaduji, že ta zřícená skála se táhne dobrých třicet metrů či víc. Záchranářům bude trvat dny, možná týdny, než odklidí ty sutiny a cestou provedou výdřevu.“

Ambrose civěl zblízka na horníka a pátral po nějakém výrazu naděje. Když žádnou nespatrił, řekl: „Ale *dostanou* nás ven dřív, než vyhladovíme?“

„Naším problémem není vyhladovění,“ pravil Marquez, neschopný zakrýt tón zoufalství, jenž se mu vkradl do hlasu. „Ve štole stoupá voda. Je zaplavená už do výše jednoho metru.“

V té chvíli Pat uviděla, že Marquezovy kalhoty byly až po kolena promáčené. „Pak jsme tedy uvízli v téhle špinavé díře, ze které není úniku?“

„To jsem neřekl!“ odsekl Marquez. „Máme dobrou šanci, že voda odteče do nějaké příčné štoły dřív, než se dostane do komory.“

„Ale nejste si tím jist,“ podotkl Ambrose.

„Budeme to vědět za několik dalších hodin,“ uhýbal Marquez.

Obličej Pat byl bledý. Pomalu dýchala skrze rty zašpiněné prachem. Když zaslechla první zvuky vody vířící venku před komorou, zachvátil ji strach. Zpočátku jejich hlasitost nebyla velká, ale rychle sílila. Její zrak se zkrížil s upřeným pohledem Ambrose, který nedokázal skrýt děs, jenž měl vepsaný ve tváři.

„Jsem zvědavá,“ zašeptala tiše, „jaké to je se utopit.“

MINUTY PLYNULY JAKO roky a další dvě hodiny se vlekly jako staletí, jak voda ustavičně stoupala výš, dokud se nevhrnula dovnitř otvorem v podlaze komory a netvořila jim louži kolem nohou. Pat, ochromená hrůzou, se tiskla zády a rameny ke stěně a marně se snažila získat navíc pár vteřin před neúnavným náporom vody. Tiše se modlila, aby zázračně opadla dřív, než jim vystoupí nad ramena.

Hrůza z umírání zadušením v černé temnotě tři sta metrů pod zemí byla příliš strašná na to, aby ji mohla akceptovat. Vzpomněla si na těla jeskynních potápěčů, kteří se ztratili v bludišti podvodních jeskyní a byli nalezeni s prsty rozedřenými až na kost marnými pokusy prodrat si cestu skrz pevnou skálu.

Muži stáli mlčky a jejich zasmušilá nálada pramenila z pocitu pohřbení v osamění. Marquez nemohl uvěřit, že nějaká neznámá

skupina lidí se pokusila je zavraždit. K takovému činu chyběl jakýkoli důvod či motiv. V myšlenkách se obíral žalem, jímž bude brzy zasažena jeho rodina.

Pat myslela na svou dceru a hluboce pociťovala opuštěnost, když si uvědomila, že tu nebude, aby uviděla, jak její jediné dítě vyroste v ženu. Připadalo jí nespravedlivé, že zemře hluboko v nitru země uvnitř ponuré a pusté komory a její tělo se zřejmě nikdy nenajde. Chtělo se jí plakat, ale slzy nepřicházely.

Veškerý hovor ustal, když jim voda dosahovala po kolena. Nadále stoupala, dokud jim nedosáhla k bokům. Byla ledově studená a bodala jim do masa jako tisíce drobných jehliček. Pat se počala chvět a zuby jí neovladatelně jektaly. Ambrose, který poznal varovné příznaky podchlazení, se k ní přebrodil a objal ji svými pažemi. Byl to laskavý a pozorný čin a Pat pocítila vděčnost. Zmámená hrůzou zírala na ošklivě černou vodu, jež vířila ve žlutém svitu Marquezovy svítilny, který se zrcadlil na její chladné hrozivé hladině.

Poté Pat nečekaně něco spatřila, či ve skutečnosti spíše vycítila. „Zhasněte to světlo,“ zašeptala Marquezovi.

„Cože?“

„Zhasněte to světlo. Myslím, že dole něco je.“

Muži si byli jisti, že strach jí způsobil halucinace, ale Marquez přikývl, natáhl ruku a zhasl světlo na své přilbě. Komora se okamžitě ponořila do pekelné temnoty.

„Co si myslíte, že vidíte?“ zeptal se Ambrose potichu.

„Nějakou zář,“ zašeptala.

„Já nic nevidím,“ pravil Marquez.

„Musíte ji vidět,“ řekla vzrušeně. „Slabou záři ve vodě.“

Ambrose s Marquezem zírali do stoupající vody a neviděli nic než nepřívětivou tmu.

„Viděla jsem to. Přísahám bohu, že jsem viděla dole v rozsledlině svítit světlo.“

Ambrose ji pevněji objal. „Jsme sami,“ pravil ohleduplně. „Nikdo jiný tu není.“

„Tam!“ vyjekla. „Nevidíte?“

Marquez ponořil obličej pod hladinu a otevřel oči. A potom ji rovněž uviděl: velmi matnou záři přicházející směrem od stoly. Jak v

rostoucím očekávání zadržel dech, začala se jasnit, jako by se blížila. Pozvedl hlavu z vody a zvolal hlasem zabarveným hrůzou: „Tam dole něco je. Ten duch. Může to být jen ten duch, o kterém se říká, že bloudí důlními šachtami. Žádný člověk by se nemohl pohybovat zatopenou štolou.“

Veškerá zbylá síla opustila jejich tělo. Zírali jako přikováni, když se zdálo, že světlo stoupá vzhůru otvorem do komory. Marquez znovu rozsvítil svou svítilnu. Stáli neschopni pohybu a jejich oči se upíraly na zjevení v černé kukle, jež se pomalu vynořovalo z vody.

Poté se z černého šera zdvihla ruka, odstranila si náustek a pozvedla si na čelo potápěčskou masku. Horníkova svítilna odhalila pár živých, opálově zelených očí, když se rty rozevřely do širokého úsměvu, jenž vystavil na odív souměrnou řadu bílých zubů.

„Zdá se,“ pronesl přátelský hlas, „že jsem dorazil v nejvyšší čas.“

4

PAT NEMOHLA JINAK než pochybovat, zda si s ní podivně nezahrává její mysl, otupělá strachem a utrpením způsobeným mrazivou vodou. Ambrose s Marquezem zaraženě civěli, neschopni promluvit. Úlek pomalu nahrazovala mocná vlna úlevy z toho, že mají nečekanou společnost a že ten cizinec je v kontaktu se světem nahoře. Mrazivá bázeň se náhle vytratila, vystřídána povzbuzenou nadějí.

„Odkud jste proboha přišel?“ vyhrkl rozrušeně Marquez.

„Z dolu Bukanýr odvedle,“ odpověděl cizinec a svítil si svou potápěčskou svítilnou kolem po stěnách komory, dříve než její paprsek zaměřil na obsidiánovou lebku. „Co je tohle za místo? Mausoleum?“

„Nikoli,“ odvětila Pat. „Záhada.“

„Poznávám vás,“ řekl Ambrose. „Dnes jsme spolu mluvili. Vy jste z NUMA.“

„Doktor Ambrose, že ano? Přeji si, abych mohl říct, že mi bylo potěšením se s vámi znovu setkat.“ Cizinec pohlédl na horníka. „Vy musíte být Luis Marquez, majitel tohoto dolu. Slíbil jsem vaší ženě, že vás dostanu včas domů na večeri.“ Upřeně se zahleděl na Pat a lišácky se zazubil. „A ta rozkošná žena musí být doktorka O'Connellová.“

„Vy znáte mé jméno?“

„Paní Marquezová vás popsala,“ řekl prostě.

„Jak jste se sem probůh dostal?“ tázala se Pat, dosud omámená.

„Když jsem se od šerifa dozvěděl, že vstup do vašeho dolu byl zavalen lavinou, můj tým inženýrů z NUMA se rozhodl to zkusit a dostat se k vám jednou z chodeb vedoucích z dolu Bukanýr do Ráje.

Urazili jsme pouze pár set metrů, když horou otřásl výbuch. Když jsme uviděli, jak voda stoupá šachtami a zaplavuje oba doly, věděli jsme, že zbývá jediná možnost, jak se k vám dostat, a to proplavat zatopené prostory s potápěčskou výstrojí.“

„Vy jste sem připlaval z dolu Bukanýr?“ zeptal se Marquez nevěřícně. „To musí být skoro kilometr.“

„Ve skutečnosti jsem hodně z té vzdálenosti mohl ujít, než jsem vstoupil do vody,“ vysvětloval cizinec. „Naneštěstí byl příval vody větší, než jsem očekával. Táhl jsem za sebou na provazu nepromokavý balíček, obsahující potraviny a zdravotní potřeby, ale ten se pak utrhł a ztratil, když mě vodní proud strhl na starou vrtací soupravu.“

„Zranil jste se?“ tázala se Pat starostlivě.

„Jsem celý modrý v místech, která nemám chuť zmiňovat.“

„Je zázrak, že jste tím bludištěm štol našel cestu přesně k našemu místu,“ řekl Marquez.

Cizinec pozvedl malý monitor, jehož obrazovka zářila nadpozemsky zeleným světlem. „Podvodní počítač, který má v programu každou šachtu, každý překop a chodbu v Telluridském kaňonu. Poněvadž byla vaše chodba zablokována závalem, musel jsem učinit okliku přes nižší úroveň, obkroužit to a proniknout sem z opačného směru. Jak jsem plaval štolou, zachytil jsem matný záblesk světla vaší hornické svítilny. A tak jsem tady.“

„Potom nikdo na povrchu neví, že nás uvěznil zával,“ konstatoval Marquez.

„Ale ví,“ odpověděl mu potápěč. „Jakmile jsme si uvědomili, co se stalo, můj tým z NUMA zavolal šerifovi.“

Ambrosův obličej se zdál být nezdravě bledý a jemu osobně se nedařilo dát najevo nadšení těch ostatních. „Následuje vás další člen vašeho potápěčského týmu?“ tázal se pomalu.

Potápěč zavrtěl slabě hlavou. „Jsem sám. Zbyly nám poslední dvě vzduchové láhve. Měl jsem pocit, že pokusit se k vám dostat by bylo pro více než jednoho muže příliš riskantní.“

„Zdá se, že vaše snaha dostat se sem k nám byla jen plýtváním času a úsilí. Jen stěží můžete pro naši záchranu něco udělat.“

„Možná vás překvapím,“ řekl potápěč prostě.

„Vzduch ve dvojitéch láhvích vašeho akvalungu nemůže stačit na to, abychom se všichni čtyři mohli dostat labyrintem zaplavených chodeb zpět do světa nad povrchem. A jelikož se v další hodině buďto utopíme, nebo zemřeme podchlazením, nebudete mít čas, abyste se vydal zpět a přivedl pomoc.“

„Jste velmi bystrý, doktore. Dva lidé by to mohli zvládnout zpátky do dolu Bukanýr, ale jenom dva.“

„Potom musíte vzít tu ženu.“

Potápěč se ironicky usmál. „To je od vás šlechetné, můj příteli, ale my neobsazujeme čluny na *Titaniku*.“

„Prosím vás,“ žadonil Marquez. „Voda stále stoupá. Vezměte doktorku O'Connellovou do bezpečí.“

„Jestli vás to učiní šťastným,“ pravil se zdánlivou lhostejností a vzal Pat za ruku. „Použila jste již někdy akvalungové vybavení?“

Zavrtěla hlavou.

Zamířil své potápěčské světlo na muže. „A co vy dva?“

„Opravdu na tom záleží?“ pronesl Ambrose vážně.

„Mně ano.“

„Jsem kvalifikovaný potápěč.“

„To jsem tušil. A vy?“

Marquez pokrčil rameny. „Sotva umím plavat.“

Potápěč se obrátil k Pat, která si pečlivě balila svůj fotoaparát do plastu. „Vy poplavete podél mě a na dýchání se budeme podílet tak, že si náustek mého vzduchového regulátoru budeme podávat sem a tam. Nadechnu se a podám vám ho. Vy se nadechnete a podáte ho mně. Jakmile vypadneme z této komory, chytněte se mého opasku se závažími a držte se ho.“

Poté se otočil zpátky k Ambrosovi a Marquezovi. „Lituji, že vás musím zklamat, kamarádi, ale jestli si myslíte, že zemřete, zapomeňte na to. Za patnáct minut budu pro vás zpátky.“

„Vraťte se, prosím, dřív.“ Marquez na něj třeštil oči a jeho obličej byl šedý jako žula. „Za dvacet minut budeme mít vodu nad hlavou.“

„Potom navrhuji, abyste stáli na špičkách.“

Když vzal Pat za ruku, muž z NUMA vklouzl pod hladinu a ztratil se v kalné vodě.

POTÁPĚČ NEUSTÁLE MÍŘIL paprskem světla dopředu štolou a zároveň sledoval jednu z osvětlených čar, které byly vidět na jeho malém počítači. Když pozvedl hlavu od svého drobného monitoru, zamířil své potápěčské světlo dál do štol a plaval směrem k hrozivým stínům. Voda již dostoupila ke stropu a její nápor, který zažil předtím, už opadl. Skrže zatopenou jeskyni mocně zabíral a opíral se do svých ploutví, přičemž Pat táhl za sebou.

Když se po ní letmo ohlédl, spatřil, že má pevně zavřené oči a její ruce se drží jeho opasku se závažími ve smrtelném sevření. Ty oči vůbec neotevřela, ani když si sem a tam podávali náustek vzduchového regulátoru.

Ukázalo se, že jeho rozhodnutí spolehnout se na jednoduchou masku amerických potápěčů značky Scan a jejich standardní akvalungový regulátor vzduchu značky Aquarius namísto jeho staré spolehlivé celobličejové masky značky Mark II bylo moudré. Cestovní světlo mu usnadnilo proplout téměř kilometr bludištěm podzemních chodeb z dolu Bukanýr, z nichž některé byly částečně zaplněné zřícenou skálou a trámy. Byly tu také suché štol, k nimž voda ještě nedosáhla, jimiž musel projít nebo se proplazit. Vláci se s námahou přes kolejnice vozíků na rudu, přes pražce a zřícenou skálu a přenášet přitom objemné vzduchové láhve, vztakový kompresor, různá měřidla, nůž a opasek obtěžkaný olověnými závažími nebyl lehký úkol. Voda byla ledově studená, ale uvnitř svého gumového potápěčského obleku značky Norseman zůstával v teple během úseků, které byl nucen přeplavat. Zvolil si značku Norseman, protože se v takovém obleku snadněji pohyboval, když byl venku z vody.

Voda byla zkalená a paprsek potápěčského světla, jenž do té tekuté prázdnoty prozářil pruh, pronikal pouze tři metry do její husté tmy. Jak proplouvali, počítal opěrné trámy a snažil se stanovit, jak daleko se již dostali. Konečně se chodba ostře zatočila a skončila ve štole, jež vedla k vertikální šachtě. Vstoupil do ní a měl pocit, že ho spolkla nějaká cizí příšera z hlubin. O dvě minuty později se vynořili na hladinu, a on zamířil svým potápěčským světlem do černoty nad

nimi. Tam jim ve výši asi deseti metrů kynula horizontální chodba vedoucí k další úrovni dolu Ráj.

Pat si shrnula vlasy z obličeje a hleděla na něj široce rozevřenýma očima. Tehdy si všiml, že mají rozkošný odstín olivové zeleně. „Dokázali jsme to,“ vyrazila ze sebe, rozkašlala se a vyplivla z úst vodu. „Věděl jste o téhle šachtě?“

Pozvedl svůj směrový počítač a pravil: „Vedl nás tenhle malý klenot.“ Položil jí ruce na slizké příčky silně zkorodovaného žebříku, jenž vedl vzhůru. „Myslíte si, že to sama zvládnete nahoru do dalšího patra?“

„Poletím, když budu muset,“ řekla Pat, přešťastná, že se vysvobodila z té ohyzné komory, a s vědomím, že je dosud naživu a má šanci, třebaže mizivou, stát se nakonec dříve narozenou občankou.

„Jak polezete po žebříku, vytahujte se vzhůru rukama na vertikálních tyčích a dávejte si pozor, abyste nestoupala doprostřed příček. Jsou staré a pravděpodobně napůl prorezavělé. Tak jděte opatrně.“

„Dokážu to. Neodvážila bych se to zkazit. Ne potom, co jste mě dostal až takhle daleko.“

Podal jí malý tramský zapalovač na butan. „Vezměte si tohle, najděte trochu suchého dřeva z trámů a rozdělejte si oheň. Byla jste až příliš dlouho vystavená studené vodě.“

Když si opět stáhl dolů přes obličej potápěčskou masku a připravoval se znovu ponořit pod vodu, její ruka mu náhle sevřela zápěstí. Cítila se být přitahována k těm opálově zeleným očím. Jdete zpátky za ostatními?“

Přikývl a povzbudivě se na ni usmál. „Dostanu je ven. Nedělejte si starosti. Ještě je čas.“

„Vůbec jste mi neřekl, kdo jste.“

„Jmenuji se Dirk Pitt,“ pravil. Když si pak znovu nasadil náustek, krátce jí zamával a zmizel v kalné vodě.

VODA VE STARODÁVNÉ KOMOŘE již dosahovala po ramena mužů. Zdálo se, že úzkost způsobená klaustrofobií stoupala spolu s vodou. Ostří panického strachu se otupilo, když Ambrose a Marquez ve svém soukromém podsvětí hluboko uvnitř země tiše přijali svůj osud. Marquez se rozhodl bojovat do posledního dechu, zatímco Ambrose se v tichosti smířil s nekompromisní smrtí. Odhodlaně se chystal proplout dolů do rozsedliny a pokračovat dál, dokud mu nevyproví plíce.

„Nevrací se, že ne?“ zamumlal Marquez.

„Nevypadá to, nebo to včas nestihne. Pravděpodobně považoval za nejlepší nám dát falešnou naději.“

„Je to zvláštní, ale instinktivně jsem cítil, že bychom tomu chlapíkovi mohli věřit.“

„Možná dosud můžeme,“ řekl Ambrose, když uviděl to, co vypadalo jako světluška blížící se zpod vody.

„Díky bohu!“ vydechl si Marquez, když se lomící se paprsek halogenového potápěčského světla roztančil po stropu a stěnách komory těsně předtím, než se Pittova hlava vynořila z vody. „Vy jste se vrátil!“

„Pochybovalo se o tom někdy?“ optal se Pitt bezstarostně.

„Kde je Pat?“ chtěl vědět Ambrose, když se Pittův zrak průhledem potápěčské masky setkal s jeho.

„V bezpečí,“ odpověděl Pitt krátce. „Asi pětadvacet metrů dolů štolou je suchá šachta.“

„Tu znám,“ odpověděl na to Marquez, a jeho slova byla sotva srozumitelná. „Vede do dalšího patra Ráje.“

Když u horníka zjistil zřejmé známky podchlazení, jako byla ospalost a zmatení, Pitt se rozhodl, že vezme jeho namísto Ambrose, který byl v lepší kondici. Musel jednat rychle, protože znečitlivující chlad zesílil své sevření a vysával z nich život. „Jste na řadě, pane Marquezi.“

„Až budu ponořený pod vodou, mohu zpanikařit a ztratit vědomí,“ sténal Marquez.

Pitt mu stiskl rameno. „Představujte si, že se vznášíte ve vodě na pláži Waikiki.“

„Hodně štěstí,“ řekl Ambrose.

Pitt se zazubil a poklepal antropologovi přátelsky na rameno. „Nikam nechod'te.“

„Počkám přesně tady.“

Pitt kývl na Marqueze. „Tak dobře, kamaráde, jdeme na to.“

Cesta probíhala hladce. Pitt vložil všechnu svoji sílu do toho, aby šachty dosáhli co nejrychleji. Usoudil, že jestliže horník brzy neuschne, ztratí vědomí. Na člověka majícího strach z vody byl Marquez odvážný. Zhluboka se nadechoval z regulátoru vzduchu a svědomitě jej podával zpátky Pittovi, aniž by jedinkrát vynechal.

Když dorazili k žebříku, Pitt pomáhal Marquezovi několik prvních příček vzhůru, dokud nebyl docela venku ze studené vody. „Myslíte si, že to můžete zvládnout sám k příští chodbě?“

„Budu muset,“ vykoktal ze sebe a zápasil s chladem, jenž mu pronikl do žil. „Teď nemám v úmyslu to vzdát.“

Pitt jej opustil a vrátil se pro Ambrose, který vlivem ledové vody začínal vypadat mrtvolně. Podchlazení ze studené vody mu snížilo tělesnou teplotu. Ještě pět minut, a bývalo by bylo příliš pozdě. Voda byla jen pár centimetrů od stropu komory. Pitt nemarnil čas mluvením, ale vsunul náustek antropologovi do úst a stáhl jej do rozsedliny a ven do chodby.

O patnáct minut později byli všichni seskupeni kolem ohně, který se Pat podařilo zapálit z úlomků dřeva, jež našla v nedalekém překopu. Při prohledávání okolí Pitt brzy objevil několik starých spadlých trámů, které po těch letech, co byl důl opuštěný, zůstaly suché. Netrvalo dlouho, a chodba se proměnila v planoucí pec. Přeživší ze zatopené komory se počali rozehrívát. Marquez začal opět vypadat lidsky. Pat se vzpamatovala, a byla to zase celá ona, když Ambrosovi usilovně masírovala zmrzlé nohy.

Zatímco oceňovali teplo ohně, Pitt se zaměstnával počítačem a plánoval trasu vedenou oklikou dolem nahoru k povrchu země. Telluridské údolí bylo opravdovým bludištěm starých dolů. Šachty, překopy, poruby a chodby měřily dohromady více než 220 kilometrů. Pitt se podívoval, že se to údolí už dávno nezhroutilo jako domek z karet. Všechny je téměř hodinu nechal odpočívat a usušit se, než jim připomenul, že ještě nemají vyhráno.

„Chceme-li znovu uvidět modrou oblohu, budeme muset vypracovat plán úniku.“

„K čemu ta naléhavost?“ pokrčil rameny Marquez. „Jediné, co musíme udělat, je sledovat tuto chodbu ke vstupní šachtě a potom zůstat sedět na místě, dokud se záchranáři neprokopou lavinou.“

„Nerad jsem nositelem špatných zpráv,“ pravil Pitt neradostným hlasem, „ale nejenom že záchranáři shledali nemožným dostat svou těžkou techniku šestimetrovou vrstvou sněhu nahoru k dolu po úzké cestě, ale navíc byli staženi z pátrání kvůli stoupající teplotě, která zvyšuje pravděpodobnost další laviny. Nedá se vůbec říct, kolik dnů či týdnů jim bude trvat, než vyčistí cestu ke vchodu do dolu.“

Marquez zíral do ohně a představoval si v mysli podmínky panující na povrchu. „Všechno je proti nám,“ pravil tiše.

„Máme teplo a pitnou vodu, jakkoli bahnitou,“ řekla Pat. „Určitě můžeme existovat bez potravy tak dlouho, jak bude zapotřebí.“

Ambrose se chabě usmál. „Vyhladovět k smrti trvá obecně šedesát až sedmdesát dnů.“

„Nebo bychom se mohli vydat na cestu po svých, dokud jsme zdraví,“ navrhl Pitt.

Marquez zavrtěl hlavou. „Víte lépe než kdokoli jiný, že jediná chodba, která vede z dolu Bukanýr do Pandory, je zatopená. Nemůžeme proniknout cestou, kterou jste přišel.“

„Zajisté ne bez řádného potápěčského vybavení,“ dodal Ambrose.

„Pravda,“ připustil Pitt. „Ale při spoléhání se na mou počítačovou silniční mapu odhaduji, že tu jsou přinejmenším dva tucty dalších suchých chodeb a šachet na horních patrech, které můžeme použít, abychom dosáhli povrchu země.“

„To dává smysl,“ řekl Marquez. „Až na to, že většina těch chodeb se v průběhu minulých devadesáti let zřítily.“

„Přesto,“ pravil Ambrose, „to předčí posedávání kolem a hraní společenských her během následujícího měsíce.“

„V tom jsem s vámi zajedno,“ souhlasila Pat. „Za jeden den jsem si starých důlních šachet užila dosyta.“

Její slova inspirovala Pitta, aby přešel k okraji šachty a zahleděl se dolů. Třepotavé plameny ohně se odrážely od vody, která již

vystoupila na metr od podlahy chodby. „Nemáme na vybranou. Za dalších dvacet minut se voda vylije ze šachty.“

Marquez k němu přistoupil a civěl na zkalenou vodu. „Je to šílené,“ zamumlal, „vidět po všech těch letech, jak voda zaplavuje tohle patro dolu. Vypadá to, že mé dny dolování drahokamů jsou sečteny.“

„Jedna z těch vodních cest, která probíhají pod horou, musela během toho zemětřesení prorazit dovnitř dolu.“

„To nebylo zemětřesení,“ řekl Marquez hněvivě. „Byla to dynamitová nálož.“

„Říkáte, že zatopení a zával způsobily výbušniny?“ tázal se Pitt.

„Tím jsem si jistý.“ Hleděl upřeně na Pitta a oči se mu náhle zúžily. „Vsadil bych svůj pozemek, že v dole byl někdo další.“

Pittův zrak se upíral na hrozící vodu. „Je-li tomu tak,“ pravil zamyšleně, „ten někdo chce, abyste všichni tři byli zaručeně mrtví.“

5

„DÁL NÁS POVEDETE VY,“ přikázal Pitt Marquezovi. „Půjdeme za světlem vaší hornické lampy, dokud se jí nevybijí baterie. Potom urazíme zbytek cesty při mém potápěčském světle.“

„Vyšplhat šachtami do horních pater bude ta obtížná část,“ řekl horník. „Dosud jsme měli štěstí. Velmi málo šachet mělo žebřík. Většina z nich používala k přepravě horníků a rudy nákladní výtahy.“

„S tím problémem se vypořádáme, až mu budeme čelit,“ pravil Pitt.

Bylo pět hodin odpoledne, když se vydali chodbou na západ, jak jim ukazoval Pittův potápěčský kompas. On sám vyhlížel podivně, když se ubíral pěšky chodbou ve svém potápěčském obleku, rukavicích a botách s ocelovými špičkami. Nesl s sebou pouze počítač, kompas, potápěčskou svítilnu a nůž přivázaný k pravé noze. Zbytek své výstroje zanechal vedle dohasínajících uhlíků ohně.

Chodba byla prosta sutě a prvních sto metrů bylo poměrně snadných. Marquez šel napřed, následovaný Pat a Ambrosem, a Pitt byl poslední. Mezi kolejnicemi vozíků na rudu a stěnou chodby bylo dost místa na projití, takže nebylo potřeba klopýtat přes železniční pražce. Minuli jednu šachtu, potom dvě, které byly prázdné, a chyběl jim jakýkoli prostředek k vyšplhání do dalšího patra. Došli k malé otevřené štole se třemi chodbami odbočujícími do temnoty.

„Pamatuji-li si uspořádání dolu správně,“ pravil Marquez, „dáme se chodbou, co zahýbá doleva.“

Pitt se podíval na svůj spolehlivý počítač. „Naprosto správně.“

Po dalších padesáti metrech přišli k sesuté skále. Množství uvolněné horniny nebylo značné, a muži se dali do práce, aby vykopali prostor, kterým by prolezli. Po hodině úsilí a litru potu

vyhloubili dostatečně veliký otvor, aby se jím všichni proplazili. Chodba vedla do další komory, tentokrát se šachtou vedoucí ke starému nákladnímu výtahu, jenž byl dosud na svém místě. Pitt posvítil svým světlem do tohoto vertikálního průchodu. Bylo to jako dívat se do bezedné jámy vzhůru nohama. Její vrcholek ležel daleko z dosahu paprsku světla. Ale tato šachta vypadala slibně. Do jedné stěny byl uchycen údržbářský žebřík, zatímco kabely, jež kdysi spouštěly a zdvíhaly výtahové klece, visely dosud na svém místě.

„Tohle je tak dobré, jak to jen může být,“ řekl Pitt.

„Doufám, že žebřík je nepoškozený,“ pravil Ambrose, uchopil jeho svislé strany a zatřásl jím. Chvěl se jako luk od základny vzhůru, dokud se neztratil ve tmě. „Mé dny šplhání ruku přes ruku nahoru po slizkých starých kabelech jsou dávno pryč.“

„Půjdu první,“ řekl Pitt a navlékl si řemínek na rukojeti potápěčského světla kolem zápěstí.

„Dejte si pozor na první krok,“ řekla Pat s náznakem úsměvu.

Pitt jí pohlédl do očí a uviděl v nich opravdový zájem. „Ten poslední krok je tím, co mi dělá největší starosti.“

Chopil se žebříku, vylezl vzhůru po několika příčkách a váhal, nemaje velkou radost z jeho kymáčení. Dral se dál a pozorně sledoval lana výtahu, jež od něj visela na dosah ruky. Kdyby žebřík povolil, mohl by se aspoň natáhnout a zastavit svůj pád pomocí jednoho z těch kabelů. Stoupal pomalu po jedné příčce a každou z nich zkoušel, dříve než na ní spočinul celou svou vahou. Byl by se mohl pohybovat rychleji, ale musel si být jist, že ostatní ho dokáží bezpečně následovat.

Patnáct metrů nad lidmi, kteří ho zaujatě sledovali v napjatém očekávání, se zastavil a zaměřil své světlo vzhůru šachtou. Žebřík nečekaně končil pouhý metr a půl před ním, ale čtyři metry pod podlahou horní chodby. Když vyšplhal po dalších dvou příčkách, Pitt natáhl paži a uchopil jeden z kabelů. Jeho spletené prameny byly jeden a půl centimetru silné, ideální pro dobrý stisk. Uvolnil své sevření žebříku a vytáhl se ruku přes ruku vzhůru po kabelu, dokud nebyl něco přes metr nad úrovní podlahy chodby. Poté se rozkýval sem a tam do oblouku, čímž získal pár metrů každým zhoupnutím, než konečně seskočil na pevnou skálu.

„Jak to jde?“ zvolal Marquez.

„Ten žebřík je přerušený těsně pod chodbou, ale mohu vás zbytek cesty vytáhnout. Pošlete nahoru doktorku O'Connellovou.“

Jak Pat šplhala směrem k Pittovu světlu podepřenému tak, aby jeho paprsek mířil dolů šachtou, slyšela ho, jak do něčeho buší kamenem. Ve chvíli, kdy dorazila k poslední příčce, měl již vydlabaný pár úchytek do nějakého starého prkna a spouštěl ho přes okraj.

„Chytněte se oběma rukama středu prkna a držte se ho.“

Bez protestu učinila, jak jí bylo přikázáno, a byla rychle vytažená na pevnou zem. O pár minut později stáli Marquez a Ambrose vedle ní v chodbě. Pitt zamířil svou svítilnu do chodby. Snažil se proniknout kuželem jejího světla co nejdále, a uviděl, že je prostá sesutá skály. Poté svítilnu zhasnul, aby šetřil baterie.

„Až po vás, Marquezi.“

„Zkoumal jsem tuhle chodbu před třemi roky. Jestli se správně pamatuji, vede rovnou ke vstupní šachtě dolu Ráj.“

„Nemůžeme se tudy dostat ven kvůli lavině,“ pravil Ambrose.

„Můžeme to obejít,“ řekl Pitt, jenž studoval monitor počítače. „Dáme-li se příštím překopem a půjdeme sto padesát metrů, setkává se s chodbou vedoucí z dolu zvaného Severka.“

„Co je to přesně překop?“ zeptala se Pat.

„Přístup skrze kolmé žíly proražený v pravém úhlu k pracovní chodbě. Používá se k větrání a spojení mezi výkopovými pracemi,“ odpověděl Marquez. Podíval se pochybovačně na Pitta. „Takový průchod jsem nikdy neviděl, což neznamená, že neexistuje, ale je pravděpodobně zasypaný.“

„Potom pečlivě pozorujte stěnu chodby po vaší levé straně,“ radil mu Pitt.

Marquez tiše přikývl a vyrazil do tmy, přičemž mu jeho hornická svítilna osvětlovala cestu. Chodba se táhla dál a dál a zdála se být nekonečná. V jednom místě se Marquez zastavil a požádal Pitta, aby posvítíl silnějším kuželem svého světla na skalní výplň mezi trámy.

„Tohle vypadá jako to, co hledáme,“ pravil a ukázal na oblouk z tvrdé žuly nad uvolněnou horninou.

Muži se okamžitě dali do práce na odstraňování sutin. Po několika minutách se prokopali skrz. Pitt se naklonil dopředu a zamířil svým světlem do chodby, jež byla sotva tak široká, aby jí prošli. Poté zkontroloval kompas. „Směřuje správným směrem. Vyklidíme si prostor na prolezení a půjdeme dál.“

Tato chodba byla užší než ostatní a byli nuceni překračovat pražce podpírající kolejnice vozíků na rudu, což chůzi zpomalovalo a činilo křivolakou. Hodina nekonečného kráčení v šeru přes koleje osvětlované pouze hornickou lampou z nich vysála i to málo vitality, co jim zbývalo. Každý z nich zachytával nohama o nerovné pražce a klopýtl po každém pátém kroku, který bez překážky ušel.

Další zával, jímž nebylo možné proniknout, způsobil zdánlivě nekonečnou okliku, která je stála téměř dvě hodiny času. Nakonec jej mohli obejít šachtou, jež se táhla o tři patra šikmo vzhůru, než skončila u velké štolý, která obsahovala zrezavělé zbytky parního nákladního výtahu. Prodrali se vzhůru a namáhavě se vlekli kolem velikánských parních válců a cívek, na nichž byl dosud navinut více než kilometr kabelu.

Na Marquezovi se začínalo projevovat vypětí uplynulých několika hodin. Na svůj věk byl v dobré kondici, ale nebyl navyklý na námahu a citový stres, které za posledních pár hodin trpělivě snášel. Ambrose však vypadal, jako by se procházel parkem. Na profesora z posluchárny se zdál být pozoruhodně klidný a nevzrušený. Jediné pobavení přinášely Pittovy mumlané kletby. Při své výšce sto osmdesáti osmi centimetrů narážel svou ochrannou přilbou, již mu zapůjčila Pat, protože byla o dost menší, do trámů nad hlavou s otravnou pravidelností.

Jak se za nimi ploužil, Pitt neviděl jejich obličejy v šerých a skotačících stínech, ale věděl, že pro každého z nich je příznačná tvrdohlavost, jež je bude udržovat v chodu, dokud nepadnou. Navíc jim přílišná pýcha bránila navrhnout přestávku na odpočinek jako první. Povšiml si, že jejich dýchání se stalo namáhavějším. I když se dosud cítil svěží, začal hlasitě oddechovat, takže ostatní uslyšeli jeho zdánlivě zoufalou prosbu.

„Jsem vyřízený. Co si takhle na minutu odpočinout?“

„To mi připadá jako dobrý nápad,“ pravil Marquez s úlevou, že to navrhl někdo jiný.

Ambrose se opřel o stěnu. „A já říkám, abychom pokračovali v chůzi, dokud se odsud nedostaneme ven.“

„V tom s vámi nesouhlasím,“ řekla Pat. „Nohy mi už přestávají sloužit. Museli jsme překročit tisíce železničních pražců.“

Teprve když se všichni zhroutili na podlahu chodby, zatímco Pitt zůstal nenuceně stát, věděli, že byli podvedeni. Nikdo z nich si nestěžoval, všichni byli šťastni, že si mohou dát pohov a masírovat si bolavé kotníky a kolena.

„Máte nějakou představu, jak je to ještě daleko?“ otázala se Pat.

Pitt se snad postě podíval na svůj počítač. „Nemohu to vědět s naprostou určitostí, ale budeme-li moci vylézt ještě o dvě patra výše a nebudeme-li blokováni dalším závailem, měli bychom být odsud pryč za další hodinu.“

„Kde si myslíte, že vyjdeme ven?“ tázal se Marquez.

„Odhaduji, že někde přímo pod středem města Telluride.“

„To by bylo na pozemku starého O'Reillyho. Byla tu šachta vyhloubená nedaleko od místa, kde kabina lanovky vyjíždí na vrcholek hory k lyžařským svahům v Mountain Village. Ačkoli tady máte problém.“

„Další problém?“

„Hotel New Sheridan s restaurantem nyní stojí přímo nad vstupem do toho starého dolu.“

Pitt se zeširoka usmál. „Máte-li pravdu, je večere na mne.“

Příští dvě minuty šli mlčky, pohroužení do svých myšlenek. Jediné zvuky byly způsobeny jejich dechem a vytrvalým odkapáváním vlhkosti ze stropu chodby. Sklíčenost ustoupila naději. Když věděli, že konec je možná v dohledu, pocítili, jak se příznaky jejich únavy začínají vytrácet.

Pitt měl vždy podezření, že ženy mají ostřejší sluch než muži, a to od dob, kdy jeho byt navštěvovaly různé přítelkyně a stěžovaly si, že jeho televize hraje příliš hlasitě. Jeho podezření se potvrdilo, když Pat řekla: „Myslím, že slyším motorku.“

„Je to Harley-Davidson nebo Honda?“ zeptal se Marquez a zasmál se poprvé od té doby, co opustil svůj dům.

„Ne, myslím to vážně,“ pravila Pat pevně. „Přísahám, že to zní jako motorka.“

Potom Pitt také něco uslyšel. Otočil se a postavil se čelem k chodbě směrem odkud přišli, a přiložil si dlaň k uchu. Rozeznal nepopíratelný zvuk výfuku terénního motocyklu o vysokém výkonu. Zahleděl se rozvázně na Marqueze. „Jezdí místní obyvatelé kvůli vzrušení po chodbách starých dolů na motokrosových plochodrážních motorkách?“

Marquez zavrtěl hlavou. „Nikdy. Ztratili by se v bludišti chodeb, kdyby se předtím nezřítili dolů do třísetmetrové šachty. Pak je tady nebezpečí, že hluk jejich výfuků způsobí zřícení shnilých trámů a zával je rozmačká. Ne, pane, nikdo, koho znám, není dost pošetilý, aby se jen tak pro zábavu projížděl v podzemí.“

„Odkud přijeli?“ tázala se Pat nikoho konkrétně.

„Z dalšího dolu, který je dosud přístupný. Bůhví, jak se stalo, že jsou ve stejné chodbě jako my.“

„Zvláštní shoda náhod,“ řekl Pitt a upíral svůj zrak do chodby. Pocítil znepokojení. Proč, to přesně nevěděl. Stál bez hnutí a naslouchal, jak rachotivý zvuk výfuku sílí. Ve starém důlním labyrintu to byl cizí zvuk. Nepatřil sem. Stál klidně, když se daleko v hloubi chodby ukázal první záblesk světla.

Pitt ještě nedokázal říci, zda chodbou přijíždí jeden či více motocyklů. Zdálo se být rozumným předpokladem, že by měl považovat jednoho či více motorkářů za hrozbu. Raději neriskovat, než toho později litovat. Jakkoli zastarale a otřepaně ta slova zněla, stále měla význam, a jeho opatrná povaha ho zachránila při více než jedné příležitosti.

Obrátil se a pomalu přešel kolem Ambrose a Marqueze. Ti, upoutáni přibližujícím se zvukem a světly, si vůbec nevšimli, jak proklouzl podél jedné stěny chodby směrem k blížícím se motorkářům. Jedině Pat upřela svou pozornost na Pitta, když se nenápadně vkradl do tmy vchodu vedoucího do úzkého otvoru mezi trámy. V jednu chvíli tam byl, v další zmizel jako přízrak.

Byli to tři motorkáři. Přední část jejich strojů byla přeplněná řadou halogenových světel, jež oslepovala vyčerpané trosečníky, kteří si chránili oči rukama a odvraceli se stranou, když motory zpomalily a

běžely naprázdno. Dva z vetřelců slezli ze svých motorek a přistoupili blíž, přičemž jejich těla, ozářená světly za nimi, tvořila siluetu. Ve svých černých přiléhavých helmách a dvoudílných sportovních dresech pod chrániči hrudi vypadali jako návštěvníci z vesmíru. Vysoké boty jim sahaly ke kolenům a ruce jim vězely v černých vroubkovaných rukavicích. Třetí motorkář zůstal na svém stroji, zatímco druzí dva se přiblížili a zvedli štíty na svých helmách.

„Nevíte, jak jsme šťastni, že vás vidíme,“ pronesla Pat vzrušeně.

„Určitě bychom byli vaši pomoc potřebovali dříve,“ pravil Ambrose vyčerpaně.

„Blahopřeji vám k tomu, že jste se dostali tak daleko,“ pravila postava napravo hlubokým a zlověstným hlasem. „Mysleli jsme si, že jste se určitě utopili v komnatě Ameneů.“

„Ameneů?“ opakovala zmateně Pat.

„Odkud jste chlapi přijeli?“ chtěl vědět Marquez.

„Na tom nezáleží,“ řekl motorkář, jako by odbýval nerozumnou otázku studenta ve třídě.

„Věděli jste, že jsme byli uvězněni v té komnatě sesuvem půdy a stoupající vodou?“

„Ano,“ řekl motorkář chladně.

„A vy jste nic neudělali?“ tázal se Marquez nevěřičně. „Nepokoušeli jste se nás zachránit, nebo dojít pro pomoc?“

„Ne.“

Povzbudivě zábavný společník, tenhle chlapík, pomyslil si Pitt. Byl-li dříve trošinku podezřavý, byl nyní stoprocentně přesvědčen, že tihle muži nebyli místní odvážlivci na víkendovém dobrodružství. Tito muži byli zabijáci, a přitom po zuby ozbrojení. Nevěděl proč, ale byl si jist, že neměli v úmyslu jim dovolit uniknout z dolů živí. Byl čas konat, a překvapení bylo jeho jedinou výhodou. Potají vytáhl svůj potápěčský nůž z pouzdra a sevřel jeho rukojeť. Byla to jediná zbraň, kterou měl, a bude muset postačit. Pomalu se několikrát hluboce nadechl a naposledy zkusil ohnout prsty. Byl to rozhodující okamžik.

„Ještě pár minut, a byli bychom se v té komoře utopili,“ řekla Pat a vrtalo jí hlavou, co Pitt vůbec plánuje. Začala si říkat, jestli to není zbabělec a jednoduše se neskrývá před nebezpečím.

„To my víme. Takový byl plán.“

„Plán? Jaký plán?“

„O vás všech se předpokládalo, že zemřete,“ pravil motorkář konverzačním tónem.

Reakcí na jeho slova bylo ohromené, nechápavé ticho.

„Vaše odhodlání přežít překonalo bohužel zával a zaplavení,“ pokračoval motorkář. „Nepředvídali jsme vaši vytrvalost, ale na tom nezáleží. Pouze jste oddálili nevyhnutelné.“

„Ten výbuch dynamitu,“ zamumlal šokovaný Marquez. „To jste byli vy?“

Odpověď byla upřímná. „Ano, my jsme odpálili tu nálož.“

Pat vypadala jako vysoká zírající do reflektorů blížícího se nákladáku. Věděla, že motorkáři si neuvědomují Pittovu přítomnost, a proto jednala jako by neexistoval. Marquez a Ambrose se domnívali, že ten prostě za nimi tiše stojí, stejně ohromený šokem jako oni.

„Proč byste nás chtěli zabít?“ zeptala se třesoucím se hlasem. „Proč by nás naprostí cizinci chtěli zavraždit?“

„Viděli jste tu lebku a nápisy.“

Marquez vypadal jako člověk, v němž strach zápasí s hněvem. „A co má být?“ zavrčel.

„Není možné připustit, aby se o vašem objevu vědělo venku mimo tyto doly.“

„Nic špatného jsme neudělali,“ pravil Ambrose, jenž byl podivně klidný. „Jsme vědci, kteří studují historické jevy. Nemluvíme tady o pokladu, ale o pradávných lidských výtvorech. Být zabit kvůli tomu je nesmyslné.“

Motorkář pokrčil rameny. „Je to politováníhodné, ale zapletli jste se do záležitostí, které daleko přesahují vaše chápání.“

„Jak jste vůbec mohli vědět o našem vstupu do té komnaty?“ zeptal se Marquez.

„Byli jsme informováni. To je vše, co potřebujete vědět.“

„Kým? Pouhých pět lidí vědělo, že tam jsme.“

„Plýtváme časem,“ zabručel druhý motorkář. „Dodělejme svou práci a hoďme je do nejbližší šachty.“

„Tohle je šílenství,“ mumlal si Ambrose hlasem, v němž nebyla skoro žádná naděje.

Pitt se tiše pohnul od otvoru, a zatímco veškeré zvuky jeho kroků přehlušovalo tlumené praskání výfuku, připlížil se za jezdce dosud sedícího na motorce, jenž byl rozptýlený rozhovorem. Pitt dobře věděl, jak zabít, ale nebylo mu vlastní bodnout jiného muže do zad, bez ohledu na to, jak zkažená mohla jeho oběť být. V téže chvíli uchopil nůž za druhý konec a vši silou prudce vrazil jeho tupou rukojeť motorkáři do dolní části jeho šije pod helmou. Hraničilo to se smrtícím úderem, ale do smrtelného útoku mu něco málo chybělo. Motorkář se zhroutil na svém sedadle a zvrátil se dozadu na Pitta, aniž ze sebe vydal víc než slabý sten. Pitt se přikrčil k zemi a rychle pažemi objal jeho tělo, chvíli je podržel a pak je spolu s motorkou, jejíž motor dosud běžel ve volnoběhu, tiše spustil dolů na koleje vozíků na rudu.

Pracoval rychle, když odsunul stranou motorkářův kryt hrudi a z pouzdra upevněného pod jeho paží vyňal automatickou pistoli ráže .45 se zásobníkem na jedenáct nábojů. Zamířil ji na záda motorkáře stojícího po jeho pravici a natáhl kohoutek. Z takové zbraně nikdy nestřílel, ale citem poznal, že zásobník byl plný a pistole měla většinu stejných znaků jako jeho spolehlivý kolt .45, jenž byl zamčený uvnitř vozidla NUMA, které řídil z Washingtonu do Colorada.

Přední světlomety na motocyklech jasně osvětlovaly zbývající dva zabijáky, kterým se nepodařilo objevit postavu příkrádající se k nim zezadu, ale jak se Pitt připlížil blíž, prošel před světlem třetí motorky, ležící na kolejišti, a Ambrose ho mohl rozpoznat.

Antropolog sledoval Pitta, jak se vynořuje z jasného světla, ukázal rukou za motorkáře a vyhrkl: „Jak jste se dostal tam dozadu?“

Při těch slovech Pitt pečlivě zamířil a nechal svůj ukazovák na spoušti.

„S kým to mluvíte?“ chtěl vědět první motorkář.

„S mojím maličkostí,“ řekl Pitt nenuceně.

Tito muži byli ve své branži špičkou. Nebyl tu žádný náznak ohromeného překvapení. Žádná zbytečná diskuse. Žádné samozřejmé otázky. Žádné zaváhání či vzdálený projev nejistoty. Jejich šestý

smysl pracoval jako jeden a jejich kroky se dostavily rychlostí blesku. Zdánlivě spojeným, dobře nacvičeným pohybem vytrhli své automatické pistole z pouzder a v jedné vteřině se prudce otočili s výrazem neúprosnosti v tvářích.

Pitt nestál k zabijákům čelem, s koleny nepatrně ohnutými, pistolí uchopenou a nataženou v obou rukou přímo před nosem, tak jak to učili v policejních školách, nebo jak se to vidí v akčních filmech. Dával přednost klasickému postoji s tělem natočeným do strany, s očima upřenými přes rameno a s pistolí nataženou v jedné ruce. Nejenže představoval menší cíl, ale jeho zamíření bylo přesnější. Věděl, že pistolníci z Divokého západu, kteří se dožili vysokého stáří, nebyvali nutně ti nejrychlejší na tahu. Byli však těmi nejpřesnějšími střelci, kteří si při zacílení dávali načas předtím, než stiskli kohoutek.

Pittův první výstřel zasáhl motorkáře napravo do týla. Jak stiskl spoušť podruhé, nepatrně, téměř nezatelně pohnul pistolí, a motorkář nalevo dostal kulku do prsou ve skoro tentýž okamžik, kdy jeho vlastní zbraň si vybírala za cíl obrys Pittovy postavy. Pitt nemohl uvěřit, že dva lidé dokázali během mrknutí oka reagovat jako jeden. Kdyby byli měli ještě dvě sekundy na vypálení rány, bylo by to bývalo Pittovo tělo, jež by těžce dopadlo na žulovou podlahu důlní chodby.

Výstřely spustily jako ohlušující příval dělostřelecké palby a odrážely se od skalních stěn chodby. Deset vteřin, možná dvacet – zdálo se to být spíše hodinou – Pat, Ambrose a Marquez nevěřicně civěli na mrtvá těla u svých nohou, skelné oči doširoka rozevřené. Poté nejisté počátky omámení nadějí a konečné vědomí toho, že jsou dosud naživu, porušily hrůzné ochromení.

„Co se tu probíhá děje?“ řekla Pat tichým bezvýrazným hlasem. Pak vzhledla k Pittovi. „Vy jste je zabil?“ Bylo to spíše konstatování než otázka.

„Raději je než vás,“ pravil Pitt a položil jí paži kolem ramen. „Zažili jsme ošklivou noční můru, ale teď je skoro po všem.“

Marquez prošel kolem kolejí a sklonil se nad mrtvými zabijáky. „Kdo jsou ti lidé?“

„To je záhada k vyřešení pro orgány prosazující zákon,“ odvětil Ambrose. Napřáhl ruku. „Rád bych vám potřásl rukou, pane...“ Zarazil se a tvářil se rozpačitě. „Já ani nevím jméno člověka, který mi zachránil život.“

„To je Dirk Pitt,“ řekla Pat.

„Jsem vám hluboce zavázán,“ pravil Ambrose. Vypadal spíše rozrušeně než klidně.

„Já rovněž,“ dodal Marquez a poplácal Pitta po zádech.

„Kterým dolem si myslíte, že sem vstoupili?“ tázal se Pitt Marqueze.

Horník chvíli přemýšlel. „Nejpravděpodobněji Rájem.“

„To znamená, že se záměrně nechali uvěznit, když odpálili dynamit, který způsobil lavinu,“ řekl Ambrose.

Pitt zavrtěl hlavou. „Nikoli záměrně. Věděli, že se mohou dostat zpátky na povrch jinou cestou. Jejich velkou chybou bylo, že použili příliš mohutnou nálož. Nepočítali s otřesy půdy, zhroucením chodby a otevřením podzemních trhlin, jež umožnily vodě, aby vystoupila a zaplavila chodbu.“

„Je to jasné,“ souhlasil Marquez. „Jelikož byli na opačné straně závalu, mohli před záplavou snadno vyjet na svých motorkách vzhůru štolou svažující se k východu. Když zjistili, že je zatarasená sněhem, začali prohledávat spojovací chodby, aby našli cestu ven...“

„A poté co jimi bloudili celé hodiny, narazili nakonec na nás,“ zakončil Ambrose.

Pitt přikývl. „Tím, že vyjeli nahoru vstupní šachtou Ráje na toto patro, ušetřili si šplhání vertikálními šachtami, kterými jsme my byli nuceni se probít.“

„Skoro jako by nás hledali,“ mumlal si Marquez.

Pitt neprozradil ostatním své myšlenky, ale byl si jist, že jakmile motorkáři vyjeli do horních pater, aby unikli záplavě, vydali se pak po stopách jich čtyř.

„Je to všechno tak šílené,“ řekla Pat, jak zmámeně zírala na mrtvé motorkáře. „Co mínil tím, že jsme ‚se zapletli do záležitostí, které daleko přesahují naše chápání‘?“

Pitt pokrčil rameny. „To ať si rozhodnou druzí. Na mysli mi tane otázka, kdo je poslal. Koho zastupují? Kromě toho jsem jenom

námořní inženýr, který je provlhlý a promrzlý a chce najít pořádné coloradské, středně propečené, prvotřídní žebírko a sklenku tequily.“

„Na námořního inženýra,“ pravil Ambrose s úšklebkem, „umíte sakra dobře zacházet se zbraní.“

„K zastřelení člověka zezadu není zapotřebí rutina,“ odsekl cynicky Pitt.

„Co uděláme s ním?“ dotazoval se Marquez a ukazoval přitom na motorkáře, kterého Pitt úderem omráčil.

„Nemáme žádný provaz, abychom ho svázali, tak mu sebereme boty. S bosýma nohama se důlními chodbami daleko nedostane.“

„Chcete ho tu nechat?“

„Nemá smysl se tahat s nehybným tělem. Je možné, že až uvědomíme šerifa a on sem dolů pošle své zástupce, bude ten zabiják dosud v bezvědomí.“ Poté se Pitt odmlčel a zeptal se: „Jezdil někdo z vás na motocyklu?“

„Jezdil jsem deset let na harleyi,“ odpověděl Marquez.

„A já mám starou Hondu CBX Super Sport, která patřila mému tátovi,“ prohlásila Pat.

„Jezdíte na ní?“

„Jezdila jsem na ní po celou dobu studia na vysoké a pořád na ní vyrážím na cesty o víkendech.“

Pitt na Pat pohlédl se znovu nalezeným respektem. „Takže jste zkušená žena v koženém, co tráví čas v sedle.“

„Přesně tak,“ pronesla pyšně.

Poté se obrátil k Ambrosovi. „A co vy, doktore?“

„Nikdy v životě jsem neseděl na motocyklu. Proč se ptáte?“

„Protože máme to, co vypadá jako tři perfektně dobré superterénní motorky značky Suzuki, a já nevidím žádný důvod, proč bychom si je nemohli vypůjčit a vyjet na nich ven z dolu.“

Marquezovy zuby odhalil široký úsměv. „Souhlasím s vámi.“

„Počkám tady, dokud se neobjeví šerif,“ řekl Ambrose. „Vy ostatní se dejte na cestu. Nechci strávit se živým zabijákem a dvěma mrtvými muži více času, než musím.“

„Nerad vás tady, doktore, nechávám samotného s tímhle zabijákem. Dal bych přednost tomu, abyste jel za mnou, dokud nebudeme odsud venku.“

Ambrose byl neústupný. „Tyhle motorky nevypadají, že byly určeny k tomu, aby vozily spolucestující. Ani mě nenapadne na jedné z nich jet. Mimoto pojedete přes kolejnice, čímž se stanou pekelně nestabilní.“

„Ať je po vašem,“ řekl Pitt a vyhověl tvrdohlavému antropologovi.

Pitt se sklonil a odebral mrtvým tělům automatické pistole. Byl čímkoli, jen ne rozeným zabijákem, ale projevoval málo lítosti. Jen o minutu dříve měli tito muži v úmyslu zavraždit tři nevinné lidi, s nimiž se nikdy nesetkali, což byl čin, který by byl za žádných okolností nemohl připustit.

Podal jednu z pistolí Ambrosovi. „Zůstaňte aspoň šest metrů od našeho přítele a mějte se na pozoru, i kdyby jen mrknul.“ Pitt také dal Ambrosovi svou potápěčskou svítilnu. „Ty baterie by měly vydržet, dokud nepřijde šerif.“

„Pochybuji, že bych se dokázal přimět k tomu, abych zastřelil dalšího člověka,“ zaprotestoval Ambrose, ale jeho hlas zněl chladně.

„Nedívejte se na ty chlápky jako na lidi. Jsou to chladnokrevní popravčí, kteří by dokázali podříznout ženě hrdlo a potom si sníst zmrzlinu. Varuji vás, doktore. Jestli se na vás křivě podívá, praštěte ho do hlavy kamenem.“

Motorky dosud běžely ve volnoběhu, a jim netrvalo ani minutu, aby objevili ovládání rychlostí, brzdy a plynu. Pitt odjel s řevem první a zamával Ambrosovi na rozloučenou. Stroje neměly dost prostoru k pohybu mezi vnější kolejnicí a stěnami chodby, a drhly říditky o drsnou žulu. Pitt udržoval kola uprostřed železničních kolejí, těsně následován Pat a Marquezem. S pevnými závěsy kol jim kodrcání přes železniční pražce drkotalo zuby a činilo jízdu nepohodlnou. Pat měla pocit, jako by jí vnitřnosti protřepávala sušička na prádlo. Pitt zjistil, že vtip je v tom, najít tu pravou rychlost, jež by poskytovala co nejméně vibrací. Fungovalo to při rychlosti čtyřicet kilometrů za hodinu, což byla rychlost, která by se mohla zdát pomalou na vydlážděné cestě, ale uvnitř úzké důlní chodby byla docela nebezpečná.

Akustika ve tvrdé skále způsobila, že jim burácení výfuků znělo v uších ozvěnou. Kužely světla jejich reflektorů poskakovaly nahoru a

dolů a narážely na kolejnice a trámy nad hlavou jako přerušované světlo stroboskopu. Pitt jen o vlásek minul vozík na rudu, jenž seděl na kolejích a částečně vyčníval z křižující štol. Poté, co vyjeli mírné stoupání výtahové šachty, dorazili na horní patro dolu, který byl na Pittově směrovém počítači označený jako „Občan“. Pitt se zastavil na místě, kde se chodba stýkala na rozcestí s další chodbou, a podíval se na svůj maličký počítač.

„Ztratili jsme se?“ dotazovala se Pat přes rachot výfuků.

„Dalších dvě stě metrů dolů chodbou nalevo, a měli bychom přijet na konec důlní chodby, jež má podle vás ústít pod hotelem New Sheridan.“

„Výstup na pozemek O'Reillyho byl zakryt před více než sto lety,“ řekl Marquez. „Tudy se ven nikdy nedostaneme.“

„Nikdy neuškodí se podívat,“ pravil Pitt, zařadil rychlost a pustil spojku motorky. Rozjel se a po dvou minutách byl nucen prudce zabrzdit, když se nečekaně ocitl čelem proti cihlové zdi, která pevně zahrazovala starý vstup do dolu. Prudce zastavil, opřel motorku o trám a zkoumal cihly ve světle reflektoru.

„Budeme si muset najít jinou cestu,“ řekl Marquez, když zastavil vedle něj a postavil se oběma nohama na zem, aby motorku udržel vzpřímenou. „Vyšli jsme u spodní základové zdi toho hotelu.“

Zdálo se, že Pitt ho neslyšel. Jako by jeho mysl byla tisíc kilometrů vzdálená, pomalu natáhl ruku a přejel jí po starých červených pálených cihlách. Otočil se, když Pat zastavila svou motorku a vypnula zapalování.

„Kam teď půjdeme?“ zeptala se, a její hlas prozrazoval stav blízký celkovému vyčerpání.

Pitt promluvil, aniž se otočil. „Tam,“ odpověděl ledabyle a ukázal přibližným směrem k cihlové zdi. „Navrhuji, abyste oba dali své motorky ke straně chodby.“

Pat a Marquez to nechápali. Pořád to ještě nechápali, ani když Pitt usedl na motorku, rozeřval jí motor a odhodil stranou štěrk, když vjel zpátky do chodby. Za necelou minutu bylo slyšet, jak zrychluje jízdu dolů po kolejích směrem k nim, přičemž kužel světla reflektoru motorky divoce tančil po trámech.

Marquez odhadoval, že Pitt jel téměř padesát kilometrů za hodinu, když méně než deset metrů od zdi natáhl nohy a opřel se patami do dvojitých kolejí vozíků na rudu, uvolnil svůj stisk ručního řízení a povstal, čímž umožnil motorce, aby zpod něj uháněla dál. Klesl dozadu, aby vyvážil svou hybnou sílu, a ve skutečnosti zůstal po téměř šest metrů vzpřímený, než mu nohy sklouzly z kolejnic a on se stočil do klubíčka, předtím než se koulel chodbou jako fotbalový míč.

Motocykl zůstal na svých kolech, ale právě se začínal pokládat na bok, když narazil do cihlové zdi se zaskřípěním kovu a mračnem prachu, prorazil staré chátrající cihly a zmizel v prázdnu za nimi.

Pat běžela k Pittovu tělu, jež se smykem zastavilo a leželo roztažené na zemi. Byla by přísahala, že se zabil, ale pozvedl k ní hlavu a zasmál se jako šílenec, přičemž mu krev prýštila z tržné rány na bradě. „Ať si tohle zkusí motocyklový kaskadér Evil Knievel,“ pronesl.

Pat na něj ohromeně zírala. „Nemohu uvěřit, že jste si nezlámal všechny kosti v těle.“

„Žádná není zlomená,“ zašeptal bolestně, když pomalu vstával. „Ale myslím si, že jsem si jich pár ohnul.“

„To byla ta nejbláznivější věc, jakou jsem kdy viděl,“ mumlal Marquez.

„Je to možné, ale fungovalo to lépe, než jsem si myslel.“ Pitt, jenž si svíral pravé rameno, kývl hlavou směrem k otvoru v cihlové zdi. Stál tam, lapal po dechu a čekal, až mu poleví bolest z pohmožděných žeber a vykloubeného ramene, zatímco Marquez odtahoval stranou cihly uvolněné průchodem motorky, aby zvětšil vstup.

Horník nakoukl za porušenou zeď a zamířil dovnitř svou hornickou lampu. Po několika vteřinách se ohlédl nazpět a pravil: „Myslím, že jsme v pořádném průšvih.“

„Proč?“ ptala se Pat. „Nemůžeme se tudy dostat ven?“

„Můžeme se dostat ven,“ řekl Marquez, „ale bude nás to stát majlant.“

„Stát?“

Pitt bolestivě dokulhal k otvoru a nakoukl jím dovnitř. „To snad ne,“ zasténal.

„Co se děje?“ otázala se podrážděně Pat.

„Ta motorka,“ řekl Pitt. „Narazila do vinného sklepa hotelového restaurantu. Musí tu být na sto rozbitých láhví archivního vína, které odtéká do kanálku v podlaze.“

6

ŠERIF JAMES EAGAN junior řídil záchranné práce v dole Ráj, když ho zastihl telefonát jeho dispečera, kterým ho informoval, že Luis Marquez je držený ve vazbě v hotelu New Sheridan zástupci městského šéfa policie v Telluride za násilné vniknutí a neoprávněný vstup. Eagan tomu nemohl uvěřit. Jak bylo tohle možné? Marquezova manželka neoblomně tvrdila, že její manžel a dva další lidé byli uvězněni lavinou uvnitř dolu. Eagan proti svému přesvědčení předal velení nad záchrannými pracemi a sjel dolů z hory k hotelu.

To poslední, co očekával, že najde, byl těžce poškozený motocykl posazený uprostřed několika beden rozbitých láhví vína. Jeho údiv se ještě zvětšil, když vstoupil do hotelové konferenční místnosti, aby konfrontoval příznavší se viníky, a našel tři provlhlé, špinavé a ucourané osoby, dva muže a jednu ženu, z nichž jedna na sobě měla přiléhavou gumovou potápěčskou kombinézu. Všichni tři měli na ruku pouta a ve vazbě je drželi dva zástupci šéfa policie, kteří tu stáli s vážným výrazem ve tváři. Jeden z nich kývl na Pitta.

„Tenhle měl u sebe celý arzenál.“

„Máte jeho zbraně?“ zeptal se oficiálně Eagan.

Zástupce přikývl a pozvedl tři polovojevské automatické pistole ráže .45.

Uspokojený Eagan obrátil svou pozornost k Luisi Marquezovi. „Jak ses k čertu dostal ven z dolu a skončil tady?“ chtěl vědět v naprostém úžasu.

„Na tom nezáleží!“ odsekl Marquez. „Ty a tvoji zástupci musíte sejít dolů chodbou. Naleznete tam dvě mrtvá těla a univerzitního

profesora doktora Ambrose, kterého jsme tam nechali, aby střežil zabijáka.“

V mysli šerifa Jima Eagana byl nefalšovaný pocit skepse, ba téměř naprosté nedůvěry, když usedl, zvrátil svou židli dozadu na dvě nohy a vytáhl z náprsní kapsy své košile notes. „Předpokládejme, že mi prostě povíš, o co tady jde.“

Marquez mu s naléhavostí stručně vyličil zával a zatopení, Pittův náhodný příchod, jejich únik ze záhadné komnaty, setkání s těmi třemi vrahy a jejich násilné vniknutí do vinného sklepa hotelu.

Zpočátku přicházely podrobnosti pomalu, jak Marquez zaháněl následky vypětí a vyčerpání. Potom jeho slova plynula rychleji, když vycítil Eaganovy zjevné pochyby. Pocit zklamání narůstal a nahradila jej naléhavost, když Marquez žádal Eagana, aby zachránil Toma Ambrose. „Proklatě, Jime, přestaň být tvrdohlavý. Zvedni svůj zadek a jdi se podívat sám.“

Eagan znal Marqueze a respektoval ho jako bezúhonného člověka, ale jeho příběh byl příliš přitažený za vlasy, než aby se mu dalo uvěřit bez důkazu. „Černé obsidiánové lebky, nerozluštitelné nápisy v komoře vytesané tři sta metrů do hory, vrazi potulující se důlními šachtami na motocyklech. Jestli je to, co mi říkáš, pravda, budete to vy tři, kdo bude podezřelý z vraždy.“

„Pan Marquez vám řekl skutečnou pravdu,“ pronesla pomalu Pat, která poprvé promluvila. „Proč mu nemůžete uvěřit?“

„A vy jste kdo?“

„Patricia O'Connellová,“ pravila znaveně. „Jsem z Pennsylvánské univerzity.“

„A kvůli čemu jste se ocitla v tom dole?“

„Mým oborem jsou starodávné jazyky. Požádali mě, abych přijela do Telluride a rozluštila ty podivné nápisy, co pan Marquez našel ve svém dole.“

Eagan tu ženu chvíli zkoumal. Mohla by být hezká, kdyby se atraktivně oblékla a nalíčila. Nebylo pro něj snadné uvěřit, že byla doktorkou filozofie v oboru starodávných jazyků. Jak tam seděla se svými mokkými, provázky připomínajícími vlasy a obličejem umazaným od bláta, vypadala jako bezdomovkyně.

„Vše, co jistě vím,“ pravil Eagan pomalu, „je, že jste zničili motocykl, který by mohl být kradený, a zpustošili vinný sklep tohoto hotelu.“

„Zapomeň na to,“ naléhal Marquez. „Zachraň doktora Ambrose.“

„Své lidi pošlu do dolu jedině tehdy, až si budu jistý fakty.“

Jim Eagan už byl osm let šerifem okresu San Miguel a pracoval v souladu se šerify, kteří měli policejní dohled nad městem Telluride. V okrese San Miguel se málokdy vraždilo. Problémy s uplatněním zákona se běžně soustřeďovaly kolem dopravních nehod, drobných krádeží, rvaček v opilosti, vandalizmu a zatčení kvůli drogám, jež se obvykle týkaly mladých přechodných hostů, kteří se ocitli v Telluride během letní sezóny a navštěvovali různé události, například festivaly bluegrass music a džezu. Eagan byl občany svého malého, ale krásně malebného panství respektován. Byl to sympatický muž, vážný při své práci, ale brzy se rozesmál, když si dal pivo či dvě v jedné z místních náleven. Byl střední váhy a výšky a často měl ve tváři výraz, jímž dokázal vynadat a zastrašit. Jeden jeho pohled bylo obecně vše, čeho bylo zapotřebí, aby se přikrčil kterýkoli podezřelý, jehož zatknul.

„Mohu vás požádat o malou laskavost?“ řekl potlučený a znavený muž v potrhané gumové potápěčské kombinéze, který vypadal, jako by byl protažený oběžnými koly vodního čerpadla.

Na první pohled Eaganovi připadalo, že mu je pětáctýřicet let, ale byl pravděpodobně o dobrých pět roků mladší, než jeho opálený a drsný obličej dával tušit. Šerif odhadoval jeho výšku na 188 centimetrů a váhu na plus minus 85 kilogramů. Vlasy měl černé a vlnité, s několika šedivými pramenky na skráních. Tmavé a husté obočí se táhlo nad očima, jež byly intenzivně zelené. Rovný a úzký nos mu směřoval dolů k pevným rtům, jejichž koutky byly stočené nahoru v lehkém úsměvu. To, co Eagana mátlo, nebyl ani tak mužův indiferentní přístup – poznal už mnoho lotrů, co dávali najevo netečnost – jako jeho zadumaný druh lhostejného zájmu. Bylo zřejmé, že Eaganova panovačná taktika na něj neudělala ani v nejmenším dojem.

„Přijde na to,“ odpověděl konečně Eagan, zatímco nehybně držel kuličkové pero nad stránkou svého zápisníku. „Vaše jméno?“

„Dirk Pitt.“

„A jak jste do toho zapleten vy, pane Pitte?“

„Já jsem ředitelem zvláštních projektů u Národní mořské a podmořské agentury NUMA. Zrovna jsem jel kolem a napadlo mě, že pátrat po zlatě by mohlo být zábavné.“

V nitru Eagan kypěl nad tím, že je v nevýhodě. „Můžeme si vystačit bez toho humoru, pane Pitte.“

„Dám-li vám telefonní číslo, prokážete mi tu laskavost, že na něj zavoláte?“ Pittův tón byl zdvořilý a nebyla v něm ani stopa po nepřátelství.

„Chcete mluvit s advokátem?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Nic takového. Myslel jsem si, že jednoduchý telefonát k potvrzení mého postavení a přítomnosti by byl prospěšný.“

Eagan chvíli přemýšlel a potom mu přes stůl podal své pero a zápisník. „Dobrá, sem s tím číslem.“

Pitt je zapsal do šerifova notesu a podal mu ho nazpět. Je to meziměsto. „Přežete-li si, můžete volat na účet volaného.“

„Vy můžete zaplatit za hotel,“ pravil Eagan s křečovitým úsměvem.

„Budete mluvit s admirálem Jamesem Sandeckerem,“ řekl Pitt. „To číslo je jeho soukromá linka. Udejte mu mé jméno a vysvětlíte situaci.“

Eagan se přestěhoval k telefonu na pracovním stole opodál, požádal o meziměstskou linku a vytočil číslo. Po krátké odmlce Eagan řekl: „Admirále Sandeckere, tady je šerif Jim Eagan z okresu San Miguel v Coloradu. Mám zde problém týkající se člověka, který tvrdí, že pro vás pracuje. Jmenuje se Dirk Pitt.“ Nato Eagan rychle nastínil situaci a prohlásil, že Pitt bude pravděpodobně zatčen a obviněn z neoprávněného vstupu na cizí pozemek, z krádeže a vandalství. Od tohoto okamžiku to pak šlo s konverzací z kopce, když se na jeho obličeji objevil zmatený výraz, jenž na ní setrval téměř deset minut. Jako by mluvil se samotným Bohem, několikrát opakoval: „Ano, pane.“ Nakonec zavěsil a zadíval se upřeně na Pitta. „Váš šéf je nedůtklivý chlap,“ pronesl.

Pitt se zasmál. „Většině lidí tak připadá.“

„Máte nanejvýš zajímavou minulost.“

„Nabídl se, že zaplatí za škody?“

Eagan se zašklebil. „Trval na tom, aby se to uhradilo z vašeho platu.“

Pat se zvědavě zeptala: „Co jiného vám admirál sdělil?“

„Mimo jiné řekl,“ pravil Eagan pomalu, „že kdyby pan Pitt tvrdil, že Jih vyhrál občanskou válku, mám mu to věřit.“

PITT S MARQUEZEM prošli rozbořenou zdí vinného sklepu a rozeběhli se starou důlní chodbou, zatímco Eagan a jeden z jeho zástupců se táhli za nimi. Brzy minuli starý nepojízdný vozík na rudu a pokračovali dál zející podzemní chodbou.

Pro Pitta neexistoval žádný způsob, jak odhadnout vzdálenost v setmělé chodbě. Jeho nejlepším odhadem bylo, že ponechal Ambrose a chyceného najatého vraha přibližně kilometr od hotelu. V ruce měl kapesní svítilnu vypůjčenou od zástupce a vypínal ji každých sto metrů, když zíral do temnoty před sebou a hledal očima stopu po potápěčském světle, jež nechal Ambrosovi.

Když překonal to, o čem byl přesvědčen, že to byla ta správná vzdálenost, Pitt se zastavil a namířil paprsek kapesní svítilny tak daleko chodbou, jak jí jen dokázal proniknout. Poté ji zhasl. Dopředu se táhla pouze tma černá jako uhl.

„Jsme tady,“ řekl Pitt Marquezovi.

„To není možné,“ pravil horník. „Doktor Ambrose by byl uslyšel naše hlasy, jak se odrážejí od skály, a byl by uviděl naše světla. Byl by zavolal, nebo nám dal znamení.“

„Něco není v pořádku.“ Pitt namířil paprsek svítilny na otvor v jedné stěně chodby. „Tady je ten vchod do štol, ve kterém jsem se schoval, když se blížili motorkáři.“

Eagan došel až k němu. „Proč se zastavujeme?“

„Ačkoli to zní bláznivě,“ odpověděl Pitt, „oni zmizeli.“

Šerif posvítil svým světlem Pittovi do tváře a pátral po něčem v jeho očích. „Jste si jist, že nebyli jen výplodem vaší představivosti?“

„Přísahám Bohu!“ zamumlal Marquez. „Nechali jsme tu dvě mrtvá těla, zabijáka v bezvědomí a doktora Ambrose se zbraní, aby ho držel v šachu.“

Pitt si šerifa nevšímal a klesl na kolena. Přejížděl svým světlem velmi pomalu po chodbě v oblouku 180 stupňů a jeho oči zkoumaly každý centimetr země a kolejí vozíků na rudu.

Marquez začal říkat: „Co to teď?...?“, ale Pitt zvedl ruku a dal mu znamení, aby ztichl.

Jestliže Ambrose a ti zabijáci byli pryč, museli zde podle Pittova názoru zanechat nějakou nepatrnou známku své přítomnosti. Jeho původním záměrem bylo hledat nábojnice vymrštěné z automatické pistole, kterou použil k zastřelení těch zabijáků. Ale nebyla tu ani stopa po záblesku jejich mosazných plášťů. Zátylek mu začínal tuhnout vzrušením. Tohle bylo to správné místo, tím si byl jistý. Potom vycítil, spíše než uviděl pouhého půl metru od sebe skoro nekonečně slabé vlákno černého drátu, tak tenkého, že pod jeho světlem nevrhal stín. Sledoval ten drát paprskem své svítilny přes železniční koleje a pak nahoru po stěně k černému plátěnému balíčku, připevněnému k jednomu ze stropních trámů.

„Řekněte mi, šerife,“ pronesl Pitt podivně tichým hlasem, „prošel jste výcvikem zneškodňování nevybuchlých pum?“

„Vyučuji ho v kurzu pro uplatňování zákonů,“ odpověděl Eagan se zdviženým obočím. „Byl jsem na vojně odborníkem na demolice. Proč se ptáte?“

„Opravdu si myslím, že to bylo nastražené tak, abychom na onen svět odešli v kouscích.“ Ukázal rukou na drát vedoucí od kolejí nahoru po trámu. „Pokud se ve svém odhadu nemýlím, je to výbušná látka.“

Eagan postoupil, až jeho obličej byl jen pár centimetrů od toho černého vlákna. Sledoval ho vzhůru k plátěnému balíčku, který pečlivě prozkoumal. Poté se obrátil k Pittovi se zvýšeným respektem. „Skutečně si myslím, že máte pravdu, pane Pitte. Někdo vás nemá rád.“

„Zahrňte i sebe, šerife. Museli vědět, že vy a vaši muži nás doprovodíte nazpět k doktoru Ambrosovi.“

„Kde je ten profesor?“ divil se Marquez nahlas. „Kam se poděl s tím zabijákem?“

„Jsou tu dvě možnosti,“ řekl Pitt. „Ta první je, že ten zabiják nabył vědomí, přemohl doktora Ambrose, zabil ho a shodil jeho tělo dolů do nejbližší důlní šachty. Potom nastražil past a unikl další chodbou vedoucí na povrch.“

„Měl byste psát pohádky,“ pravil Eagan.

„Pak tedy vysvětlíte tu nastraženou past.“

„Jak můžu vědět, že jste ji nenastražil vy?“

„Nemám žádný motiv.“

„Nech toho, Jime,“ řekl Marquez. „Pan Pitt mi za posledních pět hodin nebyl z dohledu. Vlastně nám zachránil život. Kdyby nás nedostal výbuch, tak zával určitě.“

„Nejsme si jisti, že ten balíček obsahuje výbušniny,“ pravil tvrdošíjně Eagan.

„Pak zakopněte o ten drát a uvidíte, co se stane.“ Pitt se přitom zašklebil. „Já například se tady nebudu zdržovat kolem a zjišťovat to. Jdu odsud.“ Postavil se a pomalu se vydal podél kolejí vozíků na rudu zpátky k hotelu.

„Okamžik, pane Pitte. S vámi jsem ještě neskončil.“

Pitt se zarazil a otočil se. „Co máte v úmyslu, šerife?“

„Zkontrolovat ten pytlík přidrátovaný k trámu, a je-li to výbušné zařízení, zneškodnit ho.“

Pitt popošel o několik kroků nazpět a jeho tvář byla smrtelně vážná. „To bych nedělal, být vámi. Tohle není nějaká bomba vyrobená na dvorku podružného teroristy. Vsadím svou příští výplatu, že byla náročně sestavená odborníkem a vybuchne při sebemenším dotyku.“

Eagan se na něj podíval. „Jestli máte lepší nápad, rád si ho poslechnu.“

„Ten vozík na rudu, co sedí nahoře na trati pár set metrů odsud,“ odvětil Pitt. „Strčíme do něj a necháme ho tudy projet, aby zachytil za ten drát a způsobil explozi výbušniny.“

„Strop chodby se zřítí,“ řekl Marquez, „a zatarasí to tu navždycky.“

Pitt pokrčil rameny. „My pravděpodobně nejsme ti, kdo ničí tu chodbu, aby zabránili v přístupu budoucím generacím. Jsme první, kdo prošli tímhle úsekem dolu od třicátých let tohoto století.“

„To dává smysl,“ souhlasil nakonec Eagan. „Nemůžeme tu nechat povalovat výbušniny pro další podzemní badatele, kteří tudy projdou.“

O patnáct minut později pak Pitt, Eagan, Marquez a zástupce šerifa přistrkali vozík na rudu do vzdálenosti padesáti metrů od nástražného drátu. Prvních patnáct metrů jeho těžká železná kola skřípěla a vzpírala se, ale brzy se uvolnila a začala se hladce otáčet na zrezivělých kolejnicích, když stará kolomaz na jejich osách promazala válečková ložiska. Čtyři potící se muži nakonec dosáhli vrcholu mírného svahu, jenž vedl směrem dolů.

„Konečná stanice,“ oznámil Pitt. „Jedno pořádné strčení, a měl by jet aspoň kilometr.“

„Nebo do té doby, než spadne do příští šachty,“ poznamenal Marquez.

Muži zabrali najednou a běželi současně s vozíkem, který postrkávali, dokud nenabral rychlost a nezačal být rychlejší než oni. Klopýtavě se zastavili a lapali po dechu, aby se tep jejich bušících srdcí zpomalil. Poté nechali své baterky svítit na vozík na rudu, když se řítíl po kolejích, až jim zmizel za povlovným záhybem chodby.

Za necelou minutu se chodbou rozlehl strašlivý výbuch. Nárazová vlna je málem srazila k zemi. Poté se dostavilo mračno prachu, zavířilo kolem nich a bylo následované temným rachotem tun kamení, padajícího ze stropu chodby.

Ten lomoz jim dosud zněl v uších a jeho ozvěna se šířila starým dolem, když Marquez zavolal na Eagana: „To by mělo odstranit veškeré pochybnosti.“

„Jak jste spěchal, abyste nám dokázal, že máte pravdu, něco jste přehlédl,“ pravil Eagan nahlas, a tón jeho hlasu byl chladný a vyzývavý.

Pitt na něj pohlédl. „A to je co?“

„Doktor Ambrose. Mohl by být dosud živý někde za tím závailem. A i když bude mrtvý, neexistuje způsob, jakým odtamtud dostaneme jeho tělo.“

„To bude zbytečné úsilí,“ řekl Pitt stručně.

„Uvedl jste nám jednu možnost,“ pravil Eagan. „Má tohle co do činění s tou druhou?“

Pitt chabě přikývl. „Doktor Ambrose,“ pronesl trpělivě, „není mrtvý.“

„Chcete tím říct, že ten třetí úkladný vrah ho nezabil?“ zeptal se Marquez.

„Stěží by zavraždil svého vlastního šéfa.“

„Šéfa?“

Pitt se usmál a řekl pevně: „Doktor Tom Ambrose byl jedním z těch zabijáků.“

„PROMIŇTE MI, ŽE PŘICHÁZÍM pozdě na večeři,“ řekla Pat, když prošla předním vchodem u Marquezů. „Ale zoufale jsem potřebovala horkou koupel a obávám se, že jsem v ní byla příliš dlouho namočená.“

Lisa Marquezová ji radostně objala. „Ani nevíte, jak jsem šťastná, že vás zase vidím.“ Ustoupila stranou a obličej se jí rozzářil jako andělíčkovi, když uviděla, že Pat jde do domu následovaná Pittem. Políbila jej na obě tváře. „Jak vám vůbec mohu poděkovat za to, že jste přivedl mého manžela domů živého a zdravého?“

„Podváděl jsem,“ řekl Pitt se svým jedinečným širokým úsměvem. „Abych zachránil Luise, musel jsem zachránit sebe.“

„Jste jenom skromný.“

Pat byla překvapená, když uviděla, jak Pitt projevil náznak opravdových rozpaků, když se upřeně díval na koberec. Dodala: „Váš manžel nebyl jediný život, který Dirk zachránil.“

„Luis byl velmi skoupý na slovo, co se týče vaší tvrdé zkoušky. Musíte mě u večeře informovat o podrobnostech.“ Ve značkovém oblečení, jehož součástí byly dlouhé dámské kalhoty, vypadala Lisa velmi elegantně. „Odložte si, prosím.“

„Cítím tam venku opékat se jelena?“ řekl Pitt, aby se dostal z trapné situace.

„Luis je v garáži, kde si hraje se svou udírnou,“ pravila Lisa. „Je příliš zima na to, abychom jedli venku, a tak jsem prostřela stůl uvnitř našeho zaskleného solária na zadní verandě. Luis v něm instaloval radiátory, takže je tam útulně teplo. Poslužte si pivem, až budete procházet kuchyní.“

Pitt si vytáhl z ledničky láhev piva a připojil se k Luisovi v garáži. Marquez byl skloněný nad dvěstělitrovým barelem, který měl předělaný na udírnu. „Voní to dobře,“ řekl Pitt. „Nepoužíváte gril na dřevěné uhlí?“

„Mnohem lepší chuť masa, kuřat nebo ryb získáte z udírny,“ pravil Luis. „Minulou sezonu jsem zastřelil jelena. Dal jsem si ho zpracovat na maso v Montrose a pak zmrazit. Jen počkejte, až ho ochutnáte s Lisinou speciální bílou sýrovou omáčkou.“

O malou chvíli později se všichni posadili ke stolu z borových polen, který Marquez postavil uvnitř zasklené verandy, a pochutnávali si na jeleních steacích politých Lisinou lahodnou omáčkou. Špenát, pečené brambory a velká mísa salátu chuť jelena ještě vylepšovaly. Marquez již předtím požádal Pat a Dirka, aby o jejich trýznivém zážitku příliš mnoho nehovořili. Nechtěl svoji manželku rozrušit víc, než musel. Už si dost vytrpěla během svého mučivého čekání, dokud se nedoslechla, že vyšel z dolu živ a zdrav. Lehce se dotkli té zkoušky, vypustili jakoukoli zmínku o zabijácích a řekli jí, že Ambrose se sešel s přáteli a na večeři to nestihl.

Navzdory skutečnosti, že jednali, jako by se vrátili z procházky parkem, Lisa věděla své, ale nic neříkala. Po večeři jí Pat pomáhala sklidit ze stolu a vrátila se nazpět, zatímco Lisa pilně krmila své malé dcerušky a připravovala kávu, než se bude servírovat mrkvový dort.

„Omluvte mě na chvíli,“ řekl Pitt. Vešel do domu a řekl Lise několik slov, než se znovu připojil k Pat a Marquezovi u stolu.

Spokojený s tím, že jeho manželka byla z doslechu, Marquez upřel svůj zrak přímo na Pitta a řekl: „Nemohu přijmout vaši teorii o doktoru Ambrosovi. Jsem si jistý, že byl zavražděný brzy potom, co jsme ho opustili.“

„Souhlasím s Luisem,“ pravila Pat. „Naznačovat, že Tom byl někým jiným než váženým vědcem, je směšné.“

„Setkala jste se s Ambrosem někdy dříve?“ zeptal se Pitt.

Zavrtěla hlavou. „Ne, ale znám jeho pověst.“

„Ale nikdy jste ho neviděla.“

„To ne.“

„Jak potom víte, jestli ten člověk, kterého jsme znali jako Toma Ambrose, nebyl nějaký podvodník?“

„Tak dobře,“ řekl Marquez. „Předpokládejme, že to byl podvodník a pracoval pro ty šílené motorkáře. Jak vysvětlíte skutečnost, že by se byl určitě utopil, kdybyste se byl neobjevil?“

„To je pravda,“ prohodila tiše Pat. „Jak mohl být svázán se zločineckým spiknutím, když se ho ti zabijáci pokoušeli také zabít.“

„Jeho spoluvrazi to zvorali.“ V Pittově hlase byla chladná jistota. „Možná to byli odborníci na demolice, ale tím, že nebyli profesionálními horníky rubajícími tvrdou skálu, jako Luis, odpálili výbušnou nálož, která na tu práci byla příliš silná. Namísto aby pouze způsobili zával a zablokovali chodbu, způsobili zřícení skály zadržující podzemní řeku, a tím ji odvedli do nižších pater dolu. Chybná kalkulace jim zkazila plány. Šachta a komora s lebkou byly zaplaveny dříve, než mohli na motorkách objet ten zával a zachránit svého šéfa.“

Marquez civěl vzhůru na vrcholky hor obklopující Telluride, jejichž obrysy vystupovaly ve světle večerních hvězd. „Proč potřebovali, aby se strop chodby zřítil? Co tím získali?“

„Dokonalou vraždu,“ odvětil Pitt. „Měli v úmyslu vás dva zabít tím, že by vám kameny rozdrtily mozek. Potom by byli vaše těla pohřbili v suti po závalu. Až by a kdyby vůbec byly vaše tělesné pozůstatky někdy nalezeny, vaše smrt by se přičítala důlnímu neštěstí.“

„Proč nás chtěli zabít?“ ptala se Pat nevěřicně. „Kvůli čemu?“

„Protože jste představovali hrozbu.“

„Luis a já jsme hrozbou?“ Vypadala zmateně. „Pro koho?“

„Pro dobře financované a dobře organizované tajné kruhy, které nechťely, aby se s objevem té komory s černou lebkou obeznámila veřejnost.“

„Proč by kdokoli chtěl zatajit závažný archeologický objev?“

Pitt obrátil dlaně svých rukou vzhůru v bezmocném gestu. „Tady dohady končí. Ale jsem ochoten se vsadit o vše, co mám, že tohle není ojedinělý případ a že stopy vedou k dalším podobným nálezům.“

„Jediným dalším archeologickým výzkumným úkolem, na který si mohu vzpomenout a který je obklopen tímto druhem tajemství, byla expedice vedená doktorem Jeffreyem Taffetem z arizonské státní

univerzity. On a několik studentů zahynuli, když prozkoumávali jeskyni na severním svahu hory Lascar v Chile.“

„Co bylo příčinou jejich úmrtí?“ zeptal se Marquez.

„Byli nalezeni umrzlí,“ odpověděla Pat. „Což podle záchranného týmu, který jejich těla našel, bylo velmi zvláštní. Počasí bylo perfektní, bez bouřek, a teploty byly sotva pod bodem mrazu. Vyšetřování nepřišlo na žádný důvod, proč Taffet a jeho studenti podlehli podchlazení.“

„Co bylo v té jeskyni z archeologického hlediska zajímavé?“ připomněl Pitt.

„To nikdo s určitostí neví. Dvojice amatérských horolezců z New Yorku, oba úspěšní daňoví poradci, objevila a prozkoumávala tu jeskyni, když sestupovala z vrcholku hory. Ti dva, krátce předtím než byli zabiti, popsali starodávné lidské výtvořky uspořádaně rozmístěné uvnitř.“

Pitt na ni upřeně hleděl. „Také zemřeli?“

„Jejich soukromé letadlo havarovalo při startu k letu domů na letišti v Santiagu.

„Ta záhada se prohlubuje.“

„Následné expedice do té jeskyně nic uvnitř nenašly,“ pokračovala Pat. „Buď to ti poradci přeháněli...“

„Nebo ty předměty někdo odstranil,“ dokončil za ni Pitt.

„Rád bych věděl, zda ti poradci našli černou lebku,“ přemítal Marquez.

Pat pokrčila rameny. „To se nikdy nikdo nedoví.“

„Podařilo se vám zachránit své poznámky z té komory?“ zeptal se Marquez Pat.

„Stránky se promočily během našeho plavání dolem, ale jakmile jsem je usušila svým fénem, staly se docela čitelnými. A máte-li nějaké otázky týkající se významu těch nápisů, můžete na ně zapomenout. Ty symboly nejsou z žádného známého tvaru písma, jaký jsem kdy viděla.“

„Myslel bych si, že písemné symboly procházejí napříč kulturami, starodávnými i moderními, a že by měly mít podobné znaky,“ pravil Pitt zamýšleně.

„Nikoli bezpodmínečně. Existují mnohé starobylé nápisy, které se vyskytují výlučně bez obdobných symbolů. Věřte mi, když říkám, že znaky na stěnách té komory s černou lebkou jsou ojedinělé.“

„Je vůbec možné, že by vznikly podvodem?“

„To nebudu vědět, dokud je do hloubky neprozkoumám.“

„Mně můžete věřit,“ pronesl Marquez důrazně, „že nikdo přede mnou do té komory dlouho nevstoupil. Okolní skála nevykazovala žádné známky nedávného kopání.“

Pat si rukou odhrnula dlouhé rudé vlasy z očí. „Hádankou je, kdo ji vybudoval a proč.“

„A kdy,“ prohodil Pitt. „Ta komora a ti zabijáci jsou nějakým způsobem svázáni dohromady.“

Vítr náhle zahvízdal vzhůru kaňonem a zarachotil okny solária. Pat se zachvěla. „Večer se stává chladným. Myslím, že si dojdou pro kabát.“

Marquez se otočil směrem ke kuchyni. „Rád bych věděl, kde je Lisa s kávou a dortem...“

Zarazil se v řeči, když Pitt nečekaně vyskočil na nohy. Ten jediným křečovitým pohybem strčil horníka pod stůl z polen, poté uchopil Pat a hodil ji na dřevěnou podlahu, přičemž jí tělo zakryl svým vlastním. Nějaký nepřátelský náznak pohybu ve stínech vedle domu zjitřil jeho bystrý cit pro ohrožení, jenž se v něm po celá léta tříbil. V následujícím okamžiku třeskly ze stínů venku dva výstřely, jež šly tak těsně po sobě, že zazněly jako jeden.

Pitt tam ležel na Pat a slyšel, jak lapá po dechu, který jí vyrazil z prsou. Skutálel se z ní a postavil se, když uslyšel z večerních stínů zvolat známý hlas vyznačující se nepochybnou sebedůvěrou.

„Dostal jsem ho!“

Pitt pomohl Pat pomalu na židli a Marquezovi se postavit na nohy. „To byly výstřely ... a ten hlas?“ mumlal zmatený Marquez.

„Žádné starosti,“ pravil Pitt konejšivě. „Policejní oddíl je na naší straně.“

„Lisa a mé děti,“ vyhrkl Marquez, obrátil se a chystal se běžet do domu.

„Je v bezpečí ve vaně,“ řekl Pitt a uchopil ho za paži.

„Jakže...?“

„Protože jsem jí řekl, aby se tam schovala.“

Z horského porostu obklopujícího dům se vynořil muž urostlý jako býk, jenž měl na sobě bílou arktickou kombinézu s kapucou. Táhl za sebou sněhem nějaké tělo oděné do černého obleku nindžy, s obličejem zakrytým lyžařskou maskou. Na obloze zůstalo ještě dost světla, aby byl u onoho bíle oděného muže vidět hustý porost černých kudrnatých vlasů, tmavé etruské oči a rty rozevřené do širokého úsměvu odhalujícího bílé zuby. Vlekl to tělo za nohu s takovou lehkostí, jako by táhl pytel s pěti kilogramy brambor.

„Nějaké problémy?“ zeptal se tiše Pitt, když vykročil ven do zasněženého dvora.

„Žádné,“ odpověděl cizinec. „Jako kdybych praštil slepce. Přes mistrovský pokus o tajné vniknutí bylo napadnutí ze zálohy tou poslední věcí, kterou očekával.“

„Podcenit svou zamýšlenou kořist je ten nejhorší nesprávný odhad, jaký profesionální zabiják může udělat.“

Pat zírala na Pitta popelavě bledá v obličejí. „Vy jste tohle plánoval?“ pronesla mechanicky.

„Samozřejmě,“ připustil Pitt skoro zlomyslně. „Ti zabijáci jsou...“ Zarazil se, aby pohlédl dolů na muže, jenž mu ležel u nohou. „Nebo spíše *byli* fanatici. Vůbec nedokáží uhodnout, co se skrývá za jejich motivem zabít každého, kdo vstoupil do oné záhadné komnaty. V mém případě jsem se dostal do čela jejich seznamu lidí na zabití, když jsem se zčistajasna objevil a překazil jim jejich dobře připravené plány. Také měli strach, že bych se mohl vrátit do té komory a získat tu černou lebku. U Pat se obávali, že by mohla rozluštit ty nápisy.“

Potom, co jsme unikli chodbou a propustil nás šerif Eagan, tenhle stál opodál, pozoroval nás a čekal na tu správnou příležitost. Poněvadž se už tak dlouho předtím snažili skrýt objev té komnaty tím, že odstranili všechny svědky, nebylo zapotřebí absolvovat kurz selského rozumu, aby člověk došel k závěru, že nemají v úmyslu nechat svou práci nedokončenou a dovolit komukoli z nás, aby opustil Telluride živý. Takže jsem vyhodil návnadu a přitáhl si je.“

„Nastražil jste nás jako vnadidlo,“ zašeptal Marquez. „Byli by nás mohli zabít.“

„Raději to riskovat teď, když máme karty v ruce, než čekat, až budeme zranitelní.“

„Neměl by tu při tomhle být šerif Eagan?“

„Zatímco mluvíme, měl by vyslýchat toho druhého zabijáka v Patině hotelu.“

„Ozbrojený gangster v mém pokoji?“ vyhrkla šeptem šokovaná Pat. „Zrovna když jsem se koupala?“

„Nikoli,“ pravil Pitt trpělivě. „Vstoupil tam teprve potom, když jste se mnou odešla do Marquezova domu.“

„Ale byl by mohl vejít rovnou dovnitř a zavraždit mě.“

„To sotva.“ Pitt jí stiskl ruku. „Věřte mi, když říkám, že tu bylo malé nebezpečí. Nevšimla jste si, že to místo bylo trochu přeplněné lidmi? Šerif zařídil, aby se malý dav místních občanů potloukal po halách a jídelnách hotelu a choval se jako účastníci výroční schůze. Pro vyčkávajícího zabijáka by bylo bývalo nebezpečné vyřadit svou oběť v davu. Když se rozhlásilo, že vy a já jdeme oba k Marquezovým na večeři, zabijáci si práci rozdělili. Jeden se uvolil, že nás všechny pošle na hřbitov během večeře, zatímco ten druhý vám zpřeházel pokoj, aby našel váš zápisník a fotografický aparát.“

„Nevypadá jako nikdo, o kom vím, že je z šerifova oddělení,“ řekl Marquez a ukázal na svalnatého nezvaného hosta.

Pitt se obrátil a položil svou paži na ramena cizince, jenž právě přemohl úkladného vraha. „Dovolte mi, abych vám představil svého nejstaršího přítele Alberta Giordina. Al je mým zástupcem, je zástupcem ředitele výzkumných projektů v NUMA.“

Marquez a Pat stáli tiše, nejisti si tím, jak jednat. Zkoumali Ala okem výzkumníka bakterií civícího mikroskopem na nějaký vzorek. Giordino prostě uvolnil své sevření vetřelcovy nohy, pokročil kupředu a potřásl jim rukou. „Je mi potěšením vás poznat. Jsem šťastný, že jsem vám mohl posloužit.“

„Kdo byl postřelen?“ tázal se Pitt.

„Tenhle chlap měl reakce, jakým nemůžeš uvěřit,“ pravil Giordino.

„Ale ano, mohu.“

„Musel mít nějaké nadpřirozené schopnosti. Vypálil mým směrem ve stejném okamžiku, kdy jsem stiskl svůj kohoutek.“ Giordino si

ukázal na nepatrnou trhlinu na boku své kombinézy. „Jeho kulka mi ožehla kůži. Moje ho zasáhla do pravé plíce.“

„Měl jsi štěstí.“

„No, nevím,“ řekl Giordino povzneseně. „Já jsem mířil a on ne.“

„Je dosud naživu?“

„Myslím, že ano. Ale nezúčastní se hned tak brzo maratonu.“

Pitt se sklonil dolů a stáhl zabijákovi z hlavy lyžařskou masku.

Pat se zajíkla hrůzou, což bylo vzhledem k okolnostem pochopitelné, pomyslí si Pitt zatrpkle. Připadalo jí stále ještě nemožné přijmout vše, co se jí přihodilo od té doby, co vystoupila z letadla na letišti v Telluride.

„Můj ty bože!“ V jejím hlase zněla směsice leknutí a úzkosti. „To je doktor Ambrose!“

„Nikoli, milá slečno,“ pravil Pitt tiše. „Tohle není doktor Thomas Ambrose. Jak už jsem vám řekl předtím, skutečný doktor Ambrose je pravděpodobně mrtvý. Tento ničema si patrně vzal za úkol zavraždit vás a mě a Luise, protože jedině on nás mohl identifikovat s veškerou jistotou.“

Pravdivost Pittových slov ji zasáhla s ochromující krutostí. Poklekla, aby pohlédla do otevřených očí profesionálního vraha, a otázala se ho: „Proč jste musel zavraždit doktora Ambrose?“

V zabijákových očích nebyla ani jiskřička citu. Jediným náznakem zranění byla krev, jež se mu řinula z úst jako jistá známka poranění plíce. „Nezavraždil jsem ho, ale popravil,“ zašeptal. „Představoval hrozbu a musel zemřít, stejně jako musíte zemřít vy všichni.“

„Vy máte odvahu ospravedlňovat své činy?“ pravil Pitt ledově studeným hlasem.

„Nic neospravedlňuji. Povinnost vůči Novému osudu si nevyžaduje ospravedlnění.“

„Kdo a co je Nový osud?“

„Čtvrtá říše, ale budete mrtví dříve, než ji uvidíte.“ V tónu zabijákova hlasu nebyla žádná nenávist ani domýšlivost, bylo to pouhé oznámení předpokládané skutečnosti. Zabiják mluvil se stopou evropského přízvuku.

„Ta komora, ta černá lebka, jaký mají význam?“

„Jsou vzkazem z minulosti.“ Poprvé se u něj objevil náznak úsměvu. „Největším tajemstvím na světě. Což je vše, co kdy budete vědět.“

„Možná budete ochotněji spolupracovat, potom co strávíte těžké chvíle ve vězení za vraždu.“

Chabě zavrtěl hlavou. „Nikdy nebudu postaven před soud.“

„Zotavíte se.“

„Ne, mýlíte se. Nebude již žádná příležitost mě dále vyslýchat. Zemřu s uspokojením, když vím, že mě budete následovat, pane Pitte.“

Než ho Pitt mohl zastavit, zabiják pozvedl ruku a vsunul si mezi zuby tabletku. „Kyanid, pane Pitte. Tak funkční a působivý jako byl tehdy, když si ho před šedesáti lety vzal Hermann Göring.“ Poté stiskl zuby tabletku.

Pitt rychle přiložil svá ústa k zabijákovu uchu. Musel mu sdělit poslední slovo dřív, než se ten vrah doktora Ambrose odebral do velkého neznáma. „Je mi tě líto, ty patetický bídáku. My už víme o vaší debilní Čtvrté říši.“ Byla to ošklivá lež, ale poskytla Pittovi zlomyslné zadostiučinění.

Když zabiják zemřel, jeho tmavé oči se rozšířily, poté pomalu získaly skelný povlak a nevidomě civěly.

„Je mrtvý?“ zašeptala Pat.

„Jako egyptská mumie,“ pravil Pitt chladně.

„Je dobře, že ho máme z krku.“ Giordino pokrčil lhostejně rameny. „Škoda, že jeho orgány nemůžeme darovat supům.“

Pat upírala svůj zrak na Pitta. „Vy jste to věděl,“ pravila tiše. „Nikdo jiný si toho nevšiml, ale já jsem viděla, jak jste mu ze zbraně vyndal střelivo.“

„Byl by nás všechny tři zabil,“ zamumlal Marquez. „Co vás na něj navedlo?“

„Odhad na základě zkušenosti,“ odpověděl Pitt. „Nic jiného. Připadal mi jako příliš vypočítavý, příliš chladný. Falešný doktor Ambrose se nechoval jako člověk, jehož život byl ohrožen.“

V kuchyni zazvonil telefon a Marquez ho vzal, minutu naslouchal, řekl pár slov a zavěsil. „Šerif Eagan,“ sdělil jim. „Dva z jeho zástupců byli vážně raněni při přestřelce v Patině hotelu. Ten

neidentifikovaný ozbrojený podezřelý byl smrtelně zraněn a zemřel dřív, než mohl promluvit.“

Pitt zamyšleně zíral na tělo nepravého doktora Ambrose. „Kdo řekl, že od mrtvých se člověk nic nedoví?“

„Je bezpečné vyjít ven?“ zeptala se Lisa hlasem jen nepatrně silnějším než šepot, když bázlivě vykoukla z kuchyňských dveří a uviděla na podlaze ležet tělo.

Pitt k ní přešel a vzal ji za ruku. „Dokonale bezpečné.“

Marquez ji starostlivě objal jednou paží. „Jak se vede děvčatům?“

„Většinu toho prospala.“

„Zával tu chodbu nadobro uzavřel,“ sdělil Lise pomalu. „Vypadá to, že dny našeho dolování skončily.“

„Kvůli tomu nebudu trpět nespavostí,“ pravila Lisa s narůstajícím úsměvem. „Jsi zámožný člověk, Luisi Marquezi. Je načase, abychom si osvojili jiný životní styl.“

„Je to rovněž nutné,“ radil Pitt, právě když se ozval jakot sirén šerifova vozu a záchranky, blížících se k nim po cestě. „Dokud nebudeme vědět, kdo ti lidé jsou a co je jejich cílem,“ odmlčel se, aby se hněvivě zahleděl dolů na tělo zabijáka, „vy a vaše rodina budete muset opustit Telluride a zmizet.“

Lisa hleděla upřeně na manžela a v očích měla vzdálený pohled. „Ten malý hotel obklopený palmami na pláži v Cabo San Lucas, který jsme si vždycky chtěli koupit...“

Přikývl. „Soudím, že teď je ta pravá chvíle.“

Pat se dotkla Pittovy paže, a on se otočil a usmál se na ni. „Kde bych se měla skrýt?“ zeptala se potichu. „Nemohu prostě nechat své akademické kariéry. Pracovala jsem příliš tvrdě, abych se dostala tam, kde teď na univerzitě jsem.“

„Váš život nemá cenu ani pár centů, vrátíte-li se do učebny a ke svým výzkumným studiím,“ pravil Pitt, „dokud nebudeme vědět, čemu čelíme.“

„Ale já jsem specialista na starobylé jazyky a vy jste námořní inženýr. Dopadnout vrahy není naše práce.“

„Máte pravdu,“ souhlasil. „Odteďka si to převezmou vládní úřady pro vyšetřování. Ale vaše expertíza bude při řešení té záhady neocenitelná.“

„Vy si nemyslíte, že tímhle to končí?“

Pomalů zavrtěl hlavou. „Říkejte si tomu komplikované spiknutí či machiavelistické pikle – děje se tu něco, co daleko přesahuje pouhou vraždu. Nemusím mít psychické nadání, abych věděl, že nápisy a černá lebka uvnitř té komory mají mnohem hlubší důsledky, než si vůbec dovedeme představit.“

Když dorazil šerif Eagan a začal klást otázky Giordinovi, Pitt vyšel ven do studené noci a zvedl svůj zrak k velikánskému koberci na černé obloze, jímž je Mléčná dráha. Marquezův dům byl v nadmořské výšce téměř tři tisíc metrů, a hvězdy zde byly zvětšené do třpytícího se moře z křišťálu.

Pohlédl kamsi za oblohu a proklínal noc, proklínal svou bezmocnost, proklínal neznámé vrahy, proklínal sám sebe za to, že se ztratil ve víru zmatku. Kdo byli ti šílenci a jejich bláznivý Nový osud? Odpovědi se ztrácely v noci. Nedokázal vidět to zjevné, a to nevyhnutelné se stalo dávným a vzdáleným.

Věděl s určitostí, že někdo zaplatí, a zaplatí velmi draze.

Počal se cítit lépe. Za jeho hněvem se skrývala ledová sebedůvěra a za ní pak zvýšená jasnozřivost. V jeho mysli se již vytvářela myšlenka, honila se mu v ní a vyvíjela, dokud jasně nepochopil, co má udělat.

Hned zrána půjde zpátky do dolu a vynese odtamtud tu černou obsidiánovou lebku.

8

NESCHOPEN POUŽÍT svou původní únikovou trasu kvůli oné nastražené náloži, jež způsobila zřícení stropu chodby, tým sestávající z Pitta, Giordina, Eagana, Marqueze a dvou šerifových zástupců, se pohyboval směrem, jímž se před dvaceti čtyřmi hodinami vydal Pitt z dolu Bukanýr. Spoléhající se na vedení podle Pittova směrového počítače, muži rychle dosáhli jednu zatopenou šachtu, která klesala dolů k chodbám a vedla k dolu Ráj.

Pitt stál na jejím okraji a civěl do černé zlověstné vody, přičemž si kladl otázku, zda tohle byl tak dobrý nápad. Záplava vystoupila o dvě důlní patra výš než minulého dne. Během noci tlak hluboko zdola pomalu slábl, dokud se voda nakonec neuklidnila.

Šerif Eagan si myslel, že je blázen. Pat O'Connellová si myslela, že je blázen, a to samé si mysleli Luis a Lisa Marquezovi. Jedině Giordino se zdržel toho, aby Pitta nazval bláznem, a to proto, že trval na tom, že půjde s nimi jako rezerva pro případ, že by se Pitt dostal do maléru.

Potápěčské vybavení bylo v podstatě stejné jako to, co Pitt použil předtím, s výjimkou toho, že nyní měl v úmyslu si na sebe vzít potápěčský gumový oblek. Přílehavá kombinéza se sice osvědčila jako praktická pro pohyb venku z vody a chránila jej před zimou během pěší túry po dolech, ale gumový oblek účinněji izoloval tělo před mrazivými teplotami podzemní vody. Pro chůzi zpátky k šachtě si však oblékl teplé pohodlné oblečení a plánoval, že se převlékne do potápěčského obleku teprve tehdy, až přijde čas se potopit.

Luis Marquez doprovázel výpravu potom, co přemluvil tři ze svých sousedních spřátelených horníků k tomu, aby pomohli nést potápěčskou výzbroj, jež zahrnovala provazové žebříky k usnadnění

cesty kolnými šachtami. Šerif Eagan pevně věřil, že bude zapotřebí jeho služeb při řízení záchranné operace, kterou považoval za nevyhnutelnou.

Pitt a Giordino se vysvlékli ze svých vycházkových obleků a kvůli dodatečné tepelné ochraně si natáhli spodní oblečení z nylonu a polyesteru, jež se tvarem podobalo dlouhému spodnímu prádlu. Poté si vlezli do gumových potápěčských obleků značky Viking s připojenou kapuci, rukavicemi a botami s přilnavými podrážkami. Jakmile byli pracovně oblečeni a zkontrolovali si vybavení a měřidla, Pitt pohlédl Giordinovi do tváře. Ten malý Ital vypadal nevzrušeně a poklidně, jako by se chystal potopit do dva a půl metru hlubokého plaveckého bazénu.

„Povedu nás podle směrového počítače a ponechám na tobě, aby ses soustředil na tabulky dekomprese.“

Giordino pozvedl dekompresní počítač, jež měl připevněný k levé paži. „K vypočítání přibližně třiceti minut potápění ve vodě hluboké třicet metrů při nadmořské výšce tří tisíc metrů bylo zapotřebí strašných výpočtů pro naše dekompresní zastávky. Ale myslím si, že tě mohu dostat nazpět do té skalní zahrádky bez narkózy, embolie či kesonové nemoci.“

„Budu ti do smrti vděčný.“

Pitt si natáhl celoobličejovou masku s vestavěným potápěčským komunikačním systémem. „Slyšíš mě?“ zeptal se Giordina.

„Jako bys byl uvnitř mé hlavy.“

Do dolu s sebou přivlekli deset vzduchových láhví. Pro potápění nesl každý z nich dvojité láhve připevněné k batohům na zádech, přičemž rezervní láhev měli vtisknutou mezi ty dvě, aby jich měli celkem šest. Zbývající čtyři měl Marquez se svými přáteli spustit v předem stanovených hloubkách vypočítaných Giordinovým počítačem pro dekompresní zastávky. Mimo své potápěčské nože s sebou neměli žádné zbraně.

„Domnívám se, že bychom mohli klidně vyrazit,“ řekl Pitt.

„Až po tobě,“ odpověděl Giordino.

Pitt rozsvítil svou potápěčskou svítilnu a zamířil ji na klidnou hladinu vody. Spustil se z okraje a klesl metr a půl vzduchem, než pronikl tekutým prázdňem ve výbuchu bublin. Druhý výbuch rychle

následoval, jak se Giordino vynořil z přítmí vedle něj. Udělal pohyb rukou směrem dolů, stočil se a odrazil se ploutvemi směrem do hlubin dolu.

Plavali stále dolů. Jejich potápěčská světla protínala černou vodu a neodhalovala nic než studené, tvrdé skalní stěny. Postupovali pomalu a vyrovnávali si zvyšující se tlak vody v uších, čím hlouběji se potápěli. Kdyby byli nevěděli, že se potápí dolů kolmou šachtou, byli by přísahali, že plavou vnitřkem vodorovné roury.

Konečně se objevila podlaha štoly na dně šachty, na uvítanou před nimi vyvstal vozík na rudu a koleje, němé a studené pod silnou vrstvou rzi. Zákal vytvořený ženoucím se přívalem po explozi z předchozího dne se rozptýlil a voda byla klidná a průzračná, viditelnost dosahovala nejméně patnáct metrů. Pitt si zkontroloval svůj hloubkoměr, jehož ručička ukazovala 56 metrů, a čekal, dokud se Giordino nedostal na jeho úroveň nepatrně před ním.

„Jak je to odsud daleko?“ tázal se Giordino.

„Devadesát až sto metrů,“ odpověděl Pitt a ukázal rukou. „Hned za tou zatáčkou v chodbě.“

Opřel se do ploutví a prudce vyrazil do chodby. Jeho světlo přitom přejíždělo sem a tam skrze trámy. Vybrali zatáčku a pohybovali se přitom nad zakřivenými kolejiemi pro vozíky na rudu. Náhle Pitt napřáhl ruku a nečekaně se zastavil.

„Zhasni to světlo!“ přikázal Giordinovi.

Jeho přítel mu vyhověl a uvrhl tím chodbu do dusivé temnoty, ale ne tak docela. Vodou před nimi pronikala matná záře. „Myslím, že tu máme pytláky,“ řekl Giordino.

„Čím to je, že se tahle individua zhmotní pokaždé, když se vysmrkám?“ zasténal Pitt.

UVNITŘ KOMORY BYLI dva potápěči a oba pracovali s účelovým záměrem a fotografovali nápisy na stěnách. Na podstavcích stála dvojice podvodních reflektorů a osvětlovala zatopenou komoru tak oslnivě, jako by byla hollywoodským studiovým jevištěm. Pitt civěl vzhůru dírou v podlaze komory a

zůstal ve stínu, tak aby potápěči uvnitř nezahlédli odraz od skleněné destičky v jeho celoobličejové masce.

Obdivoval jejich výkonnost. Používali samostatné dýchací přístroje, jež pohlcovaly a odstraňovaly bubliny vydechované skrze jejich vzduchové regulátory, aby zabránili zčeření vody před svými fotografickými objektivy. Obzvláště si dával pozor, aby neumožnil svým vlastním vzduchovým bublinám proplout otvorem v podlaze komory.

„Jsou vytrvalí, to se jim musí nechat,“ šeptal si Pitt. „Cokoli je v těch nápisích, chtějí to dostatečně nutně, aby pro to zabíjeli a umírali.“

„Dobrou věcí je, že jejich komunikační systém je na jiné vlnové délce, nebo by byli odposlechli náš rozhovor.“

„Je možné, že si nás naladili a plánují, že nás tady uvnitř doběhnou.“

Giordinovy rty se za jeho maskou stáhly do křečovitého úsměvu. „Tak je zklameme a vezmeme nohy na ramena?“

„Odkdy jsme kdy byli natolik chytrí, abychom přijali snadné východisko?“

„Nikdy, co si vzpomínám.“

Giordinovo pouto s Pittem se za celé roky jejich přátelství nikdy neoslabilo, a bylo to přátelství, jež se táhlo nazpět až do prvního ročníku základní školy. Jakýkoli plán si Pitt vymyslel, bez ohledu na to, jak byl ztřeštěný či komický, Giordino v něm za každou cenu pokračoval bez sebemenšího protestu. Při více než jedné příležitosti si zachránili navzájem život, a když to bylo zapotřebí, dokázali se vcítit do myšlenek druhého. Rozumělo se samo sebou, že pracovali jako úzce spjatá jednotka. Jejich dobrodružství u NUMA se stala legendou.

„Pro nás oba by bylo téměř nemožné vtrhnout dovnitř komory společně, dříve než zareagují,“ řekl Pitt, když pozoroval úzký průměr otvoru.

„Mohli bychom vplavat dovnitř a vrazit jim nůž do jejich vlastních útrob,“ pravil Giordino potichu.

„Kdybychom si vyměnili místa,“ zamumlal Pitt tak tiše, že ho Giordino sotva uslyšel, „udělali by oni přesně tohle nám. Ale moje praktická stránka mi říká, abychom je dostali živé.“

„To se snadněji řekne, než udělá.“

Pitt se pohnul k otvoru, jak nejbližší se odvážil, a pokukoval jím na oba potápěče, ponořené do své práce. „Myslím, že vidím příležitost.“

„Nenechávej mě v napětí,“ řekl Giordino a stáhl si rukavice, aby jeho ruce měly volnost pohybu.

„Mají své potápěčské nože připevněné ke spodní části nohy.“

Giordinovo obočí se pod maskou tázavě zdvihlo. „To my také.“

„Ano, ale nás se nechystají napadnout zezadu dva geniální a mrštní darebáci.“

POTÁPĚČI UVNITŘ DOKONČILI fotografování nápisů a hvězdných symbolů. Zatímco jeden skládal jejich fotografické vybavení do velkého kempinkového pytle, druhý začal umísťovat do jednoho kouta komory nálož výbušnin. Tato procedura hrála Pittovi a Giordinovi do ruky. Jakmile si potápěč s fotografickou výbavou prorazil cestu dírou do dutiny vespod, Giordino mu vytrhl náustek dýchacího regulátoru ze rtů a odřízl mu přívod vzduchu. V téže chvíli obtočil svou masivní paži kolem mužova obnaženého krku a škrtil jej, dokud se v bezvědomí nestal bezvládným.

„Dostal jsem toho svého,“ zašeptal těžce Giordino.

Pitt se neobtěžoval s odpovědí. S mocným kopnutím svých ploutví vyrazil do komory směrem k nic netušícímu potápěči, připojujícímu časový spínač k výbušninám. Připlul ze strany, aby se vyhnul vzduchovým láhvím na potápěčově batohu. Při opakování Giordinova výkonu mu vytrhl náustek a stiskl potápěčovo hrdlo jako do svěráku. Pitt si však nemusel dát načas, aby uviděl, že má co činit s mužem obří velikosti. Trvalo mu pouhé dvě vteřiny, aby si uvědomil, že si ukousl příliš velké sousto. Jeho protivník byl stavěný jako profesionální zápasník a také měl jeho svaly. Nereagoval s bezmocnou neschopností pohybu, ale tloukl kolem sebe v tom úzkém

prostoru komory jako šílenec v divokém záchvatu. Pitt se cítil jako liška, která nevědomky vyskočila na hřbet raněnému medvědovi a držela se tam, jako by jí šlo o život.

Pouhá zvířecí síla, již se ten muž snažil sáhnout si přes rameno a uchopit Pitta za hlavu, byla děsivá. Dvěma obrovitým rukám se podařilo pevně sevřít Pittovu hlavu. Na několik okamžiků si Pitt myslel, že mu lebka na sto místech praskne. To, co jej zachránilo před tím, aby se mu mozek změnil na kaši, bylo masité zápěstí, jež se mu pohybovalo vedle čelisti. Vyplivl svůj náustek a nějak se mu v tom drtivém sevření podařilo zkroutit hlavu a zakousnout se do toho zápěstí tak silně, jak jen mohl sevřít své čelisti. Ve vodě se vzdulo mračno krve. Ruce kolem jeho hlavy se s trhnutím uvolnily současně s bolestivým výkřikem, jenž se projevil groteskním zabubláním. Pitt vytrval a tiskl ten obrovský býčí krk s každou trochou své ubývající síly. V zoufalství serval tomu netvorovi masku z obličjeje.

Veliký muž se s křečovitým trhnutím vrhl nazpátek směrem k jedné stěně. Pittovy vzduchové láhve zazvonily o skálu a náraz mu vyrazil dech, ale jeho škrtící sevření ani trochu nepolevilo. Pravou rukou Pitt sevřel své levé zápěstí pod jeho krkem a zvýšil tlak.

Zezadu a ze strany Pitt nemohl vidět tvář druhého muže. Škubaje sebou ze strany na stranu jako pes setřásající si z kožichu vodu, obr se zoufale pokoušel najít svůj regulátor vzduchu a vrazit si jej zpátky do úst, ale jeho hadici měl Pitt omotanou kolem své paže. Muž se s horečným úsilím ohnul dostatečně kupředu, aby popadl svůj potápěčský nůž z pouzdra připevněného k pravému lýtku. Pitt ten pohyb očekával a byl na něj připraven. Když se obr natáhl dolů, Pitt uvolnil ruku, kterou přidržoval svou paži kolem jeho krku, pozvedl ji a vrazil mu prst do otevřeného oka.

Účinek byl takový, jaký očekával a v jaký doufal. Muž podobný gorile ztuhl jako dřevo a přitiskl si na oko ruku. Během toho naslepo zachytil Pittovu ruku a pomalu a vytrvale mu začal ohýbat dozadu prostředník a ukazovák. Bolest projela Pittem jako úder blesku. Muka z přelámaných kostí v prstech se nepodobají žádným jiným. Popsat je jako nesnesitelná, není plně vystihující. Pitt začal před svým zrakem vidět ohňostroj. Chyběla ani ne vteřina, aby uvolnil své škrtící sevření a chytil se křečovitě ruky, jež mu působila tolik

utrpení, když pocítil nekonečně malý pokles tlaku. Bolest přetrvávala, ale postupně se nepatrně zmenšovala.

Pomalou, až příliš pomalu, bodavá bolest ustupovala, jak obr začal nasávat vodu svými otevřenými ústy. Jeho pohyby se staly nekoordinovanými a křečovitými. Dostal se do počátečního stádia ztráty vědomí, když se začal topit. Obličej se mu náhle zkřivil strachem a panikou. Poté co se ten velký muž stal bezvládným, Pitt několik vteřin vyčkal, než mu dal nazpět náustek a vnutil tak své oběti vzduch do krku a plic.

Giordino proplul napůl otvorem. „Co ti tak dlouho trvalo?“

„Štěstí při losování,“ vyražel ze sebe Pitt mezi nadechnutími a srdce mu bušilo jako píst uvnitř válce. „Vždycky si vyberu ten špatný dopravní pruh, tu špatnou frontu v bance a toho největšího chlapa na světě, abych si to s ním rozdal. A co ten tvůj chlapík?“

„Omotal jsem ho pevněji než housenku bource morušového elektrickou šňůrou, kterou jsem našel u řady stropních světel.“ Giordino pohlédl dolů na nehybnou postavu na podlaze komory a oči se mu za potápěčskou maskou rozšířily. Zadíval se upřeně na Pitta s narůstajícím respektem. „Vědí koučové Národní fotbalové ligy o tomhle chlapíkovi?“

„Kdyby věděli, byl by jejich vybraným kandidátem číslo jedna,“ řekl Pitt, když se mu začal zpomalovat tep a zklidnil se mu dech. „Vezmi jim nože a všechny zbraně, které bys našel. Potom najdi ještě další elektrický kabel, a svážeme ho, dříve než přijde k sobě a zboží celou horu. Nechej jim potápěčské masky sundané, aby měli rozmazané vidění.“

Giordino svázel obřího potápěče na rukou i na nohou elektrickou šňůrou a spustil ho nepříliš jemně otvorem do rozsedliny dole. Potom odstranil jedno či dvě závaží z opasků obou mužů, takže se jejich těla nepatrně nadnášela, což usnadnilo jejich tažení nazpět chodbou. Vzal jim rovněž potápěčské nože. U menšího muže našel malou střelnou zbraň, jež vystřelovala na jednom konci ozubený šíp, který byl poháněn stlačeným vzduchem z maličkého válečku.

Zatímco se Giordino soustředil na jejich zajatce, Pitt odstranil ze svého opasku se závažími velký nylonový vak a rozevřel nahoře na něm kovovou sponu. Zahleděl se na pochmurnou lebku a zdálo se,

že mu skrze prázdné oční důlky jeho upřený pohled oplácí. Nutně si musel položit otázku, zda s tou lebkou nepřišla kletba. Jaká záhadná tajemství v sobě skrývala?

Pittova idealistická povaha byla přemožena jeho praktickou stránkou. Ačkoli byl snílek, nenaletěl na mýty a lidová vyprávění. Jestliže nějaký předmět či představu nebylo možné vidět, cítit nebo poznat, neexistovaly pro něj. Kdyby již nebyl pětapadesát metrů pod vodou, byl by té obsidiánové lebce plivl do očí. Poněvadž ale byla článkem v řetězu záhad, byl rozhodnut světit ji do rukou lidí, kteří by ji uměli řádně prozkoumat.

„Lituji, příteli,“ šeptal si tak tiše, že ho Giordino neslyšel, „ale je načase, aby ses odhalil.“ Pozvedl lebku velmi opatrně z jejího podstavce a vsunul ji do tašky. V této hloubce s ní manipuloval snadno, ale jakmile vyjde z vody, hádal, že bude vážit dobrých dvacet kilogramů. Naposledy se podíval na komoru, nápisy na zdech, na dosud svítící reflektory ležící na podlaze, kam byly smeteny během zápasu. Poté se hlavou napřed ponořil dírou ve skále, přičemž dával pozor, aby lebkou nenarazil o skálu a nerozbil ji na kusy. Giordino již vtáhl ty dva potápěče do chodby. Ten obří muž nabyt znovu vědomí a divoce se snažil osvobodit od elektrické šňůry, jež svazovala jeho kotníky a tiskla mu paže pevně k obrovitému tělu.

„Potřebuješ pomoc?“ zeptal se Pitt.

„Ty poneseš lebku a tašku s fotografickými aparáty. Já se ponesu s odpadem.“

„Nejlepší bude, když půjdeš první a já tě budu následovat. Takhle je mohu sledovat na každém kousku cesty pro případ, že se ten přerostlý chlapec začne vyprošťovat.“

Giordino mu podal malou zbraň s ozubenou střelou. „Střel ho do ohryzku, jestli jen pohne prstem.“

„Budeme muset být velmi opatrní při našich dekompresních zastávkách. Možná nebudeme mít dost vzduchu pro nás čtyři.“

Giordino mávl lhostejně rukama. „Je mi líto, ale nemám náladu se obětovat.“

Návrat šel pomalu. Giordino dosáhl lepšího času při tažení těch dvou potápěčů a jejich dýchacího vybavení tím, že krácel přes pražce rudné trati, místo aby se snažil plavat nazpět k šachtě. Během

dlouhotrvajícího přesunu přišli o drahocenný vzduch. Pitt bedlivě sledoval své měřidlo vzduchu; věděl, že jeho vzduch byl kriticky vyčerpaný. Měřidlo ukazovalo jen sto padesát kilogramů. On a Giordino spotřebovali dvakrát tak velké množství vzduchu, než si spočítali před potopením, a to nepočítali s bojem s vetřelci.

Stočil tělo a odrazil se po straně kolem svázaných potápěčů, přičemž jim zkontroloval měřidla vzduchu. Oba muži měli na nich dohromady téměř tři sta padesát kilogramů. Museli si najít kratší cestu dolem k té komoře, domníval se Pitt. Po době, která se zdála být věčností, konečně dorazili ke kolmé šachtě a vystoupili k první dekompresní zastávce. Šerif Eagan a Marquez jim na nylonovém laně spustili dvě rezervní láhve, a to přesně do hloubky předem vypočítané Giordinem.

Giordino dával bedlivý pozor na svůj dekompresní počítač a naslouchal Pittovi, který nahlas předčítal tlak vzduchu zbývajících v každé láhvi. Odepnul si je a odstrčil je stranou teprve tehdy, když se dostaly za bezpečnou úroveň. Vězni se nestali útočnými. Už si uvědomili, že odporovat znamenalo zemřít. Ale Pitt nepovolil ve svém střežení ani na sekundu. Dobře věděl, že byli časovanými bombami, jež byly připraveny vybuchnout při první příležitosti, jež by se jim naskytla k útěku.

Čas plynul, jako by uvízl v lepidle. Spotřebovali poslední zbytek svého vzduchu a přešli na rezervní láhve. Když byly nasuchu láhve zajatců, Pitt a Giordino začali dýchat společně s nimi a vyměňovali si mezi nadechnutími náustky. Po předepsaném čekání lenivě vyplavali vzhůru k příští dekompresní zastávce.

Mleli už z posledního, když Giordino dal konečně znamení k vynoření na hladinu a řekl: „Zábava skončila. Teď můžeme jít domů.“

Pitt vyšplhal po provazovém žebříku, který do šachty shodil Marquez. Dosáhl okraje podlahy chodby a podal šerifu Eaganovi své vzduchové láhve. Poté předal nahoru lebku a tašku s fotoaparátem. Nato uchopil Eagan Pitta za jeho napřaženou ruku a pomohl mu na pevnou skálu. Pitt se přetočil na záda, sundal si obličejovou masku a minutu tam ležel a vděčně do sebe vdechoval chladný vlhký vzduch dolu.

„Vítejte doma,“ pravil Eagan. „Co vám tak dlouho trvalo? Měli jste se vrátit nazpět před dvaceti minutami.“

„Narazili jsme na další dva kandidáty do vašeho vězení.“

Giordino se vynořil na hladinu, vylezl nahoru a pak padl na ruce a na kolena, předtím než toho menšího zajatce vtáhl do chodby. „Budu potřebovat pomoc s tím druhým,“ řekl, když si z obličeje sundal masku. „Váží dvakrát tolik co já.“

O tři minuty později stál Eagan nad vetřelci a vyslychal je. Ale ti na něj výhrůžně civěli a neřekli ani slovo. Pitt poklekl a odstranil potápěčskou kápi, jež zakrývala hlavu a bradu toho menšího muže.

„To se podívejme. Můj přítel motorkář. Co váš krk?“

Strnulý zabiják zvedl hlavu a plivl Pittovi do obličeje, přičemž jen těsně minul. Zuby se mu obnažily jako vzteklému psovi, zatímco na Pitta se zlobně upřely oči, jež už spatřily více než jednu smrt.

„Podrážděný čertík, co?“ řekl Pitt. „Fanatik Čtvrté říše, nemám pravdu? Můžete o ní snít, zatímco budete hnít ve vězení.“

Šerif natáhl dolů ruku a uchopil Pitta za rameno. „Budu je muset nechat na svobodě.“

Pitt zvedl hlavu, upřel na něj zrak a jeho zelené oči planuly. „Starou belu budete muset.“

„Nemohu je zatknout, jestliže nespáchali zločin,“ pravil Eagan bezmocně.

„Já vznesu obvinění,“ vpadl jim chladně do řeči Marquez.

„Jaká obvinění?“

„Neoprávněný vstup na cizí pozemek, uchvácení cizí důlní míry, ničení soukromého majetku, a můžeš k tomu navíc přidat krádež.“

„Co ukradli?“ zeptal se zmatený Eagan.

„Můj stropní osvětlovací systém,“ odvětil Marquez rozhořčeně a ukázal dolů na elektrickou šňůru, kterou byli svázáni potápěči.

„Uloupili ji z mého dolu.“

Pitt položil svou ruku Eaganovi na rameno. „Šerife, mluvíme tady také o pokusu o vraždu. Myslím si, že by snad bylo moudré, kdybyste je držel pár dní ve vazbě, přinejmenším dokud předběžné vyšetřování neprovede ověření jejich totožnosti a možná neodhalí důkazy o jejich záměrech.“

„No tak, Jime,“ řekl Marquez, „můžeš je aspoň držet pod zámek, zatímco je budeš vyslýchat.“

„Pochybuj, že z těchhle lidí toho moc dostanu.“

„Souhlasím,“ řekl Giordino, který si přejížděl své kudrnaté vlasy malým kartáčkem. „Nevypadají jako rozjaření táborníci.“

„Děje se tady něco, co jde daleko za hranice okresu San Miguel.“ Pitt si stáhl svůj gumový potápěčský oblek a počal se oblékat do civilních šatů. „Neuškodí, když podáte zprávu o svých krocích.“

Eagan vypadal zamyšleně. „V pořádku, pošlu hlášení Coloradskému úřadu pro vyšetřování...“

Šerif se odmlčel, když se všechny hlavy otočily a upřely svůj pohled vzhůru chodbou. Nějaký muž volal a utíkal směrem k nim, jako by se za ním hnali démoni. O pár vteřin později uviděli, že to byl jeden z Eaganových zástupců. Klopýtavě se zastavil a předklonil se, až měl hlavu skoro v rovině s boky, a lapal po dechu, vyčerpaný po běhu z hotelového vinného sklepa.

„Co se děje, Charlie?“ dožadoval se Eagan. „Vyklap to!“

„Ta těla...“ vyrazil ze sebe zástupce Charlie. „Ta těla v márnici!“

Eagan vzal Charlieho za ramena a jemně ho narovnal. „Co je s těmi těly?“

„Jsou nezvěstná.“

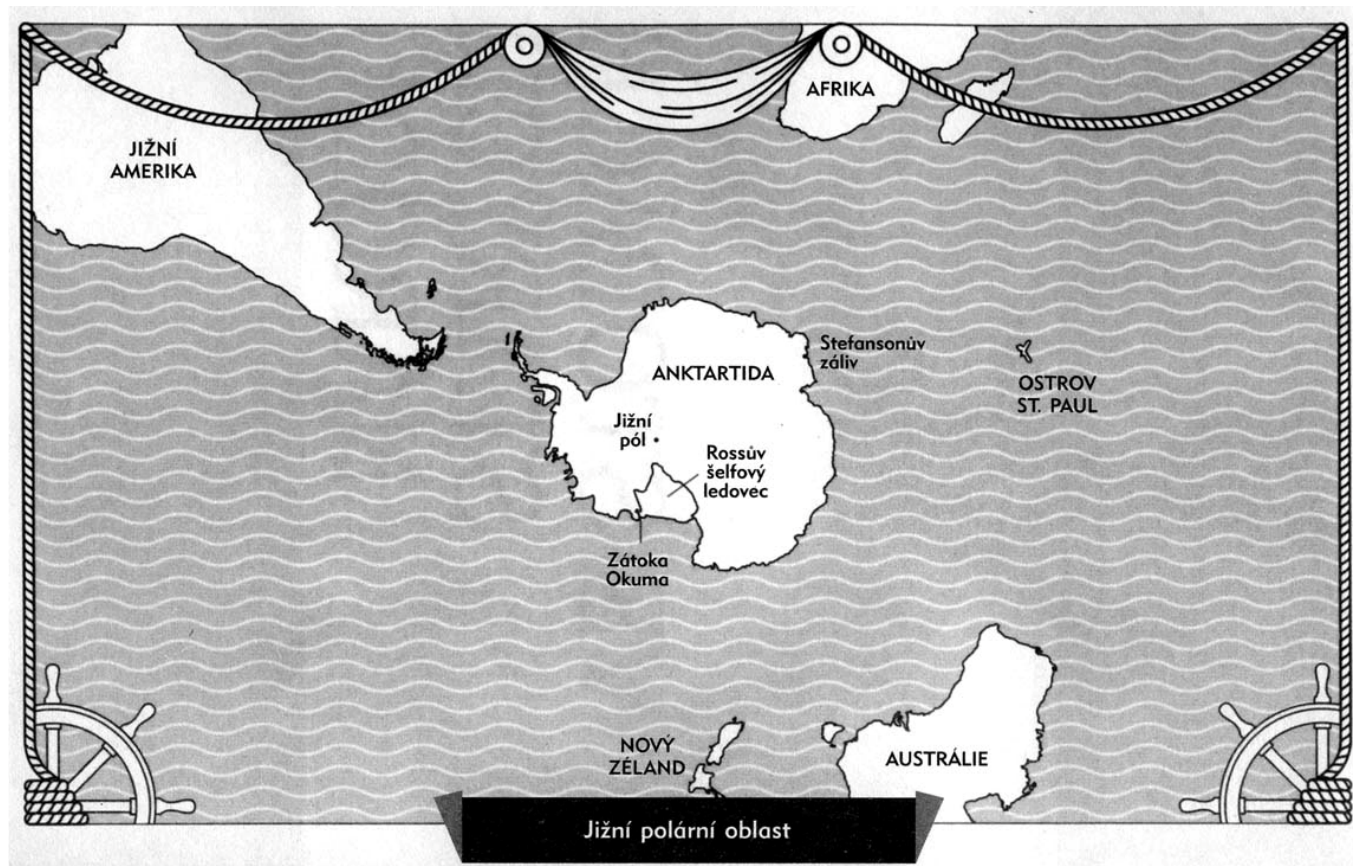
„O čem to mluvíš?“

„Koroner říká, že zmizela. Někdo je z márnice ukradl.“

Pitt se dlouze a mlčenlivě zadíval na Eagana a pak tiše řekl: „Být vámi, šerife, zaslal bych kopie vašeho hlášení FBI a ministerstvu spravedlnosti. Tato věc zachází dál, než si kdokoli z nás představoval.“

ČÁST DRUHÁ

VE STOPÁCH STARÝCH NÁRODŮ

27. BŘEZNA 2001
ZÁTOKA OKUMA, ANTARKTIDA

KAPITÁN DANIEL GILLESPIE stál na obrovském proskleném můstku lodi *Polar Storm* a upřeně hleděl dalekohledem se zabarvenými čočkami na led, jenž se tvořil kolem trupu výzkumného ledoborce vážícího osm tisíc tun. Byl hubený jako tyčka a snadno dostával záchvaty úzkosti, když zkoumal led, zatímco vymýšlel nejsnazší cestu, kterou by se *Polar Storm* měla dát. Podzimní led se v Rossově moři tvořil záhy. V některých místech již byl přes půl metru silný a jeho okraje vystupovaly do výše jednoho metru.

Lod' se mu zachvěla pod nohama, když její veliká kulatá příď narazila do ledu a poté se zdvihla vzhůru nad jeho bílý povrch. Potom váha přední části lodi rozdrtila ledovou návrš na kusy o velikosti piana, jež odíraly nátěr na trupu, když sténaly a drhly sebou o ocelové pláty, dokud nebyly obrovskými lodními šrouby rozsekány na malé kousky a ponechány pohupovat se v brázdě zčeřené vody za lodí. Proces se opakoval, dokud nebyli několik kilometrů od pevniny, kde plovoucí led přibíral pomalu na tloušťce.

Polar Storm v sobě sdružovala schopnosti jak ledoborce, tak výzkumného plavidla. Podle většiny námořních standardů to byla stará loď, protože byla spuštěná na vodu před dvaceti lety v roce 1981. Také byla vedle většiny ledoborců považována za malou. Měla výtlak 8 000 tun, délku 44 metrů a šířku osm metrů. Její zařízení sloužilo k oceánografickému, meteorologickému a biologickému

výzkumu, jakož i k průzkumu ledu, a byla schopná prorazit minimálně metr silnou vrstvu ledu.

Evie Tanová, jež se k *Polar Storm* připojila, když se cestou do Antarktidy zastavila v Montevideu v Uruguayi, seděla na židli a psala si do zápisníku. Vědeckotechnická spisovatelka a fotografka Evie přišla na palubu, aby napsala příběh pro jeden národní vědecký časopis. Byla to útlá žena s dlouhými, hedvábně černými vlasy, která se narodila a byla vychovaná na Filipínách. Upřela své oči na kapitána Gillespieho a pozorovala ho, jak bedlivě zkoumá ledovou tříšť, a poté mu položila otázku.

„Plánujete vysadit tým vědců na ledovou návrš, aby studovali mořský led?“

Gillespie sklonil svůj dalekohled a přikývl. „Taková je normální praxe. Někdy až třikrát za jeden antarktický den vyjdou glaciologové ven na led, aby si vzali vzorky a údaje pro pozdější studium v lodní laboratoři. Zaznamenávají rovněž fyzické vlastnosti ledu a mořské vody, jak plujeme z místa na místo.“

„Hledají něco zvláštního?“

„Joel Rogers, vedoucí vědec expedice, vám to může vysvětlit lépe než já. Prvotním cílem projektu je vyhodnotit dopad současného trendu oteplování, který způsobuje ubývání mořského ledu kolem pevniny.“

„Je vědecky prokázáno, že ledu ubývá?“ zeptala se Evie.

„Během antarktického podzimu, to je od března do května, oceán kolem pevniny začíná zamrzat a pokrývat se ledem. Souvislá ledová vrstva se kdysi rozkládala směrem od zemské masy a vytvářela rozsáhlý prstenec, dvakrát tak veliký jako Austrálie. Nyní ale led ustoupil a není tak silný a rozsáhlý jako kdysi býval. Zimy prostě nejsou tak studené, jako byly v padesátých a šedesátých letech dvacátého století. Kvůli trendu oteplování byl přerušen klíčový článek v antarktickém mořském řetězci.“

„Začíná to jednobuněčnými řasami, které žijí na spodní straně vrstvy ledu,“ uvedla znalecky Evie.

„Dobře jste se připravila.“ Gillespie se usmál. „Bez řas jako své potraviny by nebyl krill, ty malé, garnátům podobné potvůrky, které na

oplátku poskytují výživu každému zvířeti a každé rybě v těchto jižních vodách, od tučňáků po Phocidae.“

„Těmi Phosidae myslíte tuleně?“

„Ano.“

Evie hleděla dozadu za zátoku Okuma, jež oddělovala velký Rossův šelfový ledovec a poloostrov Eduarda VIL „To horské pásmo k jihu,“ pravila, „se nazývá jak?“

„Rockefellerovo pohoří,“ odpověděl Gillespie. „Na tomto konci ho jistí Mount Frazier a na druhém Mount Nilsen.“

„Je krásné,“ řekla Evie, která obdivovala sněhem pokryté vrcholky, jež zářily v jasném slunci. „Smím si vypůjčit váš dalekohled?“

„Zajisté.“

Evie zaostřila dalekohled na komplex velkých budov posazených kolem věžovité stavby, vzdálené pouhé tři kilometry na jih v chráněné části zátoky Okuma. Za těmi budovami a betonovým molem vedoucím do zátoky mohla rozeznat letiště. U přístavní hráze kotvila velká nákladní loď, již právě vykládal vysoký mostový jeřáb. „To je výzkumná stanice tam na úpatí Mount Frazier?“

Gillespie se koukl směrem, kterým byl zaměřen dalekohled. „Ne, to je důlní zařízení, vlastněné a provozované velkou mezinárodní konglomerací mající sídlo v Argentině. Těží z moře nerosty.“

Sklopila dalekohled a podívala se na něj. „Myslela jsem, že to není ekonomicky rozumné.“

Gillespie zavrtěl hlavou. „Podle toho, co mi říkal Bob Maris, náš domácí geolog, vyvinuli nový postup, jak těžit zlato a ostatní vzácné nerosty z mořské vody.“

„Je zvláštní, že jsem o tom neslyšela.“

„Jejich provoz je velmi tajný. Jenom takhle blízko se můžeme dostat, aniž by jeden z jejich bezpečnostních člunů nevyplul a nezahnal nás. Ale povídá se, že to dělají pomocí nové vědy zvané nanotechnologie.“

„Proč v takové odlehlé oblasti jako je Antarktida? Proč ne na pobřeží nebo v přístavním městě se snadným přístupem k přepravě?“

„Podle Marise koncentruje mrznoucí voda mořskou sůl a zatlačuje ji do větší hloubky. Těžební postup se stává výkonnějším, když se

odstraní sůl.“ Kapitán zmlkl a zkoumal ledovou návrš za přídí. „Promiňte, slečno Tanová, ale pluje na nás přímo zepředu ledovec.“

Ledovec se hrozivě vynořil z ploché ledové návrše jako náhorní rovina v poušti pokrytá bílým prostěradlem. Jeho strmé stěny se zdvíhaly z moře vzhůru dobře víc než třicet metrů. Oslnivě bílý ledovec se ve zcela oslepujícím slunci a pod čistě modrou oblohou zdál být čistý a neposkvrněný člověkem, zvířaty či přirostlou formou rostlinného života. Loď *Polar Storm* se k ledovci blížila od západu a Gillespie nařídil kormidelníkovi, aby nastavil automatické lodní řídicí systémy na kurz kolem jeho nejbližšího konce. Kormidelník odborně posunul elektronické řízení na široké konzole a postrčil ledoborec o sedmdesát pět stupňů na levobok, přičemž pozorně zkoumal sonar kvůli jakýmkoli podmořským výběžkům, jež by z ledovce mohly vyčnívat. Masivní trup ledoborce byl postavený tak, aby odolal tvrdému nárazu do pevného ledu, ale Gillespie neviděl žádný důvod, aby jeho ocelovým plátům způsobil byť sebemenší škodu.

Vyhnul se ledovci na méně než tři sta metrů, což byla bezpečná vzdálenost, ale pořád ještě dost blízká pro posádku a vědce na venkovní palubě, aby upřeli svůj pohled vzhůru na ledové útesy tyčící se nad nimi. Byla to zvláštní a nádherná podívaná. Brzy je příkré stěny minuly, když loď obkroužila tu obrovskou masu a stočila se do otevřené ledové tříště za ním.

Nečekaně vplula do výhledu další loď, jež byla dosud skrytá za ledovcem. Gillespieho udivilo, když plavidlo identifikoval jako ponorku. To podmořské plavidlo plulo otevřeným kanálem v ledu a pokračovalo v plavbě kurzem, který ho vedl přímo napříč před velkou přídí ledoborce od levoboku na pravobok.

Kormidelník jednal dříve, než k němu z můstku došly Gillespieho rozkazy. Zhodnotil situaci, odhadl rychlost ponorky a zařadil plný zpětný chod u velkého dieselového motoru na levém boku ledoborce. Byl to chytrý manévr, takový, co by možná byl zachránil zaoceánský parník *Titanic* patřící společnosti White Star. Spíše než aby dal zpětný chod u obou motorů v marné snaze o zastavení pohybové energie onoho velkého ledoborce, udržoval motor na pravém boku na „poloviční rychlosti vpřed“. S jedním lodním šroubem ženoucím

Polar Storm dopředu a s druhým táhnoucím ji dozadu se loď počala otáčet mnohem ostřeji než pouhým ovládním kormidlem. Všichni na můstku stáli jako fascinováni, když se směr jejich velké příď pomalu stočil od trupu ponorky směrem ke zčeřené vodě za její zádí.

Nezbyl vůbec žádný čas na varování ani na komunikování mezi oběma plavidly. Gillespie spustil mohutnou sirénu na ledoborci a volal do palubního telefonu, aby se posádka a vědci připravili na srážku. Na můstku panoval zdrženlivě horečný shon.

„No tak, holka,“ žadonil kormidelník, „toč se, toč!“

Evie civěla unešeně několik okamžiků, dříve než u ní ožila obchodní a profesionální stránka její mysli. Rychle popadla fotoaparát z brašny, zkontrolovala jeho nastavení a začala dělat jeden snímek za druhým. Hledáčkem neviděla na palubě ponorky žádnou posádku ani žádné důstojníky stojící na vrcholku velitelské věže. Na chvíli se zarazila, aby si znovu zaostřila, když uviděla, jak příď ponorky vklouzla pod ledovou návrš, jak se začala rychle ponořovat.

Obě plavidla se k sobě přiblížila. Gillespie si byl jist, že masivní zesílená příď ledoborce rozdrtí vzduchotěsný trup ponorky. Ale náhlé zrychlení podmořského plavidla, rychlá akce kormidelníka a schopnost lodi *Polar Storm* dělat ostré obraty způsobily ten rozdíl mezi těsným únikem před srážkou a tragédií.

Gillespie vyběhl ven na můstek na pravoboku a zadíval se dolů, obávaje se toho nejhoršího. Ponorka se sotva ponořila pod hladinu, když se příď ledoborce přehoupala přes její příď, přičemž minula její kormidlo a lodní šrouby o méně než délku běžného jídelního stolu. Gillespie nemohl uvěřit, že se ta dvě plavidla nesrazila. Podivná ponorka zmizela a přitom sotva zčeřila vodu, přičemž se ledová voda pomalu točila ve spirále a poté se zklidnila, jako by tam ta ponorka nikdy předtím nebyla.

„Můj ty bože, moc nechybělo!“ mumlal si kormidelník a vděčně si povzdechl.

„Ponorka,“ pravila Evie nevýrazným hlasem, když odložila fotoaparát. „Odkud pocházela? Ke kterému válečnému loďstvu patřila?“

„Neviděl jsem žádné označení,“ řekl kormidelník. „Určitě nevypadala jako žádná ponorka, kterou jsem kdy viděl.“

Na můstek se vyřítíl první lodní důstojník Jake Bushey. „Co se stalo, kapitáne?“

„Málem jsme se srazili s ponorkou.“

„Jaderná ponorka tady v zátoce Marguerite? Musíte si dělat legraci.“

„Kapitán Gillespie si nedělá legraci,“ řekla Evie. „Mám fotodokumentaci, abych to dokázala.“

„To nebyla jaderná ponorka,“ pronesl Gillespie pomalu.

„Podle toho, jak vypadala, to byl starý model,“ pravil kormidelník a zadíval se na své ruce, přičemž si poprvé všiml, že se mu třesou.

„Vezměte si na starost můstek,“ přikázal Gillespie Busheymu. „Udržujte nás na kurzu směrem k té ledové vyvýšenině necelé dva kilometry od přídě na pravoboku. Tam vysadíme vědce. Já budu ve své kajutě.“

Evie a Jake Bushey zachytili nepřítomný, rozpačitý výraz na kapitánově tváři. Sledovali ho, jak se pustil dolů po lodním schodišti ke spojovací chodbě na dolní palubě. Gillespie pak otevřel dveře své kajuty a vkročil dovnitř. Byl to člověk, který se narodil pro moře, a milovník námořních dějin. Police táhnoucí se podél pažení jeho kajuty byly plné knih o moři. Jeho oči bloumaly po jejich názvech a zastavily se u staré knihy pro určování lodí.

Posadil se do pohodlného koženého křesla a obracel stránky, až se zarazil u fotografie uprostřed knihy. A bylo to tady – obrázek stejného plavidla, jaké se předtím odněkud nečekaně objevilo. Na fotografii byla velká ponorka plavící se na hladině nedaleko skalnatého pobřeží. Popisek pod ní zněl:

Jediný známý snímek ponorky U-2015, jedné ze dvou modelů XXI Electro Boat, jež operovaly na moři za druhé světové války. Rychlé plavidlo, které dokázalo zůstat pod hladinou po neomezenou dobu a křižovat téměř kolem poloviny světa, než se vynořilo, aby natankovalo.

Popisek dále sděloval, že U-2015 byla naposledy hlášena u pobřeží Dánska a zmizela někde v Atlantiku a byla oficiálně dána na seznam s poznámkou „osud neznámý“.

Gillespie nemohl uvěřit tomu, co mu říkal jeho zrak. Zdálo se to být nemožné, ale věděl, že je to pravda. To podivné neoznačené plavidlo, jež *Polar Storm* málem poslalo k ledovému dnu zátoky, byla nacistická ponorka z války, která skončila před padesáti šesti roky.

10

PO ROZVLEKLÉM PORADNÍM telefonátu s admirálem Sandeckerem, vrchním ředitelem Národní mořské a podmořské agentury, a s Francisem Ragsdalem, nedávno jmenovaným ředitelem FBI, bylo dohodnuto, že Pitt, Giordino a Pat O'Connellová poletí do Washingtonu, aby informovali vládní vyšetřovatele o podivné sérii událostí v dole Ráj. Agenti FBI byli vysláni do Patina domu nedaleko Pennsylvánské univerzity ve Filadelfii, aby její dceru vzali do bezpečného domu v těsné blízkosti Washingtonu, kde budou obě brzy spolu. Agenti také vtrhli do Telluride a přiměli Luise a Lisu Marquezovy, aby se spolu se svými dcerkami přemístili na tajné místo na Havaji.

Doprovázení ochrannou skupinkou zástupců díky laskavosti šerifa Eagana tři z nich – Pitt, Giordino a Pat O'Connellová – nastoupili do tryskového letadla NUMA a odletěli do hlavního města. Když se tyrkysově natřená Cessna Citation Ultra V stáčela nad vrcholky pohoří San Juan pokrytými sněhem a nabírala kurz na severovýchod, Pat se ve svém koženém sedadle zklidnila a vzala Pittovu ruku do své.

„Jste si jistý, že moje dcera je v bezpečí?“

Usmál se a jemně jí ruku stiskl. „Podesáté vám říkám, že je ve schopných rukou FBI. Za pár hodin ji budete mít ve svém náručí.“

„Nedovedu si představit, že žijeme jako štvaná zvěř po zbytek našeho života.“

„To se nestane,“ ujistil ji Pitt. „Jakmile budou ti cvoci ze Čtvrté říše vymýceni, zatčeni a usvědčeni, všichni zase budeme moci žít normálním životem.“

Pat se přes něj podívala na Giordina, který usnul dříve, než se podvozek zvedl z ranveje. „Neplýtvá čas lenošením, nemám pravdu?“

„Al dokáže spát kdekoli a kdykoli. Je jako kočka.“ Pozvedl si její ruku ke rtům a políbil ji lehce na prsty. „Vy byste se měla také trochu prospat. Musíte být k smrti unavená.“

Byl to první projev náklonnosti, o který se Pitt pokusil od té doby, co se setkali, a Pat pocítila, jak jí tělo zaplavil příjemný pocit tepla. „Moje mysl je příliš zaměstnaná, než abych se cítila unavená.“ Vytáhla svůj zápisník z kufříku. „Využiji let k tomu, abych začala s počátečním rozbořem těch nápisů.“

„Kdyby vám to nějak pomohlo, ten letoun má v zadní kabině počítačové zařízení.“

„Má skener, abych převedla své poznámky na disketu?“

„Myslím, že ano.“

Zdálo se, že únava z její tváře vyprchala. „To by mi velice pomohlo. Škoda, že můj film se zničil, když jsme byli ponořeni do vody.“

Pitt si sáhl do kapsy u kalhot, vytáhl z ní plastický balíček a pustil jí ho do klína. „Kompletní fotografický přehled té komory.“

Byla docela překvapená, když otevřela balíček a našla v něm šest plechových krabiček s filmy. „Kde jste to proboha získal?“

„Malá pozornost od Čtvrté říše,“ odvětil ledabyle. „Al a já jsme přerušili jejich focení v komoře. Zrovna končili, když jsme dorazili, takže předpokládám, že zachytili celý text. Ze všeho nejdříve dám ty svitky vyvolat ve fotolaboratoři NUMA.“

„Děkuji vám,“ pravila Pat vzrušeně a políbila jej na tvář pokrytou hustým strništěm vousů. „Mé poznámky pokryly ty nápisy pouze částečně.“ Odvrátila se od něj a spěchala směrem k počítačové kabině letadla, jako by byl pouhým cizincem mívajícím ji na rušné ulici.

Pitt opatrně zvedl své bolavé tělo ze sedadla a kráčel dopředu ke kompaktní kuchyňce, kde si otevřel ledničku a vyndal z ní plechovku limonády. Podle jeho názoru bylo smutné, že admirál Sandecker nepovoloval na palubě lodí či letadel NUMA žádné alkoholické nápoje.

Zastavil se a zadíval se dolů na dřevěnou bedýnku, jež byla pevně přivázaná k prázdnému sedadlu. Tu černou obsidiánovou lebku nepustil z očí od té doby, co ji přinesl z oné komory. Mohl si jen představovat, jak její prázdné oční důlky na něj civí skrze dřevo bedýnky. Sedl si na sedadlo naproti přes uličku, vytáhl anténu satelitního telefonu Globestar a vyťukal uložené číslo. Jeho hovor se spojil s jedním ze sedmdesáti obíhajících satelitů, který ho přenesl k dalšímu satelitu, jenž signál přenesl na zemi, kde se spojil s veřejnou telefonní sítí.

Pitt hleděl upřeně na míjející mračna a věděl, že účastník na druhém konci zřídka bral telefon před sedmým či osmým zazvoněním. Nakonec se po desátém ozval ve sluchátku hluboký hlas: „Jsem tady.“

„St. Julien?“

„Dirk!“ zahřímá St. Julien Perlmutter, když poznal jeho hlas. „Kdybych věděl, že jsi to ty, ohlásil bych se dřív.“

„A nechoval se podle svých zvyklostí? To si nemyslím.“

Pitt si snadno dokázal představit Perlmuttera, celých jeho sto osmdesát kil v obřadném hedvábném pyžamu s drobným barevným vzorem, pohřbeného uprostřed hory námořních knih v domě ze železničního vagonu, který nazýval svým domovem. Tento dobrý vypravěč, gurmán, zasvěcený znalec a vyhlášená autorita v dějinách námořnictví s knihovnickou sbírkou nejvzácnějších námořních knih na světě, soukromých dopisů, dokumentů a plánů týkajících se téměř každé lodi, jež kdy byla postavená, byl chodící encyklopedií o člověku a moři.

„Kde jsi, chlapče?“

„Deset tisíc pět set metrů nad Skalistými horami.“

„Nemohl jsi počkat a zavolat mi z Washingtonu?“

„Chtěl jsem při první příležitosti uvést do chodu výzkumný projekt.“

„Jak ti mohu pomoci?“

Pitt stručně vysvětlil onu záhadnou komoru a nápisy na stěnách. Perlmutter zamyšleně naslouchal a přerušoval jej, aby mu občas položil otázku. Když Pitt skončil, Perlmutter se ho zeptal: „Co přesně máš na mysli?“

„Ty máš složky, které jsi nashromáždil o styku s předkolumbovskou Amerikou.“

„Celou místnost plnou údajů. Materiály a teorie o všech mořeplavcích, kteří navštívili Severní, Střední a Jižní Ameriku dlouho před Kolumbem.“

„Vzpomínáš si na nějaká vyprávění o starých mořeplavcích, kteří cestovali hluboko do nitra jiných světadílů a stavěli tam podzemní komnaty? Stavěli je k jedinému účelu, a to zanechat vzkaz těm, co přijdou později? Byly takové činy vůbec někdy v dějinách lidstva zaznamenány?“

„Na žádné si takhle rovnou z hlavy nevzpomínám. Existuje nesčetně popisů starodávného obchodování mezi národy Ameriky a mořeplavci z Evropy a Afriky. Má se zato, že rozsáhlá těžba mědi a cínu pro výrobu bronzu probíhala již před pěti tisíci roky.“

„Kde?“

„V Minnesotě, Michiganu a Wisconsinu.“

„Je to pravda?“

„Co se mě týká, já tomu věřím,“ pokračoval Perlmutter. „Existují důkazy starodávného dolování olova v Kentucky, hadce v Pensylvánii a slídy v Severní Karolíně. Ty doly pracovaly po mnoho století před Kristem. Potom ti neznámí horníci během velmi krátkého času záhadně zmizeli a zanechali své nářadí a jiné výtvary svědčící o jejich přítomnosti tam, kde je upustili, nemluvě o kamenných sochách, oltářích a dolmenech. Dolmeny jsou velké prehistorické vodorovné kamenné tabule podpírané dvěma nebo více svislými kameny.“

„Nemohly by být vytvořeny Indiány?“

„Američtí Indiáni zřídka kdy vytvářeli kamenné sochy a nevybudovali téměř žádné, jestli vůbec nějaké, kamenné pomníky. Potom, co důlní inženýři prostudovali staré vykopávky, odhadují, že bylo přemístěno a odvezeno pryč přes tři sta padesát tisíc tun mědi. Nikdo nevěří, že to způsobili Indiáni, protože měď, která byla nalezena archeology, dosahuje v korálcích a tretkách hodnoty jen několika set liber. Prvotní Indiáni zpracovávali kov jen velmi málo.“

„Ale žádná známka podzemních komor se záhadnými nápisy?“

Perlmutter se na chvíli zarazil. „Žádná, které si jsem vědom. Prehistoričtí horníci po sobě zanechali málo známek hrnčířství nebo rozsáhlých dokladů o nápisech. Jedině nějaké slovní či obrázkové znaky, jež jsou z větší části nečitelné. Můžeme jediné hádat, jestli jsou snad egyptské, fénické či skandinávské, nebo možná dokonce od nějaké dřívější rasy. Na jihozápadě existuje důkaz o keltských dolech a tvrdí se, že těsně po přelomu století byly u Tucsonu v Arizoně nalezeny římské lidské výtvary. Takže, co k tomu dodat? Většina archeologů není ochotna riskovat a posvětit předkolumbovské styky. Prostě odmítají přistoupit na šíření.“

„Na šíření kulturního vlivu od jednoho národa k druhému stykem.“

„Přesně tak.“

„Ale proč?“ otázal se Pitt.

„Archeologové jsou parta tvrdohlavců,“ odvětil Perlmutter. „Všichni jsou z Missouri. Musíš jim to ukázat. Ale poněvadž rané americké kultury nenašly užití pro kolo, s výjimkou hraček, nebo nevyvinuly hrnčířské kolo, odmítají uvěřit na rozšiřování.“

„Mohla by tu být celá řada důvodů. Až do příchodu Cortese a Španělů nebyli v Americe žádní koně či volí. Dokonce i já vím, že představě trakaře trvalo šest set let, než doputovala z Číny do Evropy.“

„Co k tomu mohu říct?“ vzdychl si Perlmutter. „Jsem pouze nadšencem pro dějiny námořnictví, který odmítá psát odborná pojednání o předmětech, o nichž toho málo ví.“

„Ale budeš pátrat ve své knihovně po jakémkoli popisu podzemních komor s nerozluštitelnými nápisy tam, co před čtyřmi tisíci lety mohly být vzdálené kouty světa?“

„Vynasnažím se.“

„Děkuji ti, starý kamaráde. Víc ani nemohu žádat.“ Pitt plně důvěřoval svému starému rodinnému příteli, jenž si ho posazoval na klín a vyprávěl mu námořní historky, když byl ještě malý chlapec.

„Je tu ještě něco jiného, co jsi mi o té své komnatě neřekl?“ dotazoval se Perlmutter.

„Pouze to, že v ní byl jeden artefakt.“

„Celou dobu jsi mi to zatajoval. Jaký druh artefaktu?“

„Jde o lebku v životní velikosti, vyřezanou z čistého černého obsidiánu.“

Perlmutter si to nechal na několik okamžiků proniknout do vědomí. Nakonec řekl: „Znáš její význam?“

„Nic, co by bylo zřejmé,“ odpověděl Pitt. „Vše, co ti mohu říct, je to, že bez moderních nástrojů a řezného zařízení by těm starým národům, co vybrousili a vyhladili takový velký kus obsidiánu, muselo trvat deset generací, než by vytvořili tak nádherně zhotovený výrobek.“

„Máš úplnou pravdu. Obsidián je sopečné sklo vytvořené rychle chladnoucí lávou. Po mnoho tisíc let jej člověk používal k výrobě hrotů šípů, nožů a špiček kopí. Obsidián je velmi křehký. Je to pozoruhodný výkon, že z něj v průběhu jednoho a půl století vytvořili takový předmět, aniž by ho rozbili či narušili.“

Pitt vrhl letmý pohled na bedýnku připevněnou k sedadlu. „Škoda, že tu nemůžeš být, abys ji viděl, St. Juliene.“

„To není potřeba. Já už vím, jak vypadá.“

Pitt zavětil lumpárnu. Perlmutter byl pověstný tím, že si pohrával se svými oběťmi, když se chystal vyjevit svou intelektuální převahu. Pitt neměl na vybranou, než padnout do jeho pastí. „Musel bys ji uvidět na vlastní oči, abys ocenil její krásu.“

„Zapomněl jsem ti říci, milý hochu,“ řekl Perlmutter a tón jeho hlasu překypoval předstíranou nevinností, „že vím, kde se nachází další.“

11

CESSNA ULTRA V dosedla na východní ranvej Andrewsovy letecké základny a pojížděla k hangárům pronajatým různým vládním agenturám vojenským letectvem. Letištní a přepravní budovy NUMA byly umístěny v severovýchodní části základny. Dodávka NUMA už čekala, aby Giordina odvezla do jeho obytného domu v Alexandrii ve Virginii a Pat do onoho bezpečného domu, kde čekala její dcera.

Pitt opatrně vynesl dřevěnou bedýnku obsahující obsidiánovou lebku ven z letadla a postavil ji na zem. Nedoprovázel Pat a Giordina, ale zůstal vzadu.

„Nepůjdete s námi?“ zeptala se Pat.

„Ne, vyzvedne si mě jeden přítel.“

Pronikavě se na něj podívala. „Snad přítelkyně?“

Zasmál se. „Věřila byste tomu, že můj kmotr?“

„Ne, myslím, že nevěřila,“ pravila sarkasticky. „Kdy vás zase uvidím?“

Lehce ji políbil na čelo. „Dříve, než si myslíte.“

Poté zavřel dveře a pozoroval, jak dodávka odjíždí směrem k hlavní bráně základny. Když pilot a druhý pilot odešli, uvolnil se a posadil se na zem se zády opřenými o jedno kolo podvozku. Jarní vzduch Washingtonu byl svěží a průzračný, s teplotami pohybujícími se mezi šestnácti až osmnácti stupni Celsia, což bylo v tomto ročním období neobvyklé. Čekal pouze deset minut, když vedle letadla s houpnutím v tichosti zastavil velmi elegantní automobil v zelené a stříbrné barvě.

Šasi automobilu značky Rolls Royce Silver Dawn odešlo v roce 1955 z tovární montážní linky ke karosářům firmy Hooper &

Company, kde bylo vybaveno karosérií navrženou tak, aby půvabně splývala od předních blatníků k zadní části, s hladkými stranami nad okraji blatníků. Motor o obsahu 4 300 cm³ se shora řízenými ventily dokázal pohánět ten majestátní vůz nejvyšší rychlostí sto čtyřicet kilometrů za hodinu, a to s jediným zvukem, pocházejícím od šustících pneumatik.

Hugo Mulholland, šofér St. Julienu Perlmuttera, vystoupil z vozu na straně řidiče a napřáhl ruku. „Je mi potěšením vás opět vidět, pane Pitte.“

Pitt se zeširoka usmál a potřásl šoférovi rukou. Pozdrav byl vyměněn bez sebemenšího náznaku srdečnosti, ale Pitt se vůbec neurazil. Huga znal již více než dvacet let. Šofér a první poradce Perlmuttera byl opravdu srdečný a pozorný, ale měl kamennou tvář Bustera Keatona a jen vzácně se usmál či projevil známky sympatií. Vzal Pittův kempinkový pytel, položil ho do kufru rollsu, a potom ustoupil dozadu, když Pitt vedle svého kempinkového pytle opatrně umístil dřevěnou bedýnku.

Pitt nastoupil se skloněnou hlavou do vozu a usadil se na zadním sedadle, jež bylo ze dvou třetin zabrané Perlmutterovým masivním tělem. „St. Juliene, vypadáš zdravý jako rybička.“

„Spíše jako pořádná velryba.“ Perlmutter si vzal Pittovu hlavu do obou rukou a políbil je na obě tváře. Ten obrovský muž měl na své šedivé hlavě panamský klobouk. Jeho obličej byl zarudlý, s tulipánovitým nosem doplněným blankytně modrýma očima. „Už je to příliš dlouho. Neviděli jsme se od té doby, co ta hezká asijská dívka od Naturalizační a imigrační služby pro nás uspořádala večeři v tvém hangárovém bytě.“

„Julia Marie Leeová. To bylo loni asi touhle dobou.“

„Co se s ní stalo?“

„Naposledy jsem slyšel, že Julia byla vyslaná do Hongkongu.“

„Nikdy dlouho nezůstanou, nemám pravdu?“ uvažoval nahlas Perlmutter.

„Já nejsem přesně ten typ chlapa, kterého si ženy berou domů, aby ho seznámily se svou maminkou.“

„Nesmysl. Byl bys skvělá partie, kdyby ses vůbec někdy usadil.“

Pitt změnil téma. „Cítím tady jídlo?“

„Kdy jsi naposledy jedl?“

„Měl jsem kávu k snídani a limonádu k obědu.“

Perlmutter zvedl z podlahy piknikový koš a posadil si jej do svého velikého klína. Poté vytáhl z úkrytu na zadní straně předních sedadel podnosy ze sukovitého ořechového dřeva. „Připravil jsem pro naši cestu do Fredericksburgu malou svačinu.“

„To je to místo, kam jedeme?“ zeptal se Pitt a s velkým očekáváním se těšil na gurmánské lahůdky uvnitř toho košíku.

Perlmutter jednoduše kývl, když zvedl láhev suchého šampaňského Veuve Clicquot Ponsardin. „Je to v pořádku?“

„Moje oblíbené,“ řekl uznale Pitt.

Potom co Mulholland projel na znamení rukou hlavní bránou, zatočil doleva na okružní silnici kolem hlavního města a jel na východ přes řeku Potomac, dokud nedorazil do Springfieldu, kde se stočil na jih. Uvnitř zadní části pro cestující rozložil Perlmutter stříbrné příbory a porcelánové nádoby na podnosy, a pak na ně začal klást různé pokrmy, počínaje palačinkami plněnými houbami a brzlíkem, grilovanými a obalovanými ústřicemi, několika paštikami a sýry, a konče hruškami mírně povařenými v červeném víně.

„Tohle je opravdová hostina, St. Juliene. Málokdy jím takhle přehnaně.“

„Já často,“ pravil Perlmutter a pohladil si své obrovské břicho. „A to je ten rozdíl mezi námi.“

Opulentní piknik zakončili malou termoskou espresa. „Žádný koňak?“ tázal se Pitt posměšně.

„Den ještě dost nepokročil pro muže po šedesátce, aby popíjel silný alkohol. Prospal bych odpoledne.“

„Kde je ta druhá obsidiánová lebka, o které ses zmiňoval?“

„Ve Fredericksburgu.“

„Předpokládal jsem to.“

„Patří velmi milé staré dámě jménem Christine Menderová-Hustedová. Její prababička získala tu lebku, když byla velrybářská loď jejího manžela uvězněná v zimním ledu v Antarktidě. Je to napínavý příběh. Podle rodinné historie se jednoho dne Roxanna Menderová ztratila na ledové návrši. Když ji její manžel kapitán Bradford Mender, velitel velrybářské lodi *Paloverde*, a jeho posádka

zachránili, objevili opuštěnou anglickou plachetnici patřící Východoindické společnosti. Hnáni zvědavostí vstoupili na palubu a prohledali tu loď, přičemž našli mrtvou posádku a cestující. Ve skladišti našli černou obsidiánovou lebku a jiné podivné předměty, které tam museli nechat, protože se plující led počal lámat, a oni museli spěchat zpátky na svou loď.“

„Zachránili tu černou lebku?“

Perlmutter přikývl. „Ano. Roxanna sama ji odnesla z té opuštěné lodi. Od té doby už navždy zůstala rodinným dědictvím.“

Pitt upíral prázdný pohled oknem rollse ven na zelenou zvlněnou krajinu Virginie. „I když ty dvě lebky budou identické, bez označení nám neřeknou nic o tom, kdo je vytvořil a proč.“

„Srovnávání těch lebek není důvodem, proč jsem sjednal schůzku s paní Menderovou-Hustedovou.“

„Tak jaký máš plán?“

„Deset let jsem se snažil koupit dopisy rodiny Menderových týkající se doby, kdy kapitán Mender lovil velryby. Patří k nim také palubní deníky lodí, na nichž sloužil. Ale zlatým hřebem sbírky, předmětem, za který bych dal svých pár zbývajících zubů, aby se mi dostal do rukou, je palubní deník té opuštěné lodi, kterou našli v ledu.“

„Rodina Menderových ho vlastní?“ zeptal se Pitt, jehož zvědavost narůstala.

„Vím, že ho kapitán Mender vzal, když se ostatní rozeběhli po ledové návrši.“

„Potom máš utajený motiv k této cestě.“

Perlmutter se lišácky usmál. „Doufám, že až paní Menderová-Hustedová uvidí tvou lebku, možná se dá obměkčit a prodá mi její spolu s rodinnou archivní sbírkou.“

„Necítíš se zahanbeně, když se na sebe podíváš v zrcadle?“

„To ano.“ Perlmutter se d'ábelsky zachechtal. „Ale brzo to přejde.“

„Je v palubním deníku té opuštěné lodi nějaký náznak, odkud ta lebka pochází?“

Perlmutter zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem jej nečetl. Menderová-Hustedová ho drží pod zámkem.“ Uplynulo několik vteřin, během nichž byl Pitt ponořen do svých myšlenek.

Nemohl si přestat lámat hlavu tím, kolik dalších obsidiánových lebek bylo skryto po světě.

ROLLS-ROYCE pohybující se tiše zvýšenou rychlostí urazil cestu do Fredericksburgu za hodinu a půl. Mulholland zamířil s majestátním vozem na kruhovou soukromou příjezdovou cestu, jež vedla k malebnému domu v koloniálním slohu na vyvýšeném místě města nad řekou Rappahannock, kde v občanské válce padlo během jednoho dne 12 500 vojáků Unie. Ten dům, postavený v roce 1848, byl půvabnou připomínkou minulosti.

„Tak a jsme tady,“ řekl Perlmutter, když Mulholland otevřel dvířka.

Pitt zašel k zadní části vozu, zvedl víko kufru a vyzdvihl ven bedýnku obsahující lebku. „Tohle by mělo dopadnout zajímavě,“ pravil, když vycházeli nahoru po schodech, a zatáhl za šňůru zvonku.

Christine Menderová-Hustedová by se byla mohla vydávat za babičku kohokoli. Byla čiperná, jak už takové babičky bývají, bělovlasá, s vlídným úsměvem, andělskými rysy tváře a s deseti kily nadváhy. Pohybovala se tak rychle jako její jiskřivé, oříškově hnědé oči. Pozdravila Perlmuttera pevným potřesením ruky a pokývla, když jí představil svého přítele.

„Pojďte, prosím, rovnou dovnitř,“ pravila příjemným hlasem. „Očekávala jsem vás. Smím vám nabídnout trochu čaje?“

Oba muži to přijali a byli odvedeni do dřevem obložené knihovny s vysokým stropem, kde jim byl dán pokyn, aby se posadili do pohodlných kožených křesel. Když mladá dívka, jež jim byla představena jako sousedova dcera, která vypomáhá v domě, naservírovala čaj, Christine se obrátila k Perlmutterovi.

„Tedy, St. Juliene, jak jsem vám řekla po telefonu, stále nejsem ochotná vám prodat své rodinné poklady.“

„Připouštím, že naděje nikdy neopustila mou mysl,“ řekl Perlmutter, „ale přivedl jsem Dirka z jiného důvodu.“ Otočil se k Pittovi. „Ukázal bys laskavě paní Menderové-Hustedové, co máš v té bedýnce?“

„Christine,“ pravila. „Mé dívčí a manželské jméno dohromady je dlouhatánské.“

„Žila jste vždy ve Virginii?“ otázal se Pitt, který udržoval konverzaci, zatímco otevíral západky na dřevěné bedýnce obsahující lebku z dolu Pandora.

„Pocházím ze šesti generací Kalifornanů, z nichž mnozí dosud žijí v San Francisku a jeho okolí. Náhodou jsem měla to štěstí a vzala si muže, jenž pocházel z Virginie a sloužil jako zvláštní poradce u třech prezidentů.“

Pitt se odmlčel, když jeho zrak upoutala černá obsidiánová lebka, která byla posazená na římse nad dohasínajícím ohněm. Potom pomalu, jakoby v transu, otevřel bedýnku. Nato z ní vyňal svoji lebku, přešel na druhou stranu místnosti a umístil její věrnou kopii na římsu.

„Proboha!“ vyjekla Christine. „Nikdy bych se nenadála, že existuje další.“

„Ani já ne,“ řekl Pitt a zkoumal ty dvě černé lebky. „Pokud mohu mluvit podle toho, co vidím pouhým okem, jsou to dokonalé duplikáty, identické svým tvarem a skladbou. Dokonce i rozměry se zdají být stejné. Je to, jako by obě vyšly ze stejné formy.“

„Povězte mi, Christine,“ pravil Perlmutter s šálkem čaje v jedné ruce, „jaký strašidelný příběh o té lebce předal váš pradědeček potomstvu?“

Pohlédla na něj, jako by jí položil hloupou otázku. „Víte zrovna tak dobře jako já, že byla nalezena na lodi zamrzlé v ledu, která se jmenovala *Madras*. Měla namířeno z Bombaje do Liverpoolu se třiceti sedmi cestujícími a čtyřiceti muži posádky na palubě a vezla rozmanitý náklad čaje, hedvábí, koření a porcelánu. Moji praprarodiče našli tu lebku ve skladišti zaplněném jinými starodávnými předměty vyrobenými lidmi.“

„Co jsem chtěl říci, bylo, jestli našli nějakou stopu toho, jak se ty artefakty dostaly na palubu *Madrasu*.“

„Bezpečně vím, že ta lebka a ostatní zvláštnosti se nedostaly na palubu lodi v Bombaji. Byly objeveny posádkou a pasažéry, když se během cesty zastavili pro vodu u opuštěného ostrova. Podrobnosti byly v tom lodním deníku.“

Pitt zaváhal a, obávaje se nejhoršího, zopakoval: „Říkáte, že *byly* v tom lodním deníku?“

„Kapitán Mender si jej neponechal. Posledním přáním kapitána *Madrasu* bylo, aby deník byl dopraven majitelům té lodi. Můj pradědeček jej svědomitě zaslal kurýrní poštou do Liverpoolu.“

Pitt měl pocit, jako by byl ve slepé uličce narazil hlavou do cihlové zdi. „Víte, jestli majitelé *Madrasu* vyslali nějakou expedici, aby našla tu opuštěnou loď a šla po jejím kurzu nazpět k těm artefaktům?“

„Jak se ukázalo, původní majitelé lodi prodali tu obchodní společnost dříve, než kapitán Mender zaslal lodní deník,“ vysvětlovala Christine. „Nové vedení vyslalo expedici o dvou lodích, aby našly *Madras*, ale ty zmizely s celou posádkou.“

„Pak jsou všechny záznamy ztracené,“ řekl Pitt sklíčeně.

Christine se zablýsklo v očích. „To jsem nikdy neřekla.“

Pohlédl na tu postarší dámu a snažil se jí něco vyčíst z očí. „Ale...“

„Moje prababička byla velmi bystrá paní,“ přerušila jej. „Zhotovila si rukopisnou kopii lodního deníku *Madrasu* ještě předtím, než ho její manžel odeslal do Anglie.“

Pittovi připadalo, jako by se slunce prodralo černými mračky. „Smím si ho, prosím, přečíst?“

Christine hned neodpověděla. Přešla ke kapitánovu starožitnému psacímu stolu a upřela svůj pohled vzhůru na obraz visící na stěně obložené dubovým dřevem. Zobrazoval muže sedícího v křesle se zkříženýma rukama a nohama. Byl by to možná hezký muž, nebýt jeho velikého vousu. Byl to rozložitý muž a jeho tělo a ramena vyplňovaly celé křeslo. Žena, jež stála za ním s jednou rukou na jeho rameni, byla postavou malá a upřeně se dívala intenzívně hnědýma očima. Oba byli oděni do šatů z devatenáctého století.

„Kapitán Bradford a Roxanna Menderová,“ pravila zadumaně, zdánlivě pohroužená do minulosti, již nikdy neprožila. Poté se

otočila a podívala se na Perlmuttera. „St. Juliene, myslím, že teď je ta vhodná chvíle. Ze sentimentálních důvodů jsem se pokoušela uchovávat jejich dokumenty a dopisy po příliš dlouhou dobu. Je lepší, když budou uloženy v paměti těch, co dokáží číst a těžít z historie, ve které oni žili. Ta sbírka je vaše za cenu, kterou jste uvedl.“

Perlmutter se zvedl z křesla tak lehce, jako by měl tělo atleta, a objal Christine. „Děkuji vám, milá paní. Slibuji, že vše bude řádně zachováno a uskladněno v archivu, aby to mohli studovat budoucí vědci.“

Christine přešla k Pittovi a postavila se vedle něj u římsy nad krbem. „A pro vás, pane Pitte, mám dárek. Svěřuji vám svou obsidiánovou lebku do opatrování. Když teď máte odpovídající pár, co máte v úmyslu s nimi udělat?“

„Ještě než půjdou do muzea dějin starověku, budou prozkoumány a analyzovány v laboratoři, aby se zjistilo, zda mohou být zařazeny do určité doby a spojeny s nějakou minulou civilizací.“

Dívala se dlouho na svoji lebku, dříve než si zhluboka povzddechla. „Nerada se s ní loučím, ale když vím, že o ni bude řádně postaráno, stává se to tím pro mě snazší. Víte, lidé se vždy na ni podívali a mysleli si, že je předzvěstí neštěstí a tragických časů. Ale od chvíle, kdy ji Roxanna přenesla po tající ledové návrši k lodi svého manžela, nepřinesla rodině Menderů nic než štěstí a požehnání.“

CESTOU ZPÁTKY DO Washingtonu si Pitt četl záznamy z lodního deníku *Madrasu*, tak jak byly náročně opsány do notýsku vázaného v kůži křehkým a hladkým rukopisem Roxanny Menderové. Navzdory hladké jízdě rollsu musel čas od času vzhlednout a zadívat se do dálky, aby se mu z cesty autem neudělalo nevolno.

„Našel jsi něco zajímavého?“ zeptal se ho Perlmutter, když Mulholland jel po mostě George Masona, jenž se klene přes řeku Potomac.

Pitt zvedl svůj zrak od zápisníku. „To jsem rozhodně našel. Nyní máme přibližnou polohu místa, kde posádka *Madrasu* objevila svou lebku, a mnohem, mnohem víc.“

12

ROLLS-ROYCE ZASTAVIL u starého letištního hangáru, který Pitt nazýval svým domovem, na opuštěném konci washingtonského mezinárodního letiště. Ten sešle vyhlížející hangár postavený v roce 1936 vypadal, jako by byl dlouho opuštěný. Jeho stěny z rezavějícího vlnitého plechu obklopovalo býlí a okna byla zabedněná prkny.

Sotva Hugo vyklouzl zpoza volantu, zdálo se, že se odnikud zhmotnili dva těžce ozbrojení muži oblečení do maskovacích pracovních uniforem a stáli tu s automatickými puškami připravenými k výstřelu. Jeden se naklonil do okénka, zatímco druhý stál tvář v tvář Mulhollandovi, jako by jej vyzýval, aby udělal výhružný pohyb. „Jeden z vás by měl být Dirk Pitt,“ vyštěkl muž nakukující do zadního sedadla.

„Já jsem Pitt.“

Strážný chvíli zkoumal jeho obličej. „Legitimujte se, pane.“ To nebyla žádost, ale rozkaz.

Pitt se vytasil s průkazem NUMA a strážný pozvedl svou zbraň a usmál se. „Promiňte mi to obtěžování, ale máme příkaz chránit vás a váš majetek.“

Pitt předpokládal, že muži byli od málo známé federální ochranné bezpečnostní agentury. Její agenti byli vysoce trénovaní k ochraně vládních zaměstnanců, jejichž životy byly ohroženy. „Jsem vám vděčný za vaši starost a horlivost.“

„Co ti dva druzí pánové?“

„Jsou to dobří přátelé.“

Strážný podal Pittovi malé dálkové poplašné zařízení. „Noste to, prosím, neustále u sebe, když jste ve svém obydlí. Při

sebenepatrnějším náznaku nebezpečí stiskněte vysílací tlačítko. Zareagujeme do dvaceti sekund.“

Strážný neuvedl své jméno a Pitt o ně nepožádal.

Mulholland otevřel kufr vozu a Pitt z něj vyňal svůj kempinkový vak. V této chvíli si všiml, že oba strážní zmizeli. Rozhlédl se po prostoru hangáru a bedlivě zkoumal prázdná pole stranou od hlavní ranveje. Bylo to, jako by byli nikdy neexistovali. Pitt mohl pouze hádat, že byli skryti pod zemí.

„Zařídím, aby Hugo jel kolem ústředí NUMA a vyložil tvé obsidiánové hlavy,“ řekl Perlmutter.

Pitt položil svou ruku Mulhollandovi na rameno. „Odneste je velmi opatrně do laboratoře v šestém patře a dejte je vědci, co ji má na starosti. Jmenuje se Harry Matthews.“

Mulholland se nepatrně ušklíbl, což se rovnalo úsměvu od ucha k uchu od kohokoli jiného. „Vynasnažím se, abych je neupustil.“

„Sbohem, St. Juliene. A děkuji ti.“

„Není zač, kamaráde. Při první příležitosti, které se ti dostane, se u mě zastav na večeři.“

Pitt pozoroval, jak se starý rolls pohybuje po neštěrkové cestě vedoucí k letištnímu bezpečnostnímu východu a za jeho nárazníkem se táhne obláček prachu. Podíval se nahoru na starý omšelý stožár osvětlení a uviděl nepatrnou bezpečnostní kameru umístěnou na jeho vrcholku. Možná by tohle ukojilo jeho zvědavost ohledně místa, kde se skrývali strážní, tím, že měl nahané jejich pohyby.

Malým dálkovým ovládáním deaktivoval rozsáhlý poplachový systém hangáru a otevřel dveře, jež se zdály být natrvalo zavřené od druhé světové války. Zvedl si kempinkový vak na rameno a vešel dovnitř. Vnitřek byl prachotěsný a tmavý. Nikde sem ani štěrbinou nepronikalo světlo. Poté zavřel dveře a stiskl vypínač, čímž hangár zaplavil září světél a škálou barev.

Podlaha hangáru, natřená lesknoucí se bílou epoxidovou pryskyřicí, byla pokrytá sbírkou padesáti starých a klasických automobilů nalakovaných nespočtem jasnými barvami. Ostatní exponáty zahrnovaly německé tryskové letadlo z druhé světové války a třímotorový letoun značky Ford ze začátku třicátých let, jemuž se říkalo Plechová husa. Oproti jedné stěně hangáru byl na zvýšených

kolejích usazen železniční vagon z přelomu století. Coby přídavek k žánrovému obrázku zde byla litinová vana s přívěsným lodním motorem a nezvyklý nafukovací vor s provizorní kabinou a stěžněm. Celou tu sbírku střežil vysoký totemový kůl Indiánů kmene Haida.

Pitt se zarazil, aby svým zrakem přejel po té eklektické sbírce, a pečlivě zkoumal nápisy na mnoha starých reklamních štítech, jež visely dolů z vysokého klenutého stropu, včetně reklamy na barmskou holírnu. Spokojený, že vše je na svém místě, vylezl po točitém schodišti z tepaného železa ke svému obydlí nad podlahou skladiště.

Jeho vnitřek vyhlížel jako námořní muzeum. Modely lodí ve skleněných vitrínách se tu mísily s kormidly s dřevěnou paprskovou rukojetí, kompasnicemi, lodními zvony a s měděnými a mosaznými potápěčskými helmami. Obývací pokoj, studovna, jednolůžková ložnice s koupelnou a kuchyně s jídelnou neměřily dohromady více než sto čtverečních metrů.

Ačkoli byl unavený až do otupění, vybalil si kempinkový vak a vyházel své špinavé oblečení na podlahu malé komory, v níž měl pračku a sušičku. Potom vkročil do koupelny a dlouze se sprchoval tak, že obrátil horkou kouřící vodu proti jedné stěně sprchového koutu, zatímco v jednom jeho rohu odpočíval zády na podlaze a s nohama rovně vzhůru. Relaxoval při pití stříbrné tequila Juan Julio s ledem, když lodní zvon oznámil přítomnost návštěvníka u hlavního vchodu.

Pitt nakoukl do jednoho ze čtyř televizních monitorů umístěných mezi dvěma přihrádkami knih a poznal zástupce ředitele NUMA, Rudiho Gunna, který stál na jeho prahu. Stiskl tlačítko na dálkovém ovládání a řekl: „Jen pojď dál, Rudi. Jsem nahoře.“

Gunn vylezl po schodišti a vstoupil do bytu. Byl to malý muž s řídnoucími vlasy a římským nosem a civěl na svět brýlemi se silnými kostěnými obroučkami. Coby bývalý velitel válečného námořnictva a první ve své třídě na námořní akademii, Gunn byl vysoce inteligentní a velmi uznávaný osazenstvem NUMA. Jeho modré oči byly za čočkami jeho brýlí široké a zvětšené a v jeho tváři byl omámený výraz.

„Dva chlapíci s automatickými puškami v maskovací výstroji mě vyděsili k smrti, dokud jsem jim nedokázal, že jsem tvůj přítel z NUMA.“

„To je nápad admirála Sandeckera.“

„Věděl jsem, že si najal bezpečnostní službu, ale neměl jsem žádnou představu o tom, že mají kouzelnou moc a dokáží se zčistajasna objevit. Jediné, co chybělo, byl obláček kouře.“

„Jsou velmi schopní,“ řekl Pitt.

„Byl jsem informován o vaší situaci v Telluride,“ pravil Gunn a klesl do křesla. „Ve městě se povídá, že tvůj život nestojí ani za zlámanou grešli.“

Pitt mu z kuchyně donesl sklenici ledového čaje. Až na příležitostné pivo, Gunn málokdy pil cokoli s alkoholem. „Ne však pro ta individua z Čtvrté říše. Mám podezření, že nebudou litovat peněz, aby mě pohřbili do hrobu.“

„Dovolil jsem si v tom trochu zapátrat.“ Gunn zmlkl a vypil polovinu sklenice ledového čaje. „Setkal jsem se s několika přáteli v FBI...“

„Jaký zájem by vůbec mohla mít FBI o vnitrostátní zločin?“

„Mají podezření, že ti zabijáci, na které jsi narazil v dole Pandora, by mohli být součástí nějakého mezinárodního zločineckého syndikátu.“

„Teroristé?“ otázal se Pitt.

Gunn zavrtěl hlavou. „Nejsou to náboženští či nějakou sektou puzení fanatici. Ale jejich program je stále tajný. Tajní agenti CIA, agenti Interpolu – nikdo dosud nebyl schopen proniknout do té organizace. Všechny zahraniční zpravodajské služby vědí, že existuje. Nemají tušení, odkud operuje, nebo kdo ji řídí. Její zabijáci se objeví, jako tomu bylo v Telluride, zavraždí své oběti a náhle zmizí.“

„V jakých zločinech jsou zapleteni kromě vražd?“

„To se také zdá být tajemstvím.“

Pittovy oči se zúžily. „Kdo kdy slyšel o zločineckém syndikátu bez jakéhokoli motivu?“

Gunn pokrčil rameny. „Vím, že to zní šíleně, ale musí ještě zanechat dokonce jen nepatrné vodítko.“

„V Telluride mají vyslýchat dva z těch vyvrhelů.“

Gunn zvedl obočí. „Tys to neslyšel?“

„Neslyšel co?“

„Jakýsi šerif Eagan z Telluride v Coloradu zatelefonoval před pouhou hodinou admirálu Sandeckerovi. Ti vězňové byli nalezeni mrtví.“

„Zatraceně!“ odsekl podrážděně Pitt. „Vysloveně jsem šerifovi řekl, aby je prohledal kvůli tabletám kyanidu.“

„Nic tak pozemského jako jed. Podle Eagana byla do vězeňské cely propašována bomba. Byli roztrháni na kusy spolu se zástupcem šerifa, který tam poblíž konal službu.“

„Život pro tyhle lidi nemá cenu,“ pravil Pitt sarkasticky.

„To jsem z toho usoudil.“

„Jaký bude další krok?“

„Admirál tě vysílá na geologický projekt prováděný na širém moři uprostřed Pacifiku, kde budeš celkem v bezpečí před jakýmkoli dalšími pokusy o úkladné zavraždění.“

Pitt se lišácky zazubil. „Nepojedu tam.“

„Věděl, že to řekneš.“ Gunn mu úsměv oplatil. „Mimoto jsi příliš důležitý pro vyšetřování, než abys byl poslaný někam, kde lišky dávají dobrou noc. Jak to vypadá, měl jsi více styku s touto skupinou než kdokoli jiný a přežil jsi, abys o tom mohl vyprávět. Chtějí s tebou hovořit vyšetřovatelé na vysoké úrovni. V osm hodin ráno...“ Odmlčel se, aby Pittovi podal proužek papíru. „Tady je ta adresa. Buď tam. Zavez auto do otevřené garáže a počkej na instrukce.“

„James Bond a Jack Ryan přijdou také?“

Gunn se zašklebil. „Vtipné.“ Dopil ledový čaj a vyšel ven na balkon s vyhlídkou na tu nádhernou sbírku dole. „To je zajímavé.“

„Co je?“

„Zmiňoval ses o těch úkladných vrazích, že jsou ze Čtvrté říše.“

„To byla jejich slova, ne moje.“

„Nacisté nazývali svou ohavnou vysněnou zemi Třetí Reich.“

„Skoro všichni ti staří nacisté jsou bohudík mrtví,“ pravil Pitt. „Ten Třetí Reich zemřel s nimi.“

„Chodil jsi někdy do kurzu němčiny?“ zeptal se Gunn.

Pitt zavrtěl hlavou. „Jediná slova, která znám, jsou *ja, nein* a *auf Wiedersehen*.“

„Potom nevíš, že Třetí Reich je anglicky Třetí říše.“

Pitt ztuhl. „Nenaznačuješ mi, že je to parta neonacistů?“

Gunn se chystal odpovědět, když se ozval hlasitý svištivý zvuk podobný proudovému bojovému letounu používajícímu svůj afterburner, po němž okamžitě následoval pronikavý skřípot kovu a záblesk oranžového plamene, jenž se mihl hangárem, předtím než zmizel skrze protější zeď. O dvě vteřiny později otrásl hangárem výbuch a zalomcoval balkonem z tepaného železa. Z kovové střechy padal prach, usazoval se na blyštivých autech a činil jejich jasný lak matným. Slábnoucí lomoz exploze vystřídal podivné ticho.

Poté se ozvalo rachocení dlouhotrvající palby, po níž rychle následovala další, tlumenější exploze. Oba muži stáli bez hnutí a svírali zábradlí balkonu.

Pitt promluvil jako první. „Ti grázlové!“ zasyčel.

„Co to proboha bylo?“ zeptal se šokovaný Gunn.

„Čert je vem! Vypálili raketu do mého hangáru. Jediné, co nás zachránilo před roztrháním na cucky, bylo to, že nevybuchla. Hlavice s náloží prorazila jednu tenkou stěnu z vlnitého plechu a vyšla ven druhou, aniž by rozbuška v její špičce narazila na silný trám konstrukce.“

Dveře se rozlétly a dva strážní vběhli na podlahu hangáru a zastavili se pod točitým schodištěm. „Jste zranění?“ zeptal se jeden z nich.

„Mám dojem, že spíše otřeseni,“ řekl Pitt. „Odkud to přišlo?“

„Z ručního raketometu vypáleného z helikoptéry,“ odpověděl mu strážný. „Promiňte, že jsme ji nechali dostat se tak blízko. Naletěli jsme na její označení – údajně měla být z místní televizní stanice. Vypálili jsme však na ni a sestřelili ji. Zřítela se do řeky.“

„Dobrá práce,“ pravil Pitt upřímně.

„Vaši přátelé určitě nelitují peněz, že ano?“

„Zřejmě mají peněz nazbyt.“

Strážný se otočil ke svému partnerovi. „Budeme muset rozšířit hranice ostrahy.“ Poté se rozhlédl po hangáru. „Nějaká škoda?“ zeptal se Pitta.

„Jenom pár děr ve stěnách, dost velkých na to, aby se jimi pouštěli draci.“

„Postaráme se, aby byly okamžitě opraveny. Ještě něco?“

„Ano,“ řekl Pitt, jenž se stával ještě rozzlobenějším, když se upřeně díval na nános prachu na svých drahých autech. „Zavolejte sem, prosím, úklidovou čet.“

„Snad bys měl znovu zvážit ten projekt v Tichomoří,“ pravil Gunn.

Zdálo se, že Pitt jej neslyší. „Čtvrtý Reich, Čtvrtá říše, ať jsou kdokoli, udělali velmi závažnou chybu.“

„Cože?“ řekl Gunn a díval se zvědavě na své třesoucí se ruce, jako by patřily někomu jinému. „Co je to za chybu?“

Pitt civěl vzhůru na zející roztřepené otvory ve stěnách svého hangáru. Z jeho opálově zelených očí vyzařovala chladná zášť, jakou Gunn spatřil aspoň při čtyřech jiných příležitostech. Bezděčně se zachvěl.

„Dosud se bavili jen ti padouši,“ pronesl Pitt a jeho ústa se stočila do křivého úsměšku. „Teď jsem na řadě já.“

13

JEŠTĚ NEŽ ŠEL PITT SPÁT, podíval se na pásy ze své bezpečnostní kamery a uviděl, že strážní svou práci odvedli dobře. Za použití map letištního podzemního kanalizačního systému našli velkou betonovou rouru o průměru dva a půl metru, jež odváděla dešťovou vodu a odtékající roztálý sníh ze startovacích a rolovacích drah a z okolí budovy letiště. Ta odvodňovací roura se táhla v dosahu třiceti metrů od jeho hangáru. U přístupu pro údržbáře, skrytého ve vysokém plevelu, si strážní zřídili maskované pozorovací stanoviště.

Pitt uvažoval, že k nim zajde a nabídne jim kávu, ale byl to jen chvilkový nápad. Poslední věcí, kterou potřeboval udělat, bylo lehkověžně ohrozit jejich bezpečnostní úkryt.

Právě skončil s oblékáním a dojedl rychle snídani, když venku na silnici zastavilo nákladní auto naložené materiálem k opravě děr v hangáru. Vzadu za ním zastavila neoznačená dodávka, z níž vystoupilo několik žen v pracovních kombinézách. Strážní svou přítomnost neprozradili, ale Pitt věděl, že pozorně sledovali celé to dění. Jeden z dělníků došel až k němu.

„Pan Pitt?“

„Ano.“

„Vejdeme dovnitř, provedeme opravy, vyčistíme ten nepořádek a vypadneme, jak nejrychleji to půjde.“

Pitt se strachem přihlížel, jak muži začínají vykládat staré rezavějící pláty vlnitého plechu, jež se téměř podobaly těm na stěnách hangáru. „Kde jste tyhle našli?“ zeptal se a ukazoval na ně rukou.

„Překvapilo by vás, jak vláda sleduje starý stavební materiál,“ pravil předák. „To, co vidíte, se utrhl ze střechy staré skladištní budovy v Capital Heights.“

„Naše vláda je výkonnější, než jsem se domníval.“

Nechal je pracovat a zrovna se chystal vklouznout za volant tyrkysově zbarveného džípu Cherokee patřícího NUMA, když na silnici zastavila černá korveta Sting Ray s děleným předním sklem. Okénkem na straně spolucestujícího se vyklonil Giordino a zařval: „Potřebuješ svézt?“

Pitt doklusal k autu a vlezl do něj, složil si nohy pod sebe a usadil se v koženém sedadle. „Neřekl jsi mi, že pojeděš kolem.“

„Řekli mi, abych byl na stejném místě jako ty v osm hodin. Myslel jsem si, že bychom klidně mohli jet spolu.“

„Jsi prima, Ale,“ řekl Pitt, „a je mi jedno, co se o tobě povídá.“

GIORDINO STOČIL KORVETU z Wisconsin Avenue do malé postranní uličky v obytné čtvrti Glover Park poblíž Námořní observatoře. Uličku mající pouze jeden blok na délku stínily stoleté platany. Až na jediný dům skrytý za vysokým živým plotem byl celý ten blok prázdný. Nikde nebyla zaparkovaná auta a také po chodnících se nikdo neprocházel.

„Jsi si jistý, že jsme správně odbočili?“ řekl Giordino.

Pitt se podíval ven předním sklem a ukázal rukou. „Jsme ve správné ulici, a poněvadž je tohle jediný dům v dohledu, musí to být to místo.“

Giordino zabočil do druhého vjezdu kruhové příjezdové cesty, ale namísto aby zastavil pod přední bránou, pokračoval pořád rovně dál k zadní části domu. Zatímco Giordino si to vzadu namířil k samostatné garáži, Pitt zkoumal tu dvoupatrovou budovu z cihel. Vypadalo to, že dům byl postavený někdy po občanské válce pro někoho důležitého a zámožného. Pozemek i dům se zdály být bezvadně udržovanými, ale všechny záclony v domě byly zatažené, jako by jeho nájemníci byli pryč po delší dobu.

Korveta zajela do garáže, jejíž dvojitá vrata byla otevřená dokořán. Garáž byla prázdná až na poházené zahradní náčiní, sekačku na trávu a lavici s náradím, jež vypadalo, že nebylo používáno po celá desetiletí. Giordino vypnul zapalování, dal řadicí páku do parkovací polohy a obrátil se k Pittovi.

„No, a co teď?“

Dostalo se mu odpovědi, když se vrata automaticky zavřela a vůz začal za pár vteřin pomalu klesat s podlahou garáže na elevátoru. Až na sotva slyšitelný hukot byla jízda nehluchá. Pitt se snažil odhadnout tempo klesání a vzdálenost, ale nastala tma. Po sestupu, který odhadl na téměř třicet metrů, se elevátor tiše zastavil. Rozsvítila se řada světel, a oni se nalézali v docela velké betonové garáži zaplněné několika auty. Giordino zajel s korvetou do prázdného stání mezi tyrkysové džípy Cherokee s nápisem NUMA na předních dvířkách a limuzínu Chrysler. Věděli, že džíp patří admirálu Sandeckerovi. Ten trval na tom, aby všechna přepravní vozidla NUMA byly dodávkové vozy s náhonem na čtyři kola, tak aby se s nimi dalo jezdit za nejhoršího počasí.

U vchodu s kovovými dveřmi stála stráž válečného námořnictva. „Myslíš, že to auto je tady v bezpečí, nebo ho mám zamknout?“ řekl Giordino zlomyslně.

„Je to jen instinktivní,“ odvětil Pitt, „ale mám pocit, že se ti nikam neztratí.“

Opustili vůz a přešli k uniformovanému strážnému, který měl na rukávech tři prýmký hodnosti seržanta. Kývl hlavou a pozdravil je. „Vy musíte být Dirk Pitt a Albert Giordino. Přijeli jste jako poslední.“

„Nechcete vidět naše průkazy totožnosti?“ otázal se Giordino.

Strážný se usmál. „Prostudoval jsem si vaše fotografie. Vědět, kdo je kdo, je jako srovnávat Joe Pesciho s Clintem Eastwoodem. Není těžké vás od sebe rozeznat.“

Stiskl tlačítko vedle dveří, které se odsunuly a odhalily krátkou chodbu vedoucí k dalším kovovým dveřím. „Až dojdete k těm vnitřním dveřím, zůstaňte tam chvíli klidně stát, dokud si strážný na druhé straně svou bezpečnostní kamerou neověří vaši totožnost.“

„Nespoléhá se na váš úsudek?“ zeptal se Giordino.

Strážný se ani trochu neušklíbnul. „Pojistka,“ řekl stručně.

„Nepřehání to s tou bezpečnostní rutinou?“ mumlal si Giordino. „Zrovna tak lehce jsme si mohli ke konání instruktáže rezervovat kóje pro páry v rychlém občerstvení Taco Bell.“

„Byrokraté blázní po tajnosti,“ řekl Pitt.

„Aspoň bych si byl mohl dát nějakou mexickou specialitu.“

Byli vpuštěni dvěma vedoucími do rozlehlé místnosti s koberci na podlaze, jejíž stěny byly pokryty závěsy, aby se ztlumila akustika. Místnosti vévodil šest metrů dlouhý stůl ve tvaru ledviny. Celou zadní stěnu pokrývalo obrovské promítací plátno. Osvětlení místnosti působilo uklidňujícím dojmem a bylo příjemné pro oči. Kolem stolu již sedělo několik mužů a jedna žena. Když se Pitt s Giordinem přiblížili, nikdo z nich nepovstal.

„Jdete pozdě.“ To promluvil admirál James Sandecker, vedoucí pracovník NUMA. Byl to malý muž atletické postavy s ohnivě lesklými rudými vlasy a špičatou bradkou, jenž měl panovačné studeně modré oči, které si všeho všímaly. Sandecker byl tak mazaný jako leopard spící na stromě s jedním okem otevřeným, neboť věděl, že jídlo se k němu dříve či později dostaví. Byl nedůtklivý a popudlivý, ale řídil NUMA jako shovívavý diktátor. Nyní kývl na muže sedícího po jeho levici.

„Myslím, že vy dva neznáte Kena Helma, zvláštního agenta FBI.“

Šedovlasý muž oblečený do elegantního vycházkového obleku a s hloubavými poklidnými očima oříškově hnědé barvy, jež mu vykukovaly zpoza brýlí na čtení, napůl vstal a napřáhl svou ruku. „Pane Pitte a pane Giordino, hodně jsem o vás slyšel.“

Což znamená, že si důkladně prostudoval naše osobní složky, pomyslel si Pitt.

Sandecker se obrátil k muži po své pravici. „Ron Little. Má v Ústřední zpravodajské službě zvláštní titul, ale nikdy se nedozvíte, jaký.“

Zástupce ředitele byl onen titul, jenž Pittovi proběhl myslí při seznámení s Littlem.

Vyhlížel na svět hnědými očima kolie, posazenými do hluboce vráscitého obličej. On sám byl zbožně vyhlížející muž středního

věku s tváří poznamenanou zkušenostmi. Jednoduše přikývl. „Pánové...”

„Ty ostatní znáte,” řekl Sandecker a kývl hlavou ve směru stolu.

Rudi Gunn si divoce dělal poznámky a neobtěžoval se, aby od nich vzhlédl. Pitt přikročil blíž, položil svou ruku na rameno Pat O'Connellové a tiše pravil: „Dříve, než jste si myslela.”

„Zbožňuji muže, který dodržuje své sliby.” Pohládila jej po ruce a nevšímalá si přitom upřených pohledů mužů kolem stolu. „Pojďte si sednout vedle mne. Cítím se zastrašená všemi těmi důležitými vládními činiteli.”

„Ujišťuji vás, doktorko O'Connellová,” pronesl Sandecker, „že tu místnost zde opustíte se všemi svými rozkošnými vlasy nedotčenými.”

Pitt si vytáhl židli a posunul se vedle Pat, zatímco Giordino se posadil vedle Gunna. „Zmeškali jsme Al a já něco závažného?” tázal se Pitt.

„Doktorka O'Connellová nás informovala o té lebce a podzemní komoře,” pravil Sandecker, „a Ken Helm se chystal podat zprávu o počátečních výsledcích soudního ohledání těl dopravených sem letecky z Telluride.”

„Není toho mnoho,” promluvil pomalu Helm. „Učinit pozitivní identifikaci podle jejich zubů se stalo obtížným. Předběžné vyšetření naznačuje, že práce na jejich zubech pochází od jihoamerických zubařů.”

Pitt se zatvářil pochybovačně. „Vaši lidé dokáží rozlišit rozličné zubařské techniky různých zemí?”

„Dobrý soudní patolog, který se specializuje na identifikaci pomocí zubařských záznamů, dokáže často jmenovat město, kde byly kazivé zubní dutiny zaplombovány.”

„Takže to *byli* cizí státní příslušníci,” podotkl Giordino.

„*Myslel jsem si*, že jejich angličtina je trochu podivná,” řekl Pitt.

Helm se upřeně díval přes své brýle. „Všiml jste si toho?”

„Příliš dokonalá – bez amerického přízvuku, i když dva z nich mluvili dialektem Nové Anglie.”

Little si čmáral do žlutého předpisového poznámkového bloku. „Pane Pitte, velitel Gunn nás informoval, že ti vrazi, které jste v Telluride zadrželi, se o sobě zmiňovali jako o členech Čtvrté říše.“

„O ní se také zmiňovali jako o Novém osudu.“

„Jak jste již vy a velitel Gunn spekulovali, Čtvrtá říše může být následníkem Třetí říše.“

„Všechno je možné.“

Giordino si vytáhl z náprsní kapsy obrovský doutník a převaloval jej v ústech, aniž by si ho zapálil, a to z ohleduplnosti vůči lidem kolem stolu, kteří nekouřili. Sandecker po něm vrhl vražedný pohled, když uviděl, že jeho značka hlásá, že je jedním z jeho soukromé sbírky. „Nejsem nijak chytrý,“ pravil Giordino pokorně. Jeho obvyklá hra na skromného byla divadýlko. „Ale za živého boha nechápu, jak nějaká organizace s celosvětovou armádou zabijáků dokáže celé roky působit, aniž by ty nejskvělejší zpravodajské služby na světě objevily, kdo jsou a co mají za lubem.“

„Jsem první, kdo přiznává, že jsme v překérní situaci,“ řekl upřímně Helm z FBI. „Jak víte, zločiny bez motivu se řeší nejhůře.“

Little souhlasně přikývl. „Až do vaší konfrontace s těmi lidmi v Telluride se nikdo jiný, kdo s nimi přišel do styku, nedožil toho, aby tu událost mohl popsat.“

„Díky Dirkovi a doktorce O'Connellové,“ pravil Gunn, „máme nyní stopu, po které můžeme jít.“

„Pár zuhelnatělých zubů tvoří dosti chatrnou stopu,“ poznamenal Sandecker.

„To je pravda,“ souhlasil Helm, „ale je zde ta záhada oné komory uvnitř dolu Pandora. Jestliže zacházejí do takové krajnosti, že brání vědcům studovat nápisy, vraždí nevinné lidi a neváhají spáchat sebevraždu, když jsou zadrženi, nutně pro to musí mít závažný motiv.“

„Ty nápisy,“ řekl Pitt. „Proč se nezastaví před ničím, aby utajili jejich význam?“

„Nemohou mít velikou radost z výsledku,“ pravil Gunn. „Ztratili šest svých profesionálních zabijáků a nepodařilo se jim zajistit fotografie těch nápisů.“

„Je nezvyklé, aby takový běžný archeologický objev stál tolik životů,“ pronesl Sandecker bezvýrazně.

„Sotva běžný objev,“ řekla Pat rychle. „Není-li to podvrh, kterého se dopustili staří rubači horniny, mohlo by se docela klidně ukázat, že je to archeologický nález století.“

„Dokázala jste rozluštit některé z těch symbolů?“ zeptal se Pitt.

„Jediné, co vám po zběžném prozkoumání svých poznámek mohu říct, je, že symboly jsou abecední. Jsou tedy písmem, které vyjadřuje jednotlivé zvuky. Naše abeceda například používá dvacet šest symbolů. Symboly v té komoře svědčí o abecedě s třiceti symboly. Dvanáct z nich představuje číslovky, což se mi podařilo přepsat do velmi pokročilého matematického systému. Ať už ti lidé byli kdokoli, objevili nulu a počítali se stejným počtem symbolů jako moderní člověk. Dokud je však nemohu naprogramovat do počítače a prostudovat je v jejich celistvosti, mohu vám sdělit opravdu jen velmi málo.“

„Připadá mi to, jako byste si v tak krátké době vedla neobvykle dobře s tím málem, co jste získala,“ udělal jí poklonu Helm.

„Jsem přesvědčená, že můžeme přijít na kloub významu těch nápisů. Na rozdíl od složitých logosylabických systémů písma Egypťanů, Číňanů nebo Kréťanů, které jsou dosud nerozluštěné, se tento systém zdá být jedinečný svou jednoduchostí.“

„Myslíte si, že ta černá obsidiánová lebka nalezená v oné komoře tvoří spojovací článek k těm nápisům?“ otázal se Gunn.

Pat zavrtěla hlavou. „To si vůbec nemyslím. Podobně jako u křišťálových lebek, jež pocházejí z Mexika a Tibetu, její účel mohl být rituální. Jsou lidé – snad abych dodala, že nikoli uznávaní archeologové – kteří si myslí, že ty křišťálové lebky tvořily sadu třinácti, schopnou zaznamenat vibrace a soustředit je do holografických obrazů.“

„Věříte tomu?“ zeptal se Little vážným hlasem.

Pat se zasmála. „Ne, jsem značně pragmatická. Dávám přednost skalnímu důkazu, předtím než přijdu s neuváženými teoriemi.“

Little na ni zamyšleně pohlížel. „Myslíte si, že ta obsidiánová lebka...“

„Lebky,“ opravil jej Pitt.

Pat mu věnovala zvláštní pohled. „Odkdy máme více než jednu?“ „Od včerejšího odpoledne. Díky dobrému příteli St. Julienu Perlmutterovi jsem obdržel další.“

Sandecker se na něj pátravě podíval. „Kde je teď?“

„Kvůli analýze byla společně s lebkou z Telluride vzata do chemické laboratoře NUMA. Stáří obsidiánu nemůže být stanoveno obvyklými prostředky, ale studium s použitím měřicích přístrojů by nám mohlo prozradit něco o těch, kdo ji vytvořili.“

„Víte, odkud pochází?“ otázala se Pat, která hořela zvědavostí.

Aniž by zacházel do nezajímavých detailů, Pitt stručně popsal nález lebky uvnitř opuštěné lodi *Madras* posádkou *Paloverde* v Antarktidě. Potom vyprávěl o svém setkání a rozhovoru s Christine Menderovou-Hustedovou a vylíčil její laskavost, s níž mu předala lebku poté, co přijala Perlmutterovu nabídku za dokumenty svých předků.

„Říkala, kde posádka a cestující *Madrasu* objevili tu lebku?“

Pitt napíнал ji i ostatní posluchače usazené kolem stolu tím, že si dával načas s odpovědí. Nakonec řekl: „Podle palubního deníku měla loď *Madras* namířeno z Bombaje do Liverpoolu, když ji zasáhl divoký hurikán...“

„Cyklon,“ zapřednášel si Sandecker. „Pro námořníka se hurikány vyskytují pouze v Atlantském a východním Tichém oceánu. Tajfuny jsou v západním Pacifiku a cyklony v Indickém oceánu.“

„Uznávám svou vinu,“ vzdychl si Pitt. Admirál Sandecker se velmi rád chlubil svou nevyčerpatelnou zásobou drobných vědomostí o moři. „Jak jsem říkal, loď *Madras* vjela do divoké bouřky a rozbouřeného moře, což obojí trvalo téměř dva týdny. Byla potlučená a zahnaná ze svého kurzu daleko na jih. Když se vítr a voda konečně zklidnily, zjistilo se, že jejich soudky s vodou se poškodily a ztratily hodně ze své zásoby pitné vody. Kapitán se pak podíval do svých map a učinil rozhodnutí zastavit s lodí u řetězu pustých ostrovů v subarktickém jižním Tichém oceánu. Nyní jsou známé jako Crozetovy ostrovy a tvoří nepatrné zámořské území patřící Francii. Zakotvil u malého ostrůvku nazvaného St. Paul, který byl velmi rozeklaný. V jeho středu se tyčila sopečná hora. Zatímco posádka opravovala vodní soudky a začala je plnit vodou z potoka, jeden z

cestujících, nějaký plukovník britské armády – na cestě domů s manželkou a dvěma dcerami poté, co si odsloužil deset let v Indii – se rozhodl podniknout malou loveckou výpravu.

Jedinou opravdovou lovnou zvěř na ostrově byli sloní tuleni a tučňáci, ale ten plukovník si ve své nevědomosti myslel, že ostrov se snad hemží čtyřnohou zvěř. Když vyšplhal málem tři sta metrů vysoko na tu horu, narazil se svými přáteli na pěšinu vydlážděnou kameny ohlazenými věkem. Sledovali tu pěšinu k otvoru vysekanému ve skále ve tvaru klenutého vchodu. Vstoupili a uviděli chodbu, která vedla hlouběji do nitra hory.“

„Rád bych věděl, zda ten vchod byl od té doby nalezen a prozkoumán,“ řekl Gunn.

„Je to možné,“ připustil Pitt. „Hiram Yaeger to pro mě ověřil, a s výjimkou meteorologické stanice bez lidské posádky zřízené Australci v letech 1978 až 1997 a monitorované satelitem byl ten ostrov zcela neobydlený. Jestliže jejich meteorologové uvnitř té hory cokoli našli, nikdy se o tom nezmínili. Veškeré záznamy jsou čistě meteorologické.“

Little se nakláněl přes stůl, fascinován. „Co se stalo potom?“

„Plukovník poslal jednoho muže ze své skupiny zpátky k lodi, a ten se vrátil s lucernami. Teprve pak se odvážili dovnitř. Zjistili, že ta chodba je hladce vysekaná do skály a svažuje se asi třicet metrů dolů, kde končí v malé komoře s tucty podivných a starodávně vyhlížejících soch. Pokračovali popisováním nečitelných nápisů vyrytých do stěn a stropu té komory.“

„Zaznamenali ty nápisy?“ zeptala se Pat.

„Do kapitánova loďního deníku se nedostaly žádné symboly,“ odvětil Pitt. „Jediným nákresem je hrubá mapa ke vstupu do té komory.“

„A ty artefakty?“ zjišťoval Sandecker.

„Jsou dosud na *Madrasu*,“ vysvětloval Pitt. „Roxanna Menderová, manželka kapitána té velrybářské lodi, se o nich zmínila ve stručném zápise ve svém deníku. Jeden z nich identifikovala jako stříbrnou urnu. Ty ostatní byly bronzové a hliněné sošky podivně vyhlížejících zvířat, o nichž řekla, že je nikdy předtím neviděla. Podle zákonů o záchraně nákladu měl její manžel se svou posádkou v

úmyslu odnést z *Madrasu* cokoli cenného, ale ledová návrš se počala lámat, a oni se museli dát na útěk ke své velrybářské lodi. Vzali jen tu obsidiánovou lebku.“

„Další komora, tahle s lidskými výtvary,“ pronesla Pat a třeštila oči, jako by viděla něco za hranicemi místnosti. „Jsem zvědavá, kolik dalších je skryto po světě.“

Sandecker pronikavě sledoval jízlivým zrakem Giordina, zatímco malý Ital nevzrušeně potahoval ze svého obrovského doutníku. „Zdá se, že svou práci máme přidělenou.“ Odtrhl svůj zrak od Giordina a zamířil jej na Gunna. „Rudi, jakmile budeš moci, vyprav dvě expedice. Jednu, aby pátrala po lodi *Madras* v Antarktidě, a druhou, aby zkontrolovala komoru nalezenou pasažéry lodi na ostrově St. Paul. Použij veškerá výzkumná plavidla, která jsou nejbližší těm dotčným oblastem.“ Otočil se k mužům, kteří seděli dál podél stolu. „Dirku, ty povedeš pátrání po té opuštěné lodi. Ale, ty si vezmeš na starost ostrov St. Paul.“

Giordino seděl schoulený na své židli. „Doufám, že se naši krvežízniví přítelíčkové ani k jednomu z těch míst nedostanou jako první.“

„To budeš vědět brzo potom, co tam dorazíš,“ řekl Gunn s vážným obličejem.

„Mezitím,“ pravil Helm, „budou dva agenti pátrat po celých Spojených státech po jakémkoli spojení s organizací, která si najala ty profesionální vrahy.“

„Musím vám říci, admirále,“ řekl Little vážně Sandeckerovi, „že tenhle úkol nemá pro Ústřední zpravodajskou službu prioritu. Ale udělám, co mohu, aby se doplnily chybějící informace. Moji lidé zaměří svou pozornost na mezinárodní syndikáty vně Spojených států, které financují či provádějí archeologické průzkumy. Vyšetříme rovněž veškeré objevy provázené vraždou. Vaše nové svědectví, ukazující na jakýsi neonacistický řád, se může ukázat jako neocenitelné.“

„V neposlední řadě se dostáváme k té rozkošné dámě v našem středu,“ pravil Sandecker. Neznamenal to, že se teď chová blahosklonně, tímto způsobem hovořil k většině žen.

Pat se usmála, jistá si sama sebou, když uviděla, že se zraky všech mužů soustředily na ni. „Mojí prací samozřejmě je pokusit se rozluštit ty nápisy.“

„Fotografie, které ti zabijáci pořídili, by už teď měly být zpracované,“ řekl Gunn.

„Budu k své práci potřebovat nějaké místo,“ pravila zamyšleně. „Jelikož jsem nyní neexistující osoba, nemohu dost dobře vejít do své kanceláře na pennsylvánské univerzitě a začít s programem analýzy.“

Sandecker se usmál. „Mezi Ronem, Kenem a mnou: máme k dispozici to, co jsou snad ta nejsložitější zařízení pro zpracování dat, a ty nejzkušenější techniky na světě. Vyberte si.“

„Mohu-li dát návrh, admirále,“ řekl Pitt, aniž by se snažil být nestranný, „kvůli pokračující angažovanosti NUMA v záležitosti komor a jejich obsahu by možná bylo účelnější, aby doktorka O'Connellová pracovala s Hiramem Yaegerem v našem vlastním počítačovém zařízení.“

Sandecker hledal nějaký záchytný bod ohledně toho, co se odehrávalo v Pittově nevyzpytatelné mysli. Když žádný nenašel, pokrčil rameny. „Máte na to nárok, doktorko.“

„Opravdu věřím, že pan Pitt má pravdu. Tím, že budu úzce spolupracovat s NUMA, mohu být v těsném spojení s těmi expedicemi.“

„Jak si přejete. Dám vám k dispozici Yaegera a Maxe.“

„Maxe?“

„Yaegerovu nejnovější hračku,“ odpověděl Pitt. „Počítačový systém s umělou inteligencí, který produkuje vizuální holografické obrazy.“

Pat se zhluboka nadechla. „Budu potřebovat veškerou exotickou technickou pomoc, které se mi může dostat.“

„Nedělejte si starosti,“ řekl Giordino s humorným klidem. „Jestliže se ty nápisy ukáží být starodávnými, nejsou pravděpodobně ničím jiným než knihou starověkých receptů.“

„Receptů na co?“ vyptával se Helm.

„Na kozí maso,“ řekl Giordino mrzutě. „Tisíc a jeden způsob, jak podávat kozí maso.“

„PROMIŇTE, ŽE SE PTÁM, ale nejste Hiram Yaeger?“ Pat, povzbuzovaná svým nadšením, si razila cestu rozsáhlou počítačovou sítí, jež pokrývala celé desáté patro budovy NUMA. Již předtím slyšela počítačové génie na Pennsylvánské univerzitě mluvit v posvátné úctě o středisku dat o oceánech, patřícímu Národní mořské a podmořské agentuře. Bylo nepopiratelným faktem, že ono středisko zpracovávalo a uchovávalo to nejobrovitější množství digitálních dat o oceánografii, jaké kdy bylo pod jednou střechou shromážděno.

Otrhaně vyhlížející muž, jenž seděl u konzoly ve tvaru podkovy, si sundal své babičkovské brýle a civěl na ženu, která stála ve dveřích jeho svatyně. „Já jsem Yaeger. Vy musíte být doktorka O'Connellová. Admirál říkal, že vás mám dnes ráno očekávat.“

Mozek za touto neuvěřitelnou ukázkou potenciálu pro shromažďování informací se stěží hodil k představě, kterou o něm měla. Pat z nějakého důvodu očekávala, že Yaeger bude vypadat jako kříženec mezi Billem Gatesem a Albertem Einsteinem. Nepodobal se ani jednomu z nich. Na sobě měl džíny a sako natažené přes čistě bílé tričko. Nohy mu vřely v kovbojských botách, jež vypadaly, jako by si protrpěly tisíc soutěží v chytání a svazování telat lasem na ploše rodea. Vlasy měl tmavě šedivé a svázané vzadu do ohonu. Jeho obličej, který byl chlapecký a hladce vyholený, se vyznačoval úzkým nosem a šedýma očima.

Pat by také byla překvapená, kdyby se dozvěděla, že Yaeger žije v elegantní obytné části Marylandu, za ženu má úspěšnou malířku zvířat a je otcem dvou dospívajících dcer, jež chodí do drahé soukromé školy. Jeho jediným koníčkem bylo sbírání a opravování starých nemoderních počítačů.

„Doufám, že vás v ničem neruším,“ řekla Pat.

„Nečekali na vás u výtahu a nedovedli sem do mého panství?“

„Ne, prostě jsem se tu toulala kolem, dokud jsem neuviděla někoho, kdo nevypadá jako Dilbert.“

Yaeger coby milovník té postavy z comicsu vytvořené Scottem Adamsem se zasmál. „Myslím, že se předpokládá, že to mám brát jako poklonu. Hluboce se omlouvám, že jsem tam neměl někoho, kdo by vás uvítal a doprovodil.“

„Bez starosti. Vydala jsem se na cestu bez průvodce. Ta vaše říše dat je docela impozantní. Určitě to není jako to vybavení, se kterým jsem byla zvyklá pracovat na univerzitě.“

„Mohu vám donést šálek kávy?“

„Ne, děkuji, cítím se dobře,“ pravila Pat. „Dáme se do práce?“

„Jak si přejete,“ odvětil Yaeger zdvořile.

„Máte snímky té komory?“

„Laboratoř zpracovávající filmové materiály mi je sem nahoru poslala včera večer. Zůstal jsem tu pozdě do noci a naskenoval je do Max.“

„Dirk mi o Max vyprávěl. Moc si ho přeji poznat v akci.“

Yaeger přitáhl židli vedle své, ale Pat ji okamžitě nenabídl. „Obejdete-li konzolu a postavíte se doprostřed té otevřené plošiny přímo před vámi, předvedu vám jedinečnou inteligenci Max.“

Pat přešla k té plošině a postavila se do jejího středu, přičemž svůj pohled upřela zpátky na Yaegera. Jak se tak dívala, zdálo se jí, že se jí ten počítačový génius rozplývá před očima, až poté úplně zmizel, když zjistila, že je obklopená něčím, na co by byla přísahala, že je nějaký druh mlžného ohrazení. Potom se stěny a strop staly zřetelnějšími, a ona přišla na to, že stojí v přesné napodobenině oné komory. Vypadala tak skutečně, že si musela připomenout, že to je jen holografická iluze, zvláště když se na stěnách začaly vytvářet ony nápisy v ostře narýsované jasnosti.

„Tohle je fantastické,“ zašeptala.

„Max má všechny symboly z těch fotografií naprogramované do své paměti, ale i když máme monitor velikosti malého promítacího plátna, myslel jsem si, že by vám přišlo vhod přečíst si ty řádky nápisů v jejich původní perspektivě.“

„Ano, ano,“ pravila Pat, kterou to rozrušilo. „Moci si prostudovat celý ten text naráz mi nesmírně pomůže. Děkuji vám a děkuji Max.“

„Vraťte se a seznamte se s Max,“ ozval se Yaegerův hlas zpoza iluzorní komory. „Potom se dáme do práce.“

Pat už málem řekla „nemohu“, protože komora se zdála být tak opravdová.

Ale porušila iluzi tím, že prošla stěnou, jako by byla duch, a připojila se za konzolou k Yaegerovi.

„Max,“ pravil Yaeger, „seznam se s doktorkou Pat O'Connellovou.“

„Jak se máte?“ ozval se tlumený ženský hlas.

Pat si Yaegera podezřívavě změřila. „Max je žena?“

„Do původního programu jsem naprogramoval svůj vlastní hlas, ale od té doby jsem provedl celou řadu úprav a rozhodl se, že by mi bylo milejší poslouchat ženský hlas než mužský.“

„Je aktivována hlasem?“

Yaeger se usmál. „Max je umělý inteligenční systém. Nemá žádná tlačítka. Jen k ní mluvíte, jako by to byla normální osoba.“

Pat se rozhlédla. „Je tady mikrofon?“

„Šest, ale jsou to miniatury, které nemůžete vidět. Můžete se postavit kdekoli do vzdálenosti šesti metrů.“

Pat chápavě řekla: „Max?“

Na obrovském monitoru hned za plošinou se objevila tvář ženy. Hleděla upřeně a v živých barvách na Pat. Oči měla topasově hnědé a vlasy leskle kaštanové. Rty měla rozevřené v úsměvu, jenž odhaloval rovné bílé zuby. Ramena měla obnažená dolů až k horní části svého poprsí, jež jí bylo vidět těsně nad spodním okrajem monitoru. „Zdravím vás, doktorko O'Connellová. Těší mě, že vás poznávám.“

„Říkej mi, prosím, Pat.“

„Od nynějška budu.“

„Je roztomilá,“ pravila Pat obdivně.

„Děkuji vám.“ Yaeger se usmál. „Její skutečné jméno je Elsie, a je to moje manželka.“

„Pracuje se vám spolu dobře?“ zeptala se Pat bodře.

„Většinou ano. Když ale nejsem opatrný, může se stát právě tak nedůtklivou a netrpělivou jako její originál.“

„Dobrá, tak do toho,“ pronesla Pat šeptem. „Max, provedla jsi rozbor těch symbolů, co byly naskenované do tvého systému?“

„Provedla.“ Maxin hlas odpověděl tóny, jež zněly rozhodně lidsky.

„Mohla jsi rozluštit a převést kterýkoli z těch symbolů do anglické abecedy?“

„Pouze jsem s tím začala, ale pokročila jsem. Ty nápisy na stropě komory se zdají být mapou hvězdné oblohy.“

„Vysvětlí to,“ přikázal Yaeger.

„Chápu to jako složitý souřadnicový systém, který se používá v astronomii k zakreslení postavení nebeských těles na obloze. Myslím si, že by to mohlo naznačovat změny v deklinacích hvězd viditelných na obloze nad určitou částí světa v minulých obdobích.“

„Což znamená, že následkem odchylek při otáčení Země se zdá, že hvězdy časem změnily svou polohu.“

„Ano, vědecká označení pro to jsou precese a nutace,“ přednášela Max. „Poněvadž se Země svou rotací zakřivuje kolem rovníku, přitažlivost Slunce a Měsíce je nejsilnější okolo rovníku a působí nepatrné kolísání otáčející se zemské osy. Stejný jev jste vzhledem k zemské přitažlivosti viděli u dětského vlčka. Tomu se říká precese, která každých 25 800 let opiše ve vesmíru plášť kruhového kužele. Nutace je nepatrný, ale nepravidelný pohyb, který každých 18,6 roku vychyluje nebeský pól o deset vteřin stranou od hladkého precesního kruhu.“

„Vím, že někdy v daleké budoucnosti,“ pravila Pat, „Polárka už nebude Severkou.“

„Přesně tak,“ souhlasila Max. „Když zmizí Polárka, další hvězda se přibližně za 345 let přemístí do polohy nad severním pólem. Sto let před Kristem jarní rovnodennosti... Promiň, je ti znám bod jarní rovnodennosti?“

„Jestli si pamatuji astronomii z přípravy na vysokou školu,“ řekla Pat, „bod jarní rovnodennosti je tam, kde Slunce během jarní rovnodennosti protíná od jihu k severu nebeský rovník, čímž vytváří základní směr pro vzdálenosti měřené pod úhlem z rovníku.“

„Velmi dobře,“ udělala jí poklonu Max. „Řečeno jako profesorkou vyšší střední školy, uspávající svou třídu. Nicméně v

době před Kristem procházel bod jarní rovnodennosti souhvězdím Skopce. V důsledku precese je nyní v Rybách a postupuje směrem k Vodnáři.“

„Myslím si, že to, co mi vykládáš,“ řekla Pat, „je, že hvězdné symboly na stropě té komory ukazují souřadnice hvězdného systému minulosti.“

„Takhle si to vysvětluji,“ řekla Max bezvýrazně.

„Měly staré národy vědecké znalosti k vytvoření takových přesných zobrazení?“

„Shledávám, že kdokoli vytesal onu mapu hvězdného nebe do stropu té komory, byl lepší než astronomové z doby před několika sty lety. Správně vypočítal, že nebeská galaxie je ustálená a že Slunce, Měsíc a planety obíhají. Ona mapa ukazuje oběžné dráhy planet včetně Pluta, který byl objeven teprve v minulém století. Zjistil, že hvězdy Betelgeuse, Sirius a Procyon zůstávají ve stále poloze, zatímco ostatní souhvězdí se za tisíce let nepatrně posunou. Věř mi, že tihle starodávni lidé dobře ovládali svůj obor, když došlo na pozorování hvězd.“

Pat pohlédla na Yaegera. „Jestliže Max dokáže rozluštit souřadnice hvězd tak, jak byly vyryty v té komoře, když byla postavená, mohli bychom být schopni určit dobu jejího vzniku.“

„Stojí to za pokus.“

„Rozluštila jsem malou část toho číselného systému,“ řekla Pat. „Pomohlo by ti to, Max?“

„Nemusela ses obtěžovat. Již jsem ten číselný systém objasnila. Při své jednoduchosti mi připadá docela geniální. Nemohu se dočkat, až se mé bity pustí do těch nápisů, jež vyjadřují slova.“

„Max?“

„Ano, Hirame?“

„Soustřed' se na rozluštění hvězdných symbolů a odlož zatím ty abecední nápisy.“

„Chtěl bys, abych analyzovala tu mapu hvězdné oblohy?“

„Snaž se co nejvíc.“

„Můžeš mi dát čas do pěti hodin? Do té doby bych měla být schopná to zvládnout.“

„Máš ho mít,“ odvětil Yaeger.

„Max potřebuje jen několik hodin na program, který by mně trval celé měsíce, ba dokonce roky?“ zeptala se nevěřicně Pat.

„Nikdy nepodceňujte Max,“ pravil Yaeger, který se otáčel na své židli a upíjel z šálku studenou kávu. „Strávil jsem většinu svého mládí tím, že jsem dával dohromady Max. Na světě neexistuje další počítačový systém jako ona. Ne že by za pět let nebyla zastaralá. Ale v současnosti je jen velmi málo věcí, které nedokáže udělat. Je jedinečná a patří tělem i duší mně a NUMA.“

„A co patent? Zajisté musíte postoupit svá práva vládě.“

„Admirál Sandecker není jen tak nějaký průměrný byrokrat. Máme ústní dohodu. Já důvěřuji jemu a on důvěřuje mně. Padesát procent příjmu, který získáme z licenčních poplatků nebo z poplatků za použití našich shromážděných dat soukromými obchodními společnostmi či vládními agenturami, je postoupeno NUMA. Těch dalších padesát procent připadne mně.“

„Nepochybně pracujete pro čestného člověka. Každý jiný zaměstnavatel by vám dal mimořádnou odměnu a zlaté hodinky, poklepal by vás po zádech a odnesl si váš zisk do banky.“

„Mám štěstí, že jsem obklopen poctivými lidmi,“ pravil Yaeger vážně. „Admirál, Rudi Gunn, Al Giordino a Dirk Pitt jsou všechno lidé, které s hrдостí nazývám svými přáteli.“

„Znáte je už dlouho?“

„Skoro patnáct let. Zažili jsme společně pár bouřlivých období a vyřešili nespočet hádanek oceánu.“

„Zatímco čekáme na Max, až se nám zase ohlásí, proč nezačneme analyzovat ty symboly na zdech? Možná najdeme klíč k jejich významu.“

Yaeger přikývl. „Hotová věc.“

„Můžete znovu vytvořit holografický obraz té komory?“

„Stačí si jen přát,“ pravil Yaeger, když na své klávesnici vytřukal příkaz a obraz vnitřních stěn oné komory se opět zhmotnil.

„K rozluštění neznámého abecedního písma je nejdříve třeba dokázat oddělit souhlásky od samohlásek. Jelikož nevidím žádný náznak, že znázorňují představy nebo předměty, předpokládám, že ty symboly jsou abecední a zaznamenávají zvuky slov.“

„Jaký je původ první abecedy?“ otázal se Yaeger.

„Konkrétní důkazy se vyskytují zřídka, ale většina odborníků na epigrafii věří, že abeceda byla vynalezena ve starověkém Kanaánu a Fénicii někdy mezi lety 1700 a 1500 před Kristem a označena jako severní semitský jazyk. Přední badatelé s tím samozřejmě nesouhlasí, ale přitom mají tendenci akceptovat, že rané středomořské kultury vyvinuly počátky abecedy z prehistorických geometrických symbolů. Mnohem později Řekové abecedu upravili a vylepšili, takže písmena, která dnes píšeme, jsou příbuzná jejich. Další vývoj přinesli Etruskové následovaní Římany, kteří si hodně vypůjčili, aby vytvořili psaný jazyk latiny, a jejich pozdější klasické písmo nakonec vytvořilo abecedu s dvaceti šesti písmeny, kterou vy a já dnes používáme.“

„Kde začneme?“

„Budeme začínat úplně od začátku,“ pravila Pat s odvoláním na své poznámky. „Nejsou mně známy žádné jiné starobylé systémy psaní, jejichž symboly odpovídají symbolům vytesaným v té komoře. Zdá se, že zde nedošlo k vzájemnému ovlivnění, což je nanejvýš neobvyklé. Jediná vzdálená podoba je s keltskou ogamskou abecedou, ale tady veškerá podobnost končí.“

„Málem jsem zapomněl.“ Yaeger jí podal malou tyčku podobnou taktovce, která měla na jednom konci miniaturní kameru. „Max ty symboly již zakódovala. Chcete-li, abych vám za sebe pomohl s jakýmkoli výpočty, zamiřte jen kamerou na symbol a jeho pořadí v nápisích, které si přejete prostudovat, a já budu pracovat na vyvinutí dešifrovacího programu.“

„To zní dobře,“ řekla Pat, šťastná, že je zase zpátky v práci. „Nejprve si uděláme seznam různých symbolů a spočítáme, kolikrát je každý z nich zastoupený. Potom se můžeme pokusit zpracovat je do slov.“

„Jako členy a spojky.“

„Většina starobylých písem neobsahovala slova, která dnes považujeme za samozřejmá. Také chci vidět, jestli dokážeme zjistit samohlásky dříve, než se pustíme do souhlásek.“

Pracovali bez přestávky po celý den. V poledne Yaeger vzkázal dolů do samoobslužné restaurace NUMA, aby poslali nahoru sendviče a nealkoholické pití. Pat byla čím dál zklamanější. Ty

symboly budily dojem, že bude šíleně jednoduché je rozluštit, a přesto neměla do pěti hodin při jejich dešifrování žádný velký úspěch.

„Proč bylo tak snadné rozluštit ten číselný systém, ale u abecedy je to tak nemožné?“ mumlala si podrážděně.

„Proč toho do zítřka nenecháme?“ navrhl Yaeger.

„Nejsem unavená.“

„Já také nejsem,“ shodnul se s ní, „ale budeme mít čerstvý náhled. Nevím, jak vy, ale nejlepší řešení mě vždy napadají uprostřed noci. Mimoto Max nepotřebuje spát. Během noci jí zadám ty nápisy, a do rána by mohla mít nějaké nápady týkající se jejich překladu.“

„Nemohu nic rozumného namítnout.“

„Ještě než přerušíme práci, zavolám si Max a přesvědčím se, jestli udělala nějaký pokrok s hvězdami.“

Yaegerovy prsty si nemusely pohrávat s klávesnicí. Jednoduše stiskl vysílací tlačítko a řekl: „Max, jsi tam?“

Na monitoru se objevila její zachmuřená tvář. „Proč tobě a doktorce O'Connellové trvalo tak dlouho se ke mně vrátit? Čekám už skoro dvě hodiny.“

„Promiň, Max,“ řekl Yaeger bez hlubokého pocitu lítosti. „Měli jsme napilno.“

„Strávila jsi s tím programem jenom pár hodin,“ pravila Pat naivně. „Pustila ses do toho?“

„Pustila do toho? Starou belu,“ odsekla Max. „Mohu vám přesně říct to, co chcete vědět.“

„Začni s tím, jak jsi dospěla k svému závěru,“ nařídil Yaeger.

„Snad jste si nemysleli, že jsem měla v úmyslu vypočítat pohyb hvězd sama, že ne?“

„To *byl* tvůj plán.“

„Proč bych si měla namáhat své čipy, když mohu přimět jiný počítač, aby to provedl?“

„Prosím tě, Max, pověz nám, cos objevila.“

„Tedy především nalézt souřadnice nebeských těles na obloze vyžaduje složitý geometrický proces. Nebudu zacházet do nudných podrobností ohledně toho, jak určit jejich výšku, azimut, přesné stoupání a deklinaci. Mým problémem bylo určení míst, kde byly

ony souřadnice vyryté do skály naměřeny. Podařilo se mi vypočítat původní místa, kde ti pozorovatelé provedli svá pozorování v rozsahu několika mil; rovněž tak hvězdy, jež použili ke změření odchylek za mnoho a mnoho let. Ty tři hvězdy v pásu souhvězdí Orionu, Honce, se všechny pohybují. Sirius, Velký pes, jenž se nachází u konce Orionu, je stálý. S těmito čísly pohromadě jsem se napojila do astrometrického počítače naproti v Národním vědeckém středisku.“

„Styd' se, Max,“ napomenul ji Yaeger. „Nabouráním do jiné počítačové sítě jsi mě mohla dostat do velkého maléru.“

„Myslím, že ten počítač naproti v NVS mě má rád. Slíbil, že vymaže můj dotaz.“

„Doufám, že ho můžeš vzít za slovo,“ reptal Yaeger. Hrál to. Yaeger se už dříve více než stokrát napojil do venkovních počítačových sítí pro neautorizovaná data.

„Astrometrie,“ pokračovala Max, nevyvedená z míry, „v případě, že to nevíte, je jedním z nejstarších odvětví astronomie a pojednává o určování pohybu hvězd.“ Max se odmlčela. „Pochopili jste?“

„Pokračuj,“ naléhala Pat.

„Ten chlapík v počítači naproti v NVS se mi samozřejmě nevyrovná, ale jelikož byl tohle pro něj jednoduchý program, umluvila jsem ho, aby vypracoval odchylku mezi postaveními Siria a Orionu, když ona komora byla vybudovaná, a jejich současnými souřadnicemi na obloze.“

„Určila jsi stáří té komory?“ zašeptala Pat se zadrženým dechem.

„Určila.“

„Není ta komora podvod?“ zeptal se Yaeger, jako by se bál odpovědi.

„Není, pokud ti staří coloradští havíři těžící horninu, se kterými si děláš zbytečné starosti, nebyli prvotřídními astronomy.“

„Prosím tě, Max,“ žadonila Pat. „Kdy byla ta komora vybudovaná a ty nápisy vyryté do jejích stěn?“

„Musíš vzít v úvahu, že můj časový odhad je plus minus sto let.“

„Je starší než sto let?“

„Uvěřila bys,“ pravila Max zvolna a protahovala to napětí, „v číslici devět tisíc?“

„Co to říkáš?“

„Říkám, že ta tvoje komora byla vytesána v coloradské skále někdy kolem roku 7100 před Kristem.“

15

KRÁTCE PO ČRVRTÉ HODINĚ RANNÍ u Kapského Města v Jižní Africe zvedl Giordino manažerský letoun Bell-Boeing 609 se sklopným rotorem rovnou vzhůru do modrého nebe plného beránků. Při startu, podobně jako u helikoptéry, se jeho dvojité motory s vrtulovým rotorem naklonily o devadesát stupňů a jejich obrovské vrtule rozrážely tropický vzduch, přičemž letoun kolmo stoupal, dokud jeho sklopný rotor nebyl sto padesát metrů nad zemí. Poté Giordino zapojil řízení mechanického spřažení, jež umožnilo oběma vrtulovým rotorům pohybovat se horizontálně, a přimělo tak letoun letět rovným směrem.

Šestsetdevítka pojala až šest cestujících, ale pro tuto cestu byla prázdná až na hromádku nouzové výzbroje, připevněné řemenem k podlaze. Giordino si to letadlo najal v Kapském Městě, protože nejbližší výzkumná loď NUMA byla od Crozetových ostrovů více než šestnáct set kilometrů vzdálená.

Helikoptéra by tu cestu tam a zpět dlouhou čtyři tisíce kilometrů nezvládla, aniž by nejméně čtyřikrát doplňovala palivo, kdežto normální vícemotorový letoun, jenž by tu vzdálenost urazil, by byl neměl kde přistát, jakmile by na onen sopečný ostrov dorazil. Model 609 se sklopným rotorem mohl přistát kdekoli tam, kde helikoptéra, a zdál se být ideálním letadlem pro tento úkol. V závislosti na mimořádných rozmarech větru by let měl trvat průměrně čtyři hodiny každým směrem, přičemž bude třeba bedlivě sledovat stav paliva.

Giordino vypočítal, že dokonce i s upravenými nádržemi pod křídly bude mít pro cestu zpátky do Kapského Města palivo pouze pro hodinu a půl letu navíc. Nebylo to dost k zajištění duševně

zklidňujícího letu, ale Giordino nebyl nikdy tím, kdo hrál bezpečnou hru.

O třicet minut později, když dosáhl výšky tří tisíc šesti set metrů a naklonil letoun nad Indickým oceánem směrem na jihovýchod, nastavil škrcení plynu na palivově nejúspornější cestovní rychlost a sledoval, jak se ukazatel rychlosti letu drží nepatrně pod pěti sty kilometrů za hodinu. Poté se obrátil k malému muži sedícímu v sedadle druhého pilota.

„Jestli lituješ, že ses připojil k tomuto ztřeštěnému podniku, tak ti prosím oznamuji, že je příliš pozdě, aby sis to rozmyslel.“

Rudi Gunn se usmál. „Mně bude dost horko proto, že jsem tajně vyklouzl s tebou, až admirál zjistí, že nesedím za svým pracovním stolem ve Washingtonu.“

„Jak jsi omluvil, že na šest dní zmizíš?“

„Požádal jsem svou kancelář, aby řekla, že jsem odletěl k Baltickému moři zkontrolovat projekt týkající se podmořského lodního vraku, který NUMA provádí spolu s dánskými archeology.“

„Je takový projekt?“

„Na to můžeš vzít jed,“ odvětil Gunn. „Jde o flotilu vikingských lodí, na kterou narazil nějaký rybář.“

Giordino podal Gunnovi několik map. „Tady máš, a můžeš navigovat.“

„Jak velký je ostrov St. Paul?“

„Asi šest a půl čtverečního kilometru.“

Gunn zíral na Giordina tlustými skly svých brýlí. „Skutečně se modlím,“ pravil poklidně, „abychom nešli ve stopách Amelie Earhartové a Freda Noonana.“

PO TŘECH HODINÁCH LETU na tom byli dobře ohledně paliva, potom co nabrali do zad vítr o rychlosti pěti uzlů. Indický oceán pomalu mizel, když vletěli do černých mraků, které se přihnaly od východu a přinesly s sebou poryvy deště a turbulenci. Giordino stoupal výše, aby znovu našel klidný vzduch a modré nebe,

a vystoupil nad bílé naduté mraky, jež se pod nimi převalovaly jako rozbouřené moře.

Giordino měl zvláštní schopnost spát deset minut, potom se náhle probudit, aby zkontroloval přístroje a udělal jakékoli změny kurzu navržené Gunnem, a pak si znovu zdříml. Opakoval ten proces vícekrát, než se Gunn obtěžoval spočítat, a nikdy svou rutinu neměnil o více či méně než jednu minutu. Ve skutečnosti se nemuseli obávat, že se ztratí a minou ten ostrov. Sklopný rotor měl v sobě nejnovější navigační vybavení GPS. S jeho přijímačem měřícím vzdálenost k řetězu satelitů se vypočítala přesná zeměpisná šířka a délka i výška, a údaje byly naprogramovány do počítače letadla, takže Gunn mohl stanovit kurz, rychlost, čas a vzdálenost k jejich cíli.

Na rozdíl od Giordina trpěl nespavostí. Byl těž tím, čím jej Giordino často nazýval – otravným člověkem. Gunn by byl nedokázal odpočívat, i kdyby ležel pod palmou na pláži na Tahiti. Neustále se díval na hodinky a kontroloval jejich polohu, přičemž mezitím studoval letecký snímek cílového ostrova.

Když se Giordino probral a bedlivě zkoumal přístrojovou desku, Gunn mu poklepal na rameno. „Neusínej zase. Měl bys zahájit sestup. Odhaduji ten ostrov na šedesát pět kilometrů přímo před námi.“

Giordino si otřel vodou z polní láhve obličej a opatrně posunul řídicí páku asi o dva centimetry dopředu. Výkonný sklopný rotor zahájil pomalý sestup, a jak se propadal turbulencí uvnitř mraků, byl jí zmítán sem a tam. S nulovou viditelností by byl Giordino mohl prostě sledovat střelku výškoměru, jak se pohybuje proti směru hodinových ručiček, ale nespouštěl svůj zrak z bílé mlhy, jež vířila kolem čelního skla. Poté se ve výšce tisíc pět set metrů náhle vynořili zpod vrstvy mraků pod nimi a poprvé za tři hodiny uviděli znovu oceán.

„Dobrá práce, Rudi,“ pochválil ho Giordino. „Vypadá to, že St. Paul je asi deset kilometrů před námi, méně než dva stupně na pravé straně. Málem jsi ho přesně trefil.“

„Dva stupně,“ řekl Gunn. „Opravdu se musím příště polepšit.“

Když byla turbulence za nimi, špičky křídel se přestaly chvět. Giordino opatrně ubral plyn a řev motorů ochabl na tlumený hukot. Hustý déšť polevil, ale potůčky vody dosud stékaly v prouzcích po předním skle. Teprve nyní zapnul stěrače, když zamířil předkem letadla přes vysoké útesy, jež chránily ostrov před vytrvalým nápořem moře.

„Vybral sis místo, kde dosedneš?“ zeptal se Giordino, který hleděl upřeně na ten malý ostrov a jeho jedinou horu, jež se zdála vystupovat ven z moře jako obří kužel. Nebyla zde žádná zjevná známka pláže nebo otevřeného pole. Uviděl pouze 360 stupňů strmých svahů pokrytých kamením.

Gunn si přidržel před očima dalekohled. „Prošel jsem každý centimetr téhle věci a došel k závěru, že je to nejhorší kus pozemku, jaký jsem kdy viděl. Není to nic jiného než hromada kamení, dobrá tak pouze k tomu, aby podporovala závod na výrobu šterku.“

„Neříkej mi, že jsme přiletěli až sem jen proto, abychom se obrátili nazpět,“ řekl mrzutě Giordino.

„Neříkal jsem, že bychom nemohli přistát. Jediná rovná plocha na celém ostrově je na západní straně poblíž úpatí té hory. Vypadá jen o trochu větší než pobřežní terasa, má snad patnáct metrů na třicet.“

Giordino vypadal naprosto zděšeně. „Dokonce ani ve filmu nepřistávají vrtulníky na svazích hor.“

Gunn ukázal rukou ven čelním sklem. „Tamhle po tvé levici. Nevypadá to tak špatně, jak jsem si myslel.“

Z pohledu Giordina to jediné ploché místo, jež se nalézalo naproti hoře, nevypadalo větší než korba malé otevřené dodávky. Jeho nohy obratně manipulovaly s pedály, zatímco jeho ruce se hladce dotýkaly kola na řídicím sloupku, přičemž opravoval úhel a tempo svého sestupu výškovými kormidly a křídélky na nosných plochách. Děkoval bohu, že měl protivítr, i když měl rychlost pouhých čtyř uzlů. Viděl kameny roztroušené po svém nepatrném přistávacím místě, ale žádný z nich nevypadal dostatečně veliký, aby poškodil podvozek jeho letounu. Jedna ruka se pustila a počala manipulovat s pákami, jež ovládaly vrtulové rotory, a sklápěla je z vodorovné do vertikální polohy, dokud se letadlo nevznášelo jako helikoptéra. Jeho

virtule o velkém průměru rozvířily pod koly podvozku malé kamínky a prach do vlhkých mračen.

Giordino nyní letěl podle citu, hlavu měl skloněnou dolů, jedno oko na přibližující se zemi, druhé na strmém svahu hory, jenž nebyl víc jak tři metry za špičkou pravého křídla. A potom se ozvala slabá rána, když pneumatiky kol narazily na volně se povalující kamení a vrtulový rotor se usadil jako vykrmená husa na své nevyseděné vejce. Hluboce si povzdechl a vypnul motory.

„Jsme doma,“ pravil s povděkem.

Gunnův sově podobný obličej se svraštil do úsměvu. „Pochybovalo se vůbec o tom?“

„Na své straně mám tu horu. Co je na té tvé?“

Během přistávání byla Gunnova pozornost soustředěna na úbočí hory, a teprve nyní vyhlédl ven okénkem na pravé straně. Něco málo přes metr od jeho výstupových dveří klesala terasa příkrým úhlem téměř dvě stě padesát metrů dolů. Špička křídla vyčnívala ven do prázdného prostoru. Když se obrátil zpátky k Giordinovi, už se neusmíval a jeho tvář byla bledá.

„Nebyla tak rozlehlá, jak jsem si myslel,“ zamumlal zaraženě.

Giordino ze sebe shodil bezpečnostní pás. „Už jsi zjistil cestu k té komoře?“

Gunn zvedl letecký snímek a ukázal na malý kaňon, jenž vedl od břehu vzhůru. „Tohle je jediná cesta, po které ta lovecká výprava mohla proniknout na ostrov a dostat se na tu horu. Pitt říkal, že podle toho lodního deníku vylezl plukovník a jeho skupina do její poloviny. Teď jsme asi na stejné úrovni.“

„Kterým směrem je ta rokle?“

„Jižním. A abych odpověděl na tvou další otázku, jsme na západní straně té hory. Při troše štěstí se nebudeme muset trmácet pěšky víc než kilometr, za předpokladu že narazíme na tu starou cestu, o které se zmiňoval plukovník.“

„Díky Bohu za malé ostrovy,“ šeptal si Giordino. „Můžeš na svém snímku objevit tu starou cestu?“

„Ne, není po ní ani stopy.“

Pustili se do odvažování popruhů, pod kterými se nalézala nouzová výzbroj, a vzali si batohy. Vrátil se přívalový déšť, takže si

přes svůj oděv a boty natáhli oblečení do nepříznivého počasí. Když byli hotovi, otevřeli dveře pro cestující a vystoupili na skalnatou půdu. Za terasou byl strmý spád a za ním nic než Indický oceán a jeho cínově šedé vlny. Jako bezpečnostní opatření uvázali letoun k několika obrovským balvanům.

Hrozivě vyhlížející obloha způsobila, že ostrov vypadal ještě pustější a opuštěnější. Gunn se podíval přivřenýma očima deštěm a dal pokyn Giordinovi, aby je vedl, přičemž ukázal rukou směrem, kterým se chtěl vydat. Vyrazili napříč úbočím hory a drželi se uvnitř větších skalisek, kde měli pod nohama rovnější a pevnější půdu.

Razili si cestu přes malé výstupky a úzké trhliny a snažili se kráčet vzpřímeně, aniž by se museli uchýlit k horolezecké výstroji, což vyžadovalo zručnost, v níž ani jeden z nich nebyl zdatný. Giordino se zdál být odolný proti únavě. Jeho silné a mohutné tělo se snadno vypořádávalo s přelézáním skal. Gunn neměl také žádné problémy. Byl šlachovitý a mnohem odolnější, než vypadal. Začal zůstat pozadu za nepoddajným Giordinem nikoli z únavy, ale protože se musel každých dvacet metrů zastavit a setřít si vlhkost z brýlí.

Zhruba v polovině cesty napříč západním svahem hory se Giordino zarazil. „Jestli je tvůj výpočet správný, ta kamenná cesta by měla být nedaleko nad nebo pod námi.“

Gunn se posadil zády k hladké sopečné hornině a civěl na snímek, jenž byl promáčený a měl vlhkostí ohnuté rohy. „Za předpokladu, že se plukovník vydal ze strže cestou nejmenšího odporu, byl by si měl razit cestu napříč horou asi třicet metrů pod námi.“

Giordino se přikrčil, položil si ruce na mírně ohnutá kolena a upřeně se zadíval dolů po svahu. Několik okamžiků se zdál být jako v transu, předtím než se obrátil nazpět a pohlédl Gunnovi rovnou do tváře. „Přisahám bohu, že nevím, jak to děláš.“

„Co tím myslíš?“

„Ani ne deset metrů dole pod místem, kde sedíme, je úzká cesta dlážděná hladkými kameny.“

Gunn upřel svůj zrak přes okraj skály. Ve vzdálenosti, kam by člověk doplivl, uviděl cestu, ve skutečnosti cestičku širokou něco přes metr, vyloženou kameny, jimž počasí přidalo na věku. Ta

cestička se táhla oběma směry, ale sesuvy půdy z ní hodně odnesly dolů svahem. Ve štěrbinách mezi kameny vyrůstala podivně vyhlížející rostlina. Měla vršek podobající se hlávkovému salátu a rostla těsně při zemi.

„To musí být ta cesta popsaná britským plukovníkem,“ řekl Gunn.

„Co to v ní roste za podivnost?“ zeptal se Giordino.

„Kerguelenská kapusta. Vytváří pronikavě vonící olej a dá se jíst jako vařená zelenina.“

„Teď víš, proč se ta cesta nedala na snímku rozpoznat. Byla skrytá pod kapustou.“

„Ano, nyní to chápu,“ řekl Gunn.

„Jak se na takovém bohem zapomenutém ostrově ujala?“

„Pravděpodobně svým pylem, který vítr přenesl přes vodu.“

„Kterým směrem chceš sledovat tu cestu?“

Gunnův zrak pečlivě zkoumal naplocho položené kameny oběma směry, jak nejdále mohl, dokud se mu neztratily z dohledu. „Plukovník musel náhodou narazit na tu cestu dole po naší pravé straně. Pod tím místem musela být zničená erozí a sesuvy půdy. Jelikož nemá smysl začínat na vrcholku hory a pak postupovat dolů, ta komora musí být ukrytá dál vzhůru tím svahem. Tak půjdeme doleva a polezeme nahoru.“

Opatrně našlapovali na uvolněnou sopečnou skálu, až rychle dorazili k pečlivě položeným kamenům a začali po cestě z nich stoupat. Ten rovný přechod přinesl vítanou úlevu, ale sesuvy půdy byly o něčem jiném. Dva z nich museli překročit, přičemž každý byl málem deset či více metrů široký. Cesta ubíhala pomalu. Sopečná skála byla rozeklaná a ostrá jako nůž. Jediné uklouznutí a jejich těla by se kutálela dolů po svahu a nabírala rychlost, dokud by hluboko dole nespadla přes útesy do moře.

Když úspěšně zdolali poslední překážku, posadili se a odpočívali. Giordino pomalu utrl kapustu a rychlým pohybem ji hodil dolů z kopce, přičemž sledoval, jak při své bludné cestě poskakuje a trhá se na malé kousky. Ztratila se mu z dohledu a neviděl ji šplouchnout do vody, když do ní vlétla jako dělová koule. Namísto zlepšení se ovzduší ochladilo a zhoustlo. Nápoly větru zesílily a hnaly jim déšť prudce do tváře. Ačkoli byli chráněni výstrojí do nepříznivého

počasí, voda si našla cestu, jak do ní prosáknout kolem límce, a máčela jim spodní oblečení.

Gunn mu podal termosku s kávou, jež se z vařící stala vlažnou. Jejich oběd se skládal ze čtyř obilných tyčinek. Teď ještě nebyli docela za hranicí utrpení, ale brzy ji překročí.

„Musíme být velmi blízko,“ řekl Gunn, který upřeně zkoumal okolí dalekohledem. „Není tu vůbec náznak, že by nějaká dlouhá jizva pokračovala dál napříč horou za tamtou velkou skálou přímo před námi.“

Giordino se zadíval na masivní balvan, jenž vyčníval z bočního svahu. „Ta komora by raději měla být na druhé straně,“ zavrčel. „Nedychtím po tom, aby mě tu zaskočila tma.“

„Bez starosti. Na téhle polokouli máme skoro dvanáct hodin denního světla.“

„Právě jsem o něčem uvažoval.“

„O čem?“ zeptal se Gunn.

„Jsme jediní dva lidé v dosahu více než tří tisíc kilometrů.“

„To je velmi obveselující myšlenka.“

„Co když budeme mít nehodu a zraníme se a nebudeme moci odsud odletět? I kdybychom chtěli, v tomhle větru bych se neodvážil vzlétnout.“

„Sandecker vyšle záchrannou misi, jakmile ho budeme informovat o našem stavu.“ Gunn si sáhl do kapsy a vytáhl z ní satelitní telefon Globestar. „Dělí nás od sebe pouze oznamovací tón.“

„Mezitím bychom se museli živit těmi hloupými kapustami. Pěkně děkuji.“

Gunn zavrtěl odevzdaně hlavou. Giordino byl věčný reptal, ale přesto nebylo lepšího člověka za společníka ve zlé situaci. Ani jeden z těch mužů neznal pocit strachu. Jejich jedinou starostí byla možnost nezdaru.

„Jakmile vstoupíme do té komory,“ řekl Gunn a svým hlasem přehlušoval vítr, „dostaneme se ven z bouřky a můžeme se usušit.“

Giordino nepotřeboval, aby jej chlácholili. „Tak se pohneme dál,“ řekl a postavil se na nohy. „Začínám se cítit jako hadrový smeták v kbelíku špinavé vody.“

Aniž by čekal na Gunna, pustil se směrem ke skále asi padesát metrů nahoru po staré cestě. Svah se stával strmějším, až přešel v útes tyčící se nad nimi. Část cesty se už ztratila, a tak byli nuceni si cestu kolem skály pečlivě vybrat. Sotva byli za ní, narazili na vchod do komory pod klenutým průchodem vyrobeným lidskou rukou. Otvor byl menší, než si mysleli – asi metr osmdesát vysoký a metr dvacet široký, tedy stejné šíře jako cesta. Vnitřek zel temně a zlověstně.

„Tady je, právě tak, jak jej plukovník popsal,“ pravil Gunn.

„Jeden z nás by měl zvolat heuréka,“ vykřikl Giordino, celý šťastný, že se konečně dostal pryč z větru a deště.

„Nevím, jak ty, ale já se zbavím svého oblečení do deště a batohu, tak abych měl pohodlí.“

„Souhlasím s tebou.“

Za pár minut měli sundané batohy a výstroj do nepříznivého počasí rozloženou uvnitř tunelu, připravenou na zpáteční cestu k letadlu. Vyndali si z batohů svítilny, naposledy si pořádně lokli kávy a vkročili hlouběji do podzemního klenutého tunelu. Měl hladce otesané stěny bez hrbolů či důlků. Na tom místě bylo něco neobvyklého, umocněného děsivou temnotou a hlubokým vytím větru venku před vchodem.

Kráčeli dál, napůl zvědaví a napůl znepokojení, následovali kužel svého světla a lámali si hlavu tím, co naleznou. Tunel nečekaně vyústil do čtvercové komory. Giordino napnul svou pozornost a zrak mu ustrnul, když jeho světlo objevilo kosterní části nohy, stehna a boku, a poté žebra a páteř, připojené k lebce s dosud viditelnými stopami po rezavých vlasech. Na kostech dosud ulpívaly zbytky rozedraného plesnivého oblečení.

„Rád bych věděl, jak se sem ten ubožák dostal,“ promluvil ohromený Gunn.

Giordino kroužil svítilnou po místnosti, přičemž osvětlil malé ohniště a rozličné náradí a nábytek; všechno vypadalo, že je ručně vyrobené ze dřeva a sopečné horniny. V protějším koutě byly rovněž zbytky tuleníh kůží a hromada kostí.

„Soudě podle toho, co zbylo z jeho šatů, řekl bych, že to byl nějaký námořník vysazený na břeh, nějaký trosečník žijící tady na ostrově a jen Bůh ví, jak dlouho, předtím než zemřel.“

„Je zvláštní, že se plukovník o něm nezmínil,“ řekl Gunn.

„Lod' *Madras* učinila neplánovanou zastávku kvůli pitné vodě, potom co byla v roce 1779 odváta daleko stranou své normální plavební dráhy. Tato ztracená duše sem musela dorazit později. Žádná další loď se u ostrova pravděpodobně nestavovala po dalších padesát či sto let.“

„Nedovedu si vůbec představit, jak strašné pro něj muselo být zůstat sám na deštivě chladné, ohyzdné hromadě sopečné skály, bez vyhlídky na záchranu a s hrozbou osamělé smrti vznášející se nad ním.“

„Udělal si ohniště,“ pravil Giordino. „Co si myslíš, že používal za dřevo? S výjimkou křovinného porostu je ho na ostrově jen nepatrně.“

„Musel pálit to křoví, co schrástil...“ Gunn se odmlčel, poklekl na jedno koleno a pohyboval rukou v popelu, dokud něco nenašel. Zvedl cosi, co vypadalo jako zbytky dětského vozíčku se dvěma ohněm silně poznamenanými koňmi. „Výtvary lidských rukou,“ pronesl zasmušile. „Aby zůstal v teple, musel spálit lidské výtvary obsahující dřevo.“ Poté si Gunn posvítil svým světlem na Giordina a uviděl, že se mu tvář začíná roztahovat úsměvem. „Co ti připadá tak legrační?“

„Jen jsem tak přemýšlel,“ zauvažoval Giordino. „Kolik si myslíš, že ten chudák musel sníst těch příšerných kapust?“

„Nebudeš vědět, jak chutnají, dokud jednu neokusíš.“

Giordino zkoumal kuzelem svého světla stěny a odhalil tentýž typ nápisů, jaké krátce spatřil v komoře v Telluride. Ze středu podlahy se zdvíhal černý podstavec, na kterém dříve spočívala černá lebka, dokud ji z něj nesundal onen britský plukovník. Ve světle také rozeznali zával ze spadaného kamení, jež se sesulo dolů a zakrylo zadní stěnu komory.

„Jsem zvědav, co je na druhé straně té hromady kamení.“

„Další zed?“

„Možná je, možná není.“ V Gunnově hlase byla neurčitá jistota.

Giordino se již před mnoha lety naučil důvěřovat inteligenci a intuitivním schopnostem malého Rudiho Gunna. Pohlédl na něj. „Myslíš si, že na druhé straně je další tunel?“

„Myslím.“

„Proklatě!“ sykl šeptem Giordino. „Naši přátelé z Telluride se sem museli dostat jako první.“

„Proč si to myslíš?“

Giordino přejížděl kuželem světla po skalním sesuvu. „Jejich způsob práce. Jsou blázni do vyhazování tunelů do povětří.“

„To si nemyslím. Tento sesuv vypadá starý, velmi starý, když vezmeme v úvahu prach, který ucpal mezery mezi kameny. Vsadím se o svoji vánoční prémii, že tenhle sesuv se přihodil pár staletí předtím, než plukovník a ten starý trosečník sem dovnitř vkročili, ale ani jeden z nich nebyl zvědavý a neobtěžoval se prokopat skrz a podívat se, co je na druhé straně.“ Poté Gunn vylezl na rozházené kameny a přejížděl svým světlem po jejich hromadě. „Připadá mi to přirozené. Opravdu to není silný zával. Myslím, že bychom měli šanci se jím dostat naskrz.“

„Nejsem si jistý, že na tohle mám dost testosteronu.“

„Mlč a kopej.“

Ukázalo se, že Gunn měl pravdu. Zával nebyl masivní. Navzdory svému reptání pracoval Giordino jako mezek. Byl z nich dvou mnohem silnější a zvedal ty těžší balvany, zatímco Gunn pracoval na odhazování těch menších stranou. V jeho pohybech bylo nemilosrdné odhodlání, když sbíral a zdvihal padesátikilové balvany, jako by byly z korku. Za méně než hodinu vyhloubili průchod, jenž byl dostatečně velký pro oba, aby jím prolezli na druhou stranu.

Poněvadž byl menší, Gunn šel jako první. Zastavil se, aby si posvítíl dovnitř.

„Co vidíš?“ zeptal se ho Giordino.

„Krátkou chodbu vedoucí k další komoře ani ne šest metrů odsud.“ Nato se provlékl skrz. Postavil se a oklepal se, a pak odstranil pár dalších kamenů na protější straně, tak aby měl Giordino se svými širokými rameny snazší průchod. Chvilí váhali a společně zaměřili svá světla do oné komory vpředu, přičemž spatřili podivný odlesk.

„Jsem rád, že jsem tě poslechl,“ pravil Giordino, když kráčet pomalu kupředu.

„Mám kladné pocity. Vsadím se s tebou o deset dolarů, že nás nikdo nepředběhl.“

„I když jsem velký skeptik, souhlasím s tebou.“

Pociťovali teď trochu obavy a s rostoucím pocitem rozechvění vešli do druhé komory, kde přejeli svými světly po stěnách a podlaze. Zde uvnitř nebyly žádné nápisy, ale oba ztuhli při úžasném pohledu, jenž se jim odkryl ve žlutobílých kuželech jejich svítilen, a zírali v téměř posvátné úctě na dvacet mumifikovaných postav, jež seděly vzpřímené v kamenných křeslech vytesaných ze skály. Ty dvě čelem ke vchodu seděly na vyvýšeném stupínku. Ostatní byly seskupeny po stranách přesně do tvaru podkovy.

„Co je tohle za místo?“ zašeptal Giordino a napůl očekával, že ve stínech uvidí skryté duchy.

„Jsme v hrobce,“ zamumlal nejistě Gunn. „Podle vzhledu oblečení velmi starodávne.“

Mumie a černé vlasy na jejich lebkách byly pozoruhodně zachovalé. Jejich obličejové rysy byly naprosto nedotčené a oděv celistvý, přičemž v jeho tkanině bylo dosud možné rozpoznat červené, modré a zelené barvivo. Ty dvě mumie na konci seděly v kamenných křeslech s umně vyřezanými různými druhy mořských živočichů. Zdálo se, že jejich nádherné hávy byly složitěji tkané a barevnější než těch ostatních. Kolem čel měly měděné čelenky se skvěle vyrytými vzory, vykládané něčím, v čem Gunn rozpoznal polodrahokamy tyrkys a černý opál. Na hlavách jim spočívaly vysoké kuželovité čepice. Na sobě měly dlouhé umělecky zpracované tuniky, od límce až po lem posíté vybranými mořskými lasturami, promísenými vyleštěnými obsidiánovými a měděnými kotoučky. Nohy všech vězely ve volně padnoucích botách z ručně zpracované kůže, jež jim sahaly do půli lýtek.

Ty dvě mumie měly zřejmě vyšší hodnotu a byly důležitější než ostatní. Kostra té nalevo byla větší než té napravo. Ačkoli všechny mumie měly za svého života dlouhé vlasy, rozlišit muže od žen bylo záležitostí pouhé dedukce. Muži mají dolní čelist a nadočnicové oblouky výraznější než ženy. Bylo zajímavé, že jejich pásky kolem

čela nebo koruny byly stejně veliké, jako by měly tutéž pravomoc. Všichni muži seděli v řadě šikmo k pravé ruce ústřední postavy. Všichni byli podobně oblečeni, ale jejich oděvy nebyly tak elegantně utkané. Tyrkysy a černé opály u nich nebyly tak běžné. Stejně uspořádání představovaly ženy, jež seděly nalevo od oné bohatěji ozdobené mumie.

O jednu stěnu byla opřená řada krásně vyleštěných kopí s obsidiánovými hroty. U nohou každé kostry byly měděné misky s čísly a odpovídajícími lžícemi. Jak misky tak lžíce byly opatřeny koženými řemínky, jako by se daly zavěsit kolem krku či ramene, což naznačovalo, že tito lidé si s sebou vždy nosívali své osobní a jim vyhovující stolní náčiní. Hezké hrnčířské výrobky, řádně vyleštěné a s nádhernými ručně malovanými jemnými geometrickými vzory, byly rozložené vedle kamenných křesel spolu s velkými měděnými urnami naplněnými uvadlým listím a květinami. Bylo vidět, že byly ručně vyrobené velmi zručnými řemeslníky.

Gunn zkoumal zblízka mumie. Užasl nad způsobem jejich mumifikace. Připadala mu technicky dokonalejší než u Egyptanů. „Žádná známka násilné smrti. Vypadá to, jako by všichni zemřeli ve spánku. Nemohu uvěřit, že všichni přišli na tohle místo, aby tu společně zemřeli, sami a zapomenuti.“

„Někdo musel být naživu, aby je narovnal v křeslech,“ poznamenal Giordino.

„To je pravda.“ Gunn učinil rozmáchlý pohyb jednou rukou kolem komory. „Všimni si, že žádný z nich není ve zcela stejné poloze. Někteří mají ruce v klíně, jiní je mají na opěradlech svých křesel. Král a královna, nebo jaké bylo jejich společenské postavení během života, spočívají hlavami na jedné pozvednuté ruce, jako by rozjímalí o svém osudu.“

„Zkoušíš být teatrální?“ zamumlal Giordino.

„Necítíš se jako Howard Carter, když poprvé nahlédl do hrobky krále Tutanchamóna?“

„Howard měl štěstí. Nalezl něco, co my ne.“

„A co je to?“

„Rozhlédni se kolem. Žádné zlato, žádné stříbro. Kdyby tihle lidé byli spřízněni s Tutanchamónem, museli by to být jeho chudí příbuzní. Vypadá to, jako by jejich ceněným kovem byla měď.“

„Lámu si hlavu, kdy tady našli své poslední útočiště,“ uvažoval Gunn tiše.

„Raději by ses měl zeptat proč,“ konstatoval Giordino. „Vyndám z batohu fotoaparát, abychom mohli zdokumentovat tohle místo a vydat se domů. Poflakovat se kolem v pohřebních kryptách působí nevolnost mému choulostivému žaludku.“

Zatímco Giordino zaznamenával každý čtvereční centimetr komory svým fotoaparátem, Gunn po následujících pět hodin v přesných detailech popisoval to, co viděl, do malého magnetofonu. Do zápisníku si také pořídil soupis každého artefaktu. Ničeho se nedotkli a vše ponechali na svém místě. Jejich snaha nebyla možná tak vědecká, jako by snad byla u týmu archeologů, ale na vyložené amatéry pracující za obtížných podmínek odvedli chvályhodnou práci. Bude ponecháno na druhých, na odbornících na historii, aby rozluštili ony záhady a identifikovali uživatele hrobky.

Když skončili, bylo pozdní odpoledne. Poté, co prolezli nazpět otvorem v závalu a vstoupili do místnosti s kostmi trosečníka, Gunn si povšiml, že Giordino s ním není. Vrátil se k místu, kde se zřítil strop tunelu, a našel Giordina, jak divoce zdvíhá kameny zpátky do díry a fakticky ji uzavírá.

„Proč to děláš?“ zeptal se.

Giordino se na chvíli zarazil, aby mu mohl věnovat upřený pohled, a proužky potu s prachem mu stékaly dolů po tváři. „Nemám v úmyslu dát dalšímu chlapíkovi volnou vstupenku. Kdokoli se bude chtít příště dostat do hrobky, bude si to muset odpracovat jako my.“

Oba muži měli překvapivě dobrý čas při své zpáteční cestě k letounu. Déšť a vítr podstatně zeslábly a většina cesty vedla dolů z kopce, pouze posledních padesát metrů si žádalo výstup. Byli jen na krátkou vzdálenost od sklopného rotoru a úspěšně zdolávali úzkou římsu, když před nimi náhle vyrostl sloup oranžového ohně a vystřelil vzhůru do vlhkého vzduchu. Neozvalo se silné zahřmění nebo ohlušující třesk. Zvuk exploze zněl spíše jako vybuchnutí třaskavé žabky v plechovce. Potom ta ohnivá koule pohasla tak

rychle, jak vybuchla, a nechala za sebou sloup kouře vinoucího se vzhůru k tmavým oblakům.

Giordino a Gunn sledovali bezmocně a v šoku, jak se sklopný rotor roztrhl jako ananasový meloun puštěný z velké výšky na chodník. Do vzduchu se vymrštily úlomky, když se roztržštěné a doutnající zbytky letadla převrátily na římsu a pak se zhroutily dolů po svahu. Přitom za sebou zanechávaly stopu z kovových úlomků, předtím než se přelétly kolem útesu a dopadly se šplouchnutím do příbojových vln, jež se rozbíjely o ostrov.

Drásavý zvuk kovu drtícího se o skálu utichl. Oba muži stáli jako přibití a nikdo z nich skoro minutu nepromluvil. Gunn byl sklíčený a upíral před sebe nevěřící pohled. Giordino reagoval právě opačně. Zuřil, zatraceně zuřil, ruce měl sevřené v pěst a obličej mu zbělel vztekem.

„Nemožné,“ zamumlal konečně Gunn. „V dohledu není žádná loď, ani žádné místo na přistání. Je nemožné, aby někdo umístil do letadla bombu a unikl, aniž bychom to věděli.“

„Ta bomba byla umístěná do našeho letadla dříve, než jsme odstartovali z Kapského Města,“ pravil Giordino ledovým tónem. „Nastavená a načasovaná, aby vybuchla při naší zpáteční cestě.“

Gunn na něj upřel nepřítomný pohled. „Ty hodiny, co jsme strávili zkoumáním krypty...“

„Nám zachránily život. Ať jsou ti zabijáci kdokoli, nepočítali s tím, že najdeme cokoli velmi zajímavého, nebo strávíme víc než hodinu či dvě poohlížením se tady kolem, a tak nastavili rozbušku o čtyři hodiny dříve.“

„Nemohu uvěřit, že kdokoli jiný spatřil onu komoru od doby toho trosečníka.“

„Určitě ne naši přátelé z Telluride, nebo by byli zničili tu první komoru. Někdo prozradil náš let na ostrov St. Paul, a my jsme jim ukázali cestu. Teď je jen záležitostí času, než přijedou studovat ty nápisy v první komoře.“

Gunnova mysl se bránila přizpůsobit novému uspořádání okolností. „Musíme oznámit admirálovi naši krizovou situaci.“

„Udělej to zakódovaně,“ navrhl Giordino. „Tihle chlápci jsou dobří. Deset ku jedné, že mají zařízení pro odposlouchávání

satelitních hovorů. Nejlepší je nechat je v domněnání, že nás požírají ryby na dně Indického oceánu.“

Gunn zvedl telefon Globestar a chystal se zavolat, když jej napadla myšlenka. „Dost možná se sem ti zabijáci dostanou dřív než admirálova záchranná četa.“

„Pak bychom měli raději trénovat házení kameny, protože ty jsou tou jedinou obranou, kterou máme.“

Gunn se téměř beznadějně rozhlédl kolem po skalnaté krajině. „Inu,“ pronesl toporně, „alespoň si nemusíme dělat starosti, že nám dojde munice.“

LOĎ *POLAR STORM* s vědci a lodní posádkou si razila cestu kolem Antarktického poloostrova a napříč Weddellovým mořem, když dorazil admirálův vzkaz, jenž kapitánu Gillespiemu nařizoval, aby expedici dočasně odložil. Měl okamžitě opustit ledovou návrš a plavit se plnou rychlostí k pobřeží Prince Olava. Tam se měl s lodí zastavit a vyčkávat poblíž japonské výzkumné stanice Syowa, dokud nedostane další příkazy. Gillespie požadoval po svém hlavním inženýrovi a posádce strojovny, aby výzkumný ledoborec hnali vpřed na doraz. Málem dosáhli nemožného, když z ní dostali dvacet uzlů, což bylo docela působivé, když si Gillespie vzpomněl, že její nejvyšší rychlost, tak jak byla před dvaadvaceti lety specifikována jejími staviteli, byla osmnáct uzlů.

Byl potěšen, že jeho stará loď dorazila do prostoru setkání o osm hodin dříve, než se očekávalo. Ke spuštění kotvy tu voda byla příliš hluboká, takže než přikázal vypnout motory, zajel s lodí až k vnějšímu okraji ledové návrše. Poté Gillespie uvědomil Sandeckera, že jeho loď dorazila na stanoviště a očekává další příkazy.

Jedinou odpovědí bylo strohé: „Připravte se přijmout pasažéra.“

Ta přestávka poskytla všem čas, aby dokončili rozdělanou práci. Vědci se zaměstnávali analyzováním a ukládáním svých nálezů do počítačů, zatímco posádka se dala do rutinních oprav lodí.

Nemuseli čekat dlouho.

Ráno pátého dne, od té doby co opustili Weddellovo moře, Gillespie zkoumal mořský led dalekohledem, když spatřil, jak se z časné ranního ledového oparu pomalu vynořuje helikoptéra. Letěla přímo směrem k lodi *Polar Storm*. Přikázal svému druhému důstojníkovi, aby letoun přijal na přistávací plošině na zádi lodí.

Helikoptéra se několik vteřin vznášela na místě, poté dosedla na plošinu. Nějaký muž, jenž nesl aktovku a malý kempinkový vak, vyskočil z otevřených dveří nákladového prostoru a hovořil s Gillespieovým druhým důstojníkem. Nato se otočil a zamával pilotovi, který s ním zaletěl k lodi. Lopatky rotoru zvýšily otáčky a helikoptéra se zdvihla do chladného vzduchu a směřovala domů, když Pitt vkročil na můstek lodi *Polar Storm*.

„Ahoj, Dane,“ pozdravil vřele kapitána. „Rád tě vidím.“

„Dirku! Kde ses tu vzal?“

„Tryskové letadlo vojenského letectva mě dopravilo z Punta Arenas v Magalhaesově průlivu na nouzové letiště u nedaleké japonské výzkumné stanice. Tam byli tak laskaví, že mě svezli ve své helikoptéře k lodi.“

„Co tě přivádí do Antarktidy?“

„Malý výzkumný projekt kousek dál po pobřeží.“

„Věděl jsem, že admirál má něco za lubem. Byl kolem toho zatraceně tajnůstkářský. Vůbec mi nenaznačil, že jsi na cestě sem.“

„Má své důvody.“ Pitt si položil aktovku na stůl s námořní mapou, otevřel ji a podal Gillespiemu papír s řadou souřadnic. „Toto je náš cíl.“

Kapitán se podíval na souřadnice a studoval příslušnou námořní mapu. „Stefanssonova zátoka,“ pravil tiše. „Je to blízko, na Kempově pobřeží nedaleko Hobbsových ostrovů. Není tam nic zajímavého. Je to ten nejpustější kus pozemku, jaký jsem kdy viděl. Po čem pátráme?“

„Po lodním vraku.“

„Po ztroskotané lodi pod ledem?“

„Ne,“ řekl Pitt a trochu se usmál. „Po ztroskotané lodi v ledu.“

STEFANSSONOVA ZÁTOKA vyhlížela ještě opuštěněji a odlehleji, než Gillespie popsal, zvláště pod oblohou plnou mračen černých jako uhlí a s mořem majícím ponurý vzhled od hrozivého ledu. Vítr se zakusoval jako jehlové zuby úhoře, a Pitt začal uvažovat o fyzickém úsilí potřebném k překonání ledové návrše, a tím k

dosažení břehu pevniny. Poté mu začal stoupat adrenalin, když pomyslel na objevení lodi, na jejíž paluby nikdo nevstoupil od roku 1858.

Mohla tam být dosud, lámal si hlavu, zrovna tak, jak ji Roxanna Menderová a její manžel našli před téměř jeden a půl stoletím? Nebo byla nakonec rozdrcena ledem či odsunuta ven do moře, kde se posléze potopila hluboko do ledových vod?

Pitt našel Gillespieho, jak stojí na můstku a zírá daleko nazpět dalekohledem na neviditelný předmět v šířící se brázdě zčeřené vody za ledoborcem. „Vyhlížíš velryby?“ zeptal se jej.

„Ponorky,“ odpověděl věcně Gillespie.

Pitt si pomyslel, že kapitán žertuje. „V této části moře není mnoho vlčích smeček.“

„Pouze jedna.“ Gillespie si nadále tiskl dalekohled k očím. „Je to U-2015. Byla nám v patách od té doby, co jsme se s ní před deseti dny málem srazili.“

Pitt si stále nebyl jist, zda dobře slyší. „Myslíš to vážně?“

Gillespie konečně odložil dalekohled. „Myslím.“ Poté začal Pittovi vyprávět o svém setkání s ponorkou. „Identifikoval jsem ji podle staré fotografie, kterou mám ve své námořní knihovně. Nemám o tom nejmenší pochyby. Je to docela určitě U-2015. Neptej se mě, jak všechny ty roky přežila, nebo proč sledovala tuhle loď. Nemám na to odpověď. Víím jediné, že tam někde na moři je.“

Pitt už za ta léta s kapitánem pracoval na nejméně čtyřech projektech. Znal ho jako jednoho z nejdůvěryhodnějších kapitánů ve flotile výzkumných lodí NUMA. Dan Gillespie nebyl cvok či někdo, kdo vyprávěl neuvěřitelné příběhy. Byl to střízlivý a rozhodný muž, jenž si nikdy neposkrvnil svou pověst. Když vstoupil na palubu, nikdy se nestala nehoda, ani nedošlo k vážnému zranění.

„Kdo by tomu po všech těch letech uvěřil...“ Pittův hlas zmlkl. Nebyl si jist tím, co říci.

„Nemusím číst tvé myšlenky, abych věděl, že si myslíš, že jsem zralý pro svěřací kazajku,“ řekl Gillespie vážným hlasem. „Ale mohu to dokázat. Slečna Evie Tanová, která je na palubě a píše příběh o expedici pro nějaký celostátní časopis, udělala snímky té ponorky, když jsme do ní málem vrazili.“

„Vidíš teď po ní jakoukoli stopu?“ vyptával se Pitt. „Periskop nebo větrací troubu?“

„Chová se opatrně a drží se v hloubce,“ odvětil Gillespie.

„Jak si pak můžeš být jist, že je tam na moři?“

„Jeden z našich vědců spustil dolů z paluby akustické mikrofony – používá je k nahrávání řeči velryb. Táhlí jsme tu naslouchací výstroj čtyři sta metrů za lodí. Potom jsem vypnul motory a nechal loď unášet proudem. Není to moderní jaderná útočná ponorka, která dokáže tiše plout hlubinami. Zachytili jsme chod jejích motorů tak jasně jako štěkot psa.“

„To není špatný nápad, ale já bych byl za loď táhl povětrnostní balon, ze kterého by visel magnetometr.“

Gillespie se zasmál. „To taky není špatný nápad. Uvažovali jsme o bočním zobrazení, ale kvůli dobrým údajům bys musel dostat svůj senzor podél boku lodi, a to se zdálo být příliš komplikované. Doufal jsem, že když jsi nyní přišel na palubu, mohli bychom snad najít nějaké odpovědi.“

V hloubi Pittovy mysli se rozsvítilo varovné světlo. Začínal se ptát sám sebe, jestli ho nešálí smysly. Dokonce jen uvažovat o spojitosti mezi najatými vrahy ze Čtvrté říše a starodávnou ponorkou bylo prostě šílené. Avšak na celém tom neuvěřitelném schématu nedávalo smysl vůbec nic.

„Informuj admirála,“ nařídil Pitt. „Řekni mu, že můžeme potřebovat pomoc.“

„Máme ho znepokojovat?“ řekl Gillespie, maje na mysli ponorku. „Vrátit se po své stopě a hrát si na kočku a myš?“

Pitt slabě zavrtěl odmítavě hlavou. „Bohužel náš přízrak bude muset počkat. Nalezení lodi *Madras* má přednost.“

„To bylo její jméno?“

Pitt přikývl. „Lod' Východoindické společnosti ztracená roku 1779.“

„A ty si myslíš, že je uvězněná v ledu někde podél pobřeží,“ řekl Gillespie pochybovačně.

„Doufám, že tam dosud je.“

„Co má na palubě, že je to pro NUMA tak důležité?“

„Odpovědi na starověkou hádanku.“

Gillespie nepotřeboval zdlouhavé vysvětlení. Jestliže toto bylo vše, co mu Pitt chtěl sdělit, akceptoval to. Byl zodpovědný za svou loď a lidi na její palubě. Bude se řídit příkazem svých šéfů v NUMA bez námitek, pokud to nebude v rozporu s bezpečností *Polar Storm*.

„Jak daleko chceš, abych s lodí zajel do ledové návrše?“

Pitt podal kapitánovi proužek papíru. „Byl bych ti vděčný, kdybys mohl *Polar Storm* umístit přesně do této polohy.“

Gillespie ta čísla chvíli studoval. „Je to už nějaká doba, co jsem navigoval podle zeměpisné šířky a délky, ale přepravím tě, co nejbližší budu moci.“

„Kurz podle kompasu, potom navigace podle signálů rozhlasových vysílačů, pak GPS. Příště vynaleznou přístroj určující polohu, který ti poví, kde se nachází nejbližší rulička toaletního papíru a kolik metrů je vzdálená.“

„Mohu se tě zeptat, kde jsi získal tahle čísla?“

„Z lodního deníku *Paloverde*, velrybářské lodi, která kdysi dávno našla tu loď Východoindické společnosti. Bohužel není jisté, nakolik jsou přesná.“

„Víš,“ řekl Gillespie zamyšleně, „vsadím se s tebou, že kapitán té staré velrybářské lodi by ji na fleku zastavil, zatímco já budu mít potíže.“

POLAR STORM vjela do plujícího ledu a prudce narážela do ledové pokrývky jako obránce probíhající týmem útočníků protihráče. První kilometr nebyl led silný více než třicet centimetrů, a masivní zesílená příď lodi lehce odsunovala stranou ledový příkrov, ale blíže ke břehu začala vrstva ledu postupně nabývat na objemu a dosahovala tloušťky devadesáti až sto dvaceti centimetrů. Poté loď musela zpomalit, až se zastavila, couvla dozadu, a pak znovu najela do ledu, v němž si násilně vytvořila škvíru a patnáct metrů širokou cestu, dokud se led neuzavřel a opět nezastavil její postup vpřed. Tato činnost se opakovala, a její příď znovu a znovu narážela do vzdorujícího ledu.

Gillespie nesledoval účinek narážení do ledu. Seděl ve vysokém otáčivém křesle a studoval obrazovku lodního hloubkoměru, který vysílal zvukové signály k mořskému dnu. Signály se odrážely nazpět a udávaly vzdálenost mezi kýlem lodi a dnem moře ve stopách. Tyto vody nebyly prozkoumané a jejich dno nebylo na námořních mapách vyznačené.

Pitt stál pár metrů opodál a upřeně se díval Gillespieho dalekohledem se zabarvenými skly, jež mírnila ostrý lesk ledu. Těsně za linií pobřeží se zdvíhaly ledové útesy do výše šedesáti metrů, předtím než se zploštily do široké náhorní roviny. Prozkoumal dalekohledem úpatí těch útesů a pokoušel se zahlédnout nějakou stopu po lodi Madras, uvězněné v ledu. Nebylo tu však nic, žádná zád' zamrzlé lodi v ledu, ani stěžně tyčící se nad vrcholky útesů. „Pan Pitt?“

Otočil se a stál tváří v tvář usmívajícímu se podsaditému muži, jemuž bylo něco málo přes čtyřicet. Měl růžové buclaté tváře, zelené jiskřivé oči a široká ústa, jež se křivě usmívala. Muž k němu napřáhl svou malou, téměř jemnou ruku.

„Ano,“ bylo vše, co Pitt odpověděl, překvapený pevností ruky, jež sevřela jeho.

„Jsem Ed Northrop, hlavní vědec a glaciolog. Myslím, že se ještě neznáme.“

„Doktor Northrop. Často jsem o vás slyšel mluvit admirála Sandeckera,“ řekl Pitt příjemným hlasem.

„Doufám, že jen nadšeně,“ pravil Northrop se smíchem.

„Vlastně vám nikdy neprominul, že jste mu během expedice severně od Beringova moře naplnil boty ledem.“

„Jim je určitě proti mně zaujatý. To bylo před patnácti roky.“

„Strávil jste slušný počet let v Arktidě a Antarktidě.“

„Zkoumal jsem mořský led osmnáct roků. Mimochodem jsem se dobrovolně nabídl, že půjdu s vámi.“

„Nemyslete si, že jsem nevďěčný, ale raději bych do toho šel sám.“

Northrop přikývl a oběma rukama si držel své mohutné břicho. „Nemůže být na škodu mít s sebou dobrého člověka, který rozumí ledu, a já vydržím víc, než na kolik vypadám.“

„Vykládáte to přesvědčivě.“

„Přibližuje se dno,“ oznámil Gillespie. Potom zavolal dolů do strojovny. „Zastavte všechny motory, šéfe. Tohle je nejdál, co můžeme plout.“ Pohlédl letmo směrem k Pittovi. „Sedíme přesně na zeměpisné šířce a délce, které jsi mi udal.“

„Děkuji ti, Dane. Dobrá práce. Tady by mělo přibližně být to místo, kde loď *Paloverde* během antarktické zimy roku 1858 zamrzla v ledu.“

Northrop se upřeně díval okny velitelského stanoviště na můstku na ledovou vrstvu táhnoucí se od lodi ke břehu. „Odhaduji to na tři kilometry. Krátká pěší túra na svěžím vzduchu nám prospěje.“

„Nemáte na palubě žádné motorové sáně?“

„Je mi líto, naše práce probíhá v dosahu sto metrů od lodi. Neviděli jsme potřebu přidat k rozpočtu projektu nějaké věci pro zábavu.“

„Jakou teplotu považujete za svěží vzduch?“

„Pět až deset stupňů pod nulou. Což je v těchto místech relativně teplo.“

„Už se nemohu dočkat,“ řekl Pitt lakonicky.

„To máte ale štěstí, že je tady dole podzim. Na jaře je mnohem chladněji.“

„Dávám přednost tropům s teplými pasáty a rozkošnými dívkami v sarongu, pohupujícími se v zapadajícím slunci v rytmu bubnu.“

Jeho zrak se zatoulal k přitažlivé Asijce, jež kráčela přímo k němu. Usmála se a pravila: „Nejste teď přehnaně teatrální?“

„Mám to v povaze.“

„Řekli mi, že jste Dirk Pitt.“

Srdečně se usmál. „V to doufám. A vy musíte být Evie Tanová. Dan Gillespie mi řekl, že tvoříte fotopříběh o lední expedici.“

„Hodně jsem o vašich pozoruhodných výkonech četla. Mohu s vámi udělat interview, až se vrátíte zpátky od čehokoli, co hledáte?“

Pitt instinktivně vrhl tázavý pohled na Gillespieho, jenž zavrtěl hlavou. „O tvém cíli jsem neřekl ani živé duši.“

Pitt jí stiskl ruku. „Bude mi potěšením vám poskytnout interview, ale povaha našeho projektu musí zůstat důvěrná.“

„Má to co dělat s armádou?“ zeptala se s nevinným obličejem.

Pitt okamžitě zachytil její skrývané zkoumání. „Nemá to vůbec co dělat s tajnou vojenskou činností či španělskými galeonami plnými pokladů nebo se sněžnými muži. Ve skutečnosti je ten příběh tak nudný, že pochybuji, že by se o něj zajímal kterýkoli novinář hodný toho jména.“ Pak oslovil Gillespieho. „Vypadá to, že jsme ponorku zanechali na okraji ledové kry.“

„Bud' to,“ pravil kapitán, „anebo nás sledovali pod ledem.“

„Čekají na vás,“ oznámil první důstojník Bushey Pittovi.

„Jsem na cestě.“

Posádka spustila lodní lávku a snesla dolů na led troje sáně, jedny se skříňkou nářadí na řezání ledu, přikrytou nepromokavou plachtou. Ty ostatní dvoje nesly jenom uvazovací lana, aby se jimi zajistily veškeré artefakty, jež by se mohly najít. Pitt stál v měkoučkém, třicet centimetrů hlubokém sněhu a díval se na Gillespieho, jenž ukázal na muže, který svou velikou hranatostí připomínal aljašského medvěda. „Posílám s tebou a doktorem Northropem svého třetího důstojníka. Tohle je Ira Cox.“

„Rád vás všechny poznávám,“ řekl Cox skrze vous, jenž mu sahal až na prsa. Zdálo se, že ten hlas přicházel odněkud ze samého jihu Spojených států. Nepodal jim ruku. Jeho obrovské tlapy zakrývaly stejně obrovské arktické rukavice.

„Další dobrovolník?“

„Můj nápad,“ uvedl Gillespie. „Nemohu dovolit, aby se jeden z hlavních ředitelů admirála Sandeckera plahočil sám polem nepředvídatelného ledu. Nevezmu si to na zodpovědnost. Takhle jestliže narazíte na nějaké problémy, budete mít větší šanci přežít. Kdybyste se náhodou střetli s ledním medvědem, Cox jej v zápase usmrtí.“

„V Antarktidě nejsou žádní lední medvědi.“

Gillespie pohlédl na Pitta a pokrčil rameny. „Proč riskovat?“

Pitt formálně či rozhořčeně neprotestoval. Hluboko ve svém nitru věděl, že kdyby došlo k nejhoršímu, jeden z těch mužů nebo oba by mu prostě mohli zachránit život.

JAKMILE SE PODZIM ujímá vlády nad Antarktidou, pevninu obklopí rozbourané moře, ale když přijde zima a poklesnou teploty, voda na hladině zhoustne do masně vyhlížejících skvrn. Poté úlomky ledu vytvoří plovoucí misky zvané tenký led, které se zvětšují a spojují do sebe, předtím než vytvoří ledové kry pokryté sněhem. Poněvadž se led toho roku dostavil brzy, Pitt, Northrop a Cox se pohybovali po jeho nerovném, ale poměrně hladkém povrchu bez nehody. Šli oklikou kolem několika průrev v ledu a dvou ledovců, jež mořský proud zahnal na břeh dříve, než zamrzly do souvislého pole ledových ker. Pittovi připadalo jako neustlaná beztvářá postel, přes kterou je přehozená bílá přikrývka.

Namáhavá chůze třicet centimetrů hlubokým měkounkým sněhem jim nebyla na překážku. Jejich tempo nepolevovalo. Northrop šel první a cestou zkoumal led a bedlivě v něm pátral po jakékoli odchylce či trhlíně. Kráčel nezatížený sáněmi a trval na tom, že potřebuje více volnosti pohybu, aby vyzkoušel led. Pitt následoval Northropa zapřažený do sání a lehce se pohyboval na běžkách, jež si již dříve nechal zaslat z chaty svého otce v Breckenridge v Coloradu. Cox šel poslední, na nohou měl výstavní boty a táhl dvoje sáně s takovou lehkostí, jako by to byly dětské hračky.

Co začínalo jako krásný den s oslnivým sluncem na vyjasněné obloze, se pokazilo, když se přes obzor nenápadně vplížily mraky. Modré nebe pomalu zešedlo a slunce se stalo pohasínajícím kotoučem tlumeně oranžové barvy. Začalo lehce sněžit, což snížilo viditelnost. Pitt si nevšímal zhoršujícího se počasí a nepřipustil, aby se jeho mysl zabývala zelenou ledovou vodou, nacházející se na pouhý dosah ruky pod jeho nohama. Neustále vrhal letmé pohledy na útesy, jež se zdvíhaly stále výš a výš nad špičkami jeho lyží, čím blíže k nim přicházeli. Daleko ve vnitrozemí uviděl leduprostý vrcholek rozeklaného Hansenova pohoří, ale stále tu nebyla ani známka po nejasném tvaru pevně obklopeném ledem. Počal se na tomto rozsáhlém a vzdáleném kusu půdy, nedotčeném lidským osídlením, cítit jako vetřelec.

Za něco málo přes hodinu překročili kru a dorazili k úpatí ledových útesů. Gillespie sledoval každý jejich pohyb, dokud se nezastavili u vnitřního okraje ledové kry. Oproti její oslnivé bělosti je

jejich tyrkysově arktické oblečení od NUMA činilo snadno viditelné. Zkontroloval po desáté povětrnostní hlášení. Lehce sněžilo a bylo bezvětrí, ale dobře věděl, že by se to za několik minut mohlo změnit. Tím zákeřným činitelem byl vítr. Bez varování by mohl proměnit oslnivě bílou krajinu ve skučící splnutí nebe a země.

Gillespie zvedl lodní satelitní telefon a vytočil číslo. Okamžitě byl ve spojení se Sandeckerem. „Jsou na břehu a zahajují pátrání,“ informoval svého šéfa.

„Děkuji ti, Dane,“ odpověděl Sandecker. „Ohlas se mi, až se vrátí.“

„Ještě než zavěším, admirále, je tady něco jiného. Obávám se, že zde máme dosti zářející situaci.“ Nato podal admirálovi stručnou, ale výstižnou zprávu o ponorce. Když skončil, následovala očekávaná odmlka, zatímco se admirál pokoušel strávit to, co právě uslyšel.

Nakonec stručně odpověděl: „Postarám se o to.“

Gillespie se vrátil k širokému čelnímu sklu velitelského stanoviště na můstku a znovu zvedl svůj dalekohled. „Tohle všechno kvůli lodnímu vraku,“ mumlal si pod vousy. „Jen aby to k něčemu bylo.“

NA BŘEHU ZAHÁNĚL PITT svou sklíčenost. Byl si dobře vědom toho, že veškeré pátrání po něčem ztraceném tak dávno v čase bylo pouhým pokusem o nalezení odpovědi. Nedalo se vůbec určit, kolik ledu se již za 150 let vytvořilo, aby celou loď zahalilo. Pokud věděl, mohla být sto metrů hluboko uvnitř ledu. Použil loď *Polar Storm* jako výchozí bod a vyznačil si tříkilometrovou souřadnicovou síť pod strmými, ledem sevřenými útesy. Pitt i Cox používali oba malé příruční zařízení GPS o velikosti krabičky cigaret, aby si kdykoli přesně stanovili svoji polohu. Rozdělili se a zanechali sáně na místě svého rozchodu. Pitt směřoval nalevo a uspokojivě postupoval na svých lyžích po ledové kře v místech, kde se stýkala s útesy, zatímco Cox s Northropem pátrali napravo. Dohodli se, že až každý z nich urazí přibližně jeden a půl kilometru, vrátí se ke svému výchozímu bodu.

Tím, že postupoval rychleji než ostatní, Pitt byl první, kdo se vrátil k saním. Po prozkoumání každého kousku dolních útesů cestou tam a zpět byl zklamaný, že nenašel nejmenší stopu po lodi *Madras*. O třicet minut později dorazil glaciolog a s nataženými rukama a nohama se položil zády přes malou hromadu ledových ker, lapal po dechu a dopřával odpočinku svým bolavým kolenům a kotníkům. Podíval se na Pitta tmavě bronzovými, ochrannými slunečními brýlemi a učinil poraženecké gesto.

„Je mi líto, Dirku, v ledě jsem neuviděl nic, co by připomínalo nějakou starou loď.“

„Také jsem přišel s prázdnou,“ přiznal Pitt.

„Nemohu to říct, aniž bych provedl testy, ale klidně se vsadím, že se led občas ulomil a odnesl ji tak ven na moře.“

Z kapsy Pittovy polární vlněné bundy se ozval tlumený hlas Gillespieho.

Pitt z ní vytáhl přenosnou vysílačku z lodi na břeh a ohlásil se. „Spust', Dane. Mám tě na příjmu.“

„Vypadá to, že se blíží ošklivá bouřka,“ varoval je Gillespie. „Měli byste se co nejrychleji vrátit k lodi.“

„Proti tomu není námitek. Brzy se uvidíme.“

Pitt si vsunul vysílačku zpátky do kapsy, pohlédl přes ledovou kru k severu a uviděl jen prázdnotu. „Kde jste nechal Coxe?“

Northrop projevil nečekaně zájem, posadil se a upřel zrak napříč ledovou plochou. „Nalezl v útesech štěrbinu a vlezl do ní. Myslel jsem, že ji prohledá, vyjde ven a půjde za mnou.“

„Raději ho zkontroluji.“

Pitt se odrazil lyžařskými holemi a sledoval otisky nohou ve sněhu, z nichž dva páry se vzdalovaly, a pouze jeden se vracel. Vítr rychle zesiloval a drobounké částčky ledu houstly jako hedvábný závoj. Veškerý sluneční svit se tím zastřel a slunce se úplně ztratilo. Nemohl neobdivovat odvahu Roxanny Menderové. Považoval za zázrak, že přežila tu příšernou zimu. Zjistil, že jede na lyžích pod velikánskými ledovými převisy, tyčícími se nad ním. V jednu chvíli měl dojem, že se na něj ta velká tvrdá masa kdykoli skácí.

Nedaleko odsud zaslechl přes mohutný hluk větru tlumený výkřik. Stál tam a naslouchal, uši nastražené, zaujat snahou proniknout bariérou z ledové mlhy.

„Pane Pitte! Semhle!“

Zpočátku Pitt neviděl nic než ledovou přední stěnu útesu. Poté zahlédl neurčitou tyrkysovou skvrnu mávající od černé šachty, jež štěpila útes. Pitt se pořádně opřel svými lyžařskými holemi do ledu a razil si cestu směrem ke Coxovi. Cítil se jako Ronald Colman ve *Ztraceném obzoru*, když se probíjel himalájským blizardem do tunelu, který jej dovedl do Šangrily. V jednu chvíli byl uprostřed rojících se částech ledu, v další se ocitl v suchém, tichém a bezvětřném ovzduší.

Předklonil se na svých holích a rozhlížel se kolem po jeskyni v ledu, jež měřila dva a půl metru na šířku a šest metrů nahoře vybíhala ostře do vrcholku. Od jejího vchodu se přítomí měnilo z popelavě bílé na slonovinovou čern. Jediným zábleskem barvy, který uviděl, byla Coxova výstroj do chladného počasí.

„Chystá se ošklivá bouřka,“ řekl Pitt a ukázal palcem skrz vchod do jeskyně. „Nejlepší by bylo, kdybychom se rozeběhli k lodi.“

Cox si vytáhl nahoru své ochranné sluneční brýle, a jeho oči se na Pitta divně podívaly. „Vy chcete odejít?“

„Je tady uvnitř pěkně a útulně, ale nemůžeme si dovolit plýtvat časem.“

„Myslel jsem, že hledáte nějakou starou loď.“

„To jsem si taky myslel,“ pravil Pitt netrpělivě.

Cox pozvedl svou ruku v rukavici a napřímil ukazovák směrem vzhůru. „Tak co?“

Pitt se podíval nahoru. Tam blízko vrcholku trhliny vyčnívala z ledu malá část dřevěné přídi staré plachetnice.

PITT SE NA LYŽÍCH vrátil zpátky k Northropovi a společně pak přitáhli troje sáně do jeskyně v ledu. Pitt také informoval Gillespieho o jejich objevu a ujistil ho, že jsou dostatečně chráněni před mizerným počasím venku před ledovou jeskyní.

Cox okamžitě vyndal své nářadí a dal se do práce, přičemž se pustil do ledu s kladivem a dlátem a vysekal opěrné body pro ruce a nohy jako žebřík, jenž by vedl nahoru k obnažené přidi té pohřbené lodi. Její horní paluba bývala prostá ledu, když Roxanna a její manžel kráčeli po palubě *Madrasu*, ale během uplynulých čtrnácti desetiletí led vrak úplně přikryl, až se jeho stěžně skryly a nebyly již vidět.

„Jsem překvapený, jak dobře je zachovaná,“ poznamenal Northrop. „Byl bych hádal, že teď už je rozdrcená na párátko.“

„To nám jen ukazuje,“ pravil Pitt suše, „že glaciologové se přeci jen mýlí.“

„Vážně, tohle snese další studium. Na této části pobřeží se vytvořily ledové útesy a neutrhly se, což je nanejvýš neobvyklé. Potom tu musí být dobrý důvod, proč se vytvořily vyšší, ale nepohnuly se směrem ven.“

Pitt pohlédl vzhůru na Coxe, který už vydlabal řadu schodů vedoucích nahoru k odkrytým fošnám. „Jak ti to jde, Iro?“

„To dřevěné bednění je ztuhlé mrazem a rozbíjí se na kusy tak lehce, jako skleněné oko mé babičky. Za další hodinu bych měl mít dostatečně velký otvor, aby se jím dalo protáhnout.“

„Dávej pozor, ať se držíš mezi lodními trámy, nebo budeš sekat ještě příští týden.“

„Já dobře vím, jak se staví loď, pane Pitte,“ řekl Cox a hrál si na naštvaného.

„Přijímám výtku,“ pravil Pitt přívětivě. „Dostaň nás dovnitř za čtyřicet minut, a já se postarám, aby ti kapitán Gillespie dal modrou stužku za tesání v ledu.“

Cox nebyl člověkem, s nímž bylo snadné se sblížit. Na palubě lodi *Polar Storm* měl málo přátel. První dojem, který na něj Pitt udělal, byl, že je to nafoukaný byrokrat z ústředí NUMA, ale nyní viděl, že ředitel zvláštních projektů je všední, praktický, přesto ale humorný typ chlapíka. Ve skutečnosti ho začínal mít rád. Úlomky ledu počaly létat jako jiskry.

O třicet čtyři minut později Cox slezl dolů a triumfálně oznámil: „Pánové, vstup je hotov.“

Pitt se mu poklonil. „Děkuji ti, Iro. Generál Lee by na tebe byl býval pyšný.“

Cox mu úklonu oplatil. „Jak jsem vždycky říkal, šetřete si své konfedační peníze. Člověk nikdy neví, Jih by mohl znovu povstat.“

„Věřím, že by skutečně mohl.“

Pitt vyšplhal po opěrných bodech, vydlabaných do ledu Coxem, a vklouzl do díry nohama napřed. Jeho boty se o metr dvacet níže pod otvorem dotkly paluby. Upíral zrak do šera a uvědomil si, že vstoupil do lodní kuchyně na zádi.

„Co vidíte?“ dotazoval se vzrušeně Northrop.

„Zmrzlá kamna lodní kuchyně,“ odpověděl Pitt. Naklonil se dopředu trupem. „Pojďte nahoru a vezměte s sebou svítilny.“

Cox s Northropem se k němu rychle připojili a přejeli kolem halogenovými světly v hliníkovém pouzdře, jež osvětlila nejbližší okolí jako slunečný den. Až na saze na kouřové trubce na vrcholku velkých litinových kamen s píčkou ta lodní kuchyně vypadala, jako by nikdy nebyla použita. Pitt otevřel dvířka topeniště pícky, ale nenalezl za nimi žádný popel.

„Police jsou holé,“ povšiml si Cox. „Museli sníst všechnen papír, plechovky i sklo.“

„No, možná ten papír,“ mumlal si Northrop, který se začal cítit zřetelně nesvůj.

„Držme se pohromadě,“ řekl Pitt. „Jeden z nás by si mohl všimnout něčeho, co ti druhí přehlédli.“

„Hledáme tu něco zvláštního?“ zeptal se Cox.

„Skladiště v mezipalubí na zádi pod kapitánovou kajutou.“

„Tvrdím, že by mělo být o dvě či více palub pod místem, kde stojíme.“

„Tohle musí být kuchyně důstojníků a pasažérů lodi. Kapitánova kajuta musí být poblíž. Najdeme dole spojovací chodbu.“

Pitt prošel dveřním otvorem a posvítil si světlem na jídelnu. Stůl, židle a okolní nábytek byly obaleny dvaapůlcentimetrovou vrstvou ledu. Ve světle halogenových svítilen se celá místnost třpytila jako křišťálový lustr. Uprostřed jídelního stolu spočívala čajová souprava, jako by čekala, až bude použita.

„Nejsou tu žádná těla,“ řekl Northrop s úlevou.

„Všichni zemřeli ve svých kajutách,“ pravil Pitt. „Pravděpodobně na kombinaci podchlazení, vyhladovění a kurdějí.“

„Kam se vydáme odsud?“ optal se Cox.

Pitt pokynul svým světlem skrze dveřní otvor za jídelnou. „Hned venku bychom měli najít spojovací chodbu, která klesá dolů na palubu pod námi.“

„Jak to, že se vyznáte na dvě stě let staré lodi?“

„Studoval jsem nákresy a staré plány obchodních lodí Východoindické společnosti. Ačkoli jsem dosud ve skutečnosti ani jednu neviděl, znám v ní nazpaměť každou skulinu.“

Spustili se dolů po žebříku a klouzali přitom po ledě, jímž byly pokryty jeho příčky, ale udrželi se na nohou. Pitt je vedl na zád' a prošel kolem děl, jež vypadala tak nově, jako v den, kdy opustila slévárnu. Dveře skladiště byly ještě otevřené právě tak, jak je zanechala Roxanna a posádka *Paloverde*.

Pitt, jenž hořel nedočkavostí, vešel dovnitř a přejel kuželem svého světla dokola po skladišti.

Nákladní bedny byly dosud narovnané podél pažení od paluby po strop, přesně jako tomu bylo, když byly naposledy spatřeny v roce 1858. Dvě z těch dřevěných beden spočívaly na palubě, otevřené pácidlem. Povalená urna ležela za dveřmi, kam se odkutálela, když

lod' spěšně opustil Mender se svou posádkou, jak začala tát a trhat se ledová návrš.

Pitt poklekl a s láskyplnou péčí začal vyzdvihovat předměty z otevřených beden a pokládat je na ledovou palubu. Zakrátko dal dohromady nejenom zvěřinec z figurek zobrazujících obyčejná zvířata – psy, kočky, dobytek, lvy – ale také plastiky tvorů, jaké nikdy předtím nespatriil. Některé byly vymodelované z mědi, mnohé z nich z bronzu. Nalezl rovněž figurky lidí, většinou žen oděných do dlouhých rób s bohatě nabíranými plisovanými sukněmi, zakrývajících jim nohy až po jejich podivné obutí. Vlasy měly složité upravené, dlouhé a spletené do copu až k pasu. Jejich poprsí bylo tvarované prostě, bez přehnané plnosti.

Na dně beden, položené jako žetony na hráčském stole, byly kulaté měděné kotouče o tloušťce jednoho a čtvrt centimetru, mající průměr dvanáct a půl centimetru. Na obou stranách kotoučů bylo vyryto šedesát symbolů, o kterých Pitt zjistil, že jsou podobné těm v oné komoře v dole Ráj. Ve středu kotoučů byl hieroglyf muže na jedné straně a ženy na druhé. Muž měl na hlavě dlouhý špičatý klobouk po jedné straně přehnutý, a na sobě měl přes kovový náprsní krunýř a krátkou košili, podobnou skotskému kiltu, splývavou pláštěnku připomínající dlouhý šat. Posazený byl na koni, jemuž z hlavy trčel jeden jediný roh, a nad hlavou držel široký meč, jímž se chystal proříznout krk ohavnému ještěrovi s otevřenou tlamou plnou vyceněných zubů.

Žena na obrácené straně kotouče byla oblečená stejně jako ten muž, ale s více ozdobami na svém těle, se šňůrami něčeho, co vypadalo jako lastury a nějaký druh korálků. Také seděla rozkročmo na koni s rohem uprostřed hlavy. Namísto aby držela meč, vrážela kopí do něčeho, v čem Pitt rozpoznal šavlozubého tygra, tedy zvíře po tisíce let vyhynulé.

Pittova mysl se vydala do jiné doby a do jiného místa, jež bylo neurčité a mlhavé, sotva se rýsující v jemném oparu. Jak ty kotouče držel v ruce, snažil se pocítit kontakt s těmi, co je vytvořili. Ale čtení minulosti nepatřilo k Pittovým schopnostem. Byl člověkem spjatým s přítomností. Neuměl projít onou neviditelnou zdí oddělující minulost od současnosti.

Jeho zasnění přerušil hlas s jižanským přízvukem, patřící Irovi Coxovi. „Chcete začít nakládat na sáně tyhle bedny?“

Pitt zamrkal, pozvedl hlavu a přikývl. „Jakmile dám zpátky víka, vyneseme je postupně ven nahoru na další palubu. Potom je pomocí lana spustíme dolů tou dírou, co jsi udělal v trupu, na podlahu té ledové jeskyně.“

„Napočítal jsem jich čtyřiadvacet,“ řekl Northrop. Šel k hromadě beden a jednu zvedl. Jeho obličej zrudl ve čtyřech odstínech a oči mu vylézaly z důlků.

Cox, který rychle zvážil situaci, převzal bednu od Northropa tak snadno, jako by mu podal malé dítě. „Měl byste mně raději nechat dělat těžkou práci, doktore.“

„Ani nevíš, jak jsem ti vděčný, Iro,“ pravil Northrop, celý rozradostněný, že se zbavil té bedny, jež musela vážit málem padesáti kilogramů.

Cox se ujal té nejnamáhavější části úkolu. Když si každou z beden vyzvedl na rameno, vynesl ji nahoru po žebříku k Pittovi, který ji pak uvázal do smyčky z lana a spustil ji dolů k čekajícím sáním, kde ji Northrop postrčil na místo. Když skončili, na každých sáních bylo po osmi bednách.

Pitt šel ke vchodu do jeskyně a zavolal loď. „Jak to tam u vás vypadá s bouřkou?“ optal se Gillespieho.

„Podle našeho domácího meteorologa by se měla za pár hodin přehnát.“

„Sáně jsou naložené lidskými výtvary,“ řekl Pitt.

„Žádáte pomoc?“

„Na jedny sáně připadá skoro čtyři sta kilogramů. Jakákoli poskytnutá pomoc při jejich odtahení zpět na *Polar Storm* bude s vděčností přijata.“

„Vyčkejte, dokud se počasí nevyjasní,“ řekl Gillespie. „Osobně povedu pomocnou četu.“

„Jsi si jistý, že chceš podniknout tu cestu?“

„A přijít o procházku po palubě lodi z osmnáctého století? Ani za všechen koňak ve Francii.“

„Představím tě kapitánovi.“

„Tys viděl kapitána?“ zeptal se Gillespie zvědavě.

„Ještě ne, ale jestliže Roxanna Menderová nepřeháněla, měl by být čerstvý jako nanuk.“

KAPITÁN LEIGH HUNT dosud seděl za psacím stolem tam, kde zemřel v roce 1779. Až na malý zářez v ledu v místě, kde na desce stolu kdysi spočíval lodní deník, se tady nic nezměnilo. Se vši vážností zkoumali dítě v kolébce a paní Huntovou, jejíž posmutnělé a jemné rysy pokrýval dvě stě let starý led. Ze psa zbyla pouze bílá zmrzlá hromádka.

Procházeli kajutami a svými halogenovými svítilnami osvětlovali dávno mrtvé pasažéry. Ledové příkrovy se jasně třpytily a stěží odhalovaly těla pod sebou. Pitt se pokoušel si vybavit jejich poslední okamžiky, ale ta tragédie se zdála být tak bolestnou, že se o ní nedalo přemýšlet. Když člověk uviděl ony voskové figuríny v přízračném příšeří, ztuhlé pod svým obalem z ledu, připadalo mu nemožné představit si je jako živoucí, dýchající lidské bytosti, které vedly svůj každodenní život, předtím než zahynuly ve vzdálené a hrůzu nahánějící části světa. Výraz na některých těch tvářích znetvořených ledem byl příšerný a slovy nepopsatelný. Bez naděje na záchranu, jaké byly jejich poslední myšlenky?

„To je zlý sen,“ mumlal si Northrop, „ale úžasný zlý sen.“

Pitt na něj tázavě pohlédl. „Úžasný?“

„Vše je hotový zázrak. Dokonale zachovalá lidská těla, zamrzlá v čase. Pomysli, co tohle znamená pro vědu zvanou kryogenika. Pomysli na tu možnost přivést je všechny zpátky k životu.“

Ta myšlenka na Pitta zapůsobila jako rána do hlavy. Mohla by věda někdy umožnit, aby studení mrtví cestující a posádka *Madrasu* byli obdarováni znovuzrozením? „Pomysli na to ohromující množství dějin, které by bylo přepsáno, potom co by se promluvilo s někým, kdo byl přiveden zpátky k životu po dvou stech letech.“

Northrop rozhodil ruce. „Proč snít? Za našeho života se to nestane.“

„Pravděpodobně ne,“ řekl Pitt, který tu možnost zvažoval, „ale přál bych si, abych tady mohl být, a stal se tak svědkem reakce těchto chudáků, až by uviděli, co se stalo s jejich světem od roku 1779.“

PO DALŠÍCH ČTYŘECH HODINÁCH přešly bouřkové mraky a utišil se vítr. Cox stál venku před jeskyní a mával jako vlajkou žlutou nepromokavou plachtou, co předtím přikrývala náradí na led. Skupina postav ten signál zpozorovala a počala si klestit cestu rozeklanými obrysy ledu směrem k jeskyni. Pitt napočítal deset tyrkysových mravencům podobných bytostí, jež se k nim přibližovaly napříč čistě bílou krou. Když přišly blíže, Pitt uviděl, že je vede Gillespie. Poznal také, že ta malá postava za ním byla novinářka Evie Tanová.

O třicet minut později přistoupil Gillespie k Pittovi a usmál se. „Hezký den na procházku v parku,“ pronesl radostně.

„Vítej v antarktickém muzeu námořních starožitností,“ pravil Pitt, když zavedl kapitána dovnitř a ukázal vzhůru na trup lodi. „Dávej si pozor, až polezeš nahoru po žebříku, který Ira tak umně vysekal do ledu.“

Zatímco Pitt a Gillespie si prohlíželi *Madras* spolu s Evíí, jež spotřebovala deset svitků filmu, aby na nich zaznamenala každý centimetr vnitřku oné staré lodi a jejích mrtvých, Cox a Northrop pomáhali posádce lodi *Polar Storm* přitáhnout sáně s jejich starobylým nákladem zpátky k ledoborci.

Pitta pobavilo, když pozoroval Evii, jak si rozepnula velkou kožešinovou bundu s kapuci, vytáhla si nahoru silný vlněný svetr pod ní a lepicí páskou si svitky filmu přichytila ke svému dlouhému spodnímu prádlu. Podívala se na něj a usmála se. „Uchrání to filmy před krutou zimou.“

Jake Bushey, první důstojník na lodi *Polar Storm*, zavolal Gillespieho svou přenosnou vysílačkou. Kapitán chvíli naslouchal a pak si vysílačku zasunul zpátky do kapsy. Podle výrazu jeho tváře mohl Pitt říci, že nebyl v dobré náladě. „Musíme se vrátit zpátky k lodi.“

„Blíží se sem další bouřka?“ zeptala se Evie.

Krátce zavrtěl hlavou. „Ta ponorka,“ řekl neradostně. „Vynořila se na hladinu asi kilometr od *Polar Storm*.“

18

JAK SE BLÍŽILI K LODI a dívali se přes led za ní, mohli proti bílé kře jasně vidět černý obrys ponorky ve tvaru velryby. Když se ještě více přiblížili, rozeznali postavy stojící na velitelské věži, zatímco další vylézaly z vnitřku trupu a shlukovaly se kolem palubního děla. Ponorka se předtím náhle vynořila z ledu pouhého půl kilometru od lodi *Polar Storm*.

Gillespie si přenosnou vysílačkou zavolal svého prvního důstojníka. „Bushey!“

„Jsem na příjmu, pane.“

„Zavřete vodotěsné dveře a přikážte celé posádce a všem vědcům, aby si na sebe vzali záchranné vesty.“

„Provedu,“ odvětil Bushey. „Aktivuji vodotěsné dveře.“

„Ta přízračná loď je jako mor,“ bručel si Gillespie. „Její smůla je nakažlivá.“

„Bud’ vděčný za malé výhody,“ řekl Pitt. „Neexistuje způsob, jakým ponorka může odpálit torpédo ledem.“

„Pravda, ale ještě má palubní dělo.“

Když Pitt s ostatními chvátal směrem k lodi, chladným vzduchem se hlasitě nesl přes led zvuk poplachových zařízení, upozorňujících lidi na palubě na zavírání dveří v lodních přepážkách. Sníh již byl upěchovaný sáněmi s jejich těžkým nákladem, a stopy, které za sebou zanechávaly, bylo snadné sledovat. Několik členů posádky stálo ve sněhu kolem lodní lávky a dávalo jim znamení, aby si pospíšili.

Kapitán se znovu ozval vysílačkou. „Bushey, pokusila se ta ponorka s námi spojit?“

„Nic takového, pane. Mám zkusit navázat s nimi rádiové spojení?“

Gillespie chvíli přemýšlel. „Ne, ještě ne, ale pečlivě sledujte jakýkoli podezřelý pohyb.“

„Pokoušel ses spojit s velitelem té ponorky během vaší plavby od Antarktického poloostrova?“ otázal se Pitt.

„Učinil jsem dva pokusy, ale mé žádosti o identifikaci zůstaly nezodpovězeny.“

Gillespie nadále upíral svůj zrak na ponorku. „Co říkal admirál, když jsi ho informoval?“

„Jediné, co řekl, bylo, ‚Postarám se o to‘.“

„Na cokoli, co admirál řekne, se můžeš spolehnout.“ Pitt se hloubavě odmlčel. „Řekni Jakeovi, aby ponorce poslal vzkaz a varoval jejího velitele, že tvá výzkumná loď spustila pod led seizmická výbušná podmořská zařízení přesně v tom místě, kde se on vynořil.“

„Co očekáváš, že tou lží získáš?“

„Musíme hrát o čas. Ať už Sandecker vymýšlí jakýkoli plán, bude potřebovat čas, aby ho dal dohromady.“

„Oni pravděpodobně odposlouchávají všechno, co říkáme přes vysílačku.“

„Na to spoléhám,“ řekl Pitt s úsměvem.

„Jestliže provádějí vojenské operace tak, jak to dělávali ve druhé světové válce proti osamoceným nákladním lodím, záměrně ruší naše satelitní předávání zpráv.“

„Myslím, že na to se můžeme také spolehnout.“

K dosažení lodi jim zbýval ještě necelý další kilometr chůze. Gillespie stiskl tlačítko na své vysílačce. „Bushey, pozorně mě poslouchajte.“ Poté pověděl svému prvnímu důstojníkovi, co má říkat a dělat, jistý si tím, že ponorka jejich vysílání poslouchá.

Bushey o příkazech svého velitele nediskutoval, ani neprojevil sebemenší zaváhání. „Rozumím, kapitáne. Okamžitě se spojím s tím plavidlem a budu je varovat.“

„Máš dobrého člověka,“ pravil Pitt s obdivem.

„Toho nejlepšího,“ souhlasil Gillespie.

„Počkáme deset minut, potom přijdeme s další vymyšlenou historkou a budeme doufat, že velitel té ponorky je důvěřivý.“

„Přidejme do kroku,“ naléhal Gillespie.

Pitt se obrátil k Evii Tanové, která těžce oddychovala. „Proč mě aspoň nenecháte nést vaše fotografické vybavení?“

Důrazně zavrtěla hlavou. „Fotografové si nosí svou vlastní výzbroj. Budu v pořádku. Běžte napřed. Doženu vás u lodi.“

„Hrozně nerad se vůči ženě chovám jako hulvát,“ řekl Gillespie, „ale musím být na palubě co nejdříve.“

„Pokračuj v cestě,“ řekl mu Pitt. „Uvidíme se na palubě.“

Kapitán vyrazil usilovným během. Pitt trval již u ledové jeskyně na tom, aby Evie použila jeho lyže, ale rozhořčeně odmítla. Nyní mu po troše jeho laskavého přemlouvání dovolila, aby jí upevnil nohy do vázání. Poté jí podal lyžařské hole. „Jedťe napřed. Chci se podívat blíž na tu ponorku.“

Poté co Evii poslal na cestu, Pitt se pohyboval šikmým směrem, dokud nebyl padesát metrů za zádi lodi. Upřeně se zadíval přes ledovou kru na ponorku. Jasně uviděl posádku obsluhující palubní dělo a důstojníky naklánějící se přes jícnové roubení velitelské věže. Nezdálo se, že by na sobě měli předpisové nacistické uniformy ponorkové posádky. Všichni byli oblečeni do černých jednoduchých přiléhavých kombinéz do chladného počasí.

Pitt stál tam, kde jej posádka mohla zřetelně vidět. Stiskl tlačítko na své přenosné vysílačce. „Mluvím k veliteli U-2015. Jmenuji se Pitt. Můžete mě vidět stát stranou zádi lodi *Polar Storm*.“ Ještě než pokračoval, nechal svá slova chvíli působit. „Plně si uvědomuji, kdo jste. Rozumíte?“

Vysílačka ze sebe vydala praskot způsobený atmosférickou poruchou, posléze nahrazený přátelským hlasem: „Ano, pane Pitte. Tady je velitel U-2015. Čím vám mohu pomoci?“

„Víte mé jméno, veliteli. Jaké je vaše?“

„Nemusíte je znát.“

„Ano,“ pravil Pitt nevzrušeně, „to je rozumné. Vaši dobří kamarádi z Nového osudu, nebo bych měl říci ze Čtvrté říše, mají vašeš pro utajení. Nedělejte si starosti. Slibuji, že se ani slovem nezmíním o vaší odporné bandě vrahounů za předpokladu, že si

seberete svou stařeckou hromadu šrotu ze země teskné touhy a vydáte se na cestu.“

Bylo to nepravděpodobné, přinejlepším pouhé dohady, ale dlouhé mlčení Pittovi prozradilo, že udeřil na správnou strunu. Celá minuta uplynula, než se z malé vysílačky ozval hlas velitele ponorky.

„Tak vy jste ten všudypřítomný Dirk Pitt.“

„To jsem,“ odvětil Pitt s pocitem nadšení, že stiskl ten správný knoflík. „Nevěděl jsem, že má sláva se tak rychle šíří.“

„Vidím, že jste neztrácel čas, když jste přijel do Antarktidy z Colorada.“

„Byl bych tady býval dříve, ale musel jsem se zbavit těl několika vašich kámošů.“

„Zkoušíte mou trpělivost, pane Pitte?“

Rozhovor se stával nejnepříjemnějším, ale Pitt velitele ponorky provokoval, aby získal čas. „To ne, já si jenom přeji, abyste vysvětlil své podivné chování. Namísto napadení bezmocné, neozbrojené oceánské výzkumné lodi, byste měl být v severním Atlantiku a torpedovat nemohoucí obchodní lodi.“

„Vojenské akce jsme ukončili v dubnu roku 1945.“

Pittovi se nelíbil pohled na kulomet posazený na přední části velitelské věže a mířící směrem na něj. Věděl, že mu nezbývá mnoho času, a byl si jist, že ponorka měla v úmyslu zničit loď *Polar Storm* a každého na ní. „A kdy jste založili Čtvrtou říši?“

„Nevidím žádný důvod, proč pokračovat v tomto rozhovoru, pane Pitte.“ Ten hlas se ozval tak bezbarvě, jako by patřil hlasateli podávajícímu zprávu o počasí v Cheyenne ve státě Wyoming. „Sbohem.“

Pitta nebylo třeba šťouchnout ostrým klacíkem do oka, aby poznal, co přijde. Vrhla se za nahromaděné ledové kry ve stejném okamžiku, kdy kulomet na velitelské věži zahájil palbu. Kulky svištěly vzduchem, a jak narážely do ledu, vytvářely zvláštní syčivé zvuky. Ležel v mírné prohlubni za pahorkem z ledu, neschopen pohybu. Teprve nyní zalitoval, že má na sobě tyrkysovou arktickou výstroj NUMA. Její jasná barva z něj na bílém ledu činila ideální terč k zaměření jejich hledí.

Z místa, kde ležel, se mohl dívat vzhůru na palubní nástavbu *Polar Storm*. Byl tak blízko, a přesto tak daleko. Začal se svlékat ze svého arktického obleku a vysvlékal se z něj, dokud nebyl jen ve vlněném svetru a vlněných kalhotách. V botách by byl příliš neohrabaný, a tak si je vyzul a zůstal jen v termálních ponožkách. Krupobití kulek ustalo, kulometčík si pravděpodobně lámal hlavu, zda jeho palba Pitta zasáhla.

Třel si sníž o hlavu, tak aby jeho černé vlasy nebyly proti bělosti dobře viditelné. Poté vykoukl přes okraj nahromaděných ker. Kulometčík se opíral o svou zbraň, ale velitel ponorky se díval dalekohledem směrem k Pittovi. Po několika okamžicích uviděl, že se velitel otočil a ukázal rukou k lodi. Kulometčík obrátil svoji zbraň směrem, kterým mu pokynul jeho kapitán.

Pitt se zhluboka nadechl a vyrazil sprintem po ledě, vysoko zdvíhal nohy a kličkoval téměř se stejnou hbitostí, již používal, když před mnoha lety hrával jako obránce za akademií vojenského letectva, jenomže tentokrát tu nebyl žádný Al Giordino, aby mu uvolnil cestu blokováním soupeře. Led mu prořezával ponožky a zařezával se mu do nohou, ale setřásl ze sebe tu bolest.

Pádil už třicet metrů, když se posádka ponorky probudila a spustila znovu palbu. Ale střely létaly vysoko a za něj. Než to napravili a začali ho prohánět, bylo příliš pozdě. Stočil to kolem kormidla *Polar Storm* jen o vteřinu dříve, než kulky jako rozzuřené včely prudce narazily do ocele a odštíply přitom její nátěr.

V bezpečí po boku lodi stranou od ponorky zpomalil a lapal po dechu. Lodní můstek už byl vytažený a Gillespie nařídil, aby loď provedla obrátku o 180 stupňů plnou rychlostí vpřed, ale přes okraj paluby shodili provazový žebřík. Pitt vděčně klusal podél lodi, jak nabírala rychlost, pevně se chopil žebříku a vyzdvihl se nahoru, právě když mu zubaté pořádné kusy ledu, odhozené stranou přídí, proklouzly pod nohama, na nichž měl pouze ponožky.

Jakmile dosáhl zábradlí, Cox jej přes něj vyzvedl a postavil na palubu. „Vítejte zpátky,“ pronesl se širokým úsměvem.

„Děkuji ti, Iro,“ vydechl prudce Pitt.

„Kapitán by vás rád viděl na můstku.“

Pitt prostě přikývl a šlapal si to přes palubu k žebříku vedoucímu nahoru k lodnímu můstku.

„Pane Pitte.“

Otočil se a řekl: „Ano?“

Cox kývl hlavou na krvavé stopy nohou, jež Pitt zanechal na palubě. „Asi byste měl požádat lodního lékaře, aby se vám podíval na nohy.“

„Nejdřív ze všeho se u něj objednáám.“

Gillespie stál na můstku a pozorně sledoval ponorku, jejíž černý trup spočíval nehybně na hladině uprostřed ledu tam, kde se vynořila. Obrátil se, když se Pitt dobelhal vzhůru po žebříku. „Měl jsi ošklivé střetnutí.“

„To muselo být něčím, co jsem řekl.“

„Zajisté, slyšel jsem tvou malou výměnu názorů.“

„Spojil se s tebou velitel?“

Gillespie krátce zavrtěl hlavou. „Ani slovem.“

„Můžeš proniknout ven do okolního světa?“

„Ne. Jak jsme tušili, vysoce účinně nám ruší veškeré satelitní spojení.“

Pitt upíral pohled na ponorku. „Rád bych věděl, na co čeká.“

„Kdybych byl jím, počkal bych si, až se *Polar Storm* otočí a namíří si to směrem na širé moře. Potom nás bude mít v poloze pro snadný přímý zásah do boku.“

„Je-li tomu tak,“ pravil Pitt ponurým hlasem, „nebude to trvat dlouho.“

Jako by četl v mysli kapitána ponorky, zahlédl obláček dýmu z hlavně palubního děla, po němž ihned následoval výbuch, jenž se ozval v bezprostřední blízkosti velké zádi ledoborce. „To bylo těsně vedle,“ řekl Bushey, který stál před řídicí konzolou.

Evie, která stála ve dveřích na můstek, měla ve tváři omámený výraz. „Proč na nás střílejí?“

„Zapadněte dolů!“ zakřičel na ni Gillespie. „Chci, aby veškerá posádka, jejíž přítomnost není nezbytně nutná, zůstala spolu s pasažéry dole na levoboku stranou od ponorky.“

Dříve, než zamířila do bezpečnější části lodi, vzpurně pořídila svým fotoaparátem několik záběrů ponorky s posádkou. Ozvala se

další exploze, ale měla odlišný zvuk. Granát zasáhl helikoptéru na zádi a rozmetal ji na propletenou masu kouřících trosek. Brzy ledovým vzduchem zahvítal další granát a s ohlušujícím třeskem prudce narazil do lodního komína, čímž jej rozpáral způsobem, jakým by úder sekery učinil totéž s hliníkovou plechovkou. *Polar Storm* se otrásla, zdálo se, že váhá, ale poté se namáhavě znovu začala probíjet ledem.

„Zvětšujeme mezeru,“ zvolal Cox.

„Máme ještě podstatný kus cesty před sebou, než budeme z dostřelu,“ řekl Pitt. „Dokonce i pak se může ponořit a pronásledovat nás za ledovou návrší.“

Kulomet ponorky zahájil znovu palbu, a jeho střely vyšly vzor přes příď ledoborce a nahoru po přední části palubní nástavby, až si našly skleněná okna můstku a rozbily je na tisíc kusů. Střely se přehnaly přes můstek a prudce narážely do všeho, co se zvedalo více než metr od paluby. Pitt, Gillespie a Cox padli na zem a přitiskli se k palubě, ale Bushey se o dvě sekundy opozdil. Jedna kulka mu prostřelila rameno, druhá mu škrábala čelist.

Palubní dělo ponorky opět vystřelilo. Jeho granát udeřil těsně směrem na záď od můstku do společné jídelny, a byla to prudká rána, jež prolomila pažení a způsobila, že se *Polar Storm* zachvěla od přídi po záď. Náraz zachvátí vše a šířil se všude kolem nich. Každým na můstku pohazoval po palubě jako hadrovou panenkou: Gillespiem a Coxem mrštil o stůl s námořní mapou; Bushey, který již ležel na palubě, se odkutálel pod roztráštěné zbytky řídicí konzoly. Pitt skončil napůl uvnitř a napůl venku ze dveří na můstek.

Vztyčil se, přičemž se nestaral o počítání modřin a pořezání sklem. Štiplavý dým mu naplnil chřípí a v uších mu hučelo, čímž byl odříznutý od všech ostatních zvuků. Odklopýtal ke Gillespiemu a poklekl vedle něj. Výbuch s ním udeřil hrudníkem o stůl s lodní mapou, přičemž mu zlomil tři, možná čtyři žebra. Krvácel z bubínků. Z jedné nohavice mu rovněž prosakovala krev. Kapitánovy oči byly otevřené, ale jeho zrak byl skelný. „Moje loď,“ zasténal, „tí vyvrhelové mi ničí loď.“

„Nehýbej se,“ přikázal mu Pitt. „Můžeš mít vnitřní zranění.“

„Co se to tam nahoře k čertu děje?“ ozval se hlas vedoucího strojníka z jediného dosud fungujícího reproduktoru. Jeho hlas se téměř ztrácel v pravidelných úderech a hluku stroje.

Pitt popadl lodní telefon. „Utočí na nás ponorka. Poskytněte nám veškerý výkon, co máte. Musíme se dostat z dostřelu dříve, než z nás nadělají železný šrot.“

„Máme tu dole raněné a materiální škody.“

„Budete na tom mnohem hůře,“ odsekl Pitt, „jestliže nás neudržíte na plné rychlosti vpřed.“

„Jake,“ zasténal Gillespie, „kde je Jake?“

První důstojník ležel v bezvědomí a krvácel, a nad ním se omámeně skláněl Cox. „Je vyřízený,“ odpověděl prostě Pitt. „Kdo další po tobě velí?“

„Joe Bascom byl mým druhým důstojníkem, ale v Montevideu se vrátil do Států, poněvadž jeho ženě se mělo narodit dítě. Přiveď Coxe.“

Pitt pokynul velkému třetímu důstojníkovi. „Iro, kapitán tě chce.“

„Otočili jsme se úplně dokola?“ zeptal se Gillespie.

Cox přikývl. „Ano, pane, směřujeme ven z ledové kry v kurzu nula pět nula.“

Pitt upíral svůj zrak na ponorku v hypnotickém ustrnutí a očekával bez mrknutí oka další granát z palubního děla. Nemusel čekat dlouho. V téže chvíli spatřil, jak se přes led mihnul anděl smrti. Poté co náraz prorazil na pravoboku velký motorový záchranný člun schopný přepravit šedesát lidí, nárazová vlna křečovitě rozkymácela loď směrem k její levé straně. Silná tlaková vlna roztříštila záchranný člun, předtím než vyhodila do vzduchu pažení oddělující člunovou palubu od lodní kuchyně. Uprostřed třísek, rozbitého zábradlí a člunových jeřábků se vytvořil vír z plamenů a kouře. Brzy byla člunová paluba na pravoboku po celé délce v ohni, a plameny šlehaly skrze rozervané průrvy v palubě a pažení.

Než se kdokoli na můstku mohl vzpamatovat, další projektil opustil hlaveň palubního děla ponorky a s jekotem se hnál ke zle zřízenému ledoborci jako nějaká hysterická víla věstící smrt. Poté udeřil v postupně se zesilujících výbuších, jež málem odervaly před' a

vyhodily kotevní řetězy do vzduchu jako dětské větrníky. *Polar Storm* se však stále hrnula kupředu.

Lod' se rychle vzdalovala od ponorky. Kulomet na velitelské věži se stal neúčinným a odmlčel se. Avšak mezera mezi lodí a útočící ponorkou se nezvětšovala dost rychle. Když bylo posádce ponorky zjevné, že tu byla mizivá šance, aby ledoborec unikl z jejího dostřelu, počala zdvojnásobovat své úsilí při nabíjení a palbě. Výstřely přicházely každých patnáct vteřin, ale ne všechny zasáhly lod'. Rychlejší tempo způsobilo, že několik granátů minulo cíl, jeden však letěl dostatečně vysoko, aby odřízl stožár lodního radaru a vysílačky.

Útok a zkáza se přihodily tak rychle, že Gillespie neměl vůbec čas, aby uvážil vydání lodi a záchranu všech na palubě. Jenom Pitt věděl své. Čtvrtá říše neměla v úmyslu dovolit komukoli, aby jí uniknul. Jejich záměrem bylo, aby všichni zemřeli a jejich těla byla pohřbená v ledoborci, jenž se pohrouží stovky metrů ke dnu studeného, lhostejného moře.

Led se ztenčoval, čím blíž *Polar Storm* plula k otevřenému moři, a ostřelovaná lod' si razila cestu vpřed ledovou tříští a drtila ji pod svou přídílí, zatímco její motory bušily a lodní šrouby tloukly do chladných vod. Pitt zvažoval vyhlídky při nasměrování lodi na ponorku, do níž by vrazila přídílí, ale ta vzdálenost byla příliš veliká. Výzkumná lod' by nejenom utrpěla přívalem granátů vypálených z bezprostřední blízkosti, ale ponorka by se byla snadno bezpečně ponořila pod hladinu dříve, než by ji *Polar Storm* dostihla.

Člun na pravoboku nebyl ničím víc než pouhou hromadou doutnajících třísek a ze zkroucených jeřábků visely roztržštěné zbytky jeho přídi a zádi. Z roztržených dřev po granátech se hrozivě linul dým, ale pokud by strojovna zůstala bez smrtelného zásahu, *Polar Storm* by dál brázdila moře. Můstek byl bitevním polem plným úlomků a rozbitého skla, místy příkrášleným lesknoucí se červenou krví.

„Ještě půl kilometru, a měli bychom být z dostřelu!“ zvolal Pitt, aby přehlušil rámus.

„Udržujte kurz,“ přikázal Gillespie a bolestivě se zdvíhal do polohy vsedě na palubě, přičemž se zády opíral o stůl s lodní mapou.

„Elektronické řízení je ustřelené,“ pravil Cox. „Kormidlo je zablokované a nedá se ovládat. Obávám se, že plujeme v kruhu nazpět směrem k té prokleté ponorce.“

„Jaké jsou ztráty?“ tázal se Gillespie.

„Pokud mohu říci, vědci a většina posádky jsou nezranění,“ odvětil Pitt. „Ta část lodi, ve které přechkávají boj, je dosud nedotčená.“

„Jaký boj?“ zabručel Cox skrze krvácející rty. „Nemůžeme ani házet sněhové koule.“

Obloha se znovu rozestoupila. Granát schopný proniknout pancířem rozerval trup a prošel strojovnou, přesekl elektrické kabely a palivové potrubí, a pak se prodral ven druhou stranou, aniž by explodoval. Nikdo z posádky strojovny nebyl zraněn, ale škoda už byla napáchána: velké dieselové motory ztratily otáčky a potichu se dotočily.

„Ten poslední zásah přetřel a prolomil palivové potrubí,“ vykřikl hlas hlavního strojníka z reproduktoru.

„Můžete provést opravy?“ otázal se Cox zoufale.

„To mohu.“

„Kolik času budete potřebovat?“

„Dvě, možná tři hodiny.“

Cox se podíval na Pitta, který se otočil a upřel svůj zrak na ponorku. „Dostali nás,“ řekl Cox.

„Vypadá to tak.“ Pittův hlas zněl vážně. „Mohou tam sedět a pálit do nás, dokud tu nezbude nic než díra v ledu. Raději bys měl dát příkaz k opuštění lodi, Dane. Možná by se někteří z členů posádky a vědců mohli dostat po kře na pevninu a vytrvat v té ledové jeskyni, dokud nedorazí pomoc.“

Gillespie si setřel pramínek krve z tváře a přikývl. „Iro, podej mi, prosím, lodní telefon.“

Pitt vstoupil poraženecky na můstek, jenž vypadal, jako by jej těžce poškodil drtič aut na šrotišti. Dlouze zíral na záď směrem k hvězdnaté vlajce Spojených států amerických, která vzdorně vlála ve vzduchu. Potom se podíval vzhůru na tyrkysovou vlajku NUMA, jež se třepotala v nepravidelném souladu s vánkem. Nakonec svou pozornost opět zaměřil na ponorku. Uviděl záblesk z hlavně

palubního děla a uslyšel, jak granát s ostrým hvizdem proletěl mezi stožárem radaru a zničeným komínem a dopadl na led až sto metrů za lodí, kde vybuchl. Pitt věděl, že to byla jen malá útěcha.

Poté zahlédl koutkem oka záblesk a rychle se podíval za ponorku. Náhle si vydechl, když jej zaplavila vlna úlevy při spatření nepatrné stopy bílého dýmu a plamene proti modré obloze.

Šestnáct kilometrů odsud prorazila raketa typu země-země ledovou kru, opsala nad horizontem oblouk, dosáhla vrcholu své dráhy, a poté se neomylně řítila prudce dolů směrem k ponorce. V jednom okamžiku plula ponorka uprostřed ledu, v dalším se zahalila do velikánského výbuchu oranžových, červených a žlutých plamenů, jež rychle vyrůstaly vysoko vzhůru do zatažené oblohy. Trup ponorky se rozlomil ve dvě, a její zád' a před' se nezávisle na sobě vztyčily k nebi. Uprostřed plavidla se vytvořil velký vír z ohně a dýmu. Oblak páry se vzdul, když přes led vyšlehl poslední jazyk plamene. Poté ponorka klesla pod vodu a padala ke dnu.

Vše se přihodilo tak rychle, že Pitt mohl sotva uvěřit svým očím. „Je pryč,“ mumlal si v údivu.

Ohromující ticho, jež následovalo po zániku ponorky, přerušil hlas z reproduktoru. „*Polar Storm*, slyšíte mě?“

Pitt popadl rádiový telefon. „Slyšíme vás, milosrdný samaritáne.“

„Tady je kapitán Evan Cunningham, velitel jaderné útočné lodi Spojených států *Tucson*. Litujeme, že jsme nemohli připlout dříve.“

„V tomto případě se zajisté hodí ,lépe pozdě než nikdy‘,“ odvětil Pitt. „Můžete nám zapůjčit svou pracovní četou ke zvládnutí škod? Jsme na tom špatně.“

„Nabíráte vodu?“

„Ne, ale máme pěkně zřízenou nadvodní část trupu, a strojovna dostala zásah.“

„Připravte se nalodit pohotovostní četou. Připlujeme k vám za dvacet minut.“

„Bude vás očekávat šampaňské s kaviárem.“

„Odkud připluli?“ zeptal se ohromený Cox.

„To admirál Sandecker,“ odpověděl Pitt. „Musel naléhat na velitele námořního štábu.“

„Ted' když ta ponorka už neblokuje... naše satelitní signály,“ pravil Gillespie lámaně, „navrhuji, abys zavolal admirála. Bude chtít zprávu o našich škodách a ztrátách.“

Cox pečoval o Busheyho, který, jak se zdálo, začal nabývat vědomí. „Postarám se o to,“ ujistil Pitt kapitána. „Zůstaň v klidu, dokud tě nedostaneme na lodní ošetřovnu a lékař na tobě nebude moci zapracovat.“

„Jak je Busheyemu?“

„Žije. Má ošklivou ránu, ale za pár týdnů by měl být zpátky na nohou. Tys vytrpěl víc než kdokoli jiný na palubě.“

„Díky bohu za to,“ vydechl statečně s námahou Gillespie.

Když Pitt vytočil ústředí NUMA ve Washingtonu, jeho myšlenky se vrátily k Giordinovi na ostrově St. Paul necelé dva tisíce čtyři sta kilometrů odsud. Představil si svého dobrého přítele, jak sedí s okouzující dámou ve svůdných šatech v přepychovém labužnickém restaurantu v Kapském Městě a objednává si láhev archivního jihoafrického vína.

„Šťěstí při tahu,“ bručel si Pitt na kostře toho, co zbylo z můstku. „Jemu je teplo, a já tu zpola umrznu.“

19

„PROČ JEN DIRK DOSTANE všechny ty výběrové projekty?“ reptal Giordino. „Vsadím se, že zatímco spolu mluvíme, spí v teplé pohodlné kajutě na palubě *Polar Storm* a ruce má ovinuté kolem nějaké nádherné mořské bioložky.“

Byl promočený a chvěl se v mrznoucím dešti hnaném větrem, když klopytal po kamenitém svahu směrem k jeskyni a nesl náruč malých větviček, které spolu s Gunnem nařezali z roztroušeného křovinatého porostu, jež našli růst kolem hory.

„Bude nám taky teplo, jakmile to dřevo dostatečně vyschne, aby se vznalo,“ řekl Gunn, který kráčel kousek před Giordinem a na pažích měl naložené rozsochaté větve téměř bez listů, když s povděkem prošel klenutým vchodem dovnitř tunelu. Shodil své břímě na skalnatou podlahu a zhroutil se do polohy vsedě proti zdi.

„Obávám se, že jediné, co s tímhle materiálem dokážeme, bude vytvoření spousty dýmu,“ zamumlal Giordino, když si svlékal svoji odkapávající výstroj do špatného počasí a utíral si malým ručníkem vodu, která mu stekla dolů po krku.

Gunn podal Giordinovi šálek vystydlé kávy z termosky a poslední obilnou tyčinku. „Poslední večere,“ pronesl slavnostně.

„Umožnil ti Sandecker učinit si nějakou představu o tom, kdy nás může dostat pryč z téhle hromady kamení?“

„Jenom to, že přeprava je už na cestě.“

Giordino zkoumal ciferník svých hodinek. „Už jsou to čtyři hodiny. Rád bych se dostal do Kapského Města dřív, než zavrou hospody.“

„Určitě nebyl schopen najmout další vrtulník se sklopným rotorem a pilota, jinak by tu teď již bývali byli.“

Giordino zaklonil hlavu a naslouchal. Postoupil tunelem, až stál pod klenutým vchodem. Mrznoucí déšť ochabl na lehké mrholení. Zatažená obloha se jasnila a mezi rychle se pohybujícími mračny se vynořovaly kousky modrého nebe. Poprvé za několik hodin mohl vidět daleko na moře.

Byla tam jako mušinec na zamrzlém okně. Jak ji zrakem sledoval, ta malá skvrna se rozrostla do černé helikoptéry. Ještě kilometr a půl blíž, a identifikoval ji jako McDonnell Douglas Explorer s dvojitým ocasem a bez zadního rotoru.

„Máme společnost,“ oznámil. „Od severozápadu k nám přilétá nějaký vrtulník. Letí rychle a nízko nad vodou. Vypadá to, že nese rakety typu vzduch-země.“

Gunn přišel a postavil se vedle Giordina. „Vrtulník nemá takový dolet, aby sem přiletěl až z Kapského Města. Musel přiletět z nějaké lodi.“

„Žádné označení. To je podivné.“

„Rozhodně to není jihoafrický vojenský letoun,“ řekl Gunn.

„Nevěřím, že nám přináší dárky,“ pravil Giordino sarkasticky. „Jinak by byli zavolali a řekli, abychom je očekávali.“

Chladným vzduchem brzy pronikl zvuk turbín a listů rotoru helikoptéry. Pilot nebyl žádný odvážlivec, ale naopak byl velmi opatrný. Při letu v bezpečné vzdálenosti nad útesy se vznášel na místě aspoň tři minuty, zatímco zkoumal skalní římsu, na níž původně spočíval jejich vrtulník se sklopným rotorem. Nato se pomalu spustil dolů, přičemž rozvážně postupoval vzdušnými proudy. Přistávací lyžiny se dotkly skalnatého povrchu a listy rotoru se pomalu dotočily.

Poté následovalo ticho. Bez přítomnosti větru svahy hory ztichly. Po krátké pauze se velké, sto třicet centimetrů široké zasouvací dveře kabiny otevřely a na zem sestoupilo šest mužů v černých kombinézách. Vypadalo to, že s sebou nesou dost zbraní a palebné síly, aby napadli malou zemi.

„Podivně vypadající záchranná četa,“ řekl Giordino.

Gunn již byl u svého telefonu Globestar a vytáčet číslo admirála ve Washingtonu. Když se Sandecker ozval, Gunn jednoduše řekl: „Máme tady ozbrojené návštěvníky v neoznačené černé helikoptěře.“

„Zdá se, že dnes je můj den pro hašení stepních požárů,“ pronesl Sandecker uštěpačně. „Nejdřív Pitt a pak vy.“ Poté tón jeho hlasu prozradil vážný zájem. „Jak dlouho se můžete skrývat?“

„Dvacet, možná třicet minut,“ odvětil Gunn.

„Americká fregata vyzbrojená raketami pluje plnou rychlostí směrem k ostrovu St. Paul. Ve chvíli, kdy jejich vrtulník bude v dosahu, požádám kapitána, aby jej poslal do vzduchu.“

„Admirále, máte představu, jak dlouho to bude trvat?“

Následovala tísnivá odmlka. „Dvě hodiny, doufejme, že méně.“

„Vím, že jste se snažil,“ řekl Gunn tiše s trpělivým pochopením v hlase, „a my vám děkujeme.“ Věděl, že admirálova tvrdá slupka byla blízko prasknutí. „Nedělejte si starosti. Al a já budeme do pondělka zpátky v kanceláři.“

„Postarejte se, ať jste,“ pravil Sandecker ponuře.

„Sbohem, pane.“

„Sbohem, Rudi. Bůh tě opatruj. A pověz Alovi, že mu dlužím doutník.“

„Povím.“

„Jak dlouho?“ zeptal se Giordino, když uviděl zneklidňující výraz v Gunnově obličejí a očekával to nejhorší.

„Dvě hodiny.“

„To je prostě senzační,“ zavrčel Giordino. „Přál bych si, aby mi někdo vysvětlil, jak se ti vražední bídáci dozvěděli, že jsme tady.“

„Dobrá otázka. Byli jsme část vybrané skupiny. Ne víc než pět z nás znalo to místo, kde cestující *Madrasu* našli černou lebku.“

„Začínám si myslet, že mají mezinárodní armádu práškačů,“ pravil Giordino.

Pátrací skupina se rozdělila. Tři z ozbrojených mužů se rozestoupili na padesát metrů od sebe a začali opisovat oblouk kolem hory. Ti tři další se vydali opačným směrem. Bylo zřejmé, že se chystali vystupovat po spirále na horu, dokud nenajdou jejich tunel.

„Hodinu,“ mumlal si Gunn, „bude jim trvat skoro hodinu, než narazí na tu starou cestu.“

„Spíše pět minut,“ řekl Giordino a ukazoval rukou směrem k helikoptěře, která se zvedla do vzduchu. „Pilot povede své kámoše přímo k našemu prahu.“

„Myslíš, že by bylo co platné vyjednávat?“

Giordino zavrtěl hlavou. „Jestliže jsou tihle chlápci napojeni na tu partu, se kterou jsme se Dirk a já setkali v Telluride, nepotřesou ti rukou, neobejmou tě, ani ti nedají čtvrták.“

„Dva neozbrojení muži proti šesti vyzbrojeným na medvědy. Potřebujeme vyrovnat nepříznivý poměr sil.“

„Máš plán?“ zeptal se ho Giordino.

„To určitě mám.“

Giordino se pobaveně zahleděl na toho malého muže s akademickým, přihlouplým vzezřením. „Je zlý, zkažený a tajný?“

Gunn přikývl se zlomyslným úšklebkem. „Všechno to, a ještě víc.“

VRTULNÍK OBKROUŽIL HORU skoro čtyřikrát, než pilot zahlédl starou cestu vedoucí k tunelu. Když informoval oba pátrací týmy, z nichž jeden byl na opačné straně hory, vznášel se na místě nad cestou jako průvodce. První tým tří mužů se na cestě spojil a postupoval v linii dobrých dvacet metrů od sebe. Byl to klasický vzor – první muž se soustředil na terén vpředu, druhý zkoumal horní úbočí hory, zatímco třetí zaměřil svoji pozornost na její dolní stranu. Helikoptéra se pak přesunula směrem k druhému týmu, aby jej navedla nejsnazší trasou k cestě.

První tým na cestě úspěšně zdolal sesuvy půdy a přiblížil se k onomu obřímu skalisku, kolem něž Gunn s Giordinem dříve prošli těsně před vchodem do tunelu. Vedoucí muž prošel kolem skály a zjistil, že stojí venku před klenutým vchodem. Obrátil se a zavolal na muže vzadu. „Dorazil jsem k tunelu,“ řekl anglicky. „Jdu dovnitř.“

„Dej si pozor na přepadení ze zálohy, číslo jedna,“ zakřičel na něj druhý muž v řadě.

„Kdyby měli zbraně, byli by je už použili.“

Jejich vůdce zmizel za skálou. O dvě minuty později tak učinil i druhý muž. Skrytý z dohledu ostatním, třetí muž v řadě se blížil ke skále, když se z kamení tiše vztyčila postava, která se tam ukrývala. S pozorností zaměřenou na dosažení tunelu pátrač nepostřehl

tlumený zvuk uvolněného kamení, ani neslyšel téměř nehlučné kroky za svými zády. Nikdy se nedozvěděl, co jej udeřilo, když Gunn máchl velkým kamenem s takovou divokostí, že mu rozbil lebku, a muž padl na zem, aniž vydal hlásku.

Ani ne o minutu později bylo jeho tělo zcela zakryto hromadou kamení. Po spěšném pohledu, aby se ujistil, že vrtulník je dosud z dohledu na druhé straně hory, se Gunn proplížil kolem skály. Tentokrát však byl ozbrojený krátkou automatickou puškou, automatickou pistolí ráže devět a bojovým nožem, zatímco tělo mu chránila neprůstřelná vesta. Také si vzal pátračovu vysílačku. Gunnův tajný plán na přežití začal s mocným rozběhem.

Vedoucí muž pátracího týmu vstoupil obezřetně do tunelu a dlouhou svítlnou zastrčenou v podpaží si osvětloval cestu. Pomalu vkročil z tunelu do první komory a přikrčený v palebné poloze otáčel svým tělem zprava doleva, a při svém pohybu kroužil kolem svítlnou. Jediné co spatřil, byla kostra onoho starého námořníka, trouchnivějící nábytek a tulení kůže, jež visely z jedné stěny.

Uvolnil se, sklonil pušku a promluvil do vysílačky, kterou měl připnutou kolem hlavy. „Tady je číslo jedna. V tunelu a jeskyni není nikdo, až na kosti nějakého starého námořníka, který musel na ostrově ztroskotat. Slyšíš mě?“

„Slyším tě, číslo jedna,“ ozval se hlas pilota vrtulníku, zdůrazněný řevem motorů nad ním a za ním. „Jsi si jistý, že tam není ani stopy po agentech NUMA?“

„Věř mi. Tady uvnitř nejsou.“

„Jakmile k tobě dorazí čísla čtyři, pět a šest, vydám se na průzkum mořských útесů.“

Číslo jedna vypnul svou vysílačku. Byl to poslední čin v jeho životě. Zpoza tuleních kůží vyskočil Giordino a vrazil jedno z těch starodávných kopí s obsidiánovým hrotem do mužova krku. Následoval příšerný kašel a klokotavé zvuky, a poté nastalo ticho, když se pátrač zhroutil mrtev na podlahu komory.

Giordino mu stihl vytrhnout automatickou pušku dřív, než muž dopadl na zem. Rychle odtáhl jeho tělo stranou od vchodu do tunelu, vzal si jeho vysílačku v podobě sluchátka s mikrofonom a nasadil si

ji na hlavu. Dále pak zmuchlal do kuličky své oblečení do nepříznivého počasí a přitlačil je na hlaveň pušky.

„Číslo jedna,“ ozvalo se hlasitě od klenutého vchodu do tunelu, „co jsi našel?“

Giordino si zakryl jednou rukou ústa a zakřičel směrem k zadní části komory: „Jenom nějakou starou kostru.“

„Nic jiného?“ Zdálo se, že ten druhý pátrač se zdráhá vstoupit do jeskyně.

„Nic.“ Giordino se rozhodl riskovat. „Pojď dovnitř a přesvědč se sám, číslo dvě.“

Číslo dvě vstoupil do komory, jako by byl jelen větřící ve vzduchu. Giordino rozsvítil baterku, tak aby kužel světla mířil vetřelci do očí, a střelil ho jednou ranou do hlavy mezi oči, přičemž svým oblečením do nepříznivého počasí výstřel ztlumil. Gunn se přičítal do komory, automatickou pušku připravenou k výstřelu, neboť nevěděl, co tam nalezne.

„Teď jsme dva proti třem,“ uvítal jej vítězoslavně Giordino.

„Nebud' příliš domýšlivý,“ varoval ho Gunn. „Jakmile se helikoptéra vrátí, jsme tady uvnitř v pasti.“

„Jestliže mi zbaští můj výstup coby číslo jedna, jako mi ho zbaštilo číslo dvě, možná si znovu zahraji na šoumena a nalákám je dovnitř.“

DALŠÍ SKUPINA PÁTRAČŮ nebyla zdaleka tak naivní jako ta první. Přibližovali se po cestě vedoucí k jeskyni se stejným stupněm obezřetnosti jako poštovní úředník prověřující, zda v dopise není bomba. Zatímco se jim helikoptéra vznášela nad hlavou, postupovali kupředu jeden po druhém, dva kryli svého druha, který si lehl na zem a kryl je taktikou žabích skoků, jimiž je neustále přibližoval ke klenutému průchodu u vchodu do tunelu. Byli ve střehu, poněvadž Giordino pokud možno nepoužíval vysílačku a neodpovídal na jejich volání, a to z obavy, aby je neupozornil na neznámý hlas.

Gunn s Giordinem svlékli jedno z těl, jež přesně odpovídalo Giordinově velikosti kolem ramen a pasu. Potom co vklouzl do černé

kombinězy, jež měla o pět centimetrů delší rukávy a o osm centimetrů delší nohavice, jednoduše je přehnul, přehodil si automatickou pušku přes rameno a směle vykročil ven. Koutkem úst promluvil do mikrofону vysílačky a snažil se použít tutéž výšku hlasu, jakou měl muž, kterého zabil.

„Proč ti to tak dlouho trvá, číslo čtyři?“ zeptal se nevzrušeně, aniž se podíval vzhůru na helikoptéru. „Chováte se jako staré báby. Říkal jsem vám, že uvnitř tunelu a jeskyně není nic než hniјící kosti nějakého námořníka, který ztroskotal na ostrově.“

„Máš nějaký jiný hlas, číslo jedna.“

Giordino věděl, že je už déle nemůže klamat. „Začínám být nachlazený. Nic překvapivého v tomhle nesnesitelném počasí.“

„Tvé nachlazení tě muselo připravit o deset centimetrů na výšce.“

„Vtipkuj si, jestli chceš,“ zamumlal Giordino. „Vypadnu z toho deště. Navrhuji, abyste udělali to samé.“

Obrátil se a vstoupil zpátky do jeskyně, jist si tím, že nedostane kulku do zad, dokud si pátrači nebudou jisti, že nezastřelí jednoho ze svých vlastních mužů.

„Jsou chytří,“ řekl Gunn. „Slyšel jsem vaši výměnu názorů z vysílačky.“

„Jaký je další plán?“ zeptal se Giordino lakonicky.

„Prolezeme nazpět zřícenou klenbou v druhém tunelu, a tam je přepadneme ze zálohy.“

„Budeme mít štěstí, když zasáhneme nanejvýš jednoho či dva.“

„Aspoň to upraví poměr sil v náš prospěch,“ pronesl Gunn málem radostně.

Měli na to jen pár minut, takže horečnatě pracovali, aby znovu otevřeli průlez skálou do hrobky. Navzdory vlhkému chladu se silně zpotili, když vtáhli ona dvě mrtvá těla úzkým otvorem dovnitř a pak se jím protáhli sami, vlekouce své batohy za sebou. Jejich načasování bylo skoro dokonalé. Sotva kameny nastavěli zpátky na místo a nahlédli do vnější komory nepatrnými štěrbinami mezi nimi, už do komory skočil číslo čtyři a dopadl na podlahu, zatímco číslo pět se přihnal těsně za ním, a oba pak v rychlých obloucích otáčeli od stěny ke stěně jak svými svítilnami, tak hlavněmi pušek.

„Říkal jsem ti to,“ šeptal potichu Giordino Gunnovi do ucha, tak aby to nezachytil mikrofon před jeho ústy. „Nechali venku číslo šest jako zálohu.“

„Tady uvnitř nikdo není,“ řekl číslo čtyři. „Jeskyně je prázdná.“

„To je nemožné,“ ozval se hlas pilota helikoptéry. „Všichni tři se blížili k tunelu ani ne před čtvrt hodinou.“

„Má pravdu,“ souhlasil číslo pět. „Číslo jedna, dva a tři zmizeli.“

Mluvili polohlasně, ale Gunn pochytil každé slovo přes vysílačku upevněnou na hlavě. Byli stále ostražití a ve střehu, nicméně se trochu uvolnili, když uvnitř komory neuviděli žádnou vhodnou skrýš pro kohokoli.

„Postarej se o toho stojícího,“ zašeptal Giordino tiše. „Mají na sobě neprůstřelnou vestu, tak mu miř na hlavu. Já si vezmu na starost toho na zemi.“

Vsunuli hlavně svých pušek do mezer, jež nebyly větší než čtyři centimetry v průměru, sotva tolik, aby jimi viděli přes přední mušku, dobře zamířili na muže, kteří je přišli zabít, a vypálili současně dvě rány, jež v komoře ohraničené skalními stěnami zazněly jako úder hromu. Muž na zemi sebou pouze škubl, zatímco ten stojící rozhodil ruce, vyjel a složil se vyčerpaně přes tělo na zemi.

Giordino odhrnul stranou kameny před svým obličejem, natáhl vzniklým otvorem ruku se svítilnou a zkoumal jejich dílo. Otočil se ke Gunnovi a udělal si rukou přes krk posunek značící podřezání. Gunn pochopil a vypnul si vysílačku upevněnou na hlavě.

„Musíme zůstat tam, kde jsme,“ zamumlal Giordino.

Dříve než to mohl vysvětlit, z jeho vysílačky se náhle ozval hlas: „Co se tam uvnitř stalo?“

Bez zájmu o další úskok Giordino odpověděl: „Nic moc to nebylo. Zastřelili jsme králíka.“

„Králíka?“ dožadoval se pilot vrtulníku. „Co je tohle za nesmysl?“

„Obávám se, že naši druzi jsou mrtví,“ promluvil číslo šest suše. „Ti d'ábové z NUMA je museli zabít.“

„To byli ti králíci, o kterých jsem mluvil,“ oznámil Giordino, aby si ještě pohoršil.

„Určitě zemřete,“ řekl pilot vrtulníku.

„Jak říkávali ti staří gangsteři policajtům, pojďte si pro nás.“

„To nebude potřeba,“ řekl pilot.

„Sehni se!“ zasyčel Giordino ke Gunnovi. „Už je to tady.“ Pilot srovnal nos svého letounu se vchodem do tunelu a vypálil jednu ze svých střel. Poté se ozval hlasitý svist, když raketa vyrazila ze svého pouzdra, připevněného k trupu helikoptéry. Raketě se nepodařilo proletět tunelem, narazila totiž do jedné stěny a explodovala. Síla výbuchu uvnitř uzavřeného pevného skalního prostoru byla ohlušující. Náraz pocítili tak, jako by na ně z desátého patra spadlo koncertní křídlo. Skála proměněná na prach vybuchla ve smrtící spršku, jež na cucky roztrhala každý předmět v komoře. Kouř a prach se v tom malém prostoru stlačily dohromady, vířily a kroužily silou hurikánu, a pak se daly cestou nejmenšího odporu a proudily ven tunelem do venkovního ovzduší. Všechny hořlavé předměty uvnitř komory se okamžitě vzňaly.

Bylo k neuvěření, že se nezřítil strop tunelu ani komory. Hlavní síla exploze byla odvanuta opačným směrem spolu s kouřem a prachem. Giordino a Gunn měli pocit, jako by jim obří pěsti vyrazily vzduch z plic. Rychle reagovali a přetáhli si horní polovinu kombinézy přes obličej, aby odfiltrovali prach a kouř, předtím než se dočasně stáhli do vnitřní hrobky.

„Modlím se... ať sem dovnitř nepošlou další raketu,“ řekl Gunn uprostřed kašle. „To bude mít zaručeně za následek náš konec.“

Giordino jej sotva slyšel, jak mu zvonilo v uších. „Mám tušení, že si pomyslí, že jedna byla dostačující,“ sípal mezi záchvaty suchého kašle. Jak mu pomalu přicházely k sobě otupělé smysly, počal odtahovat na stranu kameny a rozšiřovat v nich otvor. „Povím ti, že začínám být zatraceně unavený odklizením kamení.“

Jakmile se ocitli na druhé straně, v dýmu a prachu tápavě hledali na tělech útočníků zbraně navíc, až měli mezi sebou pět krátkých automatických pušek a stejný počet automatických pistolí. Giordino, jenž se namáhavě snažil vdechovat neexistující vzduch a pracoval naslepo, svázal tři z automatických pušek dohromady šňůrou ze svého batohu. Ty tři pušky byly nyní omotané tak, aby byly souběžné. Poté obtočil šňůru kolem jejich kohoutků a uvázal ji pod chrániči spouští.

„To poslední, co budou od nás očekávat, je, že se vyřítíme z tunelu s palbou,“ řekl Gunnovi. „Postarej se o číslo šest. Já se pokusím dostat helikoptéru.“

Gunn si otřel zašpiněné brýle o rukáv a přikývl. „Raději mě nechej jít prvního. Nebudeš mít možnost střílet na helikoptéru, jestliže číslo šest nebude vyřízený.“

Giordino váhal, zda má nechat toho malého zástupce ředitele NUMA, aby se ujal téměř sebevražedného úkolu. Chystal se zaprotестovat, když Gunn zvedl svou zbraň a ztratil se v ohni a dýmu.

Gunn v tunelu zakopl a rozplácl se hrudí o zem, pak se vrávoravě postavil a opět běžel kupředu, přičemž se obával, že v momentě, kdy se zhmotní ze sraženiny, jež dosud proudila ven z vchodu do tunelu, jej zkosí kulky. Ale číslo šest nebyl schopný uvěřit, že by uvnitř byl kdokoli naživu, a polevil ve své ostražitosti, když si povídal s pilotem vrtulníku.

Gunnovou nevýhodou bylo, že stěží viděl a neměl vůbec představu, kde by ve vztahu ke klenutému vchodu mohl číslo šest stát. Brýle měl potažené sazemi, oči mu slzely, a sotva rozeznal nezřetelnou postavu v černém, která stála deset metrů stranou napravo od klenutého vchodu. Stiskl spoušť a zahájil palbu. Jeho kulky létaly kolem čísla šest a mýjely ho, aniž by jej zasáhly. Pátrač se rychle otočil a na Gunna pětkrát vypálil, přičemž dvěma ranami minul, ale jednou ho zasáhl do lýtka levé nohy, zatímco zbývající dvě ho udeřily do záchranné vesty a způsobily, že se Gunn zapotácel dozadu. Poté se neočekávaně prodral ven kouřem Giordino, který pátil ze všech tří pušek a málem urval číslu šest hlavu. Bez zaváhání otočil hlavně tří pušek směrem k obloze a zahájil palbu na břicho helikoptéry, přičemž vysílal tři tisíce dávek za minutu, které se pustily do tenkého kovu.

Ohromený tím, čeho byl svědkem dole, když viděl dva muže ve stejných uniformách jako pátrači střílet po sobě, pilot váhal, předtím než se pustil do jakékoli akce. Ve chvíli kdy se připravil, aby vypálil z kulometu posazeného pod špičkou svého vrtulníku M-C Explorer, Giordino zasypal neobrněnou helikoptéru překvapivě velkým množstvím kulek. Neustálý proud palby se pohyboval vzhůru po

straně trupu a její sprška prorazila čelním sklem do pilotní kabiny. Poté vše ztichlo, když se zásobníky pušek vyprázdnily.

Zdálo se, že vrtulník zůstal viset ve vzduchu, nato sebou prudce trhl, přestal být ovládaný, narazil do úbočí hory tři sta metrů dole pod klenutým vchodem a vzplanul. Giordino upustil své pušky a spěchal ke Gunnovi, který si svíral zraněnou nohu.

„Zůstaň, kde jsi!“ přikázal mu Giordino. „Nehýbej se.“

„Pouhé škrábnutí,“ dostal ze sebe Gunn skrze zaťaté zuby.

„Škrábnutí, sakra, ta kulka ti zlomila holenní kost. Máš komplikovanou zlomeninu.“

Gunn pozvedl hlavu k Giordinovi a navzdory bolesti se mu podařilo se křečovitě usmát. „Nemohu říct, že bych měl nějaké moc valné mínění o tvém zacházení s pacientem.“

Giordino si vůbec nevšímal Gunnových průpovídek. Vytáhl si z boty tkaničku a dočasně mu s ní stáhl stehno nad kolenem.

„Můžeš si to na chvíli podržet?“

„Soudím, že bych raději měl, jestliže nechci zemřít vykrvácením,“ zasténal Gunn.

Giordino běžel zpátky do tunelu a skrze doutnající komoru, a zpoza závalu vytáhl svůj batoh, jenž obsahoval příruční lékárníčku. Za několik minut byl nazpět a pracoval velmi rychle a odborně, dezinfikoval ránu a co nejvíc se snažil zastavit krvácení.

„Ani nemám v úmyslu to fixovat,“ pravil Giordino. „Lepší bude, když to nechám udělat doktora v Kapském Městě.“ Nechtěl s tím malým mužem hýbat, a tak mu udělal co největší pohodlí a zakryl jej před mrholením tenkou plastickou pokrývkou ze svého batohu. Jeho dalším úkolem bylo zavolat admirála, nahlásit Gunnovo zranění a naléhavě požádat o rychlou záchranu.

Když skončil rozhovor se Sandeckerem, dal si telefon do kapsy a zahleděl se na hořící vrtulník dole na horském svahu.

„Šílenství,“ řekl si tiše pro sebe. „Čisté, nefalšované šílenství. Jaký důvod může vůbec motivovat tolik mužů, aby zabíjeli a byli zabíjeni?“ Mohl pouze doufat, že odpovědi přijdou spíše dříve než později.

20

„PADESÁT METRŮ až ke dnu,“ řekl Ira Cox, který civěl do temné díry v ledu, jež označovala hrob oné zničené a potopené ponorky. „Jste si jisti, že to chcete udělat?“

„Opravy stroje a můstku na *Polar Storm*, prováděné týmem pro zvládání škod, nebudou hotovy po další dvě hodiny,“ vysvětloval Pitt. „A jelikož to plavidlo vezlo na palubě arktické potápěčské vybavení, nemohu se vzdát příležitosti k prohledání vnitřku trupu té ponorky.“

„Co očekáváte, že najdete?“ zeptala se Evie Tanová, která z lodi doprovázela Pitta s malou posádkou.

„Lodní deník, dokumenty, hlášení, cokoli popsaného, jež by nás mohlo přivést k tomu, kdo jí velel a ze kterého skrytého místa připlula.“

„Z nacistického Německa roku 1945,“ pravil Cox s úsměvem, ale nepokoušel se dělat chytrého.

Pitt se posadil na led a natáhl si své plovací ploutve. „Dobrá, ale kde se ukrývala posledních padesát šest let?“

Cox pokrčil rameny a vyzkoušel Pittův podmořský komunikační systém. „Slyšíte mě dobře?“

„Prasknou mi bubínky. Uber hlasitost.“

„Jaké to je?“

„Lepší,“ ozval se Pittův hlas z reproduktoru připraveného ve velitelském stanu vedle otvoru v ledu.

„Neměl byste jít sám,“ řekl Cox.

„Další potápěč by se mi jenom pletl do cesty. Kromě toho mám za sebou dvacet potopení pod arktickým ledem, takže to pro mě není nová zkušenost.“

V teple vytvářeném ve stanu generátorovými kamínky si Pitt navlékl horkovodní potápěčský oblek značky Divex Armadillo s vnitřním a vnějším trubkovým, jež dodávalo teplou vodu do oběhu po celém těle, včetně rukou, nohou a hlavy. Ohřátá voda přicházela z topného tělesa kombinovaného s čerpadlem, které ji spojovací hadicí vhánělo do vstupní soustavy trubek obleku, jež Pittovi umožňovala regulovat si její průtok. Na sobě měl celoobličejovou masku, přizpůsobenou pro bezdrátové spojení. Kvůli volnosti pohybu se rozhodl pro vzduchové lahve, spíše než aby se spoléhal na zabezpečovací systém na hladině. Rychle si zkontroloval svou podmořskou potápěčskou svítilnu a byl připravený k odchodu.

„Hodně štěstí,“ zvolala Evie, aby byla slyšet skrze Pittovu kuklu a obličejovou masku. Poté se zaměstnávala fotografováním Pitta sedícího na okraji ledu, předtím než se spustil do ledové vody. „Jste si jistý, že vás nemohu přemluvit, abyste tam dole fotografoval s vodotěsným aparátem?“

Pitt krátce zavrtěl svou uvězněnou hlavou, když se z reproduktoru ozval jeho hlas: „Nebudu mít čas hrát si na fotografa.“

Pokynul jí a skulil se do vody, přičemž se nohama v ploutvích odrazil od ledu. Potopil se a ve třech metrech zaujal rovnou polohu, zatímco odvzdušňoval svůj potápěčský gumový oblek a čekal, až uvidí, zda mu jeho topný článek nahrazuje mrazivý pokles teploty. Jako opatrný potápěč Pitt za všechna ta léta zřídka narazil pod vodou na problémy. Ustavičně k sobě mluvil, bystřil si mysl pro zkoumání a prohledávání svého okolí a kontroloval měřidla svých přístrojů a svůj tělesný stav.

Pod ledovou návrší, jež byla něco přes metr silná, našel obrovsky odlišný svět. Když se zahleděl vzhůru, Pitt si představoval, že spodní část ledu vypadala jako povrch nějaké neznámé planety hluboko v galaxii. Plochá bílá vrstva, prostoupená světlem, jež pronikalo ledem, byla přetvořená na jakousi krajinu naruby, z modrozelených zmrzlých pahorků a údolí pokrytých zvlněnými žlutými mračky řas, na nichž se živila nekonečná armáda antarktických garnátů. Zastavil se, aby si upravil přítok horké vody, a pak se podíval dolů a uviděl rozlehlou zelenou prázdnotu, jež v hlubinách přecházela do černé barvy.

Vábila jej, a on se ponořil dolů, aby ho objala.

JAK PITT SESTUPOVAL KE DNU, pomalu se odhaloval onen morbidní výjev, jako by se rozevřel závěs ze stínů. Zde nebyly žádné chalupy, korály či pestrobarevné ryby. Vrhł letný pohled vzhůru na tajuplný jas, který se sem snášel dírou v ledu nad ním, aby se zorientoval. Poté se na moment zastavil, aby si zapnul potápěčskou svítilnu a prozkoumal s ní vrak, zatímco si vyrovnával tlak v uších.

Zbytky ponorky byly rozbité a roztroušené. Střední část trupu pod velitelskou věží byla výbuchem rakety hrozivě roztržená a těžce poškozená. Samotná věž byla odtržená od trupu a ležela na boku uprostřed plochy plné úlomků. Zdálo se, že záď je přichycena ke kýlu pouze vrtulovými hřídeli. Předová část byla zkroucená, ale spočívala vzpřímeně v nánosu bahna. Měkké dno ji ochotně přijalo, a Pitt byl překvapen, když spatřil, že jí v něm bylo pohřbeno již téměř dvacet procent.

„Dostal jsem se k vraku,“ oznámil Coxovi. „Je hodně poškozený. Jdu dovnitř těch trosek.“

„Buďte velmi opatrný,“ ozval se mu nazpět odhmotněný hlas Coxe ve sluchátku. „Proříznete si díru do obleku ostrým kouskem kovu a zmrznete dřív, než se dostanete na hladinu.“

„No, to je moc veselá představa.“

Pitt se nepokoušel vstoupit do plavidla okamžitě. Strávil skoro deset minut drahocenného času dole na dně, když plaval nad vrakem a zkoumal pole trosek. Raketová hlavice s náloží byla sestrojená tak, aby zničila mnohem větší cíl, a tím způsobila, že ponorka byla jako námořní plavidlo téměř k nepoznání. Trubky a ventily a zdemolované ocelové pláty z trupu zde ležely, jako by je kolem rozhodila obří ruka. Plaval nad částmi těl a proplouval nad těmi příšernými pozůstatky, jako by byl duchem vznášejícím se nad úděsnými následky teroristického pumového útoku na školní autobus.

Opřel se nohama proti proudu a vplul do rozdrčeného trupu masivním, vyrvaným otvorem pod ložiskem, na němž dříve stávala

věž. Ve světle potápěčské svítilny se objevila dvě těla, zaklíněná pod řízením potápění. Potlačil odpor, jenž se mu dral vzhůru do krku, a prohledal je kvůli zjištění totožnosti, přičemž nenalezl nic důležitého, žádné náprsní tašky s kreditními kartami nebo identifikační průkazky s fotkou, zatavené do polyesteru. Zdálo se být nenormální, že členové posádky ponorky nevlastnili žádné osobní předměty.

„Osm minut,“ ozval se Cox. „Máte ještě osm minut, a pak se musíte vynořit.“

„Pochopil jsem.“ Varování přicházela obvykle od Giordina, ale Pitt byl hluboce vděčný tomu námořníkovi připomínajícího velkého medvěda za jeho pozornost. Ušetřilo mu to životně důležité vteřiny, když se nemusel ustavičně zastavovat a svítit si na oranžový ciferník svých potápěčských hodinek značky Doxa.

Jak vnikal hlouběji do temnoty trupu a svítil si do masy spleti z ocele a potrubí, propracoval se dolů úzkou chodbičkou a začal prozkoumávat místnosti směřující do stran. Všechny byly prázdné. Když důkladně prohledával zásuvky a skříně, nemohl nalézt žádné dokumenty jakéhokoli druhu.

V přípravě na výstup a požadované dekompresní zastávky si zkontroloval vzduch, který mu zbýval ve vzduchových láhvích. Potom vplaval do něčeho, co bývalo důstojnickou jídelnou. Po jedné straně tlakuvzdorného trupu byla silně promáčklá. Příborník připevněný k podlaze, židle a stoly byly zničené a rozbité.

„Čtyři minuty.“

„Čtyři minuty,“ opakoval si Pitt.

Plaval dál a našel kapitánovu ubikaci. Jak mu docházel čas, horečně pátral po dopisech nebo hlášeníh, dokonce denících. Nic z toho. Ani lodní deník ponorky neexistoval. Skoro to vypadalo, jako by ztroskotaná ponorka a její mrtvá posádka byly jen představou. Začal napůl očekávat, že se začnou vytrácet a zmizí.

„Dvě minuty.“ Hlas měl ostrý tón.

„Jsem na cestě.“

Náhle a bez varování ucítil Pitt na svém rameni čísi ruku. Ztuhl, a jeho pomalu bijící srdce prudce zrychlilo a bušilo mu jako zvon. Ten dotyk nebyl přesně pevným sevřením; spíše to bylo, jako by ta ruka spočívala mezi jeho paží a zátylkem. Po šoku přichází strach, to

paralyzující, neovladatelné zděšení, jež může přejít v šílenství. Je to stav charakterizovaný naprostým nedostatkem chápání a vnímání. Většinu mužů to zcela ochromí, skoro jako by znecitlivěli, a přestávají být schopni rozumného uvažování.

Většinu mužů, to znamená až na Pitta.

Navzdory počátečnímu úleku byla jeho mysl nepřírozeně jasná. Byl příliš pragmatický a skeptický, než aby věřil na strašidla a zlé skřítky, a nezdálo se, že by bylo možné, aby se tu zčistajasna objevil další potápěč. Strach a hrůza se rozplynuly, jako by z něj náhle spadla přikrývka. Uvědomění si něčeho neznámého se stalo rozumově podloženým. Stál jako vyřezaný z ledu. Poté si pomalu a obezřetně přendal potápěčskou svítilnu a kufřík do levé ruky a pravou vytáhl z pouzdra potápěčský nůž. Sevřel jeho rukojeť do termální rukavice, bleskově se otočil a setkal se tváří v tvář s tou hrozbou.

To zjevení před jeho očima mu poskytlo pohled, jaký si s sebou vezme do hrobu.

21

ŽENA, KRÁSNÁ ŽENA, nebo to, co jednou bývalo krásnou ženou, civěla na něj širokýma, nevidoucíma modrošedýma očima. Její paže a ruka, která mu poklepala na rameno, byly dosud natažené, jako by mu kynuly. Na sobě měla standardní černou kombinézu Čtvrté říše, ale její materiál byl potrhán, jako by přes něj hrábla svými drápy obří kočka. Z otvorů v něm vycházely cáry masa, unášené mírným proudem. Roztrhaná tkanina odhalovala pěkně tvarované ňadro, ale chyběla dolní část paže pod loktem. Na náramenících bylo označení hodnosti, ale Pitt nechápal jeho význam.

Její obličej byl podivně vyrovnaný a vybělený studenou vodou. Rysy měla zvýrazněné masou blond vlasů, jež se zvedaly a pluly jí za hlavou jako svatozář. Měla vysoko posazené lícní kosti a nepatrně sražený nos. Rty měla volně rozevřené, jako by se chystala promluvit. Zdálo se, že její modrošedé oči byly zahleděné přímo do jeho opálově zelených očí, vzdálených sotva čtvrt metru. Právě se chystal ji od sebe odstrčit, jako by byla jakýmsi démonem z podsvětí, když si to rozmyslel a uvědomil si, co musí udělat.

Spěšně jí prohmatával kapsy. Vůbec jej nepřekvapilo, když nakonec nezjistil její totožnost. Dále pak vzal z cívky, již měl připnutou k zátěžovému opasku, slabé lanko a jeden jeho konec uvázal kolem obuté nohy mrtvolky. Nato vystoupil vzhůru obrovskou trhlínou v trupu ponorky a namířil si to k matně se rýsujícím kruhu světla padesát metrů nad sebou.

Po svých dekompresních přestávkách se Pitt vynořil přesně uprostřed rozervané díry v ledu a připlaval k jejímu okraji, kolem něhož se už shromáždili Cox a několik členů posádky. Evie Tanová

stála opodál a pořizovala snímky, když pár silných paží vytahovalo z vody na led Pitta s jeho objemnou potápěčskou výstrojí.

„Našel jste, co jste hledal?“ zeptal se ho Cox.

„Nic, co by stálo za to,“ odvětil Pitt, potom co mu sňali masku. Podal Coxovi lanko, co vedlo dolů do vody.

„Smím se zeptat, co je na tom druhém konci?“

„Přivedl jsem si z ponorky přítelkyni.“

Eviiny oči se upřely na nezřetelný tvar stoupající z hlubin. Když se vynořil na hladině, jeho vlasy se rozprostřely a jeho oči se zdály hledět přímo do slunce. „Ach Bože!“ vyjekla, a obličej jí zbledl tak, že připomínal kru ledu. „Je to žena!“ Evie byla natolik šokovaná, že opominula vyfotit tu podivnou ženu předtím, než byla zabalená do plastické fólie a naložená na sáně.

Pittovi pomohli zbavit se dýchacího přístroje, a on se pak dlouze zahleděl na sáně s tělem, tažené členy posádky směrem k lodi *Polar Storm*. „Pokud se nemýlím ve svém odhadu, byla důstojníkem.“

„Je jí velká škoda,“ pravil Cox s lítostí. „Musela to být velmi půvabná dáma.“

„Dokonce i po smrti,“ řekla Evie smutně, „působila nepopíratelným dojmem výlučnosti. Jestli vůbec mohu posoudit povahu, musela to být schopná žena.“

„To snad ano,“ řekl Pitt. „Co ale dělala v ponorce, která měla být zničená před padesáti lety? Doufejme, že poskytne náповědu k té hádance, jestliže dokážeme její tělo identifikovat.“

„Mám v úmyslu ten příběh sledovat až do konce,“ pravila rozhodně.

PITT SI SUNDAL PLOUTVE a natáhl si vysoké boty lemované kožešinou. „Raději byste to měla konzultovat s vojenským námořnictvem a admirálem Sandeckerem. Možná ještě nebudou chtít, aby se ta aféra dostala na veřejnost.“

Evie se jala vyjadřovat svůj protest, ale Pitt už kráčel ve stopách sání zpátky k lodi.

Pitt se osprchoval a oholil a nasával do sebe páru ve sprchovacím koutě, předtím než se uvolnil malou sklenkou tequily z láhve, kterou si zakoupil, když byl na potápěčském výletu v La Paz v Mexiku. Teprve když si dal myšlenky řádně dohromady, zavolal Sandeckera ve Washingtonu.

„Říkáš tělo,“ pravil Sandecker, když si poslechl Pittův dodatečný rozbor událostí, jež následovaly po útoku na loď. „Ženský důstojník na ponorce.“

„Ano, pane. Při první příležitosti ji nechám kvůli vyšetření a zjištění totožnosti letecky přepravit do Washingtonu.“

„To nebude snadné, jestliže je cizí státní příslušník.“

„Jsem plně přesvědčený, že je možné vystopovat její minulost.“

„Byly některé z těch artefaktů z *Madrasu* při útoku poškozeny?“

„Všechny jsou v bezpečí a nedotčené.“

„Ty a všichni na palubě jste měli štěstí, že jste vyvázli životem.“

„Moc nechybělo, admirále. Kdyby se nebyl zrovna v té chvíli objevil kapitán Cunningham s lodí *Tucson*, byla by to loď *Polar Storm*, která by teď ležela na dně ledového moře namísto té ponorky.“

„Yaeger provedl šetření ohledně ponorky U-2015 pomocí svých datových souborů. Ta ponorka byla hotová záhada. Záznamy uvádějí, že se ztratila poblíž Dánska počátkem dubna 1945. Někteří historici však věří, že unikla válce neporušená a byla potopená vlastní posádkou v Ríu de la Plata mezi Argentinou a Uruguayi nedaleko místa, kde byl vyhozen do povětří německý křižník *Graf Spee*, ale nic nebylo nikdy prokázáno.“

„Takže její konečný osud se nikdy nezjistil?“

„Nikoli,“ odvětil Sandecker. „Všechno, co se s určitostí ví, je, že byla dokončena v listopadu 1944, potom vyslaná na moře, ale nikdy se nezúčastnila bojového úkolu.“

„K čemu ji německé válečné námořnictvo používalo?“

„Poněvadž byla novou generací v německém elektrodesignu, byla považována za daleko dokonalejší než kterékoli jiné ponorky, které tehdy byly ve službách jakéhokoli státu. Spodní část jejího trupu, jež byla naplněná silnými bateriemi, jí umožňovala plout rychleji než většina hladinových plavidel, zůstat ponořena doslova měsíce a

cestovat pod vodou na velké vzdálenosti. Taková drobná informace, kterou byl Yaeger schopen vydolovat ze starých německých vojenských dokumentů, byla, že se ponorka stala součástí projektu známého jako operace Nový osud.“

„Kde jsem ten výraz už předtím slyšel?“ mumlal si Pitt.

„Tohle byl detailně propracovaný plán, navržený vedoucími nacisty ve spolupráci s Perónovou vládou v Argentině, pro příliv nesmírného bohatství nashromážděného nacisty během války. Zatímco ostatní ponorky dosud udržovaly bojové hlídky, aby potápěly spojenecké obchodní lodi, U-2015 cestovala tam a zpět mezi Německem a Argentinou s úkolem převážet čisté zlato a stříbro, platinu, diamanty a umělecké předměty ukradené ze skvělých evropských sbírek, a to v hodnotě stovek milionů dolarů. Vysoce postavení nacističtí pohlaváři a jejich rodiny byli rovněž převáženi spolu s nákladem pokladů, a všichni se vylodili v naprosté tajnosti ve vzdáleném přístavu na pobřeží Patagonie.“

„A tohle probíhalo, ještě než skončila válka?“

„Až do jejího trpkého konce,“ odpověděl Sandecker. „Příběh, který koloval v nepotvrzených zprávách, dává tušit, že operace Nový osud byla duchovním dítětem Martina Bormanna. Ten snad byl naplněn hlubokým obdivem k Adolfu Hitlerovi, ale byl dost chytrý na to, aby pochopil, že Třetí říše se hroutí a hoří v plamenech. Propašování nacistické hierarchie a závratného množství cenností do státu přátelského vůči Německu bylo jeho cílem dokonce ještě předtím, než spojenecké armády překročily Rýn. Jeho nejctižádostivějším plánem bylo propašovat Hitlera do tajné pevnůstky v Andách, ale ten se neuskutečnil, když Hitler trval na tom, že chce zemřít ve svém bunkru v Berlíně.“

„Byla U-2015 jedinou ponorkou, která převážela boháče a pasažéry do Jižní Ameriky?“ zeptal se Pitt.

„To ne, bylo tu přinejmenším dvanáct dalších. O všech se po válce vědělo. Pár jich bylo potopeno spojeneckými letadly a válečnými loděmi; ty zbylé byly buďto předány neutrální zemi, nebo potopeny svou posádkou.“

„Tuší se vůbec, co se stalo s těmi penězi a cestujícími?“

„Nikoli,“ přiznal Sandecker. „Nějaký námořník z jedné z těch ponorek, kterého se dlouho po válce dotazovali – a on krátce poté zmizel – popisoval těžké dřevěné bedny naložené na nákladní auta trčící v jakémsi opuštěném přístavišti. Pasážéři, oblečení do civilních šatů, vypadali a chovali se, jako by byli důležitými osobnostmi v nacistické straně, a byli spěšně odvázeni čekajícími auty. Co se stalo s nimi nebo s tím pokladem, není známo.“

„Argentina byla semeništěm starých nacistů. Jaké lepší místo k získávání členů a organizování nového světového pořádku než na zbytcích toho starého?“

„Pravděpodobně je jich dosud naživu méně než hrstka. Kterémukoli nacistovi, jenž zastával vysoké postavení ve straně či armádě, by muselo být devadesát nebo víc.“

„Zápletka se komplikuje,“ řekl Pitt. „Proč by parta starých nacistů přivedla znovu k životu ponorku U-2015 a použila ji ke zničení výzkumné lodi?“

„Ze stejných důvodů jako se pokusili zabít tebe v Telluride, a Ala a Rudiho na ostrově St. Paul v Indickém oceánu.“

„Je ode mě nedbalé, že jsem se na ně nezeptal dříve,“ pravil Pitt s lítostí. „Jak si vedli? Nalezli nějakou komoru s artefakty?“

„Nalezli,“ odvětil Sandecker. „Ale potom jen těsně unikli smrti, když jejich letadlo bylo zničeno dříve, než mohli odstartovat a vrátit se do Kapského Města. Pokud jen můžeme usoudit, nějaká nákladní loď vyslala helikoptéru se šesti ozbrojenými muži, aby zabili jakékoli vetřelce na ostrově a zmocnili se veškerých artefaktů, které tam cestující z *Madrasu* zanechali po své návštěvě v roce 1779. Al s Rudim je všechny pobili a zároveň sestřelili tu helikoptéru. Rudi koupil kulku, která mu ošklivě zlomila holenní kost. Je stabilizovaný a uzdraví se, ale dlouho bude muset mít sádrový obvaz.“

„Jsou dosud na tom ostrově?“

„Pouze Al. Rudiho asi před hodinou vyzvedla helikoptéra z kolem jedoucí britské raketové fregaty, která se vracela z Austrálie do Southamptonu. Brzy bude na cestě do Kapského Města, aby mohl být operován v jihoafrické nemocnici.“

„Šest zabijáků a helikoptéra,“ pravil Pitt s obdivem. „Už se nemohu dočkat, až ten příběh uslyším.“

„Je to docela ohromující, když uvážíš, že byli během počáteční fáze boje neozbrojeni.“

„Výzvědná síť Čtvrté říše není nic menšího než úžasná,“ řekl Pitt. „Předtím než ta ponorka začala pálit na *Polar Storm*, jsem si krátce popovídal s jejím kapitánem. Když jsem mu sdělil své jméno, zeptal se mě, jak jsem se po Coloradu ocitl v Antarktidě. Dejte si pozor, admirále, a působí mi bolest to říct, ale myslím si, že máme v úřadovně NUMA či v její blízkosti informátora.“

„Prošetřím to,“ pravil Sandecker, a pomyšlení na to v něm vzbudilo hněv. „Mezitím posílám na ostrov St. Paul doktorku O'Connellovou, aby na místě prostudovala tu komoru a lidské výtvary nalezené Alem a Rudim. Zařídím ti přepravu, aby ses s ní setkal a dohlédl na odvoz a transport těch artefaktů zpátky do Spojených států.“

„A co Francouzi? Nevlastní ten ostrov?“

„Co nevědí, nebude je bolet.“

„Kdy se dostanu *já* zase zpátky do civilizace?“

„Budeš ve své vlastní posteli koncem týdne. Máš ještě něco dalšího na mysli?“

„Měli Pat s Hiramem štěstí při rozluštění těch nápisů?“

„Udělalí průlom v číselném systému. Podle počítačové analýzy polohy hvězd na stropě té komory jsou nápisy devět tisíc let staré.“

Pitt si nebyl jistý, že slyšel správně. „Říkal jste devět tisíc let?“

„Hiram stanovil datum vybudování té komory na přibližně 7100 roku před Kristem.“

Pitta to ohromilo. „Chcete tím říct, že čtyři tisíce let před Sumery a Egyptany byla založena vyspělá civilizace?“

„Neabsolvoval jsem kurz starodávných dějin od ukončení svého studia na námořní akademii v Annapolisu,“ pravil Sandecker, „ale pokud si vzpomínám, dostalo se mi stejného poučení.“

„Archeologové nebudou mít velkou radost při přepisování knihy o prehistorických civilizacích.“

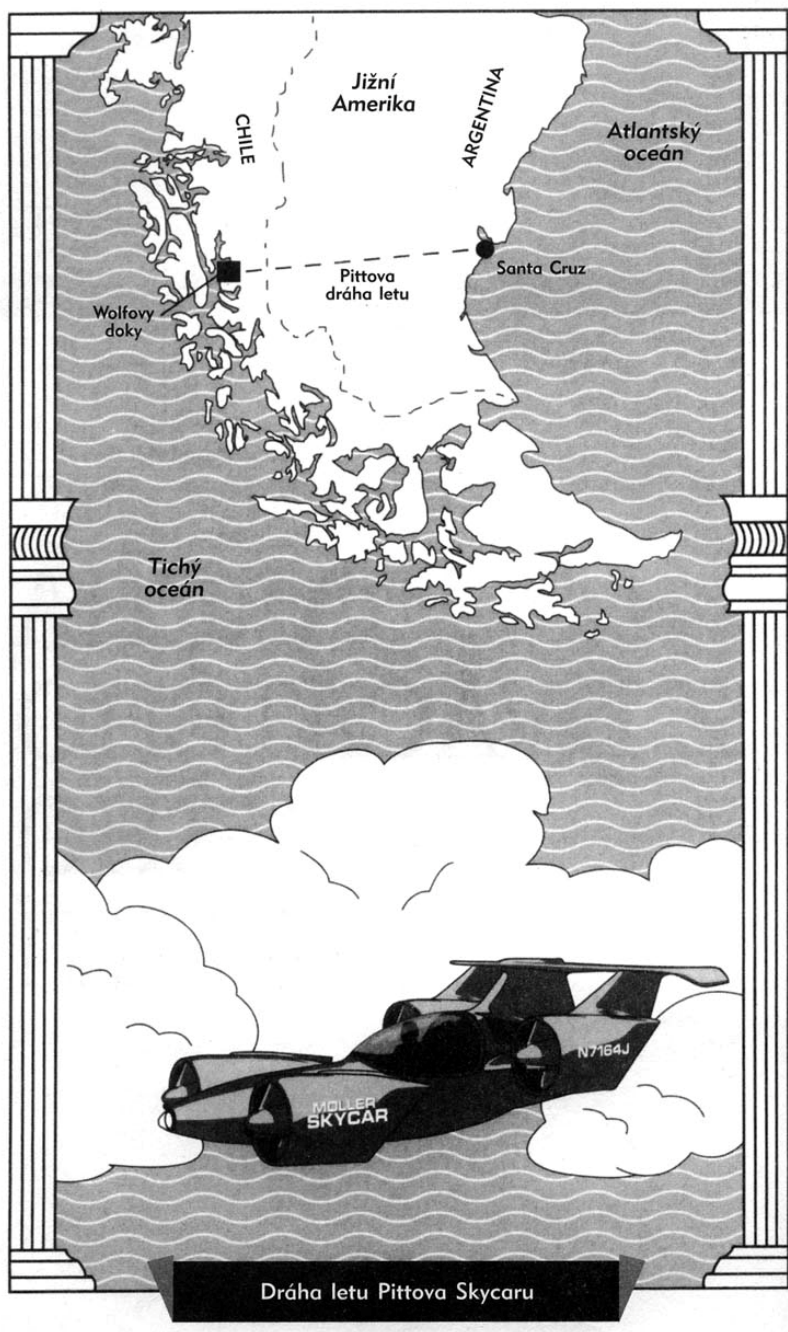
„Yaeger a doktorka O'Connellová také pokročili s dešifrováním oněch alfabetských nápisů. Začíná se to vyvíjet jako nějaký druh záznamu popisujícího ranou celosvětovou katastrofu.“

„Nějaká starodávná civilizace vyhlazená velikou celosvětovou katastrofou. Kdybych neměl rozum, admirále, řekl bych, že jste mluvil o Atlantidě.“

Sandecker ihned neodpověděl. Pitt přísahal, že si skoro dokázal představit, jak admirálova mysl začala třináct tisíc kilometrů odsud horečně uvažovat. Nakonec Sandecker pomalu pronesl: „Atlantida.“ Opakoval si to jméno, jako by bylo svaté. „Ať to zní sebepodivněji, možná jsi blíž pravdě, než si myslíš.“

ČÁST TŘETÍ

ARCHA Z DVACÁTÉHO PRVÉHO STOLETÍ

4. DUBNA 2001 BUENOS AIRES, ARGENTINA

PŘEDNÍ BUDOVY OPERY na celém světě jsou pěvci a hudebníky více či méně oblíbeny pro svou akustiku, kvalitu zvuku, jenž se nese z jejich jeviště k lóžím, a pak až k té galerii někde vysoko nahoře v nebesích. Milovníky opery, kteří si kupují vstupenky, jsou hodnoceny a obdivovány více pro svou eleganci a okázalost. Některé z nich jsou významné svou vyumělkovaností, jiné pompézností, a několik z nich svými okrasami a výzdobou. Ale žádné z nich se nevyrovná nesrovnatelná bombastičnost opery Teatro Colón na Avenida 9 de Julio v Buenos Aires.

Její výstavba započala v roce 1890 a na výdajích se nešetřilo. Dokončena v roce 1908, kdy všude kraloval Puccini, opera Teatro Colón stojí od chodníku k chodníku a zabírá celý jeden blok města coby okouzující směs francouzské secese, italské renesance a klasického řeckého slohu. Její jeviště na sobě pocítilo nohy Pavlovové a Nižinského, z jejího pódia dirigoval Toscanini, a vystupovali zde všichni významnější zpěváci od Carusa po Callasovou.

Její vnitřek ve tvaru podkovy je vyzdobený velkolepým způsobem, jenž ohromí zrak. Neuvěřitelně spleťtí tvarování mosazi na horním zábradlí, široké řady křesel potažených sametem a závěsy protkávané zlatem, a to vše překlenuté stropy zaplněnými mistrovskými uměleckými díly. Při oslnivých premiérách se společenská elita Argentiny majestátně pohybuje foyerem z italského mramoru a s obdivuhodnou kupolí z barevného skla, a pak vzhůru

tím leskem po nádherném schodišti směřuje k luxusně vybaveným sedadlům.

Všechna sedadla v opeře byla obsazená minutu před předehrkou k opeře *Korunovace Poppey* od Claudia Monteverdiho, s výjimkou prvotřídní lóže po pravé straně jeviště. Ta byla dosud prázdná. Poppea bývala během slávy Říma milenkou římského vládce Nera, přesto ale zpěváci na sobě měli kostýmy ze sedmnáctého století, a ke zvýšení pohany byly všechny mužské role zpívané ženami. Pro některé milovnický oper je to opravdové mistrovské dílo; pro jiné je to čtyřhodinový monotónní zpěv.

Několik sekund předtím, než se světla v hledišti ztlumila, skupinka skládající se z jednoho muže a čtyř žen vplula nenápadně do zbývajících prázdných lóž a usadila se do kaštanově hnědých sametových křesel. Nevidění za závěsy stáli ve střehu dva osobní strážci, módně oblečení ve smokincích. Každé oko v opeře, každý dalekohled, každé divadelní kukátko se automaticky obrátilo a zaměřilo na lidi vstupující do oné lóže.

Ženy byly oslnivě krásné, nejen prostě hezké nebo exotické, ale nablýskané krásky v klasickém smyslu. Měly ladící blond vlasy připomínající len, jež byly pod jejich obnaženými rameny vyčesané do dlouhých loken, a pevně spletené copy, jež se jim táhly odshora dolů středem hlavy. Elegantně seděly, jemné ruce měly cudně složené v klíně a upřeně hleděly dolů do orchestřiště jednotně modrýma očima, jež se jim leskly s intenzitou měsíčního svitu na havraních křídlech. Jejich obličejové rysy byly zvýrazněné vysoko posazenými lícními kostmi a opálenou pokožkou, jež snad mohla pocházet od lyžování v Andách nebo od opalování se na jachtě kotvící poblíž Bahía Bianca. Kterákoli z nich by se byla mohla vydávat za pětadvacetiletou, ačkoli jim všem bylo pětatřicet. Nebylo zapotřebí mít představivost, aby člověk uvěřil, že byly sestry; ve skutečnosti byly čtyřmi z jedné šesterčat. Skrze jejich oblečení se dal rozeznat dostatek jejich tělesných proporcí, aby bylo vidět, že jsou ve výborné fyzické kondici od náročného cvičení.

Jejich dlouhé, matně se lesknoucí róby ozdobené obarvenou liškou, byly až na barvu totožné. Jak seděly do půlkruhu v lóži, zářily jako žluté, modré, zelené a červené safíry. Byly ověšeny klenoty, jež

třpytivě stavěly na odiv srovnatelné diamantové náhrdelníky, náušnice a náramky. Byly nápadně smyslné a živočišné a měly charakter nadpozemské, nedotknutelné bohyně. Zdálo se to nemyslitelné, ale všechny byly vdané a každá porodila pět dětí. Ženy se účastnily premiéry k zahájení operní sezóny jako rodinné záležitosti, půvabně příkyvovaly a usmívaly se na muže sedícího ve svém středu. Jejich jako pravítka rovná mužská obdoba měla tytéž vlasy a tutéž barvu očí jako jeho sestry, ale tím jakákoli další podobnost končila. Byl právě tak hezký, jako byly oslnivé jeho sestry, ale chlapským způsobem, kdy jeho útlý pas a boky byly zvýrazněné dřevorubeckými rameny, zatímco na rukou a nohou bylo možno vytušit svaly vzpěrače. Hranatý obličej vystavoval na odiv bradu se zářezem v podobě dolíčkovitého rozštěpu a jako šíp rovný nos, zatímco hlava byla korunována džunglí hustých blond vlasů, o níž ženy snily, že ji budou pročesávat svými prsty. Byl vysoký a se sto osmdesáti pěti centimetry vyčníval nad svými sto sedmdesát pět centimetrů vysokými sestrami.

Když se sklonil a promluvil ke svým sourozencům, usmál se a zazářil oslnivě bílými zuby orámovanými přátelskými ústy, jimž připadalo nemožné, aby se stáhla do úšklebku. V jeho očích se však nejevila žádná vřelost. Strnule zíraly, jako by patřily panterovi pozorně přehlízejícímu pastviny při pátrání po kořisti.

Karl Wolf byl velmi zámožný a mocný člověk. Jako výkonný ředitel rozsáhlé finanční říše vlastněné rodinou byl nesmírně bohatý. Ta říše se táhla od Číny přes Indii a Evropu až za Atlantik, a od Kanady a Spojených států do Mexika a Jižní Ameriky. Jeho osobní bohatství se odhadovalo na hodně přes sto miliard dolarů. Jeho obrovské konsorcium, jež se zabývalo celou spoustou vědeckých a nejmodernějších technických programů, bylo po celém světě známo jako Destiny Enterprises Limited. Na rozdíl od svých sester nebyl ženatý.

Wolf a ostatní z jeho rodiny by byli lehce zapadli do nové argentinské společnosti celebrit. On byl vysoce kultivovaný, sebejistý a úspěšný, a přesto on sám, jakož i ostatní členové jeho rodiny žili skromně, když se uvážilo jejich rozsáhlé jmění. Ale Wolfova rodinná dynastie, skládající se z neuvěřitelných více než

dvě stě členů, byla zřídkakdy k vidění v módních restauracích či vysokých společenských funkcích. Ženy z rodiny Wolfů se téměř nikdy nepředváděly v exkluzivních obchodech a butikách po Buenos Aires. Kromě Karla, jenž budil zdání otevřenosti, rodina se chovala zdrženlivě a samotářsky, a pro Argentinec byla velkým tajemstvím. S nezasvěcení se neuzavíralo přátelství. Nikdo nikdy nenarušil ulitu rodiny Wolfů, dokonce ani slavné osobnosti a vysocí vládní úředníci. Zdálo se, že muži, kteří si z té rodiny brali ženy, přicházeli odkud a neměli žádnou minulost. Kupodivu všichni přijímali jejich příjmení. Každý z nich od nejnověji narozeného k nejposledněji ženatému nesl jméno Wolf, ať to byl muž nebo žena. Vytvářeli tak bratrskou elitu.

Když se Karl se svými čtyřmi sestrami objevil při premiéře v opeře, byla to velká událost a příležitost ke klevetění. Předehra skončila a opona se rozevřela, zatímco obecenstvo zdráhavě obrátilo svou pozornost od nápadně pohledného a oslnivého bratra a sester sedících v první lóži a upřelo své zraky na zpěváky na jevišti.

Maria Wolfová, sestra sedící těsně po Karlově levici, se k němu naklonila a zašeptala: „Proč nás musíš vystavovat téhle strašné zkoušce?“

Wolf se otočil k Marii a usmál se. „To proto, milá sestro, že kdybychom rodinu při různých příležitostech nepředstavili, vláda a veřejnost by nás mohly považovat za obrovské spiknutí zahalené do tajemství. Nejlepší je se občas ukázat, aby věděli, že nejsme žádní mimozemšťané usilující o tajné řízení země.“

„Měli jsme počkat, až se Heidi vrátí z Antarktidy.“

„Souhlasím,“ šeptla Geli, sestra po Wolfově pravici. „Ona je tou jedinou, již by tahle strašná nuda byla potěšila.“

Wolf poklepal Geli po ruce. „Vynahradím jí to, až bude mít příští týden premiéru *La Traviata*.“

Nevšímal si upřených pohledů obecenstva, jež bylo rozpolcené mezi sledováním nedefinovatelné rodiny Wolfových a zpíváním a hraním na jevišti. Právě se zdvihla opona k třetímu dějství, když k nim ze zadního sálu vstoupil jeden z jejich osobních strážců a pošeptal něco Wolfovi do ucha. Ten ztuhl ve svém křesle, úsměv se mu vytratil a výraz jeho obličeje ztvárněl. Naklonil se a tiše pronesl: „Milé sestry, došlo k nepředvídané události. Musím odejít. Vy

zůstaňte. Rezervoval jsem soukromou místnost pro malou večeři po představení v Plaza Grillu. Jděte napřed, já tam dorazím později.“

Všechny čtyři ženy se odvrátily od opery a pohlédly na něj s potlačovanou úzkostí. „Můžeš nám říct, o co jde?“ zeptala se Geli.

„Rády bychom to věděly,“ pravila Maria.

„Až to budu vědět, budete to vědět také,“ slíbil jim. „Nyní se bavte.“

Wolf se zvedl a opustil lóži v doprovodu jednoho z osobních strážců, zatímco druhý zůstal venku před lóží. Spěšně vyšel ven postranním vchodem a vklouzl do čekající limuzíny Mercedes-Benz 600 z roku 1969, tedy do auta, jež si po více než čtyřiceti letech stále udržovalo pověst nejluxusnější limuzíny na světě. Byl silný provoz, ale ten vlastně v Buenos Aires nebyl nikdy slabý. Ulice byly rušné od pozdního večera do časných ranních hodin. Řidič velkého mercedesu směřoval do čtvrti Recoleta, jež byla soustředěná kolem bujných zahrad na náměstích Plaza Francia a Plaza Intendente Alvear. Ta byla se svými bulváry lemovanými stromy a charakterizovanými módními obchody, exkluzivními hotely a palácovými rezidencemi považována v Buenos Aires za obdobu Michigan Avenue v Chicagu a Rodeo Drive v Beverly Hills.

Vůz minul proslulý hřbitov v Recoletě s jeho úzkými kamennými cestičkami vtěsnanými mezi více než sedm tisíc výstavních mauzoleí ozdobených sochami a skupinkami betonových andělů opatřujících jejich obyvatele. V jednom z nich, patřícím rodině Duarteových, spočívá Eva Perónová. Zahraniční turisté obvykle žasnou, že nápis na jejím hrobě skutečně zní: „Neplač pro mě, Argentino. Zůstávám ti docela nablízku.“

Šofér zahrnul skrze střeženou bránu a projel podél okázalého plotu z tepaného železa a nahoru po kruhovém příjezdu, kde vůz zastavil u průčelí obrovského zámeckého sídla z devatenáctého století, s vysokými sloupopřadími a zdmi porostlými břečťanem, jež do druhé světové války bývalo německým velvyslanectvím. Čtyři roky po válce přestěhovala německá vláda své diplomaty do elegantní enklávy známé jaké Palermo Chico. Od té doby ten zámek sloužil jako společné ústředí podniku Destiny Enterprises Limited.

Wolf vystoupil z auta a vešel do zámečku. Jeho vnitřek nebyl ničím jiným než přepychem. Mramorové podlahy a sloupoví, bohatě obložené stěny a vykachlíkované stropy připomínaly skvělou minulost, ale jeho zařízení bylo skrovné a jakákoli známka umělecké výzdoby chyběla. Ke kancelářím nahoře vedlo bílé mramorové schodiště, ale Wolf vstoupil do malého výtahu skrytého v jedné stěně. Výtah pomalu vyjel vzhůru a otevřel se do rozlehlé konferenční místnosti, kde už čekalo deset členů Wolfovy rodiny, čtyři ženy a šest mužů, sedících kolem devět metrů dlouhého jednacího stolu z týkového dřeva.

Všichni povstali a pozdravili Karla. Jako nejbystřejší a nejvnímavější z celé své početné rodiny byl v pouhých osmatřiceti letech uznáván a respektován jako hlavní rodinný poradce a ředitel.

„Promiňte mi zpoždění, moji bratři a sestry, ale přišel jsem ihned, jak jsem se doslechl o té tragédii.“ Poté přešel k šedovlasému muži a objal jej. „Je to pravda, otče, že U-2015 zmizela, a Heidi s ní?“

Max Wolf smutně přikývl. „Je to pravda. Tvá sestra spolu s Kurtovým synem Erichem a s celou posádkou teď leží na dně moře nedaleko Antarktidy.“

„Erich?“ podivil se Karl Wolf. „V opeře mi neřekli, že je také mrtvý. Nevěděl jsem, že byl na palubě. Můžeš si tím vším být jistý?“

„Zachytili jsme satelitní přenosy NUMA do Washingtonu,“ pravil vysoký muž sedící na druhé straně stolu, jenž by se byl mohl vydávat za Karlovo dvojče. Tvář Bruna Wolfa byla zastřena hněvem. „Jejich záznamy vše dosvědčují. Zatímco jsme prováděli náš plán likvidace všech svědků artefaktů Ameneů, naše ponorka U-2015 pálila na výzkumnou loď NUMA, když dorazila jaderná ponorka Spojených států a vypustila raketu, která zničila naši ponorku a všechny na palubě. O přeživších nebyla ani zmínka.“

„Hrozná ztráta,“ pronesl vážně šeptem Karl. „Dva členové rodiny a úctyhodná stará U-2015. Nezapomeňme, že po válce převážela naše prarodiče a jádro naší říše z Německa.“

„Nezapomínáme ani na cenné služby, které nám za ta léta poskytla,“ dodal Otto Wolf, jeden z osmi lékařů rodiny. „Budeme ji bolestně postrádat.“

Muži a ženy u stolu ztichli. Tohle byla jasně skupina lidí, kteří nikdy nezakusili nezdar. Po pětapadesát let od svého založení, co Destiny Enterprises Limited působila, vršila jeden úspěch na druhý. Každý projekt, každá operace byly ukázněně plánovány do detailu. Žádná eventualita se nepřehlédla. Problémy se očekávaly a vyřizovaly. Nedbalost a neschopnost prostě neexistovaly. Až dosud rodina Wolfových svrchovaně vládla. Shledávali téměř nemožným přijmout zvraty, které se děly mimo jejich kontrolu.

Wolf se posadil do křesla v čele stolu. „Jaké jsou naše ztráty v rodině a najatém personálu za poslední dva týdny?“

Bruno Wolf, který měl za ženu Karlovu sestru Geli, otevřel složku a studoval sloupec čísel. „Sedm agentů v Coloradu, sedm na ostrově St. Paul včetně našeho bratrance Fritze, který operaci řídil ze své helikoptéry, čtyřicet sedm členů posádky U-2015 plus Heidi a Erich.“

„Šedesát našich nejlepších lidí a tři z naší rodiny za méně než deset dnů,“ promluvila Elsie Wolfová. „Zdá se to být nemožné.“

„To ano, když uvážíš, že lidé za to zodpovědní jsou partou akademických oceánografů, kteří nejsou ničím jiným než bezpáteřním kusem hadru,“ zabručel vztekle Otto.

Karl si mnul unaveně oči. „Snad bych ti mohl připomenout, milý Otto, že tyhle bezpáteřní medúzy zabily dvanáct našich nejlepších agentů, a to nepočítám ty dva, co jsme byli nuceni zlikvidovat, abychom jim zabránili promluvit.“

„Oceánologové a inženýři nejsou profesionální zabijáci,“ řekla Elsie. „Náš agent, který pracuje u Národní mořské a podmořské agentury ve Washingtonu, mi poslal osobní složky mužů, kteří jsou zodpovědní za naše mrtvé v Coloradu a na ostrově St. Paul. Nejsou to obyčejní muži. Jejich pozoruhodné výkony v rámci NUMA se čtou jako dobrodružný román na pokračování.“ Elsie se odmlčela a nechala kolem stolu kolovat několik fotografií. „Ten první obličej, co vidíte, patří admirálovi Jamesu Sandeckerovi, vrchnímu řediteli NUMA. Sandecker je velmi respektován mezi politickou mocenskou elitou vlády Spojených států. Po záviděníhodných válečných úspěších ve Vietnamu byl osobně vybrán, aby založil tuto agenturu a řídil ji. Je velmi vážený mezi členy amerického Kongresu.“

„Setkal jsem se s ním jednou na konferenci věd o oceánech v Marseilles,“ řekl Karl. „Není to protivník, který by se měl podceňovat.“

„Na dalším snímku je Rudolph Gunn, náměstek ředitele NUMA.“

„Bezvýznamně vyhlížející chlapík,“ poznamenal Felix Wolf, společný právní zástupce rodiny. „Určitě nevypadá, že by měl sílu na to, aby byl vrahem.“

„Nemusí vědět, jak zabíjet svýma rukama,“ pravila Elsie. „Pokud můžeme říci, on byl tím geniálním člověkem v pozadí ztráty naší pátrací skupiny na ostrově St. Paul. Jako absolvent námořní akademie Spojených států se vydal na skvělou profesní dráhu ve válečném námořnictvu, předtím než nastoupil do NUMA a stal se pravou rukou admirála Sandeckera.“

Bruno pozvedl třetí snímek. „No, tenhle vypadá, jako by vám dokázal vyrvat mince z břicha, aby vám rozměnil.“

„Albert Giordino je v NUMA asistentem ředitele zvláštních projektů,“ vysvětlovala Elsie. „Absolvoval americkou akademii vojenského letectva. Sloužil ve Vietnamu s vyznamenáním. Bruno má pravdu, Giordino je znám jako velmi tvrdý chlápek. Jeho dosavadní výsledky v NUMA jsou pozoruhodné. Složka o projektech, které řídil k úspěšnému zakončení, je docela tlustá. Je o něm známo, že zabil, a z toho mála informací, které jsme byli schopni shromáždit, to byl on spolu s Gunnem, kdo je zodpovědný za zničení našeho pátracího týmu.“

„A ten poslední snímek?“ pobídl Otto jemně Elsie.

„Jmenuje se Dirk Pitt. V oceánografických kruzích je považován za legendu. Jako ředitel zvláštních projektů v NUMA je tak trochu známý jako všeueměl.“

Není ženatý, sbírá klasické automobily. Také je absolventem akademie vojenského letectva a má z Vietnamu několik vyznamenání za hrdinství. Jeho úspěchy četbu jen stěžují. Byl to on, kdo zmařil naše plány v Coloradu. Byl také přítomen v Antarktidě během potopení U-2015 americkou jadernou ponorkou.“

„Velká škoda,“ řekl Otto v tichém hněvu. Podíval se kolem stolu z jedné tváře na druhou. „Bylo chybou použít ji namísto nějaké moderní hladinové lodi.“

„Chybný pokus z naší strany,“ pravil Karl, „zmást naše nepřátele.“

Bruno udeřil pěstí do stolu. „Na těchto mužích se musíme pomstít. Musí zemřít.“

„Ty jsi nařídil pokus o úkladné zavraždění Pitta bez souhlasu nás ostatních,“ řekl Karl ostře. „Snad bych měl dodat, že to byl pokus, který selhal. Nemůžeme si dovolit ten přepych pomsty. Máme program, který musíme dodržovat, a já nechci, aby se naše pozornost zaměřila nesprávným směrem k malicherné odplatě.“

„Nevidím na tom nic malicherného,“ přel se Bruno. „Tihle čtyři muži jsou přímo zodpovědní za smrt našich bratrů a sester. Nemohou zůstat nepotrestáni.“

Karl se na Bruna chladně podíval. „Napadlo tě někdy, milý bratře, že až projekt Nový osud dosáhne svého vrcholu, oni všichni zemřou násilnou smrtí?“

„Karl má pravdu,“ pravila Elsie. „Nemůžeme si dovolit odvádění pozornosti od našeho pravého záměru, bez ohledu na to, jak tragické to je pro rodinu.“

„Ta záležitost je vyřízená,“ konstatoval Karl pevně. „Soustředíme se na bezprostřední úkoly a přijmeme náš žal za část utrpených škod.“

„Teď když ty komory v Coloradu a na ostrově St. Paul byly objeveny outsiders,“ pravil Otto, „vidím, že se získá málo tím, když budeme pokračovat ve vynakládání času, peněz a dalších životů na utajování existence našich dávných předků.“

„Souhlasím,“ řekl Bruno. „Když ty nápisy jsou nyní v rukou amerických vládních úředníků, měli bychom zůstat v ústraní, zatímco oni dešifrují ten vzkaz a oznámí varování Ameneů před zkázou prostřednictvím mezinárodních zpravodajských médií, čímž nám ušetří námahu.“

Karl upřeně hleděl na desku stolu, a jeho výraz byl přemýšlivý. „Naší nejvážnější starostí je, že ten příběh vyjde najevo příliš brzy, ještě než se započne s projektem Nový osud, a dezinformace povede k našemu práhu.“

„Pak tedy musíme zkalit vody dříve, než vědečtí badatelé odhalí naši lest.“

„Díky těm všetečným ničemům z Národní mořské a podmořské agentury nám svět bude patřit za dva týdny.“ Bruno upřel pohled přes stůl na Karla. „Je zde nějaká možnost, bratře, že naši lidé ve Valhalle mohou zkrátit náš časový rozvrh?“

„Jestliže jim vysvětlím naléhavost a uvědomím je o nebezpečích, jež kolem nás vyvstávají, ano, věřím, že je mohu ovlivnit, aby zkrátili datum spuštění akce ode dneška za deset dní.“

„Deset dní,“ opakovala si Christa rozčileně. „Pouze deset dní, než bude starý svět zničen a Čtvrtá říše povstane z popela.“

Karl vážně přikývl. „Jestliže všechno půjde podle plánů pečlivě připravovaných naší rodinou od roku 1945, zcela změníme lidstvo na příštích deset tisíc let.“

23

POTÉ, CO BYL NOUZOVĚ letecky dopraven na jednu polární stanici a letěl pak dál přes západní konec Indického oceánu do Kapského Města, Pitt se připojil k Pat O'Connellové, která sem přiletěla z Washingtonu. Doprovázel ji doktor Bradford Hatfield, patolog a archeolog, který se specializoval na studium prastarých mumii. Společně pak odletěli letounem se sklopným rotorem na ostrov St. Paul. Z nepřátelsky naladěných mračen se spustilo silné mrholení hnané ostrým větrem, jenž jim bodal do obnažených tváří jako broky ze vzduchovky. Byli přivítáni týmem příslušníků SEAL, elitní bojové skupiny patřící k vojenskému námořnictvu Spojených států. Byli to velcí tišší muži pevně jdoucí za svým cílem, oděni do maskovacích pracovních uniforem, jež se barvou hodily k šedé sopečné skále ostrova.

„Vítejte na d'áblově ztraceném poli,“ řekl s přátelským úsměvem velký vytáhlý muž. Přes rameno měl obráceně zavěšenou obrovskou zbraň. Vypadala jako kombinace automatické pušky, raketometu, pušky ostřelovače a brokovnice ráže dvanáct. „Jsem poručík Miles Jacobs. Budu vás tady provázet.“

„Admirál Sandecker nechce ohledně návratu teroristů nic ponechat náhodě,“ poznamenal Pitt, když potřásl Jacobsovi rukou.

„Možná šel od válečného námořnictva do důchodu,“ pravil Jacobs, „ale pořád má ještě značnou váhu v horních společenských vrstvách. Mé příkazy chránit pracovníky NUMA přišly přímo od ministra vojenských námořních sil.“

Bez dalších řečí pak Jacobs a čtyři z jeho mužů, z nichž dva šli vpředu a dva úplně vzadu, vedli Pitta a jeho skupinku vzhůru po svahu hory na starodávnou cestu vedoucí k tunelu. Pat byla pod svou

výstrojí do deště napůl promáčená a nemohla se dočkat, až se z toho vlhka dostane ven. Když dorazili ke klenutému vchodu, Giordino vyšel ven, aby se s nimi pozdravil. Vyhlížel znaveně, ale chvástal se tak troufale, jako by byl kapitánem vítězného fotbalového mužstva.

Pat byla mírně překvapená, když viděla takové drsné tvrdé muže, jak se navzájem zdraví vřelým objetím a poplácáním po zádech. V jejich očích bylo tolik citu, přísahala by, že byli na pokraji pláče.

„Jsem rád, že tě vidím, kamaráde,“ pravil Pitt šťastně.

„Taky jsem rád, že tě vidím,“ odvětil Giordino se širokým úsměvem. „Slyšel jsem, že jsi zaútočil na ponorku sněhovými koulemi.“

Pitt se zasmál. „Hodně přehnané vyprávění. Jediné, co jsme mohli udělat, bylo hrozit pěstmi a nadávat jim až do včasného příjezdu válečného loďstva.“

„Doktorka O'Connellová.“ Giordino se galantně uklonil a políbil jí ruku v rukavici. „Potřebovali jsme někoho jako vy, aby rozjasnil tohle fádňí místo.“

Pat se usmála a udělala pukrle. „Bude mi potěšením, pane.“

Pitt se otočil a představil archeologa. „Al Giordino, doktor Brad Hatfield. Brad je zde, aby prozkoumal ty mumie, co jsi našel s Rudim.“

„Bylo mi řečeno, že vy a velitel Gunn jste narazili na archeologický zlatý důl,“ pravil Hatfield. Byl vysoký a vyzáblý se světle korkově hnědýma očima, hladkým úzkým obličejem a tlumeným hlasem. Když mluvil, předkláněl se a civěl skrze své brýle s kulatými obroučkami, jež vypadaly, jako by byly vyrobené ve dvacátých letech minulého století.

„Tak pojďte z toho deště dovnitř a přesvědčte se sami.“

Giordino šel napřed tunelem do vnější komory. Již patnáct metrů před ní se jim do chřípí drala záplava odporného pachu kouře a spáleného lidského masa. Příslušníci SEAL přinesli předtím dovnitř generátor a natáhli ven ke klenutému vchodu hadici od výfukové trubky, aby tím odstranili veškeré výfukové plyny. Jeho výkon dodával elektřinu celé řadě světel.

Tak strašlivý stav zpusťování nikdo neočekával. Celý vnitřek byl zčernalý ohněm a pokrytý sazemi. Těch málo předmětů, co v komoře leželo před výbuchem, se vypařilo.

„Čím bylo tohle místo zasaženo?“ zeptal se Pitt užasle.

„Pilot útočící helikoptéry si myslel, že by mohlo být mazané vypálit raketu tunelem,“ vysvětloval Giordino tak poklidně, jako by popisoval, jak se má jíst jablko.

„Ty s Rudim jste nemohli být tady uvnitř.“

Giordino se zazubil. „Samozřejmě, že ne. Existuje tunel, co vede k další komoře za touhle. Byli jsme chráněni hromadou kamení ze starého závalu. Rudi a já týdný neuslyšíme tiše vyslovená slova a máme ucpané plíce, ale přežili jsme.“

„Je to zázrak, že jste nebyli opečeni jako tady vaši přátelé,“ řekl Pitt a zadíval se na zuhelnatělé zbytky útočníků.

„Příslušníci SEAL ten svinčík tady vyčistí a převezou jejich těla zpátky do Států kvůli zjištění totožnosti.“

„Jak je to příšerné,“ šeptala si Pat a obličej jí zbledl. Ale její profesionální chování rychle nabylo vrchu, a ona začala přejíždět prsty po tom, co zbylo z nápisů na stěně. S náhlou lítostí se zadívala na popraskanou a silně narušenou skálu. „Zničili to,“ pravila slabým šeptem. „Vymazali to. Nezbylo tu toho dost na rozluštění.“

„Žádná velká ztráta,“ řekl Giordino nevzrušeně. „Ten dobrý materiál se bez škrábnutí zachoval ve vnitřní komoře. Mumie se trochu pokryly prachem, ale mimo to jsou tak nepoškozené jako v den, kdy je tam opřeli.“

„Opřeli?“ opakoval Hatfield. „Ty mumie neleží vodorovně v pohřebních truhlách?“

„Ne, sedí vzpřímeně v kamenných křeslech.“

„Jsou zabaleny v látce?“

„Zase ne,“ odpověděl Giordino. „Sedí tam, jako by řídily schůzi správní rady, oblečené v dlouhém šatu, klobouku a vysokých botách.“

Hatfield potřásl udiveně hlavou. „Už jsem viděl starodávné pohřby, kde těla byla v rakvích pevně zabalená do gázy, byla v poloze plodu uvnitř hliněných hrnců, ležela obličejem dolů či vzhůru,

a byla v poloze vestoje. Nikdy jsem neslyšel o mumiích vystavených vsedě.“

„Instaloval jsem uvnitř světla, takže je můžete prozkoumat spolu s těmi ostatními artefakty.“

Během těch hodin, co Giordino čekal, až se objeví Pitt a Pat O'Connellová, využil příslušníky SEAL, aby mu pomohli odklidit zával, odnést kameny ven a shodit je dolů z hory. Nyní byl tunel k vnitřní hrobce otevřený, a oni mohli vejít rovnou dovnitř, aniž by lezli přes spadlé sutiny. Reflektory osvětlovaly hrobku jasněji než sluneční svit a odhalovaly mumie a jejich oděv v barevných detailech.

Hatfield se vrhl kupředu a začal zkoumat obličej první mumie tak zblízka, že se jí málem dotýkal nosem. Vypadal jako člověk ztracený v ráji. Šel od postavy k postavě a studoval její pokožku, uši, nos a rty. Otevřel velkou koženou aktovku a vyňal z ní chirurgickou kovovou pásku kolem čela, na níž bylo před očima připevněné světlo a zvětšovací čočky. Když si ji navlékl na hlavu, rozsvítil světlo a zaostřil čočky, lehce setřel prach z očních víček jedné mumie měkkým malířským štětcem. Ostatní jej v tichosti sledovali, dokud se neobrátil, nepozvedl si pásku z čela a nepromluvil.

Jeho slova se ozvala, jako by sloužil mši v kostele. „Za všechna ta léta, co jsem studoval prastaré mrtvoly,“ pravil tiše, „jsem nikdy neviděl tak dobře zachovalá těla. Dokonce i oční bulvy se zdají být natolik neporušené, že se dá poznat barva jejich duhovek.“

„Možná jsou mrtvá jen sto let či méně,“ řekl Giordino.

„Tomu nevěřím. Tkanina jejich rouch, tvar jejich bot, stříh a typ jejich pokrývek hlavy a odějí se nepodobají ničemu, co jsem kdy viděl, určitě ne ničemu v historických záznamech. Ať byly jejich balzamovací metody jakékoli, techniky těchto lidí daleko převyšovaly tu, kterou nacházíme u mumií, které jsem prozkoumal v Egyptě. Egyptané mrzačili těla, aby z nich vyňali vnitřní orgány svých mrtvých, vytahovali jim mozek ven nosem a odstraňovali jim plíce a břišní orgány. Tahle těla nejsou znetvořená ani zevnitř, ani zvenku. Ve skutečnosti se zdají být balzamovači nedotčená.“

„Ty nápisy, co jsme našli v horách v Coloradu, se datovaly z doby devět tisíc let před Kristem,“ pravila Pat. „Je možné, že tihle lidé a jejich výtvoři pocházejí ze stejného tisíciletí?“

„To bez technologie určení stáří nemohu říct,“ odpověděl Hatfield. „Tady nestačím na to, abych činil závěry co do času. Ale jsem ochotný vsadit svou pověst, že tihle lidé pocházeli z nějaké starobylé kultury, jež je historicky neznámá.“

„Museli to být prvotřídní mořeplavci, když našli tento ostrov a použili ho, aby pohřbili své vůdce,“ podotkl Pitt.

„Proč zde?“ otázal se Giordino. „Proč své mrtvé nepohřbili v příhodnějším místě podél pobřežní linie pevniny?“

„Nejlepší domněnkou je, že nechtěli, aby je někdo našel,“ odvětila Pat.

Pitt se v zamyšlení díval upřeně na mumie. „Nejsem si tak jistý. Myslím si, že nakonec chtěli, aby byly objeveny. Zanechali popisná sdělení v dalších podzemních komorách tisíce kilometrů od sebe. Z toho, co vím, jste vy a Hiram Yaeger určili, že ty nápisy v Coloradu nejsou vzkazy bohům vládnoucím zemi mrtvých.“

„Popravdě je tomu naopak. Ale musíme ještě ujít dlouhou cestu vedoucí k rozluštění všech těch symbolů a jejich významů. To málo, co jsme se dosud dozvěděli, je, že ty nápisy nejsou pohřební povahy, ale spíše varováním před jakousi katastrofou v budoucnosti.“

„Čí budoucnosti?“ zeptal se Giordino. „Možná se už za těch posledních devět tisíc let přihodila.“

„Ještě jsme nestanovili žádný časový odhad,“ odpověděla Pat. „Dosud na něm pracuje Hiram s Max.“ Přešla k jedné stěně a setřela z ní prach, jenž zakrýval to, co vypadalo jako postavy vytesané do skály. Oči se jí rozšířily vzrušením. „To nejsou ty samé symboly, co jsme našli v Coloradu. Tohle jsou ryté piktogramy zobrazující lidské postavy a zvířata.“

Záhy všichni pracovali, aby z vyleštěné skály odstranili staletý prach a zažranou špínu. Začali ve všech čtyřech rozích té stěny a propracovávali se směrem k jejímu středu, dokud v jasném světle reflektorů neodhalili nápisy ve zřetelných detailech.

„Co vám to připomíná?“ zeptal se Giordino neadresně.

„Rozhodně přístav nebo přístavní město,“ pravil Pitt tiše. „Můžete rozeznat flotilu starodávných lodí s plachtami a vesly, obklopenou vlnolamem, jehož konce podepírají vysoké věže, pravděpodobně nějaký druh návěstních věží nebo majáků.“

„Ano,“ souhlasil Hatfield. „Mohu snadno rozeznat budovy kolem doků, v nichž je zakotveno několik lodí.“

„Zdá se, že právě nakládají a vykládají náklad,“ řekla Pat, která se zvědavě dívala svým všudypřítomným zvětšovací sklem. „Tihle lidé jsou vytesáni v přepečlivých detailech a mají na sobě tentýž typ oblečení jako mumie. Z jedné lodi se zřejmě vykládá stádo zvířat.“

Giordino se těsně přiblížil k Pat a díval se přivřenýma očima na vyryté piktogramy. „Jednorožci,“ oznámil. „Jsou to jednorožci. Podívejte, mají jenom jeden roh, který jim vychází z vrcholku hlavy.“

„Podivné,“ zamumlal pochybovačně Hatfield. „Tak podivné, jako sochy neexistujících řeckých bohů.“

„Jak to víte?“ namítl Pitt. „Možná že jednorožci před devíti tisíci roky skutečně existovali, předtím než vyhynuli společně s huňatými mamuty a šavlozubými tygry.“

„Zajisté, spolu s Medusami s hady místo vlasů a s Kyklopy s jedním okem na čele.“

„Nezapomeňte na obludy a draky,“ dodal Giordino.

„Dokud nebudou nalezeny kosti nebo zkameněliny, které dokážou, že existovali,“ řekl Hatfield, „budou muset zůstat bájí z minulosti.“

Pitt s Hatfieldem dále nediskutoval. Otočil se a odešel za kamenná křesla, jež dosud podpírala mumie, a zadíval se pozorně na velký závěs sešitý ze zvířecích kůží, jenž zakrýval zadní stěnu. Velmi jemně pozvedl jeden konec závěsu a podíval se pod něj. Na tváři se mu objevil tajemný výraz,

„Opatrně,“ varoval jej Hatfield. „Je to velmi křehké.“

Pitt si jej nevšímal a zvedal oběma rukama závěs, dokud se mu neshrnul nad hlavou.

„Neměl byste se toho dotýkat,“ napomenul jej podrážděně Hatfield. „Je to nesmírně cenná historická památka a mohla by se

rozpadnout na kusy. Dokud nemůže být konzervována, musí se s ní zacházet ohleduplně.“

„Co je pod ním, je dokonce ještě cennější,“ řekl Pitt lhostejným hlasem. Kývl na Giordina. „Popadni pár těch kopí a použij je k podepření toho závěsu.“

Hatfield, jemuž se obličej zbarvil karmínově, se pokoušel Giordina zarazit, ale to by se byl mohl zrovna tak dobře pokusit zastavit traktor. Giordino jej zahnal z cesty, a aniž by po něm vrhl stranou jediný pohled, popadl dvě z oněch starodávných obsidiánových kopí, zarazil jejich špičky do podlahy komory a použil jejich silnější konce k podepření závěsu. Poté Pitt upravil reflektory tak, že se kužely jejich světla soustředily na závěs.

Pat zatajila dech a upřela zrak na čtyři velké kruhy vytesané do vyleštěné stěny, s podivnými obrazy vysekanými uvnitř jejich obvodu. „Je to nějaký druh rytých piktogramů,“ pronesla vážně.

„Vypadají jako mapy,“ ozval se Giordino.

„Mapy čeho?“

Na Pittových rtech se rozprostřel pobavený úsměv. „Čtyři různá zobrazení země.“

Hatfield pokukoval svými brýlemi přes Patino rameno. „To je k smíchu. Tyhle ryté piktogramy nevypadají jako žádné starodávné mapy, které jsem kdy viděl. Jsou příliš podrobné a určité svou podobou nepřipomínají zeměpis tak, jak ho znám.“

„To proto, že vaše povrchní mysl si nedokáže představit kontinenty a pobřežní linie tak, jak existovaly před devíti tisíci roky.“

„Musím souhlasit s doktorem Hatfieldem,“ řekla Pat. „Jediné, co vidím, je řada něčeho, co by mohly být malé a velké ostrovy s rozečkanými liniemi pobřeží, obklopené zvlněným zobrazením připomínajícím rozlehlé moře.“

„Já podle Rorschachova testu na tvar inkoustové skvrny hlasuji pro motýla polámaného protiletadlovou palbou,“ zabručel cynicky Giordino.

„Právě jsi klesl o padesát bodů na stupnici inteligence,“ odsekl Pitt. „Myslel jsem, že ze všech lidí se mohu spolehnout právě na tebe, že rozluštíš tu hádanku.“

„Co *opravdu* vidíte?“ zeptala se Pat Pitta.

„Vidím čtyři různé pohledy na svět, jak byl viděný z pevniny Antarktidy před devíti tisíci roky.“

„Všechny žerty stranou,“ řekl Giordino, „máš pravdu.“

Pat ustoupila dozadu, aby získala celkový pohled. „Ano, dokážu teď začít rozlišovat další kontinenty. Ale zaujímají jinou polohu. Skoro to vypadá, jako by se svět posunul.“

„Nedokážu pochopit, jak do toho všeho zapadá Antarktida,“ trval na svém Hatfield.

„Je přímo před vašima očima.“

„Jak si můžete být tak naprosto jistý?“ zeptala se ho Pat.

„Zajímalo by mě vědět, jak jste k tomu závěru došel,“ posmíval se Hatfield.

Pitt se podíval na Pat. „Máte ve vaší dámské kabele nějakou křidu, kterou používáte ke zvýraznění nápisů ve skále?“

Usmála se. „Křída došla. Nyní dáváme přednost talkovému pudru.“

„Dobrá, sem s ním, a ještě mi dejte pár papírových kapesníků. Všechny ženy s sebou nosí papírové kapesníky.“

Zalovila v kapse a podala mu malý balíček kosmetických kapesníků. Potom lovila ve své kabele mezi poznámkovými bloky, fotografickou výzbrojí a nářadím používaným pro zkoumání starodávných symbolů ve skále, dokud nenašla nádobku s talkovým pudrem.

Pitt strávil to malé čekání tím, že namočil papírový kapesník do vody z polní láhve a navlhčil jím piktogramy vytesané na stěně, tak aby talek ulpěl ve vyrytém kameni. Poté mu Pat podala talek, a on jej začal lehce nanášet na hladký povrch kolem starobylého výtvarného umění. Asi po třech minutách odstoupil a obdivoval své dílo.

„Dámy a pánové, tady máte Antarktidu.“

Všichni tři zírali napjatě na neumělý povlak z bílého mastku, jež Pitt nanesl na vyleštěnou skálu a potom seřel, čímž vyznačil vyryté znaky. Nyní se to celé zřetelně podobalo pevnině na jižním pólu.

„Co to všechno znamená?“ zeptala se zmatená Pat.

„To znamená,“ vysvětloval Pitt a pokynul rukou směrem k mumiím, sedícím němě ve svých trůnních křeslech, „že tito pradávni lidé se procházeli po Antarktidě tisíce let před člověkem dnešní

doby. Obepluli a zmapovali ji dříve, než byla pokryta ledem a sněhem.“

„Nesmysl!“ zasupěl Hatfield. „Je vědecky prokázaným faktem, že ta pevnina byla až na tři procenta po miliony let pokryta vrstvou ledu.“

Pitt několik vteřin nic neříkal. Upíral svůj pohled na starodávne postavy, jako by byly živé, a jeho oči se pohybovaly z jedné tváře na druhou, jako by s nimi chtěl komunikovat. Nakonec pohybem ruky ukázal směrem k těm prastarým, mlčenlivým mrtvým. „Odpovědí se nám dostane od nich,“ pronesl s nezlomným přesvědčením.

HIRAM YAEGER SE VRÁTIL ke svému počítačovému komplexu po obědě a nesl si velkou lepenkovou krabici se štěnětem baseta, které zachránil z městského útulku pro zatoulaná domácí zvířata, předtím než se podle rozvrhu mělo uspat. Jelikož mu rodinný zlatý retriever posel stářím, Yaeger přísahal, že pohřbil svého posledního rodinného psa, a odmítal jej nahradit. Ale jeho dvě dospívající dcery prosily a úpěnlivě si žádaly dalšího, ba dokonce hrozily, že budou zanedbávat studium ve škole, jestliže jejich retriever nebude nahrazen. Yaegerovou jedinou útěchou bylo, že nebyl prvním otcem, který byl svými dětmi donucen přinést domů nějaké zvíře.

Původně měl v úmyslu najít si jiného zlatého retrievera. Jakmile však pohlédl do smutných, oduševnělých očí baseta, jež měly velikost kávového šálku, a uviděl to nemotorné tělíčko s krátkýma nohama, velkými packami a ušima, které táhl po zemi, dočista mu propadl. Rozložil si po pracovním stole noviny a dovolil štěněti, aby se volně pohybovalo, ale to si raději lehlo v otevřené krabici na ručník a civělo na Yaegera, jemuž připadalo téměř nemožné, aby své soustředění odvedl pryč od těch smutných očí.

Nakonec se přinutil věnovat pozornost práci a zavolal Max. Objevila se na monitoru a zamračila se na něj. „Musíš mě vždycky takhle nechat čekat?“

Sáhl dolů a pozvedl štěně, aby ho Max viděla. „Udělal jsem si cestou krátkou zastávku a vyzvedl si štěně pro své dcery.“

Obličej Max okamžitě změkl. „Je rozkošné. Děvčata by měla být nadšená.“

„Pokročila jsi v dešifrování těch nápisů?“ zeptal se.

„Poměrně dost jsem objasnila význam těch symbolů, ale dá to trochu práce spojit je do slov, která mohou být vysvětlena anglicky.“

„Pověz mi, co zatím máš.“

„Ve skutečnosti docela dost,“ řekla Max pyšně.

„Poslouchám.“

„Někdy kolem roku 7000 před Kristem svět postihla pořádná katastrofa.“

„Máš nějakou představu, co to bylo?“ vyptával se Yaeger.

„Ano, bylo to zaznamenáno na mapě oblohy na stropě té komory v Coloradu,“ vysvětlovala Max. „Ještě jsem nerozluštila celé to vyprávění, ale zdá se, že ne jedna, ale dvě komety se sem přihnaly ze vzdáleného vnějšího slunečního systému a způsobily celosvětovou kalamitu.“

„Jsi si jistá, že to nebyly dva asteroidy? Nejsem žádný astronom, ale nikdy jsem neslyšel o kometách obíhajících souběžně.“

„Na té mapě hvězdné oblohy byly vidět dva předměty s dlouhými ocasy, cestující bok po boku, které se střetávají se Zemí.“

Yaeger dal dolů ruku, a přitom jak mluvil, pohlídl psa. „Dvě komety udeřily současně. V závislosti na své velikosti musely způsobit obrovské zemětřesení.“

„Lituji, Hirame,“ řekla Max, „neměla jsem v úmyslu tě zmást. Pouze jedna z těch komet zasáhla Zemi. Ta druhá obletěla Slunce a zmizela v hlubinách vesmíru.“

„Udávala mapa hvězdné oblohy místo, kam ta kometa dopadla?“

Max zavrtěla hlavou. „Zobrazení místa dopadu naznačovalo Kanadu, pravděpodobně někde v oblasti Hudsonova zálivu.“

„Jsem na tebe hrdý, Max.“ Yaeger si do klína vyzvedl baseta, který okamžitě usnul. „Mohla bys být klasickým detektivem.“

„Vyřešit zločin obyčejných lidí by bylo pro mě pouhou dětskou hračkou,“ řekla Max povzneseně.

„Dobrá, máme tu kometu, která asi 7000 let před Kristem pronikla v kanadské provincii k Zemi a způsobila celosvětovou zkázu.“

„To je pouze první dějství. Jádro toho příběhu přijde později, spolu s popisem oněch lidí a jejich civilizace, jež existovala před tou pohromou a jejími následky. Skoro všichni byli zničeni. Těch pár ubožáků, co přežilo, bylo příliš oslabeno, než aby si znovu

vybudovalo svou říši, a chápalo jako své božské poslání potulovat se po světě, vzdělávat primitivní obyvatele doby kamenné onoho období, kteří zůstali naživu v odlehlých oblastech, a budovat památníky varující před další pohromou.“

„Proč očekávali další hrozbu z vesmíru?“

„Z toho, co mohu usoudit, předvíдали návrat oné druhé komety, jež by dokončila to dílo úplné zkázy.“

Yaeger málem oněměl. „Naznačuješ snad, Max, že skutečně existovala civilizace zvaná Atlantida?“

„To jsem neřekla,“ prohlásila Max podrážděně. „Ještě jsem nezjistila, jak se ti pradávni lidé nazývali. Vím ale, že se pouze matně podobali dochovanému vyprávění Platóna, toho slavného řeckého filosofa. Jeho záznam rozhovoru, který se odehrál dvě stě let před ním mezi jeho předkem, velkým řeckým státníkem Solónem a jedním egyptským knězem, je první písemnou zprávou o zemi zvané Atlantida.“

„Tu legendu každý zná,“ řekl Yaeger, a jeho myšlenky odlétaly kamsi do prázdna. „Ten kněz vyprávěl o nějaké ostrovní pevnině větší než Austrálie, jež vystupovala uprostřed Atlantského oceánu západně od Herkulových sloupů, neboli Gibaltarské úžiny, jak ji dnes známe. Před několika tisíci lety byla zničena a po velkém vyzdvižení zemské kůry se potopila do moře a zmizela. Hádanka, která byla záhadou pro ty, co jí věřili, a která je dodnes terčem posměchu dějepisců. Osobně mám tendenci se přiklonit k jejich názoru, že Atlantida není ničím víc než ranou vědecko-fantastickou ságou.“

„Možná to vůbec nebyla naprostá smyšlenka.“

Yaeger zíral na Max se svráštělým obočím. „Není tu naprosto žádný geologický základ pro ztracenou pevninu, která by byla zmizela uprostřed Atlantského oceánu před devíti tisíci roky. Nikdy neexistoval. Rozhodně ne mezi severní Afrikou a Karibským mořem. Nyní se všeobecně uznává, že ta legenda je spjatá s katastrofickým zemětřesením a povodní, způsobenými sopečnou erupcí, ke které došlo na ostrově Thera čili Santorini, jak je dneska znám, a která vyhladila historicky významnou minójskou civilizaci na Krétě.“

„Tak ty si myslíš, že Platónovo vypodobnění Atlantidy v jeho dílech *Critias* a *Timaeus* je výmysl.“

„To není vypodobnění, Max,“ přednášel Yaeger počítači. „On vyprávěl svůj příběh v dialogu, který byl ve starém Řecku oblíbeným žánrem. Příběh není autorem líčen ve třetí osobě, ale podáván čtenáři dvěma či více vypravěči, z nichž jeden se ptá druhého. A já se opravdu domnívám, že Platón si Atlantidu vymyslel a se škodolibou radostí věděl, že budoucí generace se nechají napálit, napíšou na to téma tisíce knih a budou o něm nekonečně debatovat.“

„S tebou je to těžké, Yaegere,“ řekla Max. „Přepokládám, že nevěříš v předpovědi Edgara Cayce, toho známého okultisty.“

Yaeger pomalu zavrtěl hlavou. „Cayce tvrdil, že viděl Atlantidu klesat a zdvíhat se v Karibském moři. Kdyby nějaká vyspělá civilizace v té oblasti někdy existovala, ty stovky ostrovů by byly poskytly klíč k té záhadě. Ale dodnes nebyl nalezený ani jeden hliněný střep z nějaké dávné kultury.“

„A ty velké kamenné kvádry, co poblíž ostrovů Bimini vytvářejí jakousi podmořskou cestu?“

„To je geologický útvar, který je možné nalézt v několika dalších částech moří.“

„A co ty kamenné sloupy, které byly nalezeny na mořském dně u Jamajky?“

„Prokázalo se, že to byly sudy suchého betonu, který ztvrdl ve vodě, potom co se loď, která je vezla jako náklad, potopila a dřevěné bednění se rozpadlo. Smiř se s fakty, Max. Atlantida je mýtus.“

„Jsi starý hlupák, Hirame. Víš to?“

„Říkám jenom, jak to je,“ pronesl Yaeger podrážděně. „Raději nevěřím na starodávnou vyspělou civilizaci, o níž se někteří snílci domnívají, že měla lodi s raketovým pohonem a drtiče kuchyňských odpadků.“

„Aha,“ řekla Max ostře, „a v tom je ten háček. Atlantida nebyla jedním obrovským městem obydleným Leonardy da Vinci a Thomasy Edisony, ani neležela na ostrovní pevnině obklopené kanály, jak ji popsal Platón. Podle toho, co zjišťuji, ti pradávni lidé byli svazem malých mořeplaveckých národů, které se plavily po celém světě a zmapovaly ho čtyři tisíce let předtím, než Egypťané

vybudovali své pyramidy. Byli dobyvateli moří. Věděli, jak využívat proudy, a osvojili si nesmírné vědění v oboru astronomie a matematiky, což jim umožňovalo zvládat navigaci. Vyvinuli síť pobřežních přístavních měst a vybudovali obchodní impérium tím, že těžili a převáželi nerostnou rudu, kterou přetvářeli na kovy. Lišili se tak od jiných lidí téhož tisíciletí, kteří žili ve vyšších nadmořských výškách, vedli kočovný způsob života a přežili onu pohromu. Mořeplavci měli smůlu, že byli zničeni obřími přílivovými vlnami a beze stopy se ztratili. Cokoli nyní zůstává z jejich přístavních měst, leží hluboko pod vodou a je pohřbeno pod třiceti metry nánosů.“

„Ty jsi od včerejška rozluštila a shromáždila všechny tyhle údaje?“ tázal se Yaeger s neskrývaným úžasem.

„Jdu rovnou k věci,“ autoritativně prohlásila Max, „a snad bych mohla dodat, že tu nečinně nesedím a nečekám, až mému terminálu zrezaví vnitřnosti.“

„Max, ty jsi mistryně.“

„Nic to ve skutečnosti není. Koneckonců jsi to byl ty, kdo mě postavil.“

„Poskytla jsi mi toho tolik k úvahám, že to vše nemohu strávit.“

„Jdi domů, Hirame. Vezmi svou manželku a dcery do kina. Dobře se vyspi, zatímco já budu žhavit své mikroprocesory. Až se tu potom ráno posadíš, budu mít opravdu informace, po nichž se ti na hlavě stočí tvůj koňský ohon.“

KDYŽ PAT DOKONČILA fotodokumentaci nápisů a podivných map uvnitř pohřební komory, byli ona a Giordino letecky přepraveni do Kapského Města, kde se v nemocnici setkali s Rudim Gunnem nedlouho po jeho operaci. Tím že Gunn ignoroval příkazy nemocničního personálu a angažoval Giordina, aby jej propašoval do letadla směřujícího ven z Afriky, způsobil výstup, jenž hraničil s rozruchem. Giordino mu rád vyhověl a za pomoci schopné Pat tajně propašoval neústupného malého ředitele NUMA kolem lékařů a sester skrze údržbářský suterén nemocnice a do limuzíny, dříve než urychleně odjeli na městské letiště, kde už čekalo manažerské tryaskové letadlo, aby s nimi zaletělo zpátky do Washingtonu.

Pitt s doktorem Hatfieldem a týmem SEAL válečného námořnictva tam ještě zůstali. Společně pak pečlivě zabalili artefakty a nasměrovali jejich leteckou přepravu helikoptérou na hlubinnou výzkumnou loď NUMA, jež byla předtím odkloněná k ostrovu St. Paul. Hatfield se zdržoval kolem mumii, šetrně je balil do pokrývek z lodi a pečlivě je upravoval do dřevěných beden na cestu do své laboratoře na Standfordské univerzitě, kde je hodlal podrobit hloubkové analýze.

Poté co byla do vrtulníku NUMA naložena poslední mumie, Hatfield je a artefakty doprovodil na krátkém letu k lodi. Pitt se otočil a potřásl rukou poručíku Jacobsovi. „Děkuji vám za vaši pomoc, poručíku, a poděkujte, prosím, za mne také svým mužům. Bez vás bychom to nikdy nedokázali.“

„Nedostáváme často za úkol dělat průvodce starým mumiiím,“ pravil Jacobs s úsměvem. „Je mi skoro líto, že ti teroristé se nám nepokusili je vyrvat.“

„Myslím si, že to nebyli teroristé v pravém slova smyslu.“

„Vrah zůstane vrahem, ať mu dáte jakékoli jméno.“

„Máte namířeno zpátky do Států?“

Jacobs přikývl. „Dostali jsme příkaz doprovodit těla těch útočníků, tak znamenitě poslaných na onen svět vašimi přáteli, do nemocnice Waltera Reeda ve Washingtonu k ohledání a možné identifikaci.“

„Přeji vám hodně štěstí,“ řekl Pitt.

Jacobs vztyčil ruku ke krátkému pozdravu. „Snad se zase někde setkáme.“

„Bude-li nějaké příště, doufám, že to bude na pláži na Tahiti.“

Pitt stál v tom nekonečném mrhnutí a pozoroval, jak letoun Osprey se sklopným rotorem, určený pro námořní pěchotu, visel ve vzduchu, zatímco příslušníci námořní pěchoty vylézali na jeho palubu. Stál tam ještě, když letadlo zmizelo v nízkých oblacích. Byl teď jediným člověkem na ostrově.

Odešel nazpět do vyprázdněné pohřební komory a naposledy se podíval na mapy zeměkoule vyryté do její protější stěny. Reflektory byly odstraněny, a tak zaměřil svou svítilnu na ty starobylé námořní mapy.

Kdo byli ti dávní kartografové, co před mnoha tisíciletími nakreslili tak neuvěřitelně přesné mapy Země? Jak mohli zmapovat Antarktidu, když byla pohřbená pod masivní pokrývkou z ledu? Mohla mít jižní polární pevnina před několika tisíci roky teplejší podnebí? Mohla být obyvatelnou pro lidi?

Představa leduprosté Antarktidy nebyla jedinou nesrovnalostí. Pitt se o tom nezmínil ostatním, ale vyvedla jej z rovnováhy poloha ostatních světadílů a Austrálie. Nebyly tam, kde se předpokládalo, že měly být. Zdálo se mu, že obě Ameriky, Evropa a Asie byly znázorněny téměř více než tři tisíce kilometrů dál na sever, než měly být. Proč ti staří národové, kteří jinak vypočítali pobřežní čáry s takovou přesností, umístili světadíly ve vztahu k obvodu Země tak daleko od jejich stanovených poloh? Ten postřeh jej mátl.

Ti mořeplavci jasně měli vědeckou schopnost, jež byla daleko větší než u kulturních ras a civilizací, které po nich následovaly. Jejich doba se také zdála být vyspělejší v umění psaní a komunikace,

než byly ty ostatní, co přišly o tisíce let později. Jaký vzkaz, jenž byl na věky vyryt do kamene, se snažili předat po ustavičně se pohybujícím moři času? Byl to vzkaz naděje, nebo varování před přírodními pohromami, jež měly nastat?

Myšlenky, které se Pittovi honily hlavou, byly přerušeny, když se v tunelu ozvaly zvuky listů rotoru a motorového výfuku, jež oznámily návrat helikoptéry, která jej měla dopravit na výzkumnou loď. S pocitem úlevy zanechal uvažování a v tomtéž okamžiku zhasl svítidlu a vyšel z temné komory ven.

ANIŽ MARNIL ČAS ČEKÁNÍM na vládní dopravní prostředek, Pitt odletěl z Kapského Města do Johannesburgu, kde stihl let společnosti South African Airlines do Washingtonu. Většinu cesty prospal, pouze se vydal na krátkou procházku, aby si natáhl nohy, když letadlo přistálo kvůli doplnění paliva na Kanárských ostrovech. Byla skoro půlnoc, když vyšel ven z letištní budovy Dullesova letiště. Byl příjemně překvapen, když zjistil, že u okraje chodníku čeká oslnivý ford kabriolet z roku 1936 se zesíleným motorem a spuštěnou střechou. Ten vůz vypadal tak trochu jako z Kalifornie padesátých let. Karoserie a blatníky byly nalakovány prvotřídní metalickou kaštanovou hnědí, jež se blyštěla ve světlech letištní budovy. Nárazníky byly žebrového typu z modelu De Soto z roku 1936. Rýhované kruhové talíře kryly přední kola, zatímco ta zadní byla skryta kapkovitými zástěrkami. Přední sedadla a nouzové sedadlo v zavazadlovém prostoru byly potaženy kůží ve světle hnědé barvě. To elegantní malé auto bylo poháněno plochým osmiválcovým motorem, jenž byl odshora až dolů přestavěný tak, aby dával výkon 225 koňských sil. Zadní konec vozu byl vybavený padesát let starým převodovým systémem rychloběhu.

Jako by automobil nestačil k tomu, aby se lidé za ním otáčeli, žena sedící za volantem byla rovněž oslnivá. Její dlouhé vlasy barvy skořice chránil před lehkým větříkem u letiště barevný šátek. Měla výrazné lícní kosti modelky, zvýrazněné plnými rty, krátký rovný nos a fialkové oči, z nichž vyzařovalo osobní kouzlo. Pod

tmavošedým kabátem z beránčí vlny, který jí sahal ke kolenům, měla na sobě mohutný rolák z alpakové vlny v barvě hnědého podzimního listí a tmavošedé kalhoty z vlněného tvídu.

Loren Smithová, členka Kongresu za Colorado, vyslala okouzující úsměv. „Kolikrát jsem se s tebou takhle setkala a řekla, Vítej doma, námořníku?“

„Nejméně osmkrát, pokud si vzpomínám,“ řekl Pitt, šťastný, že si jeho dlouholetá romantická láska udělala ve svém naplněném pracovním programu volno, aby jej vyzvedla na letišti v jednom z aut z jeho sbírky.

Hodil svůj kempinkový vak dozadu na nouzové sedadlo, poté vklouzl do sedadla pro spolujezdce, naklonil se, políbil ji a dlouhou chvíli ji držel v náručí. Když se konečně odtáhl a pustil ji, prudce oddychovala a lapala po dechu. „Opatrně, nechci skončit jako Clinton.“

„Veřejnost schvaluje aféry političek.“

„To si myslíš ty,“ pravila Loren, stlačila startovací páčku na sloupku řízení a stiskla knoflík startéru. Při prvním otočení motor naskočil a vyslal svými tlumiči a dvojíty výfukovými rourami ladný chraplavý řev. „Kam to bude? Do tvého hangáru?“

„Ne, rád bych se na moment zastavil na ústředí MUMA a zkontroloval si počítač kvůli nejnovější zprávě od Hirama Yaegera o programu, na kterém pracujeme.“

„Musíš být jediným svobodným mužem v této zemi, který ve svém bytě nemá počítač.“

„Nechci ho mít v domě,“ pravil vážně. „Mám v chodu příliš mnoho dalších projektů, u nichž nemusím plýtvat časem surfováním po internetu a odpovídáním na e-maily.“

Loren se rozjela od okraje chodníku a namířila s fordkou na širokou silnici vedoucí do města. Pitt seděl mlčky a byl dosud ponořen v myšlenkách, když se ve výhledu objevil washingtonský pomník, ozářený světly na jeho podstavci. Loren Dirka dost dobře znala, aby věděla o jeho zvyklostech. Bylo jen otázkou několika minut, než se vrátí zpátky na zem.

„Co je nového v Kongresu?“ zeptal se nakonec.

„Jako by tě to zajímalo,“ odvětila lhostejně.

„Je to tak nudné?“

„Debaty o rozpočtu dívku zrovna sexuálně nevzrušují.“ Potom její hlas získal měkčí tón. „Slyšela jsem, že Rudi Gunn byl docela ošklivě postřelený.“

„Ten chirurg v Jižní Africe, který se specializuje na opravu kostí, odvedl skvělou práci. Rudi bude pár měsíců kulhat, ale to mu nezabrání v řízení operací NUMA zpoza svého stolu.“

„Al říkal, že jsi v Antarktidě dostal zabrat.“

„Ne zas tolik jako oni na skále, ve srovnání s níž vypadá Alcatraz jako botanická zahrada.“

Otočil se k ní s hloubavým výrazem v očích a pravil: „Ty jsi ve Výboru pro mezinárodní obchodní vztahy?“

„To jsem.“

„Jsou ti dobře známy nějaké velké obchodní společnosti v Argentině?“

„Cestovala jsem tam při několika příležitostech a setkala se s jejich ministry financí a obchodu,“ odpověděla. „Proč se ptáš?“

„Slyšela jsi někdy o nějaké organizaci, která si říká společnost Nový osud nebo obchodní společnost Čtvrtá říše?“

Loren chvíli přemýšlela. „Jednou jsem se v Buenos Aires během svého obchodního posláním setkala s výkonným ředitelem podniku Destiny Enterprises. Jestli si to správně pamatuji, jmenoval se Karl Wolf.“

„Jak je to dávno?“ zeptal se Pitt.

„Asi čtyři roky.“

„Máš dobrou paměť na jména.“

„Karl Wolf byl hezký a elegantní muž, opravdu okouzlující člověk. Ženy na takové muže nezapomínají.“

„Je-li tomu tak, proč se mě dosud držíš?“

Vrhla po něm rychlý pohled a provokativně se na něj usmála. „Ženy rovněž přitahují zemití, drsní a živočišní muži.“

„Drsný a živočišný jsem já.“ Pitt ji jednou paží objal a kousl ji do ušního lalůčku.

Odvrátila pryč hlavu. „Ne když řídím.“

Něžně jí stiskl pravé koleno a uvolnil se na sedadle, přičemž se díval vzhůru na hvězdy, jež se třpytily ve svěží jarní noci skrze větve

stromů, které se jim míhaly nad hlavou a na nichž právě začínalo rašit nové listí. Nechal si to jméno projít hlavou a došel k rozhodnutí, že je to dobré německé jméno. Podnik Destiny Enterprises stál určitě za to, aby se na něj podíval, i kdyby se snad ukázalo, že to vede do slepé uličky.

Loren hladce řídila a obratně mýjela těch několik aut, jež byla ještě na silnici, načež zabočila na příjezdovou cestu vedoucí do podzemního parkoviště budovy ústředí NUMA. Ze strážnice vyšel zaměstnanec ochranky, poznal Pitta a mávnutím ruky jim dovolil projet a pozdržel se, aby obdivoval blyštící se starý ford. Na hlavním parkovacím patře byla pouze tři další auta. Zastavila fordku u výtahů, zhasla světla a vypnula motor.

„Chceš, abych šla s tebou nahoru?“ zeptala se Loren.

„Budu tam jen pár minut,“ řekl Pitt a vystoupil z vozu.

Výtah jej vyvezl do hlavního vestibulu, kde se automaticky zastavil, a on se musel zapsat strážnému u bezpečnostní přepážky, obklopené řadou televizních monitorů, jež poskytovaly pohled do různých prostor budovy.

„Děláte přesčas?“ zeptal se strážný přívětivě.

„Jenom jsem se narychlo zastavil,“ poznamenal Pitt a potlačoval zívnutí.

Ještě než vyjel výtahem nahoru do své kanceláře, Pitt měl předtuchu a vystoupil v desátém patře. Přesně jak tušil, Hiram Yaeger pracoval dlouho do noci. Zvedl hlavu, když Pitt vešel do jeho soukromého panství, a oči měl zarudlé od nedostatku spánku. Ze svého kybernetického světa upírala pohled Max.

„Dirku,“ zamumlal, vstal ze židle a potřásl mu rukou. „Neočekával jsem, že sem zabloudíš v tuhle noční dobu.“

„Pomyslel jsem si, že se podívám, co jste ty a doktorka O'Connellová vyhrabali ze špíny dávnověku,“ pravil bodře.

„Mám hrozně nerada banální metaforu,“ řekla Max.

„Od tebe by to už stačilo,“ pravil Yaeger s předstíraným podrážděním. Nato řekl Pittovi: „Dnes večer v deset hodin jsem nechal tištěnou zprávu o našich nejnovějších nálezech na psacím stole admirála Sandeckera.“

„Půjčím si ji a vrátím ji hned ráno.“

„Neukvapuj se. Dopoledne bude mít schůzku s ředitelem Národní agentury pro oceány a ovzduší.“

„Měl bys být doma s manželkou a dětmi,“ řekl Pitt.

„Dělal jsem s doktorkou O'Connellovou dlouho do noci,“ pravil Yaeger a mnul si znavené oči. „Právě jsi ji minul.“

„Dala se do práce ihned po návratu, aniž si po cestě odpočinula?“ zeptal se překvapeně Pitt.

„Je to opravdu pozoruhodná žena. Kdybych nebyl ženatý, tak bych se o ni ucházel.“

„Vždycky jsi pocítoval náklonnost k vysokoškolsky vzdělaným ženám.“

„Říkával jsem, že mozek má přednost před krásou.“

„Je tu něco, co mi můžeš říct, dříve než se prokoušu tvou zprávou?“ dotazoval se Pitt.

„Je to úžasný příběh,“ řekl Yaeger málem toužebně.

„S tím souhlasím,“ dodala Max.

„Toto je soukromý rozhovor,“ řekl podrážděně Yaeger obrazu Max, než ho vypnul. Postavil se a protáhl se. „Máme zde neuvěřitelný příběh mořeplavecké rasy lidí, která žila před úsvitem doložených dějin a byla zničená, potom co kometa zasáhla Zemi a způsobila veliké vlny, které pohltily přístavní města, jež vybudovali v téměř každém koutě zeměkoule. Žili a zemřeli v zapomenutém věku a v daleko odlišném světě, než jaký známe dnes.“

„Když jsem posledně mluvil s admirálem, nevyločil legendu o Atlantidě.“

„Ta ztracená pevnina uprostřed Atlantiku mi do toho nezapadá,“ pronesl Yaeger vážně. „Ale není pochyb o tom, že existoval celý svaz námořních národů, jejichž lidé podnikali rozsáhlé plavby po všech mořích a zmapovali všechny kontinenty.“ Odmlčel se a pohlédl na Pitta. „Fotky těch nápisů a mapy světa, co udělala Pat uvnitř té pohřební komory, jsou v laboratoři. Hned po ránu by měly být připravené k naskenování do počítače.“

„Je na nich patrné rozmístění kontinentů, které se mnohem liší od Země dneška,“ pravil Pitt přemýšlivě.

Yaegerovy krví podlité oči se dívaly upřeně a zamyšleně. „Začínám mít pocit, že se událo cosi mnohem katastrofálnějšího než

zásah komety. Bedlivě jsem prozkoumal geologické údaje, které moji lidé nashromáždili za minulých deset let. Doba ledová skončila zcela nečekaně společně s divokými výkyvy moře. Jeho hladina je nyní o víc než devadesát metrů výš než před devíti tisíci roky.“

„To by umístilo jakoukoli budovu nebo pozůstatky po Atlantid'anech docela hluboko pod pobřežní vody.“

„Nemluvě o jejich pohřbení pod silným nánosem bahna.“

„Nazývali sami sebe Atlantid'any?“ zeptal se Pitt.

„Pochybuji, že věděli, co to slovo znamená,“ odvětil Yaeger. „Atlantida je řecky Atlantis a znamená dceru Atlase. Skrze Platóna se po celé věky stala známá jako svět předtím, než začaly dějiny, neboli to, co se nazývá předpotopní civilizací. Dnes každý, kdo umí číst, a většina těch, co neumí, ví o Atlantidě. Všechno možné, od hotelů v letoviscích, technických a finančních společností, maloobchodních prodejen a výrobců plaveckých bazénů až po tisíc výrobků včetně druhů vín a potravin nese jméno Atlantis. Nesčetné články a knihy byly napsány o této ztracené pevnině, právě tak jako se stala námětem televizních a filmových snímků. Ale až dodneška si jedině ti, co věří na Santa Clause, UFO a v nadpřirozeno, mysleli, že to bylo víc než prostý smyšlený příběh vytvořený Platónem.“

Pitt přešel ke dveřím a otočil se. „Jsem zvědav, co budou lidé říkat,“ pravil zadumaně, „až zjistí, že taková civilizace skutečně existovala.“

Yaeger se usmál. „Mnozí z nich řeknou: „Vždyť jsem ti to povídal.“

KDYŽ PITT OPUSTIL YAEGERA a vystoupil z výtahu do kanceláře vedení NUMA, nemohl si nepovšimnout, že světla v chodbě vedoucí k souboru místností admirála Sandeckera byla ztlumena na nejnižší stupeň. Zdálo se být zvláštní, že byla dosud rozsvícená, ale usoudil, že by tu mohl být bezpočet důvodů pro slabé osvětlení. Na konci chodby zatlačením otevřel skleněné dveře do předpokoje od admirálovy vnitřní kanceláře a soukromé konferenční místnosti. Jak vstoupil dovnitř a prošel kolem psacího stolu

admirálový sekretářky Julie Wolfové, ucítil výraznou vůni pomerančových květů.

Zarazil se ve dveřích a šmátral po vypínači světla. V tom okamžiku vyskočila ze tmy postava sehnutá v pase a běžela na něj. Bylo příliš pozdě, a on ztuhl, když mu vetřelec vrazil hlavu rovnou do břicha. Klopýtl nazpátek a udržel se na nohou, ale prohnul se, když mu náraz vyrazil dech. Jak se stočili, rychle chňapl po svém útočníkovi, ale Pitt byl nečekaně překvapen, a útočník tedy jeho paži prudce odrazil.

Zatímco lapal po dechu a jednou rukou si pevně svíral břišní partie, Pitt našel vypínač a rozsvítil. Jeden letmý pohled na Sandeckerův psací stůl mu stačil, aby věděl, jaké bylo vetřelcovo poslání. Admirál si fanaticky udržoval čistý stůl. Každý večer, než odešel do svého bytu ve Watergate, pečlivě uložil papíry a složky do zásuvky. Na desce stolu se nenacházela žádná Yaegerova zpráva o starodávných mořeplavcích.

S pocitem, jako by měl žaludek zavázaný do obrovského uzlu, Pitt běžel k výtahům. Ten se zlodějem sjížděl dolů, zatímco druhý někdo zastavil v patře pod ním. Zoufale mačkal tlačítko a čekal, přičemž se zhluboka nadychoval, aby se zase vzpamatoval. Dveře výtahu se rozevřely, a on do něj skočil a stiskl tlačítko s označením parkoviště. Výtah rychle klesal, aniž zastavil. Díky bohu za výtahy firmy Otis, pomyslně si Pitt.

Byl ze dveří venku, ještě než se zcela otevřely, a utíkal ke svému autu se zesíleným motorem, právě když dvojice červených koncových světel zmizela nahoře na výjezdové rampě. Rozmrštil dveře na straně řidiče, odstrčil Loren na stranu a nastartoval motor.

Loren se na něj tázavě podívala. „Co je tak naléhavého?“

„Viděla jsi toho muže, co právě odjel?“ zeptal se jí, když povolil spojku, zařadil rychlost a dupnul na plynový pedál.

„Ne muže, ale ženu, která měla na sobě kožený kalhotový kostým a přes něj drahý kožich.“

Loren by si takových věcí všimla, říkal si Pitt, když se motor fordky rozeřval a její pneumatiky za úděsného ječení zanechaly na podlaze parkovací garáže dvojité pruhy od gumy. Vyletěl nahoru na

rampu, šlápl na brzdy a smykem se zastavil u strážního domku. Strážný stál vedle příjezdové cesty a upíral zrak do dálky.

„Kam jeli?“ zvolal Pitt.

„Proletěli kolem mě dřív, než jsem je mohl zastavit,“ pravil strážný jako ve snách. „Zahnuli na jih na dálnici. Měl bych zavolat policii?“

„Udělejte to!“ odsekl Pitt, jak s autem vyrazil ven na ulici a namířil si to k Washington Memorial Parkway, jež se nacházela jen o blok domů dál. „Jaký typ auta?“ zeptal se stručně Loren.

„Černý Chrysler 300M s motorem o obsahu tři a půl litru a s výkonem 253 koňských sil. Z nuly na osmdesát kilometrů za hodinu to udělá za osm sekund.“

„Ty znáš jeho technické údaje?“ zeptal se hloupě.

„To bych měla,“ odvětila Loren krátce. „Jeden vlastním, už jsi zapomněl?“

„V tom zmatku mi to vyklouzlo z paměti.“

„Kolik koňských sil má tenhle vynález?“ snažila se překřičet burácení plochého motoru.

„Kolem 225,“ odvětil Pitt, a při vjezdu na dálnici přeřadil a zapojil náhon na všechna čtyři kola.

„Jsem o třídu lepší než ty.“

„Ne když uvážíš, že vážíme skoro o pět set kilo méně,“ pravil Pitt klidně, když u fordky postupně řadil rychlosti. „Naše zlodějka snad má vyšší koncovou rychlost a zvládá to těsněji v zatáčkách, ale mohu ji předehnat ve zrychlení.“

Upravený plochý motor zavyl, jak se jeho otáčky zvýšily. Ukazatel tachometru na palubní desce za volantem se blížil ke sto padesáti kilometrům za hodinu, když Pitt vlétl na odbočku k zadnímu okraji Washingtonu a redukcí přeřadil svůj čtyřkolový náhon na rychloběh. Otáčky motoru okamžitě klesly, jak automobil zrychlil na více než sto šedesát kilometrů za hodinu.

Provoz byl ve všední den v jednu hodinu ráno řídký a Pitt na jasné osvětlené dálnici brzy zahlédl černý Chrysler 300M a začal jej předjíždět. Jeho řidič jel o třicet kilometrů rychleji, než byla nejvyšší povolená rychlost, ale zdaleka nenutil svůj elegantní vůz, aby ze sebe vydal maximum. Přejel do prázdného jízdního pruhu a zdánlivě byl

více zaujat tím, aby se vyhnul policii, než aby si dělal starosti s možností, že ho od budovy NUMA pronásleduje nějaké auto.

Když byla fordka ve vzdálenosti tři sta metrů od zmíněného vozu, Pitt začal zpomalovat, zařadil se za pomaleji jedoucí auta a pokoušel se zůstat z dohledu. Jelikož si myslel, že ho jeho kořist nepozorovala, počal se cítit nanejvýš sebevědomě, ale potom Chrysler prudce zahnul na most Francise Scotta Keye. Když dorazil na druhou stranu řeky Potomac, řízl to ostře doleva a nato kolem rohu doprava do vilové části Georgetownu, přičemž se mu do strany smýkla zadní kola a jejich pneumatiky se skřípěním zaprotestovaly.

„Myslím, že tě objevila,“ pravila Loren a roztřásla se od studeného větru, jenž se hnal kolem předního skla.

„Je mazaná,“ zamumlal Pitt, zklamaný, že v té hře prohrál. Pevně uchopil starý volant ve tvaru bendža a stočil jej až na doraz, čímž fordku otočil o devadesát stupňů. „Namísto aby uháněla rovnou dopředu, zahýbá za každý roh a doufá, že získá dostatečnou vzdálenost, aby pak mohla zahnout, aniž bychom viděli, kterým směrem se dala.“

Byla to hra na kočku a myš, při níž Chrysler vyjížděl jako první ze zatáček, zatímco šedesát pět roků starý automobil se zesíleným motorem znovu získával ztracené metry díky svému většímu zrychlení. Měli za sebou sedm bloků, a přesto byla jejich auta od sebe stejně vzdálená a žádné z nich nezvyšovalo či nesnižovalo náskok.

„Tohle je nový obrat,“ zabručel Pitt a zachmuřeně sevřel volant.

„Co tím myslíš?“

Letmo na ni pohlédl a zašklebil se. „Poprvé, co si pamatuji, jsem já tím, kdo někoho pronásleduje.“

„Tohle by mohlo trvat celou noc,“ řekla Loren, která křečovitě svírala kliku dveří, jako by byla připravená se v případě nehody katapultovat.

„Nebo dokud jednomu z nás nedojde benzín,“ vyhrkl nato Pitt uprostřed ostré zatáčky.

„Neobjeli jsme už jednu tenhle blok?“

„Určitě ano.“

Když se přehnali kolem dalšího rohu, Pitt uviděl, jak zazářila brzdová světla chrysleru, když se neočekávaně zastavil před cihlovým rodinným domem, jedním z několika tvořících blok lemovaný stromořadím. Brzdil a smykem se v té ulici zastavil vedle chrysleru, právě když jeho řidič zmizel za domovními dveřmi.

„Je dobře, že tu honičku vzdala, když ji vzdala,“ pravila Loren a ukázala na páru, jež vystupovala nad kapotu kolem chladiče.

„Nenechala by toho, kdyby to nebyla léčka,“ řekl Pitt, který upřeně hleděl na setmělý rodinný dům.

„Co teď, šerife? Odvoláme policejní oddíl?“

Pitt se na Loren vychytrale podíval. „Ne, ty půjdeš nahoru a zaklepeš na dveře.“

Ohlédla se na něj, a její obličej v záři blízkého pouličního světla vypadal zděšeně. „Ani mě nenapadne.“

„Myslel jsem si, že odmítneš.“ Otevřel dveře a vystoupil z auta. „Tady je můj telefon Globestar. Nebudu-li zpátky za deset minut, zavolej policii a potom vyburcuj admirála Sandeckera. Při sebenepatrnějším zvuku v přitní odsud vypadni – a vypadni rychle. Chápeš?“

„Proč teď nezavoláme policii a nenahlásíme vloupání?“

„Protože tam chci být první.“

„Jsi ozbrojený?“

Jeho rty se rozevřely do širokého úsměvu. „Kdo kdy slyšel o nošení zbraní v autě se zesíleným motorem?“ Otevřel příhrádku na přístrojové desce a vyzvedl z ní kapesní svítilnu. „Tohle bude muset stačit.“ Poté se naklonil do vozu, políbil ji a ponořil se do temnoty obklopující dům.

Pitt svítilnu nepoužil. Bylo zde dost okolního světla z města a od pouličních lamp, aby viděl na cestu po úzkém kamenném chodníčku vedoucím k zadní části domu. Zdála se být strašidelná tma a ticho. Podle toho, co mohl vidět, byl dvůr dobře udržovaný a pečlivě upravený. Vysoké cihlové zdi pokryté úponky břečťanu oddělovaly tento dům od domů po obou stranách. I ony vyhlížely temně, a jejich obyvatelé si blaženě spali v posteli.

Pitt si byl na devadesát devět procent jistý, že dům má bezpečnostní systém, ale pokud zde nebyli krvežízniví psi, vůbec se

nepokoušel pohybovat se potají. Doufal, že zlodějka a její komplici se sami ukážou. Teprve tehdy by si dělal starosti, kam se vrátit. Došel k zadnímu vchodu a byl překvapený, když zjistil, že je otevřen dokořán. Opožděně si uvědomil, že zlodějka se vřítla do domu předním vchodem a ven zadním. Dal se rychle do běhu ke garáži, jež vzadu hraničila s uličkou.

Noční ticho se nečekaně otrásl hlasitým řevem motocyklového výfuku. Pitt rozrazil dveře od garáže a vřít se dovnitř. Staromódní zadní dveře byly ve svých závěsech otevřené směrem ven. Jakási postava v černém kožichu přes kožený kalhotový kostým a vysoké boty se snažila přimět k životu motor motocyklu, a právě se chystala zařadit rychlost a otočit rukojetí plynu, když Pitt s rozběhem vyskočil a vrhl se jezdce na motorce na záda, obtočil jí své paže kolem krku a spadl na stranu, čímž svou protivnici stáhl s sebou.

Pitt ihned věděl, že Loreniny postřehy se potvrdily. To tělo nebylo na muže dost těžké, ani je nepociťoval jako tvrdé. Svalili se na betonovou podlahu garáže, přičemž Pitt zůstal po pádu nahoře. Motocykl spadl na bok a rychle se otáčel dokola, zatímco jeho zadní kolo a pneumatika vydávaly při styku s betonovou podlahou pištivý zvuk, dříve než se uvedl v činnost vypínač a motor se zastavil. Hybná síla zanesla motocykl ke zhrouceným tělům na podlaze, přičemž jeho přední kolo udeřilo jezdce do hlavy a řídítka se vrazila Pittovi do boku; nezlomila mu sice žádnou kost, ale způsobila mu obrovitou modřinu, která bude ještě týdně viditelná.

Bolestivě se zvedl na kolena a našel svou svítilnu, jež dosud zářila ode dveří, kde ji upustil. Dolezl k ní, sebral ji a přešel kuželem jejího světla po nehybném těle vedle motocyklu. Jezdkyně neměla čas si nasadit helmu, takže se ukázala hlava s dlouhými blond vlasy. Přetočil ženu na záda a namířil jí světlo do obličeje.

Nad jedním obočím se jí začala vytvářet podlitina, ale o jejích rysech nebylo pochyby. Přední pneumatika motorky ji omráčila, ale byla naživu. Pitt byl natolik konsternován, že svítilnu málem upustil z ruky, která se až doteď nikdy nezachvěla.

V lékařské profesi je prokázanou skutečností, že krev nemůže ztuhnout, dokud se do žil nevstříkne ledová voda. Ale Pitt měl pocit, jako by mu srdce pracovalo přesčas a čerpalo krev, jež měla dva

stupně pod nulou. V šoku se zakymácel na kolenou, zatímco atmosféra v garáži náhle zhoustla tísnivé doléhajícím pocitem hrůzy. Pitt dobře věděl, kdo byla ta osoba, která pod ním ležela v bezvědomí.

Aniž by ve své mysli o tom seabeméně zapochyboval, díval se do téže tváře, již uviděl u oné mrtvé ženy, která mu poklepala na rameno v potopeném vraku ponorky.

NA ROZDÍL OD VĚTŠINY vládních úředníků na vysoké úrovni nebo členských výkonných funkcionářů přicházel admirál James Sandecker na schůzi vždy jako první. Dával přednost tomu, aby se usadil se svými soubory fakt a byl připraven řídit konferenci vhodným způsobem. Byla to praxe, kterou si osvojil, když velel operacím flotil ve válečném loďstvu.

Ačkoli měl k dispozici velkou konferenční místnost, dával přednost menší pracovně vedle své kanceláře. Ta místnost pro něj byla jakýmsi úkrytem. Na tyrkysovém koberci stál tři a půl metru dlouhý konferenční stůl s přepychovými koženými křesly. Stůl byl ručně vyroben z kusu trupu škuneru z devatenáctého století, jenž ležel hluboko pod vodou jezera Erie. Na stěně bohatě obložené mahagonem visela řada maleb zobrazujících historické námořní bitvy lodí.

Sandecker řídil NUMA jako laskavý diktátor, a to pevnou rukou, ale byl až nadmíru loajální ke svým zaměstnancům. Osobně vybraný bývalým prezidentem, aby úplně od začátku vytvořil Národní mořskou a podmořskou agenturu, vybudoval se dvěma tisíci zaměstnanci dalekosáhlý provoz, jenž pod mořem vědecky prozkoumal každý vrcholek a každé údolí. NUMA si po celém světě vysoce vážili kvůli jejím vědeckým projektům, a její rozpočtové žádosti byly Kongresem zřídka odmítnuty.

Byl blázen do cvičení a udržoval si své dvaasedesát let staré tělo, jež nevědělo, co je to tuk. Měřil kolem sto sedmdesáti centimetrů a díval se na svět oříškově hnědýma očima, obklopenýma zářivě rudými vlasy a špičatou bradkou. Popíjel příležitostně, většinou na washingtonských banketech, a jeho jediným větším hříchem byla

záliba v elegantních doutnících, velkých a aromatických, jež byly osobně vybírány a baleny dle jeho náročného upřesnění jednou malou rodinou v Dominikánské republice. Návštěvám je nikdy nenabízel, ale byl popuzený a znechucený, poněvadž často přistihl Giordina, jak kouří přesně tentýž doutník, a přesto nemohl nikdy zjistit, že by mu nějaký z jeho soukromé zásoby chyběl.

Seděl u jednoho konce stolu a povstal, když Pitt a Pat O'Connellová vstoupili do místnosti. Pokročil kupředu, pozdravil Pitta jako syna a potřásl mu rukou, zatímco mu pevně tiskl rameno. „Rád tě vidím.“

„Vždycky je potěšením vrátit se zase zpátky ke svým,“ odvětil zářící Pitt. Admirál mu byl druhým otcem, a tak si byli velmi blízcí.

Sandecker se obrátil k Pat. „Posaďte se, prosím, paní doktorko. Dychtím po tom, abych si poslechl, co pro mne s Hiramem máte.“

Giordino a Yaeger se brzy připojili k ostatním, následování doktorem Johnem Stevensem, významným historikem a autorem několika knih o studiu a identifikaci pradávných lidských výtvorů. Stevens byl akademik a také tak vypadal, doplněný svetrem bez rukávů pod vlněným sportovním kabátem, jemuž z náprsní kapsy vyčnívala dýmka z mořské pěny. Měl ve zvyku dávat hlavu na stranu jako drozd snažící se zaslechnout pod drnem červa. Přinesl velký plastický mrazicí box, který postavil na koberec vedle svého křesla.

Sandecker si před sebe jako popelník postavil odříznutý spodek pláště osmipalcového granátu z námořního děla a zapálil si doutník. Upřel pohled na Giordina a napůl očekával, že si jeho specialista na zvláštní projekty zapálí také. Giordino se rozhodl, že svého šéfa nebude dráždit, a co nejvíc se snažil, aby vypadal kultivovaně.

Pitt si nemohl nepovšimnout, že obličej Yaegera a Pat se zdály být nadměrně vysílené a znavené.

Sandecker zahájil diskusi tím, že se zeptal, jestli měli všichni příležitost si projít zprávu od Pat a Yaegera. Všichni tiše přikývli až na Giordina. „Připadalo mi to jako zajímavé čtení,“ pravil, „ale jako science fiction to nedosahuje úrovně Isaaca Asimova či Raye Bradburyho.“

Yaeger upřel na Giordina svůj pohled. „Ujišťuji tě, že to není science fiction.“

„Objevíli jste, jak se tato rasa lidí nazývala?“ zeptal se Pitt. „Měla jejich civilizace nějaké jméno kromě Atlantidy?“

Pat otevřela před sebou na stole složku, vytáhla z ní list papíru ze zápisníku a zadívala se na písmo na něm. „Pokud to mohu rozluštit a přeložit do angličtiny, zmiňovali se o svém spolku mořeplaveckých městských států jako o Amenes.“

„Amenes,“ opakoval si Pitt pomalu. „To zní řecky.“

„Přišla jsem na řadu slov, která by mohla dobře být prapůvodem pozdějších výrazů v řečtině a egyptštině.“

Sandecker pokynul koncem svého doutníku historikovi. „Doktore Stevensi, předpokládám, že jste prozkoumal ty obsidiánové lebky.“

„To ano.“ Stevens se sklonil, otevřel mrazicí box, vyzvedl ven jednu z těch černých lebek a posadil ji vzpřímeně na velký hedvábný polštář položený na konferenčním stole. Lesklý obsidián zazářil ve světle stropních reflektorů. „Opravdu pozoruhodný kus práce,“ řekl s úctou. „Amenestí řemeslníci začali s celým blokem obsidiánu – s takovým, co byl neuvěřitelně čistý a bez kazů, což je samo o sobě vzácnost. Za období devadesáti až sta let, možná i víc, byla ta hlava vytvořena ručně za použití něčeho, o čem se domnívám, že to byl obsidiánový prach jako hladicí prostředek.“

„Proč ne nějaký druh tvrzených kovových dlát, na něž se poklepávalo paličkou?“ otázal se Giordino.

Stevens zavrtěl hlavou. „Nezacházeli s žádnými nástroji. Nejsou zde žádné známky po škrábancích či vrypech. I když je obsidián mimořádně tvrdý, velmi snadno se rozlomí. Jedno uklouznutí, jeden chybně umístěný úhel dláta, a celá lebka by se byla roztříštila. Nikoli, tvarování a leštění se muselo provést, jako by se mramorová bysta jemně vyhladila leštidlem na auta.“

„Jak dlouho by trvalo ji napodobit moderními pracovními nástroji?“

Stevens se nepatrně ušklíbl. „Vytvořit přesnou napodobeninu by bylo technicky skoro nemožné. Čím více ji studuji, tím více jsem přesvědčený, že by neměla existovat.“

„Je na jejím spodku nějaké označení, co by nám prozradilo původ?“ zeptal se Sandecker.

„Žádné označení,“ odpověděl Stevens. „Ale dovolte mi, abych vám ukázal něco opravdu úžasného.“ S mimořádnou péčí udělal pomalý otáčivý pohyb, zatímco zdvíhal horní část lebky, dokud se neoddělila. Dále pak z lebeční dutiny vyjmul dokonale tvarovaný globus. Jak jej zbožně držel v obou rukou, položil jej dolů na speciálně připravený vypolštářovaný podstavec. „Ani si nedovedu představit stupeň umělecké řemeslné zručnosti, které bylo zapotřebí k vyhotovení takovéhoho úžasného předmětu,“ pravil s obdivem v hlase. „Teprve když jsem lebku zkoumal při silném zvětšení, uviděl jsem kolem lebky čáru, která byla pouhým okem neviditelná.“

„Je naprosto nádherná,“ šeptala si Pat s respektem.

„Je na globu něco vyřezáno?“ zeptal se Pitt Stevense.

„Ano, je na něm vyryto zobrazení světa. Máte-li zájem se na něj podívat více zblízka, mám tu zvětšovací sklo.“

Podal to tlusté sklo Pittovi, který se zvědavě podíval na čáry vepsané do globu, jenž měl zhruba velikost baseballového míčku. Po minutě globus opatrně posunul přes stůl před Sandeckera a podal mu zvětšovací sklo.

Zatímco admirál obdivoval globus, Stevens pravil: „Srovnáním fotografií pořízených uvnitř oné komory v Coloradu s těmi z ostrova St. Paul jsem zjistil, že tyto pevniny se dokonale shodují s těmi na obsidiánovém globu.“

„Což znamená?“ optal se Sandecker.

„Prostudujete-li si seskupení pevnin a velkých ostrovů, jako je Grónsko a Madagaskar, zjistíte, že se neshodují se zeměpisem dnešního světa.“

„Také jsem upozoroval rozdíly,“ řekl Pitt.

„Co to dokazuje?“ zeptal se Giordino, hrající si na roli skeptika. „Kromě toho, že je to primitivní a nepřesná mapa?“

„Primitivní? Ano. Nepřesná? Snad podle moderních měřítek. Ale já silně zastávám teorii, že tito pradávni lidé se plavili po všech mořích na Zemi a zmapovali tisíce kilometrů linií pobřeží. Podívali se zblízka na obsidiánový globus, uvidíte, že dokonce přesně vymezili Austrálii, Japonsko a Velká jezera v Severní Americe. A to všechno dokázali lidé, kteří žili před více než devíti tisíci roky.“

„Na rozdíl od Atlantidy, která byla popsána Platónem, jako že existovala na jediném ostrově či pevnině,“ ozvala se Pat, „Ameneové se angažovali v celosvětovém obchodování. Zašli mnohem dál za hranice mnohem pozdějších civilizací. Nebyli omezeni tradicí či strachem z neznámých moří. Tyto nápisy podrobně popisují jejich námořní trasy a rozsáhlou obchodní síť, které je zavedly za Atlantik a vzhůru po řece Svatého Vavřince do Michiganu, kde těžili měď; a do Bolívie a na Britské ostrovy, kde těžili cín k výrobě bronzů za použití pokročilého vývoje v metalurgii, čímž lidstvo pozvedli od doby kamenné k době bronzové.“

Sandecker se naklonil přes stůl. „Zajisté těžili zlato a stříbro a obchodovali s nimi.“

„Kupodivu nepovažovali zlato či stříbro za užitečné kovy a pro své ozdoby a umělecká díla dávali přednost mědi. Ale cestovali po celém světě při pátrání po tyrkysu a černém opálu, které přetvářeli na klenoty. A samozřejmě pátrali po obsidiánu, jenž byl pro ně téměř posvátný. Mimochodem se obsidián dosud používá při operacích prováděných za použití umělého srdce, protože má ostřejší hranu, která způsobí menší poškození tkání než ocel.“

„Jak tyrkys, tak černý opál byl zastoupený na mumiích, které jsme našli v pohřební komoře,“ dodal Giordino.

„Což dokazuje rozsah jejich okruhu působnosti,“ řekla Pat. „Ta sytá modř drozdího vajíčka, kterou jsem viděla v té komoře, mohla pocházet jedině z pouští amerického jihozápadu.“

„A černý opál?“ zeptal se Sandecker.

„Z Austrálie.“

„Když nic jiného,“ pravil Pitt zamyšleně, „potvrzuje to, že Ameneové byli před tisíci lety obeznámeni s námořnickým uměním a naučili se stavět lodi schopné plout přes moře.“

„To pak vysvětluje, proč jejich společenství byla vybudována jako přístavní města,“ shrnula Pat. „A podle toho, co odhalily fotografie v pohřební komoře, málo společností v dějinách člověka byla rozeseto tak daleko. Lokalizovala jsem přes dvacet jejich pobřežních měst v tak rozmanitých částech světa, jako Mexiko, Peru, Indie, Čína, Japonsko a Egypt. Některá z nich leží v Indickém oceánu, pár jich je na ostrovech v Tichomoří.“

„Mohu podpořit nálezy doktorky O'Connellové svými vlastními pozorováními na globu z té lebky,“ prohlásil Stevens.

„Takže jejich civilizace neměla základ kolem Středomořího moře, jako tomu bylo u pozdějších civilizací?“ chtěl vědět admirál.

Stevens odmítavě zavrtěl hlavou. „Za doby Ameneů nebylo Středomoří otevřené moři. Před devíti tisíci roky bylo Středomoří, tak, jak ho známe, vytvořeno z úrodných údolí a jezer napájených evropskými řekami na severu a Nilem na jihu, které se stékaly a pak protékaly Gibraltarskou úžinou do Atlantiku. Mohlo by vás také zajímat vědět, že Severní moře bylo suchou planinou a Britské ostrovy byly součástí Evropy. Baltické moře bylo rovněž širokým údolím nad hladinou moře. Pouště Gobi a Sahara byly bujnými tropickými zeměmi, které živily obrovská stáda zvíře. Staré národy žily na planetě, jež byla velmi odlišná od té, na níž žijeme my.“

„Co se stalo s Ameney?“ zeptal se Sandecker. „Proč se k nám nedostalo svědectví o jejich existenci už předtím?“

„Jejich civilizace byla dočista zničena, když kolem roku 7000 před Kristem zasáhla Zemi kometa a způsobila celosvětovou zkázonosnou pohromu. Ta tehdy rozrušila úzký pruh pevniny z Gibraltarů do Maroka a Středomoří se stalo mořem. Pobřežní oblasti byly zaplaveny a navždy pozměněny. Během času, který potřebuje dešťová kapka k tomu, aby spadla dolů z mraku, byly ten mořeplavecký národ, jeho města a veškerá jeho kultura vymazány ze Země a do nynějšíka ztraceny.“

„To jsi všechno rozluštil z těch nápisů?“

„Toto a ještě víc,“ odpověděl vážně Yaeger. „Popisují hrůzu a utrpení v živých podrobnostech. Dopad komety byl obrovský, nečekaný, strašlivý a smrtelný. Nápisů dále vyprávějí o horách třesoucích se jako osiky ve větru. Zemětřesení měla velikost, jaká by dnes byla nemyslitelná. Vulkány vybuchovaly se spojenou silou tisíců jaderných pum a plnily oblohu vrstvami popela o síle více než sto kilometrů. Pemza vytvořila na mořích pokrývku silnou tři metry. Řeky lávy pohřbily většinu toho, co nazýváme severozápadním Tichomořím. Při větrech podobných hurikánu se šířily požáry a vytvářely nebetyčná oblaka kouře, jež zastínila nebe. Po zemi se přehnalý přílivové vlny možná až pět kilometrů vysoké. Ostrovy

zmizely, pohřbené navždy pod vodou. Většina lidí a až na malou hrstku všechna zvířata a veškerý život v moři zanikly v časovém rozpětí čtyřiaadvaceti hodin.“

Giordino si dal ruce za hlavu a pohlédl vzhůru na strop, přičemž se v duchu snažil představit si tu příšernou zkázu. „Tak tím se tedy vysvětluje to náhlé vyhynutí šavlozubého tygra v Severní a Jižní Americe, jakož i předka velblouda, pižmoně východního, toho obřího zubra s rozpětím rohů dva metry, huňatého mamuta a malého chundelatého koníka, jenž se kdysi toulal po planinách Severní Ameriky. A také okamžitá přeměna škeblí, měkkých medúz, ústřic a hvězdic v kámen. Vzpomínáte si, jak jsme je objevili v rámci projektů, když jsme vrtali pod usazeninami? Tyto nesrovnalosti byly vždycky pro vědce záhadou. Teď je mohou spojit s dopadem té komety.“

Sandecker se zadíval na Giordina s pochvalným pohledem v očích. Ten malý Etrusk měl vynikající mysl, ale snažil se to skrýt za cynickou vtipnost.

Stevens vytáhl svou dýmku a pohrával si s ní. „Ve vědecké společnosti je dobře známo, že masové celosvětové vyhynutí zvířat vážících přes padesát kilogramů se událo v souladu s koncem poslední doby ledové, kolem stejné doby, jako byl dopad té komety. Na Sibiři byli v ledu nalezeni zachovalí mastodonti s potravou nestrávenou v žaludku, což dokázalo skutečnost, že zemřeli zcela náhle, téměř jako by byli okamžitě hluboce zmrazeni. Totéž se stalo se stromy a rostlinami, které byly nalezeny zmrzlé, zatímco se zelenaly a kvetly.“

Stupeň oné hrůzy si nikdo u stolu nedokázal zcela představit. Její rozsah byl prostě příliš obrovský, než aby jej pochopili.

„Nejsem geofyzik,“ pravil Stevens tiše, „ale nemohu uvěřit, že by nějaká kometa, co zasáhla Zemi, dokonce i velká, mohla způsobit tak strašlivou zkázu v tak značném měřítku. Je to nepředstavitelné.“

„Před šedesáti pěti miliony let nějaká kometa či asteroid vyhubil dinosaury,“ připomenul mu Giordino.

„Musela to být obrovská kometa,“ řekl Sandecker.

„Komety se nedají měřit jako asteroidy, které mají pevnou hmotu,“ přednášel Yaeger. „Komety jsou směsicí ledu, plynu a kamení.“

Pat pokračovala ve vyprávění příběhu z nápisů, aniž si četla ve svých poznámkách. „Někteří obyvatelé Země, kteří přežili, žili, hospodařili a lovíli v horách a na náhorních pláních. Byli schopni uniknout následkům té hrůzy tím, že odešli do podzemí nebo se skryli v jeskyních, a bídne žili z jakékoli ubohé vegetace a květeny, kterou mohli oživit a pěstovat v nezdravých podmínkách, spolu s těmi několika zvířaty, která jim zbyla k lovu.“

„Příběh o tom, co se nám dochovalo jako potopa světa,“ vysvětloval Stevens, „byl zaznamenán na sumerských tabulkách majících původ před pěti tisíci lety v Mezopotámii – legenda o Gilgamešovi a potopě světa časově předchází biblickému příběhu o Noeovi a jeho arše. Kamenné záznamy Mayů, psané záznamy babylonských kněží, legendy předávané každou kulturní rasou světa včetně Indiánů po celé Severní Americe, všechny vyprávějí o velké záplavě. Takže je zde málo pochyb o tom, že ta událost se skutečně stala.“

„A nyní,“ řekl Yaeger, „díky Ameneům, tu máme datum přibližně 7000 let před Kristem.“

„Dějiny nám říkají, že čím je civilizace vyspělejší,“ poznamenal Stevens, „tím snadněji zahyne a zanechá po sobě málo nebo nic. Nejméně devětadevadesát procent celkového úhrnu prastarých vědomostí je pro nás ztraceno kvůli přírodním katastrofám a záhubě lidstva.“

Pitt souhlasně přikývl. „Zlatý věk umění navigovat po oceánech sedm tisíc let před Kristem, ale nic, co by z toho přetrvalo kromě nápisů ve skále. Škoda, že jsme po nich nemohli zdědit víc.“

Sandecker vyfoukl oblak modrého dýmu. „Upřímně doufám, že to nebude náš osud.“

Pat navázala na Yaegera. „Ti Ameneové, co zůstali, vytvořili malou sektu a věnovali se vzdělávání obyvatel doby kamenné v umění a písemném styku, a rovněž je učili, jak mají stavět pevné budovy a lodi, aby se mohli plavit po mořích. Pokoušeli se varovat budoucí generace před dalším nastávajícím kataklyzmatem, ale ti, co

přišli později a nežili během zkázy způsobené kometou a jejich děsivých následků, se nemohli přimět k tomu, aby se smířili s tím, že taková traumatická epizoda z minulosti by se mohla opakovat. Ameneové si uvědomili, že ta hrozná pravda se brzo ztratí v mlhách času a bude připomínána pouze ve spoustě mýtů. Tak se pokusili zanechat nějaký odkaz tím, že postavili velké památníky z kamene, aby přetrvaly staletí, do nichž byl vyryt jejich vzkaz o minulosti a budoucnosti. Ten velký megalitický kult, co vytvořili, se rozšířil a trval po čtyři tisíce let. Ale čas a živly nápisy narušily a vymazaly jejich varování.

Když Ameneové nakonec vymřeli, nastala staletí ustrnutí, dříve než se z primitivních kultur začali vynořovat Sumerové a Egypťané, kteří za použití zbytků vědomostí z dávné minulosti postupně budovali nové civilizace.“

Pitt poklepal tužkou na stůl. „Z toho mála, co znám na téma megalitů, by se zdálo, že pozdější kultury, potom co po staletích ztratily původní záměr Ameneů, používaly monumentální stavby jako chrámy, hrobky a kamenné kalendáře, až si konečně vybudovaly tisíce svých vlastních.“

„Při studiu dostupných údajů na megalitech,“ pravil Yaeger, „ty velmi rané stavby ukazují, že Ameneové měli výrazný tvar architektury. Styl jejich budov byl většinou kruhový, s trojúhelníkovitě tvarovanými kamennými bloky, vyřezanými jako do sebe zapadající kusy skládačky, což je činilo odolnými vůči téměř jakémukoli pohybu země, bez ohledu na to, jak vážnému.“

Stevens mluvil velmi záměrně, když globus vracel na jeho místo v jamce uvnitř lebky. „Díky úsilí pana Yaegera a doktorky O'Conellové to začíná vypadat, jako by prvky kultury a starodávného odkazu Ameneů byly po staletí předávány a nakonec vstřebány jak Egypťany, Sumery, Číňany a Olmeky, kteří předcházeli Mayům, tak asijskými kmeny či americkými Indiány. Féniciáné, více než jakákoli jiná civilizace, šířili vědomosti o navigaci napříč oceány.

Jejich objevy také pomáhají vysvětlit, proč většina bohů a božstev z téměř každé pozdější civilizace přišla ve všech částech světa z moře, a proč všichni ti bohové, co vstoupili na území Severní a Jižní

Ameriky, přišli z východu, zatímco bohové objevující se v raných evropských kulturách přišli ze západu.“

Sandecker civěl na dým ze svého doutníku, jenž se vinul ke stropu. „To je zajímavý závěr, paní doktorko, který dává odpověď na celou řadu otázek týkajících se našich dávných předků, se kterými jsme si lámali hlavu stovky roků.“

Pitt kývl na Pat. „Co se nakonec stalo s posledními z Ameneů?“

„Znechuceni tím, že jejich vzkaz nebude přijat a nebude podle něj ani nakládáno, vybudovali komory v různých částech světa a doufali, že nebudou nalezeny po tisíce let. Doufali, že pak je najdou budoucí civilizace, které už budou tak vyspělé, že jejich vzkaz o nebezpečí pochopí.“

„Kterým bylo?“ pobízel ji Sandecker.

„Datum návratu té druhé komety a její téměř jistá srážka se Zemí.“ Stevens kývnul prstem, aby něco zdůraznil. „V mytologii je znovu se vyskytující téma, že to kataklyzma doprovázené potopou se bude opakovat.“

„To je sotva moc obveselující představa,“ pravil Giordino.

„Co je dovedlo k přesvědčení, že tu bude další ničivý návštěvník z kosmu?“ divil se Sandecker.

„Ty nápisy velmi podrobně popisují dvě komety, které dorazily ve stejnou dobu,“ odvětil Yaeger. „Ta jedna se srazila se Zemí, ta druhá ji minula a zmizela ve vesmíru.“

„Naznačujete, že Ameneové dokázali přesně předpovědět datum návratu té druhé komety?“

Pat jednoduše přikývla.

„Ameneové,“ pravil Yaeger, „byli pány nejenom moří, ale také nebes. Měřili pohyb hvězd s neskutečnou přesností. A činili tak bez výkonných teleskopů.“

„Předpokládejme, že se ta kometa opravdu vrátí,“ pravil Giordino. „Jak mohli vědět, že zase nemine Zemi a neodplachtí do toho velkého neznáma? Byla jejich věda na takové výši, že uměli vypočítat čas srážky v přesné poloze oběhu Země ve vesmíru?“

„Uměli to a také to udělali,“ opáčila Pat. „Vypočítáním a srovnáním různých poloh hvězd a souhvězdí uprostřed té mapy hvězdné oblohy starých národů v coloradské komoře se současným

astronomickým postavením hvězd jsme byli schopni dospět k našemu vlastnímu časovému údaji. Shodoval se na hodinu s předpovědí Ameneů.

Egyptané vynalezli dvojitý kalendář, který je daleko složitější než ten, co používáme dnes. Mayové změřili délku roku na 365,2420 dne. Náš výpočet s použitím atomových hodin je 365,2423 dne. Také vypočítali neuvěřitelně přesné kalendáře založené na konjunkcích Venuše, Marsu, Jupiteru a Saturnu. Babyloňané stanovili hvězdný rok na 365 dnů, 6 hodin a 11 minut. Netrefili se o méně než dvě minuty.“ Pat se odmlčela, aby vyvolala dojem. „Ameneové vypočetli oběh Země kolem Slunce a chybili jen o dvě desetiny vteřiny. Založili svůj kalendář na zatmění Slunce, jež nastávalo každých 521 let téhož dne roku na stejném místě zvěrokruhu. Jejich hvězdná mapa oblohy, tak jak ji zjistili a vypočetli před devíti tisíci roky, byla dokonalá.“

„Otázka, kterou teď všichni máme na mysli, je,“ pravil Sandecker, „v kterém časovém bodě Ameneové předpověděli znovuoobjevení oné komety?“

Pat a Yaeger si vyměnili nenápadné pohledy. Yaeger promluvil jako první. „Z počítačového průzkumu složek a dokumentů starodávné archeologické astronomie z archivů několika univerzit jsme se dozvěděli, že Ameneové nebyli jedinými astronomy, co předvíдали druhý soudný den. Mayové, severoameričtí indiáni Hopi, Egyptané, Číňané a několik dalších předkřesťanských civilizací, ti všichni přišli s daty pro konec světa. Zneklidňující na tom je, že k němu došli s rozdílem nepřesahujícím jeden rok.“

„Mohla by to prostě být shoda náhod, nebo si jen jedna kultura půjčovala od druhé?“

Yaeger zavrtěl pochybovačně hlavou. „Je možné, že napodobili to, co jim předali Ameneové, ale jeví se, že jejich studium hvězd pouze potvrdilo čas srážky předaný dál těmi, které považovali za staré národy.“

„Kdo si myslíš, že byl ve své předpovědi nejpřesnější?“ optal se Pitt.

„Ti z Ameneů, co přežili, protože byli přítomni oné skutečné katastrofě. Nepředpověděli pouze rok, ale přesný den.“

„Který to je?“ pobízel jej Sandecker v napjatém očekávání.

Pat klesla do svého křesla, jako by ustupovala před skutečností. Yaeger zaváhal a díval se od tváře k tváři kolem stolu. Nakonec řekl lámaným hlasem: „Čas, kdy se ta kometa vrátí a roztříští Zemi, který Ameneové předpověděli, je 20. květen roku 2001.“

Pitt se zamračil. „Tohle je rok 2001.“

Yaeger si oběma rukama masíroval spánky. „Toho jsem si dobře vědom.“

Sandecker se nahrbil dopředu. „Říkáš, že soudný den je vzdálený necelé dva měsíce?“

Yaeger vážně přikývl. „Ano, to je přesně to, co říkám.“

PO SCHŮZI SE PITT vrátil do kanceláře, kde jej přivítala jeho dlouhodobá sekretářka Zerri Pochinsky. Tato roztomilá paní s okouzlejícím úsměvem byla obdařena tělem, jež by jí záviděla tanečnice z revue v Las Vegas. Plavé vlasy jí splývaly k ramenům a na svět se dívala přitažlivýma oříškově hnědýma očima. Žila sama s kočkou jménem Murgatroyd a zřídka si dávala schůzky. Pitt měl Zerri více než rád, ale zachovával železnou disciplínu, jež mu bránila si s ní něco začít. Jakkoli moc si ji představoval ve svém náručí, měl přísné pravidlo týkající se společenského styku s jakýmkoli příslušníky opačného pohlaví, zaměstnanými u NUMA. Byl svědkem příliš mnoha kancelářských milostných pletek s nevyhnutelně katastrofálními následky.

„Volal zvláštní agent FBI Ken Helm a byl by rád, kdybys mu zavolal zpátky,“ oznámila a podala mu růžový proužek papíru s číslem Helmovy soukromé telefonní linky. „Zase máš potíže se svou vládou?“

Zazubil se na ni a naklonil se přes její psací stůl, až se jejich nosy k sobě přiblížily na dva centimetry. „Vždycky mám potíže se svou vládou.“

V očích se jí šelmovsky zablesklo. „Stále čekám, až mi vyrazíš dech a odletíš se mnou na pláž na Tahiti.“

Odtáhl se do bezpečné vzdálenosti, poněvadž vůně jejího parfému v něm počala vzbuzovat nežádoucí pocity. „Proč si nemůžeš najít nějakého milého, solidního, domácky založeného mužského a vdát se za něj, abys přestala pronásledovat starého, nezakotveného, zpustlého plážového povaleče?“

„Protože se solidními milovníky domova není žádná zábava.“

„Kdo proboha říkal, že ženy mají tendenci se usadit?“ povzdychl si.

Pitt se od ní odtrhl a vstoupil do své kanceláře, která vypadala jako autokempink po tornádu. Knihy, dokumenty, námořní mapy a fotografie se povalovaly na každém čtverečním centimetru prostoru včetně koberce. Své pracoviště měl vyzdobené starožitnostmi z elegantní osobní lodi *President Cleveland* americké společnosti President Lines, jež zakoupil v aukci. Usadil se za svým psacím stolem, zvedl sluchátko a vytočil Helmovo číslo.

Na druhém konci se stručně ozvalo: „Ano?“

„Pane Helme, Dirk Pitt odpovídá na vaše zavolání.“

„Děkuji vám, pane Pitte. Jen jsem si myslel, že byste rád věděl, že FBI identifikovala tělo, co jste letecky zaslal z Antarktidy, a také tu ženu, kterou jste zadržel včera večer.“

„To byla rychlá práce.“

„Díky našemu fotoidentifikačnímu oddělení vybavenému počítači,“ vysvětloval Helm, „kde podrobně prozkoumali každé noviny, časopis, televizní vysílání, dále pak státní evidenci řidičských průkazů, každý snímek obličeje z bezpečnostního oddělení podniků, každou pasovou fotku a policejní záznam, aby vybudovali největší fotoidentifikační síť na světě. Ta se skládá ze stovek milionů zvětšených záběrů obličeje zblízka. Ve spojitosti s našimi složkami otisků prstů a DNA nyní můžeme při identifikaci těl a uprchlíků pokrýt široké spektrum. Identifikaci obou žen jsme provedli za necelých dvacet minut.“

„Co jste objevili?“

„Jméno té zesnulé z ponorky bylo Heidi Wolfová. Žena, kterou jste zadržel, je Elsie Wolfová.“

„Potom to jsou sesterská dvojčata.“

„Nikoli, ve skutečnosti jsou sestřenice. Ale opravdu absurdní je to, že obě pocházejí z velmi zámožné rodiny a jsou vysoce postavenými vedoucími pracovníci téhož rozsáhlého obchodního konsorcia.“

Pitt se v zamyšlení upřeně díval ven oknem své kanceláře, aniž by venku viděl řeku Potomac a v pozadí Kapitol. „Mohly by být

náhodou spřízněné s Karlem Wolfem, výkonným ředitelem Destiny Enterprises z Argentiny?“

Helm se odmlčel a pak řekl: „Zdá se, že jste o dva kroky přede mnou, pane Pitte.“

„Dirku.“

„Tak jo, Dirku. Jsi na stopě. Heidi byla Karlova sestra. Elsie je jeho sestřenice. Ano, Destiny Enterprises je soukromě vlastněné obchodní impérium se sídlem v Buenos Aires. Časopis *Forbes* odhadl sdružený rodinný majetek na dvě stě deset miliard dolarů.“

„Nežijí zrovna na ulici, že ano?“

„A já jsem si musel vzít děvče, jehož otec byl zedník.“

„Nechápu, proč by se žena s takovým bohatstvím snížila ke spáchání drobné loupeže,“ poznamenal Pitt.

„Až na to získáš odpověď, doufám, že mi ji předáš.“

„Kde je Elsie teď?“ zeptal se Pitt.

„Je střežená na soukromé klinice vedené FBI na West Street, naproti Mount Vernon College.“

„Mohu s ní mluvit?“

„Nevidím v tom ze strany FBI žádný problém, ale budeš muset projít přes doktora, co má na starosti její případ. Jmenuje se Aaron Bell. Zavolám mu, abych ti usnadnil návštěvu.“

„A myslí jí to?“

„Je při vědomí. Pořádně tvrdě jsi ji klepl po hlavě. Její otřes mozku nebyl daleko od fraktury lebky.“

„Já jsem ji neudeřil. Byl to její motocykl.“

„Ať to bylo cokoli,“ řekl Helm, a v jeho hlase byl znát humor, „moc toho z ní nedostaneš. Zkoušel to jeden z našich nejlepších vyšetřovatelů. Je to nějaká tvrdošíjná dáma. Vedle ní vypadá škeble upovídaně.“

„Ví, že její sestřenice je mrtvá?“

„Ví to. Také ví, že tělesné pozůstatky Heidi leží v márnici na klinice.“

„To by mělo být zajímavé,“ pravil Pitt pomalu.

„Co bude zajímavé?“ vyptával se Helm.

„Výraz na tváři Elsie, až jí povím, že jsem ten, kdo vyzvednul tělo Heidi z antarktických vod a letecky je dopravil do Washingtonu.“

TÉMĚŘ OKAMŽITĚ PO TOM, co zavěsil telefon, Pitt opustil budovu NUMA a zajel na neoznačenou kliniku používanou výlučně FBI a ostatními národními bezpečnostními agenturami. Zaparkoval svůj kabriolet Ford '36 v prázdném stání vedle budovy a prošel hlavním vchodem. Byl požádán o prokázání totožnosti, a ještě než mu byl povolen vstup, někam zatelefonovali. Jeden administrativní pracovník mu pak ukázal cestu ke kanceláři doktora Bella.

Ve skutečnosti se Pitt s doktorem setkal několikrát, nikoli kvůli lékařské péči nebo ošetření, ale během společenských povinností k získání peněz pro nadaci na výzkum rakoviny, ve které jeho otec senátor George Pitt a Bell zastávali funkci ředitelů. Aaronu Bellovi bylo kolem pětadesáti, byl nervózní povahy, brunátný v obličeji, trpěl silnou nadváhou a pracoval zavalený stresem. Vykouřil dva balíčky cigaret a vypil dvacet šálků kávy denně. Jeho názor na život, jak jej často vyjadřoval, byl: „Žít naplno a jít do hrobu uspokojený.“

Vynořil se zpoza svého pracovního stolu jako medvěd kráčející po zadních nohách. „Dirku!“ zahlaholil. „Rád tě vidím. Jak se vede senátorovi?“

„Plánuje kandidovat na další období.“

„Nikdy toho nenechá, a já také ne. Posad' se. Jsi tady kvůli té ženě, co ji sem včera večer přivezli.“

„Ken Helm volal?“

„Kdyby nevolal, nepřekročil bys tu práh.“

„Klinika nevypadá moc střeleně.“

„Zašilhej do bezpečnostní kamery a uvidíš, co se stane.“

„Utrpěla nějaké trvalé poškození mozku?“

Bell zavrtěl energicky hlavou. „Po pár týdnech bude stoprocentně v pořádku. Má neuvěřitelnou konstituci. Není stavěná jako většina žen, které projdou těmito dveřmi.“

„Ona je velmi atraktivní,“ řekl Pitt.

„Ale ne, já nemluvím o vzhledu. Tato žena je pozoruhodný fyzický exemplář stejně jako je, nebo bych měl říci, bylo tělo její údajné sestřenice, které jsi nechal poslat z Antarktidy.“

„Podle FBI jsou sestřenice.“

„Nicméně je to dokonalý genetický protějšek,“ pravil Bell vážně.
„Až příliš dokonalý.“

„Jak to?“

„Byl jsem přítomen jeho posmrtnému vyšetření, potom si vzal nálezy a srovnal jeho tělesnou charakteristiku se ženou ležící v posteli o kus dál chodbou. Tady jde o víc než o pouhé rodinné rysy.“

„Helm mi říkal, že tělo Heidi zůstalo tady na klinice.“

„Ano, na stole v márnici v suterénu.“

„Nemohou mít členové rodiny se stejnými geny, zvláště blízcí příbuzní, zrcadlový obraz?“ zeptal se Pitt.

„Není to nemožné, ale je to neobyčejně vzácné,“ odvětil Bell.

„Říká se, že my všichni máme identického dvojníka, který se někde potuluje světem.“

Bell se usmál. „Pánbůh pomáhá tomu, kdo vypadá jako já.“

Pitt se otázal: „Tak k čemu tohle směřuje?“

„Nemohu to prokázat bez měsíců zkoumání a zkoušek, a se svým názorem riskuji, ale jsem ochoten vsadit svou pověst na možnost, že tyto dvě mladé dámy, jedna žijící a druhá mrtvá, byly vyvinuty a vyrobeny.“

Pitt se na něj podíval. „Snad nechceš říct, že to jsou androidi?“

„To ne.“ Bell zamával rukama. „Nic tak absurdního.“

„Jde o klonování?“

„Vůbec ne.“

„Potom tedy o co?“

„Jsem přesvědčen, že jsou výsledkem genetického inženýrství.“

„Je to možné?“ zeptal se Pitt nevěřícně. „Existuje k dosažení takového cíle patřičná věda a technika?“

„Existují laboratoře plné vědců pracujících na zdokonalení lidského těla pomocí genetiky, ale pokud vím, jsou ještě ve stadiu pokusů s myši. Jediné, co mohu říci, je, že jestli Elsie nezemře stejným způsobem jako Heidi, nebo nepadne pod nákladník, či ji nezavraždí žárlivý milenec, bude pravděpodobně žít, aby oslavila své sto dvacáté narozeniny.“

„Vůbec si nejsem jistý, že bych chtěl tak dlouho žít,“ řekl Pitt zamyšleně.

„Ani já ne,“ pronesl Bell se smíchem. „Určitě ne v tomhle starém těle.“

„Mohu teď vidět Elsie?“

Bell se zvedl od svého psacího stolu a pokynul Pittovi, aby jej následoval ven z kanceláře a dolů chodbou. Od té doby, co vešel na kliniku, jediní dva lidé, které Pitt uviděl, byl onen administrativní pracovník a doktor Bell. Klinika se zdála být neuvěřitelně čistá a sterilní a zbavená života.

Bell došel ke dveřím bez strážného před nimi, vsunul kartičku do elektronické drážky a zatlačením dveře otevřel. Jakási žena seděla na typické nemocniční posteli a zírala ven oknem, z něhož byl výhled rušený silným drátěným pletivem a řadou mříží. Toto bylo poprvé, kdy Pitt spatřil Elsie za denního světla, a neuvěřitelná podobnost s její mrtvou sestřenicí mu naháněla hrůzu. Stejná hříva blond vlasů, stejné modrošedé oči. Připadalo mu zatěžko uvěřit, že jsou pouze sestřenice.

„Slečno Wolfová,“ řekl Bell zvesela, „přivedl jsem vám návštěvu.“ Pohlédl na Pitta a pokývl. „Nechám vás dva o samotě. Snažte se, ať to netrvá dlouho.“

Pittovi se nedostalo varování, jak má komunikovat s doktorem v případě problému, a i když neviděl žádné televizní kamery, beze vší pochybnosti věděl, že každý jejich pohyb a slovo jsou sledovány a zaznamenávány.

Přitáhl si vedle její postele židli a posadil se na ni, minutu nic neříkal a upřeně se díval do očí, které, jak se zdálo, mu pronikaly hlavou až k litografii Velkého kaňonu na zdi za ním. Nakonec řekl: „Jmenuji se Dirk Pitt. Nevím, jestli to jméno pro vás něco znamená, ale zdálo se, že udělalo určitý dojem na velitele ponorky U-2015, když jsme spolu navzájem komunikovali na jedné ledové kře.“

Oči se jí velmi nepatrně zúžily, ale nepromluvila. „Potopil jsem se k vraku,“ pokračoval Pitt, „a vyzvedl tělo vaší sestřenice Heidi. Chtěla byste, abych zařídil její převoz do Buenos Aires k řádnému pohřbu na soukromém hřbitově rodiny Wolfů?“

Pitt se dal nebezpečnou cestou, ale předpokládal, že Wolfovi mají soukromý hřbitov.

Tentokrát měl úspěch. Její zrak se stal hloubavým, jak se pokoušela přerušit jeho slova. Od zjevného hněvu měla rty stisknuté k sobě, ale nakonec se začala chvět a hýbat. „Vy!“ vychrlila ze sebe. „Vy jste ten, kdo je zodpovědný za smrt našich lidí v Coloradu.“

„Doktor Bell neměl pravdu. Vy *máte* jazyk.“

„Byl jste také u toho, když byla potopena naše ponorka?“ zeptala se jakoby zmateně.

„Co se týče mé akce v Coloradu, přiznávám se k sebeobraně. No ano, byl jsem na lodi *Polar Storm*, když se vaše ponorka potopila, ale za ten incident nenesu odpovědnost. Jestli musíte, dávejte vinu válečnému loďstvu Spojených států. Nebýt jejich včasného zásahu, vaše sestřenice a její vražedná tlupa pirátů by byla potopila neškodnou loď pro výzkum oceánů a zabila více než sto nevinných členů posádky a vědců. Nechtějte po mně, abych pro Heidi ronil slzy. Pokud se mě týká, ona a její posádka dostali to, co si zasloužili.“

„Co jste udělali s jejím tělem?“ chtěla vědět.

„Je tady v márnici kliniky,“ odpověděl. „Řekli mi, že vy dvě jste si podobné jako vejce vejci.“

„Jsme geneticky neposkrvněné,“ pravila Elsie domýšlivě. „Na rozdíl od ostatní lidské rasy.“

„Jak k tomu došlo?“

„Na výběr a experimentování byly zapotřebí tři generace. Má generace má fyzicky dokonalé tělo a duševní kapacitu géniů. Jsme rovněž neobyčejně tvořiví v umění.“

„Opravdu?“ pronesl Pitt sarkasticky. „A já si po celou tu dobu myslel, že plození v rámci rodu vytváří imbecily.“

Elsie se na Pitta dlouze zahleděla, a poté se chladně usmála. „Vaše urážky jsou bezvýznamné. Zakrátko vy a všichni ti druzí vadní jedinci, co krácejí po zemi, budete mrtvi.“

Pitt pátral v jejích očích po nějaké reakci. Když odpověděl, bylo to s nezaujatou lhostejností. „Ach ano, vrátí se dvojče té komety, co před devíti tisíci roky zničila Ameney, zasáhne Zemi a zničí lidskou rasu. O tom všem už vím.“

Málem jej nepostřehl, ale byl tam. V očích se jí objevil krátký záblesk radostného vzrušení smíšeného s vytržením. Ten dokonalý pocit zla kolem ní se zdál tak soustředěný, že mohl natáhnout ruku a

dotknout se jej. Znepokojovalo ho to. Měl pocit, jako by v sobě chovala tajemství mnohem hrozivější než kterékoli, o němž by si mohl vzdáleně utvořit představu.

„Jak dlouho trvalo vašim odborníkům rozluštit ty nápisy?“ zeptala se jen tak mimochodem.

„Pět nebo šest dnů.“

Zatvářila se samolibě. „Naši lidé to dokázali za tři.“

Byl si jistý, že lže, a tak si s ní dál pohrával. „Plánuje rodina Wolfů nějaký zábavný program k oslavě příchodu soudného dne?“

Elsie pomalu zavrtěla hlavou. „Nemáme čas na pošetile radovánky. Své úsilí jsme vynaložili na přežití.“

„Skutečně si myslíte, že jakási kometa udeří za několik příštích týdnů?“

„Ameneové byli velmi přesní ve svých astronomických a hvězdných tabulkách.“ Zrak jí rychle sjel z jeho tváře na podlahu a v jejím hlase nebylo dost přesvědčení, což obojí způsobilo, že jí Pitt nevěřil.

„Tak mi to bylo řečeno.“

„Máme... styky s některými z nejskvělejších astronomů v Evropě a ve Spojených státech, kteří prověřili nákresy Ameneů. Všichni se shodli, že návrat té komety byl zakreslen a vypočten s udivující přesností.“

„Takže vaše rodina nemilosrdných klonů si tu novinu nechala pro sebe, spíše než aby varovala svět,“ pravil Pitt nepřijemným hlasem. „A vaše styky bránily astronomům, aby promluvili. Shovívavost nepatří do slovníku rodiny Wolfů.“

„Proč způsobit celosvětovou paniku?“ pravila lhostejně. „Co dobrého by to nakonec přineslo? Je lepší nechat lidi zemřít nevědoucí a bez duševních muk.“

„To je od vás láskyplné.“

„Život je pro ty, kdo jsou nejzdatnější, a pro ty, kdo plánují.“

„A skvělí Wolfové? Co vás má uchránit před zabitím spolu se zbytkem páchnoucí lůzy?“

„Plánovali jsme naše přežití po více než padesát roků,“ pravila rozhodně. „Moje rodina nebude smetena záplavami nebo spálena

zuřícími požáry. Jsme připraveni přestát tu katastrofu a přetrvat její následky.“

„Padesát roků,“ opakoval si Pitt. „Našli jste tehdy nějakou komoru s nápisy Ameneů, vyprávějící o tom, jak po nárazu komety téměř vyhnuli?“

„Ano,“ odvětila prostě.

„Kolik je těch komor celkem?“

„Ameneové vyprávěli o šesti.“

„Kolik jich našla vaše rodina?“

„Jednu.“

„A my našli dvě. Takže zbývají tři, které zůstávají neobjevené.“

„Jedna se ztratila na Havaji, potom co do ní sopka vychrlila tuny lávy a fakticky ji zničila. Další navždy zmizela během velkého zemětřesení v Tibetu v průběhu roku 800 našeho letopočtu. Pouze jedna zůstává nenalezena. Předpokládá se, že leží někde na svazích hory Lascar v Chile.“

„Jestliže zůstává nenalezena,“ řekl Pitt opatrně, „proč jste zavraždili skupinu vysokoškolských studentů, kteří prozkoumávali jeskyni na té hoře?“

Upřela na něj zlobný pohled, ale odmítla odpovědět.

„Dobrá, dovolte mi se vás zeptat na polohu jeskyně, kterou objevila vaše rodina,“ naléhal na ni.

Zírala na něj skoro tak, jako by byl ztracenou duší. „Ty nejranější nápisy, které jsme od Ameneů našli, jsou uvnitř chrámu, jenž stojí uprostřed trosek toho, co kdysi bylo jedno z jejich přístavních měst. Nemusíte se už ptát, pane Pitte. Řekla jsem vše, co zamýšlím říct, až na to, že vám navrhuji se rozloučit se svými přáteli a drahými příbuznými. Protože teď už velmi brzy to, co zbude z vašich rozervaných a rozbitých těl, popluje v moři, které předtím nikdy neexistovalo.“

Když takto promluvila, Elsie Wolfová zavřela oči a oddělila se od Pitta a světa kolem sebe tak účinně, jako by u ní nastal stav hlubokého zmrazení.

V DOBĚ, KDY PITT opustil kliniku, bylo pozdní odpoledne, a on se rozhodl si to namířit do svého hangáru, namísto aby se vrátil do budovy NUMA. Pomalu se pohyboval v dopravní špičce, jež se plazila přes Rochambeauův most, než nakonec vjel na washingtonskou Memorial Parkway. Právě se blížil k bráně silnice pro obsluhu letiště vedoucí k jeho hangáru, když mu telefon Globestar signalizoval příchozí hovor.

„Haló.“

„Ahoj, miláčku,“ ozval se smyslný hlas členky Kongresu Loren Smithové.

„Vždycky mám velkou radost, když dostanu zprávu od své oblíbené vládní zástupkyně.“

„Co děláš dneska večer?“

„Myslel jsem, že si v chvatu udělám omeletu s uzeným lososem, vysprchuji se a budu se dívat na televizi,“ odpověděl Pitt, zatímco jej strážný mávnutím ruky vpustil dovnitř a zíral se závistí v očích na jeho fordku model 1936.

„Staří mládenci vedou nudný život,“ pravila škádlivě.

„Zanechal jsem toulání se po výčepech, když mi bylo jedenadvacet.“

„To jsi určitě zanechal.“ Odmlčela se, aby odpověděla na otázku jednoho ze svých spolupracovníků. „Promiň mi to. Jeden volič volal, aby si stěžoval na výmoly v silnici před svým domem.“

„Členky Kongresu vedou nudný život,“ opáčil.

„Za to, že jsi nedůtklivý, mě vezmeš na večeri do St. Cyr's.“

„Máš dobrý vkus,“ řekl Pitt. „To mě bude stát měsíční plat. Jaký je k tomu důvod?“

„Na mém pracovním stole spočívá dost tlustá zpráva o Destiny Enterprises, a ta tě přijde draho.“

„Řekl ti někdy někdo, že ses spletla s povoláním?“

„Abych schválila zákony, zaprodala jsem svou duši vícekrát, než šlapka prodá své tělo zákazníkům.“

Pitt zastavil u velkých vstupních dveří do hangáru a vyťukal kód na dálkovém ovladači. „Doufám, že máš rezervovaná místa. O St. Cyr's není známo, že by bral prosté občany z ulice.“

„Jednou jsem tam prokázala laskavost šéfkuchaři. Věř mi, že budeme mít nejlepší stůl v podniku. Vyzvedni mě v půl osmé před mým domem.“

„Můžeš mi zajistit slevu na víno?“

„Jsi roztomilý,“ pravila Loren tiše. „Sbohem.“

PITT NEMĚL NÁLADU na to, aby si vzal vázanku do prvotřídní restaurace. Když s fordkou zastavil před Loreniným městským domem v Alexandrii, měl na sobě šedé kalhoty, tmavomodrý sportovní kabát a šafránově žlutý rolák. Loren jej s autem zahlédla ze svého balkonu ve třetím patře, zamávala mu a sešla dolů. Byla elegantní a okouzující ve své sytě černé pletené vestě zdobené krajkami a korálky a v exkluzivních dlouhých, vpředu nařasených kalhotách pod černým umělým kožichem sahajícím jí po kolena. V ruce nesla aktovku, jejíž kůže tmavě černé barvy jí ladila s oblečením. Z balkonu předtím spatřila, že Pitt již na fordku natáhl střechu, a tak, jelikož si nemusela dělat starosti s rozevlátými vlasy, se neobtěžovala vzít si klobouk.

Pitt stál na chodníku a otevřel jí dveře. „Je milé vidět, že pár gentlemanů ještě zbylo,“ řekla s koketním úsměvem.

Sehnul se a políbil ji na tvář. „Pocházím ze staré školy.“

Restaurant byl pouze tři kilometry vzdálený, hned za okružní silnicí Capitol Beltway směrem do okresu Fairfax ve Virginii. Obličej zřízence parkovací služby se rozzářil jako svíčka ve vydlabané dýni o svátku Halloween, když před elegantním

restaurantem spatřil zastavovat vůz se zesíleným motorem. Lahodný zvuk z výfukových trubek mu způsobil příjemné zamrazení v zádech.

Podal Pittovi stvrzenku, ale dříve než odjel, Pitt se naklonil dovnitř a bedlivě zkoumal počítač kilometrů. „Není něco v pořádku, pane?“ optal se parkovací zřízenec.

„Jen se dívám na počet ujetých kilometrů,“ odvětil Pitt a významně se podíval na mladíka.

Jeho sen o tom, jak si auto se zesíleným motorem vezme na chvíli ven na projížďku, zatímco jeho majitel je uvnitř a večerí, se mu náhle rozplynul, a zřízenec tedy zajel s vozem pomalu na místo a zaparkoval jej vedle značky Bentley.

Restaurant St. Cyr's byl dokonalý jídelní zážitek. Byl založen v osmnáctém století v cihlovém domě v koloniálním slohu, a jeho vlastník a šéfkuchař v jedné osobě se dostal do Washingtonu přes Cannes a Paříž, potom co jej objevila dvojice zámožných washingtonských stavebních projektantů s jazýčky pro vynikající jídlo a víno. Ti restaurant finančně podpořili a šéfkuchaři stanovili poloviční úrok. Jídla byla vytapetována v tmavomodrých a zlatých odstínech a vybavená doplňky a nábytkem v marockém stylu. Nebylo tu více než dvanáct stolů, které obsluhovalo šest číšníků a čtyři sběrači nádobí. Co se Pittovi na St. Cyr's obzvláště líbilo, byla akustika. S těžkými závěsy a kilometry látky po stěnách se všechny zvuky rozhovoru snížily na pouhé minimum, na rozdíl od většiny restaurantů, v nichž nebylo možné slyšet, co říká osoba naproti u stolu, a hluk doslova zkazil jakékoli potěšení z jídla pro gurmány.

Když je šéf restaurace posadil ke stolu v malém soukromém výklenku stranou hlavní jídelny, Pitt se zeptal Loren: „Vino nebo šampaňské?“

„Proč se ptáš?“ řekla. „Víš, že dobrý cabernet mě přivádí do zranitelné nálady.“

Pitt objednal u sklepmistra láhev cabernetu sauvignon značky Martin Ray a pohodlně se usadil do koženého křesla. „Zatímco budeme čekat, než si objednáme, proč mi nepovíš, co jsi našla na Destiny Enterprises?“

Loren se usmála. „Měla bych tě nejdřív přimět, abys mě nakrmil.“

„Další podplatitelný politik,“ pravil jízlivě.

Sklonila se, otevřela aktovku a vyňala z ní několik fasciklů dokumentů. Nenápadně mu je podala pod stolem. „Destiny Enterprises rozhodně není obchodní společnost, která by si libovala ve stycích s veřejností, v propagačních programech či reklamě. Ten podnik nikdy neprodal akcie a je celý ve vlastnictví rodiny Wolfů, která zahrnuje tři generace. Nevychotovují ani nedistribuuji výkazy hospodářských výsledků, stejně tak jako roční zprávy. Ve Spojených státech, Evropě nebo Asii by zřejmě nikdy nemohli působit v takovém utajení, ale mají nesmírný vliv u argentinské vlády, počínaje Perónovými brzy po skončení druhé světové války.“

Pitt si právě četl úvodní stránky složky, když donesli víno. Když mu ho sklep mistr nalil malé množství do sklenice, zkoumal jeho barvu, vdechoval jeho vůni a potom si ho vzal doušek do úst. Cabernet opatrně neupíjel, ale jemně jej pár sekund převaloval v ústech, než jej polknul. Zvedl hlavu ke sklepmistrovi a usmál se. „Vždy mě udiví ta delikátnost a přitom hutnost cabernetu sauvignon značky Martin Ray.“

„Velmi skvělá volba, pane,“ pravil sklep mistr. „Mnoho našich pravidelných návštěvníků neví, že existuje.“

Pitt si dopřál další doušek vína, dříve než pokračoval ve studiu složky. „Zdá se, že firma Destiny Enterprises se zčista jasna objevila v roce 1947.“

Loren upírala pohled do tmavé tekuté červeně ve své sklenici. „Najala jsem si badatele k prozkoumání novin z Buenos Aires z té doby. V jejich obchodní rubrice nebyla žádná zmínka o jménu Wolf. Badatel mohl pouze předat zvěsti, že ta obchodní společnost byla vytvořená z vysokých nacistických pohlavárů, kteří uprchnuli z Německa před kapitulací.“

„Admirál Sandecker mluvil o přílivu nacistů a jejich nakradeného bohatství dopravovaných ponorkou do Argentiny během závěrečných měsíců války. Ta operace byla řízená Martinem Bormannem.“

„Nebyl zabit, když se pokoušel o útěk během bitvy o Berlín?“ zeptala se Loren.

„Nevěřím, že bylo kdy prokázáno, že ty o mnoho let později nalezené kosti byly jeho.“

„Někde jsem četla, že největším neodhaleným tajemstvím té války bylo naprosté zmizení německé státní pokladny. Nikdy nebyla nalezena ani jedna německá marka či jediný kousek zlata. Bylo by možné, že Bormann přežil a propašoval ukradené bohatství své země do Jižní Ameriky?“

„Je na prvním místě seznamu podezřelých,“ odpověděl Pitt. Začal se probírat papíry ve složce, ale našel v nich málo zajímavého. Většina jich byla pouhými novinovými články podávajícími zprávu o obchodních jednáních Destiny Enterprises, jež byla příliš obšírná, než aby mohla být důvěrná. Nejpodrobnější rozbor pocházel ze zprávy CIA. Ta dala na seznam různé činnosti a projekty, jichž se ona obchodní společnost zúčastnila, ale málo, pakliže vůbec nějaké detaily o jejím působení.

„Zdá se, že mají široký výrobní program,“ řekl Pitt. „Rozsáhlá důlní činnost k získávání drahokamů, zlata, platiny a dalších vzácných nerostů. Jejich oddělení pro vývoj a vydávání počítačového softwaru je po Microsoftu čtvrté největší na světě. Hodně se zaměřují na těžbu ropných polí. Ve světě také vedou v nanotechnologii.“

„Nejsem si jistá tím, co to je,“ pravila Loren.

Dříve než Pitt mohl odpovědět, ke stolu se přiblížil číšník kvůli jejich objednávkám. „Na co máš chuť?“ zeptal se jí.

„Důvěřuji tvému vkusu,“ pravila tiše. „Objednej za mne.“

Pitt se nesnažil vyslovit názvy chodů na jídelním lístku francouzsky. Držel se čistě angličtiny. „Jako předkrm si dáme vaši domácí paštiku s lanýži, následovanou hustou zeleninovou polévkou. Dáma si dá jako hlavní chod králíka dušeného v omáčce z bílého vína, kdežto já ochutnám brzlík v hnědé máslové máčce.“

„Jak můžeš jíst brzlík?“ zeptala se Loren s výrazem znechucení ve tváři.

„Vždycky jsem měl neodolatelnou chuť na dobrý brzlík,“ odpověděl jednoduše Pitt. „Kde jsme to byli? Ach ano, nanotechnologie. Podle toho mála, co o tomhle předmětu vím, nanotechnologie je nová věda, jež se pokouší ovládat uspořádání atomů, čímž umožňuje vytvoření prakticky čehokoli, co je podle přírodních zákonů možné. Uvnitř lidského těla bude možné opravit molekuly a ve výrobě dojde k převratu. Nebude nemožné vyrobit cokoli levně a kvalitně.“

Neuvěřitelně drobné stroje, které se dokážou samy kopírovat, budou naprogramovány, aby vytvářely nová paliva, léky, kovy a stavební výrobky, které by nebylo možné získat normálními postupy. Slyšel jsem, že mohou být vybudované výkonné vysokokapacitní počítače o tak malém objemu jako je jeden krychlový mikron. Nanotechnologie se nepochybně stane hudbou budoucnosti.“

„Nemohu si vůbec představit, jak to funguje.“

„Chápu to, že cílem je vytvořit něco, čemu odborníci na nanotechnologii říkají kompilátor, tedy submikroskopického robota s pažemi ovládanými počítači. Ty by údajně pomocí řízených chemických reakcí mohly molekulu po molekule sestrojit velké, atomicky přesné předměty. Kompilátory je dokonce možné navrhnout tak, aby se samy kopírovaly. Teoreticky řečeno, mohla bys své kompilátory naprogramovat, aby ti vytvořily zakázkovou sadu golfových holí z kovů, které se teprve mají vyvinout, nebo televizní přijímač určitého tvaru, aby se ti vešel do nábytkové stěny, dokonce i automobil či letadlo, včetně speciálního paliva pro jejich pohon.“

„To zní fantasticky.“

„Pokrok během dalších třiceti roků bude zřejmě ohromující.“

„Tím se vysvětluje složka o projektu Destiny v Antarktidě,“ pravila Loren a odmlčela se, aby upila vína. „Najdeš to ve složce 5-A.“

„Ano, vidím to,“ potvrdil Pitt. „Rozsáhlé zařízení pro těžbu nerostů z moře. Musí být prvními, kdo kdy se ziskem těží cenné minerály z mořské vody.“

„Zdá se, že inženýři a vědci u Destiny vyvinuli molekulární zařízení schopné oddělit ze slané vody nerosty jako je zlato.“

„Předpokládám, že ten program je úspěšný.“

„Velmi,“ řekla Loren. „Podle švýcarských záznamů o vkladech tajně získaných CIA – přísahala jsem jim na tisíc biblí, že tato informace zůstane přísně důvěrná – se množství zlata uloženého firmou Destiny do švýcarských trezorů málem vyrovná pokladu ve Fort Knoxu.“

„Jejich získávání zlata se zřejmě musí držet na zvolené úrovni, jinak by světové ceny zlata prudce poklesly.“

„Podle mých zdrojů vedení Destiny dosud neprodalo ani unci.“

„K jakému účelu by si hromadili takový nesmírný poklad?“

Loren pokrčila rameny. „Nemám ponětí.“

„Možná že prodávali pomalu a potají, aby udrželi nahoře tržní ceny. Kdyby náhle zaplavili trh tunami zlata, jejich zisky by přišly vniveč.“

Číšník jim donesl paštiku s lanýži. Loren si jí dala vidličkou trochu do úst a zatvářila se uspokojeně. „Tohle je báječné.“

„Ano, je to dobré,“ souhlasil Pitt.

Mlčky si pochutnávali na pašticích a dojedli poslední sousto dříve, než Loren pokračovala v rozhovoru. „Ačkoli CIA shromáždila spoustu dat o poválečném neonacistickém hnutí, nenalezla žádný důkaz podzemního spiknutí zahrnujícího Destiny Enterprises nebo rodinu Wolfů.“

„Avšak podle tohoto,“ pravil Pitt a pozvedl sešitou složku papírů, „nebylo žádným tajemstvím, že kořist uloupená nacisty z pokladů Rakouska, Belgie, Norska, Francie a Nizozemska, plus mnoho zlata a finančních aktiv Židů, byla po válce propašována do Argentiny ponorkami.“

Loren přikývla. „Většina zlata a dalších hmotných aktiv byla proměněna na oběživo, a to bylo potom převedeno prostřednictvím centrálních bank.“

„A kdo je držitelem těch fondů?“

„Kdo jiný než podnik Destiny Enterprises, a to krátce potom, co jej v roce 1947 dali dohromady. Zvláštní je, že v těch počátečních letech neexistuje žádný záznam o nějakém Wolfovi v jejich správních radě.“

„Museli převzít řízení později,“ řekl Pitt. „Lámu si hlavu, jak ta rodina odstrčila stranou staré nacisty, co uprchli z Německa v roce 1945.“

„Dobrá otázka,“ souhlasila Loren. „Během minulých čtyřiapadesáti let se říše Destiny rozrostla až tam, kde jejich moc nepředstavitelnou měrou ovlivňuje banky a vlády. Doslova vlastní Argentinu. Jeden z mých pobočníků má informátora, který tvrdí, že významná částka peněz jde do volebních fondů pro členy našeho

vlastního Kongresu. To je pravděpodobně hlavním důvodem, proč se nikdy nerozjelo žádné vládní vyšetřování Destiny Enterprises.“

„Jejich chapadla také sahají do kapes našich ctihodných senátorů a poslanců a mnoha lidí zaměstnaných v Bílém domě.“

Loren zvedla ruce. „Na mě se neříkej. Já jsem vědomě do svých volebních fondů nikdy potají nevzala od Destiny ani šesták.“

Pitt na ni lišácky pohlédl. „Opravdu?“

Kopla ho pod stolem. „Nech toho. Víš docela dobře, že jsem nikdy nebyla na úplatky. Náhodou jsem jeden z nejváženějších členů Kongresu.“

„Snad ten nejhezčí, ale tví vážení kolegové tě neznají tak, jako já.“

„Nejsi zábavný.“

Postavili před ně misky husté zeleninové polévky, kterou vychutnávali a příležitostně vylepšovali douškem cabernetu. Vínu netrvalo dlouho, než se jim rozlilo v žilách a zklidnilo mysl, zatímco pozorný číšník byl vždy nablízku, aby jim dolil sklenice.

„Začíná to vypadat tak, že co nacisté nemohli dosáhnout hromadným vyvražďováním, ničením a válkou, toho dosahují hospodářskou mocí,“ pravila Loren.

„Světová nadvláda je věcí minulosti,“ nesouhlasil s ní Pitt. „Čínští vůdci ji snad mají stále na mysli, ale jak jim jejich ekonomika přetvoří zemi do velmoci, postupně si uvědomí, že válka ji pouze docela srazí na kolena. Od té doby, co padlo komunistické Rusko, ty velké války budoucnosti budou ekonomické. Wolfové chápou, že hospodářská moc nakonec povede k politické. Mají prostředky, aby si koupili cokoli a kohokoli chtějí. Jedinou otázkou je, jakým směrem se ubírají.“

„Dostal jsi něco z té ženy, kterou jsi včera večer zadržel?“

„Jenom to, že soudný den je už velmi blízko a celé lidstvo bude vyhlazeno, samozřejmě s výjimkou rodiny Wolfů, až jakási kometa zasáhne Zemi.“

„To přeci nezbaštíš?“ zeptala se Loren.

„Ty snad ano?“ řekl Pitt cynicky. „Tisíc soudných dnů přišlo a odešlo a způsobilo trochu více pozdvižení než pomíjivá dešťová přeháňka. Je mi záhadou, proč Wolfovi šíří takovou smyšlenku.“

„Na čem zakládají svoji úvahu?“

„Na předpovědích starodávné rasy lidí zvaných Ameneové.“

„To nemyslíš vážně,“ pravila užasle. „Tak zámožná a inteligentní rodina, jako jsou Wolfovi, že by naivně uvěřila mýtu od rasy, jež vymřela před tisíci roků?“

„Tohle tvrdily nápisy v komorách, které jsme našli v Indickém oceánu a v Coloradu.“

„Admirál Sandecker se stručně zmínil o vašich objevech v našem telefonickém rozhovoru předtím, než jsem tě naložila na letišti, ale ty jsi mi o nich ještě nic neřekl.“

Pitt bezmocně rozhodil rukama. „Neměl jsem ještě příležitost.“

„Snad bych si měla začít dávat do pořádku své věci.“

„Ještě než se připravíš předstoupit před svého Stvořitele, počkej, dokud si to nedáme ověřit astronomy, co sledují pohyb asteroidů a komet.“

Polévkové misky odnesli a na stůl jim položili objednaný hlavní chod. To, co jim šéfkuchař předvedl jak s dušeným králíkem, tak s brzlíkem, byla umělecká díla. Pitt a Loren obdivovali tu podívanou v očekávání chuti – a nebyli zklamáni.

„Ten králík byl výborná volba,“ pronesla mezi sousty. „Je skvělý.“

Pittova tvář vyjadřovala nadšení. „Když mi brzlík naservíruje mistr šéfkuchař, při každém soustu mi zní v uších zvony. Ta omáčka je vrchol.“

„Ochutnej mého králíka,“ řekla Loren a pozvedla svůj talíř.

„Máš chuť ochutnat můj brzlík?“ otázal se Pitt.

„Ne, děkuji ti,“ pravila a ohrnula nos. „O vnitřnosti moc nestojím.“

Naštěstí nebyly porce tak velké jako v menších restaurantech, a necítili se přecpaní, když byl čas na zákusek. Pitt objednal broskve plněné malinovým protlakem. Později se pak nad brandy Rémy Martin znovu vrátili ke své debatě.

„Nic z toho, co jsem viděl nebo slyšel o Wolfových, nedává smysl,“ pravil Pitt. „Proč hromadí bohatství, jestliže si myslí, že jejich finanční impérium se po dopadu komety rozplyne v dým?“

Loren kroužila s brandy ve své sklenice a upírala zrak na tu tekutinu, zlatě se jiskřící ve světle svíčky na stole. „Možná mají v úmyslu tu katastrofu přežít.“

„Tohle jsem slyšel od Elsie Wolfové a od jednoho z těch najatých vrahů v Coloradu,“ řekl Pitt. „Ale jak mohou přežít celosvětovou pohromu lépe než kdokoli jiný?“

„Přečetl sis složku osmnáct?“ zeptala se Loren.

Pitt okamžitě neodpověděl, ale probíral se šanonem, dokud nenarazil na složku označenou číslem osmnáct. Otevřel ji a četl. Po dvou či třech minutách zvedl hlavu a zadíval se do Loreniných fialkových očí. „Je tohle potvrzené?“

Přikývla. „Je to, jako by Noe vybudoval celou flotilu arch.“

„Čtyři obrovské lodi,“ řekl Pitt pomalu. „Jeden zaoceánský parník, ve skutečnosti jakési plovoucí společenství, mající osmnáct set metrů na délku a čtyři sta padesát metrů na šířku, dvaatřicet poschodí vysoký, o výtlačku tři a půl milionu tun.“ Vzhlédl a sraštil obočí. „Zvláštní pojetí, ale sotva praktické.“

„Přečti si to do konce,“ řekla Loren. „Zlepší se to.“

„To gigantické plavidlo pro plavbu po moři má velkou nemocnici, školy a zábavní střediska a používá nejnovější technologie. Letiště s rozsáhlou rozjezdovou a přistávací dráhou na horní palubě poskytne dostatek místa malé flotile tryskových letounů a helikoptér, zatímco ubikace a kancelářská zařízení pohodlně pojmu pět tisíc cestujících a členů posádky.“ Pitt zavrtěl nevěřícně hlavou. „Takovéhle obří plavidlo by mělo pojmout alespoň padesát tisíc lidí.“

„Ve skutečnosti dvakrát takový počet.“

„Prověř si ta ostatní tři plavidla.“

Pitt pokračoval ve čtení. „Mají tytéž mamutí rozměry. Jedno je nákladní a údržbářská loď, na které jsou umístěna strojní a výrobní zařízení s obrovským nákladem vozidel, stavebních strojů a materiálů. To druhé je opravdická zoo...“

„Vidíš,“ přerušila jej Loren. „Je tady archa.“

„Posledním plavidlem je supertanker vybudovaný pro přepravu obrovského množství nafty, zemního plynu a různých jiných paliv.“ Pitt zavřel pořadač a zadíval se na Loren. „Slyšel jsem, že taková plavidla byla na kreslicích prknech, ale neměl jsem ani ponětí, že

byla skutečně vybudována, a rozhodně ne podnikem Destiny Enterprises.“

„Trupy byly postaveny v dílech a potom odtaheny do odlehlé loděnice vlastněné Destiny Enterprises v odloučeném fjordu v jižním cípu Chile. Tam byla dokončena vnější palubní nástavba a dostavěn vnitřek, a lodi pak byly vybaveny zásobami a nákladem. Odhady tvrdí, že cestující a posádky té flotily by měli být soběstační a mít dostatek potravy a zásob, aby jim vydržely dvacet či více let.“

„Nenavštívili ta plavidla lidé zvenku? Nenapsala média články o zřejmě největších oceánských plavidlech?“

„Přečti si zprávu CIA o té loděnici,“ vysvětlovala Loren. „Ta oblast je silně utajovaná a strážena malou armádou bezpečnostních stráží. Nikdo zvenčí se nedostane dovnitř a zase ven. Dělníci v loděnici a jejich rodiny jsou ubytováni v malé osadě na břehu, aniž kdy opustili lodi nebo loděnici. Jelikož je fjord obklopený Andami, stovkou hornatých ostrovů a dvěma poloostrovy, jediná cesta z něj je po moři či letecky.“

„Šetření provedené CIA se zdá být povrchní. Neprostudovali projekt Destiny Enterprises do hloubky.“

Loren dopila poslední doušek brandy. „Jeden agent přidělený k informování mého úřadu tvrdil, že agentura neprovedla větší šetření, protože zde neviděli žádnou hrozbu pro bezpečnost či zájmy Spojených států.“

Pitt zíral zamyšleně kamsi za zdi restaurace. „Před několika lety jsme Al Giordino a já byli v jakémsi chilském fjordu během pátrání po zaoceánském parníku uneseném teroristy. Únosci tu loď ukryli poblíž ledovce. Z toho, co si vybavuji o těch ostrovech a vodních cestách na sever od Magellanova průlivu, nejsou tu žádné dostatečně široké a hluboké plavební dráhy, které by umožnily průchod takovým gargantuovským plavidlům.“

„Možná nebyly určené k plavbě po všech mořích světa,“ podotkla Loren. „Možná byly postavené jen kvůli tomu, aby přestály tu předpověděnou pohromu.“

„Jakkoli se to zdá být fantastické,“ řekl Pitt, který se snažil se smířit s tou neuvěřitelnou představou, „můžeš být blízko pravdě. Ti Wolfové museli utratit miliardy tím, že vsadili na konec světa.“

Pitt ztichl a Loren viděla, že se ponořil do svých myšlenek. Vstala od stolu a odešla na dámskou toaletu, čímž mu poskytla čas, aby se probíral představami, které mu táhly hlavou. Ačkoli mu připadalo těžké to uznat, začal chápat, proč pozdější generace rodiny Wolfů byly výsledkem genetického inženýrství.

Staří nacisté, co uprchli z Německa, byli dávno po smrti, ale zanechali na svém místě rodinu nadlidí, kteří budou dostatečně silní, aby přežili blížící se katastrofu, a potom se zmocnili toho, co zbude z civilizovaného světa, a představili to na nový svět, ovládaný a řízený podle jejich náročných měřítek nadřazenosti.

ŠEDÉ ŽULOVÉ ÚTESY horské rokliny se zdvíhaly vzhůru jako obří stíny, dokud je nezastřela noční obloha. Dole pod nimi se v záři dorůstajícího měsíce třpytil a blýskal modrobílý led ledovce. Cerro Murallón, 3500 metrů vysoký, sněhem pokrytý vrcholek, bezoblačný a osvětlený pouze svitem hvězd, se tyčil do výšky nad západními svahy jižních And. Příkře se svažoval směrem k moři a jeho strže byly zaplněny prastarými ledovci z dávné minulosti. Noc byla jasná a průzračná a nebe rozzářené. Skryté před světlem Mléčné dráhy se mezi hrozivými stěnami rokliny prudce pohybovalo malé vozidlo, připomínající netopýra bedlivě prozkoumávajícího pouštní kaňon kvůli potravě.

Na jižní polokouli byl podzim a ve vyšších polohách již napadl lehký sníh. Vysoké jehličnany postupovaly vzhůru po rozervaných svazích, než se zastavily na svrchní hranici lesa, kde místo nich nastoupila holá skaliska, jež se zdvíhala k ostrým a divoce rozeklaným horským vrcholům. Žádným směrem nebylo vidět světlo vytvořené člověkem. Pitt si představoval, že ta scenerie by za denního světla byla majestátně krásnou, ale v deset hodin v noci strmé útesy a skalní převisy působily temně a hrozivě.

Skyca Moller M400 nebyl o moc větší než džíp Cherokee, ale za letu byl stabilní jako mnohem větší letoun a bylo možné jej pilotovat městskými ulicemi a zaparkovat v garáži obytného domu. Jeho aerodynamický design se svažující se kónickou předí mu poskytoval vzhled čehosi mezi automobilem budoucnosti firmy General Motors a raketovou stíhačkou z filmu *Hvězdné války*. Čtyři zvedací a hnací gondoly obsahovaly každá dva protiběžné motory, umožňující letounu zdvihnout se ze země jako helikoptéra a pohybovat se

vodorovně cestovní rychlostí pět set kilometrů za hodinu při operačním dostupu devět tisíc metrů. Při ztrátě jednoho či dvou motorů mohl stále bezpečně přistát, aniž by cestujícím způsobil starosti. Dokonce i kdyby utrpěl katastrofální poškození součástky, rozvinuly by se padáky se zdvojenou kostrou a snesly by Skycar s jeho posádkou na zem, přičemž letoun by zůstal nepoškozený a posádka nezraněná.

Senzory a zabezpečující systémy chránily proti všem chybám v letových mechanismech nebo počítačích. Ve vozidle byly čtyři počítače, jež ustavičně monitorovaly všechny systémy a udržovaly automatické řízení na předem stanovené dráze letu řízené satelity GPS, které je vedly nad řekami a horami a skrze údolí a kaňony. Tento nesmírně výkonný navigační systém vylučoval potřebu pilota.

Pittův výhled na okolí vně kokpitu byl omezený. Zřídka kdy se obtěžoval, aby se zadíval ven průhledným krytem pilotního prostoru. Neměl zájem vidět stín letadla v mdlém světle měsíce, jak dole bleskově přejíždí po nerovných skalách, mihá se přes vrcholky stromů a zdvíhá se nad ostré srázy dříve, než je vpředu bylo možné spatřit. Obzvláště ho nezajímalo vidět, jak se letadlo a jeho stín bezmála mísily v jedno. Svou dráhu letu mohl sledovat na topografickém displeji virtuální reality, zatímco zařízení automatické navigace řídilo Skycar k jeho předem naprogramovanému cíli. Turbulenci mírnila rychlá automatická reakce stabilizátorů pod motory, ovládaných systémem automatické stabilizace.

Pitt shledával zneklidňujícím sedět se založenýma rukama, zatímco letoun se přibližoval k horám a obléтал je v tichu noci, a to bez nejmenšího přispění lidského mozku a rukou. Nezbývalo mu než vložit svou důvěru v počítačový navigační systém a nechat ho provádět let. Byl-li Giordino, jenž seděl vedle něj, nadmíru znepokojený případným selháním počítače a následnou srážkou s úbočím hory, v jeho tváři po tom nebyla ani stopa. Ve světle kokpitu poklidně četl dobrodružný román, kdežto Pitt obrátil svoji pozornost k námořní mapě, na níž byla vyznačená hloubka vody fjordu vedoucího k loděnici Wolfových.

V plánu nebylo letět v bezpečné výšce nad nejvyššími vrcholky hor. Toto byla utajená mise. Mocné a výkonné rotační pomocné rakety je unášely k jejich cíli daleko z dosahu radarů či laserů.

Těla obou mužů se nesmírně potila uvnitř jejich gumových potápěčských obleků, které měli oblečené přes sálající izolační spodní prádlo, ale nikdo z nich si nestěžoval. Tím, že byli oblečeni pro potápění ve studené vodě, ušetřili si čas, který by strávili převlékáním po přistání.

Pitt vyťukal kód a přečetl si čísla na počítači. „Tři sta čtyřicet kilometrů od té doby, co jsme odstartovali z Punta Entrada u Santa Cruz.“

„Kolik ještě zbývá?“ zeptal se Giordino, aniž vzhlédl od stránek svého románu.

„O něco méně než osmdesát kilometrů. Za patnáct minut by náš stroj měl dopravit do kopců nad loděnicí Wolfových.“ Přesné místo přistání bylo již naprogramováno do počítače podle zvětšeného snímku pořízeného špiónážním satelitem.

„Právě dost času na to, abych urazil další kapitolu.“

„Co je tam tak zajímavého, že se od té knihy nemůžeš odtrhnout?“

„Zrovna jsem u místa, kde se hrdina chystá zachránit nádhernou hrdinku, která má být za několik vteřin znásilněna zlými teroristy.“

„Tu zápletku jsem už četl,“ pravil Pitt znuděně. Znovu soustředil svůj zrak na displej virtuální reality, jenž zobrazoval terén před nimi s maximálními podrobnostmi pomocí výkonného radiolokátoru s nočním viděním, který byl umístěný ve špičce Skycaru. Bylo to jako cestovat uvnitř hracího automatu. Hornatá krajina se přibližovala a míhala se kolem nich jako rozmazaná skvrna. Skříňka v rohu ukazovala rychlost, výšku, dolet a vzdálenost k jejich cíli červenými a oranžovými digitálními číslicemi. Pitt si vzpomněl na používání podobného systému v letadle, se kterým letěli pátrat po unesené výletní lodi nad oblastí chilských fjordů zhruba sto padesát kilometrů na jih od jejich nynějšího postavení.

Pitt vyhlédl ven průhledným kopulovitým krytem pilotního prostoru. Ulehčeně si vydechl, když uviděl, že to nejhorší z hor zůstává vzadu za nimi. Měsíční paprsky se odrážely na hladkém ledovci s nepravidelnými průrvami, jež jeho povrch protínaly každý

necelý kilometr. Jeho led se rozprostíral do šířky, jak stékal směrem k místu svého setkání s fjordem, dříve než roztál a rozlil se do moře.

Nyní měli za sebou tu nejhorší část hor a Pitt mohl na obzoru za ledovcem rozeznat světla. Věděl, že to nebyly hvězdy, protože byla seskupená a mihotala se v příliš nízké výšce. Věděl také, že kvůli mrazivému ovzduší byla světla mnohem dále, než se zdálo. Poté si postupně, téměř nepostřehnutelně začínal proti rovině neporušené černě uvědomovat jiné shluky světél. Uplynulo dalších patnáct minut, a ona byla skutečně a neomylně tam – světla čtyř obrovských lodí, jež zářila jako malá města v noci.

„Náš cíl je v dohledu,“ řekl klidně bez emocí.

„Zatraceně!“ zabručel Giordino. „Právě když jsem se dostával ke vzrušujícímu vyvrcholení.“

„Uklidni se. Máš dalších deset minut na to, abys to dočetl. Mimoto už vím, jak to dopadne.“

Giordino se po něm podíval. „Opravdu?“

Pitt vážně přikývl. „Udělal to vrchní sluha.“

Giordino výhrůžně přimhouřil oči a vrátil se zpátky ke své knize.

Moller M400 neletěl přímo nad světla loděnice a oněch velikých lodí poblíž ve fjordu. Namísto toho, jako by měl svůj vlastní rozum, což také měl, se stočil jihozápadním směrem. Pittovi nezbylo, než zírat na tu záři světél vynořujících se po pravé straně letadla.

„Hotovo,“ povzdechl si Giordino. „A máš-li zájem, nebyl to vrchní sluha, kdo zabil deset tisíc lidí, ale nějaký šílený vědec.“ Upřel svůj zrak ven z kabiny na tisíce světél. „Nezachytí nás jejich vyhledávací systémy?“

„V nejhorším případě je tu jen mizivá možnost. Moller M400 je tak malý, že je neviditelný skoro pro všechny technicky nejdokonalejší vojenské radary.“

„Doufám, že máš pravdu,“ řekl Giordino a protahoval se. „Co se týče uvítacích výborů, nemám o nich valné mínění.“

Pitt zamířil paprsek malé tužkové svítilny na mapu. „Abychom dorazili k loděnici, dává nám v tomto bodě počítač vybrat mezi plaváním pod vodou v délce tří kilometrů a šestikilometrovou chůzí přes ledovec.“

„Vydat se na pěší túru přes ledovec ve tmě nezní lákavě,“ pravil Giordino.

„Co když malý chlapec paní Giordinové spadne do trhliny a nenajde se po deset tisíc let? Nějak si tě nedovedu představit, jak ležíš ve vitríně v muzeu, a civí na tebe tisíce lidí.“

„Nevidím nic špatného na tom, být hvězdnou atrakcí z jiné doby,“ pronesl Giordino a tvářil se důležitě.

„Napadlo tě někdy, že by si tě pravděpodobně prohlíželi nahého? Sotva bys šel příkladem jako mužský vzorek z dvacátého prvního století.“

„Chci, abys věděl, že bych nezůstal pozadu za těmi nejlepšími z nich.“

Veškerý další rozhovor skončil, když Moller zároveň s klesající rychlostí letu začal ztrácet výšku. Pitt dal přednost tomu, aby se přiblížili pod vodou, a naprogramoval počítač instrukcemi pro přistání na předem plánovaném místě poblíž linie pobřeží, jež bylo přesně stanovené analytiky satelitních snímků v CIA. O pár minut později kaskádní lamelové systémy na motorech změnily svůj tah skrze kanálové výstupy, čímž se letoun úplně zastavil a vznášel se ve vzduchu na místě, připravený na přistání. Jediné, co Pitt v té temnotě mohl vidět, bylo, že jsou asi devět metrů nad úzkou rozsedlinou. Poté se moller snesl a lehce se dotkl země tvořené tvrdou skálou. Za několik sekund motory zastavily své otáčky a jejich systémy ukončily činnost. Navigační digitální displej oznamoval, že přistáli pouhých deset centimetrů od naprogramovaného cíle.

„Nikdy v životě jsem se necítil tak k ničemu,“ řekl Pitt.

„Opravdu to vede k tomu, že se člověk začne cítit zbytečným,“ dodal Giordino. Teprve tehdy vykoukl ven skrze průhledný kryt kabiny. „Kde to jsme?“

„V průrvě asi padesát metrů od fjordu.“

Pitt otevřel západky průhledného krytu, zvedl jej a vystoupil z létajícího vozidla ven na pevnou zemi. Noc nebyla tichá. Nad vodu bylo možné slyšet zvuky strojních zařízení loděnice, pracujících nepřetržitě po čtyřiaadvacet hodin. Otevřel zadní sedadlo a skladový prostor a začal podávat potápěčské vybavení Giordinovi, který vzduchové nádrže, na záda upevňované vyrovnávače vztlaku,

zátěžové opasky, ploutve a masky rozložil do vodorovné řady. Oba si natáhli vysoké boty a kukly, vklouzli do kompenzátorů a vyzvedli dvojité vzduchové nádrže jeden druhému na záda. Oba s sebou nesli náprsní balíčky obsahující ruční zbraně a svítilny, a Pitt svůj spolehlivý telefon Globestar. Posledními předměty výbavy, které vyndali z Molleru M400, byla dvě potápěčská propulzní vozidla Torpedo 2000 s dvojitými trupy na bateriový pohon, připevněnými paralelně, jež vypadala jako malé rakety. Jejich nejvyšší rychlost pod vodou byla sedm kilometrů v hodině a jejich provozní doba činila jednu hodinu.

Pitt si na svou levou paži páskem připevnil malý směrový počítač, podobný tomu, co použil v dole Pandora, a nastavil jej, aby se napojil na satelity GPS. Potom zadal kód, který převedl údaje na nepatrný monitor, jenž ukazoval jejich přesnou polohu ve vztahu k loděnici a kanálu fjordu, který k ní vedl.

Giordino si přes svoji obličejovou masku nastavil spektrální zobrazovací periskop a zapnul jej. Krajina se mu náhle zhmotnila před očima, nepatrně rozmazaná, ale dostatečně zřetelná, aby na zemi uviděl obázky o průměru jeden a půl centimetru. Obrátil se k Pittovi.

„Je čas vyrazit?“

Pitt přikývl. „Poněvadž vidíš na cestu po zemi, odvedeš nás odsud, a já tě vystřídám, až dorazíme k vodě.“

Giordino prostě krátce přikývl a nic neříkal. Dokud nemohli bezpečně proniknout bezpečnostními obrannými zařízeními kolem loděnice, nebylo co říkat. Pitt nepotřeboval telepatické schopnosti, aby věděl, co se dělo v Giordinově mysli. V duchu znovu prožíval totéž co Pitt.

Byli zpátky devět tisíc šest set kilometrů a dvacet hodin v čase, v kanceláři admirála Sandeckera v ústředí NUMA, a přemlouvali se k něčemu, co muselo být plánem zrozeným při podezření z šílenství.

„DOPUSTILI JSME SE CHYB,“ pravil admirál vážně. „Doktorka O'Connellová je nezvěstná.“

„Myslel jsem, že je ve dne v noci pod stálým dozorem bezpečnostních agentů,“ řekl Pitt, rozzlobený na Kena Helma.

„Vše, co v tomto okamžiku každý ví, je, že vezla svoji dceru, aby jí koupila zmrzlinu. Zatímco strážníci seděli venku před obchodem v autě, doktorka O'Connellová s dcerou vešly dovnitř a nikdy už nevyšly ven. Zdá se být nemožné, aby taková bezprostřední událost byla předem známa únoscům.“

„Za tím jsou Wolfovi.“ Pitt praštil pěstí do stolu. „Proč tyhle lidi ustavičně podceňujeme?“

„Předpokládám, že budeš ještě méně šťastný, až uslyšíš to ostatní,“ pravil vážně Sandecker.

Pitt se na něj podíval a obličej měl zachmuřený hněvem. „Nechte mě hádat. Elsie Wolfová zmizela z kliniky spolu s tělem své sestřenice Heidi.“

Sandecker sešel neviditelnou skvrnu z naleštěného povrchu konferenčního stolu. „Věřte mi, k tomu muselo být zapotřebí kouzelníka,“ pronesl agent FBI Ken Helm. „Ta klinika má nejnovější technické zařízení pro zajištění bezpečnosti.“

„Neodhalily vaše bezpečnostní kamery její útěk?“ zeptal se Pitt podrážděně. „Elsie zřejmě neprošla hlavním vchodem se svou mrtvou sestřenicí přehozenou přes rameno.“

Helm na chvíli sklonil hlavu. „Kamery byly plně funkční a monitory sledovaly každou vteřinu. S lítostí – ne, jsem otřesen, že vám musím říci, že nebyla zaznamenána ani stopa po útěku.“

„Tito lidé musí mít schopnost proklouznout skulinami,“ pravil Giordino, který se posadil na protějším konci stolu od Sandeckera. „Nebo vyvinuli pilulku na neviditelnost.“

„Nic z toho,“ řekl Pitt. „Jsou chytřejší než my.“

„Vše, co máme, a na padesát procent je to dohad,“ připustil Helm, „je, že tryskové letadlo patřící Destiny Enterprises odstartovalo z letiště poblíž Baltimore a namířilo si to rovnou na jih...“

„Do Argentiny,“ dokončil větu Pitt.

„Kam jinam by ji vzali?“ dodal Giordino. „Nebylo by rozumné, aby ji drželi ve Spojených státech, kde mají malou nebo žádnou kontrolu nad vládními vyšetřovacími agenturami.“

Ron Little z CIA si odkašlal. „Otázkou je proč? V jednu dobu jsme měli uvěřit tomu, že chtějí zlikvidovat pana Pitta, pana Giordina a doktorku O'Connellovou kvůli jejich objevu oné komory v Coloradu a nápisů v ní. Nyní je ale příliš mnoho lidí dobře informováno o vzkazech zanechaných tím starověkým národem. Takže úsilí o jeho zachování v tajnosti se stává bezpodstatným.“

„Jedinou praktickou odpovědí je, že potřebují její znalecký posudek,“ naznačil Helm.

„Když jsem se ptal Elsie, kolik komor ti Ameneové vybudovali, tvrdila, že jich je celkem šest,“ řekl Pitt. „My jsme našli dvě, a oni jednu. Z těch dalších byly dvě zničené z přirozených příčin. Pouze jedna zůstává nenalezená, a ona říkala, že je někde v Andách v Peru, ale údaje byly nejasné. Vsadím se, že navzdory všem těm expertům v jejich oddělení počítačového softwaru nemohli rozluštit ten kód poskytující instrukce, jak najít onu zbývající ztracenou komoru.“

„Takže ji násilně unesli, protože si myslí, že by mohla rozluštit ten kód,“ pravil Sandecker.

„To dává smysl,“ promluvil pomalu Helm.

Giordino se naklonil přes stůl. „I když znám Pat jenom krátkou dobu, mám pochybnosti o tom, že by spolupracovala.“

Little se usmál. „Mají také čtrnáctiletou dceru doktorky O'Connellové. Jediné, co Wolfovi musí udělat, je pohrozit, že jí ublíží.“

„Bude mluvit,“ pravil Helm vážně. „Nemá na vybranou.“

„Tak do toho půjdeme a dostaneme ji ven,“ řekl Pitt.

Little se na něj pochybovačně podíval. „Nemáme způsob, jak se dozvědět, kde přesně ji drží.“

„V jejich loděnici v Chile. Ti Wolfové jsou tak posedlí nastávajícím soudným dnem, že se vsadím, že jejich rodina se shromáždila na lodích v očekávání potopy.“

„Mohu vám poskytnout satelitní snímky té loděnice,“ řekl Little. „Ale musím vám říci, že naši analytici se domnívají, že jejich bezpečnostní systémy činí lodi nedosažitelné po zemi, po moři či vzduchem.“

„Potom se tam dostaneme pod vodu.“

„Můžete očekávat podmořské senzory.“

„Najdeme způsob, jak se tomu problému vyhnout.“

„S tím nemohu souhlasit,“ pronesl Sandecker tiše. „Pro NUMA je toho příliš moc v sázce. Toto je záležitost určená jednotkám pro zvláštní operace nebo týmu SEAL válečného námořnictva.“

„Nalézt a zachránit Pat O'Connellovou a její dceru je pouze část našeho plánu,“ vysvětloval Pitt. „Nikdo není lépe kvalifikován než Al a já, aby prošetřil obrovský projekt stavby lodí firmy Destiny Enterprises. Před necelým rokem jsme v loděnici v Hongkongu prováděli v ponorce tajné pátrání pod trupem bývalé osobní lodi *United States*. Rodina Wolfů nemůže být tak bláznivá, aby utrácela miliardy dolarů za stavbu lodí, jež nemohou doplout k moři.“

„V tomhle vám FBI nemůže pomoci,“ řekl Helm. „Je to přes půl světa mimo naše území.“

Little nervózně spojoval a rozpojoval ruce. „Obávám se, že mimo poskytnutí informací má moje agentura svázané ruce. Ministerstvo zahraničí by zarazilo jakékoli zapojení CIA do intervence.“

Pitt pohlédl na Sandeckera a pousmál se. „Zdá se, že jsme vyvolení.“

Sandecker jeho úsměv neopětoval. „Jsi si jistý, že je zoufale naléhavé proniknout do operace Wolfových?“

„To jsem,“ pravil Pitt ztěžka. „A jsem rovněž přesvědčený, a nemohu vám říci proč, že za jejich podnikáním je daleko hrozivější záměr. Záměr s děsivými následky.“

ÚZKÁ ROZSEDLINA se sto metrů klikatila, než vyústila do vod fjordu. Západní pobřežní linie se zdvíhala vzhůru na poloostrov s podivným názvem Exmouth. Východní pobřeží bylo rozčleněné kanály vyhloubenými ustupujícími ledovci. Jasná světla loděnice Wolfových, jakož i světla oněch čtyř plovoucích měst, se odrážela ve vodě na severním konci fjordu.

Giordino se zastavil a dal znamení Pittovi, aby zůstal ve stínu velké skály. Na protější straně kanálu se po černé vodě pohybovaly dva hlídkové čluny jedoucí bok po boku a světlomety prohledávaly hladinu a pobřeží. Giordino ta hlídková plavidla pozorně zkoumal

svými spektrálními zobrazovacími senzory, jež měnily temnotu na setmělé denní světlo.

„Ty jsi odborník na motorové čluny,“ řekl Pitt. „Můžeš je identifikovat?“

„Dvanáctimetrové čluny od firmy Dvichak Industries,“ odvětil Giordino se samozřejmostí. „Obvykle stavěné jako čluny k likvidaci ropných skvrn, ale v tomto případě je naložili zbraněmi. Je to dobrý, pevný a spolehlivý člun. Není rychlý, udělá maximálně osmnáct uzlů v hodině, ale jeho motor o síle tří set koňských sil mu dává dostatečný točivý moment, aby tlačil a vlekl velké nákladní čluny. To, že slouží jako ozbrojený hlídkový člun, je nová praxe.“

„Můžeš rozpoznat typ střelných zbraní?“

„Zdvojené automatické, velké ráže, vpředu i vzadu,“ odpověděl Giordino. „To je vše, co se dá poznat.“

„A rychlost?“

„Zdá se, že se vlečou rychlostí čtyř uzlů a dávají si načas s hledáním narušitelů.“

„Jsou dost pomalé na to, aby naše Torpeda 2000 s nimi udržela krok,“ řekl Pitt.

„Co zlého se ti honí hlavou?“

„Počkáme pod vodou, dokud se neobrátí a nezačnou plout nazpět k loděnici,“ odvětil Pitt. „Potom až ten člun nad námi propluje, budeme jej následovat v brázdě zčeřené vody za jeho zádí. Zpětný proud za lodním šroubem utají naši přítomnost před jejich podmořskými bezpečnostními senzory.“

„To zní senzačně.“

Zatímco hlídkové čluny pokračovaly ve své plavbě na jih, Pitt s Giordinem naposledy překontrolovali svoje vybavení, a pak si přes hlavu navlekli gumové kukly a na ruce dlouhé rukavice z čtvrtalcového neoprenu. Dále si na své vysoké boty připevňené ke gumovým potápěčským oblekům natáhli plavecké ploutve. Přes kukly měli přetažené celobličejové masky s potápěčským komunikačním zařízením značky Aquacom. Nakonec si oba připnuli ke svému zátěžovému opasku spojovací lano. Táhl se od jednoho k druhému, aby jim zabránilo se od sebe oddělit a navzájem se sobě ve vodě černé jako uhel ztratit.

Když odstranil vzduch ze svého potápěčského obleku, Giordino mu vztyčeným palcem naznačil, že je připraven. Pitt mu na oplátku krátce zamával a vstoupil do vody. Dno v blízkosti břehu bylo skalnaté a kluzké od slizovitého porostu. Jelikož byli zatíženi svým vybavením, museli kráčet opatrně, aby si udrželi rovnováhu, dokud jim voda nevystoupila až po prsa a oni se mohli vrhnout kupředu a plavat těsně pod hladinou. Dno se rychle svažovalo, a Pitt tedy sestoupil do hloubky tří metrů, kde se na chvíli zastavil, aby vypustil poslední zbytek vzduchu ze svého potápěčského obleku. Dýchal povrchně a pomalu pokračoval v sestupu, dokud mu tlak vody nestlačil potápěčský oblek a on si nepřidal malé množství vzduchu k udržení téměř neutrálního vztlaku, tak aby se mohl bez pohybu udržet na místě.

Poté co se vzdálil padesát metrů od břehu, Pitt se vynořil a podíval se na jih. Hlídkové čluny dorazily na konec svého okruhu a otáčely, aby se vrátily. „Náš doprovod je na cestě k nám,“ pronesl do svého komunikačního zařízení. „Doufám, že máš pravdu ohledně jejich rychlosti čtyř uzlů. To je asi tak rychle, jak nás dokážou táhnout naše propulzivní dopravní prostředky.“

Vedle něj vyklouzla z černé vody Giordinova hlava. „Bude to těsné, ale myslím, že se jich dokážeme udržet. Doufejme, že nemají infračervené podmořské kamery.“

„Fjord je nejméně kilometr široký. Je to příliš rozsáhlá oblast, než aby se dala účinně pokrýt kamerami.“ Pitt se otočil kolem osy a zahleděl se ke světlům na severu. „Při čtyřiašedesátihodinové pracovní době na tři směny musí Wolfovi na mzdách vyplácet královské peníze.“

„O co se vsadíš, že netolerují odborové svazy zaměstnanců?“

„Na kolik odhaduješ plavební ponor toho hlídkového člunu?“

„Na méně než šedesát centimetrů, ale je to zpětný proud, co nám musí dělat starosti. Má pravděpodobně skoro metr v průměru.“

Pozorně sledovali, jak se po jejich straně fjordu blíží hlídkový člun. Po odhadnutí jeho směru uplavali dalších deset metrů, poté se přetočili a spustili se do hloubky tři a půl metru, dříve než mohl světlomet zachytit jejich hlavy vyčnívající nad hladinou. Pod vodou zněl motor člunu a tlukot jeho lodního šroubu čtyřikrát hlasitěji než

ve vzduchu. Otočili se na záda a vyčkávali. Upřeně se zezdola dívali na hladinu fjordu a sledovali, jak se kužely světla reflektoru přibližovaly a tančily nad ledovou vodou.

A pak jim nad hlavami proplul temný trup člunu poháněný velkým lodním šroubem, jenž cestou čeřil vodu ve smršť z pěny a splašených bublin. Téměř v tomtéž okamžiku Pitt s Giordinem stiskli až na doraz magnetické spínače rychlosti, pevně uchopili řídítka a vnořili se do kypící brázdy vody za hlídkovým člunem.

Při rychlosti čtyř uzlů nebyl zpětný proud za lodním šroubem tak drastický, jako by byl, kdyby člun uháněl svou maximální rychlostí osmnácti uzlů. Snadno za hlídkovým člunem udržovali ustálený směr, aniž by to s nimi pohazovalo a zmítalo. Největší starost jim působilo to, že bylo téměř nemožné vidět, kterým směrem se pohybovali. Naštěstí mohl Pitt skrze zmítanou vodu vidět jasné zářivé světlo, takže z něj nespouštěl oči, a jak rukama svíral řídítka svého propulzního vozidla, manipuloval s jeho torpédovitě zakulacenou přídí tak, že udržovalo pevný směr rozbouřenou vodou.

Drželi se za člunem další tři kilometry v hloubce dva metry pod studenou vodní hladinou fjordu, stěží udržovali tempo a snažili se ze svých propulzních vozidel dostat maximum. Velmi rychle jim slábly baterie. Pitt mohl pouze doufat, že budou mít dostatek proudu pro zpáteční cestu k rozsedlině a Skycaru. Jeho jedinou útěchou bylo, že on a Giordino nebudou tak blízko hladiny snadno vidět ve velmi jasných světlech loděnice. Přestože byli kryti brázdou zčeřené vody a jejich černé potápěčské obleky splývaly s mrazivými hlubinami, bystrozraký člen posádky by samozřejmě mohl postřehnout záblesk něčeho podezřelého. Ale nikdo na ně nezaútočil. Pitt správně předpokládal, že posádka měla oči upnuté dopředu na prostor prohledávaný světlomety.

„Slyšíš mě dobře?“ zeptal se Pitt pomocí komunikačního zařízení uvnitř své celoobličejové masky.

„Každé slovo,“ odpověděl Giordino.

„Monitor mi ukazuje, že jsme urazili skoro tři kilometry. Člun by měl být připravený k obrátce, aby znovu proplul vzhůru fjordem. Přesně v ten moment, kdy budeme mít pocit, že se brázda za lodí stáčí buď vlevo nebo vpravo, zamíříme na pár minut dolů do

bezpečné hloubky, dříve než se vynoříme na hladinu, abychom se zorientovali.“

„Budu se tě držet,“ řekl Giordino tak klidně, jako by čekal, až ze zatačky vyjede autobus.

Za méně než tři minuty zahájil hlídkový člun obrat o 180 stupňů. Když vycítili, že se brázda zčeřené vody začíná zakřivovat, Pitt s Giordinem se potopili do šesti metrů a zůstali ve vodě na místě, dokud se světlo neztratilo v dálce a nebylo jej už zpod vody vidět. Pomalu a opatrně se opřeli do ploutví a stoupali vzhůru, přičemž přesně nevěděli, kde se v loděnici vynoří na hladinu.

Obě hlavy se kousek vysunuly nad hladinu vody, oba páry očí bedlivě zkoumaly okolní vodu. Zjistili, že plují pouhých sedmdesát pět metrů od prvního ze čtyř ohromných doků, jež se táhly skoro dva kilometry do fjordu. Podél nejbližšího doku bylo zakotveno kolosální plovoucí město, zatímco ony tři další obrovské lodi byly uvázané u souběžných doků. Představovaly oslňující podívanou, jak se tak třpytily pod noční oblohou. Pro Pitta a Giordina, civilisty na ten kolos vzhůru z vody, byla jeho velikost nepředstavitelná. Nemohli pochopit, že taková neuvěřitelná masa nejenom pluje na vodě, ale dokázala by na svůj vlastní pohon křížovat po všech světových mořích.

„Může to být skutečné?“ zašeptal Giordino v posvátné úctě.

„Napadá mě slovo ohromující,“ pronesl Pitt sotva slyšitelným hlasem.

„Kde začneme?“

„Na ty lodi teď zapomeň. Musíme najít místo, kde bychom se vysvlékli z naší potápěčské výstroje, dříve než proslídíme kanceláře loděnice.“

„Myslíš, že tam drží Pat?“

„To nevím, ale pro začátek je to místo stejně dobré jako kterékoli jiné.“

„Můžeme se pohybovat pod dokem, dokud nedorazíme ke skalám podél břehu,“ pravil Giordino a zvedl ruku, aby ukázal na vodu mezi velkánskými piloty doku. „Směrem doprava jsou nějaké potemnělé přístavky. Doufejme, že se do nich dostaneme a budeme se tam moci převléknout do našeho pracovního oblečení.“

Pracovním oblečením byla oranžová kombinéza, podobná uniformám v amerických věznicích, která byla na zakázku vyrobená podle zvětšených a zvýrazněných fotografií zdejších dělníků. Snímky byly pořízeny špionážním satelitem a předány admirálu Sandeckerovi spolu s podrobnými mapami loděnice a fotoanalytickou identifikací těch mnoha budov.

Když do svého zaměřovače zadal program, Pitt si před svou obličejovou maskou podržel monitor a uviděl, jak se před jeho očima zhmotňují piloty doku, jako by stál v jasném slunci na suché zemi. Měl pocit, jako by plaval podmořskou chodbou, do níž shora dolů pronikala mihotavá světla.

Přeplavali nad velkým potrubím a elektrickým vedením v trubkách, jež vedly z břehu ke konci doku. V odrazu tisíců světél tak jasných, že si připadali, jako by se pohybovali po třídě v Las Vegas, se viditelnost zvýšila na více než třicet metrů.

Pitt plaval s Giordinem po boku a kousek za ním nade dnem, které tvořily vrstvy hladkých balvanů. Postupně se dno poseté kameny počalo zdvíhat, až se nakonec potápěči táhli za ruce. Když se zastavili a zalehli do stínu, uviděli schody vedoucí nahoru z malé betonové přístavní hráze nedaleko od pilot doku. Na rozdíl od nepřeborného množství světél zářících z loděnice vrhala svou ubohou září na hráz jediná žárovka, osvětlující průčelí malých budov, které si Pitt podle satelitního snímku zapamatoval jako kůlny na náradí. Ve stínu se ztrácely pouze boční zdi stranou od jasných světél.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Giordino.

„Opuštěně,“ odpověděl Pitt. „Ale nedá se vůbec říct, jestli tam ve tmě někdo nečíhá.“ Sotva promluvil, už Giordino, který se upřeně díval svým spektrálním zobrazovacím periskopem, zahlédl pohyb podél boční strany nejbližší kůlny. Sevřel Pittovi rameno jako varování, když se do světla vynořil uniformovaný strážný s automatickou zbraní přehozenou přes rameno a vrhl krátký pohled dolů na přístavní hráz. Leželi bez hnutí a napůl ponoření do vody, částečně skrytí pilotami doku.

Jak Pitt napůl očekával, strážný vypadal znuděně, jelikož nikdy nespatrił žádnou podezřelou osobu pokoušející se vplížit do loděnice. Žádný lupič, zloděj či vandal by se byl neobtěžoval oloupit zařízení

vzdálené dvě stě kilometrů od nejbližšího města, a zvláště ne takové, co se nacházelo na druhé straně několika ledovců a pohoří And. Brzy se obrátil a odkráčel zpátky do hlubokého stínu podél řady kolen na náradí.

Ještě než se strážný rozplynul v temnotě, Pitt s Giordinem již byli na hrázi s ploutvemi v rukou a s propulzními dopravními prostředky v podpaží, vykradli se nahoru po schodech a spěšně se hnali stranou od záře světél. Dveře k první kůlně nebyly zamčené, a oni vděčně vstoupili dovnitř. Pitt dveře zavřel.

„Konečně doma,“ pravil Giordino blaženě.

Pitt nalezl malířské nepromokavé plátno a pověsil je přes jediné okno, přičemž jeho okraje nacpal do veškerých skulin. Poté rozsvítil svou potápěčskou svítilnu a posvítil si s ní po kůlně. Byla plná námořnické výzbroje: truhlíky byly navršené mosaznými a chromovými maticemi, šrouby a šroubky, police obsahovaly úhledně uspořádané elektrikářské potřeby, skládající se z cívek a balíků drátu; skříňky byly napěchované čtyřlitrovými plechovkami lodních barev – vše přesně uspořádáno a označeno.

„Určitě jsou blázni do pořádkumilovnosti.“

„Zdědili to po svých německých předcích.“

Okamžitě ze sebe sundali potápěčskou výzbroj a gumové obleky. Ze svých náprsních balíčků vytáhli oranžové uniformy a navlékli si je přes izolované spodní prádlo. Dále si sundali vysoké boty a nahradili je teniskami.

„Zrovna mě něco napadlo,“ řekl Giordino chápavě.

„Ano?“

„Co když má personál Wolfových na svých kombinézách jména nebo nějakou reklamu, kterou satelitní snímky nezachytily?“

„To není ani polovina našeho problému.“

„Co může být horšího?“

„Jsme v Jižní Americe,“ pravil Pitt klidně. „Ani jeden z nás nemluví natolik španělsky, aby se zeptal na cestu k toaletě.“

„Možná nemluvíím plyně, ale znám dost, abych to mohl předstírat.“

„Dobrá. Ty budeš mluvit, a já budu předstírat, že mám vadu sluchu.“

Zatímco Giordino studoval fotografickou mapu loděnice a odhadoval nejkratší cestu ke kancelářím korporace Wolfových, Pitt vytočil číslo na svém telefonu Globestar.

ATMOSFÉRA UVNITŘ Sandeckerova bytu v budově Watergate ve Washingtonu byla ztěžklá neblahou předtuchou. V krbu se mihotalo světlo ohně, teplého, poklidného ohně, jenž působil uklidňujícím dojmem, ačkoli nevydával vlnu tepla. Tři muži seděli proti sobě na pohovkách, mezi nimiž byl nízký skleněný stůl, na kterém spočíval podnos s kávovými šálky a poloprázdnou konvicí. Admirál Sandecker a Ron Little seděli a jako očarovaní upírali zrak na postaršího bělovlasého muže ve věku kolem pětadesáti let, který vykládal příběh, jenž předtím nikdy nevyprávěl.

Admirál Christian Hozafel byl bývalý vysoce vyznamenaný důstojník německého válečného loďstva za druhé světové války. Sloužil jako kapitán na palubě ponorek od června 1942 do července 1945, kdy se oficiálně vzdal své lodi ve Veracruzu v Mexiku. V rámci Marshallova plánu zakoupil Hozafel po válce od vlády Spojených států loď typu Liberty a po následujících čtyřicet let ji využíval pro mimořádně úspěšný obchodní plavební podnik, až nakonec prodal svůj podíl a odešel do důchodu, když Hozafelova námořní flotila čítala třicet sedm lodí. Stal se americkým občanem a žil nyní v Seattlu ve státě Washington na velkém pozemku na ostrově Windbey, kde si držel šedesátimetrovou brigantinu, na níž se on a jeho manželka plavili napříč světem.

„Vy tedy říkáte,“ pravil Little, „že Rusové nenalezli spálené pozůstatky Hitlerova těla před jeho bunkrem v Berlíně.“

„Nikoli,“ odpověděl Hozafel pevně. „Nebyly zde žádné spálené pozůstatky. Těla Adolfa Hitlera a Evy Braunové se spalovala po dobu pěti hodin. Galony benzínu odčerpaného z havarovaných vozidel kolem říšského kancléřství byly použity k namáčení těch těl, jež ležela v kráteru, který venku před bunkrem vyhloubil sovětský granát. Oheň se udržoval tak dlouho, dokud nezbyval jen popel a několik nepatrných kousků kostí. Věrní důstojníci SS pak umístili

popel a kosti do bronzového pouzdra. Nic nezbylo. Každá trocha popela a každý kousíček kosti byl pečlivě smeten a uložen do toho pouzdra. Poté důstojníci SS umístili silně zuhelnatělá a neidentifikovatelná těla jakéhosi muže a ženy, kteří byli zabiti během leteckého náletu, do kráteru. Pohřbili je tam spolu s Hitlerovým psem Blondim, kterého donutili vyzkoušet kyanidové tabletky, jež později použili Hitler a Eva Braunová.“

Sandeckerovy oči se upřely na Hozafelův obličej. „To tedy byla ta těla nalezená Rusy,“ pronesl Sandecker.

Bývalý velitel ponorky přikývl. „Později tvrdili, že zubařské záznamy jednoznačně prokázaly totožnost Hitlera a Braunové, ale věděli své. Celých padesát let Rusové ten podvod zdokonalovali, zatímco Stalin a ostatní sovětské vládní úředníci si mysleli, že Hitler uprchl buď do Španělska, nebo do Argentiny.“

„Co se stalo s tím popelem?“ zeptal se Little.

„Jak se ruská armáda stahovala kolem středu města, přistálo poblíž bunkru uprostřed plamenů a vybuchujících sovětských granátů lehké letadlo. Ve chvíli, kdy pilot otáčel svůj letoun k rychlému startu, důstojníci SS se vrhli kupředu a položili bronzové pouzdro do nákladového prostoru. Aniž by s nimi prohodil jediné slovo, pilot šlápl na plyn a letadlo se hnalo po ranveji, načež se rychle ztratilo v mraku kouře stoupajícího nad městem. Pilot doplnil palivo v Dánsku a přeletěl Severní moře do Bergenu v Norsku. Tam přistál a předal bronzové pouzdro kapitánu Edmundu Mauerovi, který nechal pouzdro přepravit na palubu ponorky U-621. Četné další bedny a schránky obsahující vzácné relikvie nacistické strany, včetně Svatého kopí a posvátné Pokrevní vlajky a dalších cenných uměleckých pokladů Třetí říše, byly naloženy na palubu jiné ponorky, U-2015, pod velením fregatního kapitána Rudolpha Hagera.“

„To všechno bylo součástí plánu vymyšleného Martinem Bormannem a označeného krycím jménem Nový osud,“ pravil Sandecker.

Hozafel se na admirála podíval s respektem. „Jste velmi dobře informován, pane.“

„Svaté kopí a Pokrevní vlajka,“ naléhal Sandecker, „byly připojeny k nákladu ponorky U-2015?“

„Jste obeznámený s Kopím?“ dotazoval se Hozafel.

„Studoval jsem Kopí a psal o něm za úkol na škole v Annapolisu,“ odvětil Sandecker. „Legendy dochované z bible tvrdí, že kovář jménem Tubal Kain, přímý potomek Kaina, syna Adama, ukoval Kopí ze železa nalezeného v meteoritu seslaném Bohem. To se stalo někdy před rokem 3000 před naším letopočtem.

To posvátné kopí se předávalo z Tubala Kaina na Saula, potom na Davida a Šalamouna a další krále Judska. Nakonec se dostalo do rukou římského dobyvatele Julia Caesara, který jej nosil do bitev proti svým nepřítelům. Dříve než byl úkladně zavražděn, dal jej římskému setníkovi, který mu během války s Galy zachránil život. Syn toho setníka jej předal svému synovi, který jej zase dal svému synovi, který rovněž sloužil v římských legiích jako setník. Byl to on, kdo stál na pahorku a sledoval, jak byl Kristus ukřižován. Zákon té země si žádal, aby všichni ukřižovaní zločinci byli prohlášeni za mrtvé před západem slunce, a neznesvětili tak nadcházející sobotní den. Zlodějům na křížích vedle Krista dali zlomit nohy, aby se urychlil jejich odchod z tohoto světa. Ale když přišel na řadu Ježíš, zjistili, že je již mrtvý. Z důvodů, které si s sebou vzal do hrobu, probodl římský setník Ježíšův bok kopím, čímž přivodil nevysvětlitelný proud krve a vody. Poněvadž vytryskla svatá krev, poskvrněné kopí se vedle pravého kříže a Svatého grálu okamžitě stalo nejposvátnější křesťanskou relikvií.

Svaté kopí, jak se mu začalo říkat, se dostalo ke králi Karlu Velikému a po příštích tisíc let ho dědil každý z následujících císařů Svaté říše římské, předtím než skončilo v rukou habsburských císařů a bylo vystaveno v Královském paláci ve Vídni.“

„Musíte také znát legendu, která je za mocí toho kopí,“ pravil Hozafel, „onu legendu, která Hitlera přiměla k tomu, aby jej chtěl vlastnit.“

„Kdokoli vlastní Svaté kopí a rozumí silám, jimž slouží, třímá ve svých rukou osud světa v dobrém i zlém,“ citoval Sandecker. „Proto Hitler ukradl v Rakousku to kopí a vlastnil ho až do dne své smrti. Představoval si, že mu zajistí vládu nad světem. Bylo by zajímavé se zamyslet nad tím, zda by Hitler zvolil mocenskou cestu ke světové

nadvládě, kdyby byl nikdy neslyšel o tom kopí. Jeho poslední žádostí bylo, aby bylo ukryto před jeho nepřáteli.“

„Zmínil jste se o Pokrevní vlajce,“ pravil Little. „Ani tato relikvie mi není dobře známa.“

„V roce 1923,“ vysvětloval Hozafel, „se Hitler pokusil o puč proti existující německé vládě v Mnichově. Byla to pohroma. Armáda střílela do davu a několik lidí bylo zabito. Hitler unikl, ale byl později postaven před soud a odsouzen do vězení, kde strávil devět měsíců psaním svého *Mein Kampf*. Ten puč se stal navždy známý jako Mnichovský puč. Jednu z prvních nacistických vlajek s hákovým křížem nesl jeden z rádoby revolucionářů, jehož krev ji postříkala, když byl zastřelen. Přirozeně se stala krví potřísněným symbolem nacistického mučedníka. Tato Pokrevní vlajka byla potom používána na stranických srazech při obřadech k posvěcení budoucích nacistických vlajek tak, že ji k nim přikládali kvůli požehnání.“

„A tak byly nacistické poklady propašovány z Německa a neměly být už nikdy spatřeny,“ pravil Little přemýšlivě. „Podle starých archivních záznamů CIA nebyla nikdy objevena ani stopa po tom kopí a dalších nacistických pokladech, včetně ukradených uměleckých klenotů a kořisti z bank a národních pokladnic.“

„Vaší ponorkou byla U-699,“ pravil klidně Sandecker.

„Ano, byl jsem jejím kapitánem,“ připustil Hozafel. „Krátce potom, co se řada vlivných nacistických důstojníků a vysokých stranických pohlavářů bezpečně nalodila na palubu, jsem vyplul z Bergenu hned za ponorkou U-2015. Až dosud bylo Hitlerovo zmizení záhadou. Vyprávím vám ten příběh pouze na naléhání pana Littlea a kvůli možnosti, jak to chápu, že svět bude po zásahu přilétající komety vzhůru nohama. Je-li to pravda, činí to mé mlčení stvrzené přísahou bezvýznamným.“

„Ještě se nechystáme bědovat,“ řekl Sandecker. „Co chceme vědět, je, zda rodina Wolfů opravdu utrácí obrovské sumy peněz za stavbu ohromných arch ve fanatické víře, že jakási pohroma zničí Zemi a každého živého tvora na ní – nebo zda mají nějaký jiný motiv.“

„Zajímavá rodina, ti Wolfovi,“ pravil Hozafel zamyšleně. „Plukovník Ulrich Wolf byl jedním z nejdůvěryhodnějších mužů v Hitlerově štábu. Dohlížel na to, aby se plnily Hitlerovy nesmyslné příkazy i ta nejprostší přání. Plukovník byl také vůdcem skupiny loajálních nacistů, kteří vytvořili elitní skupinu důstojníků SS oddaných obraně víry. Sami sebe nazývali Strážci. Většina z nich zemřela v bojích během závěrečných dnů války – všichni, to znamená až na plukovníka Wolfa a tři další. On a celá jeho rodina – manželka, čtyři synové a tři dcery, dva bratři a tři sestry a jejich rodiny – odpluli do zahraničí na palubě ponorky U-2015. Jeden starý druh od válečného námořnictva, který dosud žije, mi vyprávěl, že Wolf byl posledním z těch mála Strážců a vytvořil nějaký druh současného řádu zvaného Nový osud.“

„To je pravda. Působí jako obří konsorcium známé jako Destiny Enterprises,“ informoval Sandecker Hozafela.

Ten starý německý mořský vlk se usmál. „Takže se vzdali svých uniforem a propagandy ve prospěch vycházkových obleků a výkazů zisků a ztrát.“

„Už si neříkají nacisté, zmodernizovali svůj manifest,“ podotkl Little.

„Vytvořili rovněž rasu dokonalejších lidí,“ pravil Sandecker. „Pomocí genetického inženýrství se v nové generaci Wolfů nejenom jeden podobá druhému, ale jejich fyzická anatomie a charakteristika jsou totožné. Mají mysl génia a mimořádně imunní systém, jenž jim umožňuje žít neobyčejně dlouhý život.“

Hozafel viditelně ztuhl a v jeho očích se objevil výraz děsu. „Říkáte genetické inženýrství? Jeden z kanystrů, co byly přepraveny na palubě mé ponorky, byl po celou dobu udržován zmrazený.“ Zhluboka se nadechl. „Obsahoval vzorky spermatu a tkání odebraných Hitlerovi týden předtím, než se zabil.“

Sandecker a Little si vyměnili napjaté pohledy. „Myslíte, že je možné, že Hitlerovo sperma bylo použito ke zplození pozdější generace Wolfů?“ zeptal se Little.

„To nevím,“ řekl Hozafel nervózně. „Ale obávám se, že je zde nesporně vyhlídka, že plukovník Wolf, ve spolupráci s onou zrůdou v Osvětimi známou jako Anděl smrti, doktorem Josephem

Mengelem, možná dělal pokusy s Hitlerovým konzervovaným spermatem, aby jím oplodnil ženy v rodině Wolfových.“

„To je ta nejodpudivější představa, o jaké jsem kdy slyšel,“ bručel si Little.

Náhle byl rozhovor přerušen tlumeným tónem. Sandecker stiskl tlačítko reproduktoru na telefonu na nízkém stolku před sebou.

„Je někdo doma?“ ozval se dobře známý Pittův hlas.

„Ano,“ odpověděl Sandecker stručně.

„Tady je Leaning Pizza Tower. Objednal jste si u nás telefonem?“

„Objednal.“

„Chtěl jste pizzu se salámem nebo šunkou?“

„Dali bychom přednost salámu.“

„Hned to půjde do pece. Zavoláme, až náš poslíček bude na cestě. Děkuji vám, že jste zavolal Leaning Pizza Tower.“

Poté se spojení přerušilo a z reproduktoru se ozval oznamovací tón.

Sandecker si přejel rukou po obličeji. Když zvedl hlavu, výraz jeho očí byl napjatý a neradostný. „Jsou uvnitř té loděnice.“

„Teď jim pomáhej Bůh,“ zašeptal Little tiše.

„Nechápu to,“ řekl Hozafel. „Byl to nějaký druh kódu?“

„Satelitní telefonní hovory nejsou imunní vůči odposlechu pomocí správného zařízení,“ vysvětloval Little.

„Souvisí tohle nějak s Wolfovými?“

„Jsem přesvědčený, admirále,“ Sandecker ztišil hlas a pomalu odpovídal, „že nastal čas, abyste si poslechl naši část toho příběhu.“

30

SOTVA PITT A GIORDINO prošli dveřmi kůlny, už na ně zpoza rohu budovy zavolal nějaký hlas ve španělštině.

Giordino poklidně odpověděl a dělal prázdné pohyby rukama.

Strážný, zřejmě spokojený s odpovědí, se vrátil ke své obchůzce kolem kolen na náradí. Pitt s Giordinem chvíli čekali, a pak se vydali po cestě, jež vedla směrem k srdci loděnice.

„Co říkal ten strážný a cos mu odpověděl?“ vyptával se Pitt.

„Chtěl cigaretu, a já jsem mu řekl, že nekouříme.“

„A on neměl pochybnosti.“

„Neměl.“

„Tvá španělština musí být lepší, než jsem si myslel. Kde ses ji naučil?“

„Při smlouvání s prodavači na pláži u mého hotelu v Mazatlanu,“ odvětil skromně Giordino. „A když jsem byl na střední škole, naučila mě pár frází uklízečka mé matky.“

„Vsadím se, že to nebylo všechno, co tě učila,“ pravil Pitt ironicky.

„To už je jiná historie,“ řekl Giordino bez mrknutí oka.

„Odted'ka bychom se měli raději zdržet angličtiny, když budeme v doslechu dělníků v loděnici.“

„Čistě ze zvědavosti, jaký druh boční zbraně máš u sebe?“

„Svůj starý správný kolt ráže pětačtyřicet. Proč se ptáš?“

„Nosíš tu starou památku od té doby, co tě znám. Proč ji nedáš na protiúčet za nějakou modernější střelnou zbraň?“

„Je jako starý přítel,“ pravil Pitt tiše. „Zachránila mi kůži víckrát, než mohu spočítat.“ Ukázal hlavou na vyboulení v Giordinově kombinéze. „A co máš ty?“

„Jednu z polovojských střelných zbraní, které jsme sebrali těm křupanům v dole Pandora.“

„Máš aspoň dobrý vkus.“

„A taky to bylo zadarmo,“ řekl Giordino s úsměvem. Potom kývl směrem k hlavním budovám loděnice. „Ke které z nich míříme?“

Pitt se podíval na svůj kompaktní směrový počítač, jehož monitor ukazoval situační plán loděnice. Pohlédl vzhůru po cestě, jež na jedné straně sousedila s doky a na druhé byla ohraničena obrovskými plechovými skladišti. Ukázal na dvacetiposchoďovou budovu tyčící se nad skladišti skoro dva kilometry vpředu. „K té vysoké budově napravo.“

„Nikdy jsem neviděl tak obrovské zařízení na stavbu lodí,“ řekl Giordino a upřeně se rozhlížel po obřím komplexu. „To překonává všechno v Japonsku či Hongkongu.“

Náhle se zastavili a zaříváli se na nejbližší superloď jako venkovští balíci ze Zlámané Lhoty, dívající se při svém prvním pohledu na vysoké městské budovy vzhůru s hlavami zvrácenými dozadu. S jekotem se blížilo manažerské tryskkové letadlo, dříve než snížilo strmost své dráhy a přistálo na dlouhé přistávací palubě na vrcholu onoho monstra. Zvuk motorů se rozléhal nad vodou, vzhůru po svazích hor a zase nazpět. Ta podívaná byla ohromující. Dokonce ani technicky nejdokonalejší hollywoodské zvláštní efekty by zcela nenapodobily skutečnou realitu.

„Žádná loděnice na světě by neměla kapacitu pro postavení tak impozantních lodí,“ řekl Pitt, který stál a omráčeně zíral na gargantuovskou loď zakotvenou podél doku, jejíž trup, jak se zdálo, se táhl téměř do nekonečna. Žádná budova na světě, včetně dvojité věžové stavby newyorského Světového obchodního centra, se nemohla rovnat oné nepředstavitelné velikosti arch Wolfových.

S výjimkou velké přídě nepřipomínalo plavidlo loď. Vypadalo spíše jako moderní mrakodrap položený na bok. Celá palubní nástavba byla pobitá pancéřovaným a tónovaným sklem o síle nízkolegované oceli. Na druhé straně skla bylo možné vidět zahrady se stromy, kterým se dařilo uprostřed skalek zřízených v rozsáhlém parkovém ovzduší. Nebyly zde žádné venkovní či promenádní paluby nebo balkony. Všechny paluby byly zcela uzavřené.

Konvenční zašpičatělá příď vyklenula palubní nástavbu v mírném úhlu k přístávací palubě, v čemž Pitt poznal zjevný záměr vedoucí ke snížení drtivého dopadu obří přílivové vlny.

Zád' lodi pozoroval s více než běžným zájmem. Počínaje čarou ponoru se na zádi pod vysokou střechou podpíranou patnáct metrů vysokými sloupy vytesanými v řeckém stylu táhlo dvacet souběžných výběžků připomínajících molo, jejichž délku Pitt odhadoval na dvacet metrů. Mola sloužila jednak jako ochranné kryty lodních šroubů, jednak jako přístavní hráze k ukotvení flotil motorových a křídlových člunů a vznášedel. Široká schodiště a prosklené výtahy stoupaly z předního konce mol do hlavní palubní nástavby. Jakkoli se to zdálo být nepravděpodobné, to gigantické plavidlo mělo svůj vlastní soukromý přístav, v němž mezi moly mohly kotvit čluny a být sem vyzdvížené z vody, když loď plula.

Pitt pozorně sledoval tisíce dělníků, kteří se tísnili v docích a na otevřených palubách. Zdálo se, že operace k vybavení a zásobení lodi je v horečném proudu. Tyčící se jeřáby se valily po kolejnicích nahoru a dolů přístavištěm a zdvíhaly dřevěné bedny do obrovských otevřených nákladových poklopů zasazených v trupu. Ta podívaná byla příliš neskutečná, než aby se dala pochopit. Zdálo se být neuvěřitelné, že tato plovoucí města neměla nikdy proplout fjordem a dorazit k moři. Jejich prvotním účelem bylo přežít velké přílivové vlny, předtím než budou vratným příbojem zaneseny na hlubokou vodu.

Nebylo možné se krást ve stínu, protože jasná světla ho odstraňovala. Pitt s Giordinem kráčeli nenuceně po široké vozovce tvořící přístavní hráz a občas zamávali procházejícímu strážnému, kterému nestáli ani za pohled. Pitt rychle upozoroval, že většina dělníků se pohybuje po tomto obrovském zařízení a lodích v elektrických vozících podobných těm, jimiž se pojíždí po golfovém hřišti. Začal se po jednom rozhlízet kolem a brzy jich spatřil několik zaparkovaných před velkým skladištěm.

Pitt vyrazil směrem k vozíkům následován Giordinem, který nemohl odtrhnout oči z lodí. „Tohle místo je příliš rozlehlé, než aby se dalo obejít,“ řekl Pitt. „Já bych raději jel.“

Vypadalo to, že vozíky na bateriový pohon jsou k dispozici každému dělníkovi, který si chce jeden vyžádat. Několik jich bylo zaparkovaných kolem velké nabíjecí jednotky a k zásuvkám pod jejich předními sedadly se táhly kabely. Pitt u prvního z nich v řadě vytáhl zástrčku. Když na zadní nákladní korbu vozíku naházeli elektrické cívky a plechovky s barvou, vylezli si na přední sedadlo. Pitt otočil klíčkem v zapalování a vyrazil na cestu, jako by tohle byla procedura, kterou po léta v loděnici vykonával.

Projeli kolem dlouhé řady skladišť, až dorazili k vysoké budově, v níž se nacházely kanceláře loděnice. Vjezd na druhé molo se táhl od silnice podél břehu. Druhý plující kolos, jenž byl ukotvený podél hráze, měl prostší vzhled než ten, od něhož se očekávalo, že odveze své obyvatele do nového světa. Toto plavidlo bylo navrženo k přepravě zemědělského nákladu. Ve velkých přívěsech, jež byly do trupu vytaženy vzhůru po širokých nákladových rampách, byly na palubu dopraveny různé druhy stromů a keřů. Stovky dlouhých válcovitých kontejnerů označených „rostlinné semeno“ byly navrženy na přístavní hrázi a čekaly, až budou naloženy. Dlouhý konvoj farmářského vybavení, nákladních aut a traktorů různých velikostí, kombajnů, pluhů a všech dalších strojů, jaké si bylo možné představit, zajížděl do prostorného trupu.

„Tihle lidé mají v úmyslu zahájit nový světový pořádek ve velkém stylu,“ pravil Pitt, který se dosud snažil vstřebat do sebe obrovitost toho všeho.

„O co se chceš vsadit, že ta druhá loď s sebou veze dva kusy z každého druhu zvířat?“

„Nebudu se sázet,“ odvětil Pitt stroze. „Já jenom doufám, že měli tu prozíravost a nechali tady mouchy, moskyty a jedovaté hady.“

Giordino rozevřel rty, aby vyslovil nějakou vhodnou pádnou odpověď, rozmyslel si to však a vystoupil z vozíku, když jej Pitt zaparkoval vedle schodů vedoucích do moderní kancelářské budovy se skleněnými stěnami. Když vyložili elektrické kabely a plechovky s barvou, vešli dovnitř a přistoupili k dlouhé přepážce, u níž měli službu dva strážníci. Giordino k nim vyslal svůj nejspolečenštější úsměv a k jednomu z nich promluvil tiše španělsky.

Strážný jednoduše přikývl a ukázal palcem směrem k výtahům. „Cos mu to nakukal tentokrát?“ dotazoval se Pitt, když nastupovali do jednoho z nich, ale ne dříve než jedním okem mrkl za výtahové dveře a uviděl, jak jeden strážný zvedl telefon a vzrušeně do něj hovořil. Potom Pitt ustoupil a dveře se zavřely.

„Řekl jsem, že jeden z Wolfových nám nařídil, abychom provedli elektrikářské opravy ve zdi podstřešního apartmá v desátém patře, a pak tu zeď opravili a natřeli, až skončíme. Ani v nejmenším se mnou nepolemizoval.“

Pitt bedlivě zkoumal výtah kvůli televizním kamerám, ale žádné nenašel. Skoro to vypadá, jako by se neobávali tajné činnosti, pomyslně si. Nebo vědí, že jsme tady, a nastražili nějakou past. Možná že maloval čerta na zeď, ale nevěřil Wolfovým, pokud byl schopen přemoci tu plovoucí monstrózu venku. Měl také pocit, že strážní ve vestibulu je již očekávali.

„Je čas na nějaký geniální úskok,“ pravil.

Giordino se na něj podíval. „Plán C?“

„Zastavíme na pátém patře, abychom zmátli strážné, kteří pravděpodobně sledují náš pohyb. Ale zůstaneme uvnitř a pošleme výtah nahoru do podstřešního apartmá, zatímco vylezeme ven stropem a tam nahoře vyjedeme zbytek cesty.“

„To není vůbec špatné,“ pravil Giordino a stiskl tlačítko, aby výtah zastavil v pátém patře.

„Dobře,“ řekl Pitt. „Podrž mě tedy na ramenou, a já prolezu stropem.“ Ale Pitt se nehýbal. Ačkoli nezjistil žádnou přítomnost televizních kamer, Pitt si byl naprosto jist, že výtah v sobě skrýval odposlouchávací zařízení. Stál klidně a bez hnutí a zlověstně se šklebil na Giordina.

Giordino okamžitě pochopil a vytáhl svoji automatickou pistoli. „Zatraceně, ty jsi ale těžký,“ zavrčel.

„Podej mi ruku a já tě vytáhnu nahoru,“ řekl Pitt tiše, když do své pravé ruky pevně uchopil starý kolt ráže pětáctýřicet. Jak zůstali uvnitř výtahu, postavili se na protější stranu dveří a přitiskli se do rohů.

Dveře se otevřely a dovnitř vtrhli tři strážní mající na sobě identické kombinézy a na hlavě odpovídající kulichy, s vytasenou

střelnou zbraní v ruce a s očima upřenýma vzhůru na otevřená údržbářská dvířka ve stropě. Pitt natáhl nohu a podrazil nohy třetímu muži, který upadl na první dva, čímž byli všichni odhozeni na podlahu, kde se rozvalili v jednom spletnici. Poté stiskl tlačítko zavírání dveří, počkal, až sjeli několik metrů dolů, načež stlačil červené tlačítko nouzového zastavení, čímž výtah znehybnit mezi patry.

Giordino zručně udeřil dva ze strážných do hlavy pažbou své automatické pistole, dříve než se mohli zotavit, poté její ústí přidržel u čela toho třetího a zavrčel španělsky: „Zahod' tu zbraň, nebo ti vystřelím mozek.“

Strážný byl stejně houževnatý a chladně zdatný jako ti žoldnéři, s nimiž se střetli v dole Pandora. Pitt napnul pozornost, když vycítil, že strážný by se mohl pokusit o bleskový pohyb, aby vystřelil jako první. Ale ten objevil chladně vyrovnaný pohled v Pittových očích a poznal v něm smrtelnou hrozbu. Věděl, že sebenepatrnější pohyb jeho očí by mu přivodil prudký náraz kulky do hlavy, a proto rozumně upustil svou střelnou zbraň na podlahu výtahu, a to tentýž model polovojenské pistole, kterou mu Giordino tiskl mezi oči.

„Vy dva šašci se nikam nedostanete!“ vychrlil ze sebe strážný anglicky.

„To se podívejme,“ řekl Pitt. „Kohopak tady máme? Dalšího placeného najatého vraha jako byli ti, se kterými jsme se střetli v Coloradu. Karl Wolf vám chlapi musí vyplácet slušnou mzdu, abyste pro něj vraždili a umírali.“

„Vzdej to, kamaráde. Ty jsi ten, kdo zemře.“

„Vaši lidé mají ošklivý zvyk říkat to samé stále dokola.“ Pitt namířil svůj starý kolt asi dva centimetry od levého oka strážného, až je měl v rovině palby přes jeho obličej. „Doktorka O'Connellová a její dcera. Kde je drží?“ Pitt se nepokoušel napodobit chřestění chřestýše, ale docela dobře ho připomínal. „Mluv, nebo zmáčknu spoušť. Pravděpodobně budeš žít, ale nebudeš mít oční bulvy, kterými bys viděl. *Tak tedy, kde jsou?*“

Pitt byl tvrdý, ale nebyl to sadista. Výraz v jeho zkřivené tváři a zloba v jeho očích byly dostačující, aby obalamutily strážného a

přesvědčily ho, že se mu jakýsi šílenec chystá vystřelit oči. „Jsou uvězněny na jedné z těch velkých lodí.“

„Na které lodi?“ chtěl vědět Pitt. „Jsou tady čtyři.“

„Nevím, přísahám, že nevím.“

„Lže,“ řekl Giordino tónem, který byl dostatečně chladný, aby zmrazil olej.

„Pravdu,“ pronesl Pitt výhrůžně, „nebo ti obě bulvy odpálím do protější stěny.“ Natáhl kohoutek koltu a přitiskl jeho ústí k okraji pravého oka strážného tak, aby bylo v rovině s jeho levým.

Výraz obličeje strážného se změnil ze vzdoru na naprosté zděšení a jeho upřený pohled byl plný nenávisti, ale přesto vyjekl: „*Ulrich Wolf*. Drží je na lodi *Ulrich Wolf*.“

„Která z nich to je?“

„Ta loď jako město, co po katastrofě dopraví lidi Čtvrté říše k moři.“

„Prohledat loď takové velikosti by trvalo dva roky,“ naléhal Pitt. „Udej přesnější polohu, nebo oslepneš. Rychle!“

„Patro šest, oddíl K. Nevím, který byt.“

„Pořád lže,“ pravil Giordino chraplavým hlasem. „Zmáčkni spoušť, ale počkej, až se odvrátím. Nesnesu pohled na to, jak se tu po stěnách rozstříkne krev.“

„Tak mě zabij a skoncuji to,“ zavrčel strážný.

„Kde Wolfovi nacházejí vraždící vyvrhele jako jsi ty?“

„Proč by tě to mělo zajímat?“

„Jsi Američan. Nenajal si tě na ulici, takže jsi musel přijít od armády, od nějaké elitní jednotky, pokud se nemýlím. Tvá loajalita vůči rodině Wolfových jde daleko za hranice racionality. Proč?“

„Dát svůj život za Čtvrtou říši je ctí. Jsem odškodněn vědomím, jako my všichni, že má žena a synové budou v bezpečí na palubě lodi *Ulrich Wolf*, až zbytek světa bude zpustošen.“

„Tak to je tedy tvá pojistka.“

„On má lidskou rodinu?“ pravil Giordino užasle. „Byl bych přísahal, že se stočí do klubíčka a snese vejce.“

„K čemu je bankovní účet s miliardou dolarů, když má zahynout obyvatelstvo Země?“

„Nenávídím pesimisty,“ řekl Giordino, když s rozmachem udeřil hlavní své automatické pistole do týlu žoldáka, jenž v bezvědomí padl na nehybná těla svých druhů. Téměř ve stejném okamžiku se budovou rozezněla řada poplašných zařízení. „To je vrchol všeho. Budeme si muset prostřílet cestu ven z města.“

„Stylově a rafinovaně,“ pronesl Pitt zdánlivě bezstarostně. „Vždy stylově a rafinovaně.“

O šest minut později se výtah zastavil ve vestibulu a jeho dveře se otevřely. Na podlaze vestibulu stály a klečely v palebném postavení skoro dva tucty mužů, jejichž zdvižené automatické zbraně mířily do výťahu.

Dva muži v černých kombinézových uniformách strážných s kulichy staženými až dolů k očím zvedli ruce a zvolali se skloněnými hlavami jak anglicky, tak španělsky: „Nestřílejte! Zabili jsme dva z těch nezvaných hostů!“ Poté vytáhli ven za nohy dvě těla oblečená do oranžových kombinéz a bez dlouhých cavyků je hodili na mramorovou podlahu vestibulu. „Jsou tu další, co pracovali zevnitř,“ pravil Giordino vzrušeně. „Ti se zabarikádovali v desátém poschodí.“

„Kde je Max?“ vyptával se strážný, který se choval, jako by tomu velel.

Pitt, který si přejel rukou po obličeji, jako by si stíral pot, se obrátil a ukázal vzhůru. Giordino řekl: „Musel jsem ho tam nechat. V boji byl zraněn. Pošlete rychle pro doktora!“

Dobře vycvičený bezpečnostní oddíl se v chvatu rozdělil na dvě jednotky, z nichž jedna si to namířila do výťahu, zatímco druhá se hnala nahoru po nouzovém požárním schodišti. Pitt a Giordino se sklonili nad dvěma strážnými v bezvědomí, které vytáhli z výťahu, a předstírali, že je zkoumají, dokud neviděli příležitost vyjít poklidně ven z vestibulu předními dveřmi.

„Nemohu uvěřit, že jsme to dokázali,“ řekl Giordino, když se zmocnili vozíku a uháněli směrem k přístavišti, kde byla zakotvená loď *Ulrich Wolf*.

„Naštěstí byli příliš soustředěni na zadržení zlých vetřelců, než aby se dobře podívali na naše tváře a poznali v nás cizince.“

„Má bezpečnostní uniforma je moc dlouhá a moc těsná. A tvoje?“

„Příliš krátká a příliš volná, ale nemáme čas se stavit u krejčího,“ mumlal Pitt, když řídil vozík zpátky k prvnímu doku, zatímco se vyhýbal tyčícímu se jeřábu, jenž se těžkopádně pohyboval ve svém kolejišti. Nohu měl ustavičně na pedálu, ale vozík měl nejvyšší rychlost pouze asi dvacet kilometrů za hodinu a tempo jízdy se zdálo být mučivě pomalé.

Projížděli podél ohromujícího plovoucího města a vyhýbali se rušné nákladové činnosti. Přístaviště bylo přeplněné zástupem dělníků pohybujících se kolem, z nichž mnozí jezdili sem a tam v elektrických vozících, jiní na kolech, a nemálo se jich míhalo kolem překážek na in-line kolečkových bruslích. Pitt musel často dupnout nohou na brzdu, aby se nesrazil s dělníky, kteří se mu nepozorně pohybovali v cestě, zabráni do své práce. Obrovské vidlicové zdvižné vozíky si také nevšímaly jejich příjezdu a přejížděly před nimi, aby doručily svůj náklad, pohybovaly se vzhůru po rampách a do rozsáhlých nákladových prostor. Byl tu bezpočet zdvižených pěstí a vzteklých výkřiků, když se Pitt kodrcal kolem všech překážek, ať tvořených lidmi či pevnými předměty.

Nebýt těch černých bezpečnostních uniforem ukradených strážným ve výtahu, určitě by je byli zastavili a pohrozili jim výpraskem za takovou bezohlednou jízdu. Když Pitt objevil možnost dostat se na palubu lodi, aniž by museli šplhat po dlouhých přístavních můstcích, sevřel volant a vjel s vozíkem do ostré pravotočivé zatáčky a pak nahoru po rampě prosté nakládajících vozidel, napříč hlavní palubou a poté po další rampě dolů do nitra onoho plovoucího města tam, kde se skladoval náklad a vykonávala údržba celé lodi. Uvnitř zejícího nákladního skladiště, ze kterého vedly dolními nákladovými oddíly lodi na všechny strany spojovací chodby, zahlédl nějakého muže v červené kombinéze, jenž vypadal, že má na starosti nakládání zásob a vybavení. Upozornil Giordina, na co se má zeptat španělsky, a prudce zastavil.

„Rychle, máme naléhavou situaci na patře šest v sekci K,“ zvolal Giordino. „Kterou nejkratší cestou se máme dát?“

Když poznal černou uniformu strážných z loděnice, muž se zeptal: „Vy to nevíte?“

„Byli jsme zrovna přeloženi od pobřežní bezpečnosti,“ odpověděl Giordino nevýrazně, „a nejsme obeznámeni s lodí *Ulrich Wolf*.“

Když uznal přítomnost lidí od bezpečnosti při nouzovém poslání, šéf nakládání ukázal dolů spojovací chodbou. „Jed'te ke druhému výťahu napravo. Zaparkujte svoje vozítko a vyjed'te výtahem na palubu čtyři. Tak se dostanete k tramvajové stanici osm. Svezte se tramvají k sekci K. Pak se dejte chodbou, co vede do středu lodi ke kanceláři bezpečnosti, a pak se znovu zeptejte, jestliže nevíte, který byt hledáte.“

„Ten, kde je vězněna americká vědecká pracovnice se svou dcerou.“

„Nemám ponětí, kde by to mohlo být. Až tam dorazíte, budete se muset zeptat náčelníka bezpečnosti nebo vedoucího sekce K.“

„*Muchas gracias*,“ řekl mu Giordino přes rameno, když Pitt vyrazil naznačeným směrem. „Zatím je to dobré, pronesl muž cestou dolů na chodník poté, co seskočil z Empire State Building.“ Potom dodal: „Blahopřeji. Vyměnit si naše oranžové vězeňské oblečení za černé bezpečnostní uniformy byl mistrovský tah.“

„Byl to jediný způsob, na který jsem si mohl vzpomenout, abychom se dostali ven z té pasti,“ pravil Pitt skromně.

„Kolik si myslíš, že máme času, než zmaří náš pokus?“

„Jestli jsi toho strážného pořádně praštil, nepříjde k sobě nijak brzo a neprozradí celý ten trik. Jediné, co objeví v příštích deseti minutách, je to, že jsme jeli přímo k lodi *Ulrich Wolf* a dostali se na palubu. Pořád neví, kdo jsme, či po kom jdeme.“

Řídili se pokyny vedoucího nákladní paluby a zastavili vozítko vedle druhého výťahu. Byl postavený, aby převážel těžký náklad, a byl prostorný. Nějací dělníci doprovázeli paletu navršenou krabicemi konzervovaných potravin. Pitt s Giordinem se k nim připojili a vystoupili na patře šest, poblíž nástupní plošiny postavené nad dvojími koleji, jež se táhly kolem celé lodi. Pět minut se netrpělivě procházeli po plošině, než se přiblížil elektrický vlak natřený zvenku příjemně žlutou barvou a uvnitř hyacintovou modří a v tichosti zastavil. Dveře se otevřely s měkce syčivým zvukem. Vstoupili do prvního vagonu a ocitli se ve vozidle pro čtyřicet cestujících, jež bylo napůl plné lidí oblečených do široké palety

kombinézových uniforem. Jako by byl přitahován magnetem, Giordino se posadil vedle atraktivní ženy se stříbřitými blond vlasy a modrýma očima, jejíž kombinéza měla jemně modrošedou barvu. Pitt zpozorněl, když poznal neměnnou podobu jednoho z rodiny Wolfů.

Pohlédla na ně a usmála se. „Vypadáte jako Američani,“ pravila anglicky se stopou španělského přízvuku.

„Jak to poznáte?“ zeptal se Pitt.

„Většinu našich lidí od bezpečnosti jsme rekrutovali z americké armády,“ odvětila.

„Jste členkou rodiny Wolfů,“ pravil tiše, jako by promlouval ke členovi elity.

Vesele se zasmála. „Cizincům to musí připadat, že všichni jsme jak hrášky z jednoho lusku.“

„Vaše vzájemná podobnost je docela překvapující.“

„Jak se jmenujete?“ zeptala se panovačně.

„Jmenuji se Dirk Pitt,“ pravil bezostyšně, ve skutečnosti hloupě, pomyslel si, a pozorně sledoval reakci v jejích očích. Žádná nebyla. Nebyla informovaná o jeho činech ohrožujících její rodinu. „Tady můj malý přítel je Al Capone.“

„Rosa Wolfová,“ prozradila svou totožnost.

„Je mi velkou ctí, slečno Wolfová,“ řekl Pitt, „že mohu být spojován s tím skvělým podnikem vaší rodiny. Loď *Ulrich Wolf* je úžasné mistrovské dílo. Můj přítel a já jsme byli získáni z válečného námořnictva Spojených států před pouhými dvěma týdny. Je to vskutku pocta sloužit rodině, která vytvořila tak mimořádně geniální dílo.“

„Můj bratranec Karl byl tou hnací silou za vybudováním lodi *Ulrich Wolf* a našich dalších tří plovoucích měst Čtvrté říše,“ pyšně pronesla Rosa, zřejmě potěšená Pittovou chválou. „To on shromáždil ty nejskvělejší lodní architekty a inženýry na světě, aby navrhli a postavili naše plavidla, od technických výkresů až po jejich dokončení, při zachování naprostého utajení. Na rozdíl od většiny velkých zaoceánských parníků a supertankerů nemají naše lodi jeden jediný trup, ale používají devět set vodotěsně uzavřených komor. Kdyby během silného vzednutí moře, očekávaného v důsledku

nastávající pohromy, došlo k poškození a zaplavení stovky těchto komor na kterémkoli z našich plavidel, nepotopí se víc než o tři centimetry.“

„To je opravdu ohromující,“ pravil Giordino, který předstíral, že je fascinován. „Co je zdrojem jejich energie?“

„Devadesát dieselových propulzních motorů o síle deseti tisíc koňských sil, které jsou upravené, aby loď hnaly po vodě rychlostí dvaceti pěti uzlů.“

„Město o padesáti tisících obyvatel schopné se pohybovat kolem světa,“ řekl Pitt. „Zdá se to být nemožným.“

„Ne padesát tisíc, pane Pitte. Až nastane čas, tato loď poveze sto dvacet pět tisíc lidí. Každá loď z těch tří ostatních poveze padesát tisíc lidí, což je dohromady dvě stě sedmdesát pět tisíc, a všichni ti lidé budou vyškoleni a vzděláni, aby z popela zastaralých demokratických systémů uvedli v činnost Čtvrtou říši.“

Pitt v sobě potlačoval nutkání vyprovokovat vášnivou debatu, ale obrátil svou pozornost ven z okna soupravy. Sledoval, jak se podél tramvajových kolejí před ním rozevřel pohled na sadově upravený park o nejméně osmi hektarech. Opakovaně jej ohromila působivost takového nesmírného projektu. Cesty pro cyklisty a běžce se proplétaly mezi stromy a rybníky s labutěmi, husami a kachnami.

Rosa si povšimla jeho zaujetí pro onen idylický výjev. „Tohle je jeden ze sítě parků, oddychových a rekreačních oblastí, jež pokrývají plochu dvou tisíc hektarů. Už jste viděl sportovní zařízení, plavecké bazény a lázeňské léčebny?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Náš čas byl omezený.“

„Jste ženatý a máte děti?“

Když si vzpomenu na svůj rozhovor se strážným, Pitt přikývl. „Chlapce a děvče.“

„Získali jsme nejskvělejší pedagogy na světě, aby učili v našich školách a řídili je, a to od úrovně mateřských škol přes vysokoškolskou výuku až po postgraduální studia.“

„Je velmi povzbuzující to vědět.“

„Vy a vaše žena se budete moci těšit z divadel, vzdělávacích seminářů a konferencí, z knihoven a galerií umění naplněných historickými uměleckými poklady. Máme také oddělení, která

obsahují úžasné lidské výtvořiny dochované po starých mudrcích, takže mohou být studovány, zatímco my si počkáme, až se po nadcházející katastrofě životní prostředí Země zregeneruje.“

„Staří mudrci?“ zeptal se Pitt, který dělal hloupého.

„Civilizace našich předků objevená v Antarktidě, nazývaná Ameneové. Byla to vyspělá rasa lidí, kteří byli zničeni, když Zemi před devíti tisíci lety zasáhla kometa.“

„Nikdy jsem o nich neslyšel,“ spolupracoval Giordino.

„Naši vědci zkoumají jejich záznamy, takže se můžeme dozvědět, co očekávat v příštích měsících a letech.“

„Jak dlouho si myslíte, že bude trvat, než budeme moci začít s naší prací na souši?“ optal se Pitt.

„Pět, možná deset roků, než budeme moci vyjít ven a založit nový pořádek,“ vysvětlovala Rosa.

„Může sto dvacet pět tisíc lidí tak dlouho existovat?“

„Zapomínáte na ty další lodi,“ pravila vychloubačně. „Flotila bude plně soběstačná. *Karl Wolf* má dvacet tisíc hektarů orné půdy, která již byla osázena zeleninovými a ovocnými sady. *Otto Wolf* poveze tisíce zvířat kvůli potravě, právě tak jako pro chov. A ta poslední loď, *Hermann Wolf* byla postavená čistě pro náklad. Bude přepravovat zařízení a stroje k vybudování nových měst, silnic, dobytčářských a zemědělských farem, až budeme zase moci kráčet po Zemi.“

Giordino ukázal na digitální znamení nade dveřmi. „Přijíždíme k sekci K.“

„Bylo mi velkým potěšením se s vámi setkat, slečno Wolfová,“ řekl Pitt galantně. „Doufám, že ode mne budete pozdravovat svého bratrance Karla.“

Chvilí se na něj tázavě dívala, a poté přikývla. „Jsem si jistá, že se zase uvidíme.“

Souprava pomalu zastavila a Pitt s Giordinem vystoupili. Kráčeli z nástupiště do jakéhosi předpokoje, z něhož vedl rozsáhlý labyrint chodeb připomínající paprsky kola vozu.

„No, a kudy teď?“ zeptal se Giordino.

„Půjdeme přímo do středu lodi a budeme sledovat označení vedoucí k sekci K,“ odvětil Pitt a vydal se prostřední chodbou. „Kanceláři bezpečnosti se chceme vyhnout jako moru.“

Jak kráčeli po něčem, co se zdálo být nekonečnou chodbou, míjeli číslované dveře, některé z nich otevřené, zatímco se ty místnosti zařizovaly. Nahlédli dovnitř a uviděli prostorné ubytování srovnatelné s luxusním bytem. Nyní Pitt chápal, proč se strážný o něm zmiňoval jako o obydlí. Plánovalo se, že jeho uživatelé v něm budou během dlouhého čekání žít co nejpohodlněji, předtím než by mohli ustavit své společenství na tom, co zbylo ze Země po srážce s kometou.

Podél zdí byly každých deset metrů umístěné mezi dveřmi k obydlím obrazy. Giordino se krátce zastavil a zkoumal krajinku v živých barvách. Zblízka se naklonil a civěl na naškrábané jméno umělce.

„Tohle v žádném případě nemůže být od Van Gogha,“ pravil pochybovačně. „Musí to být padělek nebo reprodukce.“

„Je pravý,“ řekl přesvědčivě Pitt. Ukázal rukou na další umělecká díla visící na stěnách. „Tato díla pocházejí bezpochyby z muzeí a soukromých sbírek obětí holocaustu, které byly vypleněné nacisty během druhé světové války.“

„Jak je od nich laskavé zachránit umělecké poklady, které jim nikdy nepatřily.“

„Wolfovi plánují převézt ta skvělá mistrovská díla do zaslíbené země.“

Jak si ti Wolfovi mohli být tak jisti, že druhý příchod komety zasáhne Zemi? lámal si hlavu Pitt. Proč nebylo možné, že by ji kometa znovu minula, jako se to stalo před devíti tisíci lety? Nebyly zde nasnadě žádné odpovědi, ale jakmile on a Giordino dokážou uniknout z loděnice s Pat a její dcerou, byl rozhodnut tuto hádanku vyřešit.

Po vzdálenosti, kterou Giordino odhadoval na půl kilometru, přišli k velkým dveřím označeným „Bezpečnost, sekce K“. Spěšně je minuli a konečně došli ke vkusně vyzdobenému přijímacímu prostoru se stoly, křesly a pohovkami rozestavenými před velkým krbem. Byl by mohl být vydáván za halu pětihvězdičkového hotelu.

Nějaký muž a žena v zelené kombinéze seděli za pultem pod velkým obrazem Noemovy archy.

„Někdo ve vedení musí trpět mánií po barevných kódech,“ mumlal si Giordino pod vousy.

„Zeptej se jich, kde je vězněná ta americká odbornice na studium starých nápisů,“ dával mu pokyny Pitt.

„Jak mám k čertu vědět, jak se to řekne španělsky?“

„Improvizuj.“

Giordino zakoulel očima a přistoupil k pultu, který byl před ženou, v domnění, že by mu mohla být nápomocná.

„Poslali nás, abychom přestěhovali doktorku O'Connellovou a její dceru do jiné části lodi,“ pravil tiše, čímž se snažil zakrýt svůj americký přízvuk.

Ta žena se světlou pletí a vlasy vzadu spletenými do drdolu, přitažlivá jakýmsi mužským způsobem, vzhledla k Giordinovi a všimla si jeho bezpečnostní uniformy. „Proč mi nebylo dříve nahlášeno, že je v plánu ji přestěhovat?“

„Mně samotnému to bylo řečeno teprve před deseti minutami.“

„Tuto žádost bych měla ověřit,“ pravila žena úředním tónem.

„Ještě lepší je, že na cestě sem je můj představený. Navrhuji, abyste vyčkala a vyřídila tu záležitost s ním.“

Přikývla. „Ano, to udělám.“

„Zatím byste nám snad mohla ukázat to obydlí, kde je držena, abychom ji mohli připravit na přestěhování.“

„Vy to nevíte?“ zeptala se žena, a v její mysli narůstalo podezření.

„Jak bychom mohli?“ zeptal se Giordino nevinně. „Jelikož je pod dohledem vás jako vedoucí sekce, můj partner a já vám činíme tu laskavost, že se hlásíme u vás, spíš než abychom prostě vešli dovnitř a odvedli ji. Tak mi řekněte, kde je, a my si počkáme, dokud se neobjeví můj nadřízený s patřičným oprávněním, jestli vám tohle ulehčí spánek.“

Vedoucí sekce podlehla. „Doktorku O'Connellovou naleznete zamčenou v obydlí K-37. Ale nemohu vám dát klíč, dokud neuvidím podepsaný příkaz.“

„Není zapotřebí, abychom tam právě teď vstoupili,“ pravil Giordino a lhostejně pokrčil rameny. „Budeme stát venku a čekat.“

Kývl hlavou, čímž naznačil Pittovi, aby ho následoval, a vydal se zpátky po cestě, kterou sem přišli. Jakmile byli z doslechu, řekl: „Drží ji v K-37. Myslím, že jsme minuli obydlí číslovaná od 30 do 39 cestou od výtahu.“

„Je její obydlí střežené?“ zeptal se Pitt.

„Když mám na sobě tohle bezpečnostní oblečení, předpokládá se, že vím, jestli jsou postaveny stráže. Ne, neměl jsem v úmyslu začít o tom hovořit a vypadat jako podezřelý trouba.“

„Raději bychom si měli pospíšet,“ řekl Pitt. „Teď už nám musí být v patách.“

Když dorazili ke K-37, našli venku stát strážného. Giordino k němu nenuceně přistoupil a pravil: „Jsi vystřídaný.“

Strážný, muž o dobrých třicet centimetrů vyšší než malý Etrusk, na něj civěl s tázavým výrazem ve tváři. „Do konce směny mi zbývají další dvě hodiny.“

„To máš štěstí, že nás poslali dřív.“

„Nepřipadáš mi povědomý,“ pronesl strážný stísněně.

„Ty mně také ne.“ Potom Giordino dělal, jako by se chtěl obrátit. „Zapomeň na to. Můj partner a já počkáme v jídelně, dokud ti neskončí směna.“

Strážný nečekaně změnil tón. „Ne, ne, hodily by se mi ty hodiny navíc, abych se trochu prospal.“ Bez dalšího otálení se rychlou chůzí vydal k výtahu.

„Plodný výkon,“ pravil Pitt.

„Mám přesvědčivou osobnost,“ řekl nato Giordino a zašklebil se.

Jakmile strážný na konci dlouhé chodby vstoupil do výtahu, Pitt silně kopl nohou do dveří poblíž západky a rozmrštil je dokořán. Vříteli se do obydlí skoro dříve, než dveře se žuchnutím narazily do zárážky. V kuchyni stála dívka v modré kombinéze, která se právě chystala napít ze sklenice s mlékem. Leknutím upustila sklenici z ruky na koberec. Z ložnice vyběhla Pat, rovněž oblečená do modré kombinézy, a její dlouhé rudé vlasy se za ní rozprostřely jako vějíř. Zůstala stát bez hnutí ve dveřích a zírala nevěřícně na Pitta a Giordina, ústa měla otevřená, ale nebyla schopná vyřknout ani slovo a v očích se jí zračil naprostý zmatek.

Pitt ji popadl za paži, zatímco Giordino se chopil děvčete. „Není čas na objetí a polibky,“ pravil v chvatu. „Musíme chytnout letadlo.“

„Odkud jste sem vy dva krasavci přišli?“ zamumlala konečně, nedůvěřivá a stále neschopná to pochopit.

„Nevím, jestli stojím o to, abych byl popisován jako krasavec,“ řekl Pitt, když ji uchopil kolem pasu a strkal ji směrem k rozbitým dveřím.

„Počkejte!“ odsekla a vykroutila se z jeho obepínající paže. Vrhla se nazpět dovnitř a v několika vteřinách se znovu objevila a tiskla si na prsa malý příruční kufrík.

Ten tam byl čas na opatrnost a nenápadné pohyby – jestliže obojí v myslích těch mužů předtím existovalo. Jak se řítili dolů dlouhou chodbou a přehnali se kolem dělníků, kteří na lodi dokončovali poslední úpravy, dostávalo se jim podezřelých pohledů, ale nikdo se nepohnul, aby je zastavil, či se jich dotazoval.

Byl-li touto dobou vyhlášen poplach, a Pitt si byl jistý, že byl, myšlenka na střetnutí s nelítostnými Wolfovými jej poháněla kupředu. Dostat se pryč z lodi, dorazit na konec loděnice a zmizet ve studené vodě fjordu, aby si tři kilometry zaplaval, byla jen polovina jeho problému. Ačkoli by potápěčskými propulzními vozidly byly taženy rychleji, než by dokázaly plavat, Pat a její dcera by pravděpodobně zahynuly na podchlazení dříve, než by mohly dorazit k rozsedině a Skycaru.

Jeho obavy se nečekaně rozrostly, když po loděnici začaly znít děsivě pronikavé zvuky poplachových zařízení, právě když dorazili k nejbližšímu výtahu.

Dosud je provázelo štěstí. Výtah stál na patře šest s otevřenými dveřmi. Tři muži v červených kombinézách se zrovna chystali vyložit kancelářský nábytek. Beze slova vysvětlení a během patnácti vteřin vytlačili Pitt s Giordinem poděšené stěhováky do vstupní haly, strčili Pat a její dceru do výtahu a ten poslali dolů.

Zatímco si dočasně vydechli, Pitt se usmál na Patinu dceru, hezké mladé děvče s vlasy odstínu matně se lesknoucího topasu a s očima barvy Středozemního moře. „Jak se jmenuješ, zlatíčko?“

„Megan,“ řekla s očima dokořán strachem.

„Zhluboka se nadechni a uvolni se,“ pravil vlídně. „Jmenuji se Dirk Pitt a můj malý zakrslý přítel je Al. Máme v úmyslu vás bezpečně dopravit domů.“

Jeho slova měla uklidňující vliv a její výraz krajní úzkosti se pomalu měnil na pouhé znepokojení. Vložila do něj svou výslovnou důvěru a Pitt se toho večera podruhé začal obávat toho, co asi najdou, až dorazí ke své zastávce a dveře výtahu se otevrou. Nemohli si prostřílet cestu ven, rozhodně ne se ženami po boku.

Ukázalo se však, že jeho obavy byly neopodstatněné. Na nákladovém patře nečekala žádná armáda strážných s tasenými zbraněmi. „Jsem dočista ztracený,“ pravil, když se podíval na labyrint chodeb.

Giordino se lítostivě zašklebil. „Je mrzuté, že jsme si nezakoupili plán města.“

Pitt ukázal na golfový vozík zaparkovaný přede dveřmi označenými jako rozvodna. „Záchrana je na dosah,“ pravil, naskočil do sedadla pro řidiče a otočil klíčkem v zapalování. Všichni vlezli dovnitř, a on prudce sešlápl akcelerační až k podlaze skoro dříve, než jejich nohy opustily palubu. Neschopen použít svůj malý zaměřovač s výjimkou nastavení kurzu, učinil po překročení tramvajových kolejí šťastný odhad a našel široký dopravní průjezd, jenž ústil na nákladovou rampu vedoucí dolů k přístavišti.

Armáda strážných s tasenými zbraněmi, která ho tak znepokojovala, tam již dorazila.

Hrnuli se z nákladních vozů a rozptylovali se po přístavišti, a když se shlukovali kolem nakládacích ramp, zbraně měli vytasené a připravené k výstřelu. Pitt odhadoval, že jich bylo téměř čtyři sta, a to nepočítal tisíc těch, co již byli ve službě na lodi. Okamžitě zhodnotil jejich překerní situaci a zvolal: „Držte se! Mířím zpátky k výtahu.“ Dupl na brzdu, rychle obrátil vozík do protisměru a vrátil se zpátky do dopravního průjezdu.

Když se podíval dozadu, jediné, co Giordino uviděl, byly černé kombinézy, hemžící se po přístavišti jako mravenci.

„Odsud určitě neunikneme...“ Pat se odmlčela a pevně sevřela svou dceru. „Teď ne.“

Pitt se podíval na Giordina. „Nebyla nějaká stará válečná písnička nazvaná ‚Udělalí jsme to jednou, a můžeme to udělat znova‘?“

„Druhá světová válka byla dřív, než jsem se narodil,“ řekl Giordino. „Ale vím, kam tím míříš.“

V rychlosti dorazili k výtahu, ale Pitt nezastavil. Jeho dveře byly dosud otevřené, a on vjel s vozíkem dovnitř těsně předtím, než se začaly zavírat. Stiskl knoflík šestého patra, vytáhl svou pětacítyřicítku a posunkem naznačil Giordinovi, aby udělal totéž. Jakmile se dveře rozevřely, ocitli se tváří v tvář oněm třem stěhovákům, které předtím vyhodili z výtahu. Dosud ohromeni svým vykázáním, stěhováci křičeli a gestikulovali před nějakým mužem ve žluté kombinéze, který vypadal, že je někým z vedení. Při spatření Pitta a Giordina, řítícího se na vozíku z výtahu jako vyhladovělí němečtí ovčáci puštění ze řetězu, s tasenými a namířenými zbraněmi, ti čtyři muži ustrnuli a zvedli ruce nad hlavu.

„Do výtahu!“ přikázal Pitt.

Čtyři muži stáli zaraženě a nechápavě, dokud ten rozkaz Giordino nezvolal španělsky.

„Promiň,“ řekl Pitt, který si to náhle uvědomil. „Nechal jsem se unést dramatickosti okamžiku.“

„Je ti odpuštěno,“ dal mu Giordino rozhrěšení.

Rutina, kterou předtím spěšně improvizovali v kancelářské budově, se opakovala. O šest minut později byli všichni znovu na cestě, zatímco ony čtyři muže nechali ležet v jejich spodním prádle na podlaze výtahu, spoutané páskou na potrubí. Sotvaže se dveře zešíroka otevřely, Pitt vyjel s vozíkem na hlavní palubu pro příjem nákladu, zastavil a běžel nazpět. Poslal výtah nahoru a zablokoval řízení, a pak vyskočil ven, ještě než se dveře zavřely. Potom sledoval směrovky a jel směrem k tramvaji. Tři z nich nyní měli na sobě červené kombinézy dělníků pracujících uvnitř lodi, zatímco čtvrtý – on sám – byl oblečený do žluté uniformy vedoucího.

Strážní již stáli u křižovatky těsně u tramvajové zastávky. Jeden z nich postoupil kupředu a zvedl ruku. Pitt vozík poklidně zastavil a tázavě se podíval na strážného.

Jelikož nevěděl, že Pat a její dcera byly bleskově uneseny ze své ubikace, strážný nebyl nadmíru zneklidněn pohledem na dvě ženy v

uniformách nákladových dělnic, poněvadž mnohé z nich byly najaté, aby řídily zdvižné vozíky a vlečná vozidla. Pat stiskla své dceři paži na znamení, aby nemluvila a nehýbala se. Odvrátila také Meganinu tvář stranou od strážného, aby si nepovšiml jejího útlého věku.

Pitt usoudil, že žlutá kombinéza, kterou si přivlastnil, představovala autoritu, a uctivý pohled v očích strážného mu to potvrdil.

„Co se tady děje?“ dožadoval se Giordino a jeho španělština se praxí lepšila.

„Dva vetřelci v uniformách stráží pronikli do loděnice, a my myslíme, že se dostali na palubu lodi *Ulrich Wolf*.“

„Vetřelci? Proč jste je nezastavili dřív, než vstoupili do loděnice?“

„To nemohu říct,“ odvětil strážný. „Jediné, co vím, je, že při pokusu o útěk zabili čtyři strážné z našeho bezpečnostního oddílu.“

„Čtyři mrtví,“ pronesl Giordino smutně. „To je velká škoda. Doufám, že ty vraždící bestie chytnete. Správně, parto?“ Obrátil se k ostatním a energicky přikyvoval.

„Sí, sí,“ řekl Pitt na souhlas s důraznou ukázkou rozhořčení.

„Musíme zkontrolovat každého, kdo na kteroukoli z lodí přijíždí nebo z ní odjíždí,“ nedal si říci strážný. „Musím vidět vaše identifikační karty.“

„Vypadáme jako provinilci v uniformách strážných?“ dožadoval se Giordino rozhořčeně.

Strážný zavrtěl hlavou a usmál se. „To ne.“

„Potom nás nechte projet!“ Giordinův přátelský tón se stál náhle chladným a úředním. „Máme do termínu naložit náklad a nestihneme ho, jestliže tu budeme posedávat a povídat si s vámi. Už teď jdu pozdě na schůzku s Karlem Wolfem. Nechcete-li, aby vás tu nechali, až udeří ta pohroma, navrhuji, abyste ustoupil stranou.“

Rádně zastrašený strážný sklopil svou zbraň a kapituloval. „Promiňte, že jsem vás zdržel.“

Protože si Pitt nedokázal přeložit onu výměnu názorů, šlápl na pedál akcelérátoru teprve poté, co jej Giordino dloubl loktem do žeber. Myslel si, že nejlepší bude vypadat jako obyčejní přístavní dělníci mající úkol vztahující se k jejich práci, a proto pokračoval směrem k nejbližší tramvajové zastávce mírným tempem a

potlačoval v sobě nutkání jet s vozíkem nejvyšší rychlostí. S jednou rukou na volantu pak druhou vytočil číslo na telefonu Globalstar.

SANDECKER UHODIL na tlačítko reproduktoru v polovici prvního zazvonění. „Ano?“

„Tady je Leaning Pizza Tower. Vaše objednávka je na cestě.“

„Myslíte si, že ten dům v pořádku najdete?“

„Je sporné, zda můžeme dorazit dříve, než pizza vychladne.“

„Doufám, že si pospíšíte,“ pravil Sandecker a potlačoval naléhavý tón svého hlasu. „Jsou tady hladoví lidé.“

„Je silný provoz. Vynasnažím se.“

„Nechám venku rozsvíceno.“ Sandecker položil telefon a se sklíčeným výrazem v obličeji se upřeně zadíval na admirála Hozafela. „Promiňte mi ten poněkud nesmyslný rozhovor, admirále.“

„Dokonale chápu,“ řekl uhlažený starý Němec.

„Jaká je jejich situace?“ otázal se Little.

„Není dobrá,“ odvětil Sandecker. „Mají doktorku O'Connellovou a její dceru, ale při útěku z loděnice musí čelit nesmírné převaze. ‚Je silný provoz‘ znamenalo, že jsou pronásledováni bezpečnostními oddíly Wolfových.“

Little se podíval přímo na Sandeckera. „Jakou si myslíte, že mají vyhlídku, že se jim podaří hladce upláchnout?“

„Vyhlídku?“ Výraz Sandeckerovy tváře se zdál být bolestivý. Vypadal, jako by za poslední hodinu zestárl o deset let. „Nemají žádnou vyhlídku.“

TRAMVAJ POMALU VYJELA ze stanice a minula se s další soupravou jedoucí opačným směrem. Ačkoli nabírala rychlost, až po kolejích klouzala rychlostí téměř padesát kilometrů za hodinu, Pitt měl pocit, že se tramvaj vleče, a chtělo se mu vystoupit a pomoci ji strkat. Stanice označené písmeny abecedy přicházely a odcházely, přičemž setkání s každou z nich bylo doprovázeno očekáváním ozbrojených strážných, hrnoucích se dovnitř a zmocňujících se jich. Když se ve stanici W vyměnilo v tramvaji osazenstvo, Pittovy naděje počaly vzrůstat, ale ve stanici X je štěstí opustilo.

Šest černě uniformovaných ozbrojených strážných nastoupilo do posledního vozu a začalo kontrolovat identifikační visačky cestujících, které, jak Pitt teprve nyní zaregistroval, měli na náramcích kolem zápěstí. Proklínal se, že to nevěděl dříve, takže by ty visačky byl mohl uzmout stěhovákům. Příliš pozdě ho napadlo, že strážní se zvláště vynasnaží prohledat lidi bez nich. Také si povšiml, že se zdá, že si dávají mimořádně načas, aby zkontrolovali všechny dělníky oblečené do červených nebo žlutých kombinéz.

„Propracovávají se blíž,“ poznamenal Giordino nevzrušeně, když strážní vstoupili do druhého vozu tramvaje o pěti vagonech.

„Jeden po druhém,“ řekl Pitt, „ledabydle přejděte do prvního vozu.“

Aniž by si mezi sebou vyměnili jediné slovo, Giordino šel jako první, následovaný Megan a posléze Pat, přičemž Pitt šel jako poslední.

„Snad bychom mohli dojet do příští stanice dříve, než dorazí do tohoto vozu,“ pravil Giordino. „Ale bude to jen taktak.“

„Pochybuji, že tak snadno unikneme,“ pronesl Pitt ponuře. „Budou pravděpodobně čekat také tam.“

Šel dopředu a nakukoval okénkem ve dveřích vedoucích do malé řídicí kabiny v přední části vozu. Byla tam konzola se světly, tlačítka a vypínači, ale žádný řidič nebo strojvůdce. Tramvaj byla plně automatizovaná. Zkusil zástrčku dveří, ale nepřekvapilo jej, že byla zajištěná.

Studoval symboly a označení na panelu konzoly. Obzvláště jeden upoutal jeho zrak. Popadl kolt a klepl jeho hlavní o skleněné okénko, které se roztránilo. Nevšiml si poplašených pohledů pasažérů ve voze, sáhl rukou dovnitř a dveře odemkl. Aniž by se jen na chvíli zastavil, natáhl se a pohnul s prvním z kloubových vypínačů spojených s elektronickým spřažením. Dále pak nově nastavil počítač, jenž ovládal rychlost tramvaje.

Žádoucí účinek mu přivodil nával potěšení. Ony čtyři zadní vozy se odpojily od čelního vozu a začaly zůstat vzadu. I když každý vůz měl svůj vlastní zdroj energie, jejich stanovená rychlost byla nyní pomalejší než rychlost předního vozu. Ozbrojení strážníci se mohli pouze spojit s ostatními pátracími týmy a bezmocně sledovat, jak se vzdálenost mezi vozy rychle zvětšuje a jejich kořist získává zvyšující se náskok.

O čtyři minuty později se vůz s Pittem a těmi ostatními ke zklamání týmu ozbrojených strážníků a přihloupě se tvářících dělníků stojících na nástupišti přehnal stanicí Y, aniž zastavil. Pitt měl pocit, jako by mu žaludek svírala studená ruka a do úst mu někdo nacpal suché listí. Hrál zoufalou hazardní hru, ve které byly hrací kostky zfalšovány v jeho neprospěch. Vrhle rychlý pohled za sebe do vozu a zahlédl Pat, jak sedí s jednou paží kolem Meganiných ramen, zatímco tou druhou dosud svírala onen příruční kufřík. Její obličej byl bledý a plný podivného smutku a zoufalství. Šel zpátky k ní a pohladil ji rukou po zářivě rudých vlasech.

„Dostaneme se z toho,“ pravil s nádechem přesvědčivosti. „Starý Dirk vás přenese přes hory a doly.“

Zvedla hlavu a podařilo se jí slabě se usmát. „Je to se zárukou?“

„Skálopevnou,“ řekl s narůstajícím přesvědčením v sobě.

Uplynulo půl minuty. Pitt odešel nazpět do řídicí kabiny a uviděl, že se blíží k soukromému přístavu na zádi lodi. Přímě před sebou viděl, jak se trat' začíná stáčet směrem k přístavu, kde tramvaj, jak si byl jist, musela zastavit ve stanici Z, předtím než pokračovala dál kolem lodi. Nepotřeboval žádné mystické schopnosti, aby věděl, že ozbrojení strážní již dorazili na nástupiště stanice jako první a čekali jen, aby je rozstříleli celým arzenálem zbraní.

„Zpomalím vůz na asi patnáct kilometrů za hodinu,“ pravil Pitt. „Až řeknu, vyskočíme. Okraj trati je osázený vegetací, takže naše přistání by mělo být poměrně měkké. Při nárazu se snažte kutálet dopředu. V tomto okamžiku si nemůžeme dovolit, aby kdokoli utrpěl zlomeninu kotníku či nohy.“

Giordino rukou objal Megan. „My půjdeme spolu. Takhle budeš mít spoustu tuku, aby ti změkčil pád.“ Bylo to zcela nepravdivé konstatování. Giordino neměl na svém svalnatém těle ani ždíbec tuku.

Pitt nastavil znovu řízení a vůz prudce zpomalil. Ve chvíli kdy se červené číslice na tachometru snížily na patnáct kilometrů v hodině, zakřičel: „V pořádku, všichni ven!“

Zaváhal, aby se ujistil, že všichni vyskočili z tramvaje. Poté vyťukáním zvyšoval čísla, až tachometr ukázal devadesát pět kilometrů v hodině, dříve než vyběhl z kabiny ke dveřím a skočil, právě když tramvaj rychle nabírala rychlost, aby dosáhla její nejvyšší hodnoty. Narazil nohama napřed na měkkou zem, než se s pohybovou energií dělové koule skutálel do záhonu ozdobných bonsají, rozdrtil jejich pokřivené větve a svojí váhou je zamáčkl do země. Vrávoravě se postavil; jedno koleno se mu bolestivě ozvalo, ale stále byl schopný aktivního pohybu.

Giordino byl vedle něj a pomáhal mu získat rovnováhu. Ulevilo se mu, když uviděl Pat a Megan, v jejichž tvářích nebyla ani stopa po výrazu bolesti. Zdálo se, že jim větší starost dělá vymést si z vlasů hlínu a borové jehličí. Tramvaj zmizela za zatáčkou, ale schodiště vedoucí k první přístavní hrázi nebylo vzdálené více jak padesát metrů a poblíž se nenacházely žádné stráže.

„Kam jdeme?“ zeptala se Pat, která do určité míry opět získala svou vyrovnanost.

„Dříve než chytíme naše letadlo,“ odpověděl Pitt, „musíme se trochu projet člunem.“

Popadl ji za ruku a táhl ji za sebou, zatímco Giordino před sebou strkal Megan. Běželi podél trati, dokud nedorazili ke schodům vedoucím dolů k molu číslo jedna. Jak Pitt tušil, ozbrojení strážní už obklíčili stanici Z, která byla o dvě stě metrů dál po trati uprostřed soukromého přístavu. Panoval zmatek, když tramvajový vůz proletěl stanicí a další zatáčkou na své cestě po levoboku lodi. Strážní, dočista svedení, aby si mysleli, že se jejich kořist dosud skrývá v uhanějším voze, se spěšně vydali jej pronásledovat, když šéf bezpečnosti pověřený velením nařídil, aby hlavní elektrický obvod tramvajového systému byl vyřazen z činnosti.

Pitt usoudil, že bude trvat dalších sedm minut, než strážní mohou dorazit k zastavenému vozu a uvědomit si, že je prázdný. Kdyby on a ti druzí nebyli v oné chvíli pryč z lodi, jejich dopadení by byla předem hotová věc.

Žádný z dělníků na molu jim nevěnoval pozornost, když tiše procházkou sešli dolů po schodech na přístavní hráz. Mezi prvním a druhým pilířem byly ukotveny tři čluny: malý sedmimetrový plachetní člun, plavidlo, ve kterém Pitt poznal třináctimetrovou kajutovou jachtu, a sedmimetrový klasický rychlý motorový člun. „Nastupte do toho velkého motorového člunu,“ řekl Pitt, když poklidně kráčel napříč hrází.

„Domnívám se, že si nevyzvedneme naše potápěčské vybavení,“ pravil Giordino.

„Pat a Megan by to nazpět ve vodě nikdy nezvládly živé. Bude lepší, když to riskneme po hladině.“

„Ten malý motorový člun je rychlejší,“ poznamenal Giordino.

„To je pravda,“ souhlasil Pitt, „ale bezpečnostní oddíl bude podezírat rychlý člun ženoucí se pryč od loděnice. Motorová kajutová jachta plavící se klidně po vodě nevyvolá zdaleka takovou pozornost.“

Přístavní dělník splachoval hadicí palubu, když Pitt přistoupil blíž a zastavil se u lodní lávky. „Pěkná loď,“ řekl s úsměvem.

Dělník se na něj podíval, neschopný porozumět jeho angličtině.

Pitt vyšel nahoru po lávce a ukázal na seriózní obrysy jachty. „Je to pěkná loď,“ opakoval a směle vstoupil do kabiny na můstku.

Přístavní dělník jej následoval dovnitř, přičemž protestoval proti jeho nedovolenému vstupu na loď, ale jakmile byli z dohledu ostatních dělníků na molu, Pitt zaútočil svojí pěstí a poslal ho k zemi tvrdým úderem na bradu. Poté se vyklonil ze dveří a oznámil: „Ale, odhod’ lana. A vy, dámy, na palubu.“

Pitt chvíli stál a zkoumal přístroje na konzole. Pak otočil klíčkem a prudce stiskl zdvojená tlačítka startéru. Dole v podpalubí se v motorovém prostoru roztočil pár velkých lodních dieselových motorů, palivo uvnitř jejich spalovacích komor se stlačovalo a zapalovalo za jejich vysokoobrátkového klapotu. Odsunul okénko na pravé straně a vykoukl ven. Giordino již odvázal lana na přídi a zádi a vylézal na palubu.

Pitt zařadil zpětný chod a velmi pomalu začal odplouvat od mola a couvat s lodí směrem k volné vodě dvacet metrů za její zádi. Minul dva přístavní dělníky montující zábradlí podél přístavní hráze a zamával jim. Zamávali mu také. Je mnohem snazší se chovat pokoutně, pomyslel si, než vyrazit jako zdivočelý býk z ohrady.

Jachta proplula kolem konce přístavní hráze na volnou vodu. Nyní se nad nimi tyčila zád’ oné ohromné lodi. Pitt zasunul řadicí páku na směr vpřed a kormidloval jachtu ve směru podél lodi *Ulrich Wolf*. Aby dosáhli fjordu a unikli z loděnice, museli proplout kolem celého toho plovoucího giganta. Pitt přidával plyn, dokud rychloměr neukazoval osm uzlů, což bylo tempo, které, jak doufal, nevzbudí podezření. Doposud se neozvaly žádné výkřiky, zvony či píšťaly, nebylo ani známky po pronásledování nebo reflektorech, které by je přišpendlily k temné vodě.

Při této rychlosti bude trvat patnáct minut, než proplují po celé délce oné superlodi a zahrnou kolem její přídi, a než se budou moci dostat pryč do bezpečné vzdálenosti a stranou od záře světél v loděnici. Patnáct trýznivých minut, jež jim budou připadat jako patnáct roků. To byla jen ta první překážka. Ještě se měli utkat s hlídkovými čluny, a v této chvíli bylo naprosto možné, že jejich posádky již byly upozorněny na útěk uprchlíků v kajutové jachtě.

Nemohli dělat nic jiného, než zůstat mimo dohled uvnitř hlavní kabiny a upírat zrak vzhůru na to nesmírné monstrum, jak se podél něj vlekli. Od přídi až po zád' zářila ta veliká skleněná masa světly zevnitř i zvenku, což vyvolávalo dojem baseballového stadionu během noční hry. Proslulé klasické zaoceánské parníky své doby, *Titanic*, *Lusitania*, *Queen Mary*, *Queen Elizabeth* a *Normandy*, zakotvené za sebou v jedné řadě, by se lodi *Ulrich Wolf* nevyrovnaly.

„Tak teď by se mi hodil hamburger,“ řekl Giordino, který se snažil uvolnit napětí.

„Mně taky,“ řekla Megan. „Jediné, čím nás krmili, byla odporná vyživující strava.“

Pat se usmála, i když její obličej měl napjatý výraz. „Nebude to dlouho trvat, miláčku, a dostaneš svůj hamburger.“

Pitt se obrátil od kormidla. „Zacházeli s vámi špatně?“

„Nenakládali s námi zle,“ odvětila Pat, „ale nikdy mě nekomandovalo tolik protivných a arogantních lidí. Honili mě do práce dvacet hodin denně.“

„Dešifrovala jste nápisy Ameneů z další komory?“

„Ty nebyly z další komory. Byly to snímky nápisů, které našli ve ztraceném městě v Antarktidě.“

Pitt se na ni zvědavě podíval. „V Antarktidě?“

Přikývla s vážnou tváří. „Zamrzlé v ledu. Nacisté je objevili před válkou.“

„Elsie Wolfová mi vyprávěla, že našli důkazy o tom, že Ameneové vybudovali šest komor.“

„To nemohu potvrdit,“ přiznala Pat. „Jediné, co vám mohu říci, je, že jsem měla dojem, že to ledové město používají k nějakému účelu. K jakému, to jsem nezjistila.“

„Dozvěděla jste se něco nového z těch nápisů, které vás nutili dešifrovat?“

Jak spolu mluvili, Pat přestala vyhlížet smutně a beznadějně. „Sotva jsem se pustila do toho úkolu, když jste vpadl dovnitř dveřmi. Nesmírně se zajímali o to, co jsme my rozluštili v těch komorách v Coloradu a na ostrově St. Paul. Zdálo se, že Wolfovi zoufale potřebovali prostudovat záznamy dochované po Ameneech, jež popisovaly následky té pohromy.“

„To proto, že veškeré nápisy, které našli uvnitř onoho ztraceného města, měly původ před tou katastrofou.“ Odmlčel se a kývl směrem k jejímu kufříku. „To je to, co je v něm?“

Pozvedla jej. „Fotky z antarktické komory. Nedokázala jsem se přimět k tomu, abych je tam nechala.“

Upřeně se na ni zahleděl. „Takové ženy se už nerodí.“

Pitt by byl možná řekl více, ale asi sto metrů před přídí mu proplula jakási loď. Vypadalo to, že je to pracovní člun, a jeho kurz zůstal neměnný, když se stácel a míjel levou stranu kajutové jachty. Zdálo se, že jeho posádka byla zabraná do své práce a nevěnovala nejmenší pozornost jejich lodi.

Poté, co se trochu uvolnil, když se bez jakékoli známky pronásledování blížili k přední části lodi *Ulrich Wolf*, Pitt se zeptal: „Říkala jste, že zkoumají, jaké podmínky nastanou v důsledku té zkázy?“

„Ve velkém stylu. Předpokládám, že chtějí mít každý sebemenší údaj, který mohou získat pro své přežití.“

„Stále jsem na rozpacích, co se týče toho, proč jsou Wolfovi tak pevně přesvědčeni, že se vrátí nějaká kometa a srazí se se Zemí v průběhu dní předpověděných Ameney před devíti tisíci roky,“ řekl Pitt.

Pat pomalu zavrtěla hlavou. „Na to nemám odpověď.“

Loudali se dál rychlostí osmi uzlů, když Pitt mírně stočil kormidlo a vedl jachtu širokým obloukem kolem přídi lodi *Ulrich Wolf* a stranou konce doku, jenž se nyní hemžil přístavními dělníky a ozbrojenými strážnými, kontrolujícími totožnost každého muže a ženy v červené kombinéze. Minul malý motorový člun plující bez světél, který se hrozivě otočil o sto osmdesát stupňů a začal je těsně následovat. Upevnil svůj zaměřovací počítač na rám předního skla a studoval údaje, jež by ho tmou navedly k rozsedině, v níž se nacházel Skycar.

Ještě pět kilometrů k rozsedině, pět kilometrů po vodě v lodi, jež neposkytovala žádnou ochranu před pátravými světly, automatickými zbraněmi či těžkými kulomety. Jediné, co vezli, byl pár ručních zbraní. A byly zde hlídkové čluny, které teď již určitě musely být zpraveny o ukradeném motorovém člunu, vezoucím na palubě

vetřelce pokoušející se uniknout z loděnice. Jeho jedinou útěchou bylo, že ty hlídkové čluny byly na vzdáleném konci fjordu, což jim poskytovalo několik minut času navíc. Byla to přinejlepším slabá útěcha. Při své vyšší rychlosti mohly hlídkové čluny zastavit jachtu dříve, než by s ní mohli dosáhnout ústí průrvy.

„Ale!“

Giordino mu byl okamžitě po boku. „Rozkaz.“

„Najdi nějaké láhve. Na palubě musí nějaké být. Vyprázdni je a potom je naplň čímkoli, co můžeš najít a je vysoce hořlavé. Motorová nafta hoří příliš pomalu. Hledej benzin nebo ředidlo.“

„Molotovovy koktejly,“ řekl Giordino a šklebil se jako ďábel. „Neházel jsem něco takového od mateřské školy.“ Udělal dva kroky a spustil se po žebříku dolů do motorového prostoru.

Pitt zavrhnul nutkání nastavit škrtící klapky na doraz, když usoudil, že je přínosnější hrát až do konce pasivní roli. Zadíval se upřeně přes jedno rameno na malý rychlý, sedm a půl metrů dlouhý motorový člun za nimi, s přívěsným lodním motorem připevněným ke své ploché zádi. Zvýšil rychlost a přibližoval se k nim podél boku. Světla z přístaviště odhalila dva muže v černých uniformách; jeden z nich řídil člun, druhý stál na zádi a svíral automatickou pušku. Ten u kormidla si ukazoval na ucho. Pitt pochopil vzkaz a zapnul rádio, které ponechal na frekvenci, na niž bylo nastaveno.

Z reproduktoru se s praskotem ozval hlas ve španělštině, mající nepopíratelně tón, o němž Pitt věděl, že značí rozkaz, jemuž je třeba se podrobit. Zvedl mikrofon a odpověděl: „*No habla español.*“

„Alto, alto!“ volal ten hlas.

„Zapadněte dolů a lehněte si na palubu,“ přikázal Pat a Megan. V tichosti poslechly a spěchaly po žebříku dolů do hlavní kajuty.

Pitt zpomalil loď a postavil se do dveří, kohoutek svého koltu měl natažený a zbraň zastrčenou za opaskem. Strážný na zádi rychlého motorového člunu se přikrčil a chystal se skočit na palubu jachty.

Pitt poté stáhl plyn, ale udržoval si nepatrný náskok, přičemž odhadoval vzdálenost mezi oběma plavidly a pohyboval se dostatečně souběžnou rychlostí, tak aby se útočník dostal přes zábradlí téměř v rovině s dveřmi na můstek. Jeho načasování bude

muset být naprosto přesné. Trpělivě čekal jako lovec netečně sledující oblohu při vyhlížení přelétající kachny.

Přesně v okamžiku, kdy se ozbrojený strážný příkrčil, aby přeskočil mezi oběma loděmi, prudce přidal plyn na zdvojeném karburátoru a krátce zrychlil, předtím než plyn zase neočekávaně přiškrtil. Náhlý pohyb vyvedl z rovnováhy strážného, který se s roztaženými údy rozplácl na úzké palubě na levoboku jachty.

Pitt hladce prošel dveřmi kabiny, vrazil patou své pravé nohy strážnému do krku, pak se sehnul a vytrhl mu automatickou pušku Bushmaster M17S, koncem jejíž pažby jej udeřil do zátylku. Namířil ji na strážného u kormidla přívěsného motoru a vypálil. Netrefil se, protože strážný padl na kolena, stočil kormidlo, přidal plyn a obrátil lodní motor v ostrém úhlu stranou od jachty. Člun s hlasitým řevem motoru odskočil do strany v mračnu vodní tříště a čeřící se vody. Aniž by déle čekal, Pitt zašel zpátky do kabiny a přidal plyn až na doraz. Zád' jachty se pohroužila do vody, její příď se pozvedla, a loď se brzy hnala po černé vodě rychlostí téměř dvaceti uzlů.

Nyní se Pitt soustředil na hlídkové čluny, jež se obrátily na zpáteční kurz vzhůru fjordem a blížily se plnou rychlostí, přičemž světlo jejich reflektorů přejíždělo po vodě ve stále těsnějších obloucích směrem k jachtě. Faktem bylo, že strážný řídicí člun s přívěsným motorem podal rádiem zprávu. Vedoucí člun měl náskok dobrého půl kilometru před svým doprovodem. Z Pittova pohledu předním sklem nebylo možné předvídat, kdy se nejbližší hlídkový člun setká s jachtou na sbíhajícím se kurzu. Jedinou jistotou bylo, že jí překříží příď, ještě než dosáhnou ústí průrvy. Dalších šest či sedm minut bude znamenat rozdíl mezi přežitím a smrtí.

Byli teď daleko za přístavištěm a zbývalo jim urazit necelé tři kilometry.

Motorový člun byl méně než sto metrů stranou a nepatrně vzadu. Jediný důvod, proč zbývající ozbrojený strážný nezahájil palbu ze své vlastní pušky Bushmaster, byl ten, že se obával, že zasáhne svého partnera.

Giordino se vrátil do kabiny a přinesl v náručí čtyři láhve naplněné ředidlem z plechovky, používané k čištění oleje a maziva v motorovém prostoru. Do hrdel láhví byly nacpané úzké proužky

látky. Láhve opatrně postavil na polštáře na lavici. Svalnatý Ital si ošetřoval velkou podlitinu na čele.

„Co se ti stalo?“ zeptal se ho Pitt.

„Nějaký chlapík, co ho znám, neumí řídit člun. Hodilo mě to na druhou stranu motorového prostoru a během divokých otoček jsem si narazil hlavu o vodní trubku.“ Poté si Giordino povšiml bezvládného těla strážného, ležícího částečně ve dveřích. „Hluboce se omlouvám. Měl jsi společenskou návštěvu.“

„Neprokázal se pozvánkou.“

Giordino se přemístil vedle Pitta a zadíval se upřeně předním sklem na rychle se blížící hlídkový člun. „S touhle posádkou nebude žádný varovný výstřel přes příď. Jsou po zuby ozbrojeni a hledají jakoukoli záminku k tomu, aby nás z vody vyhodili do povětří.“

„Možná ne,“ řekl Pitt. „Stále potřebují Patinu expertizu k rozluštění svých nápisů. Mohou s ní zacházet hrubě a dát do těla Megan, ale nezabijí je. Ty a já budeme mrtví. Plánuji jim připravit menší překvapení. Jestli je můžeme nalákat dostatečně blízko, mohli bychom jim poskytnout zábavný ohňostroj.“

Giordino se zadíval Pittovi do očí. U většiny mužů by se v nich odrážela nevyhnutelná porážka, ale Giordino žádný takový odraz neviděl. To, co uviděl, byla odhodlanost a slabý záblesk naděje.

„Rád bych věděl, jak by to viděl námořní velitel John Paul Jones.“

Pitt pokývl. „Budeš mít plné ruce práce se svými hračkami. Půjč mi svou zbraň. Pak zůstaň ležet na vzdáleném konci můstku, dokud neuslyšíš střelbu.“

„Tvou, nebo jejich?“

Pitt se na něj zarputile podíval. „Nezáleží na tom, čí.“

Giordino mu bez dalšího ptaní předal svou polovojskou automatickou pistoli, zatímco Pitt tlačil na plyn při marném pokusu vyloudit z motorů ještě pár otáček navíc. Jachta ze sebe dávala vše, co mohla, ale byla to loď postavená pro pohodlnou zábavní plavbu, nikoli pro rychlost.

Pronásledování jachty nevzbuzovalo u velitele hlídkového člunu žádné obavy. Neměl žádný důvod uvěřit, že by kdokoli na palubě byl natolik šílený, že by si to rozdál se člunem vyzbrojeným dvojitém kulometem a zbraněmi v ruce mužů, vycvičených k zabíjení při

sebemenší provokaci. Zkoumal jachtu nočním dalekohledem, viděl však pouze jednoho muže stojícího na můstku u kormidla a udělal tu největší chybu útočníka – hluboce podcenil svého protivníka. Reflektory člunu byly zaměřeny na jachtu a osvětlovaly ji oslepující září.

Zpěněný hřeben vytvářený přídí poklesl, když se dvanáctimetrový hlídkový člun ještě více přiblížil k jachtě, až snížil vzdálenost mezi nimi na necelých šest metrů. Ze svého postavení na můstku Pitt mhouřil oči do jasného světla, až rozeznal muže za každým kulometem, mířící jeho hlavní přímo na něj do kabiny na můstku. Tři další muži, vyzbrojení automatickými puškami Bushmaster, stáli těsně vedle sebe na otevřené palubě za zádí kabiny. Pitt neviděl Giordina krčícího se na opačné straně kabiny, ale věděl, že jeho přítel byl přichystaný buďto se zápalkou nebo se zapalovačem, aby zapálil knoty u láhví naplněných ředidlem. Byl to nervy drásající okamžik, ale nebyl plný naprosté beznaděje, rozhodně ne v Pittově mysli.

Neměl palčivou touhu kohokoli popravit, dokonce ne ani ten určitý druh otrlých zabijáků, na něž se právě díval přes vodu a s jejichž námezdnými druhy se už setkal v Coloradu. Nebylo žádným tajemstvím, že kdyby je chytili, jeho život a život Giordina by nestály ani za zlámanou grešli. Sledoval, jak velitel hlídkového člunu pozvedl k ústům tlampač.

Pitt zjistil, že slovo *alto* znamená „stůj“, a mohl pouze předpokládat, že slova, jež následovala, byla výhrůžkou, že jestliže neučiní, co mu bylo přikázáno, ozbrojení strážní zahájí palbu. Rukou dal znamení, že pochopil, ještě jednou se podíval na vzdálenost oddělující ho od rozsedliny, která teď činila něco přes půl kilometru, a rychle pohlédl na druhý hlídkový člun, aby odhadl, kdy dorazí, aby posílil své druhy. Tak za pět až šest minut. Dále si ověřil a ujistil se, že ony dvě automatické pistole jsou bezpečně pod jeho opaskem. Teprve potom stáhl plyn, aby motor běžel naprázdno, ale ponechal u lodi zařazenou rychlost, takže si stále udržovala velmi pomalý postup vpřed.

Přešel ke dveřím kabiny, ani o kus dál, zvedl ruce nad hlavu a stál jaksepatří zaraženě v oslepujícím paprsku světla. Neobtěžoval se

použít svůj omezený španělský slovník a zavolal na ně anglicky: „Co chcete?“

„Neklad'te odpor,“ přikázal velitel, nyní dostatečně blízko, aby se obešel bez tlampače. „Posílám k vám na palubu muže.“

„Jak bych vůbec mohl klást odpor?“ zmínil se bezmocně Pitt. „Nemám kulomety jako vy.“

„Řekněte ostatním, aby vyšli na palubu.“

Pitt zůstal s rukama nad hlavou, otočil se a dělal, že předává dál velitelské příkazy. „Bojí se, že je zastřelíte.“

„Nemáme v úmyslu kohokoli zastřelit,“ odpověděl velitel tónem, jenž byl slizký jako úhoř.

„Zhasněte, prosím, to světlo,“ zaprosil Pitt. „Oslepujete mě a děsíte ženy.“

„Zůstaňte, kde jste, a nehybejte se!“ zvolal podrážděně velitel.

Za několik okamžiků zpomalil hlídkový člun své motory na pomalý rytmický chod a stočil se k jachtě. Několik metrů odtud sklopili dva ze strážných své pušky a začali přes zábradlí hlídkového člunu klást tlumiče nárazů. To byla příležitost, na kterou Pitt čekal. Dokonce i muži za kulomety se uvolnili. Když nevycítili žádnou známku potíží, jeden si zapálil cigaretu. Členové posádky a jejich velitel, jejichž ostražitost výrazně polevila, když neviděli sebemenší náznak ohrožení, měli pocit, že mají situaci pevně pod kontrolou.

Jejich postoj byl přesně tím, v co Pitt doufal. Chladně a s přesností spustil obě ruce, rychle vytáhl své dvě automatické pistole, namířil tou v pravé ruce na muže stojícího u předního kulometu, přičemž ve stejném časovém okamžiku zacíлил ústím pistole v levé ruce na kulometčíka na zádi a stiskl oba kohoutky tak rychle, jak se jen jeho prsty dokázaly ohnout. Na vzdálenost pěti metrů nemohl minout. Kulometčík na přídi klesl na kolena na palubu s kulkou v rameni. Kulometčík na zádi rozhodil paže, klopýtl dozadu a přepadl do vody.

Téměř současně letěly jako sprška meteorů nad můstkem jachty a kolem něj hořící láhve s palivem, jež dopadly na kabinu a paluby hlídkového člunu, a když se jejich sklo roztráсило a obsah vznítil, vyšlehly hučící plameny. Hořící tekutina se spojila a rozšířila po hlídkovém člunu, který proměnila v sálající pohřební hranici. Vzplanula prakticky celá otevřená zadní paluba a polovina kabiny.

Ohnivě jazyky brzy vyřážely z každého otvoru lodi. Když posádka zjistila, že má být upálena zaživa, vrhla se bez váhání do studené vody. Zraněný kulometčík na přídi také klopýtal plameny a skočil přes palubu. S hořícím oblečením na sobě si velitel nevšímal plamenů a upíral zničující pohled na Pitta, předtím než mu zahrozil pěstí a skočil z boku lodi.

Bojechtivý kretén, pomyslel si Pitt.

Nepromeškal ani vteřinu. Vrhla se ke konzole na můstku a otevřel naplno plyn pro pohyb lodi dopředu, čímž poslal jachtu dál na její přerušenu plavbu směrem k rozsedlině. Teprve tehdy si našel čas, aby se otočil a upřel zrak na hlídkový člun. Celé plavidlo bylo pohlcené svíjejícími se plameny, jež vyřážely vysoko do noční oblohy. Černý dým se vinul a spirálovitě stoupal vzhůru, až zastíral hvězdy. Za další minutu vybuchly palivové nádrže a metaly hořící úlomky do vzduchu, což připomínalo podívanou spojenou s ohňostrojem. Loď se začala potápět od zádi, přičemž se zvolna sunula dozadu se syčivým zvukem, jak se ledová voda setkala se žhavými plameny. Poté se hlídkový člun s hlasitým vzdechem, jako by měl duši, potopil z dohledu.

Giordino vyšel zpoza kabiny a postavil se u dveří, přičemž se díval na zbytky hořících úlomků a nafty, plující na hladině. „Dobrá trefa,“ pravil tiše.

„Dobrý hod na cíl.“

Giordino naklonil hlavu směrem k druhému hlídkovému člunu, jenž se k nim hnal napříč fjordem. Poté se nepatrně otočil a zadíval se upřeně ke břehu. „Bude to jen taktak,“ řekl objektivně.

„Ti nenaletí na podvodnou hru jako jejich kámoši. Budou se držet stranou v bezpečné vzdálenosti a snažit se nás vyřadit z provozu střelbou na naše motory.“

„Tam dole jsou Pat a Megan,“ připomněl mu Giordino.

„Přiveď je nahoru,“ řekl Pitt a očima studoval čísla na zaměřovacím počítači. Provedl drobné úpravy a stočil jachtu o dalších pět stupňů na jihozápad. Zbývalo čtyři sta metrů a odstup se rychle zužoval. „Řekni jim, ať se připraví opustit loď ve chvíli, kdy narazíme na pobřeží.“

„Máš v plánu narazit na skály na plný plyn?“

„Nemáme čas se uvázat ke skále a vstoupit na břeh s konfetami a hrající kapelou.“

„Už jdu,“ reagoval na to Giordino krátkým mávnutím ruky.

Druhý hlídkový člun jel přímo na ně a neměl tušení o Pittově záměru najet na břeh. Jeho světlomet osvětloval svým paprskem jachtu s neutuchající vytrvalostí jako bodový reflektor zaměřený na tanečníka na jevišti. Vzdálenost mezi oběma loděmi se rychle zmenšovala, jak se jejich plavební dráhy sbíhaly.

Posléze velitel hlídkového člunu vycítil Pittův záměr a kormidloval jej tak, aby jachtu odřízl a zabránil jí dosáhnout břehu. S méně než poloviční rychlostí ve srovnání se svým pronásledovatelem byl Pitt nucen se smířit s faktem, že se účastní závodu, který určitě prohraje. Přesto stál bez hnutí brvou a s otrlou odhodlaností u kormidla. Byl to nesmírně jednostranný boj, ale nechystal se nastavit i druhou tvář. Myšlenka na prohru mu nikdy nepřišla na mysl.

Když uviděl nečekanou příležitost, Pitt trhl řadicí pákou a uvedl jachtu do zpětného chodu. Loď se zachvěla od vypětí na plný plyn a zastavila se, zatímco její lodní šrouby tloukly do vody ve víru pěny. Nato se začala pohybovat nazpět a její čtvercovitá lodní zád odhrnovala vodu jako buldozer.

Objevil se Giordino s Pat a Megan. Valil udiveně oči, když uviděl, jak se hlídkový člun chystá překřížit před jachty, zatímco jejich vlastní se hřnul nazpátek. „Nic mi neříkej. Dychtím to uhodnout. Vykouzlil jsi další mazaný plán.“

„Není mazaný, je jenom zoufalý.“

„Chystáš se do něj narazit.“

„Budeme-li si dobře počínat,“ odvětil Pitt, „jsem přesvědčený, že mu rozbijeme čumák. A teď si všichni lehněte na palubu. Přikryjte se čímkoli pevným, abyste se ochránili, protože určitě zaprší.“

Nezbyl čas říci víc. Velitel druhého hlídkového člunu, jenž nechápal zpětný pohyb své kořisti, změnil svůj kurz tak, aby ve vzdálenosti tří metrů překřížil před jachty, zastavil člun a vypálil na jachtu rovnou zepředu. Byl to námořní trik zvaný přetínání ve tvaru T. Stál u kormidla a zvedl jednu ruku na znamení pro kulometčíky, aby zahájili palbu.

Potom se v tomtéž okamžiku přihodily dvě události. Pitt vrazil řadicí páku zpátky na chod plným plynem vpřed a kulometry na hlídkovém člunu spustily palbu. Lodní šrouby jachty zabraly do vody a vrhly loď kupředu, když kulky pokropily můstek. Čelní sklo se roztrhlo na tisíc kusů a prudce se rozlétlo po celé kabině. Pitt se již vrhl dolů za konzolu, jednu ruku měl zdviženou a svíral v ní spodní oblouk kormidla. Nevšiml si, že hřbet ruky mu rozseklo létající sklo, dokud mu krev nezačala kapat do očí. Horní kabina jachty byla metodicky rozstřelována na kusy. Kulometčíci stříleli vysoko, aby do myslí těch, co leželi tváří k palubě, zaseli čirou hrůzu. Vnitřek můstku byla změt' létajících trosek, jak devítimilimetrové náboje drtily vše, do čeho prudce narazily.

Velitel hlídkového člunu již snížil rychlost a pomalu zastavoval, jelikož se zdálo, že jeho kulometčíci mají potěšení ze cvičení ve střelbě na blízký cíl. Jeho uspokojení bylo předčasné, zatímco Pittovo načasování by nemohlo být dokonalejší. Veliteli došel Pittův záměr, když už bylo příliš pozdě. Ještě než mohlo kormidlo hlídkového člunu provést úhybný manévř, jachta sebou nečekaně trhla vpřed a její motory se rozeřvaly na plné obrátky.

Poté se ozval skřípavý zvuk ohýbaného a krouceného laminátu a dřeva. Příd' jachty prořízla pravou stranu trupu hlídkového člunu a prorazila jej až na kýl.

Hlídkový člun se převrátil na levou stranu a jeho posádka se chytala jakéhokoli pevného předmětu, aby zabránila tomu, že spadne přes palubu, zatímco její plavidlo začalo téměř okamžitě klesat pod hladinu.

Pitt se postavil na nohy, řadicí pákou dal zpětný chod a vycouval ven ze zející průrvy v trupu hlídkového člunu, čímž umožnil vodě, aby se nahnula dovnitř jeho dutiny a vířivě ji zaplavila. Na okamžik se hlídkový člun znovu pokoušel udržet nad hladinou, ale potom se mu černá voda přelila přes palubu a on počal klesat, zatímco jeho světlomet dosud zářil, když se potápěl ke dnu fjordu a nechal svou posádku, aby se snažila zůstat na hladině ledové vody.

„Ale,“ pronesl Pitt konverzačním tónem, „zkontroluj přední komoru.“

Giordino zmizel poklopem a vrátil se zpátky za pár sekund. „Nabíráme vodu jako obrovský irigátor. Za dalších pět minut se připojíme k našim přátelům ve vodě, dokonce ještě rychleji, jestliže nezastavíš tyhle necky.“

„Kdo říkal něco o plavbě vpřed?“ Pitt nespouštěl zrak ze zaměřovacího počítače. Vzdálenost ke břehu a ústí rozsodliny byla pouhých padesát metrů, ale bylo to nemožné rozpětí pro rychle se potápějící loď. Pokusit se plout kupředu rychleji by jenom urychlilo zaplavení vodou, hrnoucí se dovnitř roztržitěnou přídílí. V hlavě se mu s neobvyklou jasností honily myšlenky jedna za druhou, jako tomu vždycky bývalo během krizí, a zvažoval jakoukoli a každou alternativu. Rozjel jachtu vodou zpětným chodem, což snížilo zád' a pozvedlo příd'. Když dočasně vyřešil problém se zaplavením, varoval ostatní: „Vyjděte ven na palubu a připravte se morálně na ten šok, až narazíme na skály.“

„Na palubu?“ zeptala se Pat otupěle.

„V případě že se loď převrátí, až najedeme na dno, povede se vám lépe venku, kde můžete seskočit do vody.“

Giordino obě ženy přivedl na palubu na poslední chvíli a usadil je na palubu zády ke kabině tak, aby svýma rukama mohly pevně sevřít zábradlí. Sedl si doprostřed mezi ně a svými silnými pažemi je objal kolem pasu. Pat byla ochromená čirou hrůzou, ale Megan, která se dívala do Giordinovy nevzrušené tváře, z ní čerpala odvahu. On a ten muž u kormidla je dovedli až sem. Bylo pro ni naprosto nepochopitelné, že by nedodrželi své slovo a nevzali ji bezpečně domů.

Jachta se nořila hlouběji v důsledku vody vtékající dovnitř poškozeným trupem pod čarou ponoru za přídílí. Ústí rozsodliny bylo nyní velmi blízko. Z temnoty vyvstávaly černé kupy skalisek, hrozivé a vábivé, kolem nichž se dříve té noci brodili Pitt s Giordinem, ještě než započali svou podmořskou cestu k loděnici. Pitt se usilovně snažil vyhnout největším skalám, sotva však rozeznával jejich tvary, poněvadž jejich obrysy lemovala bílá pěna více než půlmetrových vln fjordu, jež na ně narážely.

A potom jeden z lodních šroubů s hlasitým kovovým plesknutím narazil a utrl se, což způsobilo, že se motor neovladatelně roztočil.

Obloukem minuli další skaliska. Poté následoval silnější úder a loď se otrásla, ale plula dál pár metrů, předtím než levá strana lodní zádi s praskotem narazila do skály, která její poddajné dřevo rozdrtila na kusy. Proud vody se přelil přes zadní otevřenou palubu, jako by se byla protrhla hráz, a stahoval zád' lodi dolů. Další otřes se dostavil s nervy drásajícím nárazem, když loď tvrdě najela na skálu přídí a praskla na spodku kýlu, přičemž se trup obložený dřevěnými plaňkami trhal na kusy. Ale pak děsivé skřípavé a vrzavé zvuky ustaly, když se zle zřízená jachta konečně zastavila, a její roztrženou zád' oddělovaly od okraje skalnatého pobřeží pouhé tři metry.

Pitt chňapl po svém malém zaměřovacím počítači a vyřítil se s ním ze dveří na můstku. „Každý, kdo jde na břeh, tak na břeh,“ zvolal. Popadl Megan pod paží a usmál se na ni. „Promiň mi to, mladá dámo, ale nemůžeme se tady motat, abychom našli žebřík.“ Potom sjel přes zábradlí a spustil se s Megan do ledové vody, kde se jeho nohy v metru dvaceti dotkly dna. Když si po kamenitém dně a přes slizem pokryté balvany razil cestu směrem k souši, věděl, že Pat a Giordino jsou hned za ním.

Jakmile jeho nohy vyšly z vody, pustil Megan a zkontroloval si zaměřovací počítač, aby se naprosto ujistil, že se dostali k té správné rozsedlině. Bylo tomu tak. Skycar byl jen několik minut odsud.

„Jste zraněný,“ řekla Pat, když ve světle hvězd a ubývajícího měsíce uviděla tmavý pramínek krve na Pittově ruce. „Máte ošklivou řeznou ránu.“

„Řízlo mě sklo,“ řekl Pitt prostě.

Vsunula ruku pod svou červenou kombinézu, strhla si podprsenku a začala ji používat k ovinutí Pittovy ruky, aby zarazila tok krve. „No to je obvaz, jaký jsem předtím nikdy neviděl,“ zamumlal s úšklebkem.

„Za těchto okolností,“ pravila, zatímco mu její konce pevně svazovala do uzlu, „je to to nejlepší, co mohu udělat.“

„Kdo si stěžuje?“ Krátce ji objal a poté se obrátil ke stínu, kterým byl Giordino. „Jsou všichni přítomni a ví se o nich?“

Giordino držel Megan za ruku. „Ještě jde člověku do žil adrenalin.“

„Tak tedy do toho,“ pravil Pitt. „Naše soukromé letadlo čeká.“

SANDECKEROVI A AGENTU Littleovi se čekání na další spojení s Pittem a Giordinem zdálo nekonečné. Oheň až na pár doutnajících uhlíků vyhasl a zdálo se, že admirál neměl žádný zájem na tom, aby jej znovu zapálil. Bafal z jednoho ze svých velkých doutníků a zakrýval strop oparem z modrého dýmu. Jak on, tak Little trávili čas tím, že seděli jako očarování a naslouchali historkám vyprávěným admirálem Hozafelem, historkám, které za více než padesát šest let nikdy nikomu nevyprávěl.

„Říkal jste, admirále,“ pravil Sandecker, „že několik let před válkou vyslali nacisté expedice, aby prozkoumaly Antarktidu.“

„Ano, Adolf Hitler byl mnohem tvořivější, než si lidé mysleli. Nedovedu říci, co ho inspirovalo, ale okouzila jej Antarktida, v první řadě proto, aby ji osídlil a používal jako obrovské vojenské zařízení. Byl přesvědčen, že kdyby se takový sen uskutečnil, jeho námořní a letecké síly by mohly ovládat všechna moře na jih od obratníku Kozoroha. Kapitánovi Alfredu Ritscherovi bylo svěřeno velení nad velkou expedicí, jež měla onen subkontinent prozkoumat. Raná německá letadlová loď *Schwabenland*, používaná na počátku třicátých let k doplňování zásob pohonných hmot hydroplánů létajících v Atlantiku, byla přestavěna pro antarktický výzkum a opustila Hamburk v prosinci roku 1938 pod záminkou průzkumu uskutečnitelnosti zřízení velrybářské kolonie. Když uprostřed léta na jižní polokouli dosáhla svého cíle, Ritscher vyslal letouny s nejnovějšími a nejlepšími německými fotografickými přístroji. Jeho letci pokryli více jak šest set padesát tisíc čtverečních kilometrů a pořídili více než jedenáct tisíc leteckých snímků.“

„Slyšel jsem o takové expedici,“ řekl Sandecker, „ale až doteď jsem se nikdy nedozvěděl pravá fakta.“

„Ritscher se o rok později vrátil s větší expedicí, tentokrát s vylepšenými letouny s lyžovým podvozkem, takže mohly přistávat na ledě. Také si dovezli malou vzducholod'. Tentokrát pokryli devět set tisíc čtverečních kilometrů, přistáli na jižním pólu a každých

padesát kilometrů shodili vlajky se znakem hákového kříže jako označení svého nároku na nacistické území.“

„Objevili něco neobyčejně zajímavého?“ otázal se Little.

„To rozhodně ano,“ odpověděl Hozafel. „Letecký průzkum zaznamenal řadu leduprostých oblastí, zamrzlá jezera, jejichž ledový povrch byl asi jen metr silný, a parní průduchy se známkami vegetace rostoucí poblíž. Jejich fotografie také odhalily něco, co vypadalo jako zbytky cest pod ledem.“

Sandecker se posadil zpříma a pozorně se zadíval na starého německého velitele ponorky. „Našli Němci důkazy o nějaké civilizaci v Antarktidě?“

Hozafel přikývl. „Týmy používající motorizované sáně našly přírodní ledové jeskyně. Při jejich průzkumu narazily na pozůstatky jakési pradávné civilizace. Tento objev povzbudil nacisty, aby použili svou inženýrskou a technickou vynalézavost k vybudování rozsáhlé podzemní základny v Antarktidě. Bylo to nejlépe utajované tajemství války.“

„Pokud já vím,“ promluvil Little, „spojenecké zpravodajské zdroje ignorovaly zvěsti o nacistické základně v Antarktidě. Považovaly je za propagandu přitaženou za vlasy.“

Hozafel se ušklíbl. „Takové měly být. Ale jednou to admirál Dönitz málem prozradil. Během proslovu ke svým velitelům ponorek oznámil, že ‚německá ponorková flotila je hrdá na to, že v další části světa vybudovala pro Vůdce ráj na zemi, neproniknutelnou pevnost‘. Naštěstí pro nás tomu nikdo nevěnoval pozornost. Ponorky, jimž jsem zpočátku války velel, nebyly nikdy vyslány do Antarktidy, takže jsem se o té tajné základně, jejíž krycí jméno bylo Nový Berlín, dozvěděl teprve těsně před koncem války, když jsem se stal velitelem ponorky U-699.“

„Jak byla postavena?“ zeptal se Sandecker.

„Potom, co začala válka, bylo prvním krokem, který nacisté podnikli, vyslání dvojice přepadových lodí do jižních vod, aby potopily veškeré nepřátelské loďstvo a zabránily Spojencům získat jakékoli informace o tom projektu. Dokud nebyly nakonec potopeny loděmi britského válečného loďstva, přepadové lodi zajaly a zničily celé flotily spojeneckého loďstva a všechny rybářské a velrybářské

lodi, které se do té oblasti zatoulaly. Dále pak celé loďstvo nákladních lodí, maskovaných jako spojenecké obchodní lodě, a flotila obrovských ponorek vybudovaných nikoli pro válčení, ale k přepravě velkých nákladů, začaly převážet muže, vybavení a zásoby do oblasti oné starodávné civilizace, o níž si mysleli, že by mohla být Atlantidou.“

„Proč stavět základnu na starodávných ruinách?“ pronesl Little. „Jakému vojenskému účelu sloužila?“

„To mrtvé a ztracené město nebylo důležité. Šlo o rozlehlou ledovou jeskyni, kterou našli pod polem ledu vedoucím od toho města. Jeskyně se táhla čtyřicet kilometrů, předtím než skončila v geotermálním jezeře o rozloze sto osmdesáti čtverečních kilometrů. Vědci, inženýři, stavební týmy a každá složka ozbrojených sil – armáda, vojenské letectvo a válečné loďstvo – a samozřejmě velký kontingent SS zajišťující bezpečnost a dohled nad tou operací, zde započali obrovský hlubinný projekt. Na místo byla dopravena také početná armáda lidí na otrockou práci, většinou zajatí Rusové ze Sibiře, kteří si vytvořili odolnost na studené podnebí.“

„Co se stalo s ruskými zajatci, potom co byla základna dokončena?“ zeptal se Little, který již tušil odpověď.

Hozafelův obličej se zachmuřil. „Nacisté nikdy nemohli riskovat, aby byli propuštěni na svobodu a prozradili nejstřeženější tajemství Německa. Buďto je udřeli k smrti, nebo popravili.“

Sandecker rozvážně zkoumal kouř stoupající ve spirále z jeho doutníku. „Takže pod ledem leží tisíce neznámých a zapomenutých Rusů.“

„Život měl pro nacisty malou cenu,“ pravil Hozafel. „Ztráty za účelem vybudování pevnosti k realizaci Čtvrté říše jim za tu cenu určitě stály.“

„Čtvrtá říše,“ pronesl Sandecker zlověstně. „Poslední nacistická bašta a jejich konečný pokus o světovou nadvládu.“

„Němci jsou velmi tvrdošíjná rasa.“

„Viděl jste tu základnu?“ otázal se Little.

Hozafel opět přikývl. „Když opustili Bergen, kapitán Harger a ponorka U-2015, následovaná mojí posádkou U-699, pluli napříč

Atlantikem, aniž se vynořili na hladinu, do jednoho opuštěného přístavu v Patagonii.“

„Kde jste vyložil své pasažéry a poklady,“ dodal Sandecker.

„Ta operace je vám známa?“

„Pouze základní fakta, žádné podrobnosti.“

„Pak jste nemohl vědět, že na břeh se dostali jenom cestující a lékařské vzorky. Umělecké poklady, hromady zlata a dalších cenností, právě tak jako posvátné nacistické památky, zůstaly na palubě ponorek U-2015 a U-699. Kapitán Harger a já jsme potom vyrazili k základně v Antarktidě. Po setkání se zásobovací lodí a natankování jsme pokračovali v cestě a dorazili k našemu cíli počátkem června roku 1945. Spatřit ten výtvar německého inženýrství bylo jako zázrak. Vyplul k nám lodivod a převzal kormidlo ponorky U-2015. Pluli jsme těsně za ní a byli zavedeni do velikánské jeskyně, která z moře nebyla viditelná ze vzdálenosti půl kilometru. Náš udivený zrak uvítalo rozsáhlé přístavní zařízení vysekané v ledu, schopné přijmout několik ponorek a velkých nákladních plavidel. Kapitánu Hargerovi a mně přikázali, abychom zakotvili za vojenským transportem, který vykládal demontovaná letadla...“

„Létali z té základny letadly?“ přerušil jej Little.

„Těmi nejnovějšími z německé letecké techniky, tryskovými bombardéry Junkers 287 přestavěnými na dopravní letadla vybavená lyžovým podvozkem a zvláště upravenými pro subarktické podmínky. Pro vysekání velkého hangáru v ledu bylo použito otrocké práce zajatců, zatímco těžké stavební zařízení vyrovnalo téměř dva kilometry dlouhou startovací dráhu. V průběhu pěti let byla vyhloubená celá ledová hora, aby se vytvořilo malé město živící pět tisíc stavebních dělníků a otroků.“

„Nezačal led uvnitř těch jeskyní a tunelů tát horkem vytvořeným tolika lidmi a jejich vybavením?“ zeptal se Little.

„Němečtí vědci vyvinuli chemický povlak, který se dal nastříkat na ledové stěny. Izoloval je a zabránil jejich tání. Teplota uvnitř toho komplexu se udržovala na konstantních patnácti stupních Celsia.“

„Jestliže válka skončila,“ obrátil se Sandecker na Hozafela, „k jakému užitečnému účelu mohla ta základna sloužit?“

„Jak jsem to pochopil, plánem bylo, aby zbývající elitní Němci ze starého režimu tajně operovali z oné základny, nenápadně pronikli do Jižní Ameriky a skoupili rozsáhlá území a mnohé technické a výrobní společnosti. Také silně investovali do nového Německa a do asijských zemí, přičemž používali zlato ze svého starého národního pokladu, něco z ukořistěných pokladů, které byly prodány v Americe, a padělané americké bankovky vytištěné pravými tiskařskými deskami ministerstva financí Spojených států, které získali Rusové a zmocnili se jich Němci. Finance nebyly problémem pro započetí Čtvrté říše.“

„Jak dlouho jste zůstal na té základně?“ zeptal se Little.

„Dva měsíce. Potom jsem sebral svoji ponorku a posádku a odplul jsem do řeky Rio de Plata a vzdal se místním úřadům. Jeden důstojník argentinského vojenského námořnictva přišel na palubu a poručil mi, abych pokračoval směrem k námořní základně Mar de Plata. Dal jsem k tomu příkaz, svůj poslední jako důstojník německého válečného loďstva, předtím než jsem předal úplně prázdnou ponorku.“

„Jak dlouho po tom, co válka skončila, se to odehrálo?“

„Do čtyř měsíců chyběl jen týden.“

„Co se přihodilo potom?“

„Má posádka a já jsme byli drženi ve vazbě, dokud nepřijeli britští a američtí vyšetřovatelé a nevyslýchali nás. Šest týdnů nám bez přestávky kladli otázky, předtím než nás nakonec propustili a dovolili nám vrátit se domů.“

„Vy ani vaše posádka jste, jak předpokládám, spojenecké zpravodajské službě nic neřekli.“

Hozafel se usmál. „Během naší plavby z Antarktidy do Argentiny jsme měli tři týdny na to, abychom si nacvičili naše příběhy. Možná byly trochu melodramatické, ale nikdo z nás neselhal a vyšetřovací týmy se nic nedozvěděly. Byly silně skeptické. Ale kdo by jim to vyčítal? Nějaké německé námořní plavidlo se na čtyři měsíce ztratí a pak se objeví a jeho velitel tvrdí, že byl přesvědčen, že jakýkoli rádiový kontakt prohlašující, že se Německo vzdalo, byl plán Spojenců, který ho měl přimět, aby prozradil svoji polohu.“ Odmlčel se a zahleděl se do uhasínajícího ohně. „Ponorka U-699 byla potom

předána vojenskému námořnictvu Spojených států a odvečena na jejich základnu v Norfolku ve Virginii, kde byla rozebrána do posledního šroubku a poté dána do starého železa.“

„A ponorka U-2015?“ zjišťoval Sandecker.

„To nevím. Nikdy jsem neslyšel, co se s ní stalo, a Hagera jsem už nikdy znovu neviděl.“

„Mohlo by vás zajímat,“ řekl Sandecker s potěšením, „že U-2015 byla potopena teprve před pár dny v Antarktidě americkou jadernou ponorkou.“

Hozafel přimhouřil oči. „Dlouho po válce jsem slyšel vyprávět o činnosti německých ponorek v jižních polárních mořích, ale nenašel jsem pro ni žádné důkazy.“

„Protože mnohé z vysoce vyvinutých ponorek třídy 21 a 22 jsou dosud na seznamu jako pohřešované,“ pravil Little. „Máme silné podezření, že během poválečných let jich byla nacistickým vedením zachována pro účely pašování celá flotila.“

„Musím připustit, že patrně máte pravdu.“

Sandecker se právě chystal promluvit, když znovu zazvonil telefon. Zapnul reproduktor s obavami, co asi uslyší. „Ano?“

„Jenom to chci potvrdit,“ ozval se Pittův hlas. „Pizzu máte na prahu a poslíček je silnou dopravní špičkou zpátky na cestě do obchodu.“

„Děkuji vám za zavolání,“ řekl Sandecker. V jeho hlase nebyla znát úleva.

„Doufám, že zavoláte znovu, až zatoužíte po pizze.“

„Dávám přednost calzone.“ Sandecker ukončil spojení. „Tak tedy,“ pravil znaveně, „dorazili k letounu a jsou ve vzduchu.“

„Potom budou bez potíží doma,“ řekl Little, náhle plný optimismu.

Sandecker odmítavě zavrtěl hlavou. „Když se Dirk zmínil o dopravní špičce, mínil tím, že na ně útočí letadla bezpečnostního oddílu. Obávám se, že unikli žralokům, jen aby se střetli s barracudami.“

MOLLER SKYCAR se vznesl do noci podle svého automatického naváděcího systému a rychle přeletěl přes černé vody fjordu, přičemž pomalu nabíral výšku, jak přelétal nad ledovcem stékajícím dolů z hor. Jestliže si někdo na palubě myslel, že jakmile dorazili ke Skycaru, odstartovali k poklidnému zpátečnímu letu k lodi NUMA čekající nedaleko Punta Entrada, pořádně se mýlil.

Ne jeden, ale čtyři silně vyzbrojené vrtulníky se zvedly z paluby lodi *Ulrich Wolf* a stanovily si kurz tak, aby zastavily Skycar. Jeden by byl stačil, ale Wolfovi vyslali celou svoji flotilu bezpečnostních helikoptér, které měly zastavit uprchlíky na útěku. Netvořily žádné elegantní formace a nepokoušely se o žádné předběžné šarvátky; přilétaly vedle sebe v dobře vypočítaném rozmístění, aby odřízly cestu Skycaru dříve, než by mohl dospět k útočišti v horách.

Helikoptéra Bo 105LS-7, zakoupená firmou Destiny Enterprises od obchodní společnosti Messerschmitt-Bolkow, byla navržená a postavená pro německou spolkovou armádu především pro pozemní zabezpečení a polovojenské využití. Letoun pronásledující Skycar měl dvoučlennou posádku a byl vybaven dvěma motory, které mu poskytovaly maximální rychlost čtyři sta padesát kilometrů v hodině. Jeho palebná síla spočívala v podvěsném, otáčivém rychlopalném dělu ráže dvaceti milimetrů.

Na této cestě seděl Giordino v sedadle pilota a Pitt kontroloval přístroje, zatímco ženy se schoulily na stísněném zadním sedadle pro cestující. Teď už nezbývalo Giordinovi udělat nic jiného, než změnit nastavení plynu na maximální rychlost. Veškerá další manipulace byla řízená a provozovaná počítačem. Vedle něj Pitt pozorně sledoval pronásledující helikoptéry na obrazovce radaru.

„Proč nás, proboha, ti grázlové nenechají na pokoji?“ zasténal Giordino.

„Vypadá to, že poslali celou partu,“ řekl Pitt, který očima sledoval body na vnějším okraji obrazovky, jež se stahovaly k obrysu Skycaru uprostřed, jako by to byl magnetický střed terče.

„Mají-li teplem naváděné rakety, které vlétají do kaňonů a prolétají jimi,“ pravil Giordino, „pak by se mohly stát otravnými.“

„To si nemyslím. Civilní letouny jsou zřídka schopné nést vojenské rakety.“

„Můžeme se jich zbavit v horách?“

„Bude to těsné,“ odvětil Pitt. „Jejich jedinou nadějí je si na nás co nejlépe vystřelit ze vzdálenosti necelého kilometru, dříve než budeme z dosahu. Potom jim můžeme uniknout. Vypadá to, že jejich rychlost je asi o padesát kilometrů v hodině pomalejší než naše.“

Giordino se zadíval skrz průhledný kryt pilotního prostoru. „Vzdalujeme se od ledovce a vlétáme do hor. Proplétání kaňony by jim mělo způsobit těžkosti při vypálení přesné rány.“

„Neměli byste se soustředit na řízení téhle věci?“ promluvila Pat, která znepokojeně civěla na hory rýsující se ve slabém měsíčním svitu, jež se začaly zdvíhat po obou stranách Skycaru. „Spíš než si mezi sebou povídat?“

„Jak se vám tam dvěma vzadu daří?“ zeptal se Pitt starostlivě.

„Je to jako jízda na horské dráze,“ řekla Megan vzrušeně.

Pat si více uvědomovala nebezpečí a nebyla tak nadšená jako její dcera. „Děkuji za optání. Myslím, že nechám své oči zavřené.“

„Cestou horami si s námi bude pohazovat turbulence a náhlé změny směru, protože poletíme nejvyšší rychlostí,“ vysvětloval Pitt. „Ale nedělejte si žádné starosti. Letoun je řízený počítačem.“

„To je mi útěcha,“ mumlala si Pat, celá nespá.

„Ti padouši přelétají přes temeno hory ve směru devět hodin,“ oznámil Giordino a ostražitě upíral zrak na oslnivě zářící světla vycházející z helikoptér, jež dopadala na rozervané horské svahy.

Piloti bojových vrtulníků hráli mazanou hru. Vůbec se nepokoušeli pronásledovat rychlejší Skycar zákrutami a zátočinami mezi průrvami, jež dělily hory. Uvědomili si, že mají jedinou, pouze jedinou příležitost sestřelit ten podivně vyhlížející letoun. Jeden jako druhý nabrali výšku a začali střílet dolů do rozsedliny. Jejich dvacetimilimetrové granáty vybuchovaly v temnotě po dráhách končících před Skycarem.

Pitt si okamžitě uvědomil jejich taktiku a strčil loktem do Giordinovy paže. „Ujmi se ručního řízení!“ vyštěkl. „Zastav nás na místě a couvej!“

Giordino poslechl a dokončil ten manévř skoro dříve, než ta slova vyšla Pittovi z úst. Vypnul počítačové řízení a chopil se ovládání, načež Skycar zastavil s prudkým trhnutím, které je vrhlo kupředu na

bezpečnostní pásy, a pak zpětným chodem poslal letoun zpátky dolů rozsedlinou.

„Jestliže se pokusíme proletět tou uzavírací palbou,“ řekl Pitt, „rozstřílí nás na cucky.“

„Je jen záležitostí vteřin, než zaujmou jiné postavení a zacílí tímto směrem.“

„O to právě jde. Spoléhám na ně, že se stočí a odkloní svou palbu ve směru našeho pohybu v očekávání, že do ní vlétneme. Ale my znovu vyrazíme kupředu a donutíme je se přeskupit – je to ten samý trik, co jsme provedli hlídkovému člunu. Jestli nám to vyjde, získáme dost času, abychom se oddělili horou dříve, než opět soustředí svou palbu.“

Zatímco mluvili, ozbrojené vrtulníky porušily formaci, aby soustředily svou palbu. V několika vteřinách se přeskupily a zaměřily své zbraně a poté pálily přímo na Skycar. To bylo signálem pro Giordina, aby svůj letoun znovu hnal vzhůru rozsedlinou. Plán byl jen o vlasek úspěšný, ale sekundy strávené zpětným chodem umožnily helikoptérám se přiblížit. Tentokrát nedošlo k soustředěné palbě. Piloti reagovali okamžitě a začali divoce pálit na rychle prchající Skycar.

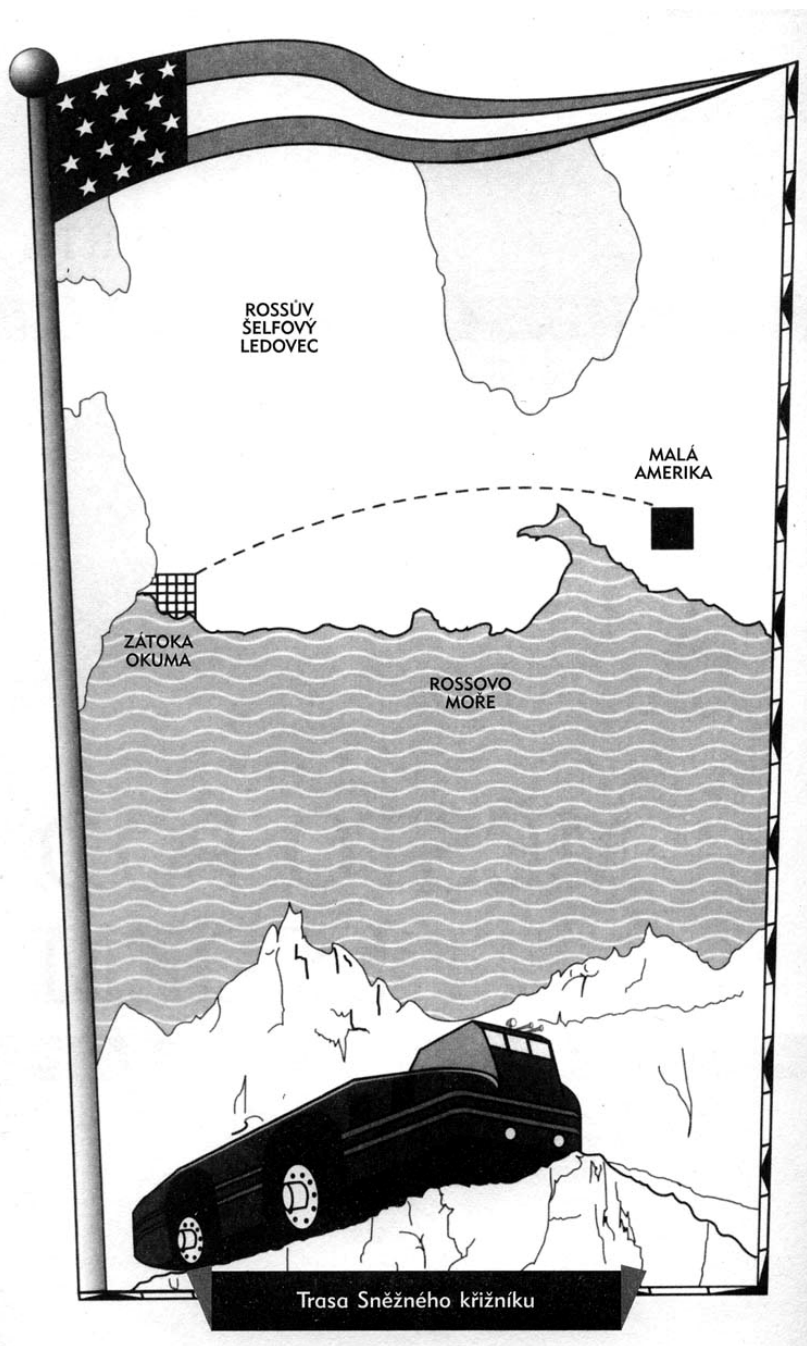
Granáty se zasekávaly do svislých ocasních ploch. Podvozková kola byla ustřelená a horní část krytu kabiny se náhle roztříštila a odletěla do tmy, což způsobilo, že nával studeného vzduchu zaplavil kokpit. Vražedná, ale nepřesná palba kropila vše kolem letounu, ale motory zůstaly milosrdně nepoškozené. Neschopen vyhnout se té salvě stáčením Skycaru do stran – jelikož stěny rozsedliny nebyly více než patnáct metrů vzdálené od nejširší části letounu – Giordino s ním namísto toho škubal nahoru a dolů.

Dvacetimilimetrové granáty, jež je minuly, se zakusovaly do strmých útesů a vrhaly vzhůru spršky kamenných úlomků. Jako kočka pronásledovaná smečkou psů se Giordino řítí se Skycarem nahoru kaňonem v horečné sérii vlnivých manévřů. Dalších dvě stě metrů, poté sto, když náhle Giordino strhl letoun do ostrého devadesátistupňového náklonu a prolétl kolem vyčnívajícího, skalami obklopeného svahu, jenž zabránil přívalu ostřelování granáty.

Ve chvíli, kdy ozbrojené vrtulníky patřící Destiny Enterprises zabočily kolem onoho výběžku, Skycar již zmizel hluboko v temnotě hor.

ČÁST ČTVRTÁ

MĚSTO POD LEDEM

10. DUBNA 2001
BUENOS AIRES, ARGENTINA

LIMUZÍNY VYTVOŘILY DLOUHÝ oblouk na kruhovém příjezdu k britskému velvyslanectví v Buenos Aires. Z dlouhých černých automobilů vystupovaly ženy v plesových šatech a muži ve smokinku a společně procházeli vysokými bronzovými dveřmi do společenské místnosti, kde byli uvítáni britským velvyslancem v Argentině, panem Charlesem Lexingtonem a jeho manželkou Marthou, vysokou, poklidně vyhlížející ženou s vlasy sestřiženými do pázecího účesu. Tou společenskou událostí roku byla oslava na počest dosazení prince Charlese na trůn, kterého se konečně vzdala jeho matka královna Alžběta.

Byla pozvána elita Argentiny, a všichni se dostavili. Prezident, vůdci Národního kongresu, starosta města, finančníci a průmyslníci, jakož i nejobdivovanější proslulé osobnosti národa. Ti, co vstoupili do tanečního sálu za zvuků orchestru v kostýmech z osmnáctého století, byli fascinováni přepychovým švédským stolem připraveným nejskvělejšími šéfkuchaři, zvláště dovezenými z Anglie pro tuto událost.

Když Karl Wolf a jeho obvyklý doprovod sester impozantně vstoupili do této rozlehlé místnosti, nevyhnutelně se na ně upřely zraky všech přítomných. Jeho osobní bodyguard zůstal vždycky těsně za nimi. V souladu s jejich rodinnou tradicí měly všechny ty nádherné ženy na sobě stejný model šatů, ale v různých barvách. Poté co byly přivítány britským velvyslancem, majestátně vpluly do tanečního sálu a jejich zářivost jim záviděly téměř všechny z přítomných žen.

Karla doprovázely Geli, Maria a Luci, které s sebou přivedly své manžely, a Elsie, která se právě vrátila z Ameriky. Když jeho sestry a jejich manželé začali tančit na směs melodií Colea Portera, Karl vedl Elsie ke švédskému stolu, přičemž se cestou zastavil, aby od livrejovaných číšníků přijal sklenku šampaňského. Namíchali si směs z exotických jídel a šli do knihovny, kde vedle polic s knihami od podlahy ke stropu našli prázdný stůl se dvěma křesly.

Elsie se právě chystala pozvednout vidličku s lahůdkovým sýrem k ústům, když jí uprostřed pohybu ztuhla ruka a její tvář získala nevěřicný výraz. Karl zkoumal její omámený pohled, ale neotočil se dozadu a namísto toho mlčky čekal na vysvětlení. To se dostavilo s přítomností vysokého, energicky vyhlížejícího muže s rozkošnou ženou po boku, jíž zářivě rudé vlasy spadaly až do pasu. Muž měl na sobě smokink s kaštanově hnědou brokátovou vestou, přes níž měl vpředu zavěšen zlatý řetěz od hodinek. Žena byla oblečena do černého, hedvábně sametového kabátku na zeštíhlujících černých hedvábných šatech až po kotníky, s rozparky po stranách. Její štíhlý krk zdobil těsný náhrdelník z křišťálových korálků.

Přiblížili se k Wolfovým a zastavili se. „To je milé se s vámi zase vidět, Elsie,“ pravil Pitt srdečně. Ještě než mohla odpovědět, obrátil se k Wolfovi. „Vy musíte být ten neblaze proslulý Karl Wolf, o kterém jsem toho tolik slyšel.“ Odmlčel se a otočil se k Pat. „Smím vám představit doktorku Patricii O'Connellovou?“

Wolf upíral svůj zrak na Pitta způsobem, jakým by brusič zkoumal diamant, předtím než by zvedl paličku, aby s ní udeřil na klínek a rozštípl ten kámen. Ačkoli se zdálo, že Pitta nepoznává, Pat pocítila, jak ji v zádech zamrazilo. Miliardář byl mimořádně pohledný, ale jeho upřený pohled byl chladný a výhružný. Vyzářovala z něj tvrdost, jež dávala tušit skrytou krutost. Jestliže věděl, kdo je, nedal vůbec najevo, že ji poznal, když uslyšel její jméno, ani neprojevil džentlmenskou zdvořilost tím, že by povstal ze svého křesla.

„I když jsme se nikdy nesetkali,“ pokračoval Pitt přátelským tónem, „mám pocit, jako bych vás znal.“

„Nemám ani ponětí, kdo jste,“ řekl Wolf dokonalou angličtinou s pouhou stopou po germánském přízvuku.

„Jmenuji se Dirk Pitt.“

Na malý okamžik byla ve Wolfových očích nechápavost, potom se v jeho tváři objevilo vyložené nepřátelství. „Vy jste Dirk Pitt?“ otázal se chladně.

„Nikdo jiný.“ Usmál se na Elsie. „Připadáte mi překvapená. Odjela jste z Washingtonu zcela náhle, dříve než jsme měli možnost si znovu pohovořit.“

„Odkud jste přijel vy?“ zavrčela.

„Z lodi *Ulrich Wolf*,“ odvětil Pitt zdvořile. „Po prohlídce té lodi jsme se já a Pat ocitli v Buenos Aires a pomyslili si, že se zastavíme a pozdravíme vás.“

Kdyby její oči byly lasery, Pitt by byl usmažený a upečený. „Můžeme vás dát zabít.“

„Zkusili jste to a nevyšlo to,“ opáčil Pitt nenuceně. „Neradím vám to zkoušet znova, rozhodně ne uvnitř britského velvyslanectví přede všemi těmi lidmi.“

„Až vyjdete na ulici, pane Pitte, budete v mé zemi, ne ve vaší. I přes svou ochranu budete bezmocný.“

„To není dobrý nápad, Karle. Jenom byste rozčilil námořní pěchotu Spojených států, která nás sem dnes večer doprovodila pod ochranou amerického velvyslance Johna Horna.“

Jeden z Wolfových statných bodyguardů se pohnul kupředu, jako by chtěl napadnout Pitta, ale náhle zezadu přistoupil Giordino a postavil se těsně k osobnímu strážci, čímž mu zabránil v jakémkoli pohybu. Bodyguard, jenž vážil o dobrých pětadvacet kilogramů více než Giordino a byl o pětadvacet centimetrů vyšší, na něj opovržlivě shlédl a řekl: „Proč si myslíš, že jsi tak silný, človíčku?“

Giordino se shovívavě zašklebil. „Udělalo by to na tebe dojem, kdybych ti řekl, že jsem právě vyhubil půl tuctu tvých ničemných kolegů?“

„Nedělá si legraci,“ řekl Pitt.

Reakce osobního strážce byla zábavná. Nevěděl, zda se má naštvat, nebo si dát pozor. Wolf zvedl ruku a ledabyle pokynul svému bodyguardovi, aby odešel. „Blahopřeji vám všem k vašemu úniku z lodi *Ulrich Wolf*. Mé bezpečnostní oddíly se ukázaly jako nanejvýš neschopné.“

„Vůbec ne,“ odvětil Pitt přátelsky. „Byly opravdu docela dobré. Měli jsme jen veliké štěstí.“

„Podle té zprávy, co jsem obdržel, štěstí s tím mělo velmi málo společného.“

To bylo asi tak nejbližší pokloně, jakou kdy Karl Wolf dokázal udělat. Pomalu vstal z křesla a postavil se tvář v tvář Pittovi. Byl o pět centimetrů vyšší a těšilo jej dívat se dolů na ten trn v oku firmy Destiny Enterprises. Jeho modrošedé oči se zaleskly, ale jejich soustředěnému pohledu se snadno vyrovnal pohled opětovaný Pittem, který se více zajímal o zkoumání svého nepřítele, než aby se zabýval dětskou hrou na přivádění někoho do rozpaků svým kukučem.

„Děláte politováníhodnou chybu, když se stavíte proti mně, pane Pitte. Určitě si teď už musíte být vědom toho, že horlivě používám každý nástroj, kterým vládnu, abych svět učinil tak čistým a nedotčeným, jako byl před devíti tisíci roky.“

„Máte tvrdý způsob, kterým na to jdete.“

„Proč jste sem dnes večer přišel?“

Pitt neustoupil. „Měl jsem velké potíže kvůli vaší rodině a rozhodl jsem se setkat s člověkem, který si plánuje hrát na pána vesmíru.“

„A teď když jste se se mnou setkal?“

„Zdá se mi, že jste všechno vsadil na úkaz, který se možná nebude konat. Jak si můžete být tak naprosto jist, že dvojče té komety, co vyhladila Ameney, se příští měsíc vrátí a zasáhne Zemi? Jak víte, že se s ní tentokrát nemine, jako se to stalo tehdy?“

Wolf se na Pitta hloubavě zadíval a škodolibě se usmál. Bylo zřejmé, že člověk s jeho bohatstvím a mocí nebyl zvyklý na lidi, kteří se jej neobávali a neplazili se v jeho božské přítomnosti.

„Nastávající katastrofa je nepopíratelným závěrem. Svět, jak jej zná každá živá bytost, již nebude existovat. S výjimkou mé rodiny, každý v této místnosti, včetně vás, s určitostí zahyne.“ Se zlým úšklebkem se naklonil dopředu. „Ale obávám se, pane Pitte, že se to stane dříve, než si myslíte. Časový rozvrh byl posunut kupředu, rozumíte? Konec světa... začne od nynějška přesně za čtyři dny a deset hodin.“

Pitt se pokoušel skrýt své leknutí. Za méně než pět dnů! Jak to bylo možné?

Pat si nedala práci, aby zakryla svůj úděs. „Jak jste to mohl udělat? Proč jste se tolik obtěžoval, abyste to udržel v tajnosti?“ dožadovala se naléhavě. „Proč jste nevaroval každou živou duši na zemi, tak aby se všichni mohli připravit na to, co se má stát? Nemáte vy a vaše předražené sestry žádné svědomí? Nemáte vůbec soucit? Netrápí vás smrt tolika dětí jako kteroukoli duševně zdravou osobu? Jste zrovna tak mravně zkažený jako vaši předkové, co povraždili miliony...“

Elsie prudce vstala. „Jak se opovažujete urážet mého bratra?“ zasyčela.

Pitt vzal Pat kolem pasu. „Neplýtvejte dechem na tyhle šířitele hnusu,“ pravil a obličej měl stažený hněvem. Jejich střetnutí se stávalo příliš napjatým. Ale nemohl odolat, aby si nepřidal ještě jednu poznámku: „Víte, Elsie, vsadím se, že milovat se s vámi a vašimi sestrami je jako milovat se se sochami z ledu.“

Elsie se stáhla zpět, aby Pittovi dala facku, ale Pat se vrhla dopředu a popadla ji za paži. Elsie se jí vytrhla, šokovaná tím, že by s ní někdo kromě rodinného člena tak hrubě zacházel. Na chvíli si jak Pitt tak Wolf mysleli, že se ty dvě ženy do sebe pustí, ale Pat se drze usmála a obrátila se k Pittovi a Giordinovi. „Nudím se. Proč mě, pánové, jeden z vás nevyzve k tanci?“

Pitt se rozhodl, že je moudřejší se zdržovat kolem a pokusit se dostat z Wolfových více informací, dokud se těší jejich pozornosti. Lehce se uklonil Giordinovi. „Jdi první.“

„Je mi potěšením.“ Giordino vzal Pat za ruku a vedl ji na taneční parket, kde orchestr hrál skladbu Noc a den.

Pitt řekl Karlu Wolfovi: „To je od vás velmi chytré, uspišit časový rozvrh. Jak jste to udělal?“

„No tak, pane Pitte,“ pravil Wolf. „Musím si nějaká tajemství nechat pro sebe.“

Pitt to zkusil jinak. „Blahopřeji vám k vašim lodím. Jsou to mistrovská díla námořní architektury a stavitelství. Pouze *Freedom*, město na moři postavené Normanem Nixonem ze společnosti

Engineering Solutions, se srovnáním blíží jejich velkolepému měřítku.“

„To je pravda.“ Navzdory sobě samému byl Wolf zmaten. „Otevřeně přiznávám, že mnohé z těch kvalit, co jsme vestavěli do lodi *Ulrich Wolf*, pocházejí z oněch návrhů.“

„Opravdu si myslíte, že ta obrovská plavidla vyplují na moře v přívalu způsobeném tou obří přílivovou vlnou?“

„Moji inženýři mě ujistili, že jejich výpočty jsou přesné.“

„Co se stane, jestli se mylí?“

Výraz ve Wolfově obličejí dával tušit, že o té myšlence nikdy neuvažoval. „To kataklyzma pomine přesně tehdy, kdy jsem řekl, že pomine, a naše lodi *budou* v bezpečí.“

„Nejsem si jist, že bych tu chtěl pobývat, až bude Země zpustošená a většina lidí a zvířat vyhyne.“

„To je ten rozdíl mezi vámi a mnou, pane Pitte. Vy to vidíte jako konec. Já to vidím jako smělý nový začátek. Nyní dobrou noc. Máme mnoho práce.“ Sebral svoji sestru a odešel.

Pittovi se chtělo zoufale uvěřit, že Wolf byl jednoduše dalším šílencem, ale zanícení tohoto muže a celé jeho rodiny zacházelo mnohem dál, než bylo možno vysvětlit pouhým fanatismem. Pitt tam stál a cítil se znepokojeně. Žádný takhle inteligentní člověk by si nevybudoval říši v hodnotě miliard dolarů, aby o ni zbytečně přišel na základě potrhlého plánu. Muselo v tom být skryté něco rozumného, ale něco příliš děsivého, než si šlo představit. Ale co? Podle Wolfova vlastního časového plánu měl Pitt nyní jen čtyři dny a deset hodin, aby na to našel odpověď. A proč byl Wolf tak otevřený ohledně konečného termínu? Skoro to vypadalo, jako by mu nezáleželo na tom, že to Pitt ví. Myslel si prostě, že už na tom nezáleží a že zde již není nic, co by s tím kdo mohl udělat? Nebo k tomu měl ve své scestné mysli nějaký další důvod?

Pitt se obrátil a odešel. Přistoupil k baru a objednal si *anejo*, stoprocentní tequilu z modrého agáve s ledem. Přišel velvyslanec Horn a postavil se vedle něj. Horn byl malý plavovlasý muž s pohledem jestřába kroužícího nad lesem, zajímajícího se víc o svou nezávislost než vyhledávajícího si potravu.

„Jak jste vy a Karl Wolf spolu vyšli?“ vyptával se.

„Příliš dobře ne,“ odpověděl Pitt. „Jeho mysl se upnula na hraní si na boha, a on sám se nikdy nenaučil klesnout na kolena.“

„Je to podivný člověk. Nikdo z těch, které znám, se k němu nikdy blízko nedostal. Ovšemže nic nenaznačuje, co ho přimělo uvěřit v tenhle fantastický příběh o konci světa. Sdělil jsem to svým kolegům tady a ve Washingtonu, a oni říkají, že neexistují vůbec žádné důkazy o tom, že by se taková událost blížila – aspoň zatím.“

„Víte toho o něm hodně?“

„Moc ne. Jedině to, co jsem četl ve zpravodajských hlášeníh. Jeho dědeček byl významný nacist, který na konci války uprchl z Německa. Přišel sem se svou rodinou a skupinou starých nacistických přátel, spolu s jejich špičkovými vědci a inženýry. Brzo poté, co dorazili do Argentiny, založili za necelé dva roky obrovské finanční konsorcium, které nakupovalo a provozovalo největší farmy a ranče, banky a obchodní společnosti v zemi. Jakmile se jejich mocenská základna upevnila, rozvětvili se mezinárodně do všeho, od chemikálií po elektroniku. Člověk může jen hádat, odkud přišel ten původní kapitál. Povídá se, že to bylo zlato z německé státní pokladny a majetek ukradený Židům, co zemřeli v koncentračních táborech.“

„Co mi můžete říci o té rodině?“

Horn se odmlčel, aby si u barmana objednal martini. „Většinou to jsou zvěsti. Moji argentinstí přátelé mluví tlumeným hlasem, kdykoli je v rozhovoru zmínka o Wolfových. Došly zprávy, že doktor Josef Mengele, ten ‚anděl smrti‘ z Osvětimi, spolupracoval s Wolfovými, dokud se před několika roky neutopil. Připouštím, že ty historky zní značně neuvěřitelně. Ale tvrdí se v nich, že Mengele pokračoval v genetických pokusech, při nichž pracoval s první generací Wolfů na vytvoření potomstva s vysokou inteligencí a výjimečnou atletickou zdatností. Tyto děti pak stvořily ještě více řízenou rodovou linii, kterou můžete vidět v mimořádné podobnosti u celé třetí generace Wolfů, třeba u Karla a jeho sester, které mimochodem všechny vypadají stejně jako jejich bratři a bratranci a sestřenice. Jednou bizarní zvěstí je, že sperma Adolfa Hitlera bylo v závěrečných hodinách války propašováno ven z Berlína a použito Mengelem k oplodnění žen v rodině Wolfů.“

„Vy tomu všemu věříte?“ zeptal se ho Pitt.

„Rozhodně nechci,“ řekl Horn a upíjel své martini. „Britská zpravodajská služba o tom mlčí. Ale můj zpravodajský důstojník na velvyslanectví, major Steve Miller, porovnal za použití počítače snímky Hitlera se snímky Wolfových. Ať to zní sebeodpudivěji, až na barvu vlasů a očí tu je výrazná podobnost ve stavbě obličeje.“

Pitt se napřímil a natáhl ruku. „Pane velvyslanče, nedovedu vám říci, jak jsem vám vděčný za vaše pozvání a ochranu. Přijet do Buenos Aires byl čistě náhodný plán, a vy jste ani v nejmenším nešetřil svým časem, abyste mi pomohl se setkat s Karlem Wolfem.“

Horn Pittovi pevně stiskl ruku. „Měli jsme štěstí, že se Wolfovi ukázali na tom večírku. Ale musím vám říci, že bylo opravdovým potěšením vidět někoho, jak toho drzouna odkazuje do patřičných mezí. Poněvadž jsem diplomat, nemohl jsem si dovolit ten požitek, abych to udělal sám.“

„Prohlašuje, že se časový rozvrh posunul dopředu a do rozhodující bitvy mezi dobrem a zlem zbývají čtyři dny. Myslil bych si, že se jeho rodina brzy nalodí na své superlodi.“

„Skutečně? To je zvláštní,“ řekl Horn. „Mám z dobrého pramene, že Karl má pozítří naplánováno podniknout inspekční cestu po svém zařízení na těžbu nerostů v Antarktidě.“

Pitt přimhouřil oči. „Nechává si to pěkně na poslední chvíli.“

„Ten projekt byl vždy tak trochu tajemstvím. Pokud vím, CIA nebyla nikdy schopná dostat tam dovnitř svého agenta.“

Pitt se na Horna usmál. „Vy určitě držíte krok se zpravodajskými záležitostmi, pane velvyslanče.“

Horn pokrčil rameny. „Vyplatí se mít v tom prsty.“

Pitt kroužil tequilou ve své sklenici a díval se zamyšleně na tekutinu obtékající kostky ledu. Co je tak důležitého v Antarktidě, že Wolf tam musí ještě vtěsnat její návštěvu, divil se Pitt. Domníval se, že v přípravě na tu velkou událost poletí nový vůdce Čtvrté říše směrem ke své flotile, namísto na polární kontinent. Dostat se tam a zpátky by zabralo dva dny. To nedávalo smysl.

NÁSLEDUJÍCÍHO DNE se dvacet sedm členů dvousetčlenné dynastie Wolfů, nejvlivnější vedoucí firmy Destiny Enterprises a hlavní strůjci Čtvrté říše, sešli na schůzi vedení podniku. Shromáždili se v prostorné zasedací síni správní rady se stěnami obloženým týkovým dřevem a s dvanáct metrů dlouhým konferenčním stolem, vyřezaným rovněž z týkového dřeva. Na jednom konci místnosti visela nad římsou krbu velká olejomalba Ulricha Wolfa. Rodinný patriarcha stál rovně jako pravítko v černé uniformě SS, bradu měl vystrčenou dopředu a jeho černé oči zíraly na nějaký vzdálený obzor za obrazem.

Dvanáct žen a patnáct mužů trpělivě čekalo, zatímco jim do křišťálových sklenic nalévali padesát let staré portské víno. Přesně v deset hodin opustil Karl Wolf předsednickou lóži a zaujal své místo na konci stolu. Po několik okamžiků jeho pozorný pohled přelétal po tvářích jeho bratří, sester, bratranců a sestřenic, rozsazených v očekávání kolem stolu. Jeho otec Max Wolf seděl po jeho levici, Bruno Wolf po jeho pravici. Rty Karla Wolfa byly rozevřené v slabém úsměvu a vypadalo to, že je v radostné náladě.

„Ještě než zahájíme naši závěrečnou schůzi v centrále Destiny Enterprises a v našem milovaném městě Buenos Aires, rád bych vyjádřil svůj obdiv ke způsobu, jakým jste vy a vaši drazí tolik dokázali v tak krátkém čase. Každý člen rodiny Wolfů vykonal daleko víc, než se očekávalo, a my všichni bychom měli být hrdí, že žádný z nich nezklamal.“

„Výborně! Bravo!“ zvolal Bruno. Kolem stolu se ozvalo skandované volání doprovázené bouří potlesku.

„Bez vedení mého syna,“ prohlásil Max Wolf, „by se to velké tažení naplánované vašimi předky nebylo nikdy dokončilo. Jsem hrdý na váš významný příspěvek k nadcházejícímu novému světovému pořádku a naplněný pýchou, že naše rodina, v jejíchž žilách koluje krev Hitlera, je nyní na pokraji uskutečnění Čtvrté říše.“

Kolem stolu vypukl další potlesk. Cizímu člověku připadal každý v místnosti, s výjimkou Maxe Wolfa, jako by byl naklonovaný. Tytéž rysy obličeje, tatáž stavba těla, stejné oči a vlasy – bylo to, jako by se zasedací síň správní rady stala zrcadlovou síní.

Karl obrátil svůj zrak k Brunovi. „Jsou ti, co zde dnes nejsou přítomni, na palubě lodi *Ulrich Wolf*?“

Bruno přikývl. „Všichni členové rodiny jsou pohodlně usazeni ve svých ubytovnách.“

„A co zásoby a vybavení?“

Wilhelm Wolf zvedl ruku a podal zprávu. „Zásoby potravin byly naloženy a uskladněny na palubě všech čtyř plavidel. Všichni členové posádky jsou na palubě a na svých místech. Každá část vybavení a všechny elektronické systémy byly vyzkoušeny a znovu přezkoušeny. Všechny dokonale fungují. Nic nebylo ponecháno náhodě či přehlédnuto. Byla vzata v úvahu každá eventualita a byla připravena náhradní řešení. Lodi jsou celkově připravené na prudký nápor i těch nejsilnějších přílivových vln předvídaných našimi počítačovými programy. Jediné, co nám ostatním zbývá udělat, je odletět na loď *Ulrich Wolf* a čekat na vzkříšení.“

Karl se usmál. „Budete muset jít beze mne. Přijedu později. Je rozhodně důležité, abych dohlédl na závěrečné přípravy v našem důlním provozu v zátoce Okuma.“

„Neopozdi se,“ řekla Elsie s úsměvem. „Mohli bychom odplout bez tebe.“

Karl se zasmál. „Žádné strachy, drahá sestro. Nemám v úmyslu zmeškat tu loď.“

Rosa zvedla ruku. „Dešifrovala ta americká vědkyně nápisy Ameneů dříve, než uprchla z lodi?“

Karl zavrtěl hlavou. „Bohužel, veškeré informace, co zjistila, vzala s sebou.“

„Nemohou je naši agenti získat nazpět?“ optal se Bruno.

„Obávám se, že ne. Na americkém velvyslanectví je příliš dobře chráněná. Než bychom vymysleli plán a provedli operaci, abychom se jí znovu zmocnili, bylo by příliš pozdě. Zastihl by nás konečný termín.“

Albert Wolf, paleoekolog rodiny, který byl odborníkem na pradávné životní prostředí a jeho vliv na prvotní rostlinný a živočišný život, dal znamení, že chce mluvit. „Bylo by bývalo nanejvýš prospěšné moci si prostudovat vyprávění těch, co přežili poslední kataklyzma, ale jsem přesvědčen, že naše počítačové odhady nám poskytly poměrně přesný obraz toho, co můžeme očekávat.“

„Jakmile budou naše lodi zaneseny na otevřené moře,“ pravila Elsie, „naším prvním naléhavým úkolem bude zajistit, aby byly neprodyšně utěsněny před veškerým znečištěním popelem, sopečnými plyny a kouřem.“

„S tím problémem si nemusíš dělat starosti, sestřenko,“ řekl Berndt Wolf, technický génius rodiny. „Vnitřky lodí jsou zkonstruovány tak, aby se staly naprosto vzduchotěsnými v několika vteřinách. Potom se toho ujme speciálně sestrojené filtrační zařízení. Všechny systémy prošly náročnými zkouškami a ukázaly se být stoprocentně výkonnými. Čisté dýchatelné ovzduší na dosti dlouhé časové období je potvrzenou skutečností.“

„Rozhodli jsme se už, v které části světa vyjdeme na břeh, až to bude bezpečné udělat?“ zeptala se Maria Wolfová.

„Stále ještě shromažďujeme data a děláme odhady do budoucnosti,“ odvětil Albert. „Musíme přesně stanovit, jak to kataklyzma a přílivové vlny změní pobřeží světa. Bude to hlavně záležet na analyzování situace, až ta přírodní katastrofa poleví.“

Karl přelétl pohledem své příbuzné u stolu. „Mnoho bude záviset na tom, jak se změní zemské masy. Evropa se může zaplavit až po Ural v Rusku. Voda může zalít poušť Saharu. Led pokryje Kanadu a Spojené státy. Důležitou věcí pro nás je, abychom přežili ten prudký nápor a trpělivě čekali, dříve než se rozhodneme, kde si zřídíme velitelské město pro náš nový světový pořádek.“

„Zvažujeme několik míst,“ řekl Wilhelm. „Prvotní úvahy se týkají nějakého přístavu, jako je třeba San Francisco, kde můžeme zakotvit naše lodi, nejraději v nějakém místě, kde je nablízku zem vhodná pro pěstování zemědělských plodin a pro ovocné sady, v centralizované oblasti, která umožňuje dopravu a šíření naší autority po novém světě. Mnohé bude záviset na rozsahu té pohromy.“

„Máme nějakou představu, jak dlouho budeme muset zůstat na palubě lodí, než se budeme moci odvážit na břeh?“ zeptala se Gerda Wolfová, jejíž kvalifikací bylo vzdělávání a která byla vybrána, aby dohlížela na školské systémy lodí.

Albert se na ni podíval a usmál se. „Rozhodně ne víc, než budeme muset, sestřičko. Uplynou roky, ale my nemáme žádný způsob, jakým přesně předpovědět, jak dlouho to potrvá, než budeme moci bezpečně zahájit své dobývání země.“

„A lidé, co přežijí ve vyšších polohách?“ otázala se Maria. „Jak s nimi naložíme?“

„Bude jich žalostně málo,“ odpověděl Bruno. „Ti, které budeme moci najít a sehnat dohromady, budou umístěni do bezpečných oblastí, aby si poradili, jak nejlépe umí.“

„My jim nepomůžeme?“

Bruno zavrtěl hlavou. „Nemůžeme naše zásoby potravin ztenčit dříve, než naši lidé budou mít příležitost se uživit z půdy.“

„Až na ty z nás ze Čtvrté říše,“ řekl Max Wolf, „zbytek lidstva časem vyhyne. Přežití těch nejzdatnějších. Taková je cesta evoluce. Hitlerem bylo určeno, že vládnoucí rasa bude jednou vládnout světu. A my jsme ta vládnoucí rasa.“

„Buďme upřímní, strýčku,“ pravil Felix Wolf. „My nejsme fanatičtí nacisté. Nacistická strana zemřela spolu s našimi prarodiči. Naše generace vzdává hold Adolfu Hitlerovi pouze za jeho prozíravost. Nezbožňujeme hákový kříž, ani nevykřikujeme ‚Heil‘ před jeho obrazem. Jsme naše vlastní rasa, vytvořená, aby současný svět zbavila zločinu, úplatkářství a nemocí tím, že položí základ vyšší úrovni lidstva, takového, co vybuduje novou společnost prostou hříchů té staré. Prostřednictvím našich genů se objeví nová rasa, čistá a nedotčená zly minulosti.“

„Dobře řečeno,“ promluvil Otto Wolf, jenž po celou konferenci seděl v tichosti. „Felix výmluvně shrnul náš záměr a závazek. Nyní pro nás zbývá jediné: dovést naši výpravu až k vítěznému závěru.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Poté si Karl založil ruce a pomalu pronesl: „Bude nanejvýš zajímavé vidět za rok v tuhle dobu, jaké podmínky kolem sebe budeme mít. Opravdu to bude svět nepředstavitelný pro ty, co se ho již nedožijí.“

MALÝ UZAVŘENÝ NÁKLADNÍ VŮZ, bíle natřený a bez loga či reklamy po stranách, s rachotem přešel kolem odbavovací budovy městského letiště Jorge Newberyho, nacházejícího se uvnitř federálního okresu Buenos Aires, a zastavil ve stínu údržbářského hangáru. Letiště normálně sloužilo argentinským domácím linkám, včetně těch, co byly provozované z Paraguaye, Chile a Uruguaye. Nezdálo se, že by si někdo z pracovníků na letové lince povšiml tyrkysového manažerského tryskového letadla, na jehož trupu se výrazně rýsoval nápis NUMA, když přistálo a pojíždělo k hangáru, kde čekalo nákladní auto.

Tři muži a žena prošli dveřmi pro cestující a sestoupili na betonový povrch, rozpálený poledním sluncem. Právě když měli dorazit ke dveřím kanceláře údržbářského hangáru, stočili se za jeho roh a přiblížili se k nákladáku. Když byli od něj na deset metrů, jeho zadní dveře se otevřely a čtyři příslušníci námořní pěchoty Spojených států v polní uniformě seskočili na zem a rozestoupili se kolem vozidla. Seržant mající velení pak pomohl člence Kongresu Smithové, admirálu Sandeckerovi, Hiramu Yaegerovi a jakémusi třetímu muži vstoupit do nákladáku, předtím než jeho dveře znovu zavřel.

Vnitřek nákladního vozu byl pohodlně zařízenou úřadovnou a velitelským stanovištěm. Ten vůz, jeden z padesáti speciálně zkonstruovaných pro americká velvyslanectví po celém světě, byl projektován tak, aby chránil osazenstvo velvyslanectví a pomáhal mu uniknout z jeho areálu v případě napadení, jak vyžadovala například situace s únosem a rukojmími v Iránu během listopadu roku 1979.

Pitt pokročil dopředu a objal Loren Smithovou, již pomohli nastoupit jako první. „Ty úžasné stvoření! Tebe jsem neočekával.“

Pat O'Connellové se náhle zmocnila žárlivost, když uviděla Pitta objímajícího svými pažemi Loren. Ta členka Kongresu z Colorada byla daleko přitažlivější, než si představovala.

„Admirál mě požádal, abych přijela, a jelikož v zasedací síni nebylo žádné naléhavé hlasování, tak jsem tady, i když jen na pár hodin.“

„Škoda,“ řekl upřímně. „Byli bychom to v Buenos Aires roztočili.“

„To by se mi bylo líbilo,“ odpověděla chraplavým hlasem. Poté spatřila Giordina. „Ale, to je dobře, že tě vidím.“

Letmo ji políbil na tvář. „Je mi vždy potěšením, když vidím svou vládu při práci.“

Sandecker vlezl dovnitř, následovaný Yaegerem a oním cizincem. Pittovi a Giordinovi pouze kývl na pozdrav. Přešel přímo k Pat O'Connellové. „Ani nevíte, jak jsem šťastný, že vám zase mohu potřást rukou, paní doktorko.“

„Vy zase nevíte, jak jsem šťastná, že jsem tady,“ pravila a políbila jej na čelo, čímž ho zjevně přivedla do rozpaků. „Má dcera a já jsme vám zavázáni, že jste poslal Dirka a Ala, aby nás zachránili.“

„Nemusel jsem je posílat,“ řekl s ironií v hlase. „Byli by šli sami od sebe.“

Yaeger se pozdravil se svými starými přáteli a s Pat, která byla poprvé představena Loren. Poté jim Sandecker představil doktora Timothyho Frienda. „Tim je starý kamarád ze školy. Pomáhal mi dělat zkoušky z algebry na střední škole. Když jsem odešel na námořní akademii, on šel na hornickou školu do Colorada, aby získal diplom z geofyziky. Jelikož s tím nebyl spokojený, získal na Stanfordské univerzitě doktorát z astronomie a stal se jedním z nejváženějších astronomů v zemi a ředitelem vládní laboratoře pro strategické výpočty a simulace. Tim je géniem v inovačních technikách vizuálního znázornění.“

Friendovu holou hlavu obklopovaly chomáčky šedivých vlasů, podobných hejnu stříbrných ryb obeplouvajících korálové červenou lebku. Byl to muž malé postavy a musel svou hlavu trochu zaklonit

dozadu, aby svůj pohled upřel na ty dvě ženy, jež byly mnohem vyšší. Giordino, který měl sto šedesát centimetrů, byl jediný, jemuž mohl pohledět rovnou do očí. Mezi přáteli byl nenápadný, ale stal se společenským a živým, když přednášel studentům, ředitelům obchodních společností nebo vysokým vládním úředníkům. Bylo snadné uhodnout, že je ve svém živlu.

„Nemáte všichni chuť se posadit?“ promluvil Pitt a ukázal na pohodlná kožená křesla a pohovky rozestavěné do čtverce uprostřed nákladního prostoru vozidla. Jakmile se usadili, jeden člen osazenstva velvyslanectví servíroval kávu a sendviče z malé kuchyňky za kabinou.

„Loren mě požádala, abych sem s ní přišel,“ řekl Sandecker bez jakéhokoli úvodu. „Ona a její kongresoví poradci prošetřovali Destiny Enterprises a přišli na nějaké překvapující informace.“

„To, co jsem našla za poslední dva dny, působí docela starosti,“ spustila Loren. „Velmi potichu a v ohromující tajnosti prodaly rodina Wolfu a Destiny Enterprises všechny své podíly v národních a mezinárodních akciových společnostech, veškeré peněžní rezervy, všechny cenné papíry, veškeré akcie a nemovitosti včetně každého kusu nábytku ve svých domovech. Všechny bankovní účty byly zrušeny. Veškerá aktiva, malá i velká, byla zlikvidována. Miliardy dolarů byly proměněny na zlato v cihlách, které byly převezeny na tajné místo...“

„Kde jsou nyní skladovány v nákladních prostorách lodí jejich flotily,“ dokončil Pitt.

„Je to, jako by celá ta rodina o dvou stech členech nikdy neexistovala.“

„Nejsou to hloupí lidé,“ pravil Pitt přesvědčivě. „Připadá mi nemyslitelné, že jsou schopni iracionálního úsudku. Takže přilétá nějaká kometa, či ne?“

„To je ten pravý důvod, proč jsem požádal Tima, aby jel se mnou,“ vysvětloval Sandecker.

Friend rozložil několik malých hromádek papírů na stůl mezi křesly a pohovkami. Zvedl první z nich a listoval v ní, předtím než se podíval do svých poznámek. „Ještě než na to odpovím, dovolu mi se trochu vrátit, tak abyste pochopili, na co se Wolfovi připravovali.“

Považuji za nejlepší začít s nárazem komety do Země někdy kolem sedmi tisíc let před naším letopočtem. Naštěstí tohle není událost, která se stává pravidelně. I když je Země zasahována denně, děje se tak malými úlomky asteroidů, ne většími než pěst, jež shoří při vstupu do atmosféry. Zhruba každých sto let jeden z nich, mající přibližně padesát metrů v průměru, zasáhne Zemi, jako třeba ten, co vytvořil kráter ve Winslow v Arizoně, a ten druhý, co na Sibiři v roce 1908 před dopadem vybuchl a poničil plochu o třinácti stech čtverečních kilometrů. Vždy jednou za milion let pak asteroid o průměru osmi set metrů zasáhne Zemi silou rovnající se odpálení všech jaderných zařízení na zemi současně. Přes dva tisíce těchto velkých nebeských střel kříží naši oběžnou dráhu podle pravidelného časového rozvrhu.“

„To není pěkná představa,“ řekla Pat.

„S tím si nedělejte starosti,“ pravil Friend s úsměvem. „Vaše pravděpodobnost, že během svého života zemřete následkem dopadu asteroidu, je dvacet tisíc ku jedné. Nemůžeme však vyloučit logickou možnost, že je pouze otázkou času, než nás opustí štěstí.“

Pitt si nalil šálek kávy: „Předpokládám, že mluvíte o skutečně obrovském třesu.“

„To rozhodně,“ řekl Friend a živě přikyvoval. „Jednou za každých sto milionů let zasáhne Zemi gigantický asteroid či kometa, jako ta, co před šedesáti pěti miliony let s plesknutím narazila do moře u poloostrova Yucatan a způsobila vyhynutí dinosaurů. Tento náraz přišel od tělesa majícího téměř deset kilometrů v průměru, jež po sobě zanechalo kráter široký sto devadesát kilometrů.“

Friend se odmlčel, aby si pečlivě prohlédl své papíry, než pokračoval. „Tamto bylo menší než to, co udeřilo před devíti tisíci lety. Náš počítačový model udává, že měřilo skoro šestnáct kilometrů v průměru a ponořilo se do Hudsonova zálivu v Kanadě. Následná řetězová reakce zničila bezmála devadesát devět procent veškerého rostlinného a živočišného života na naší planetě, což je o dvacet procent víc, než dokázal ten asteroid, co před šedesáti pěti miliony let způsobil vyhynutí dinosaurů.“

Loren civěla na Frienda s napjatým zájmem. „Řetězová reakce zahrnující v sobě jaký druh pohrom?“

„Vezměte si předmět o průměru šestnácti kilometrů, vážící několik miliard tun, a potom jej vrhněte vzduchoprázdňem do velké měkké koule rychlostí dvě stě deset tisíc kilometrů za hodinu. Výbuch, který tím vyvoláte, bude gargantuovský a mimo hranice chápání. Země se pravděpodobně rozezněla jako zvon, když se otřes z nárazu přenášel do každého koutu. Za použití počítačové simulace a technik vizuálního znázornění, které byly velmi složité, a zabralo by mně dvě hodiny, abych je vysvětlil, jsme stanovili, že ta kometa přilétla v ostrém úhlu, udeřila do jihovýchodní části Hudsonova zálivu a vyhloubila kráter o průměru tři sta sedmdesát kilometrů, čili o více než dvojnásobné velikosti Havajského ostrova. Celá ta masa vody v zátocě se vypařila, když se tělo rozpadající se komety zarylo do země více než tři kilometry hluboko. Astronauti pořídili snímky, které přesně ukazují oblast, kde pobřežní linie vytváří kruh kolem zbytků kráteru.“

„Jak víte, že to byla kometa, a ne asteroid či meteor?“ zeptal se Yaeger.

„Asteroid je malé těleso nebo menší planeta, jež se potuluje vnitřním slunečním systémem a krouží kolem Slunce. Některé jsou bohaté na uhlík, jiné obsahují nerosty bohaté na železo, křemík a další minerály. Meteority jsou většinou menší úlomky asteroidů, které se srazily a rozpadly. Ten největší kdy nalezený vážil sedmdesát tun. Kometa je úplně něco jiného. Často se jí říká špinavá sněhová koule vytvořená z ledu, plynu a částic kamenného prachu. Obvykle putují po velmi dlouhých elipsovitých dráhách na vnější straně slunečního systému, a často též za ním. Kvůli vzájemnému gravitačnímu působení mezi Sluncem a planetami se pár z nich odklonilo a obíhají kolem Slunce. Když se k němu přiblíží, led na povrchu komety se přemění v páru a vytvoří velkolepý prodloužený kužel či ocas. Obecně se myslí, že jsou zbytky vzniklými při utváření planet. Navrtáním a následným rozbořem skladby mikroskopických úlomků nalezených v kráteru v Hudsonově zálivu a kolem něj objevili geofyzici drobné částice, které identifikovali jako část komety, jež si to napálila do Země sedm tisíc let před naším letopočtem. Testy neodhalily žádné stopy po obvyklých nerostech a kovech spojovaných s asteroidy.“

„Tak to máme dopad,“ řekl Sandecker. „Co se stalo pak?“

„Nezměřný převrácený kužel rozžhavené horniny, páry, prachu a úlomků byl vržen vzhůru až nad atmosféru, jen aby se jako ohnivý déšť zřítíl zpátky dolů na Zemi, přičemž po celém světě vyvolal nezvládnutelné lesní požáry. Obrovská množství síry a nárazově zahřátého dusíku byla spolu s velkými dávkami fluoridů vstříknuta do atmosféry. Ozónová vrstva byla zničena a obloha zastřena, zatímco větry o síle hurikánu se proháněly po souši a mořích. Naše simulace naznačuje, že mračno úlomků a dýmu trvalo přinejmenším čtrnáct měsíců. To samo o sobě zahubilo většinu pozemského života a vedlo ke zhroucení potravinového řetězce.“

„To zní tak strašlivě, že si to nedokážu představit,“ pronesla Loren tiše.

Friend se pousmál. „To je bohužel jen úvodní dějství. Poněvadž byl Hudsonův záliv otevřený směrem do Atlantského oceánu, vytvořily se vlny vysoké několik kilometrů, jež se přehnaly přes nížiny. Florida byla dočista zaplavena spolu s většinou ostrovů světa. Většina Evropy a Afriky zažila vysoké vlny hrnouce se od jejich břehů na stovky kilometrů do vnitrozemí. Protože větší část pradávných obyvatel Austrálie žila na pobřeží či v jeho blízkosti, zahynulo jich během několika minut devětadevadesát procent. Jihovýchodní Asie byla pohřbena pod vodou. Když obří vlny nakonec ustoupily, nesmírné množství života v moři bylo zaneseno do vnitrozemí a tam ponecháno napospas smrti. Změnila se chemická rovnováha oceánů. Co onen výzdvih zemské kůry nezabil v oceánech, dokázaly zničit silt, bahno a úlomky hmoty.

Chvění vyvolané dopadem komety způsobilo masivní zemětřesení daleko za horním koncem Richterovy škály, jež navždy změnilo rozměry hor, nížin a pouští. Nato na celém světě vybuchly sopky, spící nebo činné, a žhavá láva ve velkých souvislých plochách o výšce až téměř dva kilometry se přehnala přes veškerou zemi, jež nebyla pod vodou. Kdyby byl před tou pohromou odletěl nějaký astronaut na Mars a vrátil se o dva roky později, nebyl by býval schopen svět znovu poznat, ani by nikdo z těch, které znal a miloval, nezůstal naživu. Docela dobře se mohl ocitnout na Zemi jako jediný člověk.“

Pitt se podíval na astronoma. „Moc hezky nám to nelíčíte.“

„Bylo hrozné spatřit ty následky. Jakmile potopa ustoupila, balvany všech velikostí a tvarů byly roztroušené po celé krajině, kde dnes dosud odpočívají a jsou velkou záhadou pro geology, kteří jinak nedovedou vysvětlit, jak se tam dostaly. Rozsáhlé naplaveniny rozdrcených stromů spolu s těly zvířat a mořských živočichů zanesených daleko do vnitrozemí byly navršeny v obrovských nánosech. Tyto nánosy je možné ještě nalézt v zamrzlých oblastech světa, což dokazuje, že tam byly vrženy obřím kataklyzmatem. Byly uvězněny obrovské masy vody, a tak vytvořily jezera. V jednom známém případě byla zemská šíje, jež oddělovala Atlantský oceán od údolí a řek Středozemí, smetena, a tím se vytvořilo moře. Tropické pralesy začaly růst v mírných podnebí, jež kdysi byla bičována ledovými větry a mrazivými teplotami. Oblasti Gobi, Sahary a Mojave, tehdy tropické pralesy, vyschly a staly se neplodnými. Pevninské prahy, jež kdysi vyvstávaly nad vodou, byly nyní potopené. Magnetické póly si vyměnily svou polaritu. Civilizace, jež existovaly, byly pohřbeny až sto padesát metrů hluboko pod povrchem. Mohlo to trvat dokonce dvacet let, než se svět znovu naprosto ustálil. Těch málo lidí, co nějakým způsobem přežilo, čelilo velmi pochmurnému bytí, a byl zázrak, že to vůbec někteří z nich vydrželi, aby se stali našimi předky.“

Pat odložila šálek. „Primitivní lidé na zemi byli tak silně zdecimovaní a roztrženi, že si po tisíce let nevedli žádné záznamy o své činnosti. S výjimkou těch nápisů Ameneů, z nichž byla většina ztracena či ukryta v zemi, jediné vzpomínky na tu katastrofu, které se dochovaly, byly předávány ústním podáním. Teprve potom, co první Egypťané, Sumerové a civilizace od řeky Indu v Indii znovu vynalezli psaný jazyk, se počaly šířit záznamy a příběhy o té potopě.“

„Kdo ví, která města,“ pravil Pitt, „které paláce se svými archeologickými poklady leží roztroušené hluboko na mořském dně, nebo jsou pohřbeny pod stovkami metrů siltu a horniny. Až na nápisy zanechané Ameney nemáme žádnou možnost, jak odhadnout nádhernou vzdálenou minulost, dříve než se civilizace začaly znovu dávat dohromady.“

Friend zůstal potichu, zatímco každý člen skupiny si představoval tu hrůzu. Nechal svůj zrak bloudit kolem zasedací plochy uvnitř velitelského nákladního vozu a zvědavě pozoroval výraz děsu v jejich očích. Pouze Pittovy oči se zdály být klidné. Vypadal, jako by hloubal o něčem úplně odlišném, o něčem velmi vzdáleném.

„A tak skončilo to kataklyzma,“ pronesl Sandecker zasmušile.

Friend pomalu zavrtěl hlavou. „Ještě jsem se nedostal k té nejhorší části,“ pravil a jeho dřívější úsměv se ztratil. „Teprve v několika posledních letech vědci postupně zmapovali ony velké zdvihy zemské kůry, které Země zažila vlivem i bez vlivu předmětů z vesmíru. Nyní víme, že závažný náraz způsobený kometou či asteroidem je schopný způsobit, aby se zemská kůra posunula. Charles Hapgood vyslovil teorii, že zemská kůra, jež je pouze třicet až šedesát kilometrů silná, a doslova pluje na vnitřním tekutém jádru, se může otočit, a otočila se, kolem osy jádra, čímž způsobila velké extrémy v podnebí a pohyb kontinentů. Nazývá se to posun zemské kůry a jeho následky mohou být katastrofální. Zpočátku se Hapgoodově teorii ostatní vědci na zemi vysmívali. Poté na ni soustředil svůj intelekt Albert Einstein a dospěl ke stejnému závěru jako Hapgood.“

„Dalo by se to přirovnat k teflonovému obalu na fotbalovém míči,“ navrhl Yaeger.

„Tentýž princip,“ uznal Friend. „Naše počítačová simulace naznačuje, že dopad vyvinul dostatečný tlak, aby pohnul zemskou kůrou. Výsledkem bylo, že se některé pevniny, ostrovy a jiné zemské masy posunuly blíže k rovníku, zatímco ostatní se odsunuly dál stranou. Tentýž pohyb rovněž způsobil, že se severní a jižní pól posunuly ze svého dřívějšího postavení do teplejšího podnebí, čímž se uvolnily bilióny tun vody, jež zvedly hladinu oceánů přibližně o sto dvacet metrů. Abych uvedl příklad: před tou potopou by muž či žena mohli jít pěšky z Londýna přes kanál La Manche do Francie, aniž by si namočili nohy.

Nakonec byl celý svět nově uspořádán. Severní pól, který býval uprostřed Kanady, byl nyní daleko na severu v místě, které teď známe jako Arktické moře. Sibiř se rovněž v neuvěřitelně krátké době posunula na sever, o čemž svědčí ovocné stromy s listím a

huňatí mamuti, kteří byli nalezeni rychle zmražení a mající v žaludku nestrávenou vegetaci, která v okruhu více jak tisíc kilometrů od místa jejich nálezů již nerostla. Protože se Severní Amerika a většina Evropy stočila k jihu, velká doba ledová náhle skončila. Antarktida se také posunula k jihu, téměř tři tisíce kilometrů od oblasti, kterou kdysi zabírala v jižním moři mezi dolní částí Jižní Ameriky a Afriky.“

„Mělo to vliv na oběžnou dráhu Země?“ zeptal se Yaeger.

„Nikoli, oběžná dráha Země kolem Slunce zůstala stejná. Ani zemská osa se nezměnila. Rovník zůstal tam, kde býval od začátku. Čtvero ročních dob přicházelo a odcházelo, jako tomu bylo vždycky. Pouze tvář zeměkoule se změnila.“

„Tím se hodně vysvětluje,“ řekl Pitt. „Například to, jak mohli Ameneové nakreslit mapu Antarktidy bez její masy ledu.“

„I jejich město pod ledem, které objevili Němci,“ pravil Pitt. „Jeho podnebí bylo před posunem obyvatelné.“

„A co takhle zemská osa otáčení?“ vyptával se Giordino. „Změnila se?“

Friend zavrtěl hlavou. „Sklon Země v úhlu dvaceti tří celých čtyř desetin stupně zůstal neměnný. Rovník také zůstal ustálený. Pohnula se pouze zemská kůra nad tekutým jádrem.“

Sandecker řekl: „Kdybychom se na chvíli mohli vrátit k té kometě, máte teď možnost zodpovědět Dirkovu otázku. Mají Ameneové a rodina Wolfových pravdu ohledně předpovědi katastrofální srážky s dvojčetem komety, která zasáhla Zemi sedm tisíc let před Kristem?“

„Mohu dostat další šálek kávy?“ zeptal se Friend.

„Zajisté,“ pravila Loren a nalila mu z konvice na prostředním stole.

Friend si párkrát usrknul a šálek odložil. „Tak tedy, dříve než zodpovím vaši otázku, admirále, rád bych krátce popsal nový systém varující před útokem asteroidů a komet, který byl teprve loňského roku napojený na ústřední počítač. V různých oblastech světa byla postavena řada teleskopických zařízení a zvláště navržených přístrojů, jejichž specifickým účelem je objevit asteroidy a komety, jejichž oběžné dráhy se blíží k Zemi. Astronomové obsluhující tato

zařízení již objevili více než čtyřicet asteroidů, které se v některém bodě své oběžné dráhy dostanou nepříjemně blízko k Zemi. Ale podrobné výpočty odhalují, že v nadcházejících letech ji všechny v dostatečné vzdálenosti minou.“

„Věděli o přiblížení se té druhé komety,“ pravila vyděšeně Loren, „a zatajili jakékoli varování před tou hrozbou?“

„To ne,“ řekl Friend. „Ačkoli se astronomové dohodli, že zprávu o takových možných srážkách zachovají po osmačtyřicet hodin v tajnosti, dokud počítačové programy nesdělí, že hrozí bezprostřední kolize. Teprve až by si byli jisti, že srážka je bezprostředně blízko, byla by zpráva o tom objevu zveřejněna.“

„Takže to, co říkáte...“ pravil Yaeger.

„Je, že tu nejde o nepředvídanou událost.“

Pitt se podíval na Frienda. „Řekněte mi to ještě jednou.“

„Ta událost před sedmi tisíci lety před naším letopočtem,“ vysvětloval Friend, „byl náhodný výskyt v poměru jedna ku milionu. Kometa, co zasáhla Zemi, a kometa, co dorazila o pár dnů později, nebyla dvojčata. Byly to samostatné objekty na různých oběžných dráhách, jež málem současně náhodně zkřížily cestu Zemi. Neuvěřitelná shoda okolností, nic jiného.“

„Jak brzy se má vrátit ta druhá kometa?“ zeptal se Pitt opatrně.

Friend chvíli přemýšlel a potom řekl: „Naším nejlepším odhadem je, že kolem nás proletí ne blíže než milion tři sta tisíc kilometrů – za dalších deset tisíc let.“

NÁSLEDOVALO NĚKOLIK OKAMŽIKŮ ohromeného ticha, když zmatenost zaplavila mysl lidí rozsazených kolem doktora Frienda. Pitt tiše zaklel. Díval se upřeně na Frienda, jako by se pokoušel něco vyčíst z astronomových očí, snad nějakou nejistotu, ale žádná v nich nebyla.

„Ta kometa...“ začal.

„Jmenuje se Baldwinova po amatérském astronomovi, který ji znovu objevil,“ přerušil jej Friend.

„Říkáte, že Murphyho kometa a ta druhá kometa, kterou zaznamenali Ameneové, jsou jedno a totéž?“

Friend živě přikývl. „O tom není pochyb. Výpočty potvrzují, že její oběžná dráha se kryla s kometou, co způsobila to kataklyzma před sedmi tisíci lety před Kristem.“

Pitt vrhl letmý pohled na Sandeckera a Pat, a potom zpátky na Frienda. „Nemůže tu jít o chybu?“

Friend pokrčil rameny. „Tolerance chyb je snad dvě stě let, ale určitě ne více. Jediným dalším velkým objektem, jenž v zaznamenané historii vstoupil do zemské atmosféry, byl ten, co srovnal se zemí oněch třináct set čtverečních kilometrů na Sibiři. Teprve nyní začínají astronomové věřit, že namísto obrovského nárazu se ve skutečnosti jednalo o zásah, jenž málem minul cíl.“

„Wolfovi museli určitě mít přístup ke stejným údajům,“ pravila Loren zmateně. „Co se jich týče, nedává smysl, aby likvidovali veškerá rodinná aktiva, potom co utratili miliardy dolarů za vybudování flotily lodí, aby tak přežili pohromu, o níž ví, že se nemá přihodit.“

„Všichni s vámi souhlasíme,“ pravil Sandecker. „Možná je to prostě tak, že rodina Wolfů není ničím víc než bandou cvoků.“

„Nejenom ta rodina,“ pronesl Giordino, „ale dvě stě sedmdesát pět tisíc dalších lidí, kteří pro ně pracují a těší se na plavbu do neznáma.“

„To mi nepřipadá jako bezvýznamný kult pomatenců,“ řekla Loren.

„Velmi správně,“ souhlasil Pitt. „Když jsme Al a já pronikli na tu superloď, objevili jsme oddaný fanatismus v souvislosti s přežitím té potopy.“

„Dospěla jsem ke stejnému závěru,“ dodala Pat. „Ty rozhovory, co jsem zaslechla, týkající se nadcházející katastrofy, byly cílevědomé. V jejich myslích nebylo sebemenších pochyb o tom, že ta pohroma postihne celý svět a že oni byli obdařeni možností vybudovat novou civilizaci bez nevýhod té staré.“

Giordino pohlédl na Pat. „Je to jen opakování Noea a jeho archy.“

„Ale v daleko větším měřítku,“ připomněl mu Pitt.

Sandecker pomalu potřásl hlavou. „Musím přiznat, že tohle celé dilema je mi záhadou.“

„Rodina Wolfových musí mít vážnou pohnutku.“ Pitt se odmlčel, když se na něj všichni mlčky zadívali. „Nemůže existovat jiná odpověď. Jsou-li přesvědčeni, že civilizovaný svět bude navždy smeten a pohřben, musí vědět něco, co nikdo jiný na Zemi neví.“

„Mohu vás ujistit, admirále,“ řekl Friend, „že ta pohroma sem nepřiletí ze sluneční soustavy. Určitě ne v několika příštích dnech. Naše pátrací síť nevidí žádné velké asteroidy či komety, které by se v dohledné budoucnosti kdekoli přiblížily k oběžné dráze Země, rozhodně ne do konce příštího století.“

„Tak co jiného by mohlo způsobit takovou pohromu? Existuje nějaký způsob, jak předpovědět posun zemské kůry nebo pólů?“ zeptal se Yaeger Frienda.

„Ne bez příležitosti prostudovat si takový jev z první ruky. Zemětřesení, sopečné výbuchy a vlny tsunami jsou svědecky potvrzené a zaznamenané. Ale od té doby, co se od Řeků vyvinuly vědy o zemi, nedošlo k žádným pohybům zemské kůry ani k posunům pólů. Takže nemáme žádné údaje, na základě kterých

bychom došli k dostatečným závěrům, abychom se třeba jen pokusili o předpovědi.“

„Existují na Zemi podmínky, které by mohly způsobit posun zemské kůry a pólů?“ otázal se Pitt.

„Ano,“ odvětil pomalu Friend. „Jsou zde přírodní síly, jež by mohly narušit zemskou rovnováhu.“

„Například?“

„Nejpravděpodobnější variantou by byl posun ledu na jednom z pólů.“

„Je tohle možné?“

„Země je jako obří dětská káča nebo gyroskop otáčející se na své vlastní ose, když se každým rokem otáčí kolem Slunce. A stejně jako káča nemá ani ona dokonalou rovnováhu, protože zemské masy a póly nejsou ideálně rozmístěny pro dokonalou stabilizaci. Takže se Země při otáčení kymácí. No a jestliže jeden ze zemských pólů narůstá, až se stane abnormálně velký, ovlivní to kymácení jako nevyvážené kolo u vašeho vozu. To by potom mohlo způsobit pohyb zemské kůry nebo posun pólů. Znáám uznávané vědce, kteří jsou přesvědčeni, že se tak stává pravidelně.“

„Jak často?“

„Přibližně každých šest až osm tisíc let.“

„Kdy došlo k poslednímu posunu?“

„Rozborem vrtných vzorků vytažených z hlubin moří oceánografové stanovili dobu posledního posunu na devět tisíc let před naším letopočtem, tedy přibližně v čase, kdy vaše kometa zasáhla Zemi.“

„Takže by se dalo říct, že se to na nás chystá,“ pravil Pitt.

„Ve skutečnosti už máme zpoždění.“ Friend učinil rukama bezmocné gesto. „Nemůžeme to vůbec říci s jistotou. Jediné, co víme, je, že až ten den nastane, posun bude velmi náhlý a bez varování.“

Loren znepokojeně upřela na Frienda svůj zrak. „Co toho bude příčinou?“

„Ledové útvary, které se hromadí na vrcholku Antarktidy, nejsou rozděleny stejnoměrně. Na jedné straně pevniny přibývají mnohem více než na druhé. Každým rokem se k Rossovu ledovému šelfu

přidává přes padesát miliard tun ledu, což je narůstající masa, která zvyšuje kymáčení Země. Když se ta váha časem posune, póly učiní totéž a způsobí, jak předvídal sám Einstein, že se biliony tun vody a ledu o výšce až několik kilometrů poženou z obou pólů směrem k rovníku.

Severní pól se posune k jihu a jižní k severu. Všechny ty síly, které byly rozpoutány úderem komety, se budou opakovat. Závažný rozdíl je v tom, že namísto celkového počtu obyvatel světa, který před devíti tisíci lety činil jeden milion lidí, díváme se nyní na svět obydlený sedmi miliardami lidí, které zastihne smrt. New York, Tokio, Sydney a Los Angeles budou zcela zaplaveny, zatímco města daleko ve vnitrozemí budou srovnána se zemí a zmizí. Stěží by zůstala betonová deska tam, kde před pouhými několika dny kráčely miliony lidí.“

„A kdyby se Rossův šelfový ledovec nečekaně oddělil od zbytku pevniny a vyplul do moře?“ položil Pitt Friendovi otázku, jež visela ve vzduchu.

Friendův obličej se zachmuřil. „To je událost, kterou jsme již zvažovali. Simulace naznačuje, že drastický pohyb šelfu by způsobil nerovnováhu, dostatečně výraznou na to, aby vyvolala náhlý posun zemské kůry.“

„Co myslíte drastickým pohybem?“

„Naše simulace ukázala, že kdyby se měl celý ledový šelf odlomit a být odnesen sto kilometrů k moři, jeho přemístěná masa by zvýšila kymáčení Země natolik, že by se stalo bezprostřední příčinou posunu pólů.“

„Jak dlouho odhadujete, že by trvalo, než by ji to uneslo sto kilometrů?“

Friend chvíli uvažoval a poté řekl: „Když vezmeme v úvahu tah proudů v Antarktidě, řekl bych, že ne více než šestatřicet hodin.“

„Není žádný způsob, jakým ten přesun zastavit?“ zeptala se Loren.

„O žádném nevím.“ Friend zavrtěl hlavou. „Ne. Pochybuji, zda by tisíc jaderných bomb dokázalo rozpustit dost ledového šelfu, aby to změnilo situaci. Ale podívejte se, to všechno je teoretické. Co jiného by vůbec mohlo způsobit, aby se šelf začal sunout k moři?“

Pitt se podíval na Sandeckera, který jeho upřený pohled opětoval. Oba muži si představovali tutéž hrůzu a četli si navzájem v mysli. Pittův pohled se přesunul na Loren.

„Jak daleko od moře je to nanotechnické zařízení Wolfových, které zpracovává minerály z mořské vody?“ zeptal se jí.

Loren se rozšířily oči. „Určitě si nemyslíte...“

„Jak daleko?“ naléhal Pitt jemně.

Nakonec se zhluboka nadechla. „Ten závod stojí přímo na břehu.“

Pitt obrátil svou pozornost k Friendovi. „Máte hrubý odhad velikosti Rossova ledového šelfu, pane doktore?“

„Je obrovský,“ řekl Friend a kvůli působivosti roztáhl ruce od sebe. „Nedokážu vám udat přesné rozměry. Vím pouze, že je to největší plovoucí ledové těleso na světě.“

„Dejte mi pár minut,“ pravil Yaeger, když otevřel svůj přenosný počítač a začal psát na klávesnici. Všichni potichu seděli a přihlíželi, zatímco Yaeger se napojil na svoji počítačovou síť v ústředí NUMA. Za několik minut četl z monitoru údaje. „Odhady jeho mas se pohybují až ke třem stům čtyřiceti tisícům čtverečních kilometrů, což je přibližně velikost Texasu. Jeho obvod, nepočítaje v to délku obvodu obráceného k moři, je téměř dva tisíce tři sta kilometrů. Jeho tloušťka je v rozmezí od tři sta třiceti do sedmi set metrů. Vědci zabývající se ledovci jej přirovnávají ke gigantickému plovoucímu voru.“ Yaeger zvedl hlavu a podíval se do tváří zahloubaných do jeho zprávy. „Je tu samozřejmě halda dalších informací o ledovém šelfu, ale tohle jsou elementární fakta.“

„Jak může člověk,“ zeptala se Pat, „donutit puknout a oddělit se tři sta čtyřicet tisíc čtverečních kilometrů ledu?“

„Nemám ani nejmenší ponětí,“ řekl Pitt. „Ale vsadím vše na to, že rodina Wolfů po tři generace plánovala a pracovala, aby udělala právě toto.“

„Proboha!“ zamumlal Friend. „To je nemyslitelné.“

„Začíná se to rýsovat,“ pronesl Giordino ponuře.

„Ať již jakýmikoli prostředky, mají v úmyslu odlomit ledový šelf od pevniny a pohnout s ním ven na moře, porušit zemskou rotaci a způsobit nárůst jejího kymáčení. Jakmile bude nerovnováha v kritickém stadiu, dojde k posunu pólů a zemské kůry. Potom co

přežijí následné přílivové vlny, megalodi Wolfů budou vyplaveny ven na moře, kde budou unášeny větry a proudy, předtím než se po několik roků budou plavit kolem změněné země, dokud se to pozdvižení neutiší. Až se ujistí, že země je zase obyvatelná, vyjdou na břeh a založí nový pořádek, svou Čtvrtou říši, na tělech sedmi miliard lidí, společně s masovou zkázou živočichů na souši a života v moři.“

Každý, kdo seděl v nákladním voze, vypadal sklíčeně a měl tvář sevřenou děsem a zoufalstvím. Nikdo si takovou hrůzu nedokázal představit. Mysl žádného z nich nedokázala pochopit tu naprostou nelidskost takového činu.

„Pomáhej nám všem Bůh,“ zašeptala Loren.

Pitt pohlédl na Sandeckera. „Musíte informovat prezidenta.“

„Průběžně jsem informoval jeho vědecký výbor a vedoucího štábu Joea Flynna o našich šetřeních, ale doposud tu hrozbu nikdo nebral vážně.“

„Měli by to raději rychle znovu zvážit,“ řekl Giordino.

„A my bychom měli raději znovu promyslet naše možnosti,“ pravil Pitt, „a přijít s nějakým plánem akce. Se zbývajícími pouhými třemi dny nemáme mnoho času. Rozhodně ne, jestli chceme zabránit Wolfovým, aby zahájili apokalypsu.“

PILOT VYROVNAL NA PŘIBLÍŽENÍ podnikový tryskový letoun patřící Destiny Enterprises a dosedl na dlouhou ledovou přistávací dráhu bez sebemenšího náznaku žuchnutí. Letadlo, poslední z letky, která už byla prodána, byl zakázkový japonský dvoumotorový tryskáč Dragonfire bez jakéhokoli označení či identifikačního čísla na trupu, křídlech nebo ocasu. Bylo bíle natřené, a když rolovalo směrem k něčemu, co proti vysoké hoře pokryté ledem vypadalo jako strmý skalní útes, splývalo se sněžnou krajinou.

Když byl letoun méně než dvě stě metrů od nárazu do oné hory, ledový útes se zázračně rozestoupil a odhalil rozsáhlý vnitřek podobný jeskyni. Pilot pomalu stáhl plyn a zastavil tryskáč uprostřed hangáru, který před skoro šedesáti lety vysekali v hoře zajatci přinucení k otrocké práci. Tryskové motory krátce zaječely, dříve než jejich turbíny snížily své otáčky a pomalu se tiše zastavily. Vzadu se na řadě pevných gumových koleček uzavřela velmi těžká ledová vrata.

V hangáru byla zaparkována další dvě letadla, obě z nich vojenské verze typu A340-300, vyrobené firmou Airbus Industrie. Jedno bylo schopné přepravit 295 cestujících a dvacet tun nákladu. To druhé bylo postavené čistě k přepravě nákladu. Na obojím prováděli údržbáři kontrolu motorů a doplňovali palivové nádrže pro nastávající evakuaci personálu Wolfových do bezpečí oněch velkých superlodí, vyčkávajících v bezpečí chilského fjordu.

Ten veliký hangár byl úlem naplněným tichou činností. Dělníci v různě zbarvených uniformách se pohybovali bez hluku a potichu spolu hovořili, když balili do sta či více dřevěných beden výtvary a bohatství Ameneů, spolu s uloupenými poklady z druhé světové

války a s posvátnými nacistickými relikviemi, z nichž byly všechny připravovány pro převoz na loď *Ulrich Wolf*.

Padesát mužů ve standardní černé bezpečnostní uniformě Destiny Enterprises stálo v pozoru, když z letounu vystoupil Karl Wolf se svou sestrou Elsie. Měl na sobě alpské lyžařské kalhoty a velkou semišovou bundu s podšívkou z alpakové vlny. Elsie byla pod třičtvrtěním kožichem oblečená do jednodílného lyžařského obleku.

Když sestoupili na zem, čekal dole u nástupních schůdků muž, který řídil program přepravy.

„Bratranče Karle, sestřenice Elsie, vaše návštěva je pro nás poctou.“

„Bratranče Horste,“ pozdravil jej Karl, „považoval jsem za svoji povinnost pozorovat systém soudního dne v jeho posledních fázích.“

„Jeho hodina je nablízku,“ dodala hrdě Elsie.

„Jak postupuje evakuace?“ zeptal se Karl.

„Náklad a cestující mají podle plánu dorazit na loď *Ulrich Wolf* deset hodin před tím kataklyzmatem,“ ujistil jej Horst.

Poté vystoupili dopředu jejich bratr Hugo a sestra Blondi, aby se s nimi pozdravili. Postupně se všichni objali.

„Vítej zpátky ve Valhalle,“ přivítala Blondi Karla.

„Příliš dlouho mě zdržely jiné záležitosti,“ řekl Karl.

Hugo, který byl velitelem rodinného bezpečnostního oddílu, pokynul směrem k malému elektrickému automobilu, jenž byl jedním z vozového parku užitkových, vysoce výkonných vozidel, která byla na bateriový pohon, aby se zabránilo vytváření kysličníku uhelnatého uvnitř jeskyní. „Vezmeme vás do řídicího centra, kde se můžete sami přesvědčit, jak zahájíme konec starého světa.“

„Až si zkontroluji tvé strážné,“ pravil Karl. V doprovodu Elsie pak kráčel podél řady strážných v jejich černých uniformách, kteří stáli rovně jako pravítka, u boku měli připnuté automatické pistole P-10 a přes rameno zavěšené pušky Bushmaster M17S. Občas se u některého strážného zastavil a zeptal se ho na národnost a vojenskou kariéru. Když došel na konec řady, spokojeně přikývl.

„Neohrožená skupina mužů. Vedl sis dobře, Hugo. Vypadají, že dokážou zvládnout jakékoli neoprávněné vniknutí.“

„Mají příkaz zastřelit každého nezjištěného vetřelce, který překročí hranice našeho pozemku.“

„Doufám, že podávají schopnější výkony než Erichovi muži v loděnici.“

„Z naší strany nedojde k selhání,“ pronesl Hugo přísně. „To ti, bratře, slibuji.“

„Nějaké známky pronikání?“

„Žádné,“ odvětila Blondi. „Naše kontrolní detekční jednotka nezaznamenala žádnou činnost do vzdálenosti dvě stě padesáti kilometrů od našeho zařízení.“

Elsie se na ni podívala. „Dvě stě padesát kilometrů se nezdá být dost daleko.“

„To je vzdálenost k Malé Americe číslo šest, té americké výzkumné stanici v Antarktidě. Od té doby, co stanici vybudovali, neprojeví žádný zájem o naše operace. Náš letecký průzkum ještě neodhalil žádný pokus o proniknutí do našeho důlního zařízení.“

„Ze strany Američanů je klid,“ dodal Hugo. „Nezpůsobí nám žádné problémy.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ řekl Karl. „Pořádně dohlédni na jakoukoli činnost. Obávám se, že jejich zpravodajská služba může být na pokraji objevení našeho tajemství.“

„Jakýkoli pokus nás zastavit,“ pravil Hugo sebejistě, „přijde příliš pozdě. Nastolení Čtvrté říše je nevyhnutelné.“

„Upřímně se modlím, aby tomu tak bylo,“ řekl Karl, když před ženami nastoupil do auta. I když byl obvykle k ženám galantní, Karl pocházel ze staré německé školy, kde muži nikdy nepodléhali ženám.

Řidič elektrického auta opustil hangár a vjel do tunelu. Asi po půl kilometru zajeli do rozlehlé ledové jeskyně, v níž se nacházel malý přístav s dlouhými plovoucími doky, jež se zvedaly a klesaly s přílivem a odlivem Rossova šelfu. Kanál s vysokým stropem, jenž se táhl z vnitřního přístavu k moři, se mírně zatáčel, čímž umožňoval velkým lodím proplouvat průchodem, zatímco ledové útesy zcela bránily pohledu zvenčí. Světlo po celém komplexu přicházelo ze stropních instalací, jež obsahovaly desítky halogenových žárovek. Podél doků byly zakotvené čtyři ponorky a malá nákladní loď. Celý přístavní komplex byl liduprázdný. Nákladní jeřáby stály opuštěné

spolu s malým vozovým parkem nákladních aut a vybavení. Na docích a plavidlech nebyla k vidění ani živá duše. Bylo to, jako by jejich posádky navždy odešly pryč.

„Škoda, že ty ponorky, které našemu podniku po celá ta léta tak zdatně sloužily, budou ztraceny,“ pravila Elsie smutně.

„Možná, že to přežijí,“ utěšovala ji Blondi.

Hugo se usmál. „Až přijde čas, osobně se vrátím do Valhally, abych viděl, jak se jim vedlo. Zaslouží si, aby za svou službu pro Čtvrtou říši byly uchovány.“

Ten starý tunel, co se táhl patnáct kilometrů ledem mezi skrytým koncovým přístavem, leteckým hangárem a poté zařízením na podmořskou těžbu, byl rovněž vyhloubený otroky ze starého Sovětského svazu, jejichž zachovaná těla byla nyní zmrzlá v masovém hrobě na ledovém šelfu. Od roku 1985 byl tunel rozšiřován a kvůli posouvajícímu se ledu ustavičně přestavován.

Zpočátku se úsilí o vytěžení cenných minerálů z moře minulo úspěchem, ale s nanotechnologickou revolucí, propagovanou v Kalifornii Ericem Drexlerem společně s jeho manželkou Chris Petersonovou, vrhl podnik Destiny Enterprises své nesmírné bohatství a zdroje do programu na řízené složení látek. Přeskupením atomů a vytvořením neuvěřitelně drobných motorů vynalezli zcela nové výrobní procesy. Molekulární stroje by dokonce dokázaly vyrobit strom úplně z ničeho. Wolfovi však vrhli svoje úsilí na těžbu cenných nerostů, jako je zlato z mořské vody, což je proces, který zvládli a nadále zdokonalovali, dokud z Rossova šelfu nezískávali třicet kilogramů zlata denně, jakož i platinu, stříbro a mnoho dalších vzácných prvků. Na rozdíl od rudy pracně dobývané ze země a potom nákladně zpracovávané drtiči a chemikáliemi získávali nerosty vytěžené z moře v téměř čisté formě.

Strojírenské středisko zařízení pro podmořskou těžbu podniku Destiny Enterprises byla velká kopulovitá stavba, jejíž vnitřek se podobal rozlehlé řídicí místnosti ve vesmírném středisku NASA. Elektronické konzoly obsluhovalo třicet vědců a inženýrů, kteří sledovali elektroniku důlního provozu řízenou počítači. Ale tohoto dne byly všechny operace k těžbě vzácných kovů z moře zastaveny a

veškeré osazenstvo Wolfových soustředovalo své úsilí na blížící se rozpolcení ledového šelfu.

Karl Wolf vstoupil do prostranné místnosti a zastavil se před širokým elektronickým panelem, jenž visel dolů ze středu kopulovitého stropu. Uprostřed panelu byla vidět mapa Rossova ledového šelfu. Po jejích okrajích byla řada jakýchsi neonových trubic, jež odlišovaly led od okolní země. Trubice, které se táhly od důlní společnosti kolem ledového šelfu a končily pět set kilometrů od jeho protějšího konce, byly zelené. Úsek od místa, kde zelené končily, pokračoval červenými trubicemi až ke břehu moře.

„Ta oblast označená červeně má být ještě naprogramována?“ zeptal se Karl hlavního inženýra Jurgena Holtze, který přistoupil k Wolfově skupině a energicky pokývl hlavou na pozdrav.

„Ano, to souhlasí.“ Holtz zvedl ruku a ukázal na panel. „Právě teď nastavujeme zařízení na molekulární aktivaci. Až ke konci tunelu v moři máme ještě naprogramovat dalších asi šest set padesát kilometrů.“

Karl studoval neustále se měnící červená písmena a číslice na digitálních displejích rozmístěných kolem mapy. „Kdy nastane ta kritická chvíle?“

„Závěrečný proces pro odlomení ledového šelfu je načasován na šest hodin...“ Holtz se zarazil, aby svůj zrak upřel na řadu čísel ukazujících čas zbývající do soudného dne. „Od teďka dvacet dvě minuty a čtyřicet vteřin.“

„Jsou nějaké problémy, co by mohly způsobit zdržení?“

„Žádné, kterých bychom si byli vědomi. Všechny počítačem řízené postupy a jejich podpůrné systémy byly zkontrolovány a podrobně prozkoumány. Dosud jsme nenašli sebemenší náznak možného selhání.“

„Úžasný výkon techniky,“ pronesl Karl tiše, zatímco se upřeně díval na barevné trubice obklopující ledový šelf. „Škoda, že se svět o jeho existenci nikdy nedoví.“

„Vskutku úžasný výkon,“ opakoval bezduše Holtz, „vyvrtat za dva měsíce ledem tunel o průměru tří metrů a délce dvou tisíc dvě stě kilometrů.“

„Zásluha patří vám a vašim inženýrům, kteří navrhli a sestrojili molekulární razicí stroj,“ řekla Elsie a ukázala na velkou fotografii na jedné stěně. Na snímku bylo vidět třicet metrů dlouhé, kruhové vrtné zařízení s přítlakovým beranidlem, přepravníkem drti a vepředu s podivně vyhlížejícím agregátem, jenž uvnitř ledu přetřhával vybrané molekulární vazby, čímž vytvářel sněhové hrudky, dostatečně malé, aby se dopravily na konec přepravníků k otevřenému moři. Druhá jednotka ty drobné hrudky znovu spojila v téměř dokonale krystalický pevný led, jenž byl používán k obložení tunelu. Když bylo plně v provozu, razicí zařízení se za dvacet čtyři hodiny dokázalo provrtat skrze osmdesát kilometrů ledu. Když posléze splnil svůj účel, spočíval nyní ten velikánský stroj venku před důlním zařízením pod narůstajícím ledovým příkrovem.

„Možná že potom, co roztaje led, budeme mít příležitost použít ten razicí stroj na podzemní skálu,“ pravil Karl zamyšleně.

„Myslíš si, že ten led roztaje?“ zeptala se Elsie rozpačitě.

„Jsou-li naše výpočty na devadesát pět procent správné, tato část Antarktidy skončí dva měsíce po katastrofě dva tisíce devět set kilometrů odsud na sever.“

„Nikdy jsem docela nepochopila, jak tohle všechno odtrhne celý ledový šelf a pošle jej ven na moře,“ pravila Elsie.

Karl se usmál. „Zapomněl jsem, že jsi poslední tři roky byla rodinným sběratelem informací ve Washingtonu a nebyly ti poskytnuty podrobnosti týkající se projektu Valhally.“

Holtz zdvihl jednu ruku a ukázal na obrovskou zobrazovací tabuli. „Tak jednoduše, jak to jen mohu vysvětlit, slečno Wolfová, náš stroj řízený nanopočítači sestavil nesmírné množství molekulárních, kopírujících se kompilujících programů, které na oplátku sestavily více jak mnoho milionů drobných molekulárních strojů rozpouštějících led.“

Elsie vypadala zamyšleně. „Jinými slovy, zkopírované kompilující programy mohou pomocí molekulárního inženýrství vytvořit stroje, které dokážou vyrobit téměř cokoli.“

„To je právě na nanotechnologii tak krásné,“ odvětil Holtz. „Kopírující se kompilující program se dokáže okopírovat za pár minut. Za méně než čtyřiaadvacet hodin tuny okopírovaných strojů,

při přemístění bilionů atomů, vyvrtaly každých patnáct centimetrů otvory do ledu nad tunelem a pod ním. Jakmile byly průduchy v ledu vyvrtány na předem stanovenou hloubku, nanopočítač přestal dávat další pokyny strojům. Za šestnáct hodin, ve chvíli kdy naši meteorologové předpověděli silný vítr od pobřeží ve spojitosti s příznivým prouděním, bude dán signál ke znovuoživení strojů. Ty potom dokončí úkol sestávající se z rozpuštění ledu a oddělení šelfu od pevniny, čímž mu umožní, aby odplul ven na moře.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptala se Elsie.

„Necelé dvě hodiny,“ odpověděl Holtz.

„Posléze deset hodin po konečném zlomu,“ vysvětloval Karl, „už odpluje přemístěná váha Rossova ledového šelfu dostatečně daleko od antarktické pevniny, aby vychýlila jemně vyvážené otáčení Země natolik, že způsobí posun pólů v souladu s pohybem zemské kůry, čímž svět uvrhne do zničujícího chaosu.“

„Svět, který poté můžeme přetvořit k obrazu svému,“ pronesla Elsie nadutě.

Jakýsi muž v černé uniformě strážného vyběhl z nějaké kanceláře a přistoupil k jejich skupině. „Pane,“ oslovil Karla a podal mu arch papíru.

Karlův obličej na krátký okamžik potemněl, ještě než se jeho výraz stal hloubavým.

„O co jde?“ zeptala se Elsie.

„Zpráva od Huga,“ odvětil Karl pomalu. „Zdá se, že se nějaký neidentifikovaný letoun přibližuje směrem od Amundsenova moře a odmítá odpovídat na naše signály.“

„Pravděpodobně zásobovací letadlo pro polární stanici v Malé Americe,“ řekl Holz. „S tím si není třeba dělat starosti. Přilétá a odlétá každých deset dnů.“

„Přelétá vždycky nad Valhallou?“ tázal se Karl.

„Přímo ne, ale přiblíží se na několik kilometrů, když sestupuje dolů směrem k polární stanici.“

Karl se otočil ke strážnému, který mu donesl vzkaz. „Řekněte, prosím, mému bratrovi, aby ten blížící se letoun ostře sledoval. Jestli se odchýlí ze své normální letové dráhy k Malé Americe, ať mi o tom okamžitě podá zprávu.“

„Děláš si starosti, bratře?“ zeptala se Elsie.

Karl se na ni podíval a v jeho tváři byl náznak znepokojení. „Žádné starosti, sestřičko, jsem jen opatrný. Nevěřím Američanům.“

„Spojené státy jsou daleko odsud,“ pravila Elsie. „Americké útočné jednotce by trvalo čtyřiaadvacet hodin, než by se zformovala a uletěla více než šestnáct tisíc kilometrů do zátoky Okuma.“

„Přesto,“ pravil Karl trpělivě, „se vyplatí zůstat bdělý.“ Pohlédl na Holtze. „Kdyby došlo k vyrušení, může být signál k rozštěpení ledu vyslaný dříve?“

„Nikoli, jestli chceme mít naprostý úspěch,“ odpověděl Holtz pevně. „Načasování je kritické. Musíme čekat až těsně do vyvrcholení přílivu, abychom aktivovali molekulární stroje na rozpouštění ledu. Odliv potom odnese tu velikánskou masu ven na moře.“

„Pak se zdá, že se nemáme čeho obávat,“ pronesla Elsie optimisticky.

Karl ztišil hlas a promluvil pomalu a tiše: „Doufám, že máš pravdu, milá sestro.“

V té chvíli se přiblížil další strážný a podal Karlovi vzkaz od Huga. Ten jej přečetl, zvedl hlavu a pousmál se. „Hugo říká, že to americké zásobovací letadlo je na svém normálním kurzu šestnáct kilometrů za hranicí našeho pozemku a letí ve výšce deset tisíc pět set metrů.“

„Sotva výška k vysazení útočné jednotky,“ řekl Holtz.

„Žádný národ na Zemi by se neodvážil vypálit rakety do našeho zařízení, pokud by jeho zpravodajská služba neprohlédla naši operaci. A žádná tak neučinila. Hugův bezpečnostní oddíl odvrátil a znemožnil veškeré průniky do Valhally zvenčí.“

„Odvrátil a znemožnil,“ opakoval Karl. Ale jeho mysl si nebyla tak jistá. Vzpomněl si na muže, který se již postavil na odpor příliš mnoha cílům rodiny Wolfů, a Karl si musel lámat hlavu, kde asi tak může být.

POD OBLOHOU SKRYTOU silnou vrstvou mračen přistálo na zmrzlé přistávací dráze tryskové letadlo patřící managementu NUMA a pojíždělo směrem k budově s kopulí, kde se zastavilo. Malá Amerika V. byla pátá v pořadí polárních stanic Spojených států, jež nesla toto jméno od doby, co admirál Byrd zřídil první z nich v roce 1928.

Přestože byla kdysi situována několik kilometrů od okraje Rossova šelfu poblíž Kainanské zátoky, za ta léta ji nyní odlamováním ledové návrše dělila od moře jen krátká chůze. Základna sloužila jako konečná stanice pro tisíc kilometrů dlouhou, hojně používanou cestu po ledě vedoucí do Byrdova pozemního tábora na Rockefellerově náhorní plošině.

Jakýsi muž, zachumlaný do citrusově zelené sportovní bundy s teplou vložkou a kapuci lemovanou kožešinou, si sundal sluneční brýle a zazubil se, když Pitt otevřel dveře pro cestující a sestoupil na zmrzlou půdu.

„Jste Pitt nebo Giordino?“ zeptal se dunivým hlasem.

„Já jsem Pitt, a vy musíte být Frank Cash, šéf polární stanice.“

Cash pouze přikývl. „Nečekal jsem vás ještě další dvě hodiny.“

„Spěchali jsme.“

Pitt se obrátil k Giordinovi, který mezitím zavřel dveře letounu a připojil se k nim. Giordino se představil a řekl: „Děkuji, že jste s námi na požádání spolupracoval, ale jde o nanejvýš naléhavou záležitost.“

„Nemám důvod o tom pochybovat,“ pravil Cash bystře, „i když jsem neobdržel žádné instrukce od vyšších úřadů.“

Jejich výmluvnost nestačila, aby prosadili své připojení k útočnému týmu zvláštní jednotky, který se právě formoval, aby podnikl nájezd na areál Wolfových a učinil přítrž blížící se katastrofě. Admirál Sandecker jim zcela jasně nařídil, aby zůstali v bezpečí v Buenos Aires. Pitt logicky uvážil, že on a Giordino byli pro ten nájezd nezbytní, poněvadž to byli oni, kdo objevili onu hrůznou pravdu o kataklyzmatu vyvolaném člověkem a věděli více než kdo jiný o Wolfových a jejich bezpečnostní taktice. A jelikož již byli v Buenos Aires, a tím o osm tisíc kilometrů blíže k místu střetnutí, mohli se tam dostat před útočným týmem a provést průzkum toho zařízení.

Admirálova naléhavá žádost se nesetkala s porozuměním. Vysoce postavení vojenští činitelé argumentovali tím, že oni dva nejsou profesionální bojovníci, kteří by byli vycvičení a připraveni pro tak náročnou a obtížnou operaci. A on neměl v úmyslu připustit, aby jeho nejlepší muži spáchali sebevraždu v mrazivých pustinách jižní polární pevniny. Pitt s Giordinem si však, jak se dalo čekat, vzali tryskové letadlo vedení NUMA, a namísto aby s ním letěli nazpět do Washingtonu, jak měli nařízeno, naplnili jej až po okraj palivem a odletěli s ním do Antarktidy v naději, že vstoupí do důlního závodu Wolfových zadními vrátky. Přitom však neměli sebemenší potuchy, jak překonají sto kilometrů zmrzlé pustiny k provozu Wolfových, jakmile přistanou v Malé Americe.

„Přijdeme na to, až se tam dostaneme.“ Tohle bylo Pittovo oblíbené úsloví.

A následovalo Giordinovo: „Budu se tě držet, jelikož nemám nic lepšího na práci.“

„Tak pojd'te dovnitř,“ řekl Cash, „dříve než se proměníme v ledové sochy.“

„Jaká je teplota?“ zeptal se Giordino.

„Dnes je docela pěkně a bezvětří. Když jsem se naposledy díval, bylo patnáct stupňů pod nulou.“

„Aspoň si nebudu muset poslat pro kostky ledu do tequily,“ řekl Pitt.

Kopulovitá budova, jež byla z osmdesáti procent pokrytá ledem, vyčnívala pouze metr a půl nad zemí. Její ubytovací a pracovní část

byla bludištěm místností a chodeb vysekaných pod ledem. Cash je vedl do stravovacího prostoru vedle kuchyně, a předtím než vytáhl dvoulitrovou láhev burgundského vína, objednal jim u staničního kuchaře teplý oběd. „Nic prvotřídního, ale sem se to hodí,“ pravil se smíchem.

„Veškeré pohodlí domova,“ uvažoval potichu Giordino.

„Ani ne,“ řekl Cash s neradostným úsměvem. „Musíte být duševně méněcenný, abyste chtěl žít takovým životem.“

„Proč si tedy nevezmete zaměstnání tam, kde je mírnější podnebí?“ otázel se

Pitt, jenž si povšiml, že všichni muži, které na stanici uviděl, byli vousatí, a ženy zanechaly líčení a účesů.

„Muži a ženy se hlásí dobrovolně k práci v polárních oblastech kvůli vzrušení z vykonávání nebezpečného zaměstnání při prozkoumávání neznámého. Několik jich přichází, aby uniklo problémům doma, ale většinou jsou to vědci, kteří pokračují ve studiu odbornosti, kterou si zvolili, bez ohledu na to, kam je zavede. Po roce jsou více než připraveni se vrátit domů. V té době se už buďto proměnili v chodící mrtvoly, nebo začali mít halucinace.“

Pitt se podíval na Cashe. Neměl v očích znepokojivý výraz, zatím ještě ne. „Je zapotřebí mít silnou povahu, aby člověk mohl existovat v takovém bezútěšném prostředí.“

„Začíná to s věkem,“ vysvětloval Cash. „Muži pod pětadvacet postrádají spolehlivost, mužům nad pětadvacet chybí vitalita.“

Poté co několik minut trpělivě čekal, než Pitt s Giordinem snědli větší část svých lasagní, Cash se nakonec zeptal: „Když jste se se mnou spojili z Argentiny, slyšel jsem dobře, když jste říkali, že chcete přejít ledový šelf do zátoky Okuma?“

Pitt přikývl. „Naším cílem je důlní provoz Destiny Enterprises.“

Cash potřásl hlavou. „Ti lidé jsou fanatici do bezpečnosti. Žádná z našich vědeckých expedic se nikdy nedostala blíž než patnáct kilometrů k tomu místu, než ji odehnali ti najatí zabijáci od bezpečnosti.“

„My ty najaté zabijáky docela dobře známe,“ řekl Giordino, který odpočíval po tom, co si naplnil žaludek.

„Jaký druh dopravního prostředku jste měli na mysli? Nemáme tady žádnou helikoptéru.“

„Vše, co potřebujeme, jsou dvoje motorové sáně,“ řekl Pitt a pohlédl Cashovi do tváře. Výraz v očích vedoucího polární stanice nebyl povzbudivý.

Cash vyhlížel ztrápeně. „Obávám se, že vy dva jste uletěli dlouhou cestu kvůli ničemu. Dvoje motorové sáně jsou v opravě, a čeká se, až sem letecky dopraví náhradní díly. A ty další čtyři si vzali vědci, aby prozkoumali led na sever odsud kolem Rooseveltova ostrova.“

„Jak brzy se vaši vědci vrátí?“ zeptal se Pitt.

„Ne dříve než za tři dny.“

„Nemáte tu žádný jiný druh dopravního prostředku?“ otázal se Giordino.

„Buldozer a desetitunové pásové nákladní sáně.“

„A co ty pásové nákladní sáně?

Cash pokrčil rameny. „Díl jednoho pásu se rozpadl na kusy zimou. Čekáme, že náhradní díl nám dodají letecky z Aucklandu.“

Giordino se podíval přes stůl na svého přítele. „Potom nemáme jinou možnost, než tam doletět a doufat, že najdeme místo k přistání.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Nemůžeme riskovat, že bychom ohrozili misi zvláštní jednotky tím, že tam zčistajasna vpadneme. Doufal jsem, že s motorovými sáněmi bychom tu vzdálenost snad překonali, zaparkovali je dva tři kilometry od toho těžebního pozemku, a potom se nepozorovaně vplížili dovnitř.“

„Vy chlapi děláte, jako když se jedná o otázku života a smrti,“ řekl Cash.

Pitt s Giordinem si vyměnili pohledy a pak oba pohlédli na vedoucího stanice, přičemž jejich tváře nabraly vážný výraz. „Ano,“ pronesl Pitt stroze, „je to otázka života a smrti pro více lidí, než si vůbec dovedete představit.“

„Můžete mi říct, o co tady jde?“

„Nemůžeme,“ odvětil Giordino jednoduše. „Kromě toho byste to ani nechtěl vědět. Zkazilo by vám to celý den.“

Cash si nalil šálek kávy a několik okamžiků tu tmavou tekutinu pozoroval. Nato řekl: „Je tu ještě další možnost, ale je vysoce nepravděpodobná.“

Pitt se na něj upřeně zadíval. „Posloucháme vás.“

„Sněžný křižník admirála Byrda,“ oznámil jim Cash, jako by zahajoval přednášku, což ve skutečnosti dělal. „Obrovský automobil s náhonem na čtyři kola, větší než kterékoli vozidlo postavené v té době.“

„A kdy to bylo?“ otázal se Giordino.

„V roce 1939.“ Následovala malá pomlka. „Byl to vynikající nápad polárního badatele Thomase Poultera, který navrhl a sestrojil obrovitý stroj, v nějž doufal, že by mohl dopravit pět mužů a jeho psího mazlíčka na jižní pól a zpátky. Soudím, že byste jej mohli nazvat prvním opravdu velkým rekreačním vozidlem na světě. Jen samotné pneumatiky byly přes metr široké a měly více než tři metry v průměru. Na délku měřilo sedmnáct metrů, široké bylo šest metrů a plně naložené vážilo třicet sedm tun. Věřte mi, to už je nějaké vozidlo.“

„Na vozidlo sestrojené pro cestu k jižnímu pólu mi připadá příliš dobře vybavené,“ řekl Pitt.

„To také bylo. Vedle hlavní řídicí kabiny vybudované vpředu mělo svoji vlastní opravárenskou dílnu, ubikace pro svou posádku a kuchyňku, která také zastávala funkci fotografické temné komory. Zadní konec poskytoval skladovací prostor ročním zásobám potravin, rezervních pneumatik a dostatečnému množství paliva na osm tisíc kilometrů cesty. A nejenom to, předpokládalo se, že na střeše poveze letadlo Beechcraft.“

„Jaký pohon používalo takové monstrum?“

„Dva diesellové motory o síle sto padesáti koňských sil napojené na čtyři elektrické trakční motory o síle pětasedmdesáti koňských sil, jež mohly dodávat elektrickou energii všem kolům nebo kterémukoli z nich jednotlivě. Všechna kola se mohla otáčet krabím pohybem a do ostrých zatáček, a dokonce i vtáhnout dovnitř, když se překračovala trhlina. Každé kolo samo o sobě vážilo tři tisíce kilogramů. Pneumatiky byly dvanáctivrstevné a vyrobené firmou Goodyear.“

„Chcete říct, že ten gargantuovský stroj nejenom dosud existuje, ale je k dispozici?“ zeptal se Pitt nevěřící.

„Ach ano, existuje, ale nemohu říct, že je k dispozici, nebo že by dokázal cestovat sto kilometrů po ledovém šelfu. Sto kilometrů se možná nezdá jako velká vzdálenost, ale potom, co byl Sněžný křižník dokončen, poslán lodí do Antarktidy a vyložen v Malé Americe Tři, nedaleko od této stanice, propracované plány jeho konstruktéra přišly nazmar. Motory měly tu sílu, ale Poulter chybně spočítal převodové poměry. Ta obluda by na rovné cestě udělala padesát kilometrů v hodině, ale nemohla protáhnout svou masu skrze led a sníh, zvláště do svahu. Když se křižníku vzdali jako zbytečné přítěže, zůstal opuštěný. Ztracený a zapomenutý se v pozdějších letech pokryl ledem. Vždycky se myslelo, že když se ledový šelf pohybuje směrem k moři, Sněžný křižník jím nakonec bude odnesen k moři a, až ledová kra roztaje, klesne do hlubin.“

„Kde je nyní? Dosud pohřbený pod ledem?“ otázal se Pitt.

Cash zavrtěl hlavou a usmál se. „Sněžný křižník je odsud asi tři kilometry, nebezpečně blízko okraje ledového šelfu. Nějaký bohatý starý důlní inženýr si vzal do hlavy, že to vozidlo najde a zachrání, a potom ho převezle zpátky do Spojených států, aby ho vystavil v muzeu. On a jeho pracovní skupina ho objevili devět metrů hluboko v ledu a strávili tři týdny tím, že ho vykopávali ven. Postavili kolem něj stan z ledu, a to poslední, co jsem slyšel, bylo, že ho skutečně nastartovali.“

„Jsem zvědav, jestli by nám dovolili si ho vypůjčit.“

„Nikdy neškodí se zeptat,“ řekl Cash. „Ale myslím si, že byste spíš donutili psa jíst brokolici.“

„Musíme se o to pokusit,“ pravil Pitt pevně.

„Máte arktické oblečení?“

„V letadle.“

„Raději si je oblečte. Budeme si muset udělat pěší výlet až k místu, kde se Sněžný křižník nachází.“ Poté Cash vypadal, jako by si náhle na něco vzpomněl. „Ještě než zapomenu, zařídím, aby pár našich údržbářů hodilo na vaše letadlo potah a připravilo další topné těleso, aby se vaše motory, palivo a hydraulické systémy udržovaly v

teple a na trupu a křídlech se nezačal tvořit led. Nechte letadlo na místě týden, a určitě zmizí pod nahromaděným ledem.“

„Dobrý nápad,“ pravil uznale Giordino. „Jestli všechno ostatní selže, budeme jej možná muset ve spěchu použít.“

„Setkám se tady s vámi znovu za půl hodiny a dovedu vás k tomu vozidlu.“

„Kdo je ten starý chlapík, co vede tu záchrannou kampaň?“ zeptal se Pitt.

Cash vypadal chvíli rozpačitě. „Já skutečně nevím. Je to výstřední chlápek a jeho skupina mu obvykle říká ‚Táta‘.“

S CASHEM V ČELE pak téměř hodinu kráčeli po cestě vyznačené napříč ledem oranžovými vlaječkami. Po chvíli uviděl Pitt postavy pohybující se kolem velkého modrého stanu obklopeného řadou menších oranžových polárních stanů. Padal lehký sníh a vytvářel na stanech tenkou bílou pokrývkou. Jakkoli se to zdá divné, Antarktida zřídka kdy zažívá silné sněžení. Je jedním z nejsušších kontinentů na zemi a několik centimetrů pod jejím povrchem je letitý sníh.

Bylo skoro bezvětří, ale jelikož si dosud nevytvořili imunitu vůči mrazivým teplotám, Pittovi a Giordinovi byla pod jejich těžkým arktickým oblečením zima. Slunce zářilo skrze zbytky ozónové vrstvy a jeho ostré světlo by jim oslnilo oči, kdyby nebylo tmavě potažených čoček jejich brýlí.

„Vypadá to tu hezky a poklidně,“ řekl Pitt, jenž do sebe vstřebával majestátní pohled na krajinu. „Žádná doprava, žádný smog, žádný hluk.“

„Nenechte se tím zmást,“ ozval se Cash podrážděně. „Počasí se může změnit na cyklonové peklo v kratší době, než byste si odpřisáhl. Nespočítám všechny ty prsty na ruce a nohou, o které se přišlo omrzlinami. Pravidelně se nacházejí zmrzlá těla. Proto po každém, kdo pracuje v Antarktidě, se žádá, aby poskytl úplnou sadu zubních rentgenových snímků a nosil identifikační známku. Nikdy nevíte, kdy budou muset být identifikovány vaše pozůstatky.“

„Tak takhle zlé to je.“

„Vítr je největší zabiják. Lidé se vydají na krátkou pěší túru, jen aby je zastihly prudké větry, které jim zcela zabrání ve výhledu, a oni umrznou dříve, než najdou cestu zpátky na stanici.“

Posledního půl kilometru se namáhavě vlekli mlčky, když přecházeli po ztvrdlém, větrem opracovaném ledu, jenž do hloubky houstl a stlačoval se. Pitt začínal cítit, jak se jej zmocňuje vyčerpání z nedostatku spánku a od tlaku posledních několika dnů, ale nikdy nepomyslel na to, že by se vrhl do postele. V sázce bylo příliš mnoho, neskutečně mnoho. Přesto jeho krok nebyl tak energický, jak by měl býval být. Zpozořoval, že ani Giordino nekrácel čile.

Dorazili do tábora a okamžitě vstoupili do hlavního stanu. První pohled na Sněžný křižník je ohromil téměř tolik, jako když si poprvé prohlíželi gigantické lodi Wolfových. Jeho velikánská kola a pneumatiky čněly nad muži, kteří kolem něj pracovali. Řídicí kabina, posazená v jedné rovině s hladkým předkem, se tyčila pět metrů do výše a dotýkala se vrcholku stanu. Horní část karoserie za kabinou byla zploštěná, aby přidržovala letoun Beechcraft, jenž v roce 1940 nebyl s tímto velikým vozidlem poslaný nazpět do Spojených států. Byla natřená červenou barvou hasičského vozu a po stranách se jí táhl vodorovný oranžový pruh.

Hlasitý zvuk, který uslyšeli, když se přibližovali po ledě, přicházel od páru řetězových pil v rukou dvou mužů, kteří tu do masivních pneumatik vyřezávali zářezy. Jakýsi starý chlapík s šedivými vlasy a vousy dohlížel na tu hrubou metodu prořezávání běhounu do gumy. Cash k němu přistoupil a poklepal mu na rameno, aby upoutal jeho pozornost. Starý muž se otočil, poznal Cashe a dal ostatním pokyn, aby jej následovali. Vyvedl je ven a poté je zavedl do sousedního menšího stanu, jenž obsahoval kuchyňku s malým sporákem. Tam jim nabídl židle kolem dlouhého skládacího kovového stolku.

„No, tady je tišeji,“ řekl a srdečně se usmál, když na ně upřel své modrozelené oči.

„Tohle jsou Dirk Pitt a Al Giordino z Národní mořské a podmořské agentury,“ pravil Cash. „Mají naléhavý vládní úkol a doufají, že jim ho můžete pomoci uskutečnit.“

„Moje jméno je trochu zvláštní, tak mi má skupina, v níž jsou všichni o čtyřicet roků mladší než já, říká prostě Táto,“ řekl a potřásl jim rukou. „Co pro vás mohu udělat?“

„Nesetkali jsme se už dříve?“ otázal se Pitt, když pozoroval starého muže.

„Je to možné. Dost se nacestuji.“

„Je ten Sněžný křižník vůbec v takovém stavu, aby mohl jet k jižnímu pólu?“ přešel Pitt rovnou k jádru své žádosti.

„Právě pro tohle byl postavený, ale kdybyste byl položil tu otázku před šedesáti roky, nebo dokonce před týdnem, byl bych řekl, že ne. Na souši se ukázal být pozoruhodným strojem, ale na ledě byl skličujícím nezdarem. Předně byly jeho pneumatiky hladké a bez tření se neúčinně otáčely. A ozubený převod v jeho redukčním soukolí byl zcela chybný. Vyjet s ním do mírného kopce bylo, jako když se nákladňák s návěsem na osmnácti kolech pokouší vytáhnout nějaký náklad vzhůru do Skalistých hor se zařazenou šestnáctkou. Motor by se uškubal k smrti. Výměnou ozubeného soukolí a prořezáním běhounu na pneumatikách si můžeme dokázat, že by se ten vůz snad byl choval dle očekávání a skutečně dosáhl jižního pólu.“

„Co kdyby narazil na průrvu, která by byla příliš široká, než aby přes ni přešel?“ vyptával se Giordino.

„Thomas Poulter, konstruktér a stavitel tohoto křižníku, přišel s geniálním zlepšením. Jeho velká kola a pneumatiky umístil těsně ke středu karoserie, zatímco předeek a zadek nechal přečnivat o pět a půl metru. Kola byla schopná se zatáhnout nahoru, dokud nebyla v rovině se spodkem karoserie. Když řidič dojel k průrvě, zvedl přední kola. Pak pohon zadních kol zatlačil přední část přes průrvu. Jakmile byla přední kola bezpečně na protější straně, spustila se dolů. Nakonec se zatáhla zadní kola a přední posléze přetáhla křižník na druhou stranu. Je to velmi geniální systém, který skutečně funguje.“

„Kde jste našel šedesát let starý ozubený převod, který by se hodil do redukčního soukolí?“

„Redukční soukolí neboli převodovka nebyla vyrobena jediná. Ten problém a jeho řešení jsme rozebrali předtím, než jsme sem přijeli. Původní výrobce je dosud v provozu, a hluboko ve svém

skladišti měl schovanou truhlu starých náhradních dílů. Naštěstí tam byl ozubený převod, který jsme potřebovali, abychom provedli potřebné změny.“

„Už jste jej vyzkoušel?“ zeptal se Giordino.

„Dorazili jste v příhodný okamžik,“ odvětil Táta. „V příští hodině doufáme, že s ním poprvé od té doby, co se v roce 1940 zastavil, vyjedeme na led a uvidíme, co dokáže. A také právě včas. Za pár týdnů by se ledová kra rozlomila a odnesla jej ven na moře, kde by se nakonec potopil.“

„Jakým způsobem jej zamýšlíte převézt zpátky do Spojených států?“ otázal se Giordino.

„Najal jsem malou nákladní loď, která kotví poblíž ledového šelfu. Pojedeme s ním po ledě, nahoru po rampě a na loď.“

„Podá-li výkon dle očekávání,“ řekl Pitt, „můžeme si jej na pár dnů půjčit?“

Táta vypadal zaraženě. Poté se otočil a upřel svůj pohled na Cash. „Dělá si legraci?“

Cash zavrtěl hlavou. „Nedělá si legraci. Tihle muži se zoufale potřebují dopravit k důlnímu zařízení Wolfových.“

Táta mrkl po Pittovi, když si doléval sklenku vína. „Řekl bych, že ne. Až s tím budu hotov, budu už mít utraceno přes tři sta tisíc dolarů za to, abych jej vytáhl z ledu, znovu uvedl do provozního stavu a převezl jej zpátky do Smithsonovy instituce ve Washingtonu. Když jsem se poprvé bavil o svém snu, jak zachráním to vozidlo, každý se mi smál. Má pracovní skupina a já jsme kopali za těch nejhorších povětrnostních podmínek, jaké je možné si představit. Byl to hrdinský skutek vyzvednout jej zase zpátky na povrch, a my jsme na to všichni zatraceně pyšní. Nemíním jej předat páru cizinců, co se chtějí pro zábavu projet po ledové návrši.“

„Důvěřujte mi,“ pravil Pitt vážně. „Nejedeme na zábavní projížďku. Třebaže to zní nezvykle, pokoušíme se odvrátit celosvětovou katastrofu.“

„Má odpověď je ne!“

Pitt si s Giordinem vyměnili chladné pohledy. Nato Pitt vyňal z náprsní kapsy svého kabátu pro přežití v arktických podmínkách malé desky a postrčil je přes stůl k Tátovi. „Uvnitř najdete několik

telefonních čísel. Tvoří seznam podle pořadí: Oválná pracovna Bílého domu, spojené velení Pentagonu, vrchní ředitel NUMA a bezpečnostní výbor Kongresu. Jsou tam též jména dalších důležitých lidí, kteří podpoří náš příběh.“

„A jaký je, jestli se smím zeptat, ten váš příběh?“ zeptal se Táta skepticky.

Pitt mu jej tedy pověděl.

O HODINU A PŮL později Táta se svou pracovní četou a s Frankem Cashem stáli a mlčky pozorovali, jak se to velké červené vozidlo pomalu sune napříč zmrzlou krajinou směrem k obzoru, přičemž ze sebe chrlí mračno výfukových plynů do křišťálově jasné modré oblohy.

„Vůbec jsem nepochytil Tátovo jméno,“ řekl Pitt, když seděl shrbený nad volantem, upíral pohled ven předním sklem a zkoumal ledové pole před sebou kvůli trhlinám a překážkám.

Giordino stál za Pittem ve stísněné navigační a řídicí místnůstce Sněžného křižníku a studoval topografickou mapu ledové návrše. „Jméno na obálce, co mu vykukovala z kapsy, bylo ‚Clive Cussler‘.“

„To je ale podivné jméno. Přesto mi připadá matně povědomé.“

„Ať je to kdokoli,“ pravil lhostejně Giordino.

„Doufám, že jsem na sebe neušil boudu, když jsem slíbil, že to jeho vozidlo přivezu ve stejném stavu, v jakém mi je půjčil.“

„Jestli ho škrábneme, zařídí, ať pošle účet admirálu Sandeckerovi.“

„Máš pro mě kurz?“

„Kde máš svůj přístroj s GPS?“

„V tom shonu jsem na něj zapomněl. Mimoto v roce 1940 globální polohovací systém ještě neměli.“

„Jed' prostě tudy,“ řekl Giordino a ukázal neurčitě do dálky.

Pitt zvedl obočí. „To je maximum, co můžeš udělat?“

„Žádný směrový přístroj, jaký byl kdy vytvořen, nepřekoná oční bulvu.“

„Tvá logika se vymyká zdravému rozumu.“

„Jak dlouho si myslíš, že potrvá, než se tam dostaneme?“ otázal se Giordino.

„Sto kilometrů a pouze rychlostí třicet kilometrů za hodinu,“ mumlal si Pitt. „Tři hodiny, jestliže nenarazíme na nějaké překážky v ledu a nebudeme je muset objet. Pouze doufám, že se tam můžeme dostat před útočným týmem. Útok vedený naplno by mohl Karla Wolfa donutit, aby odřízl ledový šelf před termínem.“

„Mám nepříjemný pocit v žaludku, že nebudeme mít takové štěstí, až se tam budeme vkrádat, jako jsme měli v té loděnici.“

„Doufám, že se mýlíš, kamaráde, protože spousta lidí bude velmi nešťastných, jestli selžeme.“

SLUNCE ZÁŘILO Z AZUROVÉ modré oblohy a intenzita jeho svitu se trojnásobila odrazem od zkrystalizovaného povrchu, když se veliký červený Sněžný křižník plazil po krajině vysušené mrazem jako nějaký brouk po zmuchlaném bílém prostěradle. Zahalený do lehoučkého sněhového závoje, táhl za sebou lehký modrý opar, jenž vycházel z jeho dvou dieselových motorů a byl unášen vzduchem. Zpod jeho obrovských kol se ozývalo hlasité chrupání, jak se valila po sněhu a ledu, a křížově rozřezaný běhoun jejich pneumatik pevně zabíral, aniž by prokluzoval. Pohyboval se s lehkostí, téměř majestátně, což bylo přáním lidí, kteří jej vytvořili a nedožili se toho, aby viděli, jak splnil jejich očekávání.

Pitt seděl pohodlně zpříma na sedadle řidiče, svíral volant podobný autobusovému a řídil Sněžný křižník přímočaře směrem k pásmu hor rýsujících se daleko stranou na obzoru. Upřeně se díval silně polarizovanými slunečními brýlemi. Sněžná slepota byla neblahou hrozbou v chladných podnebích. Působil ji zánět spojivek oka vyvolaný sluncem, jehož záře odrážela ultrafialové paprsky ve spodní části spektra. Kdokoli měl tu smůlu, že trpěl oním neduhem, měl pocit, jako by mu do očí vtírali písek. Následovala slepota, jež trvala od dvou do čtyř dnů.

Omrzliny však nepředstavovaly nebezpečí. Topná tělesa ve Sněžném křižníku udržovala v kabině úctyhodných osmnáct stupňů Celsia. Pittovým jediným malým, ale znervózňujícím problémem bylo ustavičné vytváření námrazy na třech čelních sklech. Okenní větrací otvory neposkytovaly dost vzduchu, aby je udržely průhledné. Ačkoli řídil pouze ve svetru z irské vlny, ponechal si své oblečení do chladného počasí po ruce pro případ, že by musel opustit

Sněžný křižník kvůli jakékoli naléhavé situaci, která by mohla nevíтанě nastat. I když počasí vypadalo nádherně, každý, kdo dobře znal oba póly, věděl, že se mohlo stát vražedným v kratším čase, než trvalo něco o něm říci.

Když se vše sečetlo, bylo v Antarktidě zaznamenáno více než sto padesát úmrtí od té doby, co se začalo s jejím průzkumem, když se v roce 1895 stal norský námořník na velrybářské lodi, Carstens Borchgrevink, prvním člověkem, který vstoupil na břeh této pevniny. Většina z nich postihla muže, kteří podlehli chladu, jako kapitán Robert Falcon Scott a jeho výprava, kteří zmrzli na své zpáteční cestě, potom co s námahou dosáhli jižního pólu. Jiní zbloudili a potulovali se bez cíle, dokud nezemřeli. Mnozí se zabili při leteckých haváriích a jiných neštěstích.

Pitt neměl chuť zemřít, rozhodně ještě ne teď, jestliže měli on a Giordino zabránit Wolfovým v tom, aby na lidstvo seslali strašlivou hrůzu. Vedle ruční manipulace se Sněžným křižníkem po ledovém šelfu bylo jeho první povinností dostat se k onomu důlními zařízení co nejrychleji. Přístroj s GPS, který Pitt držel v ruce, mu nebyl k ničemu. Zeměpisné zobrazení na něm nebylo schopné ukázat jeho přesnou polohu do vzdálenosti šestnácti set kilometrů od pólu. Poněvadž satelity, jež přenášely jeho pozici, patřily vojsku, které neplánovalo vést válku v Antarktidě, neobíhaly nad onou částí světa.

Zavolal na Giordina, který stál dole za ním, shrbený nad navigačním stolem, a studoval mapu Rossova ledového šelfu. „Co kdybys mi udal nějaký kurz?“

„Jen udržuj přední konec téhle staříčké starožitnosti namířený směrem k nejvyššímu vrcholku těch hor přímo vpředu. Ach ano, ujisti se, že máš moře po své levé straně.“

„Mít moře po své levé straně,“ opakoval Pitt podrážděně.

„No, rozhodně nechceme sjet z břehu a utopit se, že ano?“

„Co když nás pohltní počasí a my nic neuvidíme?“

„Chceš nějaký kurz,“ řekl Giordino cynicky. „Zvol si podle kompasu směr, jaký chceš. Máš na vybranou ze tří set šedesáti možností.“

„To mám za trest,“ pronesl Pitt ztrápeně. „Byl jsem myslí někde jinde. Zapomněl jsem, že tady dole ukazují veškeré údaje kompasu na sever.“

„Nikdy neuspěješ ve vědomostní soutěži.“

„Většina otázek té kategorie je stejně za hranicí mých skrovných duševních schopností.“ Obrátil se k Giordinovi a prohnáně se usmál. „Vsadím se, že malým dětem vyprávíš před spaním krvavě hrůzné pohádky.“

Giordino se podíval na Pitta a pokoušel se přijít na to, co tím míní. „Já že co?“

„Útesy na okraji Rossova ledového šelfu dosahují nahoře výšky šedesáti metrů a dvě stě sedmdesáti metrů dole pod hladinou moře. Z jejich horního okraje dolů k moři je to příkrý spád. Sjedeme-li z toho okraje, nezbude z nás dost na to, abychom mohli kamkoli plout.“

„Dává to smysl,“ zdráhavě připustil Giordino.

„Vedle toho, že spadneme do bezedné rozsedliny, nebo zabloudíme a zmrzneme ve sněhové bouři, naše jediná další překerní situace nastane, jestliže se led, po kterém jedeme, utrhne či zlomí a odnese nás ven na moře. Potom jediné, co budeme moci udělat, bude sedět a čekat na zkázonosnou přílivovou vlnu vyvolanou posunem pólů, aby nás smetla.“

„Neříkej,“ opáčil Giordino hlasem plným jízlivosti. „Tvé pohádky na dobrou noc jsou takové, že moje jsou ve srovnání s nimi vědecko-fantastickými dětskými říkankami.“

„Obloha se zatemňuje,“ pravil Pitt, který upíral pohled vzhůru předním sklem.

„Pořád si myslíš, že to stihneme včas?“ zeptal se ho Giordino.

Pitt rychle pohlédl dolů na počítač kilometrů. „Za poslední hodinu jsme ujeli třicet čtyři kilometry. S výjimkou nepředvídaných překážek bychom tam určitě měli být za necelé dvě hodiny.“

Museli to stihnout včas. Jestliže zvláštní útočný tým selže, pak on a Giordino byli jedinou nadějí, i když tak nepřiměřenou tomu úkolu, jak by se zdálo být kteříkoli dva muži. Pitt se neutápěl v optimizmu. Dobře věděl, že terén před nimi byl plný překážek. Největší obavy mu působil zvětralý led a příliš pozdě spatřená trhliny v něm. Kdyby nebyl ustavičně ve střehu, mohl by se Sněžným křižníkem zajet do

hluboké rozsedliny a ponořit se s ním stovky metrů hluboko do Antarktického moře pod ní. Zatím byla zmrzlá pustina poměrně rovná. Až na tisíce záhybů a rýh, podobných těm na farmářově zoraném poli, byla jízda celkem hladká. Občas zpozoroval trhlínu skrývající se před ním v ledu. Rychle zastavil, aby zhodnotil situaci a našel cestu, jak ji objet.

Myšlenka na to, že řídí pětatřicetitunový, otupělý ocelový kolos po ledové pláni s hlubokými puklinami představujícími neviděnou hrozbu, nebyla povzbuzující. Málo slov ve slovníku by dokázalo popsat ten pocit. Nečekaně se v ledu objevila trhlina, ale teprve potom, když byl téměř nahoře nad ní. Ostrým strhnutím volantu stočil Sněžný křižník stranou a zastavil jej metr a půl od jejího okraje. Když ujel skoro kilometr podél té průrvy, našel konečně pevný povrch pět set metrů od místa, kde se ztrácela v ledu.

Vrhl letmý pohled na tachometr a všiml si, že se rychlost pomalu vyšplhala na třicet osm kilometrů v hodině. Giordino dole ve strojovně věnoval svou pozornost dvěma velkým dieselovým motorům a jemně seřizoval klapky jejich palivových čerpadel, aby v nich zvýšil průtok. Poněvadž vzduch Země je na pólech řidší v důsledku vyšší rychlosti jejího otáčení, a protože je neobyčejně suchý a chladný, palivový poměr bylo zapotřebí nově nastavit, což byl úkol, který Táta se svou pracovní četou ještě neprovedl. Vstřikování paliva bylo u novějších dieselových motorů neměnné, ale u šedesát let starých dieselů se přívod paliva do vstřikovacích trysek mohl měnit.

Pustá, opuštěná a hrozivá ledová poušť před nimi byla zároveň krajinou plnou krásy a vznešenosti. Dokázala být v jednu chvíli poklidná a děsivá v následující. V Pittově mysli se náhle stala děsivou. Jeho nohy duply na brzdu a spojku Sněžného křižníku, a on ohromeně sledoval, jak se ne více než třicet metrů před ním otevřela a rozestoupila trhlina, přičemž se ta puklina táhla oběma směry napříč ledovou návrší tak daleko, jak jen dohlédl.

Spustil z řídicí kabiny žebřík a pak vystoupil ven a přešel k okraji trhliny. Byla to úděsná podívaná. Barva ledu po jejích stranách, jež se ztrácely z dohledu, přecházela z bílé na jejím kraji do krásné

stříbrozelené. Ta spára měřila téměř šest metrů. Otočil se, když za sebou uslyšel vrzání Giordinových bot.

„Co teď?“ zeptal se ho Giordino. „Tahle věc se určitě táhne donekonečna.“

„Frank Cash se zmiňoval, že kola se k překročení trhliny mohou zatáhnout. Zkontrolujeme si návod k obsluze, který nám dal Táta.“

Jak jim už pověděl Táta, konstruktér Sněžného křižníku Thomas Poulter přišel s geniálním řešením problému s trhlínami. Spodní část trupu byla plochá jako lyže a vpředu i vzadu přesahovala na obou koncích o pět a půl metru do stran od kol. Pitt se řídil instrukcemi v návodu a stiskl páky, jež vtáhly kola vertikálně dovnitř, až byly v rovině s karoserií. Pak za použití zadních kol k pohonu jel pomalu se Sněžným křižníkem kupředu, dokud jeho přední část nesklouzla přes rozsedlinu a neposunula se kvůli stabilitě do bezpečné vzdálenosti za její protějšší okraj. Následně Pitt vysunul přední kola a vtáhl zadní dovnitř. Nyní za použití předního náhonu přetáhl zadní polovinu Sněžného křižníku po zbytku cesty přes průrvu. Poté co vysunul zadní kola, vydali se znovu na cestu.

„Opravdu jsem se přesvědčil, že to je vynikající zlepšení,“ řekl Giordino s obdivem v hlase.

Pitt zařadil rychlost a otočil předek Sněžného křižníku zpátky směrem k vrcholku, jenž přecházel v pásmo hor. „Je s podivem, jak uměl být prozíravý ohledně jednoho mechanismu, a přece silně podcenil ozubený převod a běhoun pneumatiky.“

„Nikdo není dokonalý. Až na mě samozřejmě.“

Pitt to chvástání přijal s nacvičenou trpělivostí. „Samozřejmě.“

Giordino si vzal s sebou do strojovny návod k obsluze, ale ne dříve, než ukázal na dvojité ukazatele teploty na přístrojové desce. „Motory se zahřívají více než normálně. Raději na ně dohlédni.“

„Jak se mohou zahřívát, když je venku dvacet stupňů pod nulou?“ tázal se Pitt.

„Protože jejich chladiče nejsou vystavené účinkům povětrnosti. Jsou umístěné před motory uvnitř strojovny. Je to skoro tak, jako by se přehřívaly.“

Pitt doufal, že tma zahalí jejich příjezd na důlní pozemek, ale v tuto roční dobu slunce v Antarktidě sotva zapadlo, a už se zase

rozednilo. Bláhově si nemyslel, že by mohli proniknout do onoho zařízení, aniž by byli odhaleni, rozhodně ne v gargantuovském sněžném vozidle barvy požární stříkačky.

Věděl, že v příští hodině a půl musí něco vymyslet. Brzy, velmi brzy se na horizontu podél úpatí hor objeví budovy onoho těžebního závodu.

Začínal pociťovat stopu naděje, ale vzápětí, jako by jakási neviditelná síla pracovala proti němu, ovzduší zhoustlo a ztuhlo jako krajková záclona. Náhle sem silou nárazové vlny začal vát vítr z nitra pevniny. V jednu chvíli Pitt viděl na vzdálenost sta kilometrů, v další tomu bylo tak, jako by hleděl skrze tenoučkou vrstvu vody, skrze prchavou tekutinu v pohybu, hrající všemi barvami. V jediném okamžiku se ztratila obloha a zcela se zastínilo slunce, jak se vítr hnal po ledovém šelfu jako zuřící příšera. Svět se proměnil v čisté bílé vířící mračno.

Pedál plynu měl stále stlačený k podlaze a pevně svíral volant, jímž neotáčel, aby vozidlo udržoval v přímočarém pohybu. Měli naspěch, a žádné bouřlivé chování ze strany matky přírody je nesmělo zpomalit.

Při zdánlivém splývání oblohy a země v arktických končinách se člověk pohybuje pořád dokola ne proto, že je pravák a má tendenci jít tím směrem, ale protože téměř všichni lidé mají jednu nohu alespoň o milimetr kratší než tu druhou. Tatáž okolnost platila i pro Sněžný křižník. Žádná z pneumatik nevyšla z formy dokonale symetrická vůči druhým. Kdyby se zablokoval volant, zatímco by se vozidlo pohybovalo rovně, postupně by se stáčelo do oblouku.

Nic nebylo skutečné. Bylo to, jako by svět již neexistoval. Zdálo se, že větrná smršť o síle vichřice vysála ze všeho barvu. Ledová bouře vířila a narážela takovou silou, že ledové kroupy, které hnala před sebou, bombardovaly čelní sklo vozidla jako drobné hřebíky. Dopadaly na sklo se zesilujícími ťukavými zvuky. Pitt se přistihl, že je pouze zvědav, jestli ten nápor zničí staré předválečné bezpečnostní sklo. Trhl sebou dopředu, když Sněžný křižník přeskočil přes zmrzlou ledovou vyvýšeninu, jež v tom bílém víru nebyla vidět. Připravil se na další hrbol, ale ten se už nedostavil. Dál pokračoval jen hladký led.

Pittovi probleskla v mysli průpovídka: „Neštěstí nechodí nikdy samo“, když Giordino zavolal průlezem ze strojovny: „Zkontroluj si měřidla. Motory se stále přehřívají. Bez cirkulace vzduchu tady dole vychází z přepadových trubek chladičů pára.“

Pitt upřel zrak na teploměry na přístrojové desce. Tolik se snažil soustředit na to, aby to velikánské vozidlo udržel v pohybu neodchylujícím se směrem, že si dostatečně nevšímal měřidel. Tlak oleje byl nepatrně nízký, ale teplota vody již přecházela do červeného pásma. V čase kratším, než by se uvařilo vejce, by chladiče překypěly a utrhly od motoru vodní hadici. Potom by se vůbec nedalo říci, jak dlouho by motory běžely, dokud by se jejich písty nespálily a nezatuhly uvnitř válců. Už nyní slyšel, jak motory počaly vynechávat, protože od prudkého žáru v nich docházelo ke spalování dříve.

„Hod' na sebe svou výstroj do chladného počasí,“ zvolal Pitt. „Až budeš připravený, otevři venkovní dveře. Příliv studeného vzduchu by měl motory zchladit.“

„A současně nás zmrazit na rampouchy,“ odsekl Giordino.

„Budeme muset trpět, dokud zase nepoběží při normální teplotě.“

Oba muži si opět na sebe vzali kombinézy do nepříznivého počasí a sportovní bundy s kapuci, přičemž Pitt zápolil s těžkým oblečením, zatímco udržoval Sněžný křižník na stálém kurzu bouří. Když skončili s oblékáním a připravili se na zimu, Giordino otevřel dveře. Do řídicí kabiny se nahrnulo boží dopuštění, vítr sténal a ječel, jak se hnal do dveřního otvoru. Pitt se schoulil nad volantem a pošilhával napůl zavřenýma očima, když silný proud chladu vtrhl do řídicí kabiny s jakotem poplachové sirény, jenž přehlušil všechny zvuky přicházející od dieslových motorů.

Nemohl předvídat ten opravdový šok, jež způsobilo to, že mu během třiceti vteřin poklesla teplota uvnitř kabiny o patnáct stupňů Celsia. Když je člověk vhodně oblečený do kruté zimy, dokáže snést teplotu minus padesát stupňů po dvacet až třicet minut, aniž by utrpěl zranění. Ale když rychlost větru přidá k té teplotě dalších deset stupňů, drastický chlad může zabít během několika krátkých minut. Pittovo oblečení do chladného počasí jej dokázalo ochránit před pouhou zimou, ale chlad z vichřice z něj přímo vysával tělesné teplo.

Giordino seděl dole ve strojovně mezi dvěma motory a vychutnával si to málo tepla, jež dokázal do sebe vstřebat z výfukových topných těles a větráků chladičů. Byl silně znepokojený tím, jak Pitt může přežít, dokud teplota motorů nepoklesne. Dorozumívání již nebylo možné. Ječící vítr znemožňoval styk pomocí hlasu.

Příštích několik minut bylo těch nejdelších, jaké Pitt kdy prožil. Nikdy takový chlad nepoznal. Měl pocit, jako by jím vítr přímo procházel a při své cestě jej uvnitř rozřezával. Civěl na ručičky ukazatelů teploty motoru a viděl, že klesají mučivě pomalu. Krystaly ledu narážely do čelních skel jako nekonečný roj. Hnaly se dovnitř dveřmi řídicí kabiny a rychle zahalily Pitta a přístrojovou desku bílým ledovým povlakem. Topné těleso se již nedokázalo vyrovnat s mrazivým vzduchem a vnitřní strana předního skla se rychle pokryla námrazou, zatímco stěrače zvenčí byly brzo uvězněné v houstnoucí pokrývce ledu. Neschopen vidět přes volant před sebe, Pitt seděl zcela bez hnutí, zatímco se bílý příval svíjel kolem něj. Měl pocit, jako by jej polykal nějaký přízrak s tisíci drobnými zoubky.

Zaťal zuby, aby mu nejehtaly. Bojovat se silami, jež zdaleka nemohl ovládat, a uvědomovat si, že by mohl být zodpovědný za záchranu miliard životů, nebylo příjemné, ale pohánělo ho to, aby snesl ten skučící vítr a bodající led. Co jej nejvíce děsilo, byla vyhlídka na to, že sjede do rozsedliny, kterou nebylo možné uvidět dříve, než bylo příliš pozdě. Bylo by rozumné, kdyby zpomalil na šnečí tempo a vyslal Giordina napřed, aby vyzkoušel led, ale kromě toho, že by riskoval život svého přítele, stálo by je to drahocenný čas, což byl přepych, který si nemohli dovolit. Jeho znečitlivělá pravá noha se už nedokázala pohybovat nahoru a dolů na plynovém pedálu, takže jej udržoval pevně stlačený dole, kde namísto přimrzl k podlaze.

Jejich jízda napříč oním ošidným a zrádným ledovým polem se změnila na mrazivý zlý sen.

Neexistoval mezní bod návratu. Znamenalo to buď dokončit poslání, nebo zemřít. Skučící běsnění ledové bouře nejevilo žádné známky toho, že by mělo polevit. Pitt si konečně setřel z přístrojové desky sílící ledové obložení. Ručičky teploměrů teď pomalu

opouštěly červené pásmo. Ale kdyby on a Giordino chtěli dosáhnout svého cíle bez dalšího přerušení, ručičky by musely poklesnout o dalších deset stupňů.

Byl jako slepec ve světě slepých. Dokonce mu byly odepřeny hmatové dojmy. Ruce a nohy mu zmrtvěly a ztratil v nich veškerý cit. Měl pocit, že tělo mu již nepatří a odmítá reagovat na jeho příkazy. Shledával, že je skoro nemožné dýchat. Ta krutá zima mu spalovala plíce. Houstnutí krve, chlad prosakující kůží, palčivá bolest, jež trýznila tělo navzdory izolaci jeho oblečení, to vše ho zbavovalo síly. Vůbec nevěděl, že by člověk mohl tak rychle zemřít mrazem. Nepoddat se a nenařídít Giordinovi, aby zavřel dveře, vyžadovalo soustředěné úsilí vůle. Jeho rozhořčení vůči selhání bylo stejně silné jako ten příšerný vítr.

Pitt civěl již předtím zubaté s kosou do tváře a vykašlal se na ni. Pokud ještě dýchal a byl schopen jasně uvažovat, měl pořád šanci. Kdyby se jen utišil ten vítr! Věděl, že bouře dokážou zmizet tak rychle, jak se zrodí. Proč se nemůže utišit tato? Nevzýval nikoho, jen sebe sama. Rozprostřela se nad ním děsivá prázdnota. Vidění kolem kraje očí se mu zatmívalo, a přesto se ty otravné ručičky nevrátily do rozsahu normální teploty.

Neutěšoval se žádnými nadějnými představami. Věřil sám sobě, Giordinovi, a také ve štěstí. Všemohoucí se mohl dostavit rovněž, jestliže sympatizoval. Pitt si ani v nejmenším nepřál přivítat onen svět s otevřenou náručí. Vždycky se domníval, že ho budou muset odvléci buďto andělé nebo démoni, a on bude bojovat až do konce. Porota se ještě neshodla, zda jeho dobré vlastnosti převažují ty špatné. Jedinou nepopíratelnou a nespornou skutečností bylo, že k té záležitosti měl málo co říci a v několika minutách se měl mrazem proměnit v kostku ledu.

Měla-li nepřízeň osudu nějaký účel, Pitt neměl ponětí, co to bylo. Někde za tím vším přešel od existence pouhého smrtelníka k jakémusi člověku vně sebe samého. Jeho mysl byla dosud jasná, dosud schopná zvážit nepříznivý poměr sil a jeho následky. Odsunul od sebe onu temnou noční můru, jež se kolem něj stahovala. Trápení a neblahé tušení již pro něj nic neznamenaly. Odmítal se smířit s

nevyhnutelným koncem. Jakákoli myšlenka na smrt se mu stala odpudivou a prázdnou.

Bezmála podlehl neodolatelnému instinktu vyzvracet se do ručníku a vzdát to, ale zatvrdil se, že vydrží dalších deset minut. V jeho mysli nebylo nikdy pochyb o tom, že on a Giordino to spolu dotáhnou až do konce, ani na chvíli ji neovládla panika. Zachránit motory, zachránit sebe, a potom zachránit svět. Takové bylo pořadí naléhavosti. Setřel si jinovatku z brýlí a uviděl, že ručičky na měřidlech klesaly rychleji a kvapně se blížily ke své normální provozní teplotě.

Ještě dvacet vteřin, říkal si, a pak dalších dvacet. Jakže byl ten starý popěvek, „Devadesát devět pivních láhví na stěně“? Poté se dostavila úleva a jásavá radost, když teploměry znovu ukazovaly normální teplotu.

Nebylo zapotřebí volat průlezem dolů na Giordina ve strojovně. Ten malý Ital vycítil, kdy nastal pravý čas, tím, že letmo položil svou ruku na vršek chladiče. Prudce zabouchl dveře, čímž zabránil v přístupu strašné síle větru a ledu, ale ne dříve, než otočil vypínači vnitřních topných těles, až pokud to šlo. Nato se vrhl nahoru do řídicí kabiny a hrubě odtáhl Pitta od volantu.

„Pro tu věc jsi už udělal dost,“ řekl znepokojeně, když spatřil Pitta tak blízko smrti z podchlazení. „Pomůžu ti dolů do strojovny, kde se můžeš zahřát.“

„Sněžný křižník...“ stěží zašeptal Pitt skrze své zmrzlé rty. „Nenechej ho sjet z cesty.“

„Nezatěžuj se tím. Dokážu toho mechanického mastodonta řídit zrovna tak dobře jako ty.“

Poté co Pitta umístil na podlahu mezi velké diesellovy motory, kde se zase mohl ohřát, Giordino vylezl zpátky do ledové řídicí kabiny, posadil se za volant a zařadil jedničku. Do šedesáti sekund se s tím úžasným vozidlem opět řítit vpřed bouří rychlostí čtyřiceti kilometrů v hodině.

Vytrvalé klepání diesellových motorů, které znovu hladce běžely, bylo pro Pittův sluch více než hudba, bylo symbolem obnovené naděje. Za celý svůj život nepocítil nikdy nic tak příjemného, jako bylo teplo vycházející z motorů a vstřebávané jeho naplň zmrzlým

tělem. Krev se mu brzy zředila a znovu proudila v žilách, a on si dovolil ten přepych, že půl hodiny prostě odpočíval, zatímco Giordino držel volant.

Téměř chorobně si začal lámat hlavu: přistála už ta zvláštní vojenská jednotka? Zbloudili a umírali její členové ve stejné sněhové vichřici?

LETADLO MCDONNELL Douglas C-17, natřené barvou uhlové šedi a až na malou americkou vlaječku na svislém stabilizátoru zcela bez označení, se vznášelo nad mořem perlově bílých mračen, zakrývajících zářivý led Antarktidy, jako obří neopeřený pterodaktyl nad druhohorní krajinou.

Kapitán vojenského letectva Lyle Stafford se při přeletu na tím zamrzlým kontinentem cítil ve své pilotní kabině docela jako doma. Normálně létal sem a tam mezi městem Christchurch na Novém Zélandě a americkými polárními stanicemi roztroušenými po Antarktidě a převážel vědce, vybavení a zásoby. Pro tuto cestu byli nečekaně nuceni nastoupit do služby, aby letecky dopravili spěšně shromážděný útočný tým k Rossovu ledovému šelfu a vysadili jej nad důlním zařízením podniku Destiny Enterprises.

Stafford vypadal spíše jako ředitel tiskového oddělení než jako pilot. Šedivějící vlasy měl úhledně zastřížené, pro úsměv nešel daleko, a vždy se dobrovolně nabízel, že vypomůže armádním a dobročinným organizacím vojenského letectva. Při většině letů si četl knihu, zatímco jeho druhý pilot poručík Robert Brannon, dlouhonohý Kalifornan, jemůž kolena dosahovala málem k bradě, když se posadil, se staral o řízení a přístroje. Téměř zdráhavě sjel pohledem od své knihy *Einsteinovy studie* od Craiga Dirgoa ven postranním okénkem a poté na displej globálního polohovacího systému.

„Je čas se vrátit zpátky do práce,“ oznámil a odložil knihu stranou. Otočil se a usmál se na majora Toma Clearyho, jenž byl usazený na stoličce za piloty. „Je skoro čas začít s předběžným dýcháním, majore, a přizpůsobit se kyslíku.“

Cleary zíral ven předním sklem nad pilotovou hlavou, ale jediné, co viděl, byla souvislá vrstva mračen. Předpokládal, že neviděný cíp Rossova ledového šelfu se rýsuje před letounem a pod ním. „Jak jsme na tom s časem?“

Stafford kývl hlavou směrem k přístrojové desce. „Budeme nad místem vašeho vysazení za jednu hodinu. Jsou vaši muži připravení a netrpěliví?“

„Připravení možná, ale stěží bych je popsal jako netrpělivé. Všichni už jednou skákali z tryskového letadla ve výšce deset tisíc pět set metrů, ale ne když letělo rychlostí šest set padesát kilometrů v hodině. Jsme zvyklí na pocit, že letoun zpomalí, dříve než se spustí plošina.“

„Lituji, ale nemohu vás dopravit blíž, pomaleji a níž,“ pravil Stafford účastně. „Vtip pro vás a vaše muže je v tom, že přistanete na ledě, aniž by se vaše padáky objevily ve vzduchu. Mé příkazy mi stanoví zcela jasně, abych provedl svůj rutinní zásobovací let do McMurdoova průlivu podle svého normálního letového plánu. Proklouzl jsem tak těsně, jak jsem se jen odvážil, aniž bych vyvolal podezření. Za těchto okolností budete muset šikovně přeplachtit šestnáct kilometrů k vaší cílové zóně, hned za bezpečnostní oplocení.“

„Vítr vane od moře ve váš prospěch,“ vyslovil se Brannon.

„Vrstva mračen také pomůže,“ pravil Cleary pomalu. „A mají-li funkční radarový systém, jeho obsluha bude muset mít dva páry očí, aby nás objevila ihned v okamžiku, kdy seskočíme, dokud nerozvineme své padáky.“

Stafford provedl malou změnu kurzu a nato řekl: „Nezávidím vám, majore. Vyskočit z příjemně zatepleného letadla do ledového proudu vzduchu o teplotě minus třicet osm stupňů nebude nic příjemného.“

Cleary se usmál. „Aspoň jste mě nepočastoval tou otřepanou starou průpovídkou o ‚seskoku z dokonale dobrého letadla‘. Vážím si toho.“

Všichni se chvíli smáli tomu vtipu pro zasvěcené mezi profesionály. Celá desetiletí piloti obvykle parašutistům kladli otázku: „Proč skáчете z dokonale dobrého letadla?“ Běžnou

odpovědí Clearyho obvykle bylo: „Až bude existovat dokonale dobré letadlo, potom zanechám seskoků.“

„Co se týká chladu,“ pokračoval Cleary, „naše elektricky vyhřívané termální obleky nám zabrání se proměnit v rampouchy, zatímco budeme sestupovat do teplejší nadmořské výšky.“

„Ta mračna se také táhnou až do výšky tří set metrů nad zemí, takže po většinu cesty budete klesat naslepo, jelikož vaše kompasy a přístroje GPS budou neúčinné,“ řekl Brannon.

„Moji muži jsou na tohle dobře vycvičení. Klíčem k úspěšnému průnikovému seskoku ve vysoké výšce a se zpožděným otevřením padáku je vyskočit proti větru na správné souřadnici sítě a mít všechny muže s rozevřeným padákem relativně ve stejné výšce.“

„Vysadíme vás se vši parádou, ale nebude to žádná hračka.“

„To ne,“ pronesl vážně Cleary. „Jsem si jist, že v první minutě po seskoku z letadla si budeme přát, abychom místo toho padali do ohnivého pekla.“

Stafford znovu zkontroloval přístrojovou desku. „Potom co vy a vaši muži skončíte s předběžným dýcháním, snížím tlak v kabině. Okamžitě pak předám dvacetí- a desetiminutové výstrahy vám a své posádce. Až budeme šest minut od místa seskoku, vyrozumím vás přes palubní telefon. Ve zbývajících dvou minutách spustím plošinu.“

„Dohodnuto.“

„V poslední minutě,“ pokračoval Stafford, „spustím znovu poplašný zvon. Poté, až budeme přímo nad místem seskoku, rozsvítím zelené světlo. Při rychlosti letu, jakou poletíme, se jako skupina budete muset dostat rychle ven.“

„To přesně je naším záměrem.“

„Přeji vám hodně štěstí,“ řekl Stafford, otočil se na svém sedadle pilota a potřásl majorovi rukou.

Cleary se slabě pousmál. „Díky za svezení.“

„Bylo nám potěšením,“ pravil Stafford upřímně. „Ale doufám, že to nikdy nebudeme muset udělat znova.“

„Já také.“

Cleary povstal a napřímil se, opustil kokpit a odešel na zád' do prostorného nákladového prostoru letadla. Oněch šedesát pět mužů

sedících uvnitř bylo skupinou lidí s vážnou tváří, vyhlížejících zarputile a naprosto klidně, když se vzalo v úvahu to nepředvídatelné velké nebezpečí, s nímž se měli střetnout. Byli mladí a jejich věk se pohyboval od dvaceti do dvaceti čtyř let. Nebyl zde slyšet smích ani neplodné hovoření, žádné reptání ani stěžování. Jeden jako druhý byli pohrouženi do kontrolování a překontrolování své výstroje. Tvořili směsici nejskvělejších bojovníků Ameriky, okamžitě danou spěšně dohromady ze zvláštních jednotek nejbližší Antarktidě, jež byly na protidrogových operacích po celé Jižní Americe. Tým SEAL vojenského námořnictva, členové elitní armádní Delta Force a průzkumný tým námořní pěchoty... coby smíšená skupina tajných válečníků mající úkol nepodobající se žádnému, jaký kdy byl vymyšlen.

Jakmile Bílý dům zalarmoval Pentagon, jediná věc, které se jim nedostávalo, byl čas. Na cestě sem ze Spojených států byla větší zvláštní vojenská jednotka, ale tu v zátocě Okuma neočekávali další tři hodiny, což byl interval, jenž by se mohl ukázat jako příliš opožděný a mající katastrofální následky. Varování admirála Sandeckera nebylo přijato s nadšením ani hlavními poradci prezidenta, ani náčelníkem štábu branných sil. Zpočátku si nikdo netroufal brát ten neuvěřitelný příběh vážně. Teprve když Loren Smithová a různí vědci podpořili naléhavou žádost o zásah, byl prezident natolik přesvědčen, aby nařídil Pentagonu vyslat zvláštní ozbrojenou jednotku, která by zastavila rychle se blížící katastrofu.

Letecký útok raketami byl rychle vyloučen kvůli naprostému nedostatku zpravodajských informací. Bílý dům a Pentagon si také nemohly být naprosto jisty, že by se neocitly v pěkné kaši se světem za to, že zničily nevinný závod a stovky jeho zaměstnanců. Rovněž si nemohly být jisty přesným umístěním velitelského střediska pro zničení Země. Pokud věděly, mohlo být ukryté v podzemní ledové komoře na kilometry vzdálené od vlastního zařízení. Spojené velení rozhodlo, že útok vedený lidskou posádkou poskytuje nejlepší vyhlídku na úspěch bez mezinárodních protestů v případě, že by pochybilo.

Ti muži seděli na svých těžkých batozích, měli na sobě padáky a zabývali se dokončením kontrol prováděných velitelem seskoku.

Batohy měli plné nouzové výzbroje a munice pro nový Spartan Q-99 Eradicator, což byla pětikilová smrtící ničivá zbraň, která v sobě sdružovala automatickou brokovnici ráže dvanáct, automatickou pušku ráže 5,56 mm s dalekohledem a velkorážní hlavní uprostřed, jež pálila malé střely mající účinek podobný šrapnelu, které při sebemenším nárazu explodovaly se smrtícími následky. Rezervní zásobníky, náboje do brokovnice a šrapnelové střely vážily téměř deset kilogramů a muži je nesli v břišních tornách zavěšených kolem pasu. Horní patka břišní torny v sobě měla navigační desku doplněnou námořním kompasem Silva a digitálním výškoměrem, přičemž obojí bylo pro parašutistu jasně viditelné, když se klouzavým letem snášel pod svým padákem.

Kapitán Dan Sharpsburg vedl armádní Delta Force, zatímco poručík Warren Garnet velel průzkumnému týmu námořní pěchoty. Poručík Miles Jacobs a jeho tým SEAL, který již přišel na pomoc NUMA na ostrově St. Paul, byl rovněž součástí útočného oddílu. Tato sdružená skupina byla pod velením Clearyho, veterána zvláštních jednotek, který byl na dovolené se svou manželkou v Krugerově národním parku v Jižní Africe, když byl odtamtud okamžitě bleskurychle odvolán, aby se ujal velení tohoto elitního nouzového útočného oddílu. Poprvé v americké historii se samostatné zvláštní jednotky spojily, aby bojovaly jako jeden útvar.

Při tomto posláním měl každý muž poprvé vyzkoušet nový padákový systém zvaný MT-1Z neboli Zulu. Při aerodynamické jemnosti v poměru čtyři ku jedné dokázal padák uletět čtyři metry vodorovně na každý metr sestupu, což byla výhoda, kterou ocenily všechny tři týmy.

Cleary si pečlivě prohlížel dvě řady mužů. Jemu nejbližší důstojník Dan Sharpsburg pokývl a zeširoka se usmál. Ten duchaplný rusovlasý člověk s drsným smyslem pro humor a starý přítel byl jedním z těch mála, co se fakticky těšili na ten sebevražedný seskok. Dan se celá léta „honil“ za letadly a dosáhl funkce vojenského instruktora volného pádu na prestižní vojenské škole volného pádu zvláštních jednotek americké armády v arizonské Yumě. Když nebyl pryč na nějaké misi či tréninku, Dana bylo možné

nalézt, jak čistě pro zábavu provádí s civilisty skydiving, seskoky se zpožděným otevřením padáku.

Cleary měl předtím sotva čas, aby se zběžně podíval na služební záznamy Jacobse a Gameta, ale věděl, že byli těmi nejlepšími z nejlepších, jaké pro posílání zvláštních jednotek vychovalo vojenské námořnictvo a námořní pěchota. Ačkoli byl starým příslušníkem armády, dobře věděl, že členové týmu SEAL a průzkumného týmu námořní pěchoty patřili mezi nejskvělejší bojovníky na světě.

Jak se tak díval od tváře k tváři, pomyslně si, že jestliže přežijí seskok a klouzavý let k cílovému místu, budou muset bojovat s bezpečnostní jednotkou Wolfových. Bylo mu řečeno, že je to dobře vyzbrojená a dobře vycvičená malá armáda žoldnéřů, z nichž mnozí sloužili u stejných jednotek jako jeho tým v letadle. Ne, došel Cleary k závěru, tohle nebude žádná legrace.

„Za jak dlouho?“ zeptal se stručně Sharpsburg.

„Za necelou hodinu,“ odpověděl Cleary, prošel podél řady mužů a upozornil na to Jacobse a Gameta. Poté se postavil doprostřed sjednocených bojovníků a dal jim závěrečné pokyny. Každý z nich si nesl v kapse svého termálního obleku satelitní letecké snímky, které měli studovat, jakmile se vrhnou do prostoru a otevrou své padáky. Jejich cílovým místem přistání bylo velké ledové pole hned u důlního zařízení, jehož nerovný a hrbolatý terén jim poskytne nepatrnou ochranu, až se po seskoku budou přeskupovat. Další částí plánu byl útok na hlavní inženýrské středisko, kde bylo podle všeho umístěno řízení onoho soudného dne. Zkušené vojenské mozky usoudily, že by došlo k menším ztrátám na životech, kdyby dosedli a zaútočili zvenčí, spíše než přistáli ve spleti budov a antén, jakož i strojních a elektrických zařízení.

Ke spolupráci mělo dojít, jakmile by každá jednotka byla na zemi a shromáždila se k útoku. Kdokoli z nich by se při přistání zranil, musel by trpět zimou a museli by se s ním zabývat později, potom co by ono zařízení bylo zajištěno a veškeré systémy či vybavení, jež byly určeny k oddělení ledového šelfu, zničeny.

Spokojený, že každý muž věděl, co se od něj očekává, Cleary přešel k zadní části nákladového prostoru a vzal si na sebe svůj padák a batoh. Potom si nechal od jednoho ze Sharpsburgových

mužů udělat celkovou důkladnou kontrolu svého parašutistického vybavení, s důrazem na svůj kyslíkový dýchací přístroj pro dlouhý pád.

Nakonec se zády opřel o zavřenou nakládací rampu na podlaze a zamával rukama, aby se mu dostalo pozornosti od mužů. Od této chvíle bude komunikace s celým útočným týmem vedena signály rukou a paží, což představovalo běžný operační postup. Až do seskoku bude hlasová komunikace probíhat jedině mezi Clearym, Sharpsburgem, Jacobsem a Gametem v kokpitu. Jakmile opustí letoun a budou pod padákem, každý muž se bude moci dorozumívat individuálními vysílačkami Motorola na bezpečných frekvencích.

„Pilote, tady je velitel seskoku.“

„Rozumím, majore,“ ozval se Staffordův hlas. „Jste připraveni vyrazit?“

„Důkladná kontrola vybavení dokončena. Předběžné dýchání kyslíku zahájeno.“

Cleary se posadil na prázdnou sedačku a bedlivě si prohlížel své muže. Zatím šlo všechno dobře, skoro příliš dobře, pomyslí si. Tohle je chvíle, kdy se potají přihradá nějaký z Murphyho zákonů, a Cleary se neměl k tomu, aby panu Murphymu poskytl vůbec nějakou příležitost. Potěšilo jej, když viděl, že muži jsou plně ve střehu a připraveni.

Pod šedými leteckými přilbami z gentexu měli kapuce, aby získali dodatečnou ochranu před drsnými teplotami pod bodem mrazu. K přilbám měli připevněné ochranné brýle Adidas Galeforce se žlutými skly do mlhy a zatažené oblohy. Byly vytaženy nahoru a ponechávaly tak oči mužů viditelné Clearymu a technikovi, kteří v nich pátrali po známkách nedostatku kyslíku v těle. Topné jednotky v jejich tepelných oblecích byly aktivovány, a každý muž zkontroloval svého souseda, aby se ujistil, že veškerá jeho výstroj byla řádně uspořádána a na svém místě. Závěsná lana a nosné pásy byly strategicky ovázané kolem oblečení a výstroje každého z mužů, aby se zabránilo tomu, že jim budou odervány velkým nápořem vzduchu, očekávaného při jejich opuštění rampy.

Když si zkontrolovali své vysílačky, aby si potvrdili, že každý z nich vysílá a přijímá, Cleary povstal a přešel do blízkosti uzavřené

rampy. Když se znovu obrátil čelem ke své útočné jednotce, uviděl, že všichni muži mu věnovali svou plnou pozornost. Ještě jednou tedy dal vztyčeným palcem ruky znamení nejbližšímu muži po své levici, že vše je v pořádku.

V PILOTNÍ KABINĚ ZATÍM kapitán Stafford pečlivě studoval svůj počítačem stanovený kurz a naprogramovaný cíl, přičemž se v mysli soustřeďoval na vysazení mužů čekajících na zádi přesně nad cílem, což by jim poskytlo největší pravděpodobnost přežití. Jeho prvotním zájmem bylo nevyslat je o deset sekund dříve ani o pět sekund příliš pozdě a roztrousit je tak všechny po zamrzlé krajině. Vypnul automatického pilota a předal řízení Brannonovi tak, aby nedošlo k odklonu od jeho pozice a načasování. Stafford přepnul na palubní telefon a promluvil skrze svoji kyslíkovou masku k Brannonovi. „Odchylte se o jeden stupeň, a přijde jim to draho.“

„Dopravím je nad cíl,“ řekl Brannon sebejistě, „ale vy je musíte dopravit *na* něj.“

„Nemáte žádnou důvěru v navigační schopnosti vašeho velitele letadla? Styďte se.“

„Prosím tisíckrát o prominutí, kapitáne.“

„To už je lepší,“ pravil Stafford velkoryse. Přepnul na palubní telefon v nákladovém prostoru. „Majore Cleary, jste připraveni?“

„Potvrzuji příjem,“ odvětil Cleary stručně.

„Posádka, jste připraveni?“

Členové posádky, mající na sobě nosný postroj připojený k nákladovým připevňovacím kruhům a přenosný kyslíkový přístroj, stáli asi metr před rampou ve dvou řadách proti sobě.

„Seržant Hendricks připraven, kapitáne.“

„Desátník Joquin připraven, pane.“

„Dvacetiminutová výstraha, majore,“ oznámil Stafford. „Snižování tlaku v kabině zahájeno.“

Hendricks a Joquin opatrně postoupili těsně k rampě, pečlivě si přitom naváděli kotvící lana své výstroje, řídili se vším na seznamu a

připravovali se na to, co se mělo záhy stát jedním z nejneobvyklejších úkolů jejich vojenské kariéry.

Jak se v kabině snižoval tlak, muži cítili, jak teplota klesá dokonce uvnitř uzavřeného ochranného prostoru jejich elektricky vyhřívaných, termálních výsadkářských kombinéz. Vzduch se sykotem unikal z nákladového prostoru, jak se pomalu vyrovnával s venkovní atmosférou.

Čas rychle plynul. A potom se z palubního telefonu ozval Staffordův hlas.

„Majore, desetiminutová výstraha.“

„Potvrzuji příjem.“ Následovala pauza, pak se Cleary uštěpačně zeptal: „Můžete nám tady vzadu trochu přitopit?“

„Neříkal jsem vám to?“ odpověděl Stafford. „Až opustíte letadlo, budeme potřebovat led na koktejly.“

Příští dvě minuty si Cleary v mysli probíral plán průniku do onoho důlního zařízení. Kombinovali prvky seskoku z velké výšky se zpožděným otevřením padáku se seskokem z velké výšky s okamžitým otevřením padáku, aby možnost svého odhalení snížili na minimum. Plánovalo se, že tým seskočí volným pádem do výšky 7 500 metrů, otevře si padáky, shromáždí se ve vzduchu a snese se k cílové přistávací zóně.

Sharpsburgova jednotka Delta Force seskočí jako první, těsně následovaná Jacobsem a jeho oddílem SEAL, a poté Gametem a jeho průzkumným týmem námořní pěchoty. Cleary bude posledním člověkem, který seskočí, aby měl přehled o svých mužích a byl v tom nejvýhodnějším postavení pro udávání oprav kurzu. Sharpsburg bude Matka husa, což byl termín, jímž se označoval vedoucí parašutista. Potom budou v řadě následovat všechna „housátka“. Kam půjde Sharpsburg, půjdou také oni.

„Šest minut do seskoku,“ ozval se Staffordův hlas a přerušil Clearyho myšlenky.

STAFFORDOVY OČI se upíraly na monitor počítače napojeného na nově instalovaný fotosystém, jenž odhaloval zemi skrze mraky v

udivujících podrobnostech. Brannon zacházel s tím velkým letounem tak něžně, jako by to bylo dítě, a jeho kurz zůstával skálopevně na čáře, jež se táhla napříč monitorem a na níž malý kroužek označoval cíl seskoku.

„K čertu s příkazy!“ vydal ze sebe pohrdavě Stafford.
„Brannone!“

„Pane?“

„Při jednodominutové výstraze snižte rychlost našeho letu na indikovaných 135 uzlů. Dám těm chlapům co největší naději na přežití. Až seržant Hendricks ohlásí, že vyskočil poslední muž, zvýšte rychlost na dvě stě uzlů.“

„Nezachytí pozemní radar Wolfových snížení naší rychlosti?“

„Spojte se na volné frekvenci rádiem s McMurdoovou stanicí. Potom jim řekněte, že máme potíže s motorem, budeme muset snížit rychlost a opozdit se s příletem.“

„To není špatná záminka,“ připustil Brannon. „Jestliže nás na zemi sledují, neměli by mít žádný důvod k tomu, aby tu historku nezbaštili.“

Brannon začal vysílat a oznámil ten podvodný trik každému, kdo naslouchal. Poté ukázal na číslice míhající se na obrazovce počítače a ukazující přibližující se cíl seskoku. „Brzy budou zbývat dvě minuty.“

Stafford přikývl. „Začněte *velmi pohnutě* snižovat rychlost. Při jedné minutě do seskoku, hned potom, co dám znamení zvonem, snižte rychlost letu na 135 uzlů.“

Brannon ohnul prsty jako pianista a usmál se. „Budu hrát na škrticí klapky jako při koncertě.“

Stafford se přepojil na palubní telefon v nákladovém prostoru. „Dvě minuty, majore. Seržante Hendricksi, začněte otevírat rampu.“

„Rampa se otevírá,“ ozval se mu Hendricksův vyrovnaný hlas.

Stafford se obrátil na Brannona. „Ujmu se řízení. Vy se vypořádejte s těmi škrticími klapkami, abych se mohl soustředit na načasování seskoku.“

Potom co si vyslechl to sdělení, Cleary vstal a přešel na levou stranu rampy; záda si udržoval otočená k jedné straně trupu, tak aby měl volný výhled na své muže, výstražná světla pro seskok a na

rampu. Obloukem zvedl a napřáhl svou pravou paži, jejíž dlaň obrátil nahoru kolmo od sebe. Toto byl povel k tomu, aby vstali.

Muži se zvedli ze svých sedadel a vestoje si znovu kontrolovali výtažná lanka a výstroj a upravovali si těžké batohy, které si nesli vzadu pod hlavním padákem. Obrovská rampa se začala pomalinku otevírat a umožnila tak, aby se nákladovým prostorem přehnal prudký nápor mrazivého vzduchu.

Následující vteřiny mýjely nelidsky pomalu.

Pevně odhodláni se rukama v rukavicích chopili ocelových kotevních vodicích lan, aby získali oporu vůči obrovskému náporu větru, který očekávali po úplném otevření rampy, a zároveň jimi byli naváděni, když se pohybovali k okraji rampy, aby provedli svůj seskok. Přestože si letmo vyměnili sebejisté pohledy, bylo to, jako by své kamarády kolem sebe neviděli. Nebylo zapotřebí slov k popsání toho, co zažijí, jakmile se rampa otevře a oni po hlavě skočí do tak chladného vzduchu, že se to vymykalo všem představám.

V PILOTNÍ KABINĚ se Stafford obrátil k Brannonovi. „Ujmu se teď řízení, abych se mohl soustředit na načasování. Ty škrticí klapky jsou vaše.“

Brannon zvedl obě ruce. „Celé letadlo je vaše, kapitáníčku.“

„Kapitáníčku? Kapitáníčku?“ opakoval Stafford, jako by mu to působilo bolest. „Nemůžete mi prokázat aspoň trošinku respektu?“ Poté zapnul palubní telefon na zádi. „Jednominutová výstraha, majore.“

CLEARY NEPOTVRDIL PŘÍJEM. Ani nemusel, neboť poplachový zvon jednou zazvonil. Dal tedy další signál pravou paží přímo do strany v úrovni ramen, dlaní vzhůru, a poté ji v lokti ohnul, až se jeho ruka dotýkala přilby, čímž dal rozkaz, aby se muži přesunuli na záď a ti vpředu se zastavili na metr od závěsů rampy. Stáhl si dolů na oči své ochranné brýle a potichu začal odpočítávat

sekundy zbývající do seskoku. Náhle vycítil, že něco nebylo, jak má být. Letoun znatelně zpomaloval.

„Rampa je otevřená a zajištěná, kapitáne,“ informoval Hendricks Stafforda.

Seržantův hlas Clearyho překvapil. Okamžitě si uvědomil, že zapomněl odpojit svůj sdělovací kabel ze zdířky palubního telefonu.

Cleary dal mužům rukou a paží signál, kterým jim naznačil, že do seskoku zbývá patnáct vteřin. Oči měl upřené na červené varovné světlo. Tým šedesáti pěti mužů byl nyní seskupený do těsně sevřené skupiny, v níž si to Sharpsburg trůnil jen několik centimetrů od okraje rampy.

Když přestalo blikat karmínově červené varovné světlo a rozzářilo se pronikavě zelené seskokové světlo, Cleary současně ukázal na otevřenou rampu.

Poručík Sharpsburg se vrhl po hlavě z letadla, jako by jej zasáhl elektrický šok, a odletěl do mračny zahalené prázdnoty. S roztaženými pažema a nohama byl zahánán z dohledu tak rychle, jako by jej vymrštila obří pružina. Jeho tým byl sotva metr za ním, když byl rovněž pohlcen mraky, a po něm okamžitě následoval Jacobs se svým týmem příslušníků SEAL. Pak přišel na řadu Garnet se svými členy námořní pěchoty. Když poslední z nich překročil okraj rampy, vyskočil Cleary a vzápětí zmizel.

Dlouhou chvíli Hendricks a Joquin stáli a civěli do bílého zapomnění, neschopni uvěřit tomu, čeho byli právě svědky. Skoro jakoby v transu promluvil Hendricks do palubního telefonu ve své kyslíkové masce: „Kapitáne, jsou pryč.“

BRANNON NEZTRÁCEL ČAS při přidávání plynu, dokud přístroje měřící rychlost letu neukazovaly dvě stě uzlů, tedy polovinu cestovní rychlosti letadla C-17. Dveře nákladového prostoru byly zavřené a kyslíkové zařízení v něm doplněné. Staffordovým dalším úkolem bylo přepnout na bezpečnou frekvenci a poslat velitelskému ústředí Spojených států v jižním Atlantiku rádiem hlášení, že seskok proběhl podle plánu. Poté se obrátil na Brannona.

„Doufám, že se jim to podaří,“ pravil tiše.

„Jestliže ano, bude to proto, že jste je poslal ven do proudu vzduchu, jehož síla je o dobrých čtyři sta kilometrů za hodinu menší než při naší normální cestovní rychlosti.“

„Jen proboha doufám, že jsem je neobětoval,“ pronesl bez nejmenšího soucitu Stafford. „Ale vystavit je takovému prudkému náporu větru se zdálo být rozsudkem smrti.“

„O tom se s vámi nebudu přít,“ odvětil Brannon ponurým hlasem.

Stafford si zhluboka povzdechl, když opět zapnul automatického pilota. „Dál už za to nezodpovídáme. Shodili jsme je přesně na místě.“ Nato se odmlčel a zadíval se do zlověstných bílých mračen, jež se hnala kolem čelního skla a zcela zakrývala výhled. „Modlím se, aby se všichni dostali bezpečně dolů na zem.“

Brannon se na něj úkosem podíval. „Nevěděl jsem, že jste zbožný člověk.“

„Pouze během traumatických chvilí.“

„Dolů to zvládnou,“ řekl Brannon s pocitem optimizmu. „Peklo by se mohlo rozpoutat, teprve až dosednou na zem.“

Stafford zavrtěl hlavou. „Nechtěl bych jít proti těm chlapům, co právě seskočili. Vsadím se, že jejich útok bude procházkou parkem.“

Stafford neměl nejmenší ponětí, jak velice se mylil.

MUŽ OBSLUHUJÍCÍ RADAR v budově velitelství bezpečnostní služby poblíž řídicího centra zvedl telefon, když pozorně sledoval čáru, která dokola prohledávala obrazovku radaru. „Pane Wolfe, máte chvílku času?“

O několik minut později vkročil Hugo Wolf rázně do malé setmělé místnosti, zaplněné elektronickými zařízeními. „Ano? O co jde?“

„Pane, to americké zásobovací letadlo náhle snížilo rychlost.“

„Ano, jsem si toho vědom. Naše vysílačka od nich zachytila vzkaz, ve kterém se říká, že mají potíže s motorem.“

„Myslíte si, že by to mohla být válečná lest?“

„Uchýlili se ze své dráhy letu?“ zeptal se Hugo.

Obsluha radaru zavrtěla hlavou. „Ne, pane. Letadlo je od nás šestnáct kilometrů.“

„Nevidíte na radaru nic jiného?“

„Pouze obvyklé rušení během ledové bouře a bezprostředně po ní.“

Hugo položil operátorovi ruku na rameno. „Sledujte jeho kurz, abyste se ujistil, že se nevrátí, a dávejte si dobrý pozor na nepřátelský průnik z moře či ze vzduchu.“

„A co za námi, pane?“

„No tak, kdo si myslíte, že by měl sílu přejít přes ty hory nebo podstoupit namáhavou cestu přes ledový šelf uprostřed ledové bouře?“

Operátor pokrčil rameny. „Nikdo. Určitě nikdo, kdo je člověkem.“ Hugo se zazubil. „Přesně tak.“

GENERÁL VOJENSKÉHO LETECTVA Jeffry Coburn položil telefonní sluchátko zpátky na své místo a podíval se na druhý konec dlouhého stolu ve velitelské místnosti hluboko pod Pentagonem. „Pane prezidente, major Cleary a jeho spojené velení opustili letadlo.“

Spojení velitelé a jejich poradci byli usazeni v části podlouhlé místnosti připomínající divadlo, jejíž masivní stěny byly pokryté obrovskými monitory a obrazovkami, na nichž byly k vidění armádní základny, lodi vojenského námořnictva a vojenská letiště po celém světě. Současný stav lodí na moři a vojenských letadel ve vzduchu byl ustavičně sledován, obzvláště velké transporty narychlo přepravující shromážděné zvláštní jednotky ze Spojených států.

Na jedné obrovské obrazovce, umístěné na protější stěně, byla montáž ze snímků důlního zařízení Destiny Enterprises v zátoce Okuma, pořízených teleobjektivem. Snímky v montáži nebyly brané z nadsledu, nýbrž se zdálo, že jsou dané dohromady a vytvářejí představu, potom co byly pořízeny z letadla několik kilometrů stranou od onoho zařízení. Nebylo zde žádné zobrazení shora, protože armáda neměla žádné špionážní průzkumné satelity, jež by

obíhaly nad jižním pólem. Jediné přímé rádiové spojení s útočným týmem Clearyho pocházelo od civilního komunikačního satelitu, jenž byl spojený s Pentagonem a používaný výzkumnými polárními stanicemi Spojených států na Rossově ledovém šelfu.

Na další obrazovce byl prezident Dean Cooper Wallace, šest členů jeho kabinetu a tým jeho blízkých poradců, kteří všichni seděli kolem stolu v chráněné místnosti hluboko pod Bílým domem. Ředitelé CIA a FBI, Ron Little a Ken Helm, byli rovněž přítomni na přímé lince s velitelskou místností, spolu s členkou Kongresu Loren Smithovou, která byla pozvána kvůli své důvěrné znalosti Destiny Enterprises. Zatímco oni působili jako poradci prezidenta ve věci, které bylo dáno krycí jméno Projekt apokalypsa, admirál Sandecker seděl se spojenými veliteli v Pentagonu a působil tam jako poradce.

„Kolik času zbývá, generále?“ zeptal se prezident.

„Jedna hodina čtyřicet dvě minuty, pane,“ odpověděl generál Amos South, náčelník spojeného velení. „To je ta doba, jak nám vědci tvrdí, kdy přílivové proudy vrcholí, aby oddělily ledový šelf a zanesly jej ven na moře.“

„Jak moc přesná je tahle informace?“

„Dalo by se říci, že je ze spolehlivého pramene,“ odvětila Loren. „Časový rozvrh prozradil sám Karl Wolf a potvrdili ho naši špičkoví glaciologové a odborníci na nanotechnologii.“

„Od té doby, co lidé admirála Sandeckera pronikli do Wolfovy organizace,“ vysvětloval Ron Little, „shromáždili jsme značně více informací o tom, co Wolfovi nazývají projektem Valhalla. To vše znamená, že dělají přesně to, čím hrozí, když odřezávají Rossův šelfový ledovec a narušují rotační rovnováhu Země, aby tak způsobili posun pólů.“

„Čímž uvedou do pohybu nepředstavitelně ničivou pohromu,“ dodala Loren.

„My v FBI jsme došli ke stejnému závěru,“ řekl Helm, aby podpořil Littlea. „Požádali jsme odborníky v oboru nanotechnologie, aby si prostudovali fakta, a všichni souhlasí. Wolfovi jsou vědecky a technicky schopni provést takovýto nepředstavitelný čin.“

Prezident se upřeně díval do monitoru na generála Southa. „Pořád říkám, pošlete tam raketu a zastavte to šílenství dříve, než se to dá do pohybu.“

„Pouze jako poslední možnost, pane prezidente. Spojení velitelé a já důrazně trváme na tom, že je to příliš riskantní.“

Do diskuze vstoupil velitel námořních sil, admirál Morton Eldridge. „Jeden z našich letounů vybavený radarovými odposlouchávacími systémy dorazil na místo. Podali nám již zprávu, že důlní zařízení Wolfových má špičkové radarové vybavení, které by mohlo zjistit raketu přilétající z letadla či nedaleké ponorky s výstražnou dobou tří minut. To je víc než dost času na to, aby se zalarmovali a zpanikařili tak, že by ten vypínač soudného dne zapnuli dříve, což je situace, která by mohla odlomit či neodlomit ledový šelf. Je tu opět riziko, které je přinejlepším chabou spekulací.“

„Jestliže, jak říkáte,“ pravil Wallace, „je jejich radarové zařízení hodnoceno jako špičkové, nebyli již zalarmováni vaším letounem a signály, které vysílá?“

Admirál Eldridge a generál Coburn si vyměnili zmatené pohledy, předtím než Eldridge odpověděl. „Poněvadž je to vysoce tajné, je známo jen několika vyvoleným, že naše nové radarové varovné systémy jsou fakticky nezjistitelné. Náš letoun s radarovým odposlechem je pod horizontem. My dokážeme usměrnit naše signály tak, abychom porozuměli jejich, ale oni nedokáží nalézt naše ani jim porozumět.“

„Kdyby náš pozemní oddíl nebyl schopný proniknout bezpečnostní obranou Wolfových,“ pravil South, „potom tam samozřejmě jako poslední možnost pošleme raketu z naší jaderné útočné ponorky *Tucson*.“

„Je už na svém místě v Antarktidě?“ otázal se Wallace nevěřicně.

„Ano, pane,“ odvětil Eldridge. „Šťastná shoda okolností. Byla na průzkumné plavbě ke shromáždění údajů o ledě, když úspěšně zničila ponorku Wolfových, která páčila na výzkumnou loď *Polar Storm* patřící NUMA. Admirál Sandecker mě včas upozornil, abych ji poslal do zátoky Okuma před závěrečným odpočítáváním.“

„A co letadla?“

„Ve vzduchu jsou dva bombardéry Stealth, a za další hodinu a deset minut začnou kroužit ve vzdálenosti sto padesát kilometrů od toho zařízení,“ odpovéděl Coburn.

„Takže jsme kryti ze vzduchu i z moře,“ řekl Wallace.

„To souhlasí,“ potvrdil generál South.

„Jak dlouho bude trvat, než major Cleary a jeho jednotka začnou s tím útokem?“

South pohlédl letmo vzhůru na obrovské digitální hodiny na jedné stěně. „V závislosti na povětrnostních podmínkách a oblačnosti by si to teď měli plachtit směrem k svému cíli a přistát v několika minutách.“

„Obdržíme podrobnou zprávu o tom útoku?“

„Máme přímé spojení s pozemními komunikacemi majora Clearyho přes satelit, který slouží našim polárním stanicím na pólu a v McMurdoově průlivu. Ale poněvadž jeho muži budou v příští hodině neobyčejně zaměstnaní a možná se i dostanou do nepřátelské palby, nepovažujeme za moudré do jejich pozemního spojení zasahovat nebo je přerušovat.“

„Pak nám nezbývá nic jiného, než čekat a naslouchat,“ pronesl Wallace bezděčně.

Po jeho slovech se rozhostilo ticho. Nikdo v obou velitelských místnostech mu neposkytl odpověď.

Po delší chvíli si zašeptal: „Bože, jak jsme se vůbec dostali do takové kaše?“

JAK SI TO SVIŠTĚL RYCHLOSTÍ přes dvě stě kilometrů v hodině hustě vrstevnatým mlžným závojem mračen z výšky 10 500 metrů, Cleary roztáhl paže a obrátil se čelem k tomu, o čem mohl pouze předpokládat, že to byla zem, jelikož oblačný příkrov skryl veškeré stopy po horizontu. Jeho mysl bojkotovala mrazivý nápor vzduchu, jenž jej pohlcoval, a on se soustředil na udržování stabilní polohy svého těla. V duchu si připomněl, aby jednoho dne osobně poděkoval Staffordovi za to, že zpomalil to letadlo. Bylo to gesto, které útočnému týmu poskytlo téměř dokonalé podmínky pro seskok v pevně stmelené skupině a umožnilo jejím členům dosáhnout ustálenou polohu, aniž by stovky metrů nekontrolovatelně padali. Taková situace by týmy rozptýlila na vzdálenost několika kilometrů a učinila by proniknutí soudržné a neporušené bojové složky takřka nemožným.

Pohnul levým zápěstím až na několik centimetrů od svých ochranných brýlí, čímž se mu číselník výškoměru MA2-30 dostal dobře do výhledu. Rychle klesal pod výšku 9900 metrů. Vzhledem k nízké hustotě vzduchu v této výšce očekával, že se jeho rychlost značně zvýší.

Cleary se soustředil na to, aby si zachoval směr, který byl v čase seskoku 180 stupňů od kurzu letounu C-17, a okamžitě bedlivě zkoumal vzduch kolem sebe, aby objevil známky po ostatních mužích ve volném pádu. Prolétl hustou vrstvou vlhkosti a ucítil, jak mu pichlavé kroupy bodají do přední části těla, obličejové masky a ochranných brýlí. Asi dvanáct metrů po své pravé straně stěží zahlédl v šedé prázdnotě záblesky několika vysoce intenzivních světél podobných světlůškám.

Ta světla byla připevněná k vršku gentexové přílby každého z mužů a paprsek jejich světla směřoval dozadu. V tomto směru byla nastavená jako ochranné opatření, aby varovala muže padajícího přímo na druhého při roztažení jeho padáku.

Chvíli si lámal hlavu, jestli snad nesekočili podle nesprávných souřadnic. Nyní na tom sotva záleželo. Byli vysláni do bojové akce. Budťo byli k cílové zóně přistání po větru, nebo ne. Byla to šance padesát na padesát. Pouze jeho důvěra ve Staffordovy letecké schopnosti mu dodávala zdravou dávku optimizmu.

V těch vteřinách mezi chvílí, kdy se kapitán Sharpsburg vrhl po hlavě dolů z rampy a Cleary jej následoval, upadl mezní bod návratu v zapomnění. Podíval se dolů do vzdušného prostoru přímo pod sebou a nikoho nespapřil. Následně si zkontroloval svou výšku. Blížil se k hranici 8400 metrů.

Plán vyžadoval, aby muži padali volným pádem do výšky 7500 metrů, otevřeli si padáky, shromáždili se ve vzduchu a klouzavým letem se snášeli k cílové zóně přistání. Nepatrně před dosažením této výšky bude muset každý muž započít s postupem pro rozevření padáku. To znamenalo, že si připraví vzdušný prostor a vyklene co nejdokonaleji tělo, poté učiní a udrží zrakový kontakt s hlavním výtažným lankem napravo na vnější straně své parašutistické výstroje. Dalším krokem bude pevně uchopit a zatáhnout za výtažné lanko a ověřit si pro jistotu přes pravé rameno, že se jeho padák řádně rozvinuje. Bude potřebovat tři sta metrů operační výšky, aby se mu hlavní padák otevřel přesně v sedmi a půl tisících metrech.

Stranou v dálce nyní uviděl více světél podobných světluškám, bylo jich deset, možná dvanáct. Jak pronikali do nižších výšek, vrstva mračen řídla a viditelnost se zvyšovala. Clearyho výškoměr ukazoval 7800 metrů. Racionální úvahy skončily a léta tréninku nabyta vrchu. Cleary jednal bez zaváhání rozhodně, a když postupně prováděl akci, tiše si opakoval rozkazy. Vyklenout se, podívat se, natáhnout se, zatáhnout, kontrolovat, kontrolovat a zase kontrolovat.

Clearyho hlavní padák MT-IZ se rozvinul v téměř dokonalé poloze a kurzu, měkce, hladce a bez sebenepatrnějšího náznaku toho, že jej zpomalil z rychlosti letu 240 kilometrů v hodině rovnou dolů

na bezmála nulu. Byl nyní zavěšený pod svým plně vzdutým vrchlíkem a unášený větrem jako strnulá loutka.

Zvuk větru skučícího kolem něj ustal, jako by někdo vypnul dunící stereofonní ampliony. V reproduktorech sluchátek uvnitř jeho gentexové přilby to zapraskalo statickou elektřinou, a Cleary poprvé od té doby, co vykročil z rampy, zřetelně uslyšel své dýchání přes kyslíkovou masku. Okamžitě zvedl hlavu a úzkostlivě zkoumal každý čtvereční centimetr vrchlíku svého padáku kvůli jakékoli známce poškození, včetně nosných lan od místa jejich úchyty až po závěsné šňůry.

„Čaroději, tady je Plechovka, žádám běžnou kontrolu, přepínám,“ ozval se ze sluchátek rádia hlas poručíka Gameta. Každý muž mohl komunikovat přes hrdelní mikrofony připevněné bezpečným způsobem k vysílačkám Motorola.

Cleary odpověděl a zároveň začal s kontrolou dorozumívání, jež používala identifikační volací znaky pro členy podskupin. „Všem týmům, tady je Čaroděj, nahlaste postupně své postavení, přepínám.“ V důsledku nedostatečné viditelnosti nemohl Cleary vidět celou skupinu. Pro podrobnosti musel spoléhat na velitele svých podskupin.

Kapitán Sharpsburg odpověděl jako první. „Čaroději, tady je Lev. Čelní družstvo mám ve výšce šest tisíc devět set metrů. Také mám na dohled všechny své muže až na dva. Zůstávám na příjmu, abych výsadek dovedl k cíli.“ Výsadek minil tým mužů seskakujících současně v řadě za sebou.

„Slyším a rozumím, Lve,“ potvrdil příjem Cleary.

„Čaroději, tady je Hastroš,“ ohlásil se Jacobs. „Jsem v sedmi tisících dvou stech metrech a mám v dohledu všechny své muže. Přepínám.“

Garnet od námořní pěchoty byl další na řadě. „Čaroději, tady je Plechovka. Mám na dohled všechny své muže až na jednoho.“

„Rozumím, Plechovko,“ řekl Cleary.

Když natáhl vzhůru ruce, Cleary pevně uchopil řídicí táhla levé a pravé závěsné šňůry, současně s nimi škul a rozvinul brzdné padáky, čímž učinil vrchlík padáku plně schopným snosu. Pocítil nápor zrychlení, jak vrchlík nabíral rychlost. Reproductory v

Clearyho sluchátkách hučely zvuky členů týmů, kteří se hlásili svým příslušným velitelům. V duchu si znovu probíral události, jež před nimi ležely. Jestliže byl útočný tým vysazený na správných souřadnicích, měli by přistát uprostřed velkého otevřeného prostoru na ledě v blízkosti bezpečnostního oplocení toho důlního zařízení. Tamní terén jim umožňoval bezpečný úkryt a utajení, v němž se mohli zformovat a provést závěrečnou kontrolu výzbroje, předtím než by zaujali útočnou pozici.

Jak padák nabíral rychlost, lehce pociťoval vítr ženoucí se kolem něj, což byla známka toho, že cestoval s převládajícími větry, a ne proti nim. Ve výšce 5700 metrů se vrstvy mračen rozevěly a odhalily tak úplně bílou rozlohu zamrzlé antarktické krajiny. Vrchlíky padáků se před ním táhly v klikaté schodovité řadě a jejich světla připomínající světlušky vypadala jako šňůra vánočních světel zavěšených nad prázdným obzorem.

Náhle jej zavolal Garnet. „Čaroději, tady je Plechovka. Chybí mi jeden muž, opakuji, chybí jeden muž, přepínám.“

Zatraceně! pomyslně si Cleary. Šlo to až moc hladce, a teď se do toho vložil pan Murphy se svými zákony, aby je zbavil jakéhokoli pocitu bezpečí.

Cleary se nezeptal na jméno toho chybějícího muže. Nebylo to zapotřebí. Jestli mu něco selhalo a odhodil svůj hlavní padák, měl by být někde dole pod parašutistickým výsadkem směřujícím ke shromaždišti, zavěšený pod svým rezervním padákem. Na to, že by se ten muž zabil pádem, nebylo ani pomyšlení. To se vůbec stávalo zřídkakdy. Jakmile však dosáhne země, ten postrádaný muž se bude muset spolehnout na své schopnosti, aby přežil, dokud nebude možné vyslat pátrací tým, potom co bude zajištěné ono zařízení.

Jedinou starostí Clearyho bylo vybavení toho muže. „Plechovko, tady je Čaroděj. Jakou výzbroj nesl s sebou ten muž?“

„Čaroději, postrádáme jednu kompletní demoliční soupravu a dvě LAW, přepínám.“

To nebylo dobré. LAW byla lehká protitanková zbraň, silné jednorázové palné zařízení, jež dokázalo zlikvidovat obrněné vozidlo. Dva muži si předtím každý na sebe vzájemně naložili po jedné LAW, takže ještě dvě byly v rezervě. S demoliční soupravou to

bylo kritické. Obsahovala patnáct kilogramů plastické trhaviný Č-4, rozbuškovou šňůru a časové zapalovače. Kdyby narazili na zátarasy či opevnění, naléhavě by tu soupravu potřebovali. Ze všech mužů, které mohli ztratit, proklínal Cleary, to musel být zrovna ten, co nesl jedinou demoliční soupravu a dvě LAW.

No budiž. „Čaroděj všem jednotkám. K cíli je třináct kilometrů. Zhasněte všechny světlušky a udržujte v maximální tichosti rádiové spojení. Co nejvíce semkněte výsadek. Čaroděj končí.“

Zbýval jim jen patnáctiminutový let padákem k cílové zóně přistání. Cleary si zkontroloval čas na hodinkách. Stále vedli závod s časem a měli ho jen málo nazbyt. Doufal, že ten chybějící muž nebyl zlým znamením. V příští půlhodině se mohlo pokazit nesčetně věcí. Nemohli si dovolit ztratit dalšího muže a životně důležité vybavení. Vítr v zádech je pěkně poháněl vpřed. Cleary se podíval před sebe a dolů, spokojený, že jejich schodovitá formace byla sevřená a nový model padáků překonával veškeré očekávání stran plachtění a stability. Jejich plánem bylo dostat se nad cílovou zónu přistání ve výšce 150 metrů.

Důlní zařízení se přibližovalo. Občasnými skulinami v mracích bylo možné rozpoznat detaily budov. Nyní se nacházeli ve výšce 2400 metrů a dostávali se do fáze operace, v níž budou nejzranitelnější, předtím než se dostanou bezpečně na zem.

Ve 2100 metrech měl Cleary pocit, že něco nebylo v pořádku. Ztrácel rychlost letu. Jeho padák se začal vydouvat a třepetat bočním větrem, jenž se sem přihnál bůhví odkud. Intuitivně natáhl ruce vzhůru po táhlech upevněných na zadní straně předních závěsných šňůr. Byly od vyvažovacích plošek padáku, jež zvětšovaly úhel jeho náklonu tak, aby čelil bočnímu větru.

„Čaroději, tady je Lev. Máme tu hrozný boční vítr.“

„Potvrzuji příjem, Lve. Mám ho tu ve své výšce také. Všem jednotkám: používejte vyvažovací plošky a udržujte kurz.“

Cleary pohlédl dolů a uviděl, že se pod ním krajina pohybuje mnohem pomaleji než předtím. V šesti stech metrech se bohudík opět zvedl vítr v zádech a boční vítr se utišil. Pečlivě si prohlížel to důlní zařízení kvůli nějakému pohybu nebo činnosti. Na zemi se vše zdálo být normální. Obláčky bílého dýmu prozrazovaly, kde z vnitřku

budov zařízení unikal teplý vzduch a vypouštěná pára. Celé to zařízení vyhlíželo zdánlivě mírumilovně.

Konečně Cleary uslyšel vzkaz, ve který doufal.

„Čaroději, tady Lev. Těsně jsem minul bezpečnostní oplocení a mám na dohled cílovou zónu přistání. Jsme skoro na místě určení.“

„Potvrzuji příjem, Lve,“ odvětil Cleary s úlevou.

Pozoroval, jak se čelní jednotka výsadku posunula mírně doprava. Připravovali se na závěrečný úsek sestupu vedoucí po větru, přičemž se chystali stočit proti větru a přistát. Sharpsburg, který je vedl, se natočil kolmo ke směru snosu. Seskupení padáků bezprostředně za ním následovalo jeho příkladu a obrátilo se ve stejném pomyslném bodě na obloze jako Sharpsburg.

„Čaroději,“ ohlásil se Lev, aniž se obtěžoval s identifikací, „máme výšku sto padesát metrů a připravujeme se na cílový seskok.“

Cleary neodpověděl. Nebylo třeba. Sledoval, jak první padák přistál na cíl a splaskl, následovaný druhým a pak třetím. Když muži přistáli, odhodili co nejvíce výstroje a spěšně zaujali obranné postavení.

Z výše sto padesáti metrů nyní Cleary pozoroval, jak Jacobsův tým SEAL přesně napodobil přistání týmu Delta. Dále přišel na řadu Garnet a jeho příslušníci námořní pěchoty. Když byl teď přímo nad pomyslným bodem obratu, trhl za levé táhlo a sto metrů se klouzavě stácel o devadesát stupňů, načež ten manévr opakoval, dokud nebyl čelem proti větru. Cítil, jak se mu opírá do těla a zpomaluje pohyb padáku vpřed. Poté Cleary uvedl obě táhla do středové polohy a pozorně sledoval zamrzlou půdu společně se svým výškoměrem.

Rychle se dostal na výšku šedesát metrů. Země se prudce přibližovala, aby se s ním setkala. Za hranicí pětáctýřiceti metrů uvolnil táhla, čímž se zcela dostal do volného letu. Potom, spoléhaje se na své odborné znalosti a zkušenosti, Cleary stáhl táhla zcela dolů, dokud nebyla na doraz, a dotkl se zamrzlého povrchu Antarktidy tak lehce, jako by sestoupil z okraje chodníku.

Rychle si rozepnul nosný postroj a odhodil na zem parašutistický systém, který jej bezpečně donesl k jeho cíli. Poté poklekl a připravil si svůj Spartan Q-99 Eradicator, který nabíl k okamžitému použití a zajistil ho.

Garnet, Sharpsburg a Jacobs mu byli do třiceti sekund po boku. V krátkém čase se seřadili, zkontrolovali si svou polohu a učinili poslední přípravy k pohybu směrem k řídicímu centru onoho zařízení. Poté co dal poslední pokyny Sharpsburgovi, jenž by řídil útočný tým, kdyby Cleary byl zabit nebo těžce raněn, upřeně se zadíval dalekohledem na ono zařízení svým polním dalekohledem. Když neuviděl žádnou známku obranné činnosti, Cleary nařídil týmům, aby se takticky rozvinuly, a sám zůstal uprostřed průzkumné hlídky.

VÍTR NEBYL OCHOTEN se utišit a snažil se zůstat při životě tak dlouho, až mu již nezbyla žádná síla. Poté byl tentam a ponechal na slunci, aby proměnilo poslední větrem hnané ledové krystaly na prach ze třpytivých diamantů. Ponuré šedé světlo ustoupilo modré obloze, jež se vrátila, zatímco si Sněžný křižník vytrvale razil cestu vpřed napříč ledovým šelfem. Ukázalo se, že ten stroj je pořádný vytrvalec. Jeho motory šly bezvadně, kola se probíjela sněhem a ledem, a on sám se během té záludné prudké sněhové vichřice ani jednou nezastavil, ani v ní neuvízl. Nebýt tlumeného zvuku jeho výfuku, ticho, jež se rozprostřelo nad pustým ledovým šelfem, se podobalo zapomnění.

Když se konečně zahřál od motorů, Pitt se cítil připravený znovu čelit realitě. Převzal volant od Giordina, který našel v úložném prostoru koště a použil ho, aby smetl ledovou námrazu z předních skel. Jejich stěrače, uvolněné ze svého ledového sevření, pak dokončily setření skel dočista. V dálce se zhmotnilo Rockefellerovo pohoří a vyvstalo jim nad předkem vozidla. Byli již velmi blízko.

Pitt ukázal rukou na řadu černých šmouh na obzoru zalitém sluncem, nepatrně stranou po své levici. „Tam leží důlní závod Wolfvých.“

„Vedli jsme si dobře,“ řekl Giordino. „Nemohli jsme v průběhu té bouře sjet více jak kilometr a půl z našeho původního směru pohybu.“

„Zbývá ujet ještě dalších pět či šest kilometrů. Měli bychom tam být za dvacet minut.“

„Chystáš se jim neohlášené proniknout na večírek?“

„To by nebyl chytrý tah vůči armádě bezpečnostních stráží,“ odvětil Pitt. „Vidíš tamten nízký skalní výběžek vyčnívající z ledu, který se šikmo stáčí k úpatí té hory?“

„Vidím ho.“

„Můžeme jet podél něj z dohledu toho ohrazeného prostoru a použít jej, aby nás ty poslední tři kilometry kryl.“

„Mohli bychom to snadno dokázat,“ pravil Giordino, „jestliže nezpozorují naše výfukové plyny.“

„Drž mi palce,“ řekl Pitt a ušklíbl se.

Opustili velkou ledovou pláň Rossova ledového šelfu a přejeli na zem pokrytou ledem. Jeli pak podél té skalní vyvýšeniny, jež se táhla dolů z hory jako obří jazyk, a drželi se pod jejím vrcholkem z dohledu důlního pozemku, zatímco se stále přikrádali blíže. Brzy projížděli pod čnicími šedými skalními útesy s pruhy ledu visícími z jejich hřebenů jako zamrzlé vodopády, modrozeleně se třpytící v zářivém slunci. Cesta, kterou se dali po úpatí hory, nebyla hladká, nýbrž posetá hrboly.

Pitt přeřadil Sněžný křižník na dvojku, aby vyšplhal přes řadu nízkých pahorků a mělkých údolí. Ten statný stroj snadno překonával nerovný terén a jeho široká kola bez námahy pohybovala tou velkou masou nahoru a dolů po svazích. Jeho zrak přelétl podesáté v deseti minutách po přístrojové desce. Měřidla teploty ukazovala, že pomalé rychlosti při vysokých otáčkách za minutu způsobily, že se dieselovy motory opět přehřívaly, ale tentokrát mohli nechat dveře otevřené, aniž by trpěli v důsledku blizardu.

Míjeli právě ústí úzkého uzavřeného kaňonu, když Pitt nečekaně Sněžný křižník zastavil.

„Co se děje?“ zeptal se Giordino a upřel oči na Pitta. „Vidíš něco?“

Pitt ukázal skrze přední sklo směrem dolů. „Stopy ve sněhu vedoucí do toho kaňonu. Ty mohly udělat pouze pláště pneumatik motorových saní.“

Giordinův zrak sledoval Pittův natažený prst. „Máš dobré oči. Ty stopy jsou stěží viditelné.“

„Blizzard je měl zakrýt,“ řekl Pitt, „ale jsou stále vidět, protože to vozidlo, co je udělalo, tu muselo projet, právě když končila bouře.“

„Proč by měly motorové sáně jet nahoru do slepé rokle?“

„Že by zde byl další vstup na důlní pozemek?“

„To by docela dobře mohl být.“

„Máme to zjistit?“

Giordino se zeširoka usmál. „Umírám zvědavostí.“

Pitt otočil volantem až na doraz a ostře stočil Sněžný křižník do kaňonu. Útesy se zlověstně zdvíhaly nad roklí a jejich výška narůstala, až sluneční světlo bledlo, čím hlouběji zajížděli do vnitřku hory. Naštěstí nebyly zákruty a ohyby tak ostré a Sněžný křižník byl schopen hbitě vézt svůj velký objem kolem nich a skrz ně. Pittovou jedinou starostí bylo, že nenajdou nic než skalní stěnu, a potom budou muset couvat s vozidlem kaňonem, jelikož zde nebylo dost místa na otočení. Čtyři sta metrů od ústí kaňonu Pitt zabrzdil vozidlo před neporušenou stěnou z ledu.

Byl to slepý konec. Jejich mysl zaplavilo zklamání.

Oba sestoupili ze Sněžného křižníku a tupě zírali na svislou ledovou plochu. Pitt upřel zrak dolů na stopy, jež se táhly vzhůru kaňonem a končily u té stěny. „Zápletka se komplikuje. Ty motorové sáně odsud nemohly vycouvat.“

„Určitě ne, aniž by udělaly druhou řadu stop,“ poznamenal Giordino.

Pitt popošel dál, dokud jeho obličej nebyl jen pár centimetrů od ledu, zastínil si dlaněmi oči, aby mu do nich nevnikalo světlo, a upřeně se zadíval na stěnu. Za ledovou překážkou mohl rozeznat matné stíny. „Něco tam uvnitř je,“ pravil.

Giordino se pozorně podíval a přikývl. „Je tady to místo, kde někdo řekne ‚Sezame, otevři se‘?“

„To je bezpochyby špatné heslo,“ řekl Pitt zamyšleně.

„Musí to být dobře metr silné.“

„Myslíš na totéž co já?“

Giordino přikývl. „Zůstanu tady venku na zemi a budu tě krýt svou puškou Bushmaster.“

Pitt se vyšplhal zpátky do Sněžného křižníku, zařadil zpátečku a zajel s vozidlem asi patnáct metrů dozadu, přičemž kvůli lepší přilnavosti udržoval jeho pneumatiky v otiscích vytlačených motorovými sáněmi. Chvilí zůstal stát, uchopil pevně volant do obou

rukou a zabořil se hluboko do sedadla pro případ, že by led prorazil předním sklem. Poté zařadil jedničku a sešlápl plynový pedál až k podlaze. Se řvoucím výfukem poskočil veliký mechanický obr kupředu, nabral rychlost a poté, když se rachotivě přehnal po zemi podél Giordinových nohou, prudce narazil do zamrzlé stěny.

Led se rozlétl a roztříštil na velkou záplavu třípytících se úlomků, jež se sesypaly na červený Sněžný křižník, podobné stejnému množství skleněných střepů ze spadlého křišťálového lustru. Ozval se zvuk nárazu a bylo to, jako by obr zaskřípal zuby. Zpočátku si Giordino myslel, že vozidlo asi bude muset narazit do té silné ztuhlé stěny několikrát, než ji prorazí, ale málem zůstal pozadu, když se prodralo skrz na první pokus a zmizelo na druhé straně. Hnal se za ním, v rukou držel zbraň a podobal se tak pěšákovi následujícího tank kvůli úkrytu.

Jakmile byl na druhé straně, Pitt zastavil Sněžný křižník a smetl si sklo z obličeje a hrudi. Velký kus ledu prorazil prostřední čelní sklo a těsně jej minul, předtím než dopadl na podlahu a roztříštil se. Na tváři a přes čelo měl řeznou ránu. Ani jedna z nich nebyla dost hluboká, aby vyžadovala sešití, ale vytékající krev způsobila, že vypadal, jako by byl vážně raněn. Vytřel si karmínovou červeň z očí do rukávu a porozhlédl se, aby viděl, kde se to Sněžný křižník zastavil.

Trčeli uvnitř ledového tunelu o velkém průměru a předeek vozidla měli pevně zaražený do zamrzlé stěny naproti roztříštěnému vchodu. Tunel vypadal v obou směrech opuštěný. Když nespatrił žádnou známku nepřátelství, Giordino se hnal ke Sněžnému křižníku a vyšplhal po žebříku do řídicí kabiny. Nalezl Pitta, škaredě se usmívajícího skrze masku z krve.

„Vypadáš zle,“ řekl a pokoušel se pomoci Pittovi ze sedadla řidiče.

Pitt ho jemně odstrčil. „Zdaleka to není tak zlé, jak to vypadá. Nemůžeme si dovolit ztrácet čas řádným ošetřením. Můžeš mě nouzově vylepšit pomocí té staré příruční lékárničky v kabině pro posádku. Mezitím navrhuji, abychom sledovali tunel směrem doleva. Pokud se nemýlím ve svém odhadu, dovede nás k důlnímu pozemku.“

Giordino věděl, že nemělo smysl o té sporné záležitosti pochybovat. Spustil se do kabiny pro posádku a vrátil se s přenosnou lékárníčkou, jež nebyla otevřená od roku 1940. Odstranil Pittovi z obličeje srážející se krev a pak mu řezné rány potřel antiseptikem oné doby, jódem. Palčivá bolest, jež následovala, přiměla Pitta docela hlasitě zaklít. Nakonec mu rány na kůži převážal. „Další život byl zachráněn schopnýma rukama doktora Giordina, chirurga Antarktidy.“

Pitt se podíval do tváře, jež se ukazovala v postranním zrcátku. Bylo na ní dost gázy a leukoplastů, aby se tím zakryla transplantace mozku. „Cos to udělal?“ zeptal se rozmrzele. „Vypadám jako mumie.“

Giordino předstíral uražený pohled. „Estetika nepatří mezi mé silné stránky.“

„Medicína také ne.“

Pitt šlápl na plyn a manévroval s mohutným vozidlem sem a tam, dokud nebyl schopný jej stočením vyrovnat k cestě tunelem. Poprvé stáhl okénko a zkoumal šířku tunelu. Odhadl, že vůle mezi ledem a hlavami kol a střechou vozidla nebyla širší než půl metru. Obrátil svoji pozornost k velké kulaté rouře, jež se táhla podél vnějšího oblouku tunelu spolu s malými trubkami vedoucími z jejího středu vertikálně do ledu.

„Co si o tom myslíš?“ řekl a ukázal na trubku.

Giordino sestoupil ze Sněžného křižníku, vtěsnil se mezi přední pneumatiku a trubku a položil na ni ruce. „Není to elektrická instalační trubka,“ oznámil. „Musí sloužit jinému účelu.“

„Jestli to je to, co si myslím...“ Pittův hlas se zlověstně ztišil.

„Část toho mechanismu k odlomení ledového šelfu,“ pravil Giordino a dokončil myšlenkový pochod svého přítele.

Pitt vystrčil hlavu z okénka a zahleděl se nazpět do dlouhého tunelu, jenž se táhl do dálky, ve které se ztrácel. „Musí vést od důlního pozemku dva tisíce dvě stě padesát kilometrů k protějšnému konci ledového šelfu.“

„Prorazit tunel, který se rovná vzdálenosti mezi San Franciskem v Kalifornii a Phoenixem v Arizoně, byl nepředstavitelný technický výkon.“

„Nepředstavitelný či ne,“ pravil Pitt, „Wolfovi to dokázali. Musíš si uvědomit, že je mnohem snazší prorazit tunel ledem než tvrdou skálou.“

„Co kdybychom jim do té linie vysekali spáru a zastavili jakýkoli aktivační program, který vytvořili k odštěpení ledového šelfu?“ zeptal se Giordino.

„Průlom by jej mohl odstartovat,“ odvětil Pitt. „Nemůžeme to riskovat, jedině když nám nezbude žádná jiná alternativa. Teprve tehdy se můžeme odvázat přerušit vedení.“

Tunel vyhlížel jako velká zející černá tlama. Až na tlumený svit slunce skrze silný led zde nebylo žádné osvětlení. Podél stropu se táhlo elektrické vedení s halogenovými žárovkami rozmístěnými od sebe po šesti metrech, ale proud musel být vypnutý v hlavní rozvodné skřínce, poněvadž světla byla potměnlá. Pitt rozsvítil dvě malá světla posazená na dolním předním konci Sněžného křižníku, zařadil rychlost a vyjel, přičemž svoji rychlost tunelem zvyšoval, dokud se nepohybovali rychlostí čtyřiceti kilometrů v hodině. Ačkoli to bylo tempo, které snadno udržel i cyklista, v úzkém prostoru tunelu se zdálo být krkolomnou rychlostí.

Zatímco se Pitt zaměřil na to, aby uchránil Sněžný křižník před odíráním o nesusoudný led, Giordino seděl na sedadle pro spolucestujícího. Pušku měl opřenou o jedno koleno a oči upřené tak daleko, jak jen přední světla mohla dosvítit, a dával pozor na nějakou známku pohybu či jakýkoli jiný předmět než zdánlivě nekonečnou rouru s protínajícími trubkami, jež vedly dolů do podlahy a skrze klenbu tunelu.

Neblahá skutečnost, že tunel byl opuštěný, naznačovala Pittovi, že Wolfovi a jejich dělníci opouštěli důlní zařízení a chystali se uniknout ke svým obřím lodím. Hnal Sněžný křižník tak rychle, jak jen byl schopen jet. Občas přitom stočil hlavy kol do ledových stěn a vyryl do nich rýhu, dříve než zase řídil vozidlo rovně. Strach mu počal kalit mysl. Ztratili příliš mnoho času přejetím ledového šelfu. Časový rozvrh, jímž se Karl Wolf chlubil na velvyslancově večírku v Buenos Aires, byl čtyři dny a deset hodin.

Ony čtyři dny uplynuly, právě tak jako osm hodin a čtyřicet minut, čímž zbývala pouhá hodina a dvacet minut, než Karl Wolf spustí soudný den.

Pitt odhadoval, že je od středu zařízení dělilo jeden a půl až dva a půl kilometru. On ani Giordino nedostali satelitní mapy rozmístění, takže nalézt řídicí centrum, až budou uvnitř, bude stejné jako rozluštit hádanku. Sužovaly jej otázky, zda dorazil tým zvláštní jednotky a byl úspěšný při likvidaci armády žoldáků. Ti budou nepochybně klást tvrdý odpor, protože Wolfovi jim určitě slíbili, že je i s jejich rodinami uchrání před katastrofou. Ať se na to díval jakkoli, to pomýšlení neskýtalo nadějnou představu.

PO DALŠÍCH OSMNÁCTI minutách projetých mlčky tunelem se Giordino shrbil dopředu a pohybem ruky ukázal před sebe. „Přijíždíme ke křižovatce.“

Pitt zpomalil Sněžný křižník, když dojeli ke křižovatce, od níž se do ledu táhlo pět tunelů. Těžkost rozhodování jej doháněla k šílenství. Čas jim nedovoloval učinit špatnou volbu. Vyklonil se znovu z postranního okénka a zkoumal zmrzlou podlahu tunelu. Stopy kol odbočovaly do všech tunelů, ale zdálo se, že nejhlubší koleje vedly do toho napravo. „Ten tunel napravo vypadá, že v něm byl nejsilnější provoz.“

Giordino seskočil ze Sněžného křižníku a zmizel nahoře v tunelu. Za pár minut se vrátil. „Asi o dvě stě metrů dál to vypadá, jako by tam tunel ústil do velké komory.“

Pitt krátce přikývl, otočil vozidlo a následoval stopy vedoucí do tunelu po své pravé straně. Začaly se objevovat podivné konstrukce uvězněné v ledu, neurčité a nerozeznatelné, ale s rovnými liniemi předmětů, jež byly vytvořené člověkem, spíše než aby byly výtvorem přírody. Jak již Giordino ohlásil, tunel se brzy rozšířil do rozlehlé komory, jejíž zakřivený strop byl pokryt ledovými krystaly, které visely dolů jako stalaktity. Světlo pronikající dolů několika otvory ve stropě osvětlovalo její vnitřek tajuplným jasnem. Výsledný dojem se zdál být nadpozemský, tajemný, nadčasový a podivuhodný. Pitt,

uchvácen pocitem posvátné úcty k tomu, co spatřil, pomalu zastavil Sněžný křižník.

Oba muži v úžasu zmlkli.

Nalézali se zaparkováni v něčem, co kdysi bylo hlavním náměstím, obklopeni budovami prastarého města, uzamčenými v ledu.

JAKMILE HO PŘESTAL KRÝT bezpečný příkrov ledové bouře a vítr se ztišil na pouhých osm kilometrů za hodinu, cítil se Cleary jako nahý, když se jeho bíle oděná jednotka rozvinula a začala postupovat směrem k důlnímu zařízení. Ke svému krytí využívali řady pahorků, jež se zdvíhaly jako velbloudí hrby, dokud nedorazili k vysokému plotu, jenž se táhl od úpatí hory k útesu nad mořem a kolem hlavního tábora.

Cleary neměl žádné předchozí informace o síle, jíž čelili jeho muži. O tom zařízení nebyly shromážděny jednoduše proto, že CIA je nikdy nepovažovala za hrozbu pro národní bezpečnost. Objev skutečné hrůzy onoho ohrožení na poslední chvíli neponechal vůbec žádný čas na tajné proniknutí, a právě tak tomu bylo s touto prostou bleskovou strategií. Byla to chirurgická akce, nekomplikovaná a vyžadující rychlé zakončení. Příkaz zněl: neutralizovat zařízení a deaktivovat systémy pro oddělení ledového šelfu dříve, než budou vystřídáni týmem speciální jednotky o síle dvou set mužů, jenž byl vzdálený pouze hodinu cesty.

Vše, co Clearymu sdělili, bylo, že bezpečnostní strážé Wolfových byli zocelení profesionálové, kteří přišli z elitních bojových jednotek po celém světě. Toto byla informace poskytnutá Národní mořskou a podmořskou agenturou – sotva tedy organizací mající praxi v provádění zpravodajské činnosti, dospěl Cleary k mylnému závěru. Byl přesvědčen, že jeho elitní jednotka dokáže zvládnout jakékoli nepřátele, na které narazí.

Netušil, že jeho malý oddíl byl poměrem jednoho muže na tři početně v nevýhodě.

Postupující ve dvou kolonách, dorazili k něčemu, co zprvu vypadalo jako jednoduchý plot. Ve skutečnosti to však byly dva ploty oddělené příkopem. Clearymu připadaly, jako by byly postavené před desítkami let. Byl tu starý nápis, jehož barva byla silně vybledlá, ale dosud se dal přeložit jako „Vstup zakázán“ v němčině. Byl vyroben z obyčejného drátěného pletiva a zakončen několika pletenci drátu, jehož ostny se již dávno staly neškodnými v důsledku silné vrstvy ledu. Kdysi byl o pár metrů vyšší než nyní, ale tvořily se u něj nánosy ledu, až mohl člověk lehce zvednout jednu nohu a překročit jej. Příkop se rovněž zaplnil a byl jen trochu víc než mělká zaoblená brázda. Druhý plot byl vyšší a dosud vyčníval dva metry nad sněhem, ale nepředstavoval žádné závažné riziko. Ztratili cenné minuty prostřiháváním drátů, než vstoupili na pozemek tábora. Cleary považoval za dobré znamení, že pronikli za jeho vnější hranici, aniž byli objeveni.

Jakmile byli uvnitř, zakrývala jejich pohyb řada budov bez oken. Cleary dal povel k zastavení. Zůstal stát, aby prozkoumal letecký snímek tábora o velikosti 38 x 45 centimetrů. Ačkoli si každou ulici a každou stavbu již vryl do paměti během letu z Kapského Města, právě tak jako Sharpsburg, Garnet a Jacobs, chtěl si srovnat označení na mapě s místem, kde prošli vnějším oplocením. Potěšilo ho, když viděl, že byli pouhých patnáct metrů od plánovaného místa průniku. Poprvé od té doby, co přistáli, přeskupili se a postoupili po ledě, promluvil do své vysílačky Motorola.

„Plechovko?“

„Potvrzuji příjem, Čaroději,“ ozval se chraplavý hlas poručíka Warrena Garneta.

„Tady se rozdělíme,“ řekl Cleary. „Víte, co se očekává od vás a vaší námořní pěchoty. Hodně štěstí.“

„Jdeme na to, Čaroději,“ potvrdil Garnet, jehož úkolem bylo, tak jak to bylo uloženo jeho výzvědnému týmu námořní pěchoty, zajistit závod na výrobu elektřiny a přerušit dodávku proudu do zařízení.

„Strašáku?“

Poručík Miles Jacobs od příslušníků SEAL vojenského námořnictva odpověděl rychle. „Slyším tě, Čaroději.“

Jacobs a jeho tým měli obejít závod a zaútočit na řídicí centrum ze strany obrácené k moři.

„Ty máš před sebou nejdelší cestu, Strašáku. Měl bys raději pohnout.“

„Jsme už napůl cesty tam,“ odvětil Jacobs sebejistě, když vyrazil spolu s příslušníky SEAL dolů po vedlejší cestě, jež vedla směrem k řídicímu centru.

„Lve?“

„Jsme připraveni tam vtrhnout,“ radostně odpověděl kapitán Sharpsburg z armádní Delta Force.

„Půjdu s vámi.“

„Těší nás mít s sebou starého praktika.“

„Vyrážíme.“

Nebylo žádné seřizování hodinek, žádný další hlasový kontakt, když se týmy rozdělily a postupovaly ke svým stanoveným cílům. Nebylo zapotřebí. Všichni věděli, co mají dělat, potom co byli instruováni o strašných následcích v případě, že by selhali. Cleary vůbec nepochyboval, že jeho muži budou bojovat jako démoni, nebo bez zaváhání zemřou, aby zabránili Wolfovým realizovat soudný den.

Pohybovali se lehce, téměř plynule v útočné formaci, dva muži deset metrů vpředu na každém boku a dva muži kryjící je zezadu. Každých padesát metrů se zastavili, padli na zem, nebo se skryli za čímkoli, co se naskytlo, zatímco Cleary zkoumal terén a kontroloval tým námořní pěchoty a příslušníků SEAL.

„Plechovko, hlas se.“

„Prostor je volný. Přibližujeme se na tři sta metrů od cíle.“

„Strašáku? Narazili jste na něco?“

„Kdybych si nebyl jist opakem, řekl bych, že to místo je opuštěné,“ odvětil Jacobs.

Cleary neodpověděl. Zvedl se ze své přikrčené polohy, když se Sharpsburg se svým týmem pohnul kupředu.

Při zběžném pohledu se to zařízení zdálo být jen ponuře střízlivým výtvozem. Cleary na něm neviděl nic zvláštního, ale potom v něm počala narůstat úzkost. Tábor se zdál být zcela opuštěný. Neukázali se v něm žádní dělníci a nepohybovala se tu

žádná vozidla. Bylo zde příliš poklidně. Celý vnitřek tábora byl zahalen do chladného, tajuplného ticha.

KARL WOLF SE POZORNĚ DÍVAL na řadu monitorů na velitelství bezpečnostních stráží na patře pod hlavním řídicím centrem. S pobaveným zájmem sledoval, jak Cleary a jeho útočné týmy postupovali po cestách komplexu.

„Nebude vám činit žádný problém zabránit jim v přerušení našeho načasovaného startu?“ zeptal se Huga, který stál hned vedle něj.

„Žádný,“ ujistil jej Hugo. „Předvídali jsme takový průnik mnohokrát a cvičili se na něj. Naše posily jsou na místě, barikády jsou vztyčeny a naše obrněné motorové sáně čekají na mé příkazy, aby vyjely do boje.“

Karl spokojeně pokyvoval hlavou. „Vedli jste si dobře. Nicméně je to elita amerických bojových oddílů.“

„Nedělej si starosti, bratře. Mí muži jsou právě tak dobře vycvičení jako ti Američané. Jsme v silné přesile a máme výhodu, že bojujeme na našem území. Síla překvapení je v náš prospěch, ne v jejich. Nemají podezření, že krácejí do pasti. A my můžeme cestovat podzemními technickými tunely zařízení, vynořit se uvnitř budov a napadnout je z boku a zezadu dříve, než si uvědomí, co se děje.“

„A tvoje celková strategie?“ otázal se Karl.

„Postupně je vtáhnout do izolovaného prostoru před řídicím centrem, kde je můžeme zničit, až se nám to bude hodit.“

„Naši předkové, kteří vybojovali tolik hrdinských bitev proti Spojencům, by na tebe byli hrdí.“

Hugo, zjevně potěšený komplimentem svého bratra, srazil paty a toporně se uklonil. „Je mi ctí sloužit Čtvrté říši.“ Poté zvedl hlavu a pozorně se zahleděl na monitory, přičemž studoval postup amerických bojových týmů. „Musím teď jít, bratře, a řídit naši obranu.“

„Na jak dlouho odhaduješ, že tvým mužům potrvá rozdrtit útočníky?“

„Na třicet minut, určitě ne víc.“

„To tobě a tvým mužům nezbude mnoho času, abyste dostihli letadlo a nastoupili do něj. Neopozdi se, Hugo. Vůbec si nepřejí tě tu s tvými odvážnými muži zanechat.“

„A přijít o náš sen stát se zakladateli statečného nového světa,“ pravil Hugo kurážně. „To nedopustím.“

Karl ukázal na digitální hodiny umístěné mezi monitory. „Od teďka za pětadvacet minut zapojíme systémy k automatickému oddělení ledového šelfu. Potom každý v řídicím centru odejde podzemním tunelem, který vede bezpečně pod bojištěm do ubytovacího zařízení dělníků. Odtamtud si vezmeme elektrická vozidla k leteckému hangáru.“

„My neselžeme,“ řekl Hugo s železným odhodláním.

„Pak tedy hodně štěstí,“ pravil Karl a vážně potřásl Hugovi rukou, předtím než se obrátil a vstoupil do výtahu, který jej měl dopravit do řídicí místnosti nahore.

CLEARY S TÝMEM LVA byl pouze sto padesát metrů od vchodu do řídicího centra, když se z jeho interkomunikačního zařízení ozval Garnetův hlas: „Čaroději, tady je Plechovka. Něco tady není v pořádku...“

V tom okamžiku zpozoroval Cleary barikádu blokující cestu do řídicího centra a uviděl tmavá ústí zbraní opírajících se o její vrchol. Otevřel ústa, aby zavolal, ale bylo příliš pozdě. Ohlušující salva vypálená ozbrojenými strážnými vybuchla před týmem Delta Force ze všech stran. Výstřely ze dvou set zbraní zaplavily zdi budov a odrážely se od nich, přičemž s ohlušujícím řevem rozrážely ledový vzduch.

Garnet a jeho námořní pěchota byli zachyceni na volném prostranství nechráněni, ale spustili krycí palbu a kryli se za vším, co mohli najít podél budov. Navzdory nemilosrdné palbě z mnoha zbraní postupovali vpřed směrem k elektrárně, dokud Gamet nerozpoznal barikádu z ledu. Bylo málem nemožné ji rozeznat proti bílému pozadí, dokud se k ní nepřiblížili na necelých sto metrů. Jeho

muži začali opětovat palbu a stříleli ze svých pušek Eradicator střepinové střely na ozbrojené strážné za barikádami.

Skoro ve stejném okamžiku se Cleary naproti řídicímu centru ocitl tváří v tvář témuž typu zdi z ledu a stejně prudké palbě jako Garnet. Vedoucí muž na levém boku Delta Force, bezbranný vůči intenzivní palbě, dostal kulku do kolena a stehna a šel k zemi. Sharpsburg, plazící se po břiše, popadl zraněného muže za boty a zatáhl jej za roh budovy.

Cleary se přikrčil pod schodištěm vedoucím do malého skladiště. Úlomky ledu mu přšely na ramena, když příval střel prudce zasáhl rampouchy visící ze střechy nad ním. Potom mu střela udeřila do jeho neprůstřelné vesty rovnou nad srdcem a způsobila, že zavrával nazpět živý, ale s bolestí na prsou, jako by mu do nich někdo bušil perlíkem. Seržant Carlos Mendoza, který byl nejlepším střelcem týmu, dal skrze teleskop své pušky vlákna vlasového kříže do roviny se strážným, který postřelil Clearyho, a stiskl kohoutek. Černá postava sebou trhla nahoru od vrcholu barikády a pak padla dozadu a zmizela. Seržant si potom vybral svůj příští cíl a zasypal jej ranami.

Další kulky bušily do střechy nad Clearym a rozsevaly úlomky ledu na sto různých směrů. Pochopil příliš pozdě, že Wolfův bezpečnostní oddíl byl připravený a očekával je. Ta opevnění byla navržena a vybudována právě pro takový útok. S bolestí přišel na to, že nedostatek řádných informací je zabíjel. Začínal si rovněž uvědomovat, že jejich útočná jednotka byla početně ve velké nevýhodě.

Cleary se proklínal za to, že spoléhal na neověřené informace. Proklínal Pentagon a Ústřední zpravodajskou službu, které odhadly Wolfův bezpečnostní oddíl na ne více než dvacet až pětadvacet mužů. Proklínal svůj nedostatek intuice a v zápalu okamžiku se proklínal za to, že učinil největší chybu ve svém vojenském životě – silně podcenil svého nepřitele.

„Plechovko!“ zakřičel do svého mikrofonu. „Ohlas svoji situaci!“

„Počítám, že šedesát či více nepřátel blokuje cestu před námi,“ odpověděl mu Garnet monotónním hlasem tak klidně, jako by popisoval krávy na pastvě. „Jsme pod silnou palbou.“

„Můžete si násilím zjednat průchod a zajistit elektrárnu?“

„Nemůžeme postupovat kvůli neobyčejně přesné palbě. Nečelíme žádným svátečním lidem od ochranky. Tihle vědí, co dělají. Můžeš poslat tým, aby nám ulevil od tlaku, Čaroději? Kdybychom se mohli spojit při napadení z boku, myslím, že bychom dokázali tu barikádu dobýt.“

„Zamítá se, Plechovko,“ odpověděl Cleary. Dobře věděl, že příslušníci průzkumného týmu byli elitou námořní pěchoty. Jestliže oni nebyli schopni postoupit, nebyl by schopen nikdo. „Také jsme zastaveni silnou palbou od nejméně osmdesáti nepřátel a nemůžeme poslat posilu. Opakuji, nemohu postrádat muže, aby vás podpořili. Dostaňte se z toho, jak nejlépe umíte, a spojte se se Lvem.“

„Rozumím, Čaroději. Teď se stahujeme.“

Gameta a jeho nekryté a nechráněné mariňáky zklamalo, když se dozvěděli, že nemohou očekávat žádnou posilu, ale musí ustoupit a najít Clearyho a Sharpsburgův tým Delta Force v bludišti cest vedoucích tím zařízením. Garnet nemarnil čas zvažováním, zda neuposlechne příkaz a bude pokračovat v útoku. Napadnout přes otevřenou cestu barikádu osazenou trojnásobným počtem mužů, než měla jeho jednotka, bylo sebevraždou a nedosáhlo by se tím ničeho kromě povraždění těch, jimž velel. Neměl jinou možnost, než se spořádaně stáhnout a při ústupu před vražednou palbou si odnést své raněné.

Když postoupili na půl cesty kolem řídicího centra, Jacobs a jeho příslušníci SEAL byli otřeseni bouřlivým střetnutím a šokujícími zprávami od Clearyho a Gameta. Jacobs hnal své muže kupředu a doufal, že zajistí řídicí centrum zezadu, a uleví tak týmům Plechovky a Lva. Příslušníci SEAL byli pouhých sto metrů od budovy řídicího centra, když před nimi zpoza rohu vyjely dvojice obrněné motorové sáně a zahájily proti nim palbu.

Jacobs bezmocně sledoval, jak byli zabiti dva jeho muži. Šílený vztekem držel stisknutou spoušť své pušky Eradicator, dokud ze zásobníku nevylétla poslední nábojnice, a potom ho jeho seržant popadl za límec bundy s kapucí a zatlačil jej za popelnici, dříve než ho mohla zasáhnout protipalba. Salva střepinových střel od týmu SEAL motorové sáně dočasně zastavila, ale začaly se znovu blížit.

Příslušníci SEAL bojovali houževnatě, když ustupovali nahoru po cestě a používali ke krytí, cokoli mohli nalézt. Poté se jim nečekaně objevily v zádech další dvojice motorové sáně a spustily příval palby. Jacobs pocítil, jak se mu začíná stahovat žaludek. On a jeho tým neměli kam jít s výjimkou úzké postranní uličky. Modlil se, aby nebyli vehnáni do léčky, ale ta ulička po aspoň sedmdesát metrů vypadala, že je průchozí.

Jak běžel za svými muži a doufal, že dorazí do úkrytu dříve, než motorové sáně zabočí za roh uličky a dosáhnou volného palebného pole, podal hlášení Clearymu: „Čaroději, tady je Strašák. Útočí na nás čtvery obrněné motorové sáně.“

„Strašáku, jsou vybaveny těžkými zbraněmi?“

„Žádnými, které by byly vidět. V každém vozidle rozeznávám čtyři nepřátele s automatickými zbraněmi. Naše střepinové střely na ně málo účinkují.“

Cleary zalezl pod schodiště, které použil jako ochranný štít, a studoval svou mapu důlního zařízení. „Udej mi svou polohu, Strašáku.“

„Pohybujeme se asi sto padesát metrů od řídicího centra dolů po úzké cestě směrem k moři za něčím, co vypadá jako řada údržbářských dílen.“

„Strašáku, jděte dalších padesát metrů, potom zahněte doprava a postupujte dál mezi řadami palivových cisteren. Tím byste se měli dostat z postranní cesty těsně před řídicí centrum, kde můžete napadnout z boku nepřátele, co nás tady drží.“

„Rozuměl jsem, Čaroději. Jsme na cestě.“ Posléze, jako by jej to dodatečně napadlo, se Jacobs zeptal: „Co máme na obranu proti těm obrněným motorovým saním?“

„Plechovka má dvě LAW.“

„Budeme potřebovat čtyři.“

„Muž, co nesl ty druhé dvě, byl pohřešovaný během seskoku.“

„Plechovka je u elektrárny,“ řekl Jacobs zklamaně. „Ten nečelí obrněným saním, my ano.“

„Nařídil jsem mu, aby se stáhl od svého operačního cíle kvůli zdrcující intenzivní palbě. Zakrátko by se měl spojit se Lvem.“

„Řekni mu, aby si nabil, protože ta čtyři velmi nepříjemná vozidla nám budou rovnou na stopě, až se k vám zepředu přiblížíme.“

Jacobs a jeho tým SEAL brzy obcházeli palivové cisterny, aniž by narazili na organizovanou palbu. S častým rychlým pohledem na mapu zařízení vedl své muže kolem dlouhé zdi, která, jak se zdálo, končila poblíž průčelí řídicího centra. Jevila se být dokonalým úkrytem, když se vyřítili, aby z boku napadli ozbrojené strážné za zátarasem, kteří pekelně pálili na Sharpsburga a jeho Delta Force. Sotva se příslušníci SEAL dostali na padesát metrů od konce zdi, když je zezadu zasáhla intenzivní střelba.

Aniž by to mohli zpozorovat, skupina ozbrojených strážných se přihnala podzemním tunelem a objevila se z budovy vzadu, což byla taktika, která se objevovala stále častěji. Jacobs usoudil, že bylo prakticky nemožné pokračovat v zamýšleném manévru napadení z boku, a tak pro své muže zvolil cestu nejmenšího odporu a vedl je dolů ulicí, jež byla podivně prostá nepřátelské palby.

Pouhých osmdesát metrů odsud ležel Cleary na břiše a pátral po slabém místě v barikádě blokující vstup do řídicího centra. Žádné nenašel a uvědomil si, že jeho postavení, podobně jako Garnetovo, se rychle stávalo neudržitelným. Přesto byl odhodlán zaútočit na řídicí centrum, jakmile bude posílený průzkumným týmem námořní pěchoty a příslušníci SEAL začnou se svým bočním útokem na barikádu.

Ale hluboko v mysli se začal obávat, zda se mu stále ještě podaří dosáhnout konečného vítězství.

OZBROJENÍ STRÁŽNÍ VEDLI zuřivý boj. Ve své mysli nebojovali jen za své vlastní životy, ale i za životy svých rodin, které čekaly na palubě lodi *Ulrich Wolf*. Sám Hugo byl uprostřed boje před řídicím centrem, řídil své jednotky a utahoval smyčku kolem amerického útočného týmu. Jeho arogance při udílení příkazů odrážela jeho nejvyšší důvěru a optimizmus. Jeho bojová strategie probíhala přesně tak, jak si ji předtím naplánoval. Hugo byl v

záviděníhodném postavení velitele, jenž si mohl diktovat podmínky boje.

Vháněl svého nepřítele do jednoho soustředěného prostoru, aby jej tam rozdrtil, jak slíbil svému bratru Karlovi.

Promluvil do interkomunikačního mikrofону uvnitř své bojové přilby. „Bratře Karle?“

Následoval okamžik či dva nepatrných atmosférických poruch, dříve než Karl zareagoval. „Ano, Hugo.“

„Vetřelce jsme zastavili. Jakmile inženýři nastaví nanotechnické systémy na automatický provoz, ty a Elsie spolu s ostatními se můžete odebrat do hangáru.“

„Děkuji ti, bratře. Brzy se s tebou setkám u letadla.“

O dvě minuty později, právě když Hugo přikazoval svým dvěma zbývajícím obrněným motorovým sáním, aby zaútočily na americký tým, přihnal se k němu za barikádu jeden strážný a zvolal: „Pane, mám naléhavý vzkaz z leteckého hangáru!“

„O co jde?“ zařval Hugo, aby přehlušil střelbu.

Ale ve stejném okamžiku se seržant Mendoza podíval přivřenýma očima na hlavu za vlákny vlasového kříže uvnitř svého puškového dalekohledu a jemně stiskl spoušť svého eradicatoru. Strážný padl mrtev na zem k nohám Huga a neslyšel ani necítil kulku, jak mu vešla do pravého spánku a vyšla ven levým. Onen vzkaz, který si tak naléhavě přál oznámit, týkající se zkázy v leteckém hangáru způsobené podivným vozidlem, zemřel spolu s ním.

GARNETOVÍ PŘÍSLUŠNÍCI námořní pěchoty se spojili se Sharpsburgovým týmem Delta a ukryli se, když čtvery motorové sáně zanechaly pronásledování Jacobse a napadly je zezadu ve dvojité řadě. Blížily se a nestaraly se o dvě protitankové zbraně namířené na ně členy námořní pěchoty, kteří na vzdálenost menší než sto metrů nemohli minout cíl. Vedoucí motorové sáně vylétly do povětří v explozi ohně a létajících úlomků a těl, čímž vytvořily účinný zátaras, jenž bránil zbývajícím vozidlům, aby udeřila na obléhané Američany.

Cleary si rychle uvědomil, že úleva měla pouze krátkodobý užitek a byla dočasná. Bude jen otázkou času, než ozbrojení strážní přijdou na to, že se už nevystřelují žádné protitankové granáty, poněvadž jejich zásoba se vyčerpala. Potom obrněné motorové sáně zaútočí a nebude je čím zastavit. Až Jacobs a jeho tým udeří na barikádu z boku, mohla by se převaha přiklonit k jejich straně.

VE WASHINGTONU ZPRÁVY z bojiště od mužů pod palbou dosvědčily, že útočný oddíl byl ve velkých nesnázích. Každou minutou se stávalo zřejmější, že Cleary a jeho muži byli rozstřelováni na kusy. Prezident a náčelníci spojeného velení nemohli uvěřit tomu, co slyšeli. To, co začalo jako odvážné poslání, se změnilo v krveprolití a pohromu. Byli otřeseni narůstajícím vědomím toho, že jejich mise selhala. Veškerému obydlenému světu nyní hrozí zkáza. Bylo to jako zlý sen a připadalo jim nemožné se s ním smířit.

„Ten letoun, co veze hlavní oddíl,“ promluvil prezident, jehož myšlení se stávalo dezorientovaným, „kdy...?“

„Nedorazí na místo dříve než za čtyřicet minut,“ odvětil generál South.

„A odpočítávání?“

„Zbývá dvaadvacet minut, než budou správné proudy pro odlomení ledového šelfu.“

„Pak tam musíme poslat rakety.“

„Zabijeme si také své vlastní lidi,“ varoval jej generál South.

„Máme nějakou jinou možnost volby?“ obrátil se na něj prezident.

South se podíval dolů na své rozevřené ruce. „Ne, pane prezidento, nemáme.“

Admirál Eldridge se zeptal: „Mám dát veliteli lodi *Tucson* příkaz k odpálení raket?“

„Mohu-li učinit návrh,“ pravil velitel štábu vojenského letectva generál Coburn, „myslím si, že nejlepší bude tam vyslat bombardéry *Stealth*. Jejich letecké posádky jsou přesnější v navádění raket na cíl než střela *Tomahawk* bez posádky vypálená z ponorky.“

Prezident se rychle rozhodl. „V pořádku, uveďte v pohotovost piloty bombardérů, ale řekněte jim, ať nestřelí, dokud nedostanou příkazy. Člověk nikdy neví, kdy se může stát zázrak, a major Cleary si proklesí cestu do řídicího centra a zastaví odpočítávání.“

Když generál Coburn vydal ten příkaz, generál South si zamumlal pod vousy: „Zázrak je přesně to, čeho k tomu bude zapotřebí.“

ULICE SE ROZBÍHALY z náměstí mezi budovy, jež vyčnívaly z ledu. Nebyly v tom masivním měřítku mnohem pozdějších civilizací, ale charakteristika jejich architektury se nepodobala žádné, jakou kdy Pitt a Giordino na svých cestách spatřili. Nedalo se vůbec říci, kolik hektarů či čtverečných kilometrů to město pokrývalo. To, co viděli, bylo jenom zlomkem oné velkoleposti, za níž byli Ameneové.

Z jednoho konce náměstí se zdvíhala obrovská, bohatě zdobená stavba s trojbokými sloupy, jež podpíraly fronton zdobený reliéfy flotil starodávných lodí nad vlysem, do něhož byly vytesány složité skulptury zvířat mísících se s lidmi oblečenými do stejných šatů, jaké byly nalezeny na mumiích na ostrově St. Paul. Základní design té kolosální budovy se nepodobal žádné dochované starověké stavbě. Oku architekta by bylo zřejmé, že její základní stavební tvar se předával po tisíciletí a byl napodoben pozdějšími staviteli nádherných chrámů v Luxoru, Aténách a Římě. Jeho sloupy však byly trojhranné a vypadaly cize ve srovnání s mnohem pozdějšími kulatými a žlábkovanými dórskými, jónskými a korintskými sloupy.

Za sloupy zel velký vchod. Nebyly zde žádné schody. Hořejších pater bylo možné dosáhnout po postupně se svažujících plošinách. Jakoby fascinováni, Pitt a Giordino vystoupili ze Sněžného křižníku a kráčeli kolem sloupů. Uvnitř hlavní komnaty se široká sedlová trojúhelníková střecha vznášela vysoko nad podlahou vytesanou do skály a pokrytou ledem. V obrovských výklencích podél stěn stály kamenné sochy něčeho, co museli být králové Ameneů, mocně vyhlížející bytosti s kulatýma očima a úzkými obličejí, vytesané ze žuly bohaté na křemík, jenž se třpytil, když kolem nich procházeli.

Na podlaze byly posazené vytesané hlavy mužů a několika žen, civící vzhůru tenkou vrstvou ledu, s nápisy Ameneů nad a pod sebou.

Uprostřed této rozlehlé komnaty stálo na podstavci sochařské dílo v životní velikosti, představující starobyrou loď doplněnou řadami vesel, napnutými plachtami a posádkou. Ta podívaná byla přinejmenším velkolepá. Dokonalé umělecké mistrovství, řemeslná dovednost a technické ovládání kamene mu poskytovaly tajemnou záhadnost, jež byla výsměchem modernímu sochařství.

„Co o tom soudíš?“ zeptal se Giordino uctivě, jako by stál v katedrále. „Je to chrám jejich bohů?“

„Spíš se to podobá mauzoleu nebo svatyni,“ řekl Pitt a ukazoval na hlavy vystupující z podlahy. „Tyhle vypadají jako pomníky, možná uctívaným mužům a ženám, kteří probádali ten starodávný svět, a těm, co zahynuli na moři.“

„Je udivující, že se střecha nezřítila po nárazu komety nebo po pozdějším nahromadění ledu.“

„Jejich stavitelé museli pracovat podle výjimečně vysokých norem, které umožňovala pouze členěná kultura.“

Fascinováni upírali svůj zrak do sítě chodeb bez oken. Jejich vnitřní stěny byly krásně pomalované výjevy představujícími okázalé pohledy na moře, jež začínaly poklidnými vodami a pokračovaly až k vlnám bičovaným zuřícím hurikánem a bijícím o skalnaté pobřeží. Jestliže moderní muži a ženy vzhlíželi ke svému Bohu k nebesům, Ameneové předtím vzhlíželi k moři. Jejich sochy zobrazovaly muže a ženy a nebyly stylizovanými verzemi bohů.

„Dávno ztracená rasa, která objevila svět,“ pronesl Giordino filozoficky. „A přesto se tu kolem nepovalují žádné lidské výtvořiny a není zde ani známka po ostatcích obyvatel.“

Pitt ukázal hlavou na síť úzkých průchodů vysekaných do ledu. „Bezpochyby je získali nacisté, kteří je objevili, a později je vzali Wolfovi do svých muzeí na palubě lodi *Ulrich Wolf*.“

„Vypadá to, že z toho města neodkryli více než deset procent.“

„Měli na mysli svěštější věci,“ řekl Pitt zatrpkle, „jako ukrývání nacistických pokladů a tajných ostatků, získávání zlata z mořské vody a plánování zničení světa, tak aby si jej mohli předělat k *svému* obrazu.“

„Velká škoda, že nemáme čas to místo prozkoumat.“

„Není nic, co bych si přál víc, než se dát na tu velkou cestu,“ pravil Pitt ve snaze zbavit se svého okouzlení, „ale máme pětadvacet minut či méně na to, abychom našli řídicí centrum.“

I když si přáli, aby ještě mohli zůstat, Pitt a Giordino se zdráhavě obrátili zády k té impozantní stavbě a spěchali nazpět k náměstí, kde si vylezli do Sněžného křižníku. Za stálého sledování stop zanechaných motorovými sáněmi řídil Pitt to velké motorové vozidlo středem onoho strašidelného opuštěného města a vjel s ním do tunelu za mauzoleem Ameneů. Pitt řídil stále méně opatrně, čím více se blížili k důlnímu pozemku, zatímco Giordino se krčil za přístrojovou deskou se svou puškou Bushmaster, která trčela ven roztříštěným prostředním čelním sklem.

Více než kilometr v nitru tunelu vjeli do zatačky a zjistili, že z protějšího směru proti nim přijíždí elektrický automobil. Tři vyděšení strážní v onom druhém vozidle, snadno poznatelní ve svých černých uniformách, zírali nevěřícně na to monstrum, které se k nim hrozivě blížilo. Řidič zpanikařil a dupl na brzdy, čímž se dostal do smyku na ledové podlaze tunelu, aniž by svou rychlost sebenepatrněji snížil. Druzí dva strážní si více vážili sebezáchovy a vyskočili z auta v marném pokusu prodloužit si život.

Následovala řada pronikavě skřípavých zvuků trhajícího se a drceného kovu, když Sněžný křižník prudce naboural do elektrického auta a přešel přes ně, jako by to byla tříkolka zmačkaná popelářským vozem. Řidič auta zmizel spolu se svým zmuchlaným vozidlem pod křižníkem, kdežto zbylí dva strážní byli jeho velikými pneumatikami rozmačkáni o ledové zdi tunelu. Když Pitt upřel svůj zrak nazpět do postranního zrcátka, uviděl pouze hromadu zkrouceného starého železa, zploštělého a spočívajícího na podlaze tunelu.

Giordino se otočil na svém sedadle a pozorně se zadíval nazpět sešíkmeným zadním oknem řídicí kabiny. „Doufám, že sis zaplatil pojistné.“

„Pouze za povinné ručení a škodu na majetku. Nikdy neuzavírám havarijní pojistku.“

„Měl bys to znovu zvážit.“

Po dalších dvou stech metrech jízdy tunelem stěhovaly skupiny dělníků v červených kombinézách dřevěné bedny na vlak ložných vozů, které byly připojené k velkým motorovým saním. Vidlicové zdvižné vozíky převážely bedny kolem silných dveří ze stříbrné ocele, jejichž montážní šrouby vedly hluboko do ledu. Ty masivní dveře připomínaly typy používané v bankách k zabezpečení obsahu jejich trezorů. Krátký vchod ledem vedl do prostorné jeskyně.

Dva strážní zůstali ohromeně stát při spatření gargantuovského Sněžného křižníku, který se vynořil z toho, co mělo být opuštěným tunelem. Stáli jako přikováni v záři jeho předních světel. Teprve když Giordino vypálil skrze rozbité přední sklo krátkou dávku ze své pušky do zdvižného vozíku, dělníci a strážní se probudili k životu a drali se zpátky do jeskyně, aby se zachránili před rozmačkáním mechanickým přívalem, který se k nim blížil.

„Ty dveře!“ zvolal Pitt a dupl na brzdy.

Giordino na to neodpověděl, ani se na nic neptal. Skoro jako by četl Pittovy myšlenky, vyskočil ze Sněžného křižníku a běžel k ocelovým dveřím, zatímco Pitt několikrát vypálil ze svého koltu ráže pětáctýřicet dveřním otvorem do jeskyně, aby jej kryl. Giordina překvapil lehký dotek, jehož bylo zapotřebí k tomu, aby dveře zatlačením zavřel. Očekával, že ze sebe vydá veškerou sílu, ale těžké ocelové dveře se otočily tak snadno, jako by byly zavěšené ve vzduchu. Sotvaže dveře zaklaply na doraz, otáčel jejich uzavíracím kolem, dokud zástrčky nevklouzly do svých otvorů a dveře se neprodyšně neuzavřely. Poté na zdvižném vozíku našel řetěz a omotal jej kolem toho kola, načež jeho konec připevnil ke kolu jednoho vozu naloženého bednami, takže jím nebylo možné otočit zevnitř. Nyní byli Wolfovi strážní fakticky uvězněni bez jakékoli vyhlídky na rychlý únik.

„Jsem zvědavý, co je uvnitř těch beden,“ řekl Giordino, když vylezl zpátky do řídicí kabiny.

„Domnívám se, že artefakty z města Ameneů.“ Pitt ve Sněžném křižníku několikrát přeřadil, dokud znovu nenabral nejvyšší rychlost. Nějaký anděl posazený na střeše kabiny jim možná až dosud při jejich divokém průjezdu napomáhal, ale měli před sebou ještě dlouhou cestu. Pravda, překvapení bylo na jejich straně, ale zdálo se

pozoruhodným, že dojeli až tak daleko, aniž by na ně jednou vystřelili, což byla situace, která by se mohla rychle změnit, a Pitt to dobře věděl. Moc jejich anděla měla své hranice, za předpokladu že byl ženského rodu. Postihly je nepříjemné události a přes potíže se vyřídily. Jakmile Sněžný křížník vyrazí na otevřené prostranství, bude to něco jiného. Namíří se na něj každá zbraň na pozemku.

V širokém ohybu tunelu nečekaně vyrazili do téměř nezměrného hangáru, ve kterém byla umístěna trysková letadla Destiny Enterprises. Aniž zvedl nohu z plynového pedálu, Pitt si rychle prohlédl dvě osobní a nákladní letadla typu Airbus A340-300 zaparkovaná uprostřed hangáru. Motorové sáně s kolonou plošinových vozů se táhly pod nákladovými dveřmi prvního letounu a dovnitř jeho trupu vyjížděly na dopravním pásu dobře známé dřevěné bedny. Inženýři a dělníci podniku Wolfových šplhali u druhého letounu po nástupních schůdcích, aby odcestovali k obřím superlodím. Po jedné straně spočívalo elegantní manažerské tryskové letadlo, kterému právě doplňovali zásobu paliva.

Pittovi se nepatrně ulevilo, když nespatřil žádné ozbrojené strážné. „Copak to tady máme?“

„Aha!“ Giordino napnul pozornost, když uviděl, jak Pittova noha ztuhla, jako by chtěl protlačit plynový pedál skrz podlahu. Obezřetně přejel zrakem po přístrojové desce a tiše vzdychl. „Uděláš to, co si myslím, že uděláš?“

„Jakmile jednou jedeš demoliční závod,“ řekl Pitt s ďábelským zábleskem v očích, „zůstane ti to už v krvi.“

Reakce všech lidí v hangáru, když spatřili, jak se odnikud objevil Sněžný křížník, byla stejná jako u těch, co se mu předtím ocitli tváří v tvář v tunelu. Všichni znehybněli čirým úžasem a výrazy v jejich tvářích se rychle změnilly v nepochopení a ledový strach při spatření jakéhosi ztělesněného červeného mechanického démona, jenž sem vyrazil neznámo odkud.

Pittovi trvalo méně než tři sekundy, aby zvolil svoji zákazonosnou trasu. Všem trvalo stejně dlouho si uvědomit, že jeho záměry jsou neklamné. S více než odhodlanou myslí si to namířil vzdušnou čarou napříč ledovou podlahou hangáru směrem k prvnímu airbusu. Letoun byl posazený vysoko nad zemí, ale ne dost vysoko pro postranní

blatníky Sněžného křižníku. Pravý přední boční plech přímo pod postranními okénky řídicí kabiny zachytil letadlo dva a půl metru uvnitř zadní části levého křídla, přičemž rozmačkal křídélka a rozdrtil konec křídla.

Nákladoví dělníci a letecká údržbářská četa se povzbudili k činnosti a vrhli se stranou, když kolos udeřil do letounu a otočil jím o devadesát stupňů, poněvadž pneumatiky jeho podvozku sklouzly po ledě. Rozplácli se s roztaženými údy, zoufale jim klouzaly nohy a drápali se, aby se dostali co nejdále pryč od rachotícího giganta, jenž jako by pozbyl rozum. Jediné zvuky, jež identifikovali, byly motory běžící o závod s řazením rychlostí. Nic jiného jim na tom obřím stroji nepřipadalo ani vzdáleně známé, ale krátce zahlédli tvář silně ovázaného Pitta, otáčejícího volantem sem a tam, a Giordina, výhrůžně mířícího svou puškou Bushmaster ven z postranního okénka. Už toho viděli víc než dost na to, aby zavolali stráže, ale jejich zoufalá žádost přišla příliš pozdě, než aby zastavila tu zkázu.

Sněžný křižník se verval do vnějšího křídla druhého airbusu. Tentokrát se Pitt do toho křídla zařízl příliš hluboko. Za děsivého skřípotu se zpustošené křídlo ohnulo kolem předního konce pneumatiky Sněžného křižníku a zůstalo na něm viset. Pitt tam vrazil zpátečku a prudce sešlápl pedál plynu. Křižník couval a táhl letadlo s sebou. V zoufalé snaze setřást ze sebe letadlo strhl Pitt volant co nejvíce mohl, ale pokroucený vrak se jej držel, a mamutí pneumatiky křižníku počaly ztrácet svůj záběr na ledě a protáčely se.

Pitt zařadil rychlost a poté zpátečku, jako by se pokoušel rozkývat auto uvízlé v bahně. Nakonec po řadě přišerných kovových zaskřípění uvolnilo křídlo své sevření a nemotorně upadlo tak, že se jeho konec dotýkal ledu a vypadal jako kus potrohaného a zmuchlaného hliníku rezervovaného pro šrotiště. Aniž by hnul brvou či projevil sebenepatrnější náznak emoce, Pitt poté nasměroval Sněžný křižník na manažerské tryskové letadlo.

„Ty se tu jen tak nemotáš kolem, co?“ pravil Giordino s odevzdaným pobavením v hlase.

„Poslouchej!“ zavrčel Pitt. „Jestliže to ti vyvrhelové zařídili tak, aby svět zasáhla apokalypsa, mohou zatraceně dobře zůstat tady a trpět spolu se všemi ostatními.“

Stěží ta slova vyřkl, když zle zřízený Sněžný křižník rozdrtil ocasní plochy soukromého tryskového letounu Wolfových, jenž seděl mnohem níže při zemi než ona mnohem větší letadla. Tentokrát nešlo o to, kdo s koho, a Sněžný křižník oderval svislé a vodorovné stabilizátory, jako by to byl ocas z balzového dřeva na modelu letadla. Potom co byl jeho trup fakticky rozkrojený na dvě části, tryskový letoun se trhaně zhroutil k zemi a jeho křídla a příď čnely vzhůru, jako by se chystal vzlétnout.

Giordino potřásl hlavou v údivu a pochvalně řekl: „Nikdy tě sem znovu nepozvou, když necháš nepořádek všude tam, kam přijdeš.“

Pitt se otočil k Giordinovi a na tváři měl úsměv od ucha k uchu. „Ten čas ale letí, když se bavíš.“

Pitt zvedl hlavu a uviděl, jak se v prasklých a polámaných zbytcích zpětného zrcátka náhle objevily motorové sáně. Moc se tím neznepokojoval, aspoň zatím ne. Jak odhadoval, Sněžný křižník byl pravděpodobně o deset či více kilometrů za hodinu rychlejší.

Prudce stočil velký křižník do tunelu, kde narážel do jeho ledových stěn a klouzal po nich při odvážném pokusu posunout se před ozbrojené strážné v motorových saních. Kymácel se v zatáčkách, dočasně byl mimo palebnou čáru, získával čas a zvětšoval vzdálenost mezi nimi, až se motorové sáně ztratily z dohledu.

„Ztratil jsi je,“ řekl Giordino a smetl si rozbité sklo ze zadního okna z ramen, jako by to byly lupy z vlasů.

„Ne na dlouho,“ pravil Pitt trpělivě. „Jakmile vyrazíme na otevřené prostranství, staneme se lovnou zvěří.“

O čtyři minuty později projeli poslední zatáčkou v tunelu, minuli zařízení, jež bylo opuštěné, a dveře vedoucí do prázdných skladišť, a za další dvě minuty se Sněžný křižník s řevem vyřítit ven pod modrou oblohu, přičemž vyjel zhruba půl kilometru od středu hlavního pozemku.

Konečně tedy dorazili k cíli své cesty a poprvé si mohli prohlédnout důlní zařízení. Vyjeli z tunelu na jednom konci tábora. Na rozdíl od většiny polárních stanic, jež byly pohřbené pod sněhem a ledem, Wolfovi udržovali budovy a cesty táhnoucí se mezi nimi čistě zametené a průjezdné. Menší stavení stála kruhovitě kolem

dvou hlavních staveb, tvořených těžebním závodem a řídicím centrem.

Náhle proťalo mrazivý vzduch rachocení střelby, zatímco z několika budov se draly vzhůru plameny a černý dým se valil vysoko k nebi, dříve než se rozprostřel pod inverzní vrstvou. Výbuchům vymršťujícím do vzduchu úlomky dodávaly důraz dávky z automatických zbraní. V ulicích byla vidět groteskně roztažená zakrvácená těla ležící ve sněhu, vždy dvě v černých uniformách na jedno v bílé maskovací.

„Vypadá to,“ pronesl Pitt chmurně, „že zábava začala bez nás.“

NAVZDORY DLOUHÉMU TVRDÉMU tréninku a statečnosti a oddanosti apokalyptického týmu při pokusu zabránit katastrofě se jeho mise měla zhroutit. Dostávali ránu za ranou a padali ranění a mrtví kvůli ničemu. Nedosáhli ani jediného zlomku výhody. Pohroma stíhala pohromu, když se naplnily Clearyho nejhorší obavy. Jacobsův tým SEAL, neschopný udeřit z boku na barikádu, byl neúspěšně zahnán do téhož vymezeného prostoru spolu s ostatními týmy. Ta past byla dokonalá a každý její otvor byl utěsněn. Celá útočná jednotka byla do ní namačkána a neměla možnost úniku.

Střepina granátu rozsekla Clearymu bradu a kulka jej zasáhla do ruky. Z jeho důstojníků pak Sharpsburg ležel na zemi se zraněnou paží a ramenem, zatímco Garnet vykašlával krev po zásahu do krku. Pouze Jacobs byl dosud nezraněný, a voláním povzbuzoval muže a řídil palbu.

Poté strážní nečekaně přerušili střelbu. Zvláštní jednotky udržovaly nepravidelně opěťovanou palbu, dokud jim Cleary nenařídil, aby zastavily veškerou bojovou činnost. Byly zvědavý, co dalšího Wolfovi chystají.

Z tlampačů na budovách kolem zařízení se ozval něčí zřetelný a vytříbený hlas, jenž se rozléhal nahoru a dolů po cestách – hlas, jehož vzkaz byl přenášený do Washingtonu prostřednictvím mikrofonů, které měli u sebe příslušníci zvláštního oddílu.

„Věnujte mi, prosím, svojí pozornost. Tady je Karl Wolf. Pozdravuji americké útočné týmy, které se pokoušejí proniknout do důlního zařízení Destiny Enterprises. V této chvíli již musíte vědět, že máme nad vámi silnou početní převahu, vy jste obklíčeni a chyceni do pastí a nemáte žádnou možnost úniku. Další krveprolití

nemá smysl. Radím vám, abyste se odpoutali a stáhli se nazpět k ledovému šelfu, odkud můžete být evakuováni svými vlastními lidmi. Budete si smět s sebou odnést své raněné a mrtvé. Nepodřídíte-li se v následujících šedesáti vteřinách, všichni zemřete. Záleží čistě na vás.“

Ten vzkaz byl hotový šok.

Cleary se odmítal smířit s nevyhnutelnou porážkou. Bezmocně civěl na schoulené a rozstřílené mrtvolky zabitých a krvácející těla raněných. V očích těch připravených a schopných bojovat dál se dosud odrážela neohroženost a neústupnost. Zatím bojovali tvrdě, krváceli a umírali. Vydali ze sebe vše, co bylo lidsky možné. Ale nemohli učinit víc, než padnout v boji při posledním odporu, coby neznámí a neželení.

Proslulý Cleary měl nyní pouhých dvacet šest bojeschopných mužů, kteří mu zbyli z původních šedesáti pěti, co seskočili padákem z letadla C-17. Byli napadáni zepředu a deptáni zezadu zbývajícími obrněnými motorovými sáněmi. Cleary od sebe zaháněl jedovatý pesimismus a hořkost, jaké předtím nikdy nepoznal. Zahájit další útok se jevilo beznadějným, ale byl rozhodnutý učinit ještě jeden pokus. Hnat se kupředu by se nerovnilo ničemu jinému než sebevražednému útoku. A přesto nebylo ani pomyšlení na odpoutání se od nepřítele. Každý z jeho mužů věděl, že kdyby nezemřel zde a nyní, určitě by zemřel, až se Země rozběsí. S hlubokými pochybnostmi přeskupil Cleary to, co zbylo z jeho velení, pro závěrečný útok na řídicí centrum.

Poté v tichu dočasného přerušení palby zaslechl cosi, co znělo jako automobilová houkačka vytrubující v dálce. Brzy se to stalo hlasitějším, a tak se všechny hlavy na bojišti otočily a zaražené třeštily oči.

A pak již ta věc dorazila až k nim.

„CO SE DĚJE?“ vyrazila ze sebe Loren, když z reproduktorů uslyšela zmatený nával řeči, a přehlušila mumlání mužských hlasů.

Všichni ve velitelských místnostech Pentagonu a Bílého domu automaticky zdvihli hlavu a podívali se na monitory ukazující nehybné snímky onoho zařízení. Po dlouhé okamžiky naplněné pochybami seděl každý v neskrývaném úžasu a fascinován naslouchal tomu, co slyšel z reproduktorů spojovacího zařízení.

„Můj ty bože!“ vydal ze sebe admirál Eldridge hlasem podobným ohromenému zaskřehotání.

„K čertu! Co se tam dole děje?“ dožadoval se prezident.

„Nemám ani ponětí, pane prezidentě,“ zabručel generál South, neschopný porozumět chaotickým slovům týmů zvláštních jednotek, kteří, jak se zdálo, křičeli najednou. „Nemám ani ponětí,“ opakoval nechápavě.

NA BOJIŠTI DŮLNÍHO ZAŘÍZENÍ se dělo cosi naprosto děsivého. Muži z týmu zvláštních jednotek, stejně jako strážní, se šokováni rychle obrátili. Cleary si uvědomil, že zírá bez jediného mrknutí oka se ztuhlým, nemohoucím výrazem ohromení na monstrózní červený přízrak valící se na kolech podobných obrovským koblihám, jenž vyrazil do výhledu coby noční můra šílence. Přihlížel v hypnotickém okouzlení, jak obří vozidlo prudce narazilo do obou obrněných motorových saní, porazilo je na bok a rozmačkalo je, zatímco síla nárazu vymrštila poděšené strážné do vzduchu, předtím než se polámaní sesuli na led. Plameny se vinuly ve spirálách vzhůru nad trhající se klenbou ze skřípajících drcených dveří, traktorových pásů, ocelových úlomků a pancéřového plechu. Monstrum ani na okamžik nezpomalilo a jeho řidič vůbec neubral rychlost, když vytrvale pokračovalo ve svém záchvatu ničení.

Jacobs zavolal na své muže, aby uskočili stranou, když se zoufalý Sharpsburg bez ohledu na svá zranění drápal pryč z cesty rychle se přibližující nestvůry. Gamet a jeho tým civěli naprosto nevěřícně, dříve než se náhle povzbudili k tomu, aby se vrhli ke zdem budov a tak se zachránili.

Pak již ta věc byla u nich a hnala se kolem s ohlušujícím řevem ze svých výfukových rour, jejichž tlumiče se odervalý při nárazu do

motorových saní. Byl to zvuk, který by žádný z těch válečníků, krčících se omráčeně a ohromeně ve sněhu, nikdy nedokázal zapomenout. A poté se ta věc divoce vrhla na ledovou barikádu, jako by byla vytvořená z lepenky.

Ozbrojení strážní znehybněli v ohromeném údivu spolu se všemi členy týmu zvláštních jednotek, ať zraněnými či nikoli, a bezděčně fascinováni sledovali, jak se kolos, nespokojený se zničením barikády, s rachotem kodrcá dál směrem k vysokému klenutému vchodu řídicího střediska, podobný rychlíku vymknuvšímu se řízení a lhostejnému vůči pustošení, jehož byl příčinou.

Byl to hotový blázeň. Strážní ožili a horečně se rozptýlili do všech stran, když se snažili uskočit stranou. Po tento jeden krátký prchavý okamžik nemohl Cleary uvěřit, že záchrana jeho velení nebyla ve skutečnosti dílem mimozemšťanů nebo démonů z halucinace. Clearyho mysl se rychle vyjasnila a on si uvědomil, že díky tomu nemotornému stroji povstalo náhle z popela vítězství.

Cleary si navždy uchoval obraz onoho impozantního vozidla, jehož průsvitný červený lak se leskl v jasném slunci. Jeho řidič jednou rukou pevně svíral volant, zatímco druhou páčil ze starého modelu automatického koltu z roku 1911 z okénka na strážné tak rychle, jak jen dokázal stisknout kohoutek. Druhý muž přitom pokropil každou černou uniformu, jež se hýbala, z pušky Bushmaster. Byla to zcela nečekaná podívaná, jež zatím neměla sobě podobné, a muži při ní pochybovali o svém zdravém rozumu.

Třicet či méně ozbrojených strážných, kteří nebyli usmrceni či zraněni týmy zvláštních jednotek a kteří přežili ten prudký nápor, se brzy vzpamatovalo a začalo pálit na to vražedné podivínské vozidlo. Jejich ohlušující palba přicházela ve vlně za vlnou. Kulky zasypávaly červenou karoserii a velikánské pneumatiky, zadíraly se do kovu a gumy, a přesto se ten kolos odmítal zastavit a klaksony mu nahoře na střeše v jednom kuse troubily, dokud nebyly ustřelené. Z řídicí kabiny byl vystřelený každý kousek skla, a přesto řidič a jeho pasažér dál pálili na strážné.

S brutální dravostí a děsivou divokostí narazil Sněžný křižník do řídicího centra a vrhl svou více než třicetitunovou masu poháněnou rychlostí třicet kilometrů za hodinu skrze kovové stěny a střechu

obklopující vchod jako pěst vraženou do předních dveří domečku pro panenky. Drtivý náraz oderval střechu řídicí kabiny křižníku tak čistě, jako by ji usekla obří sekera. Přední konec zuřící nestvůry se z bortil, když se hluboce zakousla do stavby a vřítla se do řídicí místnosti ve změti trhajícího se a kroutícího se železa a drtícího se elektronického vybavení, elektrického vedení, kancelářského nábytku a počítačových systémů.

Se svou karoserií rozervanou smršť palby z ručních zbraní, s téměř rozpadlou řídicí kabinou a masivními pneumatikami rozervanými na cáry a spočívajícími splaskle pod koly ztratil Sněžný křižník svoji hybnost, narazil do vzdálenější zdi a konečně se zastavil.

V takových chvílích se logika ztrácí a muži se velkolepě chápou příležitosti. Povzbuzeni k činu, přeživší členové námořní pěchoty, Delta Force a SEAL vyskočili ze svých žalostně krytých pozic v ledu a s křikem, kletbami a bez výslovného povelu se hnali vpřed. Když proběhli průlomem, který za sebou zanechal Sněžný křižník, obsadili barikádu, přičemž zintenzívnili svou palbu a zlikvidovali většinu překvapených strážných, jež útok zaskočil, zatímco svou pozornost a střelbu dosud soustřeďovali na běsnící vozidlo.

HUGA WOLFA se zmocnilo čiré zděšení. Během dvou krátkých minut ten gigantický červený nesmysl odnikud změnil průběh boje, úplně zničil dvoje motorové sáně a rozmačkal skoro dvacet jeho mužů. Hugo nemohl uvěřit tomu, co se dělo. Náhle jej zachvátila panika, vyskočil obkročmo na motorové sáně opodál, sešlápl plyn a hnál se s řevem pryč od toho zmatku směrem k leteckému hangáru.

Ponechání opuštěni a bez vůdce, strážní viděli slabou naději na útěk a jeden po druhém odkládali své zbraně a dávali ruce za hlavu. Několik se jich postupně ztratilo a obešlo Clearyho útočné týmy ve snaze dosáhnout hangáru dříve, než jim letoun odstartuje. Místo krveprolití se náhle stalo podivně klidným a tichým. Krvavý a nechutný boj skončil.

DISPEČERSKÝ SÁL BYLA jedna nepopsatelná hromada trosek. Konzoly byly katapultovány ze svého základu a vrženy na zdi. Obsah psacích stolů, regálů a skříněk byl rozsypaný po podlaze, kde na ní vytvářel koberec z šanonů a papírů. Stoly a židle byly pokroucené a rozbité. Monitory visely našikmo ze svého upevnění. Sněžný křižník seděl obkročmo nad tou nemožnou spouští jako nějaký velikánský raněný dinosaur, pokropený tisíci kulkami. Bylo s podivem, že nezahynul. Navzdory všem zákonům strojírenství se jeho dieselovy motory dosud otáčely v běhu naprázdno a z jeho poničených výfukových trubek vycházel tichý klepavý zvuk.

Pitt odstrčil stranou dveře Sněžného křižníku prostřílené kulkami a nedbale sledoval, jak vypadly ze svých polámaných závěsů a spadly na zem. Bylo pozoruhodné, že on a Giordino nebyli zabiti. Kulky jim pronikly oblečením, Pitta zasáhla střela, která mu na předloktí vyryla malou rýhu, a Giordino krvácel z rány na hlavě, ale přežili bez vážného zranění, což předčilo jejich nejsmělejší očekávání.

Pitt pátral v těžce poškozeném dispečerském sále po tělech, ale Wolfovi, jakož i jejich inženýři a vědci, se stáhli z budovy do hangáru. Giordino se upřeně díval po tom zpustošeném místě svými usmívajícíma se, a přece přemýšlivými tmavými očima.

„Odpočítávají hodiny ještě čas?“ zeptal se vážně.

„Myslím, že ne.“ Pitt kývl hlavou na pozůstatky digitálních hodin ležících uprostřed trosek a ukázal na jejich číslice. Znehybněly na deseti minutách a dvaceti vteřinách. „Zničením počítačů a veškerých elektronických systémů jsme zastavili sled odpočítávání.“

„Nebude se lámat ledový šelf a odplouvat do moře?“

Pitt prostě zavrtěl hlavou.

„Nebude konec Země?“

„Nebude konec Země,“ opakoval jako ozvěna Pitt.

„Pak je tedy po všem,“ zabručel Giordino a připadalo mu zatěžko uvěřit, že to, co začalo v jakémsi dole v Coloradu, dospělo nakonec k závěru ve zničené místnosti v Antarktidě.

„Téměř.“ Pitt se lehce opřel o zničený Sněžný křižník a pociťoval úlevu, zkalenou hněvem vůči Karlu Wolfovi. „Je tu ještě pár věcí, které musíme dokonat.“

Giordino zíral, jako by se nacházel na jiné planetě. „Deset minut a dvacet vteřin,“ vyslovil pomalu. „To se svět skutečně mohl dostat tak blízko zapomnění?“

„Kdyby se projekt Valhalla opravdu uvedl do provozu? Pravděpodobně ano. Byl by mohl opravdu pozměnit Zemi na tisíce let? Doufejme, že to nikdy nebudeme vědět.“

„Ani se nehněte a taky ani nemrkněte!“ ozval se povel chladný jako mramor.

Pitt pozvedl hlavu a zjistil, že se ocitl tváří v tvář postavě v bílé pracovní uniformě, mířící na něj střelnou zbraní jakéhosi nového typu. Cizinec krvácel na bradě a z rány na ruce.

Pitt civěl na to zjevení a neúspěšně se pokoušel odhadnout oči za polarizovanými ochrannými brýlemi.

„Mohu zastříhat ušima?“ zeptal se naprosto vyrovnaně.

Ze svého hlediska si Cleary nemohl být jistý, zda ty těžko popsatelné postavičky stojící před ním představovaly nepřítele či přítele. Ten menší vypadal jako pitbul. Ten vyšší z nich byl rozčuchaný a polovinu obličeje mu zakrývaly nedbale uvázané obvazy. Vypadali jako k smrti unavení muži a jejich ponuře vyhlížející a stěží soustředěné vpadlé oči byly posazené nad tvářemi a čelistmi, na nichž byl vidět tvořící se porost řídkých vousů. „Kdo jste a odkud jste vy dvě individua přišla, chytráku?“

„Jmenuji se Dirk Pitt a můj přítel je Al Giordino. Jsme od Národní mořské a podmořské agentury.“

„NUMA,“ opakoval si Cleary a shledával tu odpověď blízkou šílenství. „Je tomu skutečně tak?“

„Skutečně je to tak,“ odvětil Pitt naprosto poklidně. „Kdo jste vy?“

„Major Cleary, zvláštní jednotky armády Spojených států. Velím týmu, který zaútočil na tohle zařízení.“

„Lituji, že jsme nemohli přijet dříve a zachránit více vašich mužů,“ pravil Pitt upřímně.

Clearymu poklesla ramena a on sklonil svou zbraň.

Pitt a Giordino mlčeli. Neexistovalo nic vhodného, co by mohli říci.

Nakonec se Cleary napřímil. „Nemohu uvěřit, že dvojice oceánografů z NUMA, netrénovaná pro boj s nepřítelem, mohla napáchat tolik škody,“ řekl Cleary, jenž se dosud snažil odhadnout ty muže stojící před ním.

„Zachránit vás a vaše muže byla impulzivní akce. Naším prvotním cílem bylo zabránit Wolfovým spustit pohromu.“

„A dosáhli jste toho?“ optal se Cleary a rozhlížel se kolem po troskách toho, co předtím bylo vysoce technicky dokonalým, funkčním řídicím centrem. „Nebo hodiny dosud odtikávají?“

„Jak vidíte,“ odvětil Pitt, „veškeré elektronické funkce jsou vyřazené z provozu. Elektronické příkazy k aktivaci strojů na řezání ledu byly ukončeny.“

„Díky bohu,“ řekl Cleary a stres a napětí z něj náhle spadly. Znaveně si sundal prilbu, posunul si ochranné brýle na čelo, pokročil dopředu a natáhl svou nezraněnou ruku. „Pánové, ti z nás, co ještě stojí na nohou, jsou vám zavázáni. Jen Bůh ví, kolik životů bylo ušetřeno vaším včasným zásahem s tímto...“ Když jim potřásl rukama, zarazil se, aby upřel svůj pohled na pokroucenou hromadu trosek kdysi velkolepého Sněžného křížníku, jehož diesellovy motory si ještě pomalu poklapávaly jako párek slabě tlukoucích srdcí. „Co to přesně je?“

„Suvenýr od admirála Byrda.“

„Od koho?“

Pitt se pousmál. „To je dlouhé vyprávění.“

Clearyho mysl se zaměřila jiným směrem. „Nevidím tu žádná těla.“

„Všichni se museli stáhnout z centra během té bitvy a dát se směrem k hangáru, aby nastoupili do letadel a unikli,“ uvažoval Giordino.

„Na mojí mapě toho zařízení je vidět startovací dráha, ale během našeho sestupu jsme nespatriili žádnou známku po letadlech.“

„Jejich hangár není vidět ze vzduchu. Byl vytesaný do ledu.“

Clearyho výraz se změnil v zuřivost. „Chcete mi říct, že zloduší zodpovědní za tuhle ostudnou katastrofu se ztratili?“

„Uklidněte se, majore,“ pravil Giordino s mazaným úsměvem. „Neopustili zařízení.“

Cleary uviděl potěšený pohled v Pittových očích. „To jste také zařídili?“

„Vlastně ano,“ odpověděl Pitt upřímně. „Cestou sem jsme náhodou najeli do jejich letadel. S radostí vám oznamuji, že všechny lety ze zařízení byly zrušeny.“

VÝKŘIKY A RADOSTNÁ zvolání hlaholily bezostyšně ve velitelských místnostech Pentagonu a Bílého domu při zaslechnutí Clearyho hlasu oznamujícího ukončení systémů k oddělení ledového šelfu, následovaného hlášením poručíka Jacobse, že Wolfův bezpečnostní oddíl skládá zbraně a vzdává se. Radostné nadšení zaplavilo ony dvě místnosti, když se tam doslechli, že to nejhorší z té smrtelně vážné krize bylo za nimi. Uslyšeli Clearyho hlas přenášející jednostranný rozhovor se zachránci oné mise, kteří nebyli vybaveni vysílačkou a jejichž slova nebylo možné srozumitelně slyšet přes Clearyho hrdelní mikrofon.

Neschopen potlačit své rozradostnění, prezident popadl telefon a prudce pronesl: „Majore Cleary, tady je prezident. Slyšíte mě?“

Po slabém zapraskání statické elektřiny mu odpověděl Clearyho hlas: „Ano, pane prezidente, slyším vás hlasitě a jasně.“

„Doted'ka mi říkali, abych nezasahoval do vašeho spojení, ale domnívám se, že každý zde by uvítal souvislou zprávu.“

„Rozumím, pane,“ řekl Cleary, kterému připadalo téměř nemožné uvěřit, že skutečně mluví se svým vrchním velitelem. „Budu muset být stručný, pane prezidente. Budeme muset udělat zátah na Wolfovy, jejich inženýry a poslední z jejich strážných.“

„To chápu, ale informujte nás o tom děsivém vozidle, které se objevilo na scéně. Komu patří a kdo je řídil?“

Cleary mu to pověděl, ale ostudně selhal při pokusu popsat ono sněžné monstrum, jež v poslední minutě vyrazilo z ledu a prakticky vyrvalo vítězství ze chřtánu porážky.

Každý seděl a ohromeně naslouchal, ale nikdo nebyl ohromenější než admirál Sandecker, když jej informovali, že dva muži z jeho vládní agentury, kteří spadali přímo pod jeho pravomoc, ujeli sto kilometrů napříč pustým ledem v mamutím sněžném vozidle z roku 1940 a pomohli rozdrtit malou armádu námezdných strážných. Byl dvojnásob ohromený, když uslyšel jméno Dirka Pitta a Ala Giordina, o kterých si myslel, že mají do hodiny přistát ve Washingtonu.

„Pitt a Giordino,“ pravil a udiveně potřásl hlavou. „Měl jsem to vědět. Jestli někdo dokáže impozantně vstoupit tam, kde není očekáván, tak jsou to oni.“

„Nejsem překvapená,“ řekla Loren a její rozkošný obličej zářil úsměvem. „Nepřicházelo v úvahu, že by Dirk a Al stáli pasivně stranou a čekali, až se svět zastaví.“

„Kdo jsou ti lidé?“ dožadoval se hněvivě generál South. „Kdy se NUMA přestane plést do vojenské operace? Kdo schválil jejich přítomnost?“

„Byl bych pyšný, kdybych mohl říct, že jsem tak učinil,“ pravil Sandecker a hleděl upřeně přímo na Southa, aniž by o píd' ustoupil, „ale to by prostě nebyla pravda. Tito muži, řekněme raději *moji muži*, jednali ze své vlastní iniciativy, a mně připadá, že to, co učinili, byla zatraceně dobrá věc.“

Neshoda v názorech zanikla dříve, než začala. Mysl těch, co byli přítomni ve velitelských místnostech Pentagonu a Bílého domu, se rozhodně nemohla zbavit pocitu, že bez zásahu Pitta a Giordina by se ty strašné následky vůbec nedaly odhadnout.

PITTOVI A GIORDINOVI by už mělo zvonit v uších, ale bez spojení s Clearyho vysílačkou v přílbě nemohli slyšet, co se říkalo o půl světa dál od nich. Pitt se posadil na schůdek Sněžného křížníku a stáhl si obvazy z obličeje, čímž odhalil několik řezných ran, které si vyžadají sešití.

Cleary k němu sklopil svůj zrak. „Jste si jistý, že Wolfovi jsou ještě tady?“

Pitt přikývl. „Karl, hlava rodiny, a Elsie, jedna z jeho sester, musí plakat, když vidí, že letadlo, které plánovali použít k útěku ze zařízení, bylo učiněno neschopným letu.“

„Můžete mě vy a Giordino dovést k hangáru?“

Pitt se ušklíbl. „Považoval bych to za čest a vyznamenání.“ Do této krátké konverzace se vmísil hlas generála Southa: „Majore Cleary, nařizuji vám, abyste se přeskupili, udělali co můžete pro své raněné a zajistili zbytek zařízení. Potom počkejte na hlavní útvar zvláštních jednotek, který by měl přistát do půl hodiny.“

„Ano, pane,“ odvětil Cleary. „Ale nejdříve je tady k vyřízení malá nedokončená záležitost.“ Vytáhl konektor mezi svým mikrofonem a přijímacím zařízením, obrátil se k Pittovi a upřel na něj nevyzpytatelný pohled. „Kde je ten hangár?“

„Je to asi necelý kilometr,“ řekl Pitt. „Pomýšlíte na to, že obklíčíte sto lidí s těmi málo muži, co vám zbyli?“

Clearyho rty se roztáhly v záludném úšklebku. „Nemyslíte si, že je velmi vhodné a správné, aby se muži, co prošli peklem, zúčastnili zničení posledního cíle?“

„Nebudu se s vámi o tom přít.“

„Jste vy dva schopni nám dělat průvodce?“

„Dostal jste povolení z Washingtonu?“

„Zapomněl jsem se zeptat.“

V Pittových opálově zelených očích se objevil šibalský výraz. Poté řekl: „Proč ne? Al a já bychom nikdy nedokázali odmítnout ďábelský plán.“

ŘÍCI, ŽE KARL WOLF byl naplněný hrůzou a rozlícený, když jeho zrak spočinul na rozlámaných troskách jeho letadel, by bylo klasickým, záměrně zdrženlivým vyjádřením. Jeho velkolepý plán byl dočista zmařen, zatímco on a jeho vědci a inženýři chodili ve strachu a zmatku dokola po hangáru. Pokud věděl, mechanismus k odlomení ledového šelfu byl dosud nastavený, aby se napojil na ústřední počítač za méně než čtyři minuty.

Uvedený v omyl Hugem, který jim vyprávěl, že jeho strážní v řídicím centru jsou stále zapojeni do boje na život a na smrt s týmy zvláštních jednotek, Karl neměl ani ponětí, že Čtvrtá říše zahynula předtím, než se zrodila, nebo že projekt Valhalla ztroskotal.

Wolfovi tvořili vážnou skupinu, neschopni přijmout plný dopad tohoto neštěstí a uvěřit tomu neuvěřitelnému příběhu o obrovském vozidle, které posedl amok a zničilo jim jejich letadla, předtím než se odchýlilo směrem k bitvě zuřící před řídicím centrem. Stáli ohromeni nedůvěrou v náhlou změnu jejich dlouho uchovávaných plánů. Hugo byl jediným, kdo chyběl ze všech členů rodiny. Coby angažovaný až do konce, nedbal na svou kritickou situaci a horečnatě organizoval zbývající členy své bezpečnostní jednotky k závěrečnému odporu proti Američanům, o nichž s určitostí věděl, že byli jen několik krátkých minut vzdáleni od útoku na hangár.

Posléze Karl řekl: „Tak to bychom měli.“ Obrátil se k Blondi. „Pošli vzkaz našemu bratru Brunovi na palubě lodi *Ulrich Wolf*. Vysvětli situaci a řekni mu, aby sem neprodleně co nejrychleji poslal záložní letouny. Nemůžeme ztratit ani jediný okamžik.“

Blondi nemarnila čas otázkami a rozběhla se k vysílačce uvnitř dispečerského sálu na okraji startovací dráhy.

„Bude možné přistát na lodi *Ulrich Wolf* během počátečních fází toho kataklyzmatu?“ zeptala se Elsie Wolfová svého bratra. Její obličej byl bledý mučivou úzkostí.

Karl se podíval na svého hlavního inženýra Jurgena Holtze. „Máš nějakou odpověď pro mou sestru, Jürgene?“

Vystrašený Holtz pohlížel dolů na ledovou podlahu hangáru a odvětil toporně: „Neznám žádný způsob, jakým vypočítat přesný příchozí čas očekávaných vichřic a přílivových vln. Nemohu předpovědět ani jejich sílu. Ale jestliže dorazí k lodi *Ulrich Wolf* dříve, než náš let bude moci přistát, obávám se, že výsledek může vést pouze k tragédii.“

„Chcete tím říct, že všichni zemřeme?“ chtěla vědět Elsie.

„Chci tím říct, že to nebudeme vědět, dokud ten čas nenastane,“ pravil Holtz suše.

„Nebudeme mít vůbec čas přemístit artefakty Ameneů z poškozených letadel, potom co dorazí Bruno,“ řekl Karl a upíral silně rozrušený pohled na osobní tryskový letoun své rodiny, který tu spočíval na zemi, polámaný jako dětská hračka. „Vezmeme jenom památky z Třetí říše.“

„Budu potřebovat každého tělesně schopného muže a ženu, kteří dokážou střílet ze zbraně.“ Ten hlas se ozval za Karlem a patřil Hugovi, jehož černá uniforma byla potřísněna krví mrtvého strážného, jenž mu předtím opominul říci o té spoušti v hangáru. „Uvědomuji si, že máme na krku mnoho vyděšených a dezorientovaných lidí, máme-li ale přežít, dokud nás nezachrání naši bratři a sestry v loděnici, musíme nadále klást odpor té americké bojové jednotce.“

„Kolik tvých bojeschopných mužů přežilo?“ zeptal se Karl.

„Zbylo mi jich dvanáct. Proto potřebuji veškeré zálohy, které mohu nalézt.“

„Máš dost zbraní pro nás všechny?“

Hugo přikývl. „Střelné zbraně a munice se nacházejí ve zbrojnici u vchodu do hangáru.“

„Potom máš mé svolení, abys získal úplně každého, kdo chce zase znova uvidět své milované.“

Hugo pohlédl svému bratrovi do očí. „Já nemám právo, bratře, žádat je, aby bojovali a zemřeli. Ty jsi vůdcem našeho nového osudu. Ty jsi ten, koho ctí a uctívají. Ty je požádej, a oni tě budou následovat.“

Karl se upřeně díval do tváře svého bratra a dvou sester a v jejich očích uviděl své vlastní neblahé tušení. S myslí chladnou jako led a se srdcem z kamene neměl žádné pochybnosti týkající se příkazu svým lidem, aby položili své životy, tak aby on a jeho sourozenci možná přežili. „Shromáždí je,“ pravil k Elsie, „a já jim povím, co musí udělat.“

KDYŽ ZANECHAL ČTYŘI ze svých mužů, kteří nebyli vážně zraněni, aby se postarali o raněné a hlídali strážné, co přežili, Cleary a dvaadvacet tělesně schopných mužů z jeho zbývajícího týmu, vedených Pittem a Giordinem, kteří znali cestu do hangáru, vstoupili do hlavního tunelu v taktické formaci, které dva příslušníci Garnetovy Delta Force dělali z boku přední průzkumníky.

Poručík Jacobs byl více než překvapený, když se znovu setkal s Pittem a Giordinem, a dokonce ještě ohromenější, když zjistil, že oni dva byli ti šílenci, co zajeli se Sněžným křižníkem na bojiště jen několik minut předtím, než by byl Cleary se svými muži dopadl jako generál Custer se svou sedmou kavalerií u Little Bighornu.

Kolona se pohybovala opatrně, prošla první zatáčkou v tunelu a minula opuštěná stavební zařízení a vchody vedoucí do prázdných skladů. Chůze tunelem v ledu se teď Pittovi a Giordinovi zdála docela jiná, než když se skrze něj kodrcali ve Sněžném křižníku. Pitt se v duchu usmál, když v ledu spatřil dlouhé rýhy způsobené jeho riskantní jízdou, jak unikal před obrněnými motorovými sáněmi.

Když dorazili k opuštěnému tažnému vozidlu připevněnému k malé soupravě čtyř valníků, jež se používaly k přepravě zásob a nákladu v celém tom labyrintu tunelů, zastavili svůj postup a využili ono zařízení jako úkryt, zatímco Cleary se vyptával Pitta a Giordina.

„Jak daleko je odsud k hangáru?“ zeptal se.

„Asi dalších pět set metrů, než do něj vyústí tunel,“ odpověděl Pitt.

„Je na té trase nějaké místo, kde by mohli postavit barikádu?“

„Každé tři metry, kdyby měli čas a kvádry ledu. Ale pochybuji, že by byli mohli vybudovat cokoli podstatného za těch pár krátkých minut od té doby, co prohráli svou bitvu o zařízení.“ Ukázal dolů na led. Kromě okrouhlých otisků pneumatik Sněžného křižníku pocházely jediné další stopy od jedněch sněžných sání, zatímco šlápoty několika mužů naznačovaly, že tudy prchali z boje.

„Nemohlo tam zbýt více jak půl tuctu strážných. Jestliže zamýšlejí vést obranu, bude to muset být do sta metrů od toho hangáru.“

„Nezapomeň na motorové sáně,“ pronesl Giordino tiše, „na ty, co jsi nerozmačkal na šrot.“

„To tu ještě někde kolem číhá jedno z těch d'ábelských vozidel?“ zavrčel Cleary.

Pitt kývl hlavou. „Docela dobře by mohlo. Co máte ve svém cestovním arzenálu, aby ho to vyřadilo z provozu?“

„Nic, co by proniklo jeho pancířem,“ přiznal Cleary.

„Zastavte své muže, majore, myslím, že vidím něco, co by se mohlo hodit.“

Pitt se šťoural v truhlíku s náradím u vlečného vozidla, až se vynořil s prázdným kanystrem. Nalezl ocelové páčidlo a použil jej k proděravění vršku kanystru. Poté vzal páčidlo a prorazil jím dno palivové nádrže vlečného vozidla. Když měl kanystr naplněný, zvedl jej vzhůru. „Jediné, co teď potřebujeme, je nějaké zápalné zařízení.“

Poručík Jacobs, který pozoroval Pittovu činnost, si sáhl do tlumoku a vytáhl z něj malou signální pistoli používanou v noci či za špatného počasí k signálním účelům. „Postačí tohle?“

„Jako krásná žena a sklenka výborného cabernetu,“ řekl Pitt.

Cleary zvedl paži a mávl s ní kupředu. „Vyrazíme.“

Nyní je neznepokojovaly obavy z neznámého, žádná naléhavost či nervozita. Muži kryjící jim bok a pohybující se jako kočky byli následováni neotřesitelnými a oddanými muži odhodlanými se pomstít za přátele, kteří zahynuli tam v řídicím centru, a ti všichni ve slabém světle pronikajícím ledem postupovali vpřed tunelem jako

přízraky. Pitt pocítil nával hrdosti, když věděl, že on a Giordino byli takovými muži přijati za jim rovné.

Náhle dali muži kryjící jim bok znamení, aby se zastavili. Všichni znehybněli a naslouchali. Výfuk jakéhosi motoru, jenž byl slabě slyšet v dálce, jim signalizoval, že se blíží nějaké vozidlo. Brzy ten zvuk zesílil a rozléhal se tunelem. Nato se objevila dvojitá světla a jejich paprsky tančily po ledě ještě dříve, než se vynořila z ohybu.

„Motorové sáně,“ oznámil Pitt klidně. „Už jedou.“ Ukázal na jedno z blízkých prázdných skladišť. „Navrhuji, abyste se vy a vaši muži rychle dostali dovnitř předtím, než budeme všichni odhaleni těmi reflektory.“

Stručný tichý povel, a o dvacet sekund později byl každý z mužů uvnitř skladiště, jehož dveře zůstaly pár centimetrů pootevřené. Světla se stávala jasnějšími, jak si sněžné sáně razily cestu tunelem. Těsně za dveřmi skladiště se krčil Pitt a v obou rukou pevně svíral kanystr. Za ním stál přichystaný Jacobs, připravený vypálit ze signální pistole, a za ním pak byl nachystaný celý tým, připravený vyhrnout se ze skladiště a zasypat krupobitím smrtonosné palby osazenstvo motorových saní, jakožto i každého strážného, jenž by je mohl pěšky následovat.

Načasování bylo rozhodující. Kdyby Pitt hodil kanystr příliš brzo nebo příliš pozdě a strážní uvnitř přežili, celý tým zvláštní jednotky by byl uvězněn ve skladišti jako milenec ve skříni a byli by zlikvidováni dříve, než by trvalo o tom říci. Jacobs musel mít také správně zacíleno. Netrefí se, a bude po všem.

Motorové sáně se přiblížily. Pitt odhadoval jejich rychlost na asi patnáct kilometrů za hodinu. Řidič jel opatrně. Úzkou škvírou mezi dveřmi a rámem neviděl žádnou známku strážných sledujících pěšky vozidlo. „Přijíždí příliš rychle, než aby je mohla následovat posila,“ hlásil Pitt tiše Clearymu. „Domnívám se, že mají výzvědné poslání.“

„Uvezou čtyři muže,“ zamumlal Cleary. „Aspoň tolik vím.“

Pitt uhnul hlavou a zavřel oči, aby zabránil tomu, že bude dočasně oslepený jasnými světly motorových saní. Ty byly nyní tak blízko, že mohl slyšet, jak jejich pásy drtí ledovou podlahu tunelu. S nekonečnou opatrností a bez použití jakéhokoli prudkého pohybu, jenž by na ně mohl upozornit posádku motorových saní, kousek po

kousku otevíral dveře. Přední konec těch saní byl nyní tak blízko ke skladišti, že slyšel tlumený chod jejich motoru. Pohotově, soustředěně a přesně rozrazil dveře, pozvedl se v celé své výši a mrštíł benzinovým kanystrem do otevřené kabiny motorových saní. Poté bez sebemenšího náznaku odmlky uhnul ke straně a padl na led.

Jacobs nebyl jedním z těch, kteří by marnili čas. Mířil signální pistolí ještě dříve, než Pitt rozrazil dveře. Když kanystřer vletl do otevřených motorových saní a rozstříkl tam uvnitř svůj obsah, o milimetr ji srovnal a vypálil, přičemž náboj minul těsně Pittovu hlavu o šíři dvou prstů.

Vnitřek saní se proměnil v ohnivě peklo. Poděšení strážní v hořících uniformách z nich vyskočili a v zoufalství se váleli po ledě, aby uhasili oheň. I kdyby byli úspěšní, jejich životy by nebyly ušetřeny. Muži pod Clearyho velením, kteří si předtím od strážných tak strašlivě vytrpěli, nebyli ve shovívavé náladě. Vyrazili ze skladiště a ukončili agonii strážných přívalem palby. Motorové sáně, nyní stěží rozpoznatelné jako mechanický dopravní prostředek, se bez řidiče kolébavě pohybovaly dál tunelem a odíraly jeho hladké ledové stěny, jež činily málo pro to, aby je zpomalily.

Prozkoumáním scény smrti se neztrácel čas. Cleary přeskupil své muže a uvedl je znovu do pohybu. Ani jeden z nich se neotočil a nepodíval nazpět, ani neprojevil známku slitování. Hnali se dál tunelem, dychtiví skončit ten zlý sen a potrestat ty, kteří za něj byli zodpovědní. S veškerou silou se Pitt postavil a po několik kroků se opíral o Giordinovo rameno pevné jako skála, dokud mu nohy zase dobře nesloužily, a potom se vydal za Clearym.

KDYŽ JEHO RÁDIOVÉ VOLÁNÍ motorových saní zůstalo bez odpovědi a z tunelu se ozývaly zvuky střelby, Hugo Wolf předpokládal to nejhorší. Bez dalších obrněných vozidel mu zbývalo ještě jedno kolo hry, dříve než Američané dorazí k hangáru a pustí se do dalšího otevřeného boje s jeho zbývajícími osmi ozbrojenými strážnými. Měl slabou důvěru v tu malou armádu inženýrů, kteří sotva věděli, jak zacházet se zbraněmi, nebo byli tak stateční, aby

zastřelili dalšího člověka, zvláště vycvičeného profesionála, který střelbu opětoval. To, o co se zamýšlel pokusit, pomyslí si Hugo zasmušile, byl poslední hod kostkami.

Přešel k místu, kde si Karl, Elsie a Blondi povídali s Jürgenem Holtzem. Karl se otočil, podíval se na Huga a uviděl jeho ponurý výraz. „Máš problémy, bratře?“

„Domnívám se, že jsem přišel o své poslední obrněné motorové sáně a čtyři muže, kteří byli nepostradatelní.“

„Musíme se udržet,“ řekla Elsie. „Bruno je na cestě se dvěma letouny a podle plánu má dorazit od nynějška za pět hodin.“

„Tři a půl hodiny po tom, co se odlomí ledový šelf,“ poznamenal Holtz. „Aktivační sekvence pro stroje na led byla započata a nelze ji nijak zastavit.“

Karl tiše zaklel. „Můžeme klást odpor až do té doby?“

Hugo civěl na tunel vedoucí k důlnímu zařízení, jako by očekával armádu přízraků. „Nemohla jim zbýt víc než hrstka mužů. Jestliže je mí strážníci mohou zlikvidovat v tunelu, nebo aspoň jejich počet snížit na ubohých pár, potom, mezi námi, máme dostatečnou palebnou sílu, abychom je nadobro zastavili.“

Karl se postavil tváří v tvář Hugovi a položil mu ruku na rameno. „Bez ohledu na výsledek, bratře, vím, že sis vedl statečně a se ctí.“

Hugo objal Karla a poté odešel, aby se přidal k posledním ze svých strážných a odvedl je do tunelu. Následovalo je vlečné vozidlo táhnoucí valník naložený dvousetlitrovým barelem a velkým větrákem majícím dva metry v průměru.

TÝM ZVLÁŠTNÍCH JEDNOTEK se náhle zastavil před poslední zatáčkou v tunelu, předtím než se narovnal a táhl se dalších padesát metrů do hangáru. Vpředu se objevil lehký mlžný opar a zdálo se, že houstne, jak se valil tunelem a začal muže obklopovat.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Cleary Pitta.

„Nic dobrého. Nesetkali jsme se s ničím takovým, když jsme tudy projížděli se Sněžným křižníkem.“ Pitt pozvedl prst, jako by zkoušel

vítr. „Není to přírodní jev. Nejenom to podivně páchne, ale vysílá to nějaký druh mechanismu, pravděpodobně velký ventilátor.“

„Není to jedovaté,“ řekl Cleary, který do sebe vdechoval ten opar. „Součástí našeho výcviku je rozpoznat toxické plyny. Můj dojem je, že na nás pouštějí neškodnou chemikálii, aby utajili svůj pohyb.“

„Je možné, že se jim nedostává lidská síla a ze zoufalství si zahrávají,“ podotkl Jacobs, který přistoupil k majorovi.

„Semkněte se,“ nařídil Cleary svým mužům vysílačkou v přilbě. „Půjdeme dál. Buďte připraveni se skrýt za cokoli najdete, v případě že by měli postupovat a pálit z té mlhy.“

„Takový průběh akce nedoporučuji,“ varoval jej Pitt.

Cleary se prostě zeptal: „Proč?“

Pitt se zašklebil na Giordina. „Myslím, že jsme tu už byli předtím.“

„A udělali to,“ dodal Giordino.

Pitt upíral hodnotící pohled na mlhu, poté položil svou ruku na Giordinovu paži. „Ale, vezmi si jednoho z majorových mužů, utíkej zpátky k tomu vlečnému vozidlu a přines s sebou nazpět jeho rezervní kolo.“

V Clearyho očích se odrážela zvědavost. „K čemu je dobrá pneumatika?“

„K našemu vlastnímu malému úskoku.“

O NĚKOLIK MINUT POZDĚJI se středem tunelu přehnal obrovský výbuch. Žádné plameny či vířící kouř, ale oslepující záblesk následovaný nesmírnou nárazovou vlnou, jež stlačila uzavřený vzduch, ještě než vyrazila pryč jako střela z tlakovzdušné trubice. Zvuk výbuchu se ozval jako obrovské zadunění hromu, předtím než dorachotil a jeho ozvěna pomalu utichla.

Omráčený pouhou mohutností otřesu a se zvoněním v uších o síle zvonů katedrál se Hugo Wolf a jeho osm zbývajících strážných s otupělými smysly velmi pomalu a potácivě postavili na nohy a začali postupovat hromadami spadaného ledu, přičemž očekávali, že nenajdou nic jiného než rozpadlá těla Američanů. Náraz sám o sobě

byl mnohem větší, než očekávali, ale naděje se jim vrátila při pomyslení na to, že jejich nepřítel byl zlikvidován.

Když prošli zatáčkou a použili kapesní svítilny, aby jimi pronikli mlhou a kouřem zbylými po výbuchu, pohybovali se pomalu kupředu, až mohli rozeznat těla hrůzně spočívající v ledu a pod ledem uvolněným ze stropu tunelu. Hugův zrak bloudil od jedné postavy ke druhé, zatímco v něm při spatření mrtvých Američanů narůstal pocit uspokojení a radostného vzrušení. Ani jeden nepřežil. Pohlédl dolů na dva muže oblečené v civilu a lámal si hlavu, kým byli a odkud sem přišli. Leželi tváří k zemi a jemu se nepodařilo v nich poznat ony dva muže, co předtím řídili to ohavné vozidlo, jež bylo příčinou tolika úmrtí a zkázy v řídicím centru.

„Blahopřeji ke skvělému vítězství, pane Wolfe,“ učinil mu poklonu jeden ze strážných.

Hugo pomalu přikývl. „Ano, ale bylo to vítězství, které se dostavilo za příliš vysokou cenu.“ Poté se on a jeho muži mechanicky otočili zády ke zdánlivému krveprolití a začali odcházet zpátky k hangáru.

„Stát!“ zvolal Cleary.

Hugo a jeho muži se prudce otočili, zděšení pohledem na mrtvé muže, kteří nečekaně vyskočili na nohy a mířili na ně svými zbraněmi. Byl by se tam v té chvíli mohl vzdát. Každý rozumný člověk by byl pochopil, že odpor může končit jedinež jistou smrtí. Ale Hugo, více reflexivně než s vyrovnanou myslí, rychle pozvedl svou zbraň k výstřelu a strážní ho následovali.

Výstřely ze zbraní zvláštních jednotek zahřměly současně. Ozbrojeným strážným se podařilo horečně vypálit jen pár dávek, předtím než byli zabiti. Hugo klopýtl dozadu, stál bez hnutí na místě a obličej se mu zkřivil, když upustil svou zbraň a upíral šokovaný skelný zrak na úhledně rozmístěné otvory po kulkách, jež mu v místě jeho břicha křížily uniformu od prsou k pasu. S mučivou jistotou, že neuspěl, a s vědomím, že mu zbývá jen několik sekund života, se nakonec zhroutil na zem.

Střelba utichla a Jacobs, opatrně následovaný svými muži, začal zkoumat těla a odstraňovat všechny zbraně svírané v jejich mrtvých rukou. Pitt, jemuž kolt volně spočíval v pravici, přistoupil k Hugovi a

poklekl u jeho boku. Vůdce zničené bezpečnostní jednotky rodiny Wolfu si uvědomil něčí přítomnost a upřel vzhůru svůj bezvýrazný pohled.

„Jak jste to věděl?“ zamumlal.

„Vaši lidé na mě použili trik se stejnou léčkou v tom dole v Coloradu.“

„Ale ten výbuch...“

Pitt věděl, že ten muž umírá, a on mu to musel rychle sdělit. „Kutáleli jsme rezervní pneumatiku s kolem z vlečného vozidla dolů tunelem a chytili za drát k vaší výbušné náloži. Ukryli jsme se ve skladišti. Okamžitě po výbuchu jsme vyběhli ven a rozptýlili se v úlomcích ledu způsobených tím otřesem a hráli si na mrtvé.“

„Kdo jste?“ zašeptal Hugo.

„Jmenuji se Dirk Pitt.“

Zrak se mu na okamžik rozšířil. „To snad ne,“ pronesl šeptem. Poté jeho otevřené oči znehybněly a hlava se mu svezla na stranu.

VÝBUCH NÁSLEDOVANÝ PŘÍVALEM střelby se šířil tunelem a do hangáru jako hrom rachotící z druhého konce drenážní trubky. Potom hluk náhle ustal a zvuky slábly, až se rozhostilo zlověstné ticho, líně se vlekoucí uvnitř hangáru. Míjely minuty, během nichž všichni stáli bez hnutí a zírali do zející temnoty s tíživou úzkostí. Potom ten děsivý klid porušil zvuk blížících se kroků, rozléhající se po ledové podlaze tunelu.

Pomalou se objevila postava a vešla do světla pronikajícího sem střešinou hangáru. Jakýsi vysoký muž držící klacek s bílým hadrem splývajícím z jeho horního konce postupoval k polokruhu sta mužů a žen držících zbraně, jejichž všechna ústí byla namířena na toho cizince. Kolem dolní poloviny obličeje měl omotaný šátek. Přišel přímo ke Karlu Wolfovi a jeho sestřím, zastavil se a stáhl si šátek, čímž odhalil drsnou tvář potemnělou strništěm vousů a strhanou únavou.

„Hugo se omlouvá, ale nemůže se připojit k vaší malé oslavě před cestou.“ Po celém hangáru nastala chvíle neuvěřitelného zmatku. Blondi civěla v ohromeném zaujetí. Na tváři Elsie se objevil výraz leknutí a zmateného hněvu. Jak se dalo předpokládat, Karl byl první, kdo se vzpamatoval a získal nazpět svůj klid. „Tak to jste vy, pane Pitte,“ pravil a pozoroval Pitta podezřívavým zrakem. „Jste jako prokletí.“

„Promiňte mi to nedbalé oblečení,“ odtušil Pitt srdečně, „ale svůj smokink mám v čistírně.“

Elsie zabodávala svůj zrak do Pitta a z jejích modrých očí sršel hněv, když postoupila kupředu a vrazila automatickou pistoli Pittovi

do žaludku. Zasténal bolestí, ustoupil dozadu a chytil se v místě bránice, ale úsměv mu ani trochu nezmizel z tváře.

„Povšimněte si,“ pravil Pitt pevně, „že jsem neozbrojený a nesu vyjednávačskou vlajku.“

Karl odstrčil Elsie ruku se zbraní. „Nechej mě ho zabít,“ zasyčela nenávislně.

„Vše má svůj čas,“ pravil konverzačním tónem. Pohlédl Pittovi do očí. „Hugo je mrtvý?“

„Jak říkáme u nás doma, Hugo to koupil.“

„A jeho muži?“

„Jsou na tom stejně.“

„Byl jste zodpovědný za zničení mých letadel?“

Pitt se rozhlédl kolem po zdemolovaných letounech a pokrčil rameny. „Řídil jsem poněkud nedbale, to musím přiznat.“

„Odkud jste přijel?“ otázal se ostře Wolf.

Pitt se usmál, vůbec si ho nevšímal a řekl: „Navrhuji, abyste přikázal svým lidem, aby složili své zbraně, dříve než jim bude moc ublíženo. Dnes tu bylo již prolito víc než dost krve. Bylo by vrcholem hlouposti zvětšovat to krveprolití.“

„Vaši muži, pane Pitte. Kolik jich z té americké jednotky zbylo?“

„Podívejte se sám.“ Pitt se otočil a máchl paží. Giordino, Cleary a jeho zbývajících dvacet mužů vystoupili z tunelu do hangáru a se zbraněmi připravenými k výstřelu se v rovné řadě rozestoupili na skoro deset kroků od sebe.

„Dvacet proti stovce.“ Karl Wolf se poprvé usmál.

„Každým okamžikem očekáváme posily.“

„Příliš pozdě,“ řekl Karl v pevné víře, že Pitt se zoufale pokouší zachránit se klamáním. „Nanotechnologické systémy vytvořené k odlomení ledového šelfu byly mezitím aktivovány. Zatímco mluvíme, svět směřuje ke katastrofě. Nic to nemůže zastavit.“

„Dovoluji si nesouhlasit,“ pravil Pitt a tón jeho hlasu byl záměrně netečný. „Všechny systémy ukončily činnost deset minut předtím, než byly uvedeny do pohybu. Je mi líto, že ničím vaše plány, Karle, ale nebude se konat žádná katastrofa. Nebude žádný Nový osud, ani žádná Čtvrtá říše. Svět bude nadále obíhat kolem Slunce tak jako předtím, a se všemi svými slabostmi a nedostatky způsobenými

člověkem mu bude hodně chybět do dokonalosti. Léto a zima, modrá obloha a oblaka, déšť a sníh budou bez přerušení pokračovat dlouho poté, co lidská rasa přestane existovat. Jestliže vyhyneme, bude to z přirozených důvodů, ne na základě jakéhosi bizarního plánu megalomana usilujícího o vládu nad světem.“

„Co to říkáte?“ vyštěkla Elsie s narůstajícím znepokojením.

„Není třeba panikařit, milá sestro,“ řekl Karl o něco méně příjemným hlasem. „Ten muž lže.“

Pitt zavrtěl znaveně hlavou. „Pro rodinu Wolfových všechno skončilo. Jestli si někdo zaslouží být obžalován světovým tribunálem za pokus o zločiny proti lidstvu, jste to vy. Až přes sedm miliard lidí zjistí, jak jste se vy a vaše rodina zvrhlíků pokoušeli vyhladit každého muže, každou ženu a každé dítě na této planetě, nebudete moc populární. Vaše obří lodi, bohatství a poklady budou zabaveny. A jestliže někteří z vaší rodiny přeci jen uniknou doživotí ve vězení, každý jejich pohyb bude bedlivě sledován mezinárodní výzvědnou službou a policejními úřady, aby se zajistilo, že nebudou usilovat o nějakou Pátou říši.“

„Je-li to, co říkáte, pravda,“ pravil Karl s úšklebkem, jen nepatrně oslabeným nejistotou, „co plánujete udělat se mnou a mými sestrami?“

„To není mojí starostí,“ povzdechl si Pitt. „Někdy a někde budete viset za své zločiny, za všechny ty vraždy těch, co vám stáli v cestě, které jste nařídil. Mým zadostiučiněním bude sedět v první řadě a pozorovat, jak se houpete.“

„To je velmi dráždivá představa, pane Pitte, a nanejvýš fascinující. Škoda, že je to čirá fantazie.“

„Jste člověk, kterého lze těžko přesvědčit.“

„Dej rozkaz k palbě, bratře,“ požádala ho Elsie. „Postřílejte tu havěť. Když to neuděláš ty, udělám to sama.“

Karl Wolf se upřeně díval na znavené veterány vyčerpané bojem pod Clearyho velením. „Má sestra má pravdu. Pakliže se vaši muži nevzdají během příštích deseti sekund, moji lidé je zabijí.“

„To se nikdy nestane,“ řekl Pitt, a jeho hlas byl tvrdý a příkrý.

„Sto zbraní proti dvaceti? Ten boj nebude trvat dlouho a může mít jenom jeden závěr. Víte, pane Pitte, v sázce je příliš mnoho. Mé sestry a já rádi obětuje své životy ve jménu Čtvrté říše.“

„Je hloupé plýtvat životy pro sen, který je již mrtvý a pohřbený,“ pronesl Pitt nenučeně.

„Prázdné tvrzení zoufalého muže. Aspoň budu mít to potěšení vědět, že budete první, kdo zemře.“

Pitt se dlouze zahleděl na Wolfa, a potom vrhl rychlý pohled dolů na automatickou pušku v ruku toho šílence. Nato pokrčil rameny. „Ať je po vašem. Ale předtím, než se necháte unést krvežíznivostí, navrhuji, abyste se podíval za sebe.“

Wolf zavrtěl hlavou. „Nespustím z vás oči.“

Pitt se pootočil k Elsie a Blondi. „Proč vy děvčata nevysvětlíte svému bratrovi životní fakta?“

Wolfovy sestry se obrátily a podívaly se.

Všechny hlavy v hangáru se otáčely a všechny páry očí se zadívaly směrem k zadní stěně a vchodu do protějšího tunelu. Byla-li zde jedna věc, již hangár postrádal, nebyl to arzenál zbraní. Dalších dvě stě se jich zapojilo do dramatu, jenž se odehrával kolem zničených letadel. Všechny dvě stě ošklivě vyhlížejících pušek Eradicator mířilo do zad inženýrů a vědců Destiny Enterprises a v ruku je drželi muži, jejichž obličejové zakrývaly přilby a ochranné brýle. Byli seřazeni v uspořádaném polokruhu, přední řada klečela, zadní stála, a oblečení byli v arktických polních uniformách podobných těm, co měli na sobě Cleary a jeho tým.

Jedna z těch postav vystoupila dopředu a s vážností hlasitě promluvila. „Složte velmi pomalu své zbraně a ustupte! Při první známce nepřátelství nařídím svým mužům, aby zahájili palbu. Spolupracujte, prosím, a nikomu se nic nestane!“

Nebylo ani stopy po zaváhání či odporu. V žádném případě. Muži a ženy, co tvořili vědecký tým Destiny Enterprises, byli pouze příliš šťastní, že se zbavili zbraní, o nichž málokterí z nich věděli, jak s nimi řádně manipulovat. Téměř všichni si vydechli úlevou, když ustoupili od pušek Bushmaster a zvedli ruce nad hlavu.

Elsie vyhlížela, jako by ji ranili přímo do srdce. Stála tam s omráčeným, nechápajícím výrazem ve tváři. Blondi se sklíčeným a

zmateným pohledem v očích vypadala, jako by se jí mělo udělat zle od žaludku. Obličej Karla Wolfa ustrnul a ztuhl jako kámen. Vyjadřoval spíše zlobu než strach, když uviděl, že jeho skvělý plán realizace nového světového pořádku náhle zmizel.

„Který z vás je Dirk Pitt?“ otázal se velitel čerstvě došlých zvláštních jednotek.

Pitt pomalu zvedl ruku. „Zde.“

Důstojník velkými kroky přistoupil k Pittovi a krátce pokývl hlavou. „Plukovník Robert Wittenberg, pověřený velením akce zvláštních jednotek. Jaký je stav operace Rossův šelfový ledovec?“

„Je ukončená,“ odpověděl Pitt klidně. „Projekt Valhalla byl zastaven deset minut před aktivací systému pro odříznutí ledu.“

Wittenbergovi se očividně ulevilo. „Díky bohu,“ povzdechl si.

„Vaše načasování nemohlo být dokonalejší, plukovníku.“

„Potom, co jsme se rádiem spojili s majorem Clearym, šli jsme vaší cestou skrz otvor v ledu, který jste vyrazil s vaším vozidlem.“ Odmlčel se a zeptal se jakoby s posvátnou úctou: „Viděli jste to starověké město?“

Pitt se usmál. „Ano, viděli jsme je.“

„Odtamtud to byl rutinní běh s plnou polní výzbrojí,“ pokračoval Wittenberg, „dokud jsme nedorazili k hangáru a neshromáždili se dříve, než se kdokoli otočil a všiml si nás.“

„Bylo to riskantní, ale majorovi Clearymu a mně se podařilo udržet pozornost všech stranou od vašeho konce tunelu, dokud jste nezačali bojové postavení.“

„Tohle jsou všichni?“ zeptal se Wittenberg.

Pitt přikývl. „Až na několik jejich raněných, kteří zůstali vzadu v řídicím centru.“

Přiblížil se Cleary, a ti dva válečníci se pozdravili, dříve než si vřele potřásli rukama. Clearyho úsměv byl znavený, ale dostatečně široký. „Bobe, ani nevíš, jak jsem šťastný, že vidím ten tvůj ošklivý starý obličej.“

„Pokolikáté už je to dnes, co jsem ti zachránil kůži?“ řekl Wittenberg se smyslem pro humor v očích.

„Podruhé, a nestydím se to přiznat.“

„Nenechal jsi mi tu moc práce.“

„Pravda, ale kdyby ses tu se svými muži neukázal ve chvíli, kdy ses objevil, byl bys tu našel půl hektaru posetého mrtvými těly.“

Wittenberg se pozorně díval na Clearyho muže, kteří tu stáli vychrtlí a znavení, ale stále bdělí, a pozorovali každý pohyb učiněný personálem Wolfových, když skládali své pušky na ledovou podlahu a shromažďovali se do ztichlých hloučků poblíž poškozených letadel. „Vypadá to, že vás trochu potrápili.“

„Ztratil jsem příliš mnoho dobrých mužů,“ přiznal Cleary neradostně.

Pitt pohybem ruky ukázal na Wolfovy. „Plukovníku Wittenbergu, mohu vám představit Karla Wolfa a jeho sestry Elsie a...“ Zmlkl, poněvadž neznal Blondi.

„Mou sestru Blondi,“ vložil se do řeči Karl. Byl člověkem, jenž se ocitl uprostřed zlého snu. „Co zamýšlíte s námi udělat, plukovníku?“

„Kdyby to bylo na mně,“ zavrčel Cleary, „všechny bych vás postřílel.“

„Dostal jste příkazy týkající se Wolfových, potom co je zajmete?“ otázal se Pitt Wittenberga.

Plukovník zavrtěl hlavou. „Nebyl čas diskutovat o politickém postupu vůči vězňům.“

„Mohu vás v tom případě požádat o laskavost?“

„Po tom všem, co jste vy a váš přítel vykonali,“ odvětil Cleary, „stačí, když se vyslovíte.“

„Rád bych si dočasně vzal osobně na starost Wolfovy.“

Wittenberg se zahleděl Pittovi do očí, jako by se z nich pokoušel vyčíst, co se za tím skrývá. „Docela to nechápu.“

Ale Cleary to pochopil. „Jelikož jsi nedostal žádné příkazy týkající se nakládání s vězni,“ pravil plukovníkovi, „myslím si, že se pouze hodí a sluší, aby se tomu muži, co nás zachránil před nepředstavitelnou hrůzou, vyšlo v jeho žádosti vstříc.“

Wittenberg chvíli uvažoval, než přikývl. „Zcela souhlasím. Válečná kořist. Máte na starosti Wolfovy až do té doby, než budou moci být za ozbrojeného doprovodu převezeni do Washingtonu.“

„Žádná vláda nemá zákonnou úřední pravomoc nad kýmkoli v Antarktidě,“ pronesl drze Karl. „Je nezákonné držet nás jako rukojmí.“

„Jsem jenom prostý voják,“ pravil Wittenberg s lhostejným pokrčením ramen. „Nechám na právnících a politicích, aby rozhodli o vašem osudu, potom co budete v *jejich* rukou.“

ZATÍMCO NOVÉ SPOJENÉ týmy zvláštních jednotek zajistily důlní zařízení a shromáždily zajatce, které nakonec uvěznily do dělnické svobodárny, Pitt s Giordinem nenápadně sehnali do houfu Karla, Elsie a Blondie Wolfovy podél obrovských dveří, jež pokrývaly jednu stěnu hangáru. Zdánlivě nepozorovaně je nečekaně přiměli projít malým vchodem pro údržbu, který vedl na venkovní leteckou startovací dráhu. Náhlý příval studeného vzduchu byl po teplotě šestnáct stupňů Celsia v hangáru šokující.

Karl Wolf se obrátil a usmál se smutně na Pitta a Giordina. „Tak tady nás popravíte?“

Blondi se zdála být v transu, ale Elsie upřela na Pitta zničující pohled. „Zastřelte nás, máte-li odvahu!“ vychrtila ze sebe divoce.

Pittův obličej vyjadřoval rozhořčení. „Při všem, co je mi na tomhle světě svaté, si všichni zasloužíte zemřít. Celá vaše opovrženíhodná rodina si zaslouží smrt. Ale nebudu to já ani tady můj přítel, kdo se toho ujme. Nechám to na přirozených příčinách.“

Wolfovi to náhle došlo. „Necháte nás uniknout?“

Pitt přikývl. „Ano.“

„Potom neuvidíte mě a mé sestry stát před soudem a jít do vězení.“

„Rodina s takovým bohatstvím a mocí nikdy nevzkročí do soudní síně. Použijete veškeré prostředky, kterými vládnete, abyste unikli šibenici nebo doživotí za mřížemi, a nakonec budete volní.“

„To, co říkáte, je pravda,“ pravil Karl pohrdavě. „Žádný vládní představitel by se neodvážil riskovat důsledky obvinění rodiny Wolfů.“

„Nebo se nevystavil naší pomstě,“ dodala Elsie. „Neexistuje vysoký státní úředník či vůdce národa, který by naší rodině nedlužil. Naše odhalení bude jejich odhalením.“

„Nemůžeme jít do vězení jako obyčejná sebranka,“ pravila Blondi a její hlas znovu získal určitou dávku drzosti. „Naše rodina je příliš odvážná, příliš cílevědomá. Znovu povstaneme a příště již neselžeme.“

„Já osobně si myslím, že *tohle* je špatný nápad,“ řekl Giordino a jeho černé oči byly plné opovržení.

„Všichni budeme mít větší klid, když budeme vědět, že tu už nebudete, abyste v tom měli prsty,“ pronesl Pitt chladně.

Karl Wolf přimhouřil oči a zadíval se směrem ven po ledové krajině. „Mám dojem, že vím, co máte v plánu,“ zamumlal tlumeným hlasem. „Pouštíte nás, abychom zemřeli tam na ledové kře.“

„Ano.“ Pitt slabě přikývl.

„Bez oblečení do mrazivých teplot nezůstaneme naživu ani hodinu.“

„Odhaduji to na dvacet minut.“

„Zdá se, že jsem vás jako protivníka podcenil, pane Pitte.“

„Domnívám se, že světu se může stejně dobře dařit bez vrchního ředitele Destiny Enterprises a jeho rodinné říše.“

„Proč nás prostě nezastřelíte a neskončujete to?“

Pitt zíral na Wolfa s tím nejkratčeji trvajícím potěšením ve svých zelených očích. „To by bylo příliš rychlé. Takhle budete mít čas uvažovat o hrůzách, kterými jste se pokoušeli postihnout miliardy nevinných lidí.“

Na Wolfových spáncích se objevil nepatrný ruměnec. Coby podpurné gesto položil své paže sestře kolem ramen. „Vaše lekce mě nudí, pane Pitte. Raději bych čelil své smrti zmrznutím, než abych poslouchal vaše filozofické žvanění.“

Pitt se zamyšleně podíval na Karla Wolfa a jeho sestry. Uvažoval, zda bylo vůbec možné něčím tu nenapravitelnou rodinu poznamenat. Ztráta jejich impéria jimi otřásla, ale hrozba smrti je ani v nejmenším nezdrtila. Jestli vůbec něco, tak je doháněla k zuřivosti. Podíval se z jedné tváře na druhou. „Slovo varování: Neobtěžujte se pokoušet vrátit nazpět do tunelů nebo důlního zařízení. Všechny vchody a východy budou střeženy.“ Poté udělal posuněk svým starým koltem. „Dejte se na pochod.“

Blondi vypadala, že je odevzdaná svému osudu, právě tak jako Karl. Již teď se silně chvěla pronikavým chladem. Ne tak Elsie. Ta se vrhla na Pitta, jen aby se jí od Giordina dostalo úderu hřbetem ruky, který ji srazil na kolena. Jak se za pomoci Karla namáhavě snažila postavit na nohy, Pitt ve tváři ženy uviděl výraz čiré zloby.

„Přísahám, že tě zabiju,“ zavrčela skrze zkrvavené rty.

Pitt se necitelně usmál. „Sbohem, Elsie, přeji ti hezký den.“

„Když půjdete rychle,“ řekl Giordino cynicky, „bude vám tepleji.“

Poté zabouchl a zamkl dveře.

O OSMAČTYŘICET HODIN později se důlní zařízení hemžilo vědci a inženýry, kteří začali zkoumat nanotechnologické systémy Wolfových, zatímco se ujišťovali, že počítačová síť k odlomení ledového šelfu nemůže být reaktivována. Následovala je armáda antropologů a archeologů, kteří se vrhli na dávnověké město Ameneů. Skoro všichni z nich byli bývalí pochybovači, kteří popírali existenci kultury typu Atlantidy dříve než 4000 let před naším letopočtem. Nyní postávali a procházeli se uprostřed starodávných zřícenin v posvátné úctě, a pozorně se dívali na groteskní tvary sloupů pod ledem, neschopni uvěřit tomu, s čím se doopravdy setkali. Brzy sepisovali lidské výtvořiny nalezené v poškozených letadlech a skladištích v tunelech, jež se rozbíhaly z hangáru. Když byly pečlivě uloženy do beden, byly artefakty letecky přepraveny do Spojených států kvůli konzervaci a hloubkovému studiu, dříve než budou vystaveny pro veřejnost.

Z každé univerzity všech zemí, kde měli horlivou katedru archeologie, vyslali týmy, aby prostudovaly ono město a začaly odstraňovat led, jenž je po devět tisíciletí zahaloval. Bude to pozoruhodný projekt, který bude pokračovat po téměř padesát roků. Povede k dalším neobjeveným místům Ameneů; a neuvěřitelné množství artefaktů nakonec naplní muzea v každém větším městě na světě.

Potom, co mu obličej spravil lékařský tým, který sem přiletěl, aby ošetřil a evakuoval raněné, Pitt se spolu s Giordinem pozdravil s Tátou Cusslerem, když on a jeho tým dorazili, aby rozmontovali zbytky Sněžného křižníku kvůli jejich lodní přepravě do opravy ve Spojených státech. Doprovodili jej do řídicího centra a pak se

silnými obavami ustoupili stranou, když si to vozidlo prohlížel poprvé od té doby, co opustilo stanici Malá Amerika VI.

Starý muž upíral svůj vážný a smutný zrak na to skvělé červené vozidlo, jež bylo rozbité napadrt', poseté otvory po kulkách, mělo roztrhané a splasklé pneumatiky a okna v řídicí kabině rozstřílená na kusy. Téměř tři minuty uplynuly, když chodil kolem vraku a prozkoumával škodu. Konečně zvedl hlavu a ušklíbl se.

„Není nic, co by se nedalo spravit,“ řekl a potahoval se za šedivé vousy.

Pitt na něj upíral svůj zachmuřený pohled. „Vy opravdu věříte, že je možné ho přestavět?“

„Vyznám se v tom. Může to trvat pár let, ale myslím si, že ho můžeme dát dohromady a bude zase jako nový.“

„Zdá se to být nemožné,“ pravil Giordino a vrtěl přitom hlavou.

„Vy a já nevidíme stejnou věc,“ řekl Cussler. „Vy vidíte hromadu starého železa. Já vidím nádherný stroj, který bude jednoho dne obdivován miliony lidí ve Smithsonianově instituci ve Washingtonu.“ Modrozelené oči se mu při řeči leskly. „Co si neuvědomujete, je, že jste si vzali mechanický nezdar a proměnili jej v úžasný úspěch. Předtím se Sněžný křížník vyznačoval pouze tím, že byl naprostým neúspěchem a nedosáhl toho, pro co byl zkonstruován. A to bylo převézt v pohodlí posádku osm tisíc kilometrů po ledě Antarktidy. Uvázl téměř okamžitě potom, co jej v roce 1930 vyložili z lodi, a stál tam pohřbený po sedmdesát let. Vy dva jste dokázali, že je velkým úspěchem strojírenství z počátku dvacátého století, když jste s ním jeli uprostřed sněhové bouře sto kilometrů napříč ledovým šelfem. Ale nejen to. Použili jste jeho hrubou velikost a sílu, abyste zabránili celosvětové katastrofě. Nyní, díky vám, je neocenitelným a ceněným kusem historie.“

Pitt upíral pohled na to obrovské poškozené vozidlo, jako by to bylo raněné zvíře. „Ale nebýt ho, nikdo z nás by tu teď nestál.“

„Doufám, že mi jednou povíte celý ten příběh.“

Giordino věnoval starému muži zvláštní pohled. „Nějak si myslím, že už ho znáte.“

„Až bude vystavený,“ řekl Táta a poplácal Pitta po zádech, „pošlu vám oběma pozvánku na tu slavnost.“

„Al i já se na to budeme těšit.“

„Abych nezapomněl. Mohli byste mi ukázat, kdo to tady má na starosti? Během naší přepravy z polární stanice jsem se svou posádkou narazil na tři zmrzlá těla asi kilometr od startovací dráhy. Vypadalo to, že se pokoušeli překonat bezpečnostní plot dřív, než je dostihl chlad. Raději bych to nahlásil, aby mohla být vyproštěna jejich těla.“

„Muže a dvou žen?“ zeptal se nevinně Pitt.

Táta přikývl. „Je zvláštní, že byli oblečení, jako by šli na fotbalový zápas ve Filadelfii, než aby přežili v Antarktidě.“

„Někteří lidé prostě nerespektují nebezpečí, které s sebou přináší mrazivé podnebí.“

Táta pozvedl obočí, poté sáhnul do kapsy, vytáhl z ní červený bavlněný kapesník o velikosti turistického stanu a vysmrkal se do něj. „Jo, to je holt pravda.“

LETADLA přistávala jedno za druhým, vysazovala vědecký a vojenský personál, poté nakládala Clearyho raněné spolu se zraněnými strážnými Wolfových a nouzově je přepravovala do nemocnic ve Spojených státech. Aby nebyla opomenuta, jaderná ponorka *Tucson* proplula jeskyní do přístavu obklopeného ledem a zakotvila poblíž starých nacistických ponorek.

Kapitán Evan Cunningham byl bojovný člověk malé, ale šlachovité postavy, který pohyboval svými rukama a nohama, jako by je měl na provázku. Měl hladký obličej s vyčnívající bradou a prušácky modrýma očima, jež se zdály být ustavičně v pohybu. Setkal se s plukovníkem Wittenbergem a generálem Billem Guerrem, který byl vyslán z Washingtonu do zátoky Okuma, aby zde převzal velení od Wittenberga a dohlížel na narůstající složitost onoho objevu. Cunningham nabídl služby své lodi a posádky, jak bylo schváleno velitelem válečného námořnictva.

Wittenberg popsal Pitta Cunninghamovi, a velitel toho muže z NUMA vyhledal. Přistoupil k němu a představil se: „Pane Pitte,

mluvili jsme spolu rádiem, ale ve skutečnosti jsme se nesetkali. Jsem Evan Cunningham, kapitán *Tucsonu*.“

„Je mi ctí se s vámi setkat, kapitáne. Nyní mohu řádně vyjádřit své díky za vaši včasnou záchranu lodi *Polar Storm* a všech na její palubě.“

„Bylo štěstí, že jsem byl na správném místě ve správnou dobu.“ Zeširoka se usmál. „Ne každý velitel ponorky v dnešním válečném loďstvu může říct, že potopil ponorku.“

„Určitě ne, pokud nejsou na odpočinku v sanatoriu.“

„Když mluvíme o ponorkách, víte, že v tom ledovém přístavu kotví čtyři další?“

Pitt přikývl. „Omrkl jsem je dnes ráno. Jsou tak původní jako v ten den, kdy vyšly z továrny.“

„Posádka mé strojovny se na ně nalodila, aby je prozkoumala. Udělala na ně mocný dojem vysoká kvalita techniky vytvořené v době, kdy jejich prarodiče ještě chodili do nižší střední školy.“

„Každému, kdo se narodil po roce 1980, se druhá světová válka musí zdát tak vzdálená jako naše občanská válka našim rodičům.“

Pitt se omluvil, když očima přelétl pasažéry sestupující po palubních schůdkách Boeingu 737, jenž přiroloval k hangáru. Jakási žena v pletené čepici a s rusými vlasy vlajícími jí zpod ní jako ohnivý vodopád se na okamžik zastavila a rozhlédla se po hangáru, udivená čilým ruchem. Potom se podívala směrem k němu a tvář se jí rozzářila.

Pitt vyrazil směrem k ní, ale předběhl jej Giordino, který proběhl kolem něj, popadl Pat O'Connellovou do svých svalnatých paží a pozvedl ji ze země tak lehce, jako by byla péřovým polštářem, a zatočil se s ní do kruhu. Poté se vášnivě políbili.

Pitt je sledoval a nic z toho nechápal. Když Giordino postavil Pat zpátky na nohy, obrátila svůj zrak k němu a zamávala. Pitt ji lehce políbil na tvář, ustoupil a řekl: „Nechal jsem si něco ujít, nebo vy dva k sobě cítíte náklonnost?“

Pat se vesele zasmála. „Al a já jsme se jeden druhému zadívali do očí, když jsme byli v Buenos Aires, a mezi námi se přihodilo něco krásného.“

Pitt pohlédl na Giordina střízlivým pohledem. „A co jako?“

„Jako že jsme se do sebe zamilovali.“

Pitt již nebyl déle nechápavý. Byl ohromený. „Ty ses zamiloval?“

Giordino pokrčil rameny a usmál se. „Nedovedu to vysvětlit. Takový pocit jsem nikdy předtím nepoznal.“

„Znamená to, že porušuješ dohodu?“

„Můj příteli, ty a já máme hodně za sebou, více divokých dobrodružství, než mám vůbec zájem si pamatovat. Je zázrak, že jsme dosud naživu, a máme více než dost jizev na to, abychom to dokázali. Musíme se postavit tváří v tvář realitě. Nemládeme. Když ráno vstávám, v kloubech mi začíná prskat. Musíme myslet na to, jak přibrzdit.“ Odmlčel se a usmál se. „A pak je samozřejmě třeba vzít v úvahu mámu Giordinovou.“

„Ty máš matku?“ zeptala se Pat škádlivě.

„Ty a máma spolu skvěle vyjdete,“ pravil Giordino uznale. „Máma říkala, že nemohu zůstat navždy starým mládcem, jestliže jí chci dát malé Giordiny, aby je vykrmila svými pověstnými italskými širokými nudlemi.“

„Měli bychom si raději pospíšet.“ Pat se zasmála. „V pětatřiceti mi nezbyvá moc času, abych zplodila nové potomstvo.“

„Máš Megan,“ řekl Pitt.

„Ano, a ta zbožňuje Ala.“

Pitt udiveně potřásl hlavou. „Megan uznává tuhle cizí osobu?“

„Proč by neměla?“ otázala se Pat. „Zachránil jí život.“

Pitt se nezmínil, že se také podílel na zachraňování matky a dcery. Ani neprozradil, že má pro Pat slabost, která zachází za hranice pouhého přátelství. „Tak si tedy myslím, že mi nezbyvá nic jiného, než vám dát své požehnání a trvat na tom, že budu svědkem na vaší svatbě.“

Giordino položil svou paži Pittovi kolem ramen a pravil upřímně: „Nevzpomínám si na žádného dalšího smrtelníka, kterého bych měl na svatbě za svědka raději.“

„Stanovil sis už datum?“

„Ne dříve než za šest měsíců,“ odvětila Pat. „Admirál Sandecker mi zařídil, abych vedla projekt dešifrování a přeložení nápisů Ameneů, nalezených v tom ztraceném městě. Ve skutečnosti to

potvrvá celá léta, ale myslím si, že mi nebude mít za zlé, když kvůli svatbě s Alem odjedu domů dříve.“

„To ne,“ řekl Pitt, který se snažil do sebe vstřebat neočekávaný Alův příslib, že se ožení. „Myslím, že nebude.“

Přišel k nim poručík Miles Jacobs a letmo jim zasalutoval. „Pan Pitt? Rád by si s vámi promluvil major Wittenberg.“

„Kde ho naleznu?“

„On a generál Guerro si zřídili velitelské stanoviště v jedné z těch kanceláří letecké údržby na vzdáleném konci hangáru.“

„Jdu tam, děkuji vám.“ Pitt se otočil a podíval se na Giordina. „Měl bys Pat raději umístit do jednoho z těch prázdných skladů – může je použít jako ubytovací zařízení a základnu pro svůj program s nápisy.“ Poté se obrátil a odkráčel středem té zmatené činnosti k vojenskému velitelskému stanovišti.

Wittenberg seděl za svým psacím stolem a pohybem ruky ukázal na židli, když Pitt vstoupil do jedné z těch kanceláří, jež ruští otroci vytesali do ledu téměř před šedesáti roky. Bylo zde zřízeno komunikační středisko obsluhované dvěma operátory. To místo byl úplný blázinec, do něhož a z něhož se hrnuli civilisté a vojenský personál. V jednom rohu seděl za velkým kovovým psacím stolem generál Guerro, obklopený vědci, kteří po něm žádali zvláštní hloubící zařízení, tak aby mohli začít s odstraňováním ledové pokrývky z onoho pradávného města. Když se omlouval za zpoždění, nevypadal šťastně.

„Našli jste již ty nacistické relikvie?“

„Měli jsme příliš moc práce, než abychom po nich pátrali,“ odpověděl Wittenberg. „Myslel jsem, že odpovědnost za to přenechám vám. Budete-li mít úspěch, dejte mi vědět, a já naplánuji vojenský transport, aby vás letecky dopravil nazpět do Spojených států.“

„Zanedlouho se k vám vrátím,“ řekl Pitt a zvedl se. „Myslím, že vím, kam je Wolfovi dali.“

„Ještě jedna věc, pane Pitte,“ pravil Wittenberg vážně. „Nikomu nic neříkejte. Nejlepší bude, když památky se v tichosti vyzvednou dříve, než spousta bláznů zvětří jejich existenci a nasadí všechny páky, aby je našla.“

„Proč je nezničit a neskoncovat s tím?“

„To není naší povinností. Prezident osobně nařídil, aby byly přepraveny do Bílého domu.“

„Myslím, že to chápu,“ ujistil jej Pitt.

Když krácel po podlaze hangáru, tíže jeho zodpovědnosti na něm spočívala jako černé mračno. Znepokojeně se přiblížil k opuštěnému tryskovému letadlu rodiny Wolfových a zkoumal jeho poničenou ocasní část, kterou rozmačkal Sněžným křížníkem, předtím než letoun obešel a vstoupil do jeho setmělého vnitřku. V tom málu světla, jež sem pronikalo otvorem a okny, mohl rozeznat interiér luxusně zařízený koženými křesly a pohovkami. Vytáhl z kapsy svou kapesní svítilnu a kuželem jejího světla kroužil po kabině. Byl zde bar a stolek s velkým televizorem. Zadní oddělení kabiny obsahovalo nadměrně velkou postel pro případ, že by si její majitel dopřál pár hodin spánku, zatímco letadlo letělo. V koupelně byly pozlacené armatury a malá sprcha. Vpředu hned za pilotní kabinou uviděl malou kuchyňku, vybavenou pečící troubou, mikrovlnkou, dřezem a skříňkami, jež obsahovaly sklenky z křišťálového skla a porcelánové nádoby.

Jeho zrak dopadl na dlouhou truhlu, jež byla přivázaná k podlaze vedle postele. Pitt poklekl a přešel rukama po jejím povrchu. Pokusil se ji na jednom konci zvednout, ale byla vyrobená z bronzu a neobyčejně těžká. Do jejího víka byla zapuštěná ozdobná mosazná destička. Posvítil si světlem na nápis na ní a sklonil se blíž k němu. Ten nápis byl v němčině, ale spolehl se na těch pár slov, co se dříve naučil, a volně ten vzkaz přeložil jako „Zde leží poklady věků očekávající vzkříšení“.

Vykroutil závlačky z petlic a odstranil je. Potom se zhluboka nadechl a oběma rukama nadzvedl víko.

Uvnitř bronzové truhly byly čtyři předměty, všechny uložené v kožených pouzdrech a úhledně zabalené do silného plátna. Opatrně otevřel první pouzdro a rozbalil ten nejmenší předmět. Byla jím malá bronzová destička, kterou protínala trhlinka. Vyřezávaná přední strana zobrazovala svatého rytíře zabíjejícího drakovitou příšeru. Pitt se později dozvěděl, že byla považována za posvátnou nacistickou památku, protože Hitler ji měl v náprsní kapse své uniformy během

pokusu o své úkladné zavraždění, když němečtí armádní disidenti odpálili bombu v jeho lesním hlavním stanu.

Další pouzdro obsahovalo posvátnou nacistickou vlajku, kterou již předtím admirál Sandecker popsal jako poskvrněnou krví Hitlerova odpadlého stoupence, jenž byl zabit, když bavorská policie střílela na zakládající členy nacistické strany během mnichovského puče v listopadu roku 1923. V paprsku jeho svítily byla krvavá skvrna snadno viditelná. Vložil vlajku nazpět do plátna a koženého pouzdra.

Poté otevřel dlouhou mahagonovou truhlici a zíral jako u vytržení okouzleně na Svaté kopí; ono kopí, které údajně použil římský centurion, aby propíchl tělo Ježíše Krista, kopí, o němž byl Hitler přesvědčený, že mu dá vládu nad osudem světa. Představa, že to kopí bylo použito k zabití Krista na kříži, byla pro Pitta příliš ohromující, než aby si ji dokázal vybavit. Jemně uložil tuto nejsvětější relikvii křesťanství zpátky do mahagonové truhlice a obrátil se k největšímu z kožených pouzder.

Když rozbil plátno, objevil, že obsahuje těžkou urnu z masivního stříbra, vysokou asi půl metru. Vršek víka byl ozdoben černým orlem, jenž stál na zlatém věnci kolem hákového kříže z onyxu. Těsně pod víkem byla napsána slova *Der Führer*. Přímo pod nimi byly nad letopočty 1889 a 1945 runické symboly pro SS. Na spodku nad kruhem z hákových křížů byla jména Adolf Hitler a Eva Hitler.

Pitt byl ochromen hrůzou jako ranou do obličeje. Pouhá nezměrnost toho, na co zíral, způsobila, že mu zamrazilo v zádech a stáhl se mu žaludek, zatímco z jeho obličeje vyprchala všechna barva. Zdálo se být nemožným, že ve svých rukou drží popel Adolfa Hitlera a jeho milenky a manželky Evy Braunové.

ČÁST PÁTÁ

VŠECHEN POPEL
PADÁ DOLŮ

KDYŽ VOJENSKÉ OSOBNÍ LETADLO, vyslané, aby dovezlo Pitta, Giordina a nacistické relikvie ze zátoky Okuma do Washingtonu, přistálo na letišti ve Veracruz v Mexiku, Pitt se dotazoval pilota a bylo mu řečeno, že admirál Sandecker poslal manažerské tryskové letadlo NUMA, aby je dopravilo po zbytek cesty. Celí zpocením horkem a vlhkostí dovlekli bronzovou truhlu k tyrkysovému letounu s velkými písmeny NUMA na trupu, který byl zaparkován dobrých sto metrů od nich.

Až na pilota a druhého pilota v kokpitu bylo letadlo opuštěné. Když naložili truhlu a přivázali ji dolů k podlaze, Pitt se pokoušel otevřít dveře do pilotní kabiny, ale ty byly zamčené. Zaklepal a vyčkával, dokud se mu neozval hlas z reproduktoru v kabině.

„Je mi líto, pane Pitte, ale mám příkazy nechat dveře od kabiny zamčené a nedovolit nikomu vyjít z kokpitu či do něj vejít, dokud ty památky nebudou bezpečně naložené do obrněného nákladáku na vojenské letecké základně Andrews.“

S tou bezpečností to ale přehání, pomyslně si Pitt. Otočil se k Giordinovi, který pozvedl svou zeleně zbarvenou ruku. „Od čeho máš zelenou dlaň?“

„Od barvy na pantu u dveří. Když jsme nakládali tu truhlu, chytil jsem se ho, abych se o něj opřel.“ Třel si prstem skvrnu. „Není zelená, ale tyrkysová. Barva na tomhle letadle není suchá.“

„Vypadá to, že ta tyrkysová barva byla nastříkaná před méně než osmi hodinami,“ poznamenal Pitt.

„Bylo by možné, že nás unášejí?“ zeptal se Giordino.

„Asi ano, ale taky bychom se snad mohli těšit z krajiny pod námi, dokud nebudeme moci určit, že máme správný kurz na Washington.“

Letadlo pár minut pojíždělo, než se vzneslo nad moře pod bezoblačnou, zářivě modrou oblohou. V příštích několika hodinách Pitt s Giordinem odpočívali a střídali se v pozorném sledování vody pod nimi oknem. Letoun přeletěl Mexický záliv a vlétl do vzdušného prostoru Spojených států u Pensacoly na Floridě. Odtamtud, jak se

zdálo, měl přímý kurz na Washington. Když Giordino rozeznal v dálce hlavní město země, obrátil se k Pittovi.

„Že bychom byli jako dvojice podezřívavých starých žen?“

„Nechám si svůj úsudek pro sebe, dokud neuvidím červený koberec táhnoucí se k obrněnému autu.“

Za dalších patnáct minut pilot naklonil letadlo do zatáčky a směřoval na letovou dráhu k vojenské letecké základně Andrews. Pouhé tři kilometry od konce ranveje učinilo letadlo stěží postřehnutelný pohyb do strany. Pitt a Giordino, kteří byli sami piloti s mnoha hodinami strávenými v kokpitu, okamžitě vycítili tu nepatrnou odchylku od kurzu.

„Nepřistává na základně Andrews,“ oznámil Giordino poklidně.

„Ne, míří si to na přistání na malé soukromé letiště kousek na sever od Andrews v rezidenční oblasti zvané Gordons Corner.“

„Mám zvláštní pocit, že se nám nedostane přijetí pro VIP s červeným kobercem.“

„Taky mám ten dojem.“

Giordino hleděl upřeně na Pitta přivřenýma očima. „Wolfovi?“

„Kdo jiný?“

„Strašně moc musejí chtít ty památky.“

„Bez nich nemají žádné uctívané symboly, kolem nichž by se shromažďovali.“

„Hrát si hry se jim nepodobá. Klidně mohli přistát kdekoli mezi Mexikem a Virginii.“

„Bez Karla a Huga u rodinného kormidla se stávají lajdáckými,“ pravil Pitt, „nebo věděli, že budou celou cestu z Veracruz sledováni a pronásledováni stíhačkami vojenského letectva, kdyby se pokusili odchýlit z letového plánu.“

„Neměli bychom převzít řízení a směřovat na Andrews?“

„Raději počkáme, až budeme na zemi,“ řekl Pitt. „Vtrhnout do kokpitu, když pilot snižuje strmost letu na přistání, by mohlo vést k tomu, že by se přihodily ošklivé věci.“

„Máš na mysli havárii?“

„Něco takového.“

„Takový je život,“ přemítal nahlas Giordino. „Zatoužil jsem po pochodové kapele a průvodu městem.“

O pár vteřin později kola podvozku krátce zaskřípěla, když s plesknutím narazila na asfalt přistávací dráhy. Jak upíral pohled ven jedním oknem, Pitt uviděl obrněné nákladní auto a dvojici dodávkových vozů Mercedes-Benz ML430, které se spojily dohromady a následovaly hned za letadlem. Coby rychlá závodní auta s osmiválcovými motory o síle 268 koní byla asi tak podobná evropským sportovním sedanům, jak to jen u vozů s náhonem na čtyři kola bylo možné.

„Teď je ta chvíle,“ řekl krátce. Vyňal z batohu svůj kolt, zatímco Giordino vytáhl svou pušku P-10. Poté Giordino lehce kopnutím rozrazil dveře kokpitu a oba vtrhli dovnitř. Pilot a druhý pilot automaticky zvedli ruce nad hlavu, aniž se otočili.

„Očekávali jsme vás, pánové,“ pravil pilot, jako by to četl z nějakého scénáře. „Nepokoušejte se, prosím, převzít řízení letadla. Okamžitě po přistání jsme přeřízli ovládací kabely. Tento letoun je neovladatelný a nemůže létat.“

Pittův zrak pozorně přejel po konzole mezi piloty a uviděl, že řídicí sloupek a plynové pedály byly skutečně odříznuté v místech, kde se ztrácely v pilotní kabině. „Oba dva, ven!“ vyštěkl, když je za límec táhl ze sedadel. „Ale, vyhoď je z letadla!“

Letoun se dosud pohyboval rychlostí čtyřicet kilometrů za hodinu, když Giordino vyhodil pilota a druhého pilota dveřmi pro cestující na asfalt a spokojeně se díval, jak poskakují a kutálejí se jako hadrové panenky. „A co teď?“ zeptal se, když znovu vstoupil do kokpitu. „Ty robustně vyhlížející dodávkové mercedesy jsou nám jen sto metrů za ocasem a rychle se blíží.“

„Možná nemáme letové řízení,“ odvětil Pitt, „ale pořád ještě máme brzdy a motory.“

Giordino vypadal pochybovačně. „Snad si nemyslíš, že s touhle věcí pojeděš po Pennsylvania Avenue do Bílého domu?“

„Proč ne?“ řekl Pitt, když přidal plyn, rychle rozjel letoun po rolovací dráze a vjel s ním na silnici vedoucí od letiště. „Pojedeme tak daleko, jak to jen půjde, a doufejme, že dorazíme k hustému provozu, kde by se neodvážili nás napadnout.“

„Jsi důkazem toho, proč cynici přezívají optimisty,“ pravil Giordino. „Wolfovi tak zoufale potřebují své památky, že by

postříleli stadion plný žen a dětí, aby je získali nazpět do svých špinavých rukou.“

„Jsem přístupný návrhům...“

Pitt se odmlčel, když do vnitřku pilotní kabiny zaznělo bušení kulek do hliníkového pláště letadla. Začal prudce sešlapovat pravou a levou brzdu, čímž s letounem kličkoval dolů po silnici, aby ztížil cíl střelců v mercedesech.

„Je načase, abych si zahrál na Divokého Billa Hickoka,“ řekl Giordino.

Pitt mu podal svoji pětačtyřicítku. „Budeš potřebovat veškerou palebnou sílu, které se ti může dostat. V mém batohu jsou další zásobníky.“

Giordino si zalehl za otevřené dveře pro cestující s nohama směrem k zádi letadla a pozorně se díval přes ocasní plochu na pronásledující dodávkové mercedesy. Koutkem oka zahlédl, jak kulky proděravěly levé křídlo a prorazily palivovou nádrž. Naštěstí nic nehořelo, ale bylo jen otázkou času, než bude zasažen jeden z motorů a vzplane. Pečlivě zamířil a vypálil, když Pitt zakličkoval.

Pitt doslova vymrštil letoun na nájezd vedoucí na hlavní silnici Branch Avenue, která vedla do města. S oběma řvoucími tryskovými motory se s letadlem brzy řítit rychlostí téměř sto šedesát kilometrů v hodině po pravém jízdním pruhu a krajnici. Vyděšení řidiči zírali s pusou dokořán, když se kolem nich přehnalo letadlo, poté ohromeně sledovali přestřelku mezi mužem střílejícím z letounu ze dveří pro cestující a dvěma dodávkovými mercedesy, které je v tom provozu zezadu pronásledovaly sem a tam.

Pitt věděl, že letadlo bylo schopné mercedesům ujet, ale měl velkou nevýhodu kvůli třináctimetrovému rozpětí křídel. Bylo jen otázkou času, než zachytí o osobní či nákladní auto nebo stožár osvětlení. Jeho jedinou výhodou bylo, že motory byly posazené na trupu. Ale netočily by se dlouho, kdyby se jedno či obě křídla, obsahující palivové nádrže, utrhla. Stejně si všiml, že ručička měřidla ukazujícího stav paliva v levé nádrži klesala znepokojivým tempem. Vrhł rychlý pohled z postranního okénka a uviděl křídlo potřhané kulkami a palivo rozstříkující se v čelním větru.

Řídil pomocí brzd a pohyboval se sem a tam v řídkém provozu, o němž věděl, že brzy zhoustne, až se přiblíží k městu. Když to bylo možné, snažil se minout a vjet před nákladní auta, jež používal jako štít před palbou mužů v dodávkách. Z hlavní kabiny slyšel střílet Giordinův revolver, ale nemohl vidět výsledky, ani nedokázal říci, jak blízko byli jejich pronásledovatelé za kormidlem letadla.

S oběma nohama na brzdách a s pravou rukou na ovladačích plynu použil svou levou ruku k tomu, aby rádiem vysílal volání o pomoc. Odpověděla mu obsluha řídicí věže na vojenské letecké základně Andrews a žádala jej o udání polohy, poněvadž ho neměli na radaru. Když sdělil, že je na Branch Avenue a blíží se k Suitland Parkway, řídicí personál si myslel, že je cvok a nařídil mu, aby přestal vysílat. Ale Pitt trval na svém a požadoval, aby zavolali nejbližší policejní stanici, což byla žádost, ve které mu více než rádi vyhověli.

V zadní kabině se Giordinova pomalá a metodicky mířená střelba konečně vyplatila. Prostřelil pravou přední pneumatiku čelního mercedesu, čímž jej přivedl do nezvládnutelného smyku napříč silnicí, kde vlétl do odvodňovacího příkopu a třikrát se přetočil, dříve než se v oblaku prachu zastavil koly vzhůru. Druhý mercedes se bez zaváhání blížil a doháněl je v důsledku hustšího provozu, jenž zpomaloval Pitta. Potřeboval dva jízdní pruhy a krajnici, aby to řízl kolem osobních a nákladních aut rýsujících se před ním na obzoru.

V dálce ječely sirény, a brzy byla vidět červenomodrá blikající světla, jež se blížila z protisměru. Policejní vozy přejely přes travnatý pás mezi rozdělenou silnicí a pustily se do pronásledování téměř na zadním nárazníku mercedesu, objely jej a hnaly se směrem k letadlu, o němž si policisté mysleli, že je buďto v rukou narkomana nebo opilce.

Možná že deset sekund si policisté nebyli vědomi kulek vycházejících z automatických pušek, z nichž pálili dva muži ze zadních postranních okének toho osamělého mercedesu, ale potom kulky rozervaly kapoty policejních aut a poškodily u nich motory, což způsobilo, že se úplně zastavily. Překvapení a ohromení policisté sjeli s auty ze silnice na krajnici, zatímco se zpod jejich kapot valil dým.

„Zastavili policajty!“ zavolal Giordino dveřmi do kokpitu.

Ti ale zoufale potřebují znovu získat ony posvátné relikvie, pomyslel si Pitt, když jej mercedes dojel a střelci spustili přívál kulek, jenž bušil do kapoty špičky letadla před ním. Avšak přiblížit se příliš blízko k letounu byla chyba. Giordino držel v obou rukou automatické zbraně a vypálil oba zásobníky do mercedesu, přičemž zasáhl řidiče, který se zhroutil přes volant. Neřízená dodávka pak vyjela z jízdního pruhu a narazila do boku obřího nákladáku s návěsem, vezoucího mléko. Zadní kola těžkého návěsu prudce narazila do mercedesu a přehlnala se přes něj, čímž převálcovala jeho posádku a divoce poskakovala po jeho troskách, předtím než je v rozervaných kusech zanechala ležet roztroušené po betonu.

„Teď můžeš zpomalit,“ oznámil rozjásaný Giordino. „Ten ozbrojený oddíl už neexistuje.“

„Jsi lepší střelec, než jsem si o tobě myslel,“ řekl Pitt, ubral plyn, ale nadále udržoval letoun v pohybu po silnici. Když si byl naprosto jist, že je už nikdo nepronásleduje, zpomalil a vjel s letadlem na širokou travnatou plochu parku Fort Davis, kde vypnul motory.

Do několika minut byli obklopeni téměř deseti policejními vozy z District of Columbia a přinuceni si lehnout na zem s rukama spoutanýma za zády. Později, když byli odvezeni na nejbližší policejní stanici a vyslýcháni dvěma detektivy, kteří si mysleli, že jejich příběh o pronásledování z letiště kvůli posvátným nacistickým relikviím patří do *Alenky v říši divů*, je Pitt přesvědčil, aby si mohl zatelefonovat.

„Máte právo na jeden svůj telefonát,“ řekl detektiv poručík Richard Scott, šedovlasý veterán sboru.

„Byl bych vám vděčný, kdybyste ho učinil za mne,“ pravil Pitt.

Detektiv zapojil telefon do zásuvky uvnitř vyšetřovací místnosti a zvedl hlavu. „A číslo?“

„Nikdy jsem si ho nezapamatoval, ale telefonní číslo Bílého domu vám poskytnou informace.“

„Už mám dost vašich nesmyslů,“ pravil Scott znaveně. „Na jaké číslo se chcete dovolat?“

Pitt provrtal detektiva chladným pohledem. „Myslím to smrtelně vážně. Zavolejte Bílý dům a chtějte šéfa prezidentova štábu. Povězte

mu, že se tu spolu s posvátnými relikviemi trápíme na policejní stanici na Potomac Avenue.“

„Vy si děláte legraci.“

„Musel jste si nás prověřit a zjistit, že jsme vysoce postavení úředníci z NUMA, a ne hledaní zločinci.“

„Jak potom vysvětlíte, že jste po silnici stříleli z neregistrovaných zbraní?“

„Prosím,“ žadonil Pitt. „Postačí, když zavoláte.“

Po vyhledání čísla Bílého domu se Scott řídil Pittovými pokyny. Jeho obličej pomalu měnil výrazy jako u herce komika. Od podezřívavého ke zvědavému, až posléze k dočista zmatenému. Když položil sluchátko, valil na něj oči se znovu nalezeným respektem.

„Tak co?“ zeptal se ho Giordino.

„Telefon si vzal prezident Wallace osobně a nařídil mi, abych za dalších deset minut dostal vás a vaše relikvie do Bílého domu, nebo mi sebere odznak.“

„Netrapte se, poručíku,“ pronesl Giordino mile. „Nebudeme vám měřit čas.“

S HOUKAJÍCÍMI SÍRÉNAMI a blikajícími světly byli Pitt, Giordino a ona bronzová truhla rychle dovezeni k severozápadní bráně Bílého domu. Jakmile byli uvnitř, bronzová truhla byla otevřena a prohledána pod bdělým zrakem tajné služby kvůli zbraním či výbušným zařízením. Nacistické památky byly vyjmuty z kožených pouzder, vybaleny z plátna a prozkoumány. Poté, než aby se znovu obtěžovali jejich uložením a zabalením, Giordino jednoduše vzal posvátné kopí a nesl je v jedné ruce. Pitt si nechal malou bronzovou destičku a posvátnou, krví poskvrněnou vlajku dal jednomu agentovi. Stříbrnou urnu si ponechal také a pevně ji svíral oběma rukama.

Prezidentova sekretářka povstala, když je uviděla přicházet obklopené ne méně než čtyřmi agenty tajné služby. Usmála se a

pozdravila se s Pittem a Giordinem. „Prezident a pár vysoce postavených lidí už na vás trpělivě čeká v jeho kanceláři.“

„Na přijetí vypadáme pěkně ošuntěle,“ řekl Giordino, který si prohlížel své pomačkané oblečení.

„Mohu-li na chvíli, mohla byste mi ukázat cestu k nejbližší toaletě?“ zeptal se Pitt.

„No ovšem,“ pravila sladce. „Pánský záchod je hned za vámi napravo.“

Za několik minut vstoupili Pitt s Giordinem do Oválné pracovny. Byli ohromeni, když zjistili, že místnost byla zaplněná spojenými šéfy štábu, prezidentovými vládními a nejvyššími poradci, admirálem Sandeckerem s Hiramem Yaegerem a Rudim Gunnem, několika čelnými představiteli Kongresu a Loren Smithovou, která neprojevila žádné obavy ani rozpaky, když přišla k Pittovi a políbila ho rovnou na rty. Jak Pitt a Giordino stáli v ohromeném údivu, ozval se bouřlivý potlesk.

Když se ztišil zvuk tleskajících rukou a hlasů, Pitt se nemohl zdrzet, aby neřekl: „Toto je určitě lepší přijetí, než jakého se nám dostalo na letišti v Gordons Corner.“

„Gordons Corner?“ vyhrkl Sandecker. „Měli jste přistát na vojenské letecké základně Andrews, kde na vás pořad čeká uvítací výbor.“

„Ano,“ pravil ministr zahraničí Paul Reed. „Co mělo znamenat to vaše zatčení a zadržení policií?“

„Rodina Wolfových učinila pokus získat nazpět ty památky,“ odvětil Pitt.

„Pokusili se unést ty památky?“ zeptal se generál Amos South ze spojených velitelů štábu. „Pevně doufám, že se jim to nezdařilo.“

„Nezdařilo,“ ujistil jej Pitt. „Ty památky máme my.“

Přistoupil k nim prezident Dean Cooper Wallace. „Pánové, náš národ, ne, celý svět je vám zavázán vděčností, kterou vůbec nelze oplatit. Bohužel jen několik vyvolených se vůbec kdy dozví, jak blízko se svět dostal k božímu dopuštění, a co jste udělali, abyste tomu zabránili.“

Viceprezident Brian Kingman se postavil vedle prezidenta. „Je vůči vám nespravedlivé, že se vám nedostane řádné pochvaly za vaše

báječné hrdinské činy, ale kdyby vešel ve známost příběh o tom, jak se obyvatelstvo světa ocitlo jen pár minut od svého vyhlazení, nastal by naprostý zmatek. Média by se stala řízenou střelou a navzdory tomu, že nebezpečí již pominulo, strach a hrůza by přetrvaly po řadu příštích let.“

„Brian má pravdu,“ řekl prezident. „Když se ví, že Země tvoří vhodný terč pro zásah komety či asteroidu, nebo když proděláváme zemětřesení, stěží to znepokojuje veřejnost při její každodenní existenci. Ale nikdy by neuměla odbýt pokrčením ramen pomyšlení na dalšího šílence, jako byl Karl Wolf se svou rodinou, pokoušejícího se úplně zničit miliardy lidí, aby vyhověl svému neodolatelnému nutkání po světové nadvládě. Strach by se vymkl kontrole, což je situace, kterou nemůžeme připustit.“

„Mně to nevadí, pane prezidente,“ pravil Giordino, radostí až drzý. „Nikdy se mi nelíbila představa, že by si lidé ke mně chodili pro autogram, zrovna když večeřím v restauraci.“

Pitt se odvrátil, aby potlačil smích. Sandecker obrátil oči v sloup. Prezident vypadal rozpačitě, neboť nevěděl, jestli ten malý Ital žertuje, nebo to myslí vážně.

„Myslím, že to, co se můj přítel snaží dát na srozuměnou,“ řekl Pitt, „je, že on i já jsme docela spokojeni, když zůstaneme v anonymitě.“

V této chvíli začali všichni v místnosti klást otázky týkající se hlavně toho, jak ve Sněžném křižníku přežili po ledě a zachránili týmy zvláštních jednotek. Poté prezident upřel svůj pohled dolů a uviděl v Giordinových rukou kopí.

„To je to svaté kopí, o němž jsem tolik slyšel?“ zeptal se.

Giordino nenuceně položil kopí prezidentovi do rukou. „Ano, pane, to je.“

Wallace držel kopí nad hlavou, zatímco všichni v místnosti zírali v posvátné úctě.

„Nejposvátnější relikvie v celém křesťanství,“ prohlásil Pitt. „Říká se, že člověk, který jím vládne, může ovládat osud světa v dobrém či zlém.“

„Hitler si zřejmě vybral to druhé,“ pravil admirál Sandecker.

„Je to skutečně to kopí, jež probodlo Kristovo tělo na kříži?“ optal se Wallace uctivě, zatímco pozorně hleděl na špičku kopí, jako by očekával, že na něm uvidí stopu po zaschlé krvi.

„Tak se praví v oné legendě,“ řekl Pitt.

Prezident podal kopí ministru zahraničí Reedovi. „Raději si to vezmi, Paule.“

„Co s ním zamýšlíte udělat, pane prezidente?“ zeptal se generál South.

Cooper se lehce dotkl starodávné čepele kopí. „Bylo mi řečeno, že to kopí patří do klenotnice Královského paláce ve Vídni, ze kterého jej Hitler v roce 1938 ukradl.“

Reed zavrtěl hlavou. „V žádném případě,“ pravil důrazně. „Promiňte, pane prezidente, ale musí být ukryto, aby se nikdy znovu nedostalo do zlých rukou a nebylo použito jako symbol státu ovládaného tyranem.“

Když si všichni pozorně prohlédli krvavou vlajku a malou bronzovou destičku, o níž se myslelo, že zachránila Hitlerovi život, Pitt vyšel ven ke stolu prezidentovy sekretářky, kde si předtím nechal svou urnu, a přinesl ji do Oválné pracovny. Postavil ji na stůl před krbem. „Popel Hitlera a Evy Braunové.“

Poté ustoupil nazpět, když se dav lidí v Oválné pracovně přiblížil, aby si prohlédl slova vyrytá do stříbra. Jejich hlasy se brzy utišily a staly se tichým šepotem, když zkoumali nádobu s prokletými pozůstatky nejhanebnějšího krutovládce v historii.

„Mráz mi běží po těle, jen když se na to podívám,“ řekla Loren a křečovitě se chytla Pittovy paže.

Pitt ji pevně uchopil kolem pasu. „Jsem si jist, že nejsi sama.“

„Je to příliš odpudivé, než aby o tom člověk přemýšlel,“ mumlal si prezident.

Generál South se podíval na prezidenta a řekl: „Pane, myslím, že bychom měli zkontrolovat vnitřek urny, abychom se zcela ujistili, že popel je opravdu uvnitř.“

Prezident Wallace se rozhlédl po kanceláři. „Má někdo námitky?“

„Také považuji za moudré,“ pravil ministr zahraničí Reed, „aby jej laboratoře FBI důkladně prozkoumaly a prokázaly, že je lidského původu.“

„Sundal byste, prosím, to víko, generále?“ požádal prezident Southa.

Dokonce i tomu tvrdému starému vojákovi připadalo odpudivé dotknout se oné urny. Velmi zdráhavě položil své prsty lehce kolem černého orla na vrcholku urny a pomalu jím opatrně otáčel a současně jej zvedal. Víko se uvolnilo a on je odložil na stůl, jako by byl nakažené virem.

Všichni ustoupili stranou a mluvili pouze šepem, když prezident obezřetně nahlédl do urny. Jakmile zvedl hlavu a podíval se do moře ponurých a napjatě očekávajících tváří, v obličeji se mu objevil zmatený výraz.

„Je prázdná,“ pronesl nechápavě. „Tam uvnitř není žádný popel.“

Slovo „prázdná“ si opakovali po celé místnosti. „Tohle je určité zvrat, se kterým nikdo nepočítal,“ řekl viceprezident Kingman, jenž byl stejně tak zmatený.

„Je možné, že si Wolfovi popel vzali a znova jej ukryli?“ řekl generál South a vyslovil tím myšlenku všech přítomných.

Jedině Giordino vyhlížel podivně přemýšlivě. Poté se mu tvář rozjasnila, jako by byl náhle svědkem zjevení. Otočil se a záhadně se na Pitta podíval. „*To snad ne!*“ zabručel potichu. „*Že to není pravda?*“

„Ale je,“ odvětil Pitt upřímně.

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Loren. „Víte, kdo vzal ten popel?“

„Já to vím.“

„Kdo tedy?“

„Já,“ odvětil Pitt a v jeho opálově zelených očích se zrcadlilo zlomyslné veselí. „Spláchl jsem jej do záchodu na pánské toaletě v Bílém domě.“

ČÁST ŠESTÁ

POSLEDNÍ POŽEHNÁNÍ

TEN DEN BYL TYPICKÝ pro hlavní město země. Počasí bylo horké a parné. Na větvích viselo zelené listí a nikde nebylo možné pocítit chladný větřík blížícího se podzimu. Davy lidí stály v dlouhých řadách, aby si prohlédly nedávno otevřené křídlo Muzea přírodních věd, ve kterém bylo umístěno více než tři tisíce pokladů a ručních výtvorů Ameneů, jež byly získány nazpět z ostrova St. Paul, z lodi *Ulrich Wolf* a z pokračujících vykopávek onoho ztraceného města v Antarktidě.

Jak se očekávalo, členové rodiny Wolfových odešli od soudu nepotrestaní. Ale byla vytvořena mezinárodní vyšetřovací jednotka, jež neměla jiný účel, než udržovat všechny členy té rodiny pod přísným dohledem. Neexistoval způsob, který by Wolfovým umožnil pokusit se o další plán světovlády, aniž by byl odhalen a včas zastaven. Podnik Destiny Enterprises tu již nebyl a po smrti Karla neměla rodina nikoho, kdo by ji řídil. A bez jejich nesmírného nahromaděného bohatství a jmění byla většina z nich nucena snášet mnohem méně luxusní životní styl.

Chilská vláda okamžitě vyvlastnila ony čtyři gigantické lodi patřící Destiny Enterprises. Po tom, co byl fjord značně prohlouben, aby jim umožnil přístup k otevřené vodě, obří superlodi začaly plout po všech mořích a převážet obrovské počty cestujících a gargantuovské náklady, jež by byly před několika krátkými roky považovány za nepředstavitelné. Loď *Ulrich Wolf* byla prodána konsorciu lodních linek za údajné tři miliardy dolarů. S menšími úpravami byla dána do provozu jako výletní město pro plavby kolem světa s krátkodobě pronajímanými luxusními kajutami, jakož i s byty a obytnými domy v soukromém vlastnictví. Byla přejmenována na *Ocean Paradise* a ukázalo se, že je neobyčejně oblíbená, poněvadž na její dlouhé horní palubě mohly přistávat a startovat mezinárodní lety, zatímco se plavila daleko od pobřeží.

Ostatní tři gigantické lodi byly zakoupeny linkami nákladní přepravy a ropnými společnostmi a brzy se staly běžnou podívanou v několika větších přístavních zařízeních, která je dokázala přijmout.

Protože se ukázalo, že obrovité superlodi mohou být užitečné, netrvalo dlouho, než se započalo se stavbou šesti dalších lodí srovnatelné velikosti.

Admirál Sandecker spolu s Pittem, Loren Smithovou, Giordinem a Pat, která sem přiletěla, aby pomohla uspořádat expozici popisující Ameney, byli členy skupiny prominentů, kteří byli pozváni, aby si předem prohlédli exponáty, dříve než budou přístupné široké veřejnosti. Bez ohledu na to, kolikrát je již viděli, Pitt i Giordino byli dosud ohromeni množstvím vystavených pokladů. Nikdo z těch, kdo je spatřili, nemohl uvěřit, že pocházejí od rasy lidí, jež úplně zmizela před devíti tisíci lety, tedy dávno předtím, než se z doby kamenné vynořila většina prehistorických civilizací.

Uprostřed, pod prostornou rotundou z barevného skla, bylo seskupení obdivuhodně zachovalých mumií vládců Ameneů, nalezených na ostrově St. Paul Giordinem a Rudim Gunnem. Všichni stáli v posvátné úctě v přítomnosti těch, co žili a zemřeli v tak dávné minulosti. Pitt se sám přistihl, jak si láme hlavu, zda by jeden z těch starodávných lidí mohl být jeho přímým předkem.

Skoro o pět hodin později opustili výstavu postranními dveřmi, které jim otevřel strážný, a dali se pěšky po široké aleji směrem k nedávno postavenému Smithsonovu Muzeu dopravy. Loren vypadala oslnivě, když jí skořicově zbarvené vlasy spadaly na ramena a byly zvýrazněné sluncem. Byla pohodlně oblečená do světlemodrých hedvábných šatů bez rukávů, jež byly krátce střižené a odhalovaly její pěkně tvarované opálené nohy. Pitt měl na sobě zelenou golfovou košili a světlehnědé kalhoty. Al a Pat, kteří se v tom horku vyhýbali jakémukoli formálnímu vzhledu, měli oba na sobě lehká trička s krátkým rukávem a šortky. Coby dvojice mladých milenců se drželi za ruce, když přešli Madison Drive a dali se po cestě stromořadím, vedeni Sandeckerem, dýmajícím z jednoho ze svých obřích doutníků.

„Kdy se vrátíte do zátoky Okuma?“ zeptala se Loren Pat.

„Příští týden.“

Loren se usmála na Giordina. „A máte po milostném životě.“

„Neslyšela jste to? Admirál mě posílá zpátky do toho starodávného města na vědeckou dovolenou. Nařídil mi, abych studoval a zaznamenal mořeplaveckou činnost Ameneů pro

počítačový archiv Hirama Yaegera. Pat a já budeme příštích šest měsíců pracovat spolu.“

„Takže tu zbudeme jen ty a já,“ řekla Loren a stiskla Pittovi ruku.

„Ne na dlouho.“ Pitt se otřel svými rty o její vlasy. „Odjíždím za dva týdny, abych vedl výzkumný projekt týkající se jedné podmořské sopky zdvihající se k vodní hladině jihovýchodně od Havaje.“

„Jak dlouho budeš pryč?“

„Jenom tři týdny.“

„Předpokládám, že bez tebe mohu tři týdny vydržet,“ pravila Loren s náznakem slabého úšklebku.

Mezi auty přešli Jefferson Drive a prošli vchodem do Muzea dopravy. Uvnitř tam na otevřené ploše o rozloze jeden a půl hektaru byly vystaveny stovky vozidel pocházejících z konce devadesátých let devatenáctého století. Byly vystaveny v chronologickém pořadí od raných mosazných aut až k autům podle nejnovější koncepce automobilových výrobců. Kromě aut zde byly zastoupeny všechny druhy myslitelných vozidel od výrobců nákladních aut, zemědělských traktorů, motocyklů a jízdních kol.

Klenotem sbírky byl Sněžný křižník admirála Byrda. Spočíval na galerii jeden a půl metru nad hlavní podlahou, takže veřejnost mohla nahlížet dovnitř okny a otevřenými dveřmi v úrovni očí. Jeho nový červený lak a oranžový pruh se leskly v záři stropních světel, jež ten skvělý stroj odhalovaly v celé jeho nádheře.

„Při jeho restauraci určitě odvedli kus mistrovské práce,“ řekl Pitt tiše.

„Je těžké tomu uvěřit,“ šeptal si Giordino, „když uvážím, v jakém stavu jsme ho opustili.“

Sandeckerův pozorný pohled se pohyboval od jednoho konce Sněžného křižníku ke druhému. „Velkolepý kus strojního zařízení. Pozoruhodně moderní linie na vozidlo zkonstruované téměř před šedesáti čtyřmi roky.“

„Nemohu přestat uvažovat o tom, co by dokázal se dvěma novými turbodieselovými motory o šesti stech koňských sil ve svých útrobách,“ přemýšlel nahlas Giordino.

„Dal bych svou pravou ruku za to, abych ho mohl mít ve své sbírce,“ pravil Pitt toužebně.

Loren se na něj podívala. „Tohle je asi jediný případ, na který si pamatuji, kdy sis nemohl vzít domů ze svých dobrodružství nějaký suvenýr s koly.“

Bezmocně pokrčil rameny. „Patří národu.“

Postávali kolem několik minut a upírali svůj zrak na Sněžný křižník, zatímco Pitt a Giordino vzpomínali na svou divokou jízdu přes antarktickou pustinu. Nato zdráhavě opustili to úžasné vozidlo a procházeli uličkami, kde si pozorně prohlíželi ostatní exponáty, dokud opět nedorazili k hlavnímu vchodu.

Sandecker ohnul zápěstí a pohlédl na hodinky. „No, já budu muset běžet.“

„Nějaká milostná schůzka?“ zeptal se Giordino. Bylo dobře známo, že od té doby, co se před mnoha lety rozvedl, byl admirál pro mnohé paní ve městě jedním z nejvyhledávanějších neženatých mužů. Tím, že se nikdy nevázal, dařilo se mu šikovně udržovat své přítelkyně šťastnými, aniž by si je pohněval, nebo jim způsobil rozčarování.

„Večeřím se senátorkou Mary Conrowovou a to bych těžko považoval za milostnou schůzku.“

„Vy starý mizero,“ pravila Loren. „Mary je vysoce postavenou členkou rozpočtového výboru. Přátelíte se s ní, abyste ji mazáním medu kolem úst přiměl k tomu, aby odhlasovala zvýšení rozpočtu NUMA.“

„Říká se tomu směřovat povinnosti s potěšením.“ Políbil ženy na tvář, ale s muži si ani rukama nepotrásl. Vídal se s nimi pravidelně každý den a měl pocit, že nebylo třeba se chovat kamarádsky, a to navzdory skutečnosti, že Pitt a Giordino pro něj byli jako vlastní synové.

„Také odcházíme,“ řekla Pat. „Slíbili jsme Megan, že ji vezmeme ven do města na hamburger a do kina.“

„Co takhle povečeřet v pátek u mě doma?“ pravila Loren a vzala Pat kolem pasu.

„Souhlasím s vámi.“ Obrátila se k Giordinovi. „Vyhovuje ti to, miláčku?“

Giordino přikývl. „Loren dělá sekanou, po které by člověk zemřel touhou.“

„Bude to tedy sekaná,“ pravila Loren a zasmála se.

SLUNCE SE KLONILO k obzoru a stávalo se z malého zlatého míče ohromnou oranžovou koulí, když Pitt s Loren seděli v obydlí jeho hangáru a vychutnávali sklenku stříbrné tequily Don Julio s ledem, zatímco naslouchali hudbě. Ona byla pohodlně zabořená do pohovky, opírala se o něj a nohy měla stočené po sebou.

„Nikdy jsem nechápal, jak to ženy dokážou udělat,“ pronesl mezi upíjením své tequily.

„Udělat co?“

„Sedět si na svých nohou. Já ty své nemohu tak daleko ohnout, a kdybych mohl, ztratily by krevní oběh a zmrtvěly by mi.“

„Muži jsou jako psi, ženy jako kočky. Naše klouby jsou ohebnější než vaše.“

Pitt zvedl ruce lenivě do vzduchu a protáhl se. „Tak to by na neděli stačilo. Zítřek pro mne znamená vrátit se zpátky ke studiu zpráv oceánografických programů, pro tebe pak přednášet nedůležité řeči v Kongresu.“

„Mé volební období skončí v příštím roce,“ pravila pomalu. „Uvažuji o tom, že nebudu kandidovat na znovuzvolení.“

Pohlédl na ni zvědavě. „Myslel jsem, že jsi říkala, že máš v úmyslu v Kongresu zestárnout.“

„Rozmyslela jsem si to. Když jsem viděla, jak jsou Pat a Al šťastní, uvědomila jsem si, že jestliže vůbec někdy chci mít děti, dokud jsem toho ještě schopná, raději bych si měla najít dobrého muže a usadit se.“

„Nemohu uvěřit, že slyším něco takového.“

Vrhla po něm předstíraně zvědavý pohled. „Nechtěl by sis mě vzít?“

Trvalo několik okamžiků, než Pitt strávil její slova. „Pokud si vzpomínám, nabídl jsem ti sňatek v Sonorské poušti a tys mě odmítla.“

„To bylo tehdy,“ řekla bezstarostně.

„Už jsem tě nikdy znovu o ruku nepožádal. Jak víš, že jsem pak nezměnil názor?“

Upírala svůj pohled do jeho očí a nebyla si jistá, zda to myslel vážně, či chtěl být prostě zábavný. „Máš strach?“

„Můžeme oba skutečně změnit svůj životní styl?“ zeptal se s vážným obličejem. „Stále máš své členství ve Sněmovně reprezentantů a luxusní rodinný domek v Alexandrii. Já mám svůj byt a sbírku aut v nějakém starém rezavém hangáru, kde mi nad hlavou startují a přistávají hlučná letadla. Jak to vůbec můžeme vyřešit?“

Objala ho a pohlédla na něj upřeně očima zamlženými láskou. „Měla jsem své vrcholné období, kdy jsem si hrála na nezávislou, individualistickou ženu. Líbilo se mi to. Ale nyní je čas se stát praktickou. Jsou zde další projekty, jichž bych se ráda ujala.“

„Jako například?“

„Byla jsem požádána, abych převzala ředitelství Národní nadace pro zneužívané děti.“

„Tím se postaráš o svou kariéru. Co ale se životním stylem?“

„Můžeme to střídat – jeden týden tady, jeden týden v mém rodinném domku ve městě.“

„Tomu říkáš praktické?“

Náhle se stala uštěpačnou. „Nevím, co máš za problém. Stejně trávíme většinu našeho volného času spolu.“

Přitáhl ji k sobě a políbil ji. „Dobrá, jelikož jsi mě hezky požádala, popřemýšlím o tom si tě vzít.“

Odstrčila jej od sebe a dělala, jako by trucovala, i když docela dobře věděla, že ji škádlí. „Na druhé straně se mohu jen tak porozhlédnout. Musí existovat stovky mužů, kteří by si mě uměli vážít. Jsem si jistá, že si poradí lépe než arogantní pan Dirk Pitt.“

Pitt přitiskl její tělo pevně k svému, zahleděl se jí do fialkových očí a pronesl tiše: „Proč bys plýtvala časem? Víš, že je to nemožné.“

„Jsi nenapravitelný.“

„Příští rok se může hodně stát.“

Loren jej objala pažemi kolem krku. „To je pravda, ale zábavné je přičinit se, aby se to stalo.“

DOVĚTEK

V ROCE 1960 OBJEVILI archeologové starobylé kosti jakési ženy na Santa Rose, jednom z ostrovů v průlivu u pobřeží Kalifornie. Poté, co čtyřicet let ležela v suterénu muzea v Santa Barbaře, tým vědců provedl na jejích kosterních pozůstatcích náročné zkoušky pomocí DNA a radioaktivního izotopu uhlíku. Výsledky odhalily, že kosti jsou až třináct tisíc let staré, čímž se z této dámy stala nejstarší známá lidská kostra nalezená v Severní Americe.

Během období, v němž žila, by ta dáma byla spatřila ledovce o velikosti Austrálie, huňaté mamuty a šavlozubé tygry, a byla by mohla pěšky přejít z ostrova na ostrov, jelikož hladina moře byla o sto metrů nižší, než je dnes. Její objev popíral tradiční teorie, že první lidé, co žili na americkém kontinentě, přišli po zemské šíji přes to, co je nyní Beringovým mořem mezi Sibiří a Aljaškou.

Jeskynní člověk Spirit, jak se nazývají další lidské pozůstatky, žil před více než 9400 roky v západní Nevadě a má profil lebky, jenž dává tušit, že je původem japonský či východoasijský. Člověk z Wizard's Beach, jehož lebka byla rovněž nalezena v Nevadě, silně připomíná jak Seveřany, tak Polynésany. Další lebky objevené v Nebrasce a Minnesotě jsou přinejmenším osm tisíc roků staré a připomínají jak Evropany, tak jižní Asijce.

Nové důkazy naznačují, že prvními osadníky mohli být Polynésané a Asijci, kteří obývali západní konec Severní a Jižní Ameriky. Východní břeh moře byl tehdy osídlen Evropany, kteří přijeli loďmi a plavili se podél ledové návrše, jež během doby ledové pokrývala Atlantik, přičemž následovali stěhovavé ptáky letící na západ.

Je známo, že lidé cestovali na lodích z jižní Asie do Austrálie před více než čtyřiceti tisíci roky, takže cestování po moři je sotva vynálezem civilizací kolem Středozemního moře. Moře vábila starodávné námořníky, kteří probádali a objevili mnohem víc ze světa, než kolik se jim připisovalo, a jejichž historie se teprve nyní píše.